Punch

Humoristisk illustreret Ugeblad.

Udkom 1873-95.

Mere om tidsskriftet på:

https://danskforfatterleksikon.dk/1850p/p172914.htm

Udarbejdet 2024 af Niels Jensen

C. Simonsens Tryk. Kjøbenhavn.

KOMMUNEBIBLIOTEKET FREDERIKSBERG

05.6
Pu 53
Magasin

35 3745
C

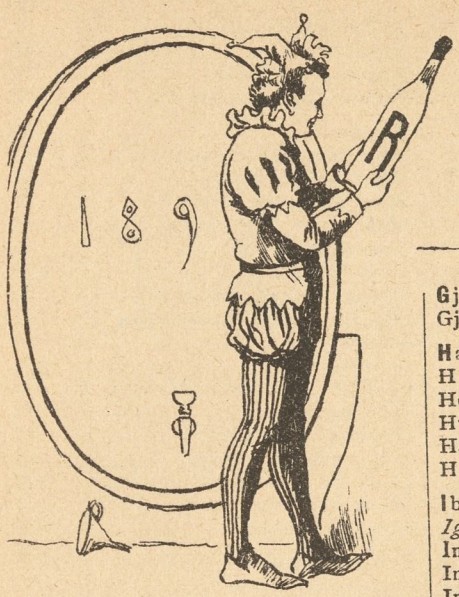

REGISTER

Vers og Prosa.

Side

Abe-c 271
Alt for Damerne 374
Aprilsvise 118
Astronomi 258

Bade 279
Bagerskruen 255, 278
Ballon captif 143, 291
Bang, Herman 138, 298, 310, 355, 410
Bel-ami 195
Bendix, Victor 15, 35
Berg 91, 126, 218, 247, 250, 351, 386
Berlin 14, 110, 166
Billard, et Parti 310
Birkeris, det nordre 182
Bismarck 58, 410
Bjørnstjerne Bjørnson . . . 206
Borgerrepræsentationen 71, 86
Brandes, Eed. . . 247, 262, 383, 390
— Ernst 403
— Georg 147, 170, 338, 342, 350
Breve fra Helvede 158, 374
Byraadsmøde, extra-ordinært . . . 206

Ça ira! 15

Dagbladet 210
Danefæ 407
Drachmann 30, 170, 322, 347, 366, 398
Dramaturgi? 282, 386
Dyrtid 266

Esmann 387
Etatsraadernes Naturhistorie . . . 266

Fastelavnsløjer 54
Finansloven 338
Foraarsgrønt 46, 119, 142, 191, 230, 274, 310, 342, 414
Fredselskeren 275
Frelsens Hær 67

Side

Gjellerup 130
Gjengangere i Skjønhed 66

Hannover 86
Heiberg 402, 406
Horsens Slagteri 95
Hvor er Katten? 363
Hønseavl 422
Hørup. . . 56, 62, 70, 94, 250, 378

Ibsen, Henrik 78
Ignotus 110
Indestængede 163, 270
Indkomstskatten 102
Intolerance 198, 231
Isblink 375
I Toget 370

Jagtbrev 114
Jensen, Henning 31
Juleaften 414
Jægerkor 371

Kaffesladder 6. 46, 87, 118. 146, 174, 207, 222, 263, 294, 335, 366, 399
Kapsejlads 246
Kejseren kommer 278
Kejser Vilhelm 306
Kjøbenhavns Forskjønnelse 42, 219, 246
Klinket og sammenbrændt . . . 10, 178
Klister 18
Knudsen, Johan 103, 150, 158, 287
Kongens Foged. 327, 330
Kongresser, to 339
Korsgaard 390, 395
Krig og Fred 14
Kunstnermødet 399

Larsen Vejlby 75
Lær mig! 294

Maaneformørkelse 374
Madsen, Karl, ... 30. 71
Madsen og Lassen 38, 163, 270, 362
Magistraten 211, 307, 334
Ministerskiftet 226
M. M. 263
Musikforeningen 23
Mærkedagen (11te Juni) 186

Nytaar 2, 6, 418, 423

Oldtidslevninger 11
Opvarterspørgsmaalet 326

Perserbrev 103
Peter Plus 314
Pingel 354
Pipperup synger 179, 286, 318, 367, 407
Politiken 59, 199, 299, 418
Protester 315
Protestmøde 22

Side

Provisorierne 330
Punch's blaa Bog 7
— drømmer 414
— grafiske Udstilling 38
— Konv.-Lexikon 334, 350, 367, 398
— nye Feu-Regulativer . . . 95
— Provins-Figaro-Port. . . . 183
Prisopgaver 34, 394

Raquin, Thérése 106
Retskrivningen 331, 335
Revision 10
Rigsdagen 108, 314
Rode, Ove 107, 215
Rundsjov, evropæisk 358
Rørdam, Skat 22

Sanne 379
Schandorph 358
Sensationspressen 170, 219, 302
Sjovspil, det frie 63
»Skuespillerne tale« 131
Skærsommernatsdrøm 202
Sportsmænd 303, 378, 382
Statskalenderen 47
Steen, Rektor 78
Stoppenaalen 306
Stundesløse, den 42
Symfonia 102
Sukkeret 42

Tang 115
Tauber 235, 395
Theaterkatten spinder 31, 134, 143, 318, 382
Theaterliv i Ravnekjøbing 50
Tidstavle 74, 111, 151, 182, 215, 255. 286, 318
Tolv med Posten 2
Tournéer 3, 29, 186
Trolle-rolle-ri 422
Turistforeningen 111
Tutein 26

Udsigter, gode 6
Udstilllingen 139, 167
Udstilling, den anonyme 243
Udstilling, den frie 123, 127
Uro i Luften! 295

Valkyrjen 82
Venne- og Venindemøder 198
Venstres Protégés 87
Venstres Splid 50, 51, 114, 142, 202, 283, 346, 394, 402
Veritas in vino 319
Vidundere, Dagens 58, 99, 199

Wulff-Cammermeyer 175

Zinck ctr. Abrahams 343

Øllet 11, 19, 35, 119, 127, 323

Billeder i Farvetryk.

Side

Aarsprøven 201
Afslutning*) 392
Alvor og Gammen 196
Anerkjendelse 213
Anset? 132
Av! 236
Avgurer, to*) 256

Beroligende 244
Betænksom 308
Bønder 53, 68, 124, 141, 204, 220, 276, 292, 373
Børn 4, 5, 25, 45, 60, 61, 93, 101, 113, 125, 137, 145, 177, 185, 249, 297, 313, 329, 361, 369, 385, 393, 396

*Cavalleria rusticana**) 320
Certosa 309
Civilisationens Overdrev 41

Damerne 161, 273, 281, 317, 321, 333, 337, 377, 401
Deklamator, den lille 241
Diskretion, en Selvfølge 76
Dyrplageri? 12

Endelig!*) 352
Engle, sorte i Integade*) 208

Ferslews Lykkebørn*) 312
Flot 237
Forklarende 69, 257
Forknyt, ikke 57
Forretningen, i — og udenfor . . 100
Forretningshemmelighed 116
Forskjel 17
Fortrolighed, interesseret 157
Fra Sø og Land . . . . . 364—65
Fra Virkeligheden 285
Fremskridt 65
Færdig!*) 128

Gammel Gase*) 376
Gjennem Tælleapparatet*) 152
Gjensynets Glæde 228
Glædeligt Nytaar*) 424
God Fornøjelse 349
Godt gættet 389
Godt kjørende*) 304
Godt leveret 420
Gratulanter*) 192

Havana? 97
Havarist 205
Heldig fra det*) 408
Helligdagslov, den nye 197
Hemmelig Forlovelse 33
Herkules' Kamp med Hydra*) . . 176

Side

Hjemme, selv 20
Hjemsendt midlertidig 356
Hjærte, af et ærligt 133
Husraad 49
Høns, jeg svinger mine*) 104

I Guldstol*) 360
Ikke upassende 421
I Morgen*) 184
Ingen Smut 300
I Vinden*) 200

Jakob Grammatikus*) 272

Kagen deles*) 40
Kejserens nye Klæder*) 72
Kirkens Vadmel 253
Kjenderen 277
Kjærlighed overvinder Alt 269
Kompagni*) 120
Kong Philip Gambrinus*) 248
Kraftig Kost 381
Kreditiv—Kredit-Iver 29
Kur, en grundig 209
Kur, en rar 85
Køkken, i det parlamentariske*) . 88

Landsmandskab 413
*Liberté-Egalité-Fraternité**) . . . 136
Lige tilpas 301
Livsfilosofi 412
Lovmedholdelig 397
Lystfiskeri 148

Moralfilosofi 261
Moderlig Filosofi 153
Mælkevejen 316

Negativ Størrelse 293
Normalungdom, moderne 353
Nydelse og Hygiejne 84
Nu sidder vi op paa Ny!*) . . . 112

Opgjørelse 357
Opsigelse?*) 232
Orakal, utaalmodigt 89
Orestes, forfulgt af Furier*) . . . 240
Overdrivelse, ingen 173
Overflødigt, vistnok 212
Overgangen*) 328

Paa Atlanterhavet 341
Paa Pumperne*) 160
Pareret 193
Promethevs*) 280
Protektion*) 288
Protest, kraftig*) 56

Redelighed, net 21
Reiersen *redivivus**) 344
Ridderlig, altfor*) 24

Side

Ridderlige, det evige*) 36
Rigeligt? 108
Rokoko, garanteret 189
Rummel og Blændværk*) 32

Sagesløs? 229
Sammensmeltning, mere*) 168
Sancta simplicitas 305
Sfinx, den store norske*) 80
Sjæle, to — een Tanke 92
Skammelig snydt 44
Skruk*) 216
Slangen i Husmandshaven*) . . . 48
Slap Line uden Balancerstang*) . 144
Smitsot*) 64
Socialøkonomi 265
Soldater . . . 52, 117, 140, 165, 388
Sportsmænd*) 384
Sprukken i Klangen 37
Spørgsmaal, vanskeligt 225
Stram Linedans*) 224
Synsmaade, ogsaa en 149
Sølvbryllupsfærd*) 400

Taalmodighedens Grænser 372
Taxationsforretning 77
Tilfælde, ejendommeligt 156
Til Klø hos Inspektøren*) . . . 296
Ting, af 2 onde — 325
Tjenestepiger 121, 129, 217, 233, 284, 289, 409, 417
Tournéerne*) . . . . . 180—81
Trolleri?*) 336
Trøstet 340
Tvivlraadig 324
Tydeligt nok 13

Uadskillelige, de*) 8
Udsigt, smuk? 172
Udveje 81, 260
Ufatteligt 109, 221
Ulykkestilfælde?*) 96
Undskyldning, oprigtig 28
Uskyldig Glæde*) 264
Utænkeligt 245
Utænkeligt, næsten 169
Uundværlig 332

Vakkelvorn i Troen 36
Variété littéraire, dsk.-nrsk.-arabisk*)416
Vel roet, Manne! 268
Venskabstykke*) 16
Villighed, en er den anden værd . 164
Visitats 252, 380
Volapyk? 188

Ægtefolk 1, 9, 73, 105, 345

Økonomi 348

*) Politiske, kommunale og literære Emner.

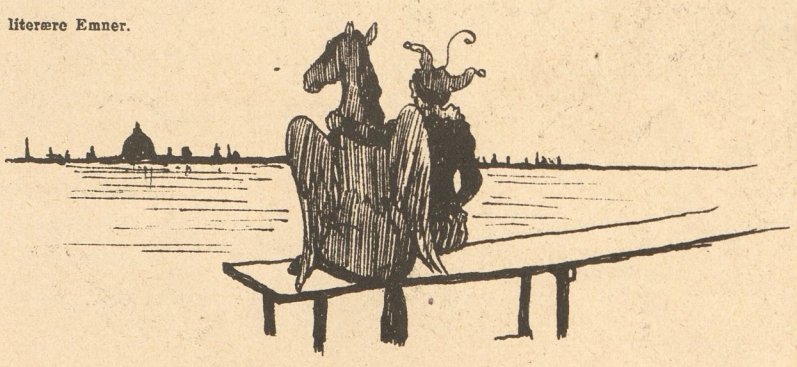

1891. Torsdagen den 1. Januar. Nr. 1.

Den første Kurre paa Traaden.

— Hvor kan Du dog tale saadan, Charles! Du mener dog vel aldrig, at jeg rendte efter Dig?
— Nej, ganske vist, ikke saadan; — Fælden render jo heller ikke efter Rotten, men han bliver den dog tilsidst.

I Afløsningsstunden.

Det gamle Anno Halvfems har i Nat
Opgivet Ævret og Boet forladt,
Det mødte med lovende Forudsætninger
I sin Tid i alle mulige Retninger;
Men, da de bristede,
Fra Situationen bort det listede,
Omtrentlig som Holstein Ledreborg,
Og lod kun tilbage Fortræd og Sorg
Over alle de Illusioner, vi mistede.

Det gamle Aar
Nu ligger saa smadret som de Skaar
Paa Godtfolk Maatter,
Der kommer som af sig selv, naar Potter
Man Nytaarsaften paa Døren slaar
Blot for at bebude,
At Potten er ude.

Kun Faa vil hædre
Det salig Aar og dets Eftermæle
Forbedre.
Kun Trier og Hørdum og lignende Sjæle
Vil rørt med Octavius Hansen knæle
Hos Knudsen og Andersen ved dets Grav
Og takke, fordi det Diæter dem gav,
Forinden det gik til sine Fædre;
Men, som om det skammed sig ved deres Tak,
Det hemmelig stak
Af fra det Hele i Smag med hin Ledre.

— Men minder salig Halvfems om Greven,
Som blev fordreven,
Saa lover os Anno En-og-halvfems
At blive vort Vælgerfolks og vort Hjems
Glæde og Gammen:
»Forhandle« det vil med os allesammen
Om Skat paa Bajer og Alkohol
Og Hævelse paa Petroleumstold;
Syltetøj, Frugtvin og søde Sager
Har det paa Lager
Og lover os Ris
Til nedsat Pris,
Kort sagt, afslører
Sig som en nyslaaet Venstrefører,
Hvis Ord og Løfter er lige fede
Og minder i Et og Alt om Frede.

Nu faar vi at se,
Hvorlunde sig En-og-halvfems vil te
I Forhandlerens Rolle;
Thi Et er at love, et Andet at holde.
Og, dersom det ikkun løfter en Flig
Af et Tilløb til nok et Paaske-Forlig,
Hvor Haabets Straaler
Gaar op i den Røg, som Jens Busk ikke taaler,
Saa venter vi heller til næste Aar
Og ser, om til den Tid Chresten formaar
At skaffe fra Statskassen Folkegaver
Endogsaa til Højres »Tugthusslaver«.

Tolv med Toget.

Det var Klokken Tolv Nytaarsaften. Post-Iltoget stod parat til Afgang, og *Punch* havde allerede slaaet det første Slag paa Klokken. I gamle Dage var det H. C. Andersen, der havde Bestillingen; men han tog kun mod de ankommende Rejsende, naar de kom kjørende i Diligence. I vore Dage er det meget morsommere at tage en bedrøvet Afsked med sine gamle Venner, for de har da i alle Fald vist, hvad de ikke duede til.

Først kom den første Passager. Han hed **Januar** og var ganske dinglevorn af Influenza. For han græd Regnvand, som han selv maatte vade i, og saa bliver man forkølet, selv om man er Rigsdagsmand med Transtøvler paa. Han havde grædt en hel Valgurne fuld, og han havde ladet det regne med Midas-Guld, saa at Kammerchefen stod i Skyllevand lige op til Nøglehullet. „Men hvad kan det nytte?“ stønnede han; „lad mig komme væk, ud — — i de smaa sortes Gryde!“ Og væk var han.

Prins Karneval, født **Februar,** kom lige i Hælene paa ham. Hans Kostyme var korrekt nok, for han var sprungen lige ud af Empire-Udstillingen; men Narrebrixen holdt han i Haanden, og den brugte han. Han svippede efter Skuespillerinderne, medens Chefen havde travlt med at se dem efter „inderst inde“, saa at de fik „kunstneriske Krav“ og slog bag ud. I Grosserer-Societetet slog han Kolbøtter, saa Tietgen sprang Buk over Kødt af Fornøjelse, i Villaerne paa Frederiksberg vendte han Mølle med to Arkitekter, og i Kasino hev han Gutten Nielsen over Bord, saa at Aktieselskabet maatte konsulere en Vintapper og have Watt i Ryggen. „Nu peb Lokomotivet!“ raabte han, men det var bare Kjelland, der gav et Pip fra sig i Forsvarssagen. Jo, Februar var rigtignok en gemytlig Herre! — „Af Vejen!“ raabte **Marts** og svingede sin Fejekost, saa at alle Aviserne blev fulde af forsvundne Medborgere. Hu hej, hvor han fejede! Bismarck fløj paa Hovedet ud af Kejserens Statsraad, og Ove Rode fløj lige ud i Umuligheden, medens Hofmusiken blæste Stormgalop. „Fej bare væk!“ raabte Marts, — og saa fejede han sig selv væk.

„Den næste!“ kaldte *Punch*. Men Madam **April** gav sig god Tid.

Hun var Graverkone og sørgeklædt, for hun læste Ola Hansons Skæbnenoveller. „Det maatte jo komme!“ sukkede hun. „Vi har slet ingen „Nutid“ mere, Flyttedagen er død Straadød, og Etatsraad Christensen har slaaet alle de døde Mennesker ihjel. Jeg har sandeligen ikke nogen Grund til at være glad, — jeg har kun en „Middelgrund“. Men nu rejser jeg min Vej og lader Violinen sørge“, sagde hun, for Frida Schytte var den eneste, der fulgte hende.

„Ingen Tuden!“ brølte **Maj**. „Nu gi'er jeg paa Tuden!“ Han var nemlig Boxer, men vilde kun arbejde otte Timer om Dagen. Det kan nok være, at der blev Forskrækkelse: en Reservelæge trillede ud af Frederiks Hospital, en Theater-Kammerherre spruttede sort i Berlingske, og de smaa „Mænd af Ære“ gav sig til at pibe ude i Kasino. — saa befippede blev de. „Puh! — sikken Varme! — Maa jeg be'e om en opredt Seng!“ skreg Boxeren og sprang op i Kreaturvognen. Han troede, at det var en Beværtning.

Juni og Juli fulgtes ad. De var sommerklædte, med Paraply og Galoscher og med Pelskrave om Halsen, for de havde været ude i Tivoli og skælde Watt ud. Juni havde et Pusterør i Haanden, og saa snart han blæste i det, fløj alle „*Dagmars*“ Skuespillere paa Riis-Koste til Berlin. Murerne trimlede ned af deres Stilladser og faldt i en Strikekasse, Sømændene blæste i Land, og Hin-Ledre blæste saa langt ned i Schweiz, at en hel Ministertabouret maa sendes derned, naar man vil have noget at transportere ham hjem paa. Juli red paa et Sviin fra Fællesslagteriet og gnavede paa en Lindorm, som han havde fisket i „Nationaltidende“. Han vilde ned til det mørkeste Afrika for at lede efter Helgoland, sagde han. — Saa kom **August**. Han havde været til Skolemøde og var saa forsulten, at han aad Normænd, skjønt de bad for sig i Verdenssproget. Paa Kinden havde han et stort Ar, som han havde faaet af en Dragonsabel i Næstved, fordi han vilde drikke Weiss-Bier med de Store. Nu skulde han en Krum-Vej til England for at giftes, fortalte han.

September kom stormende. Han var den tredie sidste i Rækken, derfor havde han en saadan Fart paa, at en gammel Skuespiller fik en paa Zinckedusen, Ferdinand og Watt slog Skaller — men der laa heldigvis en Chantøs imellem —, og Venstre væltede om i Armene paa Socialisterne, som fik et saadant Skub, at de valsede lige op i Landsthinget. „Jeg fik bare Overballancen, fordi der er saa glat paa Asfalten“, sagde han; „men det er mig selv, der har gjort den!“ Det var han nu vigtig af.

Oktober var en af voresches Folk. Han gik op og ned ad Perronen og bad go'e Mennesker om en Statsunderstøttelse til at kjøbe Ilddrik for. Han havde nemlig to Digtere paa Tournée, og dem turde han naturligvis ikke byde missliebigt Kjød fra Slagtetorvet. Men, da han blev for paatrængende, behøvede man bare at sige „Tordenskjold!“ Det hjalp; han luskede øjeblikkelig op i en tredie Klasses Kupé og stønnede: „Ach wai, ach wai! — Es war ja nicht Ernst!“

Tilsidst kom **November** og **December**. De styrtede af Sted med Pelskraverne op om Ørene, for de skulde arresteres for Blasfemi. November sprøjtede sig med Kocks Lymfe for at faa Mod i Brystet, og saa talte han norsk, for at Folk skulde tro, at han kjendte en Mand med Slesvig i Lommen. Men December gnaskede bare Syltetøj. „Lad kun mine Efterfølgere kjøre frem,“ raabte han ud ad Waggonvinduet, „nu er de lige til — Øllet!“

I det Samme slog Klokken Tolv, Lokomotivet peb og Toget bruste af Sted. „Tog, Numer 1891!“ raabte *Punch*. — „Tit tit!“ sagde Januar, — „Nu gaar'en godt igjen!“

Paa Tournée.

Et Aar er kun en flygtig Gjæst,
Der kommer, ser og gaar,
Der paa Tournée i Øst og Vest
Sit Kredsløbs Udsæd saar.
Halvfems var selv paa Gravens Rand
Af Alder hvidt som Sne,
Det Aar, da fremfor al Ting man
Gik stadig paa Tournée.

Vi saa Judic til Præ-judice
For Impresarier
Forlade Frankrig og Paris
Med sine Arier,
Mens Drachmanns Muse kjæk besang
En Irers Griseri,
Gik »*Ma cousine*« med Cancan
Og med Grisetter i.

Som Maan'skinsmand en Maan'skinstur
Parnell nok kunde li'e,
Som Gjæst han gjorde livlig Kur
Til en Fru født O'Shea.
Men i den Gjæsterolle han
Kun gav en fransk Visit,
O'Shea et Schisma volde kan,
Endskjönt han sa'e: o schidt!

Før sædeligt, nu fredeligt
Kom Björnson til vort Land,
Det var nu blot lidt kjedeligt
Med den berømte »Mand«.

Der bra'e Folk gaar mod lidt Entrée,
Er Bjørnsons Veje — ja
Men Stimerne paa den Tournée
Estime ej ham ga'.

Snart glædes man igjen ved Spree
Med, hvad i Norden duer,
Der Georg nu paa Grand-Tournée
Jo kommer paa Retour.
Ham vil Berliner-Tageblatt
Jo ha'e i Lindaus Sted —
De ku' for Resten gjerne ta'et
Hans to smaa Brødre med.

Ja selv vor Kammerherre fik
Jo nylig den Idé,
Han vilde rette sit Bestik
Mod en Provins-Tournée.
Paa Kongens Nytorv dog han bli'er,
Da paa »Aladdin«s Bud
Jo Lampens Aand ham stadig gi'er
Den røde Lygte ud.

Dresseret i Frihed.

— Hvafor banker Do di Trøj te Awten?

— Jov, for æ Lærerend' har savt, te hun vil ett ha' al de Støv op i hinner Nies aa Øvn, naar hun banker vos.

Ren Besked.

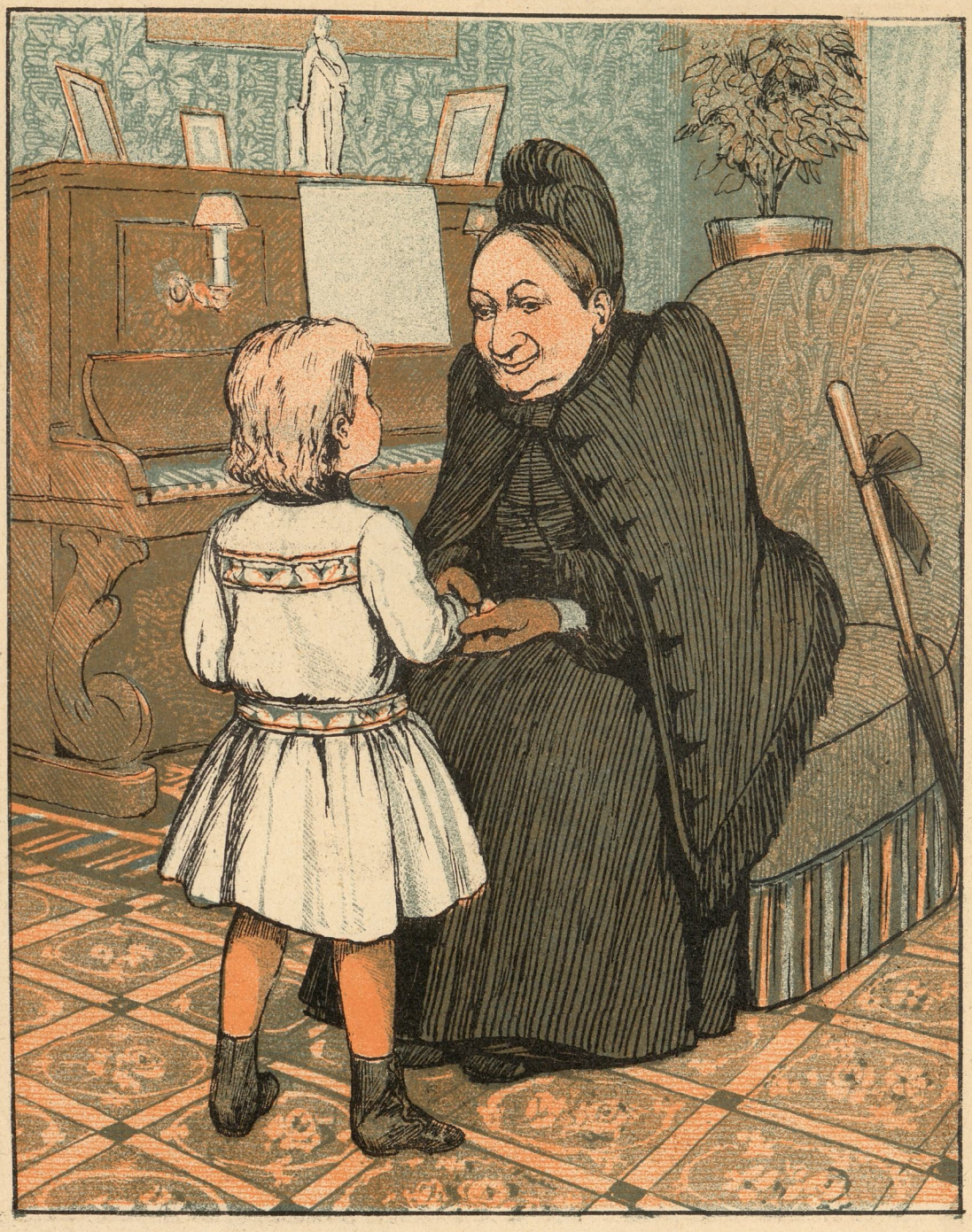

— Er Mo'er da meget daarlig?

— Mo'er sagde ikke, hvor daarlig hun var; men hun sagde bare, jeg skulde sige, at hun var daarlig, naar Du kom igjen.

Hvad nu?

Nye Aar! — Vær mild, du Smaa,
Se, hvor pænt vi bukke,
Mens vi Alle spændte staa
Rundt omkring din Vugge.
At din Fødsel hædret bli'er,
Mer Du ej forlanger, —
Det er jo dig selv, der gi'er
Fødselsdags-Presenter!

Sig da, hvilke Gaver har
Du at overrække?
Bli'er Du gnaven eller rar,
Eller lidt af begge?
Vil med gratis Sukker i
Kaffen Du forsøde?
Og hvad skal vi for en 10-
Øres Bajer bøde?

Under Du af Hjærtens Grund
Bojsen Ly og Varme,
Med en Øl-Sut i sin Mund,
Lunt i Højres Arme?
Putter Bentheim Du til Køjs,
Lige til han skri'er,
I Hr. Chrestens Syltetøjs-
Rumlepotterier?

Gjør vor By Du udenlandsk,
Bli'er vor Frihavn yndig?
Vil Du lære Eedvard Dansk?
Gjør Du Ove myndig?
Vil Du Liget Herman gi'e
Pinsler nok at hyle med?
La'er Du Georg faa en fri
Stats-Ducør at wühle med?

Faar et Tog langs Kysten snart
Svensken til at blegne?
Lærer med elektrisk Fart
Øllgaard Du at regne?
La'er Du Esmann—Himmel!—nok
En Komedie lave?
Skal en Rautzau'sk Nymfeflok
Drachmann ha'e til Pave?

Vandrer Du den lige Vej
Frem til Fred og Ære?
Gjør nu, hvad du kan, — hvis ej,
Saa maa Du la'e være!

Men har Du, med andre Ord,
Intet at bebude,
Gid Du saa var snart »i Fjor« —
Saa er Visen ude!

Ved Kaffen

Fru Juliane Petersen: God Dag, søde Fru Schrøder, glædeligt Nytaar og tak for det gamle. Og det er sandt, maa jeg takke Dem saa mange Gange for den nydelige Lysdug, som De forærede mig til Jul. Kan De tænke Dem, Petersen troede, det var et Tæppe til vores lille Ami, som jo med Alderen er bleven noget forkjælet og nok kan lide at ligge lidt lunt ved Kakkelovnen, men Frits Grønbæk sagde da ogsaa strax til ham, at fordi han nu selv gjorde i hvide Varer, derfor maatte han ikke tro, at de umælende havde Forstand til at gjøre det samme, og han troede nu, at det var et Sengetæppe til lille Ambrosius's Seng, men jeg kunde jo strax se, hvad det skulde være, for ikke sandt, det var jo en Lysdug og ikke en Antimakassar til Sjæselongen eller en Pose til smudsigt Linned, som jeg selv skal gjøre færdig? Det er en stor Skam af mig, at jeg ikke har faaet det uldne Shawl færdig, som jeg havde lovet Dem, den Gang det var Deres Fødselsdag, men jeg har haft saa meget andet for, som heller ikke er bleven færdigt, saa De kan jo nok forstaa, at jeg ikke har kunnet faa Tid, og saa bad jeg Petrine om at hjælpe mig, men hun har været saa optaget af at læse Ibsens Hedda Rapler eller hvad hun nu hedder, og saa mente hun ikke, hun kunde gjøre det i Skjønhed, og derfor vilde hun hellere lade være, og i dets Sted har hun kjøbt sig en Revolver, som hun gaar og øver sig med hele Dagen, og hvis det bliver saadan ved, saa er der snart ikke et helt Stykke tilbage i hendes Værelse, men det er hende ogsaa lige meget, naar det bare kan ske i Skjønhed, hvad jeg for Resten ikke forstaar, men Frits er naturligvis ondskabsfuld som sædvanlig og mener, at hun vil skyde Kanariefuglen, fordi hun ikke fik skudt Papegøjen, den Gang den unge Jespersen gik hen og forlovede sig med en Anden, hvad der for Resten var en Skam af hende, og hvis hun skyder den, saa er det det første Væsen af Mandkjøn, der er bleven skudt for hendes Skyld, men saadan siger Herrerne jo altid, og hvis man rigtig vil vide, hvordan de er, saa kan man bare gaa ud i Dagmar og se „Et Sølvbryllup". Og det er ikke for det, for jeg er jo egentlig sikker nok paa Petersen, men man kan dog aldrig vide, om han ikke er ligesom Sætti, der gaar paa Variété og drikker Sjampanje med Sangerinder og Benjamin Pedersen, som altid var saa respektabel og honnet, den Gang han var ved Folketheatret, men som nu er skejet ud og bleven Bohême, siden han er kommen til Riis-Knudsen, og godt er det da, at Fru Mathilde Nielsen kan sige dem Sandheden, og jeg kan saa godt forstaa, at hun er bleven gnaven, fordi de har taget Rollen fra Sofus Nøjmand, som jo dog er hendes Broder, hvorfor hun ryster Støvet af sine Fødder og vil gaa fra Theatret, men jeg beder Dem dog betænke, hvad vi Koner er udsat for, naar ikke en Gang en Mand som Sætti, der dog er Etatsraad i Stykket og Ridder af Dannebrog, holder sig for god til at gaa paa Galejen, og jeg ved ikke, om De var ganske sikker paa salig afdøde Schrøder, den Gang han levede, for der var noget over ham, som nok kunde tyde paa, at han holdt af at lufte sig en Gang imellem, men for Resten havde han vel ikke Raad til at drikke Sjampanje, naar der ikke var nogen, der vilde traktere, og Gud bevares, Øl er jo ogsaa meget godt for de ubemidlede Klasser, og jeg vilde saamænd ønske, at Hørups og Bergs Lovforslag om Alderdomsforsørgelsen vilde gaa igjennem, for De har jo altid klaget over, at De ikke kunde faa noget Legat, fordi de ikke var i Familie med nogen Legatstifter og Familien jo næsten altid gaar forud, men hvis nu Ølskatten skulde anvendes til Fordel for de Trængende, saa maa det vel nærmest blive til Fordel for Familien af dem, som har drukket mest Øl, og salig Schrøder var jo ganske godt med i den Retning, og det skal jo ikke være noget i Smag med Vartov eller Almindeligheden, men en pæn Forsørgelse for ældre Folk, som beholder deres Valgret, og det er vel ikke ligefrem nødvendigt, at man har været i Tugthuset, saa De kan vel nok komme i Betragtning, uagtet De ikke har gjort noget, selv om det maaske nok vilde være det heldigste. Ja, ja, De skulde dog tænke over Sagen, Farvel, søde Fru Schrøder, og Tak for Kaffe.

Gode Udsigter

Det nye Aar er som et Digt
Med underfulde Vue'r
Saa fagert og saa løfterigt,
Saa frit for alle Skyer.

I Tanker man profetisk ser.
Hvor mange geniale
Og lyse, lovende Ideer
Vil blive helt reale.

Med Løfter snart i Snesevis
Man os om Munden smører,
Og uden Tvivl man sætter Pris
Og tror paa, hvad man hører.
Paa Ove, da han ej var sød,
At han faar fri Forplejning
Med Korrektionens Vand og Brød,
Vi gjør nu sikker Regning.

At Drachmann faar en »Kiste« fuld
Af flotte Syngedamer,
Men ikke tjener Sølv og Guld
Trods alle Slags Reklamer,
Se, det er vi saa sikre paa,
Som at vi der *en gala*
En Del »Kantussegjøgl« vil faa
I Digterens »*Valhalla*«.

Og Marmorkirken i en Fart,
Den store Tietgen værdig,
Vil blive snart, hvor det er rart!
Omtrent aldeles færdig.
Der er jo nok en lille Hank
Ved den fuldendte Krukke —
Ak! *aussen blank und binnen krank!*
Vi maa fremdeles sukke.

Hr. Secher i sit »*Morgenblad*«
Vil være »økonomisk«
Hver Mandagmorgen fro og glad,
Ja, det er næsten komisk!
Man har gemytlig selv fortalt,
Man ej vil være flotte,
Naar fattig man i Et og Alt
Er som en Kirkerotte.

Hans Morgenbladsøkonomi
Os kosteligen morer.
Hr. Berg *plus* Hørup skue vi
Som flotte Matadorer.
Det Hele skal slaa lige til,
Og Menigmand de frister:
Da alle Døgenigter vil
De slaa til Pensionister.

Ja, det er Humbug over alt,
Saa det kan næsten vamle;
Men, skjønt det tidt nok er fortalt,
Alt bliver ved det Gamle.
Den store Hob er Klokkefaar,
Som helst gouterer Løgne
Og holder af at puttes Blaar
I begge sine Øjne.

Af Punchs blaa Bog.

III.

Velbaarne Hr. Præsident Harrison.

Højt ærede Hr. Kollega.

Undertegnede Præsident i den danske Fredsforening maa desværre udtale en dyb Beklagelse over den smertelige Skuffelse, Regeringen i Washington har forvoldet os, idet den har afslaaet en Voldgiftskjendelse i Spørgssmaalet om Ejendomsretten til Fiskene i Beringshavet samt appelleret til Næveretten i Spørgsmaalet om de røde Mænds moralske Ret til deres Medmenneskers Hovedhuder.

Fredsforeningen har følt sig saa meget smerteligere skuffet, som den fra en Mand, der maa antages at »vide Besked«, nemlig fra Historie- og Skrønefabrikant Bjørnstjerne Bjørnson, havde faaet Tilsagn om, at de amerikanske Statsmænd for Fremtiden kun vilde betjene sig af Voldgift til at jævne opstaaende Stridigheder, og da Deres Velbaarenhed i den Anledning ikke har sendt mig nogen Berigtigelse, en Formalitet, som jeg aldrig har forsømt, maa jeg altsaa gaa ud fra, at Bjørnstjerne Bjørnson denne Gang har grebet i den rigtige Lomme.

Deres Velbaarenhed vil let indse, at Spørgsmaalet har vakt en pinlig Opsigt blandt de herboende »Røde«, og at der i det Folkethingsudvalg, som Præsidenten for den danske Fredsforening har faaet nedsat for at sikre Verdensfreden, allerede er opstaaet sn evropæisk Konflikt, idet saavel dets røde som dets smaa sorte Medlemmer har truet med at stikke Fredspiben ind, mode i Krigsmaling og opføre deres Krigsdans med de værgeløse Fredspiger, hvis Skalpe svæver i saa meget større Fare, som den hos adskillige af dem sidder temmelig løst paa Hovedet, ja en enkelt ved Navn Jens Busk har endogsaa erklæret at ville vove Trøjen, dersom Fredsforeningen ikke ufortøvet skaffer Fred i Vesten.

Jeg skal derfor tillade mig at foreslaa Ds. Vbhd. at henvende Dem til et Par Voldgiftsdommere, f. Ex. til Hs. Maj. Kong Chresten af Bogø, der i Fiskerispørgsmaal er en særdeles vel forfaren Monark, og som for Tiden har den fiskerikyndige Leth i sit Kabinet, eller til Fyrsten af Dahomey, der er en Avtoritet i alle Sgørgsmaal om Flaaning. Den gode Forstaaelse mellem Kabinettet i Washington og Fredsforeningen i Kjøbenhavn vil da atter med Lethed knnne gjenoprettes.

Med al Agtelse
Frederik Bajer,
Præsident i Fredsforeningen i Kbhvn.

IV.

Velbaarne Hr. Frederik Bajer.

Det gjør mig ondt, at den Paragraf 5, som Fredskongressen i Washington fornylig vedtog, har forvoldt Dem en saa smertelig Skuffelse, men det kan maaske trøste Dem og Bjørnstjerne Bjørnson, at vor egen Barnum ogsaa flere Gange har følt sig skuffet af Gæssene gaa Kapitolium, uden at den Sag, han kæmper for, derfor er kommen til at gaa i Gaasegang. Foruden Voldgiftsret og Folkeret findes her nemlig ogsaa noget, der kaldes en Fiskeret, og hvor den bliver serveret, vil hverken John Bull eller Broder Jonathan godvillig give Slip paa den, saalænge der er noget at fiske. Og vel har Fredsligaen jo nok lyst Fred mellem alle Dyr: Løver og Ørne og Enhjørninger, saa det ene ikke tør gjøre det andet noget; men jeg vil lade mig hænge, hvis disse lumpne Indianertampe har hørt et Muk om Freden, eller veed, at man kan sikre sig den ved at abonnere paa den hos Dem for en liden Kjendelse pr. Kvartal.

Fred være med Dem!
Harrison,
Præsident i U. S. A.

LAGT UD PAA NY.

Og dersom du lumsk dig kjeder
Ved Oves Nyfigenblad
Og over en Morgenbladsleder,
Saa kom du til *Punch*, og vær glad!

Man gi'er kun to Kroner Kvartalet,
Og Omslag man gratis faar,
Især saa tidt, som Signalet
I Venstre paa »Omslag« staar.

Et Hurra først for Hr. Berre;
Chrest glæde hans kløgtige Krop,
Han sparer en langfingret Herre
At brække Statskassen op.

Paa Plænen Kraftproduktioner
Besørges af Korsgaard og Leth,
Mens J. K. Lauridsen troner
Iblandt dem paa Hovedet.

I Høgsbroes Pavlun kan man høre,
Der har vi vor Dampkarussel,
Som Folk faar net op at kjøre,
Imens den slaar Tiden ihjel.

Til Luftkasteller man billig
Kan komme i Ro og Mag:
I Gyngen gaaer Bjørnson villig
Med Bajer for »Fredens« Sag.

Man frydes af Toner blide
Fra Drachmanns Varietée.
— Men paa den bageste Side
Staaer dog de grinagtigste.

Hist Restaurationen fremtitter,
Hvor Tauber er Spisevært,
Mens her vore egne Semitter
Gi'er evropæisk Koncert.

Blandt ulyksalige Jamber
Optræder St. Georg som Gjæst,
Mens orientalske Lamper
Oplyser vor Børne-Fest.

Ved hver en hjemlig Ballade
Vi glad har en Lyre stemt.
— Organet i Integade
Det havde jeg nær forglemt.

Naar derfor dets Børn og Cohner
Gjør Livet dig tomt og forladt,
Gak saa kun til *Punch* med to Kroner,
Her falder de inte paa Plat.

Hermed følger et illustreret Annonce-Tillæg.

De Uadskillelige.

10de og 11te Scene.

BERG.
Min Klister!

HØRUP.
Min Malle!
(De falder i Søvn.
Punch kommer ind i Baggrunden.)

Punch.
Sjælden Klarhed, Vrøvl des mer
Faar man mangen Gang, saa Skam,
Naar man hos en »Luskepe'er«
Faar paa »Rumlepotten« Ram.
— — — — — — — — —
Men, ved Logos, hvad er dette?
Det er ham, som er den rette.
Hos sin Malle han sig strækker!
Jeg strax ham vækker.
(Slaar en Klo i ham.)

Redigeret af Angelo Haase, udgivet af og trykt hos C. Simonsen i Kjøbenhavn.

1891. Torsdagen den 8. Januar. Nr. 2.

Enighed i det Væsentlige.

— Skal jeg da aldrig nogensinde faa min Vilje?
— Herre Gud, min søde Pige! Hver Gang, vi er enige, faar Du jo Din Vilje, og det er kun, naar vi er uenige, at jeg faar min.

Klinket og sammenbrændt.

I Oppositionens Myretue
Det var mellem Hørup og Berg saa koldt,
At Evropæeren Eedvard fik Snue,
Hver Gang han sin Næse mellem dem holdt.
Berg stempled Hørup som den, der har voldt
Udslukkelse af de smaa Arners Lue,
Og Hørup følte sig alt for stolt
Til at være hos Berg i samme Stue.

Des Aarsag hittede hver sin egen
Stue, den Gang i Lovens Navn
Den ene aged til Blegdamsvejen,
Den anden jolled til Christianshavn.
Mens »Enhedsmærket« afhjalp sit Savn
Med Syltetøj og Besøg af Neijendam, fik Viggo Bentheim til Fastelavn
En »stille Trøster« for Kuren og Plejen.

Men Tiden, som læger alle Skavanker,
Endogsaa de gabende Hjertesaar,
Som Svovlsyre-Aktier og Folkebanker
I blødende Folkehjerter slaar,
Har endelig gjort, hvad den formaar
Med Hensyn til at faa fjernet de Skranker,
Som adskilt har i de senere Aar
To Sjæle, der dog har de samme Tanker.

De har — foreløbig — hørt op at ruske
Hinanden i Haaret med Gevalt
Og raabe med »Rumlepotter« og »Luskepetere« eller »Forræder« og »Pjalt«.
De slutted Forlig paa Humle og Malt;
Og mangen Folkeven udbryder: »Gud ske
Lov for, at Berg i Et og Alt
Har saa gebommerlig svært ved at huske!«

For Told paa Saften fra Vindruens Klaser
Og for en forhøjet Aldersro
Slog sammen paa ny de deres Laser
Og følges nu kjønt fra Kro til Kro.
Der vanker til Bojsen, kan I tro;
Thi, ligesom Valhals løsslupne Aser,
Mod Moderationen fnyser de to,
Saa længe som Vind-Tid og Øl-Tid raser.

— Men, der er et gammelt Sagn, der fortæller
Om alle de Bukke, som Thor begik,
Da Loke ham fulgte til Utgaards Kjælder,
Hvor han sig en Voksnæse paasat fik.
En Gang har alt Berg fortrudt sit Bestik,
Da han og Hørup blev Forbundsfæller,
Og nu gaar han dog uden Spor af Kritik
Paany hen og gjør i de samme Nælder!

Revision.

Af de i *Punch's* Sprit-Beholdning opbevarede Personer, som det nu forløbne Aar har afleveret til sin Efterfølger i mer eller mindre havareret Tilstand, nævnes her følgende:

Af Aristokratiet:

Hin Ledre, Greve af Blæsenborg, pludselig angreben af St. Schweizdans, dog ikke ganske uhelbredelig paa Grund af spirende Tilbøjeligheder til at danse af i Høire-Taburetning. — Sortebroder Georg, Overmenneske, heftig lidende af en Statsunderstøttelse, der kom forkert i Halsen, og foreløbig henlagt til Observation i „Berliner Tageblatt"s Vandkuranstalt for Fattige og Forladte. — Henrik Ibsen, Adelsmenneske, begaaet et Ud-Skuds Drama med Knald i og med Haab om en snarlig, stille Gjenganger-Virksomhed i det Kgl. Theaters Arkiv.

Af Diplomatiet:

En Mand med Slesvig i Lommen, undlivet i Fødselen som skræmmende Exempel paa, hvorlunde man bliver til Aal, naar en Bjørn begaar en Buk. — Hr. Bojsen, stærkt besat af røde, kartelianske Djævle, under en diplomatisk Rundrejse fra Møen til Rømersgade.

Af Politikere:

D'hrr. Chresten og Bentheim, henvisnede som Følge af Alderdomsforsørgeligheder. At en Luskepeter ser sig henvist til at skrabe sine Strimer med et Rumlepotteskaar, har for det frie Vælgerfolk været Aarets tungeste Jobspost.

Følgende Kunstnere:

Digter Drachmann, tilskadekommen ved en Forskrivelse. Det siges, at „Kisten" allerede holdes i Beredskab, da en paatænkt Variethévands Kur maa anses for haabløs. — Digter So. Schandorphs literære Helbredstilstand har ligeledes taget en skæbnesvanger Tournée, trods omhyggelig Behandling af Patienten i Punch's Menageri for komiske Personer. — Hr. Fallesen, alvorlig beskadiget under et Forsøg paa at kjøbe Midas-Guld for dyrt; ved kjærlig Pleje af smaa Sortekunstnere „i Provinsen" vil han kunne gjøre sig Haab om at blive erklæret uhelbredelig. — Kunstner Bang lider stadig af Ligfald og Rimfrost i Versfødderne.

Af Skuespillerstanden:

En herværende Overkomiker synes atter at være i Bedring inderst inde, efter at have lidt under tuberkuløse Anfægtelser i sit kunstneriske Kraveben. — Hr. Wiehes Undwiehelsforsøg fra „Dagmar" har derimod antaget en akut Form efter i længere Tid at have været i Anmarx.

I Musikverdenen:

Lille Ove findes vedblivende henliggende i hofmusikalsk Umulighedstilstand.

Af Læger:

En Reservekirurg har ved en nygiftig Tilbøjelighed til at forsluge sig paa en Oberstsabel udbredt en epidemisk Smitte, der navnlig ytrede sig med

fa'erlige Symptomer hos en herværende Defensor patriæ (se Officierer).

Officierer:

Defensor patriæ, haabløs (se Læger).

Ved Kjøbenhavns Kommune:

Hr. Øllgaard, henlagt til en foreløbig Behandling af en Elektriser-Maskine med en lille Svaghed i Regneorganerne. — Den truende Oversvømmelse fra en nærliggende Tværmose er med Held bleven kvalt i Fødselen ved Kaisersnit, saa at Magistraten fremtidig vil kunne lægge sig trygt til Hvile i Beværternes dertil indrettede, opredte Senge.

Af theologiske Lærde:

Ex-Pastor Henning Jensen, lidende af Dysenteri som Følge af slet fordøjede Tübinger-Klumper, for plumt tilskaarne med en Kniv af Ærmet. En radikal Behandling af Prof. Fr. Nielsen har medført kjendelige Ømmelser i Patientens Afførings-Organ „*Politiken*".

Følgende Skolemænd:

Hr. Riis-Knudsen, Forstander for Asylet „*Dagmar*". angreben af den moderne Syge „Aftenen før" en overilet „Forlovelse" med paafølgende „Sølvbryllup". Opgivet. — Dr. Eedvard, Forstander for de smaa Sortes Skole, tilskadekommen ved en Oversættelse fra Fransk under en Judic-Forestilling; findes henliggende i opløst Tilstand for Fødderne af Hr. Riis-Knudsen, Jødebladets literære Messias p. t.

Landoekonomer:

„Gnavet" udkommer om Mandagen. Uskadelig.

Af Industridrivende:

Hr. Tietgen, haardt medtagen af ernsthaft, blasfemisk Svækkelse i Børsorganet.

Samtlige Avislæsere:

Lidende af akute Kvalmetilfælde som Følge af den forløbne Uges „Aars-Oversigter" i Bladene. Denne Rosin i Pølseenden skal derfor være Aarsskiftets sidste Dosis.

Ølringen.

Der er Fryd i Danas Have,
Hvor saa mangt et Øltræ groer;
Thi nu kom den Ring i Lave,
Som vil dyrke Aldersroer
Og fortjene Guld og Sølv
Hos de Folk, som vil ha'e Øl.

Kongens Bryghus maatte falde
Kjønt til Føje, og nu har
»Ringen« faaet samlet alle
I et fælles Mæskekar
For at kunne mæske sig
Paa sin Aktionæringsvej.

Som det af Prospektet ses, er
Tietgen atter redebon
Som vor nordiske Kineser
Til at være Ringens Aand,
Der kan være her og der
Og tillige Aktionær.

Hundredtusind der nok vanker,
Glædeligt det er, men sandt;
Saa et Marstrandsk Haabets Anker
Øl hans Marmorkirke fandt,
Og til Øllet akkurat
Redded' Kirkerotten a'et.

Dog faar Rømersgadens »Røde«
Ogsaa her en Sjælesvir:
»Strikekassen« skummer Fløde
Liberalt af Ringens »Bier«:
Femten Tusinde den faar
Til at strike op i Aar.

Derfor pæne Folk og Bøller
Bør i Ølbas og Diskant
Enig prise Ringens »Øller«
Og dens Aand, som Slaget vandt;
Gid han aldrig mangle Mønt
Og hans Øl ej vorde tyndt.

En Oldtidslevning.

En eller anden af vore Læsere har maaske lagt Mærke til en Notits i Dagspressen om, at *Punch* en Gang i forrige Aar efter en Indbydelse fra en Vennekreds i Ævlerup var til Stede derude for at nedlægge Grundstenen til et Folke-Høj-Skole-Hjem samme Steds. Da Grundstenen var nedlagt og Venne-Kredsen som Følge heraf vel oplagt, fik *Punch* Øje paa en gammel Stolpe, der henlaa upaaagtet i den opgravede Jord. Han tog den med sig hjem i den Tanke, at det maaske kunde være den berømte Træpæl, som de moderate Venstremænd i 1877 havde rammet »Provisoriet« i Livet, men, hvo skildrer hans Overraskelse, da han opdagede, at Pælen var bedækket med Runer paa alle fire Sider!

Punch' der ikke er tabt bag af en Vogn, naar det gjælder om at raade Runer, gav sig strax i Lag med Pælen, og Resultatet af Tydningen blev, at *Punch* føjede et Blad til sin Lavrbærkrans og et dito til Oldtidens Bladliteratur.

Paa Pælen stod nemlig:

Skræp.

Høj-Skole-Blad for den modnere Høj-Alder i Høj-Norden.

Af Bladets Indhold meddeles følgende Prøver.

Berigtigelse.

Bestyrelsen for Svineslagterierne i Riffelhejm finder sig herved foranlediget til at meddele, at det er uden dens Vidende, at der er bleven indblandet Bjørnefedt i Fedtet fra vore egne højnordiske Svinebæster; men at denne fedtede Fremgangsmaade udelukkende skyldes Slagteren, som paa næste Generalforsamling i den Anledning nok selv skal faa sit Fedt.

Plads tilbydes.

En dulig Svineslagter søges til en stærkt frisindet og folkelig Egn. Billet mrkt. Øf! Øf! modtager dette Blads Kontor.

Til Forhandling.

Et større Parti Gullinbørster, særlig skikkede til Brug for Børstenbindere, der arbejder i Svine-Politikens Tjeneste, kan faas for Spotpris i det store høj-nordiske Andelsflæskeri.

Dødsfald.

I Gaar højsattes den bekjendte Vøggur, Offergoden ved Bentheimdals Helligdom, i al Stilhed. For faa Dage siden var han endnu saa rask og rørig, at han kunde udtømme en hel Tønde Øl uden at tabe Ligevægten; men des værre var han ubetænksom nok til at indlade sig i Disput med Nordmanden Bødvar Bjarke, hvem han bebrejdede, at han ikke traadte i den store norske Bjørnsons Fodspor og talte mod al Slags Krigs-Galskab. Under den derover opstaaede Diskussion, blev Vøggur slaaet saa flad, at man tværs igjennem Brystet kunde se Strimerne paa hans Ryg. Efter at Høj-Tideligheden ved Jordefærden var afsluttet, rejstes ham en Bavta med følgende Indskrift.

ᚼᚢᚾᛏ: ᚴᛅᚱ: ᛏᛁᛏ: ᚾᚢᛏᛏᛅ

I Totalafholdshjemmet Gladhejm

udskænkes hver Aften nymalket Hejdruns-Mælk saavel frisk fra Fad som i original Aftapning. For de Beboere af Gjæstehjemmet, der ikke kan taale denne Mælke-Toddy, haves en særdeles god otte Graders Suttungsmjød.

Underslæb.

Fra Valhal skrives til os: En forhenværende Magistratenrøver ved Kvægtorvet i Lejre tog sig i Gaar den Frihed at forsyne Sæhrimner med Stemplet: »Uskikket til Einherieføde og hverken Fugl eller Fisk.« Da han umiddelbart derpaa gjorde et Forsøg paa at tilegne sig det kasserede Kreaturs Mørbrad, blev han øjeblikkelig taget ved Vingebenet.

Dyrplageri?

— Hvor har din Hund været paa Jagt i Dag? Den kan jo næppe røre sig!
— Aa, den har bare været paa Nytaarsvisiter med min Kone, og den er jo en ren Hvalp endnu, saa hun har vist løbet den træt.

Tydeligt nok.

— Ded æ dow sær nok, te der æ tow Lokmotiwwer for i Daw, æ Taag æ da ett saa laant.
— Aa, der æ natulevis jen a di Skannerborre Dowtere mej, di vel jo it kyhr Jenspænner mier.

Krig og Fred.

Stakkels Bjørnson! Det var en stakket Glæde,
Amerika ham skaffed med sin »Fred«:
Her kom en Mand i Vejen med en Slæde,
Som ogsaa var en Mand, der »veed Besked«.
Trods Koncertpalæets Trommer og Pavker
Og Jubilering over Voldgiftsdommen
Opgrov de Røde deres Tomahawker,
Og de Hvide fik Revolveren af — Lommen.

Med Rifler og med Gatlingkanoner
Gjør man Propaganda hist for »Fredens« Sag,
Og et større Kvantum dræbte Børn og Koner
Dementerer grundig Bjørnsons Foredrag.
Hvorfor praktiserer ikke »Fredens« Venner
Iblandt de nordamerikanske Alper?
Mon deres Fredsapostelgjerning ender,
Hvor de kan risikere deres Skalper?

— Men, gik det galt i Mønsterrepublikken
Med at trække Bajers »Livssag« i Land,
Er mellem »*København*« og Hofmusikken
Dog kommen her til Lands en Fred i Stand.
Tomohawken har i Jorden de gravet,
Og Fredens Pibe har de faaet Ild i:
I en »Erklæring«, Ove har lavet,
Ses, at Tobakken var just ikke billig.

Li'esom Bjørnson havde stakkels Ove Rode
Et Steds i Verden haft sig en »Mand«,
Paa hvis »Æresord« han ubetinget troede,
Og derfor kom han ogsaa net daran.
Da der nemlig skulde plukkes en Høne
Med ham des Aarsag, maatte han bekvemme
Sig til at vedgaa, det var kun en Skrøne;
Thi »Manden« var des værre ikke hjemme.

Men Integadebladet aabenbart er
I sit Es som Oves Rodekammerat:
Det fortæller ugenert, at begge Parter
Har Ære af den sluttede Traktat!
Et billigt Grin vist Publikum faar sig
Ved »*Politiken*«s Dom i den Affære;
Thi Gud og Hvermand veed, det Blad forstaar sig
Sgu næstendels for godt paa »Mænd af Ære«.

Man schreibet aus Berlin —

(Fra vor Specialkorrespondent).

[Uagtet der foruden de sproglige Fejl, som er rettede under Texten, ogsaa findes enkelte faktiske Unøjagtigheder i denne Korrespondance, har vi dog ikke villet nægte den Optagelse].

Man er her i Berlin meget henrückt over, at nu den over det ganske Europa berømmede danske Filosof og Kritiker Dr. Georg Brandes er bleven knüttet til „Berliner-Tageblatt", hvilket for os Berlinere som bekjendt er, hvad det danske Politiken er for Kopenhagen. Doktoren er anbefalet bleven af den Redaktor af Tidskriftet „Den frie Bönne"[1]), og derfor wel nok med et dansk Sprikwort kan siges at være en Bönne wärd. Det er en forældet Abevits[2]), at ingen er Profet i sit Vaterland, men desuagtet har den Doktor längtes[3]) efter at blive Profet i wort store Vaterland og har ogsaa holet sig mangen Wirak, som har foraarsaget ham nogle Hovedströmninger.

Wi wed ikke, om den Doktor er født i Jødeland[4]), hvilket som bekjendt er en Provins af Dänemark, men allenfals er han som denne Nation stark og sejg. Hans Howedwärk er „Det moderne Durchlöbs Männer", hvilket indeholder en gejstfuld og fornem Skilderi af flere af Dänemarks klassiske Forfattere, derunder den store klassiske Digter Eedward Brandes, hvilken antagelig er en af den Doktors Ahner og ikke tör forwechsles med den Sammes mindre Broder af samme Navn, som formodentlig er opkaldt efter ham. Denne Eedward Brandes war Dänemarks Shakespeare og skal ligesom denne store Digter have forsøgt sig som Sjovspiller. Populär blev han dog ikke i höj Grad, da Befolkningens meste Part ikke war fäist[5]) til at forstaa dem. Men revenons à nos moutons! Den Doktor Georg Brandes Navn har allerede siden längere Tid tilhört Geschichterne[6]), men mest Rum[7]) har han dog holet sig derved, at han er större Broder til de to mindre Gebrüder Eedward og Ernst, af hvilke den sidste nülig har udmærket sig saaledes i en Polemik med den bekjendte danske Forsvarswen Admiral Tordenskjold, at han er bleven udvidet[8]) af Grosserer-Societetens Blad og dettes Stempel fjernet af hans Organ Börstidende, idet man mente, at han havde stemplet sig selv tilsträkkelig. Jövrigt er han nülig bleven et Opfer for den i Dänemark endnu herskende Mangel paa fri Religionsövelse. Den Ernst Brandes bekjendte sig nämlig til den Religion, som kaldes Guldkalvens efter sin Stifter, den forlängst hendöde Nationalhelgen Salomon Goldkalb, men da han bekjendte denne Tro i sit Blad, blev han fängslet af Politiet, de saakaldte Prowisoriets Handlangere, og kan maaske, ifölge den i Dänemark endnu gjældende barbariske Christian den Vtes danske Lov, wente sig en pinefuld Død paa Baalet. Men maaske lückes det ham at undslippe hertil, og da ligger det jo ikke fjernt, at han medtager sin Broder Eedward. Det vilde i höj Grad gläde os her, om vi foruden den Doktor Georg ogsaa fik de to mindre Gebrüder herunter, da de have gjort sig endnu mere berömt[9]) som umulige i deres Hjemstavn. Og da aabner sig et herrlige Tilkomst-Prospektiv! Thi de Gebrüder have mange Venner og Forärere[10]) i Dänemark, som maaske vil fölge dem paa Udvandringen. Saaledes kan vi gläde os til at se den Hoerup, den berömmede Theolog Henning Jensen, som sandsünligvis er en Ätling af den næsten ligesaa berömmede nu afdöde store Theolog Niels Hemmingsen, i Enden[11]) maaske den Peter Nansen, Ätling af den bekjendte Hans Nansen, der sammen med Knudsen, Borup, Hansen og Oelgard bestürer Staden Kopenhagens kommunale Anliggender som Borgmester, og efter Forlüdende Sön af Grönlanderen Fridtjoff Nansen, der har befaret Norges Indlandsis.

Alt dette er dog kun er Fremtids-Ansigt[12], som man kun dunkelt skimter som benebelt[13]). Saa meget er imidlertid wist, at den Hoerups Oldtids-Forsorgnings-Forslag[14]), som han har

[1]) Freie Bühne. [2]) Aberwitz. [3]) gelangt. [4]) Jütland. [5]) fähig. [6]) Die Geschichte. [7]) Ruhm. [8]) ausgewiesen. [9]) womöglich mehr berühmt. [10]) Verehrer. [11]) am Ende. [12]) Gesicht, Syn. [13]) In Nebel. [14]) Alterthums-Versorgungs-Vorschlag. [15]) gewissenvoll. [16]) schlichter.

stillet sammen med det wisnefulde[15] entledigede Enfoldigheds-Märke C. P. Berrg her har wackt den störste Munterhed og Glæde og er bleven roset i det frisindige „Berliner-Tageblatt" som meget slettere[16]) end den tüske Lovgivning. Det er da ogsaa indlögtende, at dette Forslag er noget, der er Forslag i, og mere forslagent end, hvad wi hidtil har set her paa Platsen. Det giver saaledes äldre Tugthusfanger, som paa Grund af Alder og Gebräklighed ikke länger er i Stand til at rögte deres Kald tilbörligt, Ret til Pension af Statskassen, og derved udwirker, at denne Klasse Medborgere ikke nödes at skaffe sig priwat Geschäft, naar de i Naade ere entledigede, og saaledes paa deres gamle Dage med Grämelse og Bekümring se Fremtiden i Möde. Enhver, der har väret i Tugthuset, wil derfor forstaa Betüdningen af Forslaget, og efter Forlüdende wil der ogsaa her blive holdt et Möde af denne Samfundsklasse, som durkgaaende er frisindet, for at wedtage en Resolution til Fordel for det. Ikke desto ringere er der dog ringe Udsigt til, at det gaar igjennem, da det danske Höjre med Föreren Frede Bojsen i Spitsen har stillet sig meget unwilligt overfor det.

Barkis is willing.

Kongen i Apollos Rige er død, Niels W. Gade er ikke mere! Sørger, Muser, over hans Bortgang! Han var den sidste Storhed, Danmark havde tilbage, efterat den næstsidste, Johanne Louise Heiberg, havde betalt Tiden sin Tribut knap et Døgn forinden

Vi er nu kun lutter Smaamennesker tilbage, bogstavelig ikke een eneste, der hæver sig ud over Mængden; vi Andre, *numerus*, maa nu se at komme saa taalelig ud af det med vor Lidenhed som muligt. — Dog, hvad siger jeg, er der ikke een eneste Storhed iblandt os, virkelig ikke een? Raser jeg? Hvor kunde jeg dog glemme ham, der ikke alene er en Storhed iblandt os, men som jo er selvskreven til endog at tage Arven op netop efter Gade? Ham, af hvis Berømmelse Evropa gjenlyder, hvis Navn er kjendt fra Norges Isbræer til Siciliens Vulkaner, fra Irlands grønne Ø til Ruslands uoverskuelige Stepper, kort sagt — Victor Bendix! Han er Manden! Lad os dyppe en Gran i Heklas Krater og skrive hans berømmelige Navn paa den dunkle Nathimmel med flammende Skrift, og lad os nedenunder, med mindre Bogstaver, som som det sømmer sig for det ringere Fecit, der nøjes med den beskednere Fortjeneste at have skabt ham, skrive de smaa impertinente Bogstaver Rz.

O, at vi ikke have set det af os selv, men skulde lide den Forsmædelse at blive gjorte opmærksomme paa det af en Rz.! Thi vel er denne en stor Mand, sagkyndig, musikalsk Kritiker og upartisk, streng retfærdig Hund, han snakker saamænd ikke for sine Jøder, men dog, burde vi Alle et Øjeblik, blot et eneste Øieblik, siger jeg, have glemt Victor Bendix?! Er han ikke Busenfreund med alle musikalske Kapaciteter i Evropa, har han ikke ligget i Armene paa Berlioz og drukket Dus med Gounod, og har han ikke diet Beethovens, Schuberts og Mendelssohns Bryster? — At man nogensinde har kunnet frygte for, at Musikforeningen skulde gaa ind af Mangel paa en Dirigent — ock! Vi har jo Victor Bendix! Han behøver kun at vise sig paa Dirigentstolen, for at hele det samlede Orchester skal blive skruptosset af Glæde over, at man nu endelig har faaet den rette Mand paa den rette Plads. For man kan nu sige om Gade, hvad man vil, — vel var han en dygtig Mand, en genial Mand og en energisk Dirigent — Gud bevares! — og han havde jo ogsaa digtet enkelte Toneværker, der ikke skal have været uden Fortjeneste. Vist saa, men lad os ligesaagodt tilstaa det rent ud, i Sammenligning med Victor Bendix maa han dog blegne. Hvor Victor Bendix møder frem med sin enestaaende Routine, sin overvældende Prestige, ikke at tale om de mangfoldige, kostelige Toneværker, han har skjænket sit Fædreland, ja den ganske Verden, saa vide som Musikken paaskjønnes og dyrkes, saa er der selvfølgelig ikke den fjerneste Tale om Andre. Ene og knusende staar Victor Bendix der, som en kæmpende Fantasmagori, som et frygteligt Bjerg, der i Morgenens Taage fortoner sig paa eventyrlig Maade og antager de vældigste, kolossaleste Dimensioner.

Musikforeningens Existens er sikret.

Victor Bendix er parat!

Det stolt kan noteres, naar Fremtidens Stab
Af Lærde skal skrive Historie,
At *Frihed* og *Lighed* og *Broderskab*
Var dette Aarhundredes Glorie!
Vil Nogen endnu ikke tro derpaa,
Kan let sine Tvivl man faa fjærnet,
Naar man vil i stille Gemytlighed gaa
Til offentlig Møde i »Værnet«.

Der skal De se *Frihed* af første Slags!
Man uden Skrabud eller Finter
Begynder i fuldeste Frihed med strax
At smadre Tribunen i Splinter.
Ja, Arbejdets blege, forkuede Mænd
Man Velfærd og Lykke bebuder,
Naar kjækt man i Frihed og Alvor gaar hen —
Og knaser et Par Snese Ruder!

Og *Ligheden*, — den er af samme Konfekt,
Alt andet var syndigt at sige:
Mod Samfundets hyklerske Storborgerslægt
Er alle Slags Næver jo lige!
At hvert sølle Ansigt i Højres Parti
Bli'er maset til Grød, vil forandre
Til Jubel hvert Suk over Ulighed, — thi
Saa ligner de Alle hverandre.

Og *Broderskabs*-Tanken, hin store Ide,
Har praktisk man ført ud i Livet;
Hvad er vel saa skjønt, som to Brødre at se?
Men — Brødre maa slaas, det er givet:
Paa Christianshavn har saa frejdig og glad
Man lindret sin Broderskabs-Higen,
Da Wendrich fik trykket sin Stormhue flad
Og Frederik maatte paa Stigen!

Bør ej paa et Samfund Enhver sætte Pris,
Hvor Bøllernes Frihed beskyttes,
Hvor Storborgerslænget ved Wiinblads Avis
Til Nød kan som Bude benyttes,
Hvor Mandemod øves ved Piben og Hyl,
Hvor Næser og Kindben slaas flade,
Og alle Ministrene stiller til Prygl
Hver Lørdag i Rømersgade?

Hvis stadig De tvivler, — ja, saa er det trist;
Des mere maa Stemningen løftes:
At den banker bedst, som kan banke tilsidst,
Er Maaden, hvorpaa der skal drøftes.
Hæng i, Kristianshavnere! Rejs Jer og værg
Jer Sag, om der end maa lidt Tryk til,
Tag for Jer af Retterne! — Bojsen og Berg
Og Bentheim vil gjærne gi'e Ryg til!

Hermed følger et **illustreret Annonce-Tillæg.**

Et Venskabsstykke?

G. Doréé *invenit.* Punch *delineavit.*

Hos Lafontaine berettes, hvordan
Det gik en Herrens Urtegaardsmand,
Og saadant i Regelen altid hænder
Enhver, som har saadanne laadne Venner.

PUNCH udgaar hver Torsdag. Pris 2 Kroner Kvartalet. (Enkelte Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle kongl. Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor, Kjøbenhavn, **Kronprinsessegade 34.**

Mapper og Pragtbind til Bladet: 2 Kr.

Redigeret af **Angelo Haase**, udgivet af og trykt hos **C. Simonsen** i Kjøbenhavn.

1891. Torsdagen den 15. Januar. Nr. 3.

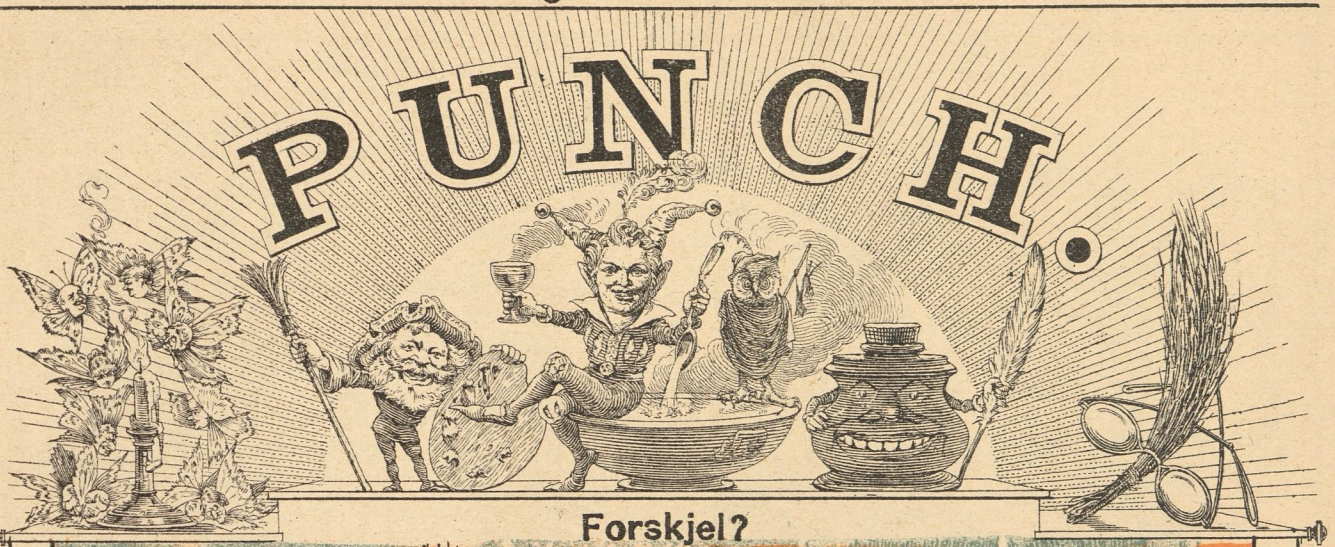

Forskjel?

— Det er egentlig mærkeligt, Hr. Jensen, saa De ligner Deres Broder.
— Ja, undskyld Frøken; men det er netop min Broder, der ligner mig.

Klister.

Saa ganske uden Grund man ikke slutted',
At den, der opfandt den »bevidste Magt«
Og Venstre her til Lands, var, rent ud sagt,
Identisk ej med ham, som opfandt Krudtet.
Trods alt det Blaar, i Øjnene man putted'
Paa Folket, medens det Parti har lagt
Beslag paa Vælgerfolkets Hjernekister,
Er Venstre stadig endt som bare Klister.

Hvor mange mer end lovende Programmer
Blev ikke her i Tidens Løb til Vand?
Snart var et enevældigt Folkekammer
Paa Nippet til at blive bragt i Stand;
Snart gjaldt det om at frede Arnens Flammer
Og det Program: »Jeg værge vil mit Land!«
Snart gjaldt det Pagt med Forsvarsnihilister,
Men — altid endte man i bare Klister.

Der blev kjøbt Rifler, og der blev kjøbt Presser,
Blev nægtet Skatter, blæst i Valgtrompet,
Der blev gjort »Bulder«, der blev skabt Processer.
Forhandlet, visnet, hylet, grædt og leet,
Tribuner smadret, ja, der blev Adresser
Kjørt til Amalienborg i Bohns Kareth
Blot for at faa Hr. Berg gjort til Minister;
Men Resultatet blev det bare Klister.

Dog, hvad der allermest kan gjøre ondt
I Folkehjertet og i Venstesjælen,
Er den usalige Pendant til »Pælen
I Livet«, som blev kaldt den »skarpe Front
Mod Provisoriet«, — fordi med Hælen
Partiet fægter mod det Aaret rundt
Og blev paa Thinge selv Provisorister;
Saa det Program er ogsaa bare Klister.

I en Finansbetænkning Venstres Fløj
Har, som sædvanlig, mer end nok af Munden:
Frilager og Gendarmerne det strøg
Og det krakilske Fort paa Middelgrunden.
Kort sagt, man gjør sig kun ved sligt Halløj
Det næste »Provisorium« højst forbunden;
Saa Venstres »skarpe Front« fra først til sidst er
I den Betænkning ogsaa bare Klister.

Og. mens Oppositionen saadan styrer
I Folkets Thing sit martialske Mod,
Staar med hinanden to af dens Martyrer,
Formedelst Øllet, paa en daarlig Fod:
Paa Doktor Pingel Henning Jensen fyrer,
Og Pingel tørster efter Jensens Blod,
Til ogsaa den Konflikt Buketten mister,
Og Striden ender i det bare Klister.

Ogsaa et Masse-Møde.

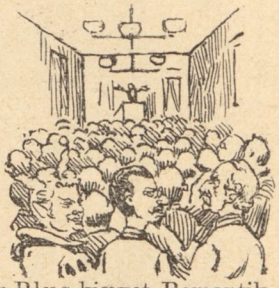

Ved den literære Vælgerforenings Møde, der forleden afholdtes i de smaa Sortedamslund, var den uhyre Sal fyldt indtil Lysekronen.

Formanden bød Velkommen. Han mindede om, at der lige siden Nytaar ikke var opført et eneste, nyt dramatisk Arbejde, som det var Umagen værd at gjøre Mudder for. Og nu saae det oven i Kjøbet ud, som om en Peter-Plus-kjævet Romantik atter skulde opsluge Gunnar Heibergs og G. Brandes' gamle Scene! (Fy! Føj!)

Forslaget om at opføre „Hedda Gabler" hviler endelig paa en stor demokratisk Tanke. De Tænder, der er udslidte af at tygge paa „En Forlovelse", bør Statstheatret give en Ibsensk Nød at knække. Det er ligefrem Statens Pligt at hjælpe de Fattige i Aanden; og vi er alle lige berettigede til Hjælpen, uden Hensyn til kvikke, smaa Domme for Blasfemi eller andre Umulighedserklæringer. En literær Alderdomsforsørgelse for havarerede Problemforfattere bør enhver frisindet Beundrer af den eneste Literatur, der dør i Norden, yde sin Støtte. (Hurra!)

Men det Spørgsmaal, der for Tiden sætter alle Sind i Bevægelse, er: Hvem skal spille Hedda Gabler? Med særligt Henblik til Alderdomsforsørgelsen vil Taleren foreslaa Forsamlingen at vælge Fru Phister. (Mumlen: Er hun En af Voresches?)

En Statistiker henviste til det alvorlige og omhyggelige Arbejde, hvormed han saa genialt havde udarbejdet Forslaget. Henrik Ibsen er født 1828 og er altsaa nu fyldt 62, — netop den Alder, der udkræves for at blive alderdomsforsørget! (Jubel) Med Hensyn til Rollebesætningen vilde han foreslaa Forholdstalsvalgmaaden, for den er ligesaa vanskelig at hitte Rede i som Ibsens egen Komedie. (Bifald)

Kammerherren kunde ikke tiltræde den ærede Statistiskers Forslag. (Bifald). Han forbeholdt sig sin Ret, den saakaldte *droit du seigneur*, til at se Aspirantinderne efter inderst inde.

Otto var en Hader af al Socialisme, undtagen i en Valgperiode; han var en Hader af alt Høirevæsen, undtagen ved en halv Bajer; og han var en Hader af den moderne Literatur, undtagen af Henrik Ibsen. Fra dette faste Standpunkt vilde han erklære, at

Hedda Gabler er et daarligt Stykke. Han mente derfor, at det bør opføres. (Hør! Bravo!). Titelrollen bør besættes efter de udødelige Meiningers Princip. Ved Kjøbenhavns fire Theatre er der 45 Skuespillerinder, 7 Sangerinder og 19 Danserinder, i Alt 71, der skiftevis maa spille Hedda. Da Stykket næppe vil opleve saa mange Forestillinger, vilde det dog maaske være praktisk, at lade Hver spille en Scene. Der vilde da være Udsigt til, at Stykket kunde blive opført halvtredie Gange, — et Resultat, der maa siges at overgaa de dristigste Forventninger. (Stærkt Bifald)

En Jordemodermand udtalte sin varme Tilslutning til det psykologiske Skarpsyn, hvormed Digteren har tegnet en forskruet Dame under interessante Omstændigheder. Han anbefalede sin Kone som særlig sagkyndig til at udføre Heddas Rolle. (Jubel)

Kammerherren elskede Balletten. (Stemmer: Til Sagen!) Han havde ogsaa en god Ven i Theaterkommissionen. I den Anledning vilde han give Eedvard Ordet. (Stormende Jubel)

Eedvard. Hvad sagde ikke den schtore Judic, da voresches Cravling sad hjemme i Integade og interviewede hende? Hun sagde: „*Fichez-moi la paix!*" Det kan jeg oversætte! Det betyder: „Er vi ikke alle Evropæere?" — Naa! — Bør vi saa ikke sørge for, at Ibsen faar en lille Alderdomsforsørgelse? (Hør!). Hver Gang Ibsen schlaar en Klat, ligger der en uhyrlig Schkjønhed i Klatten. Og Ibsen har altid holdt en Klat af os Evropæere; derfor maa vi vinde hansches Kjærlighed fuldtud. Jeg veed af Erfaring, hvor højt man elsker den, der spiller Ensches Komedier! (Riis-Knudsen: Hør! Hør!) Der er to Skud i Stykket; derfor er det et Udskudsstykke, og det er de bedste. Er jeg ikke Nordens schtørste Dramaturg? Maa jeg saa ikke vide det? (Øredøvende Bifald) Ibsens Taknemlighed bli'er maaske saa ovenud, at han lader voresches schtore Digter Herman lægge en Sang ind, saa at Frøken Dons kan schpille Hedda. (Kammerherren: Bravo!) Men det skal hun ikke. Jeg veed schgu nok, hvem jeg skylder Tak for sidst, og jeg foreschlaar Fru Riis-Knudsen til Rollen. (Skylregn af Bifald. Riis-Knudsen gaar bag over af Begejstring og maa bæres ud).

Punch beder om Ordet. Han forsikrer, at „Hedda Gablers" betagende Magt endogsaa har faaet hans glade Smil til at forsvinde i en Gaben paa 45 Grader. Saasom Søvnen er Alderdommens blideste Forsørger, maa han derfor energisk tilraade Stykkets Opførelse. Hvad Rollebesætningen angaar, gaar han ud fra, at Hedda er en temmelig holdningsløs Person, og mener derfor, at Chresten Berg vil være særlig egnet . . .

Taleren afbrydes af Piben, Hujen og andre saglige Bevisgrunde. I Forsamlingen lød der stærke Raab paa Georg. Eftersom han paa Grund af trange Kaar var fraværende for at sætte sine 6600 i Bikuben, oplæste Eedvard „Hedda Gabler" i fem Oversættelser.

Da Tilhørerne vaagnede, tegnede de sig for samtlige Klap-Pladser til den første Opførelse.

En kold En.

— Har du set, at oppe i Herningegnen klager Jyderne over, at de har haft 20 Graders Kulde?

— Ja, og saa forlanger de endda Tilskud af Staten for at blive af med deres Hede.

Lidt Bierfidleri.

Motto: »Vi vil ha'e Øl!»
Carl Erichsen.

Hvad længsler nu vel Sind og Tanke
I denne haarde Vintertid?
Hvad faar vort Hjærte til at banke
I Hverdagslivets Slid og Strid?
Ja, ser De: kommer Alt til Alt,
Det er vor Humle, Byg og Malt.

Ja, Øllet paa vor Interesse
Har faaet et alvorligt Tag;
Det har paa Rigsdag og paa Presse
Jo hel og holdent lagt Beslag.
Og ikke blot vi lægger Vægt
Paa Øllet her som Skatobjekt.

Nej, denne »Ølring«, som os truer
Fra Tietgens kolde Marmorhaand,
Se, det er den, hvorfor vi gruer
Og for dens stramme Tøndebaand;
Thi kommer den en Gang i Stand,
Saa er man rigtig godt daran.

Da vilde vi til Gavns erfare,
Hvor David kjøbte Øllet sidst;
Endnu er der vel ingen Fare —
Det var da ogsaa lidt for trist,
Om Tietgen med sin hele Vægt
Blev Danmarks første Bryggerknægt

Da saa man ingen anden Frelse
For Mand og Kvinde, En og Hver,
Der nok vil redde Skind og Pelse,
End at gaa ind i Frelsens Hær
Og drikke Kaffe af en Spøl-
kum og forsage al Slags Øl.

Men Et der er dog, som os trøster:
Mer end et enkelt Bryggeri
Har vist, at det just ikke lyster
At taale Tietgens Trykkeri
Og alt det vilde Snobberi
Og Marstrandsk Aktiejobberi.

Men selv om man nu ikke slipper
For denne »Øl-Tammanyring«,
Kan disse nye Skatprincipper
Nok løbe ængstelig omkring
I Hov'det paa hver Dannemand,
Der foretrækker Øl for Vand.

Ja, takket være Galerøjsen,
Der fik den dristige Ide,
Den sukkersøde Frede Bojsen,
Vi med ef Suk i Tanken se
Og sende alt en Længselstaare
Hver »GammelCarlsberg«—ak!—adAare!

Selv hjemme.

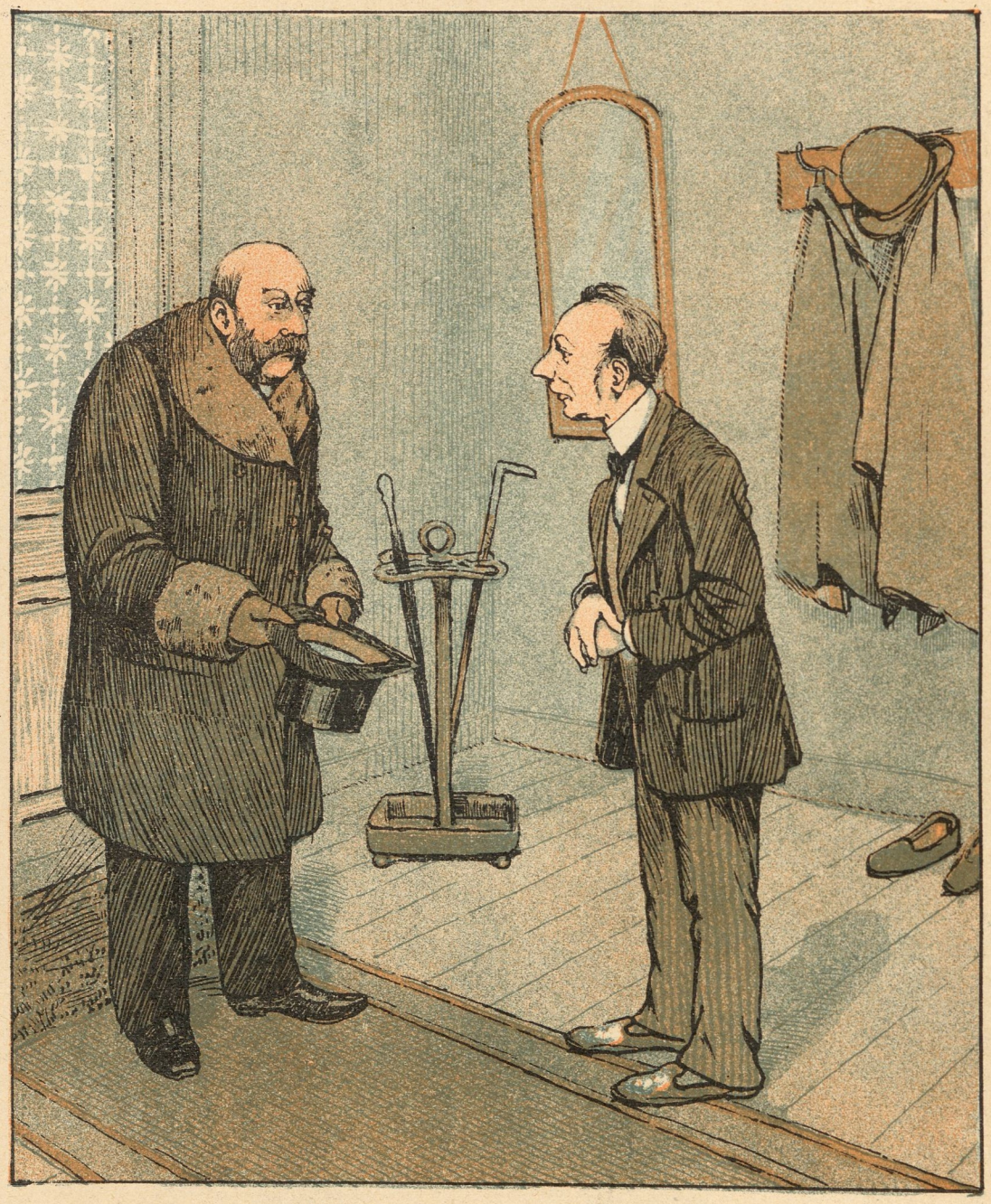

— Jeg vilde gjerne tale med Herren i Huset; tør jeg spørge, om det er Dem, jeg har den Ære . . .?

— Ja, hys!! Ser De, undskyld, men min Kone er rigtignok hjemme endnu — men hvis De vilde komme igjen om en Times Tid, skal jeg selv være hjemme.

En net Redelighed.

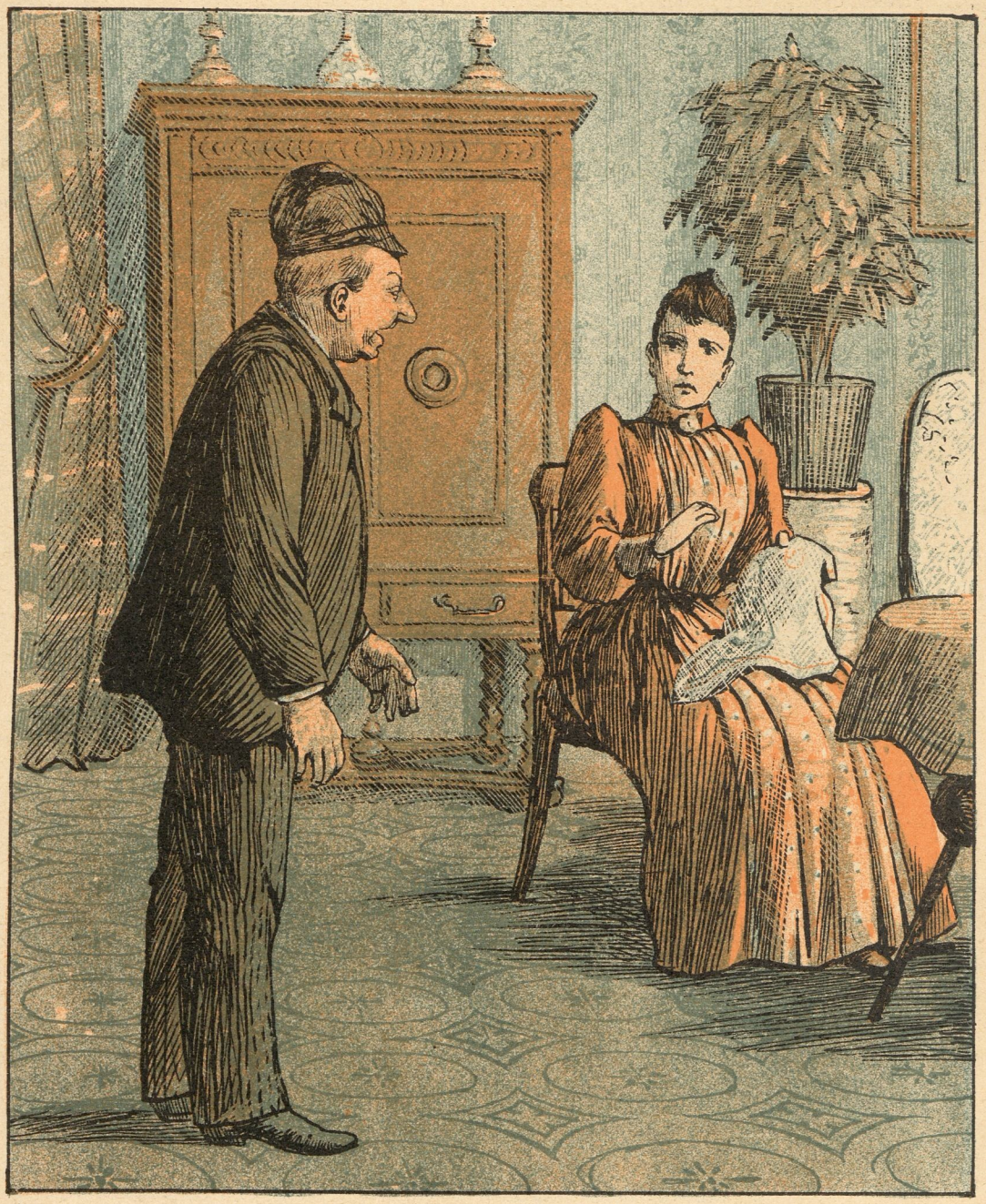

— Men Gud bevares, Mand! Hvordan er det dog, Du ser ud?

— Aa, jeg havde faaet den Idé, at Kulhandleren havde snydt os med den sidste Leverance, og nu har jeg selv maalt den efter . . .

— Naa, var der da ikke, hvad der skulde være?

— Jo saamænd var der saa; der var endda et Par Hundrede Pund Overvægt.

— Gud bevares! Det maa Du da godtgjøre Manden.

— Nej, jeg er sgu ikke tosset; han kan jo selv se sig for.

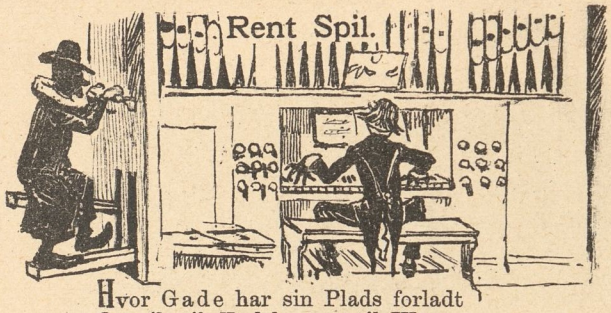

Hvor Gade har sin Plads forladt
Og gik til Kuhlau og til Weyse,
Beholdt hans Menighed en Skat,
— Gid sent han gjøre samme Rejse —
Thi han har her i Dannevang
Sig foresat, som man formoder,
Vor rene Tro og Kirkesang
At reformere efter Noder.

I Holmens Menighed han paa
Den dertil lavede Estrade
Har dekretert, at det skal gaa
Om i en ganske anden Gade:
Af den, som med sit Orgelspil
Skal Menigheden divertere,
Der fordres ikkun, at han til
En Laubsang kan akkompagnere.

Skat Rørdam eftertrykkeligt
Sit Bælgetræderformaal roser,
Og det er højst opbyggeligt,
Især for vore Virtuoser.
De har nu faaet den Besked,
At de med deres Kunst og Virken
Rangerer blandt den Menighed,
Som helst bør spilles ud af Kirken.

Blot det Princip nu Frugter bær',
Saa man af Kirken ud faar jaget
Ved given Lejlighed enhver
Sand Virtuos i Væverfaget!
— Dog være Rørdam Laub og Pris,
Fordi han gjorde klart, at somme,
Lig Jeppe, ind i Paradis
Aldeles uforskyldt kan komme.

Thi, naar man blot en vis Mand har
Til Morbro'er og for Resten bringer
Det til at ha'e en Bisp til Fa'er,
Faar man i Spillet let en Finger.
Og, kan man træffe en Akkord
Paa rette Steder, er Moralen,
At man faar Plads i Rørdams Hjord
Som Ledermand udi Koralen.

Forandret Livsstilling.

Undertegnede, der i en Række af Aar har ernæret sig som politisk Kandestøber, har fra det nye Aars Begyndelse nedsat sig som politisk Lysestøber paa Hjørnet af Østergade og Integade og anbefaler sig til alle de ærede Kunder, der ønsker »Lys over Landet«, med den højeste Oplysning i Norden.

Ærb.
V. B. Hørup.

Obs. Et større Parti Tælle ønskes til Kjøbs. Reflekterende bedes at henvende sig ved Abonnentlistens Tælleapparat.

Det store Protestmøde.

Det mod Ølogsukkerpolitiken rettede, tidligere bebudede, paa Foranstaltning af Bavlerup demokratiske Vælgerforening indvarslede Protestmøde havde i Forsamlingsbygningens store Sal, som ved denne Lejlighed var endnu større end sædvanlig, samlet langt flere, end der kunde rummes. Da kun Tilhængere af Alderdomsforsørgelsen havde Adgang, var disse selvfølgelig i saa stor Majoritet, at næppe en Haand rørte sig imod dem.

Foreningens Formand bød Velkommen. Demokratiet havde aldrig udrettet noget her i Landet. (Hør!) Ikke en eneste Lov havde det sat igjennem undtagen Grundloven, som det heller ikke havde sat igjennem. Demokratiet leve! (Jubel).

Folkethingsmand Jens Henningsen (stærke Haandklaps): Da Forhandlingspolitiken blev proklameret, var det selvfølgelig Meningen, at der nu skulde gjøres endnu skarpere Front med dette Ministerium, end før. Dette er ikke blevet saa. Nogle Venstremænd har i den Grad misforstaaet Situationen, at de virkelig havde forhandlet. (Fy! Føj!) De have ikke havt Kniven i Ærmet. (Indignation). Taleren vilde sige med Smerte, at saadanne Venstremænd ikke var bedre end Højremænd. (Fy for Pokker!). Taleren turde nok sige, at han var en anerkjendt vittig Hund. Derfor vilde han advare Sammensmelterne mod at spise for meget Sukkergodt. (Behersket Fnisen, Taleren selv undertrykker med Møje sin Munterhed). Sukkertoldens Ophævelse var kun til Skade for Smaafolk. Naar Sukkeret blev billigere, brugte man jo nemlig saa meget mere. Øllet var næstefter Brændevin en af Smaafolks vigtigste Livsfornødenheder. (Tilslutning). Befolkningen kunde ikke slaa af paa sit Ølforbrug. Læser De mine Artikler i »Politiken«? (Nei — læser De Dem selv?) Det gjør jeg ikke, men jeg synes, at De skulde. Et Leve for et bladholdende Demokrati. (Stærke og vedholdende Hurraraab!).

Folkethingsmand Jekaalavridsen (Munterhed): Oppositionens Forhandlingspolitik var den, at den vilde have Nøglen til Kassen. Det havde den nu ikke, derfor maatte man protestere. (Hør!) Oppositionen havde faaet Klø paa den Politik. Derfor var det god Politik. Oppositionen vilde have Klø. Højre var altid saa øm over Moralen. (Haha!) Taleren protesterede mod Moralen. Den havde Smaafolk ingen Brug for. (Bravo!). Det er pænt af Socialdemokratiets Førere, at de kan gaa med til Alderdomsforsørgelsen, uagtet denne vil være til Gavn for deres Tilhængere. De plejer ellers ikke at gaa med til arbejdervenlige Forslag. Des mere maa det paaskjönnes i dette Tilfælde. (Tilslutning). Taleren omtalte nærmere Kjøbenhavns Befæstning og udbragte med denne Motivering et Leve for et udholdende Demokrati. (Langvarigt, bragende Bifald).

Folkethingsmand Svingel var virkelig saadan et rart Menneske. (Bevægelse). Tidligere havde han været Socialdemokrat. Det var den Gang, Socialdemokraterne var saa rare. Nu var han bleven Afholdsmand. (Fy!) Derfor vidste han af Erfaring, hvilken Magt der laa i en halv Bajer. Naar man drak flere halve Bajere, kunde man blive fuld. (Hør!) Han havde læst, at der hvert Aar blev drukket 250 Millioner Bajere her i Landet. Taleren vidste med Bestemthed, at det ikke var ham, der havde drukket dem, og han troede heller ikke, at en Arbejder kunde drikke saa meget. En Arbejder havde i Reglen ikke Raad til at give 20 Millioner ud til Øl om Aaret. Det gjorde ikke noget, man var

en Overløber, det var dog kun en Overgang. Talerens Valgsprog var: »Petroleumslamper over Landet!« Nu havde D'Hrr. Berg og Hørup spredt henholdsvis Rummel og Blændværk over Landet. Et Leve for et afholdende Demokrati! (Hyssen).

Cand. jur. E. Skraal: Svingel var ganske rigtig en rar Mand, men det var netop hans Fejl. Han var nemlig moralsk, og det kunde Taleren ikke lide ham for. Svingel var kommen i et Rævekompagni, hvormed Taleren ikke vilde sige, at det Kompagni han var kommen ind i, var til at ræve af. Naar man var moralsk, var man Ræv, men var man Ræv, behøvede man ikke derfor at være moralsk. Moralen var en Ulykke for Evropa. Han henviste til, hvorledes Fru O'Shea var bleven shea-kaneret af den. Den amerikanske Moral var meget bedre, navnlig overfor de Røde. Et Leve for et amerikansk moraliserende Demokrati! (Begejstring).

Derpaa vedtoges enstemmig følgende Resolution med knusende Majoritet:

»Forsamlingen udtaler sin skarpeste Fordømmelse af, at en Del af Venstre, paa Trods af Skindforhandlingens klare Proklamering, har indladt sig i virkelig Forhandling med Ministeriet.

Forsamlingen erklærer sig villig til at bære en Ølskat, saafremt den selv faar alle Fordelene derved og sine udlagte Penge igjen med Renter.

Forsamlingen udtaler derfor sin dybfølte Tak til D'Hrr. Hørup og Berg for den sindrige Maade, hvorpaa gammeldags Rumle-Visneri i deres Forslag er forenet med moderne Luskepeteri.«

Ingen Nød mere.

Vor geniale Nationaløkonom MatthæusRubin har, efter Forlydende, i disse Dage fuldført Udarbejdelsen af et Forslag, hvis Vedtagelse vil være af epokegjørende Betydning for den lidende Menneskehed. Udkastet lyder nemlig som følger:

§ 1. Samtlige Indbyggere i Danmark med Bilande tilpligtes at udrede en Vandskat, der ansættes til 10 Kr. pr. Tønde.

§ 2. Skattepligtigt er alt Vand, der bruges til at drikke, vadske sig i eller spytte i; skattefrit er derimod det Vand, man gaar i med Klæderne paa.

§ 3. De ærede Medborgere, der er idømte Vand- og Brødstraf, er fritagne for Skatten, saalænge de »sidder«.

§ 4. Paa Grundlag af Resultatet af den nyeste Folketælling fastslaas det aarlige Vandforbrug til 100 Millioner Tønder, saa at Vandskatten altsaa maa antages at indbringe 2500 Millioner Kroner aarlig.

§ 5. Det ved Vandskatten indvundne Beløb anvendes til at sikre »Politikens« Abonnenter en glad Alderdom.

§ 6. Da Antallet af »Politikens« Abonnenter i Følge den sidste Folketælling nøjagtig udgjør 578,444, vil Pensionens Størrelse altsaa blive 100,000 Kr. aarlig pr. Abonnent, et Beløb, der maa anses tilstrækkeligt til at holde ham nogenlunde skadesløs for den Svie og Smerte, hans Stilling som Abonnent paa Jødebladet i Tidens Løb har voldet ham.

§ 7. Berettiget til Understøttelsen er enhver, som ved Lægeattest fra Dr. Eed. Brandes godtgjør, at han ikke længere kan holde ud at holde Politiken, og hvis Navn og Bopæl findes i Organets Abonnementsprotokoller, for saa vidt disse ikke er brændte.

§ 8. Denne Lov træder i Kraft ved førstkommende Kvartalsskifte.

Observationer.

De skal se, det bli'er stormfuldt i Aar!
Medens Snefoget standser Trafiken,
Gjør Halløj man med Gade-Musiken,
Saa at Buld'ret om Ørerne staar.
Paa en skærende, vild Melodi
Slaa's paa Tromme i Skrifter og Blade
For at drøfte, i hvad for en Gade
Man skal hitte et ukjendt Geni.

En Flok Smaafolk i myldrende Fart
Vrimler frem fra de fjærneste Kroge;
De bli'er Alle saa store og kloge
Som Talenter af fineste Art.
Man de sælsomste Syn faar at se,
— Ingen veed, paa hvem Loddet kan falde!
Selv Hr. Bendix gaar Kretzgang til Alle,
Som han pænt om en Taktstok kan be'e.

Overalt høres kritiske Pip,
Saa vi Andre bli'er ganske perplexe,
Lille Miskow saagar kan kor-rexe
Alle Stormænd med aandfulde Hib.
Overalt gaar Genier paa Græs
For at afvente Sagernes Vending;
Kancelliraaden, si'er man, af Spænding
Er nok slet ikke mer i sit S.

Kandidaterne, store og smaa,
Maa nu møde til Mønstring paa Tælling,
Grieg og Malling bli'er rørt i en Vælling,
Mens Neruda som Sukker strøes paa!
Det er nok til at stifte Parti,
At man hør' til en dannet Familie; —
Ih, Du spillende Sankta Cæcilie
Sikken rungende Disharmoni!

Hvis man Ingen kan hitte, fordi
At vort Land er for rigt paa Talenter,
Lige meget! Fra Norge man henter
En Reserve, der gælder for ti.
For Exempel kan Svendsen som Gæst
I Galop gi'e en Luftning fra Fjældet; —
Men hvis han graves op af Kapellet,
Bli'er der strax fælharmonisk Protest!

Men om ogsaa den Rette man fandt
Og ham gratis en Taktstok forærer,
En Terzet nix verknoten erklærer,
At Geniet er stadig vakant!
Hver har sin, — Du har din, — Jeg har min:
Jeg gaar ud fra, det bliver en Winding,
Naar man ser paa en velstrøget Linning,
Og vil holde paa — — Balduin!

Hermed følger et illustreret Annonce-Tillæg samt Register og Titelblad til Aarg. 1890.

Altfor ridderlig.

At Pressens Veje er uransagelige,
Kan En og Anden med Føje vel mene,
Naar *Dagbladet* sætter et Forsvar i Scene
For Hørupiatet, som veed at forene
Det Hvadkandetnyttige med det Behagelige.

udgaar hver Torsdag. Pris 2 Kroner Kvartalet. (Enkelte Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle kongl. Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor, Kjøbenhavn, **Kronprinsessegade 34.**

Mapper og Pragtbind til Bladet: 2 Kr.

Redigeret af **Angelo Haase**, udgivet af og trykt hos **C. Simonsen** i Kjøbenhavn.

1891. Torsdagen den 22. Januar. Nr. 4.

Ganske naturlig.

— Mo'er! Der henne faldt i Gaar en lille Pige, og alle de andre lo af hende; men jeg gjorde det ikke.

— Hvorfor lo Du ikke med, mit søde Lam?

— Nej Mo'er, for jeg var jo den lille Pige, som faldt.

Heroisk?

Der var en Gang en overmaade stærk Mand,
Hvis Ungdomsdyder og hvis Manddomsværk man
Besang og illustrered' fjernt og nær;
Trods Tidens Tand det ikke helt kan skjules,
Han ved sin Styrke blev saa populær,
At man endog har kaldt ham for Hr. Kules.

Man veed, hvordan han kløede efter Noder
Den fæle Hydra med de mange Ho'der,
Skjønt de kom frem igjen, og Kampen trak
I Langdrag, til Hr. Jolaos som Vennen
I Nøden strøg en Tændstik og kom Lak
Paa Saarene, — saa lakked' det ad Enden.

— Hvor Vælgerfolkets Gudesønner raade,
Fik vi det samme paa en anden Maade.
Der var Tutein fornylig Herkules
Og stred mod Provisoriets fæle Slange;
Men han var ikke rigtig i sit Es,
Fordi dens Hoveder var saare mange.

Det var et rigtigt Herkulesarbejde,
Og uden Ende syntes denne Fejde,
Thi, hver Gang han et Hoved kappet fik,
Strax voxed' der et andet frem af Saaret,
Saa Visne- og Forhandlings-Politik
Til Dato kun har een Slags Frugter baaret.

Det nytted' ikke noget, han fik slettet
En Hoben Poster ud paa Krigsbudgettet
Og tappert strøg Gendarmerne med mer;
Hvert Hoved voxed' ud igjen paa Dragen,
Og til April et splinternyt man ser,
Som er de andre ligt i — Hovedsagen.

— Men saa tog Tauber næsten Vejret fra os
Som Jolaos og sagde pænt: »Jo, la' os
Forsøge paa et nyt Experiment!
Nedtordne vil jeg ikke som en Gracchus
»Frilageret«, men vil ha'e Saaret brændt
Smukt sammen med det salig Kieler-Pakhus!«

Han en Bevilling hertil vil votere,
Saa dette Hoved kommer næppe mere
Til Syne, hvor i Fjor det havde Plads.
— Ja, kald nu Tauber troløs eller blakket!
Men, hvor Tutein har maattet sige Pas,
Har som vor Jolaos han gjort i Lakket.

Ha, ogsaa jeg er Virtuos.

De maa undskylde, ærede Hr. Puns, at jeg retter en Anmodning til Dem; men ser De, jeg er vel Matros af Profession og er vant til at gaa til Vejrs, hvad Kant saa Vinden blæser fra; men jeg synes lige godt, at jeg er skabt til noget højere, for jeg er egentlig Musikker af Begavelse. Jeg spiller nemlig paa Harmonikka, og jeg har gjærne mit Instrument med til Søs for at give gratis Koncerter, naar jeg har Frivagt. Jeg har tidt sadt i Kabyssen og spillet for Kokken, saa hans Ærter blev ganske rytmiske af at høre paa det, og da jeg sidst var paa Farten og sad i Lukafet og trakterede Harmonikkaen, saa kommer Styrmanden ned til mig og siger: „Hør Ole", siger han, „Du skulde den Onde lyne mig, se at faa en Ansættelse ved disse Filharmonikakoncerter, eller osse faa en Plads som Organist ved Kirken paa Toldbodvejen, der hvor de ringer med Flasker og Glas; for nu sidder Kaptajnen i Kahytten og svømmer i Taarer over dit Spil, saa Kahytsdrengen maa bære den ene Pøs Vand op efter den anden, og der er ikke en tør Trævl paa Storsejlet, for det har jeg maattet bruge til at tørre mine Øjne med, da mine Lommetørklæder slap op". Ser De, Hr. Puns, han forstod sig nu paa de Grejer, for han har selv spillet meget i sine Dage, skjønt det meste nok har vaaren Sjavs.

Men, se nu har jeg tænkt paa, da jeg for Tiden ligger indefrossen i Strandgade, at jeg maaske kunde faa Hyre ved en af Kirkerne som Organist. Jeg tror nok, at jeg kan magte den Bestilling, for jeg kan spille paa min Harmonikka alle de Salmer, som man bruger i „Frelsens Hær", og saa var jeg en Gang med til en Begravelse imellem „de sidste Dages Hellige", og der gav vi den Salme, der begynder med „Gaa nu hen og grav min Grav", paa Melodonten: „Frisk skænker i til Glassets Rand", og den gjorde saadan en Lykke, at den Døde rejste sig op og spurgte, om det ikke var bedst, at vi fik Gravøllet med det samme, og om han maatte faa sig en Knude med. Ja, De maa gjerne kalde mig en Løgnhals, hvis det inte er sandt, hvert Ord. Saa jeg tror nok, at jeg kan paatage mig at vække Menigheden. Og hvad mine øvrige Kvalifikationer angaar, saa har jeg hørt til under Marineministeren som Halvbefaren, og har vaaren om Bord paa „Ivar Hvidtfeldt", hvor

jeg lærte at omgaas med Orgelskyts og fik Besked paa, hvordan man skal tage de Skytspatroner, som hører dertil. Rigtignok er jeg ikke i Familie med nogen Biskop eller Præst; men jeg har dog en Søster, som een Gang har vaaren forlovet med en Klokker, men nu er et rigtig gammelt Orgelværk, saa det kunde dog gjerne være, at det kunde komme med i Betragtning. Saa har jeg ogsaa vaaren vant til at gaa i Spillet, og var altid parat til at lange ud med hvad for en Melodonte, der blev forlangt, saa jeg tror nok, at Pastor Rørdam og jeg kunde harmonere godt sammen. Skulde der blive en Plads ledig, saa haaber jeg, at De, Hr. Puns, vil lægge et godt Ord ind for mig paa de rette Steder.

Deres taknemmelige
Ole Skeje.

P. Skr. Skulle det forlanges, kan jeg skaffe Attest for, at jeg aldrig har lidt Havari paa noget Koral-Rev.

Forslag til Lov
om
Jordfæstetvangens Opløsning.

Aldrig saa snart havde *Punch* hørt Dr. Pingel i Folkethinget udtale den betydningsfulde Trusel, at, hvis vi ikke snart fik en Lov om Ligbrænderiet her til Lands, vilde han føre an og stille sig i Spidsen for en stor Bevægelse, ilede *Punch*, greben af dyb Bevægelse ved Tanken om alle de Ulykker, der vilde ske, hvis Doktoren gjorde Alvor af sit Ord, hen til Folkethingsmand C. Ravn og bad ham om for Samfundets Velbefindendes Skyld at ofre os ti Minutter for at skrive et bedre Lovforslag i den Retning. C. Ravn opfyldte øjeblikkelig vort Ønske, idet han dog bemærkede, at Ligbrænding egentlig ikke indbragte synderlig Ravneføde.

Forslaget lyder med faa Ændringer som følger:

1. Kirkelig Begravelse forbydes i Kongeriget Danmark med Bilande, og borgerlig Ligbrænding indføres i Stedet.

2. Det forbydes Præster, Bisper og andre gejstlige Personer at holde nogen Tale før, under og efter Brændingen. Ved Afbrændingen af ansete Medborgere overdrages det til Folkethingsmand Herman Trier at holde de fornødne Taler, saafremt Liget ikke udtrykkelig skulde gjøre Indsigelser herimod.

3. Sjælene er forpligtede til at lade sig brandforsikre i den Wisstoftske Brandkasse saavel mod Brandfare før som efter Døden. Brandkassen er dog ikke forpligtet til at bestride Omkostningerne ved nogensomhelst Sjælemesse for de Hedengangne.

4. De nuværende Gravsalmer omarbejdes af de Herrer Ove Rode, Henrik Pontoppidan og Ernst Brandes til Brug ved Ligbrændingen og forsynes i den Anledning med de nødvendige Brandere. Melodierne afsynges efter den rythmiske Methode af Brandsvendenes Sangforening.

5. Asken af de afbrændte Legemer opsamles i dertil indrettede Askebægere og hensættes i Gravkapellet i det kongelige Theater, som fra denne Lovs Ikrafttræden nedlægges som Skuespilhus. De ved samme for Tiden virkende Funktionærer kan ved denne Lejlighed erholde gratis Ligbrænding.

6. Denne Lov maa ikke henvises til Venstres Begravelsesudvalg.

Paa Tournée!

Vort Skuespillerfolkefærd
Er atter lumsk paa Færde.
Og det er baade her og der,
Men i Casino dog især,
At det er bar Misère.

Der er jo aarlig Skiftetid
Med al Slags Direktører.
Bestyrelsen er ikke blid,
Mens Direktører uden Vid
Kommandostaven fører.

Naar Kunsten kun er Malkeko
For gridske Aktionærer,
Saa kan man ganske sikkert tro,
At der vil aldrig blive Ro
I slig en Sort Aflærer.

Men saadan løse Forhold maa
Paa Andre influere;
Al Disciplin, den maa jo gaa
Ad undas, naar paa Maa og Faa
Aktørerne tournere.

Naar de med Neumann som Bajads
En mumter Kispuds rende
Fra «*Dagmar*» til St. Annæ-Plads
Og om igjen, som Narrifas
Hver Kunstner maa jo ende.

Og en alvorlig Direktør,
Som for Ideen kæmped',
Til sidst maa tabe sit Humør,
Naar hver en maliciøs Aktør
Ham jevnlig forulemped'.

Ja, det ser miserabelt ud
I mangt Thalias Tempel;
Men heldigvis der kommer Bud,
«*Der schön' August*» i festligt Skrud
Vil gi'e et godt Exempel.

Hr. August Rasmussen, som har
Gjort Fiasko her i Byen,
Vil se at faa en lille, rar
Statsunderstøttelse, min Fa'er,
For Jylland og for Fyen.

Saa vil han atter paa Tournée,
Den lille, runde Leder;
En rar dramatisk Fricassée
Han efter Eedevards Ide
Provinserne bereder.

Thi, naar saa Pingel og Jens Busk
De tage Haand i Hanke
Med slig dramatisk Ruskomsnusk
Som Thespiskarrens Dobbeltkudsk,
Vil Jydens Hjerte banke!

En oprigtig Undskyldning.

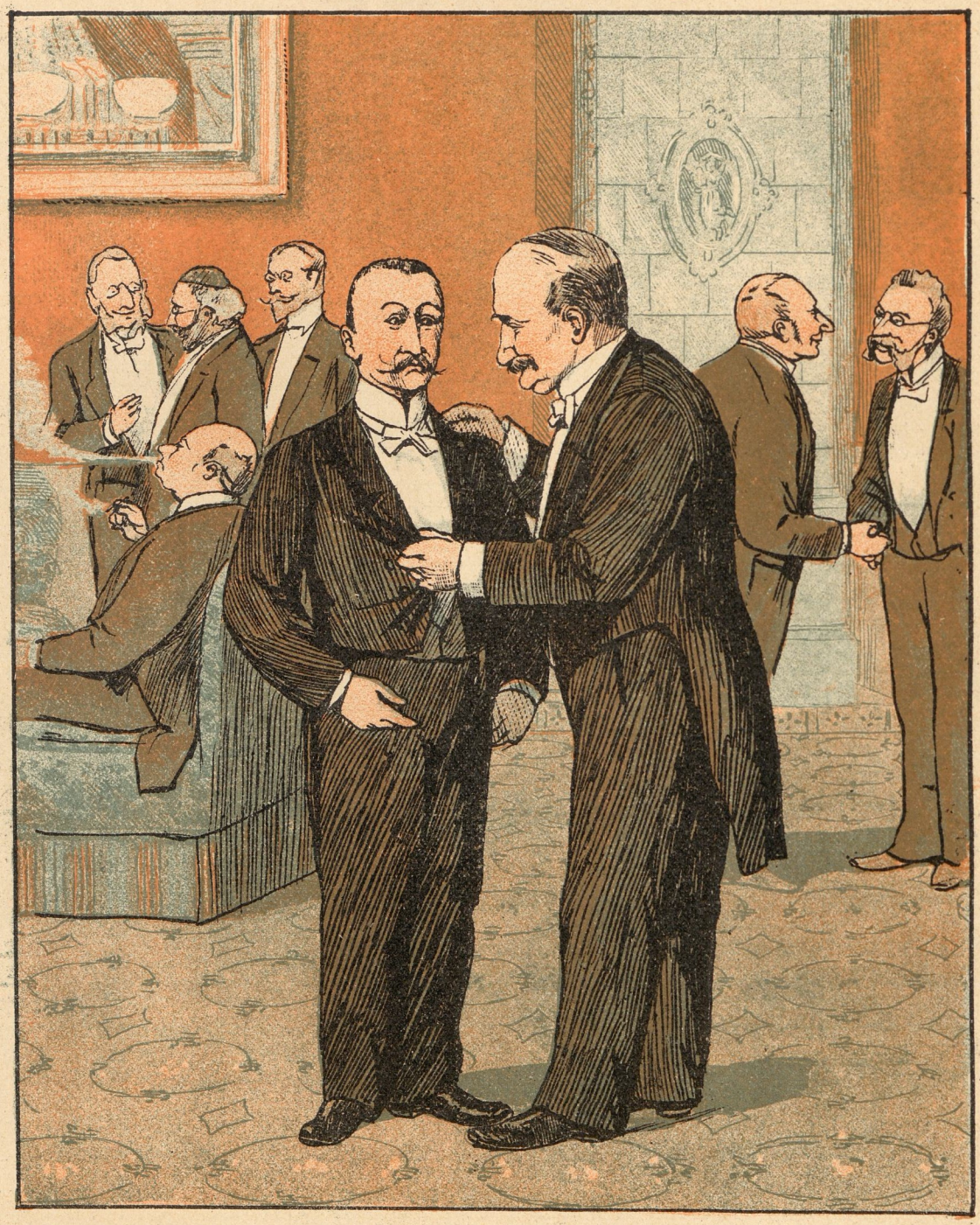

— Det gjør mig oprigtig ondt, at jeg fornærmede Dem forleden, og De maa ikke længere være vred paa mig; men De veed jo nok, at man let bliver gal i Hovedet, naar man hører Nogen snakke med om Ting, de ikke har Spor af Begreb om.

Kreditiv — Kredit-Iver.

— Men Mand dog! vi har det saa knapt i denne Tid, og saa anskaffer Du Dig saadan en flot Pels!
— Ja, men jeg har sgu taget den paa Kredit!
— Ih! men det er jo meget værre endnu!!
— Ja, men jeg maatte og skulde nu have den.
— Hvorfor dog det?
— For det styrker min Kredit!

Alene med den gamle Solderist.

Det var i Odins gamle Stad
— Ak svage er tit de stærke —
Der sad jeg og læned mit Hoved mod Væg
Og følte min Pande virke.

Den gamle Jammer, de nye Jag,
Kvaler saa smertelig dybe,
Der huskes af hver en Samtidens Mand,
Som slagen fra Soldet mon krybe.

Øllet var bedsk, og Stemningen sløj,
— Saa syntes mig en Sirene
I mumlende Hvisken at spørge om,
Hvi sidder den Mand alene?

Hvi gaar han ikke i »National«,
Hvor Syngepigerne huse,
Hvor musikalske Clowner kan
Begejstre hans lyriske Muse?

Savner han der det rette Fut,
Er »National« ikke Stedet,
Saa lad ham gaa til den gamle Snask
Hos Brøndum omme i Strædet.

Det var den anden gamle Tournist
Han førte an i Skandalen.
Hans fine Næse viste os Vej,
Snart sad vi derovre i Salen.

Saa steg der et Raab om mere Øl
Op fra hans mægtige Lunger.
Hver indfødt Opvarter blegner af Skræk,
Da hult i hans Øre det runger.

Saa kom den skummende Tuborg fra Fad
Og Carlsberg, den nye og gamle,
Albani og Alliance med
Og Marstrands den tynde og vamle.

Kognaken strømmed og Portvinen flød,
Og Sherrycobleren klukked,
Tilsidst Champagneglassene klang.
— Da Regningen kom. vi sukked!

O vist maa der gives en Læskedrik,
Som mestrer Kæfertens Skygger,
Som tvinger til Ro den gjærende Saft,
Hver Øl- og Vintapper brygger.

Hav Tak, du brave gamle Tournist,
Som hjalp mig at klare mit Ho'de;
Ved Sodavand og ved salte Sild
Du bragte mig atter paa Fode.

Hav ogsaa Tak du Værtinde god,
Som Menneskemaverne kjender;
Som stiller de skrigende Tarmes Trang
Med Suppe og brune Ænder.

Madsen.

I Viggo Bentheims „*Politik*“ Hr. Madsen ud paa Krigsti gik, helt kühn og unbefangen. Man fandt, han var an-madsende, maaske lidt mer end passende, og malte helst paa Vrangen. Men størst er her paa Pladsen dog Madsen — siger Madsen.

Hr. Madsen er en Journalist, der skriver fint og hvast og spidst om Kunstnernes Historie; og derfor og som Kritikus han med Geniets Fidibus har tændt sig selv en Glorie, der straaler saa gelassen om Hovedet paa Madsen.

Han maler selv — hans Maleri lidt »Franskeri« der er nok i, han klatter ikke med det. Historiemaleriet veed man, dyrker han med Færdighed, og derfor ham med Rette benævner Afgangsklassen »Historiemaler« Madsen.

Kyhn var vor Madsens bedste Ven; som han med Pensel og med Pen han fægtede for Kunsten. En Gang blev han dog maliciøs, men saa blev Madsen rigtig bøs og nægtede ham Gunsten, at være her paa Pladsen saa stor som selve Madsen.

Og, skjønt han maled' ganske net, saa blev han funden dog for let paa „*Politiken*“s Bismer. For et af Madsens Pennestrøg flux Glansen af den anden røg, med samt af hans Kyhnismer. En vældig en paa Kassen fik Kyhn sig. *Fecit Madsen.*

Saa blev den gamle Mester vred og sagde Madsen ren Besked udi et Dagblads Spalter. Han fandt, det var ej stort bevendt med Luen, som han havde tændt sig selv paa Kunstens Alter. Og derfor skrued' Gassen han ned for selve Madsen!

Naar Madsen griber Pen og Blæk saavel som Pensel, er en Skræk han for vor Kunstes Venner. Men, hjælper Madsen ej hans Pen, saa er dog altid *Punch* hans Ven: Den bedste, som vi kjender af alle her paa Pladsen, det er og bli'er sgu Madsen!

Theaterkatten spinder.

Jeg er ikke rigtig i mit Es i denne Tid. Jeg kan ikke lide Aladdin. Der er for megen Uro og Spektakel i det Stykke for en ældre pæn Kat som mig, og jeg maa sige, jeg er ganske enig med Jagd: at opføre den Slags Udstyrsstykker, det er det samme som at give sine Abonn — eller hvad jeg vilde sige: Kreaturer — Kraftfoder. Jeg kan ikke forstaa, at Kammerherren overhovedet har antaget det, han har jo dog ellers saadan en pæn, dannet Smag, og jeg synes nok, at denne Hr. Oehlenslæger kunde nøjes med at sidde udenfor hos os og saa blive spillet paa Dagmartheatret. Vi trænger ikke til ham, vi har jo Gustav Esmann til at skrive de nye Stykker, vi behøver.

Min eneste Trøst er Operaen. Frøken Gersdorff skulde jo have debuteret i Søndags otte Dage, saa maaske vi kan glæde os til at faa hende at høre endnu i denne Sæson. Og i alt Fald er det mig en Trøst, at Fru Guldbrandsen, født Norgreen, er vendt tilbage. Af Hensyn til hende er der nemlig travl Virksomhed med Prøverne paa Jeanna, hvori Frøken Dons jo har Hovedpartiet, og naar Fru Guldbrandsen er rejst igjen, kan vi maaske faa baade „Aida" og „Lohengrin" at høre.

Men som sagt: jeg ærgrer mig over Skuespillet, og jeg har derfor ikke været paa Scenen, siden jeg var oppe at se Mantzius spille Jeronimus i „Pernilles korte Frøkenstand". Han var bleven ti Aar yngre end han plejer at være, naar haa spiller ung, og jeg synes bare, at han var noget for ung til Fru Hilmer, som trækker af med ham tilsidst. Han kunde have passet meget bedre til Fru Hennings. Naa — hver sin chacun — jeg sidder nu hver Aften nede i Kjælderen og ærgrer mig, og min Tilværelse oplives kun en Gang imellem af min Ven Mons. Naar han kommer hen til mig, saa sidder vi og laber en Mælketoddy sammen og mjaver gammelt. Mons er en af Privattheatrenes mest fremragende Katte. Han var egentlig engageret til Dagmar i denne Sæson, men saa var der en nær Slægtning af ham — jeg troer et Næstsøskendebarn — som blev behandlet hensynsløst af Direktøren, fordi han ikke vilde spinde sammen med en anden Kat, og da denne anden Kat skulde op i „Røverne", sagde Mons paa Familieskabets Vegne sin Kontrakt op.

Nu gaar Mons arbejdsløs om paa Torvet, og saa lister han saadan omkring til de forskjellige Theatre, mjaver med Venner og Bekjendte og spørger Nyt. *Politiken* er bleven misundelig, fordi Spiegelberg er bleven spillet som Jøde. Den Slags Roller, mente *Politiken*, at den selv havde Patent paa. Nu kan Riis-Knudsen da vente sig igjen. For at formilde de vrede Guder maatte han sidst spille „En Forlovelse". Hvad mon nu Brandes paalægger ham som Bodsøvelse denne Gang?

Hvis Riis ikke kysser Riset, gaar „Politiken" til Kasino — til de krænkedes Theater, og saa maa Riis raabe Ak og Wiehe! Wieherne er krænkede, fordi de tog Carl Moor og Moren i Venedig fra Vilhelm, og derfor skal Kasino nu være deres Moorskabstheater. Frøken Albrecht er krænket, fordi hun er forlovet med Jacques, Cetti er krænket, fordi Riis-Knudsen ikke har gjort ham til Direktør, Bredstrup er krænket, fordi Kasino har spillet Studeprangeren, Fru Riis-Knudsen er krænket, fordi hendes Broder er krænket, Sophus Neumann er krænket, fordi han altid er krænket, og ogsaa ved de andre Theatre er de krænkede. Abrahams er krænket, fordi Zinck bliver ved at spille Komedie, og Zinck er krænket, fordi han ikke mere maa spille Komedie, Fru Hennings er krænket, fordi hun skal spille Hedda Gabler, og samtlige herværende andre Skuespillerinder er krænkede, fordi de ikke maa spille den, Watt er krænket, fordi Ferdinand Schmidt gjorde Fiasko i Galehuset, og Ferdinand er krænket, fordi „I Galehus" gjorde Lykke paa Kasino, og fordi der ikke er nogetsomhelst, der gjør Lykke hos ham. Østergaard er ikke krænket, men gaar alligevel gjerne til Kasino.

Saadan mener Mons, at alle de, der er blevne gale i Hovedet, vil gaa til Kasino og spille „I Galehus". Og saa gaar der jo forskellige Rygter i Vester og Østergaard om, hvem der skal være Direktør. Andersen, der har Privilegium paa Dagmartheatret, gaar til Kasino med Østergaard og Cetti som Direktører, Watt, der har Privilegium paa Folketheatret, gaar til Tivoli med Kjeldskov og Thrane som Direktører, Abrahams spiller paa Watts Privilegium og Riis-Knudsen paa Landmandsbankens. Ferdinand Schmidt, der har Privilegium paa National, gaar bag af Dansen, mens Drachmann bliver Direktør, og i Cirkus giver Schumann Forestillinger paa Buschs Privilegium. Men midt i al Tidernes Omskiftelighed bliver vores egen gode gamle affable Kammerherre — og jeg.

Forandring fryder.

En Gang var Henning Jensen Præst,
Og for sin Menighed
Han præked', som han kunde bedst,
Og sagde den ren Besked;
Der udgik fra hans Gab
Som Raad mod Sjæletab
Det Ord, at Politiken
Var det pure Djævelskab.

Men hvordan det gik og ikke gik,
Dog Hørup med Tilbehør
En skjøn Dag Henning Jensen fik
I *Politikens* Kløer.
Gik Eedvard over Stregen,
Var der ingen Ting i Vejen
For Jensen at sige Amen
Som «*Politikens*» Degn.

Saa gav han sig i Færd med
Blot ved et venligt Smil
Og med en Kniv i Ærmet
At narre Højre April.
Men av, det gav et Skaar
I Jensens Martyrkaar;
Nu blev han den største Klokker
Blandt Venstres Klokkefaar.

Men, da i Jubelaaret
«*Enhver sit*» heden foer
Og blev til Graven baaret
Og lagt i sorten Jord,
Da løb ved Gravens Rand
Af Øjet Strømme af Vand,
Skjønt han som Overgraver
Trak hos Jens Busk i Land.

Til Stutning gi'er han Møde glad
Mod Lov om Jordefærd,
Som Integades Jødeblad
Begejstret har især,
Skjønt han Farvel har sagt
Endog den gamle Pagt
Og ender som Undergraver
Af alle Slags Præsters Magt.

Hermed følger et **illustreret Annonce-Tillæg.**

„Rummel og Blændværk over Landet".

Da »Enhedsmærket« paa Trommen slaar,
Er det ham, som Rummelen forestaar!

Men, eftersom Blændværket bringes i Stand
Af den »højeste Oplysnings« Lygtemand,
Der paa sine Fingre Rummelen kjender,
Saa ved nok Publikum, hvor den ender.

PUNCH udgaar hver Torsdag. Pris 2 Kroner Kvartalet. (Enkelte Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle kongl. Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor, Kjøbenhavn, **Kronprinsessegade 34.**

Mapper og Pragtbind til Bladet: 2 Kr.

Redigeret af **Angelo Haase**, udgivet af og trykt hos **C. Simonsen** i Kjøbenhavn.

1891. Torsdagen den 29. Januar. Nr. 5.

Hemmelig Forlovelse.

— Jeg er for Resten saa bange for, at vores Forlovelse alligevel skal komme i *København.*
— Det skal Du ikke være bange for, min søde Pige, for de trykker altid Navnene saa lynende fejl, at Ingen kan gætte, hvem det skal være.

De barmhjertige Samaritanere.

Det stakkels forhandlende Venstre maa slide
Fra Dag til Dag i sit Ansigts Sved:
Nys skulde man afskaffe Sorg og Kvide
Blandt dem, der har Krav paa Barmhjertighed.
Og Demokraterne ased og sled
I den Reform, det skal Ingen bestride;
For alle et haardt Livs Trængsler at fjerne
De lagde i Blød baade Hjerte og Hjerne.

Men ak, selv om Viljen de har til det gode,
De har det med Evnen bestandig sløjt.
De Smaafolk, som skulde hjælpes paa Fode,
Formedelst de sjælden ejer en Døjt,
Hvad Krøsus vist selv vilde synes, var drøjt,
Skal hjælpes paa Venstres egen Methode
Med umoden Frugt til den sultne Mave
Fra Frihedstræet i Danas Have.

For dem, som mellem en Fattiggaards Længer
Indaander Nydelsernes Buket,
Docerer Partiet, at det, som de trænger
Allermest til, er at spise sig mæt
I en uantastelig Stemme-Ret.
Herved man Næringssorg udestænger
Hos Folk, som ikke kan selv sig »nære«,
Men dog hjælpe andre til Agt og Ære.

Vel er vort Samfund en Jammerdal;
Men, faar man den Ændring først etableret,
At Folk paa Almindeligt Hospital
Faar Kost og Logiet refunderet
Og som Liberal og Radikal
Besørger Vælgernes Antal formeret,
Forstummer al Næringssorg og Klage
Hos Holm og Hørdum og Trier og Hage.

Naar Frihedstræet saa frodig gror,
At baade Fattig- og Ladegaards-Lemmer
Kan møde ved Valgurnen med deres Stemmer,
Hvem spørger da vel om Mangel paa Fo'er,
Især, hvis en velspækket Matador
Til Indkjøb af Stemmer blandt dem sig bekvemmer?
Der gives som Surrogat for Selvstændighed
Des værre en Slags forsølvet Elendighed.

— Nej, Mavens og Tarmenes dybtfølte Trang
Faar ikke ved nogen Slags Valg-Ret Ende!
Endogsaa Jens Busk vil ikke bekjende
Sig til nogen Kostforagters Rang.
Ja, skulde det sig for Tauber hænde,
At han blev alvorlig sulten en Gang,
Til Trods for sit demokratiske Stempel
Han fulgte vist salig Esaus Exempel.

Prisopgaver for 1891.

Som Bevis paa, hvor stor Pris *Punch* sætter paa Videnskaberne, meddeler vi herved, at han har sat alle de Medailler, han for Tiden raader over, ud som Pris for Besvarelsen af nedenstaaende Opgaver:

1. **Theologi.** (Kirkeret og Dogmatik).

For Redningsmedaillen.

a) Hvorvidt Besættelsen af Organistbestillingen ved Holmens Kirke henhører under Marineministeriet af Hensyn til eventuelle Vandgange, eller om den ikke naturlig maa lægges ind under „Redningsvæsenet"?

b) Er det en fastslaaet Troesartikkel, at Melodien til „Holmens faste Stok" egner sig til ren Menighedsopsang om Bord i Holmens Kirkeskib?

2. **Jura.**

For den store Sølvmedaille.

Da det ved Lands-Overretsdom er udtalt, at „København" har gjort sig skyldig i Æresfornærmelse mod Høiesteretssagfører Alberti ved i Omtalen af den „liberale Grundlovsfest paa Vodroffslund" at fremføre følgende Beskyldning: „Vi saa vor gode Ven, Høiesteretssagfører A. Alberti ved Festen", ønskes det oplyst, om det Fornærmelige ligger i Sigtelsen for at have været til liberal Grundlovsfest eller i Insinuationen, at den Injurierede stemples som en god Ven af Ove Rode.

3. **Medicin.**

En lille Guldmedaille.

Da Indsprøjtningen af den Kockske Lymfe har haft en højst uheldig Indflydelse paa visse herværende Organer, idet det Væv, hvoraf deres Spalter bestaar, har vist sygelige Kjendetegn til at buldne ud og præsentere vedkommende Organer i hoven Tilstand, ønskes det paavist, hvor vidt dette skyldes Anvendelsen af alt for store Doser, eller om Aarsagen maa søges i vedkommende „Sprøjter" selv.

4. **Nationaløkonomi.**

Den store Guldmedaille.

Det ønskes paavist, hvor mange halve Bajere en Børstenbinder skal drikke for at kunne opnaa en glad Alderdom.

5. **Mathematik — Philosophi.**

Den lille Sølvmedaille.

Da det er foreslaaet at oprette 11 nye Valgkredse i Kjøbenhavn, ønskes det ved Anvendelsen af den pythagoræiske Læresætning bevist, at Benævnelsen „Kredse" uden Anstød kan anvendes paa disse, skjønt de alle er ikke saa lidt firkantede endda. Ligeledes ønskes det undersøgt, da Rode-Inddelingen er lagt til Grund ved den nye Kredsinddeling, hvorfor „Københavns" Rode ikke er bleven en „Kreds" for sig selv, skjønt han stadig figurerer som „en i sig selv tilbageløbende krum Linie", nemlig som = et **O**.

6. **Philologi — Pædagogik.**

Ballon-Gynge-Medaillen.

Der ønskes en nærmere Redegjørelse for, paa hvilken Maade man for Tiden ved de lærde Skoler i Mesopotamien bærer sig ad med at undervise i Dansk med behørigt Hensyn til den af Undervisningsministeriet befalede Anvendelse af Saabys Ordbog som Grundlag, eftersom samme Værk først kan antages at ville se Lyset i næste *fin du siècle*.

Afhandlingerne skal i Regelen være affattede paa Dansk, dog kan det undtagelsesvis ogsaa tilstedes, at de affattes paa Evropæisk, men derimod ikke paa Norsk.

Da Wiinblad blev hjemme.

Frit efter *Kjærlighed uden Stromper.*

Man sætte Straamand for og sætte Wiinblad bag,
Saa skal I se, hvor kjæk han kæmper for sin Sag.

Barkis is travelling.

(Korrespondance fra Dresden til *Punch.*)

Du begriber nok, kjære Punch, at, da jeg forleden erfarede, at Komponisten Victor Bendix havde begivet sig til Dresden for at overvære Opførelsen af sin Symfoni Nr. 1, »Fjeldbestigning« kaldet, under Direktion af Kapelmester Schuck, Dirigent for det kongelige Hofkapel samme Steds, blev jeg øjeblikkelig grebet af nervøse Trækninger i Stovlesaalerne og fik en ligefrem uimodstaaelig Lyst til at rejse med for at overvære hans Triumfer. Det var derfor med største Glæde, at jeg modtog Din ærede Anmodning om at tage til Dresden, for at være med til denne storartede Smaus og give Dig en Meddelelse derom. Du ved, at Victor Bendix er min Yndlingskomponist, som jeg sætter langt over vore Hjemmekomponister, Hartmann, Gade etc., ja jeg vover ham mod selve Mozart og Beethoven. Han har endog et afgjort Fortrin for begge disse Heroer, hvem man jo hidtil har sat øverst paa Musikens Parnas, nemlig det, at han, trods den uhyre, kæmpemæssige Produktivitet, han har udfoldet, aldrig har gjentaget sig selv, hvad man ikke ubetinget kan sige om hine.

Som sagt, saa gjort. Jeg kjøbte mig en Billet, i Henhold til det geniale Vink, der forleden blev givet i »Berlingske Tidende«, med et tidligere Tog end det, jeg under mindre springske Skinneforhold vilde have benyttet, for at være sikker paa at komme i Tide til Koncerten. Tænk Dig, Victor Bendix var sku med det samme Tog. Lur ham, han er et fint Hode, han har altsaa havt den samme Tanke. Jeg kjender ham jo for Resten ikke personlig, saa jeg kunde jo ikke have Fornøjelsen af hans Selskab paa Rejsen, — jeg er en beskeden Mand, holder ikke af at gnide mig op ad Koryfæhovederne; men alene at vide, at jeg rejste med Victor Bendix, gjorde mig ellevild af Begejstring. —

Naa, vi kommer altsaa til Dresden om Aftenen, alligevel trods Berlingske noget forsinkede, thi Skinnerne knaldede lyslig baade foran og bag os, og vi maatte kjøre meget forsigtig. Paa Banegaarden var Hofkapelmester Suk tilstede med hele Kapellet, og aldrig saa snart havde Victor Bendix sat sit forreste Ben paa Vogntrinet, for hele Kapellet udbrød i et: »Suk, Suk, Suk, hoch!« Derpaa tog de ham paa Skuldrene og transporterede ham, hylende af Begejstring, lige hen i Koncertlokalet. At hele Byen var illumineret, er en Selvfølge. Enkelte Transparenter saas hist og her; paa et læste man: »Dem Nachfolger Gade's, dem Günstling Apollo's«, paa et andet: »Dem groszten Componisten der Gegenwart, Victor Bendix«, paa et tredie: »Wie hat er es doch aushalten können so viele geniale Compositionen zu schreiben!« ikke at tale om en Masse transparente Decorationer med V. B'er i en Uendelighed, derimod opdagede jeg kun et Transparent med Bogstaverne Rz, men det var et meget lille et, ingenlunde sin Gjenstand værdigt. —

Tilhørerne var Allesammen arriverede, paa Væggen bag Tribunen var opslaaet Festons af natyrlige Blomster, hvor Bogstaverne V. B. saas i Guld og nedenunder Rz. i Sølv. Den udhængte Plakat foran Tribunen viste paa Nr. 0001. Da V B. traadte ind i Salen, rejste der sig et øredøvende Spektakel, saa begejstret blev man, derpaa bar man ham i Guldstol og fremkaldte ham sluttelig over nogle og fyrretyve Gange. Endelig tillod man ham da at sætte sig; Kapelmesteren traadte frem og svingede Taktstokken, og 1, 2, 3, Suk, Suk, Suk! kilede han paa med Nr. 0001.

Ha, guddommelige Musik, hvor højt løfter Du ikke Menneskenes Børn paa Dine serafiske Vinger, højt op over Dognets Prosa og op mod Sfærernes Harmonier. Aandeløs Tavshed over hele Salen; man havde kunnet høre en Paafugle-Fjer falde, hvis Orkesteret bare ikke havde gjort saa morderligt et Spektakel. En Adagio, saa smeltende, — aa! Vi storluddede allesammen. En Scherzo, saa grinagtig, at flere af Tilhørerne maatte bæres bort formedelst Latterkrampe, og endelig en Presto, — naa da! — i et Tempo saa forrygende hurtigt, at den var færdig et Kvarter før den begyndte. Det var naturligvis en Snestorm paa Fjeldet, den skulde male, og det var saa skuffende, at det ligefrem begyndte at sne ind af Vinduet, og vi maatte slaa Kraverne op om Ørene. Desværre var jeg ikke forsynet med Paraply og fik mig derfor en voldsom Forkølelse paa Halsen, saa jeg maatte holde Sengen i et Par Dage. Først i Dag, efterat have nedsvælget Masser af Salmiakspiritus, kan jeg gaa ud igjen, men jeg har maattet tage tre Uldtrøjer og fire Par Normalbuxer paa, saa daarlig er jeg. Hu, det var ogsaa Fanden til Snestorm! Imorgen Aften skal Victor selv dirigere nogle af sine andre Kompositioner, blandt andre (vel at mærke »blandt andre«!) sin berømte Klaverkoncert. Hele Byen er skruptosset af Begejstring, og V. B. har ikke et Øjebliks Fred for Damer og Herrer, der kommer paa Hotellet, hvor han bor, for at se ham — bare se ham! —

Jeg glemte at sige, at, efterat Symfoni Nr. 0001 var opført, blev V. B. atter fremkaldt, denne Gang næsten ni og halvtredsindstyve Gange. Det var saamænd heller ikke for meget, for Du kan tro, der var Schuk i den — Satan til Snestorm!

Om Kejserens Skjæg.

Man skjændes i det ganske Land
Med Munden og paa Tryk,
Om hvortil Skatten bruges kan
Af undergjæret Bryg.
En vil ha'e billigt Sukker
Til sine Syltekrukker,
Imens en anden mukker
Om sorgfri Alderdom,
En vil ha'e Kul til nedsat Pris,
Medens en anden vil ha'e Ris,
Fri for Told naturligvis,
Saa snart en Ølskat kom.

Men, som man kives bedst paa Kraft
Om Brugen af den Skat,
Hvori den ædle Humlesaft
Fra Karlsberg agtes sat,
Saa høres midt i Rumlen
Fra Bryggerne en Mumlen:
«Bi kun! Nu kommer Humlen
I al den Øldebat!
Hvis man vil give sig i Færd
Med at beskatte Undergjær,
La'er vi med Brugen af den vær'
Og fløjten gaar jer' Skat!»

Ja, slaar man saadan den ihjel,
Kan ingen tvivle om,
At man maa synge trist: Farvel
Du glade Alderdom!
Thi ingen Folketaler,
Hvor kjønt han alt udmaler,
Kan leve af den Daler,
Som han dog ikke faar.
Saa lidt for sent man bliver var
Sagens Moral, saa ren og klar:
Aldrig, før man en Bjørn sig har,
Man Skindet af den flaar.

Vakkelvorn i Troen.

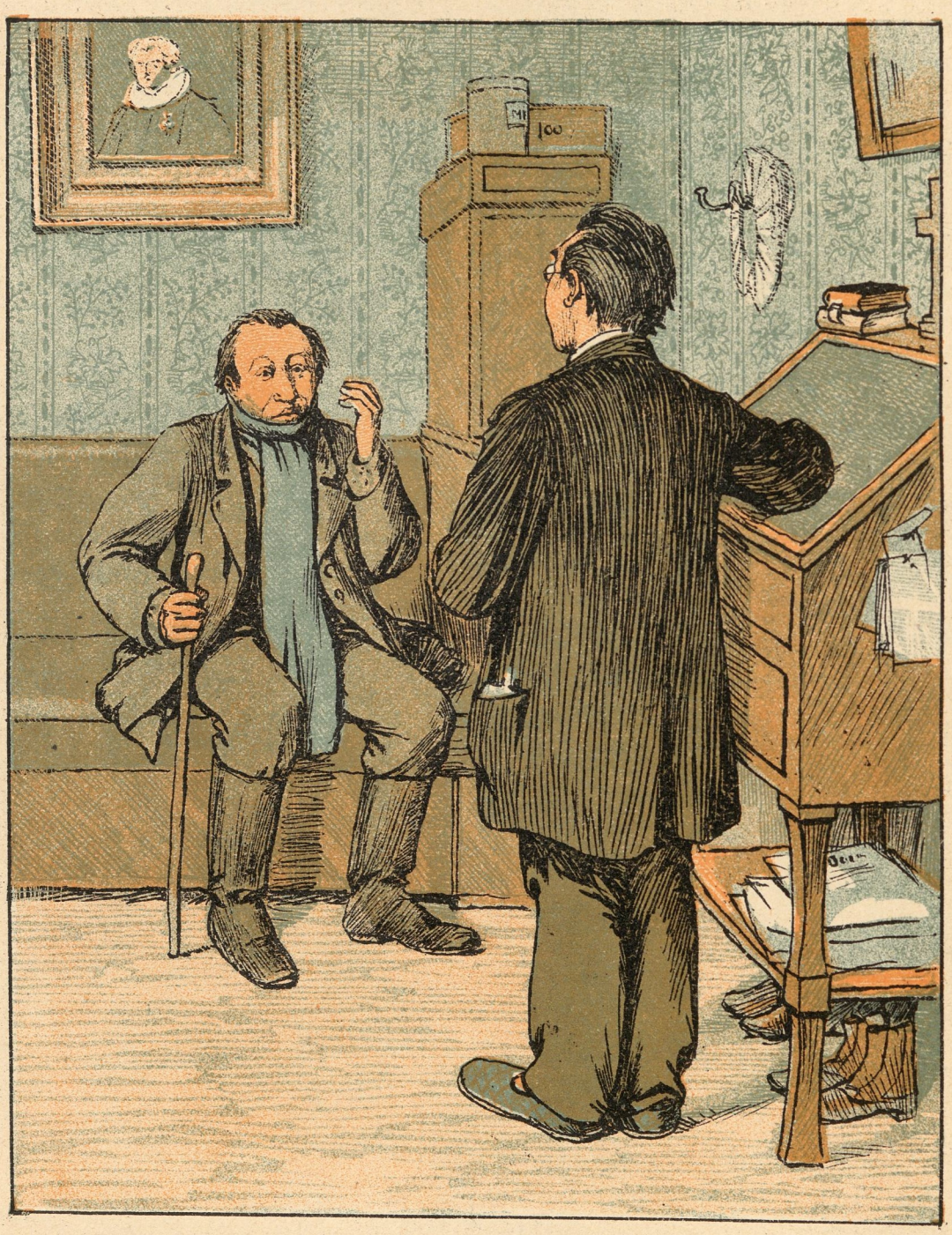

— Go Dav, Hr. Pastor! Jej kommer for a beklave mæj over min Kone, hun æ bleed ren taasset aa itte ted aa omgoes i den sidste Tied.

— Saa? Herre Gud! Det forstaar jeg sandelig ikke, Per Jørgen. Hun er dog ellers en fornuftig Kone og har jo altid holdt sig til Vorherre.

— Aa næ, Hr. Pastor, inte mere! Seen hun æ bleed Momon, æ hun reent kataalsk!

Sprukken i Klangen.

— Jeg synes ikke, Du og Hansen er rigtig gode Venner mere. Har han laant Penge af Dig?
— Nej; — men han havde gjerne villet!

Havetidende.

Nu er det Tid, man værner om
Sin lille Havetue;
Thi Gartnere i Virksomhed
Kan overalt man skue.
Det Meste bliver rigtignok
Som oftest de til Aal paa,
De nemlig har den Vane, at
De alt vil gjøre Kaal paa.

Man altsaa ta'er et Stykke Jord,
Som rives maa og pudses;
Saa tager man et Meter-Maal,
Et af Oktaviuses.
Alt gaar saa let fra Haanden, naar
Hans Maal med Kløgt man svinger,
Fordi der paa hans Meter gaar
Ti Negle paa en Finger.

Plant saa et Øl-Træ, godt gardert
Mod Visnen, Kræft og Falmen,
Fra Dynen kommer ellers let
Det kun i Marstrandhalmen!
Men, hvis Du ønsker frizsche Skud,
Maa flinkt Du Træet pode; —
Vi anbefale vil den ny,
Saakaldte «Ring»-Methode.

Hr. Gartner Bentheim, siger man,
I Øl-Træavl brillerer:
Han har sin Force i, hvordan
Man «Rødder» konserverer.

Saa saare Gartner Bojsens Frø
Han lægger, — kommer Humlen!
Men det er Blændværk! — For en Slik
Man kjøber hele «Rumlen».

Saa dyrker man lidt Kryderi.
Pløj Jorden op i Striber
Og gjød den med lidt Pibeler, —
Men ej fra Orgelpiber!
Forsøger Du paa det, Du snart
Med stille Undren mærker,
At det groer intet Laubær-blad
Paa gamle Orgelværker.

Men fremfor Alt dit Wiinblads-Flor
Fra hver Fortræd maa fjærnes,
Om end det strutter nok saa vildt
Og selv vil nødig «værnes».
Og dog den stakkels, skjøre Vækst,
Hvis Skud kun er Aborter,
Du skjærmer ej, — den spiser op
Af «*Ravnen*» og Konsorter!

Punch's grafiske Udstilling.

I rigtig Erkjendelse af, at den tiltagende Overproduktion paa Bogmarkedet lægger sit Tryk paa Boghandelen, har *Punch* ment, at Bogtrykket maatte siges at staa paa Dagsordenen. Han har derfor i sine velbekjendte Lokaler i Kronprinsessegade arrangeret en Udstilling af *fin du siècle*-Tryksager fra Slutningen af det 19de Aarhundrede.

En Mærkelighed ved Datidens Bogtrykkere var, at de næsten allesammen bar Navnet Ferslev. Det er usikkert, om dette Navn i hine Tider har været ligesaa almindeligt som f. Ex. Petersen eller Hansen nu er det, eller om Forholdet er det, at Haandværket er gaaet i Arv til forskjellige Medlemmer af den samme Familie; men vist er det, at vi paa næsten alle Blade fra den Tid finder en Ferslev angivet som Bogtrykker. En anden berømt Bogtrykker var den fra Spanien indvandrede Assel Henresches, der først var en overflødig Forfatter, men senere blev Bogtrykker under Navnet O. C. Olsen. Som det fremgaar af endnu bevarede Udtalelser i hans egne Skrifter, skal han have staaet næsten fuldstændig paa Højden af sin Tids Dannelse.

Hvad der er bevaret af det 19. Aarhundredes Literatur, er forholdsvis kun lidt. Kun en ringe Del af Literaturen blev trykt, det meste sendtes i Manuskript rundt til en lille Kreds af literært Interesserede, de saakaldte Forlæggere, der efter endt Gennemlæsning sendte Værkerne tilbage til Forfatterne. Forfatterne skrev saaledes i Reglen gratis, og selv naar deres Værker blev trykte, blev de kun kjøbte af Sognebibliotheker og de saakaldte Læse-Foreninger eller -Tasker, men disse sidste skal ikke have staaet paa nogen god Fod med Politiet. I alt Fald er det sikkert, at da nogle af disse i rastløs Læseiver lukkede sig inde i Kjældere, hvor de blev siddende, fordybede i Læsningen, til henad Morgenstunden, blev denne Trafik forbudt. En af de berømteste af disse Læseforeninger var i sin Tid Rydbergs, af hvem der dog ikke findes noget bevaret Skrift.

De Maskiner og Redskaber, hvormed Bogtrykkerkunsten arbejdede i disse Tider, var af en meget primitiv Art. Arbejdet foretoges ved Hjælp af de saakaldte Presser, af hvilke kan nævnes Hurtigpressen, Viktoriapressen og Sensationspressen. Af disse var Viktoriapressen den mest ufuldkomne, saaledes som det kan ses af et med denne trykt, apokryft Arbejde Politiken, der er medtaget saaledes af Tidens Tand, at man foruden Titlen kun kan skjelne de ikke ualmindelige Ombrækkerfejl. Dette Blad synes nemlig at have været Organ for pensionerede Fattiglemmer, da det kan ses at have indeholdt adskillige faglige Artikler om Alderdomsforsørgelse, der navnlig synes at have været beregnede paa denne Samfundsklasse.

Derimod gav Sensationspressen, ogsaa kaldet Skandalepressen, rigelig Sværte af sig, hvilket kan ses af de endnu bevarede Aftenblade. At disse spillede en overordentlig stor Rolle i Datidens Kulturudvikling, fremgaar af den historiske Kjendsgjerning, at de mest blev læste i smaa afsides liggende Kabinetter, som de læsende trak sig tilbage til for at kunne nyde dem uforstyrret. Kjøbenhavns Kommune skal endogsaa have indrettet flere offentlige Kabinetter til Brug for det læsende Publikum.

Iøvrigt findes paa Udstillingen Postil- og Salmebogsliteraturen talrig repræsenteret. En stor Del af denne skyldes den her i Landet paa den Tid meget udbredte Orden: de smaa Sortebrødre, som reddede ikke saa lidt ved deres literære Virksomhed, og hvem det derfor for en stor Del skyldes, at saa meget af Datidens Literatur er bevaret. Næsten paa alle Boghandlernes Lofter har man fundet store Oplag af disse Bøger, et Vidnesbyrd om, hvor populære de har været. En frugtbar Postilforfatter var saaledes den berømte Peter Nansen, fra hvis Pen ogsaa adskillige af Dagens Krøniker stammede.

Madsen og Lassen.

— Go' Dag, Madsen!
— Gaa væk, Lassen! Hold Dig tre Tæer, to Negle og en Torn fra mig!
— Hvad er det for et Maal, Du taler?

— Det er Meter-Maal. Octavius har lært mig det. Du maa ikke sinke mig jeg har Hastværk.

— Hvor skal Du hen?

— Det skal jeg saamænd sige Dig. Du veed jo nok, at min Datter Mine er bleven forlovet?

— Igjen? . . . Hvad Numer er det nu?

— Det er et godt Numer; men hans Bestilling er ikke rigtig indbringende.

— Han er maaske Fabrikant og gjør i kunstig Is?

— Nej, han er ikke, han er misfornøjet. Han lever af at gjøre sig umulig, og nu løber han rundt med hele Familien for at faa Emploi.

— Naa, han er altsaa ansat ved Dagmartheatret?

— Ja, naturligvis. Det vil da sige, paa en Maade. Han er en af dets væsentligste Støtter, for han kan bruge ti Fribilletter hver Aften. Men nu gjør de jo Alle Rebellion deroppe. Derfor maa jeg ud og skaffe ham noget Andet.

— Saa skulde Du gaa op til Bentheim, det er saadant et rart og alvorligt Menneske. Kanske Du saa kunde faa ham alderdomsforsørget.

— Den gaar ikke, Lassen! — Min Svigersøn har desværre ikke været i Tugthuset. Nej, jeg har en bedre Plan: Han skal være Theaterdirektør!

— Du si'er No'et, Madsen! Naar man i gamle Dage ikke duede til Andet, gik man til Landvæsenet. . .

— Og nu bli'er man Theaterdirektør. Akkurat, Lassen!

— Ja, men troer Du nu, at hans Kapital . . . . . .

— Hæng Skøjterne ind, Lassen, vi har Tøvejr; — jeg mener: hold op med den! Min Svigersøn har s'gu ingen Kapital. Statskassen betaler.

— Gjør Statskassen?

— Begribeligvis. Hvad skulde vi med en Statskasse, naar det ikke var for at Eedvard og min Svigersøn kunde ha'e Noget at tømme? Først betaler Staten, for at min Svigersøn kan staa med en Taa i hver Provinsby og spille klassisk, og saa betaler Staten for at faa alle de andre Direktører lagt paa Ladegaarden! Det er det, man kalder Interesse for Kunsten. Jeg har allerede faaet min Svigersøn anbragt i et Lovforslag.

— Ja, men det Lovforslag vinder vist ingen Bifald, naar det bli'er forelagt »Cortes«.

— Saa »presser« vi det igjennem, — vi har Pressen paa voresches Side. Naar vi bare faar en klassisk Direktør, der vil spille »i Provinsen«, saa er Eedvard sgu i sit Es, Mand! Lad saa kun de andre Direktører synge »Ach, du liber August —«.

— Smaa Slag, Madsen! Han maa da først ha'e solide Referencer.

— Ja. Gud bevares. Han har en Gang spillet fallit paa en Keglebane. Det var omme i Brockens Bod, og da skjældte de ham ud Allesammen. Han er go' nok. Jeg skal sige Dig, den Gang havde han en lille Svagelighed for at spille i højre Spænd, men nu vil han jo bare gi'e »et Besøg« saadan over det Hele. Det klarer sig nok Altsammen, naar man har en Ven i Theaterkommissionen, som Chefen siger, naar han ikke skriver i Berlingske.

— Ja, men hør nu, lille Madsen! Uden Skuespillere kan I jo ikke spille!

— Du vrøvler, lille Lassen! Kunde vi spille, kunde vi jo selv betale, — hvad skulde vi saa med Statskassen? — Naa, men ligemeget! Vil Staten ikke betale, saa . . . . .

— Saa gaar I om i en anden Gade?

— Jeg vil snarere sige, at saa gaar vi om i en anden Øster-Gaard. Vi hitter et Aktieselskab, der ikke kan begribe, hvordan det skal komme af med sine Penge. For ser Du, Andersen har Privilegium i Jernbanegade, og derfor vilde han have Privilegium i Amaliegade, fordi Riis har Privilegium i Jernbanegade; altsaa maa Andersen ikke have Privilegium i Amaliegade, — saa stryger vi ham. Men nu har Watt Privilegium i Amaliegade, fordi han har Privilegium paa Nørregade, og Abrahams har Privilegium gaa Nørregade, fordi Watt har Privilegium i Tivoli, altsaa maa Watt heller ikke have Privilegium i Amaliegade, — saa stryger vi ham. Saa er der en Broder til den Riis, der har Privilegium i Jernbanegade, og han vil have det Privilegium paa Nørregade, som Watt ikke har i Amaliegade, altsaa kan Abrahams ikke have Privilegium paa Nørregade, — saa stryger vi ham. Men, naar Riis'es Broder har det Privilegium paa Nørregade, som Abrahams ikke har, fordi Watt har det i Amaliegade, hvor han ikke maa have det, fordi Andersen vil have det, som ikke maa have det, fordi han har et i Jernbanegade, som han ikke har, fordi Riis har det, saa kan Riis ikke have det, fordi Brødrenes Faders Penge ikke kan konkurrere med sig selv, — og saa stryger vi ham.

— Puh! — Ja, men naar de Allesammen stryger. . .

— Saa dirigerer min Svigersøn det Hele! Du kan tro, han kan, — for han har aldrig prøvet det før. Det er det, man kalder at helde ny Mønster-Vin paa gamle Privilegier! — Go' Morgen, Lassen.

De 35.

Der er i adskillige Aar bleven talt,
Om hvordan der er noget løjerlig galt
Ved Vælgernes delvise Masser,
Om Forfordeling af mangen en Kreds,
Hvor hundrede Mand gjaldt knap for en Snes,
Hvad slet kun med Grundloven passer.

Og Forslag har Ministeriet bragt,
Der skulde rette de Fejl, som sagt,
Men hidtil Forsøget er glippet.
Snart frygted'man hist, snart frygted'man her
For mulig at se sig gaaet for nær
Og ved næste Valg blive vippet.

I Aar er Sagen fremme paa ny;
Vi ser i det lifligste Morgengry
De femogtredive Svende,
Der nu ville møde med al deres Vid
Til saglig Id og til daglig Strid
Imellem Partierne tvende.

I »Højre« og »Venstre« — ja, hvor man ser,
De smiler og leer til Ministrens Ideer,
Om end Enkeltes Smil er lidt syrlig'.
Hr, Hørup stiller sig lidt reservert
Og giver de Socialister en Snært —
Kun Korsgaard er vred og ustyrlig!

»Geniet fra Odsherred« kjender De nok?
Hr. Korsgaard! ham, der fik samlet en Flok
Af Chresten Bergs Dromedarer.

Han skiller sig her fra sin Mester og Ven,
Thi, naar han skal frem til Valg igjen,
Han aner de tusinde Farer.

Ifald hans Kreds maaske bliver delt
Og Bukkene skilles fra Faarene helt.
O, Korsgaard! i Agt Du Dig tage;
Det vilde jo være forskrækkeligt,
Ifald der ej blev tilstrækkeligt
Af Faareho'eder tilbage!

Saa var han vippet — det er jo klart!
Og det var jo ganske vist ikke saa rart.
Men bortset fra Korsgaard-Menagen,
Er Forslaget knæsat i hver en Kreds,
Især da Diæters Forhøjelse ses
Som Flødeskum paa Fromagen.

Vor Høgsbro i mangfoldige Aar
Har kæmpet for Sagen trods ublide Kaar;
Først nu i en rigtig Erkjenden
Af, hvad der i Reglen gjør Hvermand blød,
Han satte Diæterne som en sød
Rosin udi Pølseenden!

Hermed følger et illustreret Annonce-Tillæg.

Naar Kagen skal deles.

Et Overflødighedshorn man ta'er,
Der Kredse i Overflødighed har
Og rummer desuden, som Extrafornøjelse,
Til hver en Tallerken Diætforhøjelse.

udgaar hver Torsdag. Pris 2 Kroner Kvartalet. (Enkelte Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle kongl. Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor, Kjøbenhavn, **Kronprinsessegade 34.**

Mapper og Pragtbind til Bladet: 2 Kr.

Redigeret af **Angelo Haase**, udgivet af og trykt hos **C. Simonsen** i Kjøbenhavn.

1891. Torsdagen den 5. Februar. Nr. 6.

Fra Civilisationens Overdrev.

— Hvor Anna dog ser ud med det Haar ned i Panden; hun ligner jo en Vild.
— Herre Gud, Mand! hun maa dog se ud som andre Mennesker.

Fra Syltetøjhuset.

Herre, hvad skal Enden blive
Paa vor Syltetøjs-Debat?
Hvert Minut, den kan opdrive,
Faar sig kun et Minde sat
I et større Kvantum Pjat.

Den Gang, Gubben Noah letted'
Anker, og vor Klode blev
I en Syndflod grundig tvættet,
Som os Mose Bog beskrev,
Var det dog i Vand, han drev.

Men nu bliver al Ting skyllet
I vort Folkekammer om
I en Syndflod, skabt af Øllet,
Og en vældig Fraseflom
Om den glade Alderdom.

Dybt man sukker, hver Gang Sukker-
Roen giver Stof til Tvist,
Og den danske Frugtsaft lukker
Som det røde Hav sig trist
Om hver Sukker-Tolderist.

Mænd i Kofter og i Bluser
Binde Svømmeblærer paa,
Mens Veltalenhedens Sluser
Deres mange Bække smaa
Samler til en vandrig Aa.

Chresten med den aabne Pande
Og det rene Venstrekrav
Træder ufortrøden Vande,
Til han midt i Hørup-Hav
Finder nok sin vaade Grav.

Evropæerne maa vade
Om i deres eget Slam,
Som er kjendt fra Integade,
Hvor de har en Andedam
Og en utæt Mudderpram.

Falkenstjerne, fuld af Vrede,
Gjør i Tidens Strøm et Hop,
Mens den skikkelige Frede
Stræber kun at entre op
Paa sin egen Sukkertop.

Tauber i de stride Strømme
Som en Flodhest plasker om
Med det Rednings- eller Svømme-
Bælte fæstet om sin Vom,
Der fra Carlsberg nylig kom.

— Saadan for sex Hundred' Kroner
Daglig Tiden slaas ihjel,
Indtil Folkethinget »droner«
I Veltalenhedens Væld.
— Det er altid dog et Held!

Den Stundesløse.

Interieur udi een Act.

Personerne.

Vielgeschirr, Instructeur udi Skuespilhuset.
Pernille, hans Kammerchef og Tjenerinde.
En Sollicitant.
Skriverkarle.

Sc. 1.

Pernille.

Der skrives nu saa mange Comoedier, og ingen skriver om en Stundesløs. Dersom nogen vilde tage sig saadan en for, kunde jeg give skjønne Materialier dertil af min Herre. Han er stadig udi Virksomhed, og det er intet og det blir til intet. Der er ingen udi Huset, som han roser for Flittighed uden mig, og der er dog ingen, som gjør mindre Gavn. Forgangen da En spurgte, hvor mange Folk han holdte, svarede han: Ikkun Een; thi Pernille er min Chef, min Tjenerinde, min Kammerherre, min Secretaire udi Berlingske, min Comoediehus-Holderske. Der maa visselig være en Hob geskjæftige Vædsker i Instructeurens Mave, hvilke maa have den Natur, at de begynder at fermentere, saasnart han ser en moderne Comoedie; eller han i Steden for Blod maa have en Marschandiser-Boutique udi Hjertet. Men der seer jeg, han kommer.

Sc. 2.

Pernille. Vielgeschirr og hans Skriverkarle.

Vielgeschirr (gaar frem og tilbage, stirrende paa Concepten til nye Arrangements, raaber) Woldemar Gregers!

Woldemar (løbende til ham) Ja, Herre!

Vielgeschirr (gaaende til den anden Side) Esmann Wandbücks!

Esmann (løbende til ham) Hvad har Herren at befale?

Vielgeschirr. Hvad vilt du? du seer jo, at jeg har at bestille.

Esmann. Jeg mente Herren ønskede nye Interieurs?

Vielgeschirr. Gak udi Provindsen, og bi kun til jeg kalder paa dig. Pietro! — Pietro, hørte du ikke jeg kaldte? — Hvor var du?

Pietro. Jeg var udi Folketheatro at dumase med Journalisternes dramatiske Exercitier.

Vielgeschirr. Til saadant har vi geskjæftige Folk

ingen Stunder. Har du renskrevet Copien af det sidste Aars Arbejde?

Pietro. Ja Herre!

Vielgeschir. Godt. Hvad bestiller du, Pernille?

Pernille. Jeg sidder og skraber Penne tilrette for Skriver-Karlene udi Integade.

Vielgeschirr. Det holder jeg af. Men nu maa jeg conferere. Poul Nielsen! læs du, du er den habileste Mand udi Comoediehuset.

Poul Nielsen. 1) En norsk Comoedie kaldet Kong Midas at montere og Meubelments til samme at arrangere: to Maaneders Møje. 2) En Nathue til Kammerchefen at anskaffe: item.

Pernille. Jeg takker, gunstige Herre; jeg skal slide den paa Herrens Sundhed.

Vielgeschirr. Du kanst takke mig en anden Gang. Nu kunde vi have avanceret en hel Replique udi det nye Stykke, var du ikke kommen med Snak. Læs videre.

Poul Nielsen. 3) En norsk Comoedie kaldet det ny System i alle Details at udarbejde: tre Maaneder. 4) at placere et Bryllups-Compagnie udi Provindsen omkring Spise-Bordet: halvtredie Maaned. 5) Et Udstyrs-Stykke kaldet Aladdin pragtfuldt at montere, paa det at Publicum ikke over denne Reprise skal forarges: sex Maaneder. 6) Et Kammer udi Gregers Hus fra dansk Folke-Musæum at hidflytte: halvanden Maaned.

Vielgeschirr. Holdt! Efter Nathuen følger en gammel Comoedie kaldet Jean de Franca: en halv Dags Møje.

Pernille. Det var uforskammet at glemme saadant. Hvad maa nu „den fanatiske Presse" tro om vort Arbejde?

Vielgeschirr. Maa du ikke vel sige det? Og jeg faar dog ikke Stunder hverken at æde eller drikke. Jeg har alt et nyt Arrangement for Haanden, og her skal paa engang tænkes paa Meubler, Portierer, Klæder, Belysning, Pistoler, trekantet Ægteskab og Afdøde i Skjønhed, saa at En kan blive gal i Hovedet, naar man tænker derpaa. Gak tilside, at jeg kan arbejde.

Sc. 3.

En Sollicitant (kommer ind sigende) Jeg beder ydmygst om Forladelse! Jeg er Peter Plus, velagtede Hr. Christiansens Søn her af Staden, og begjærer Optagelse udi Comoediehuset.

Vielgeschirr. Jeg takker for hans gode Tilbud. Han bringer vel en artig Hoben Interieurs at arrangere?

Peter. Nej, min Herre. Jeg har kun poetiske Inventioner og ganske intet med Marschandiseriet at skaffe.

Vielgeschirr. Ej, Monsieur, da maa han bie, til jeg faaer bedre Stunder. Jeg har alt lovet mit Hus til Hendrik Ibsensdatter, Jomfrue Gabler. Og dette Løfte maa jeg holde, efterdi samme Jomfru lever og dør udi Skjønhed og Interieurs. Men nu maa han forlade mig, at ikke mine store Forretninger skal voxe mig over Hovedet.

Peter. Mig synes, min Herre er saa geskjæftig, at han faaer fast intet udrettet (han gaar slukøret bort).

Vielgeschirr. Har man hørt Magen til Karl! Faar jeg intet udrettet? Har jeg ikke to, ja tre Maaneders usigelige Møje med ethvert af mine Arrangements?

Pernille. Ej, saadan taler kun eders Uvenner. Herren kan allenfallesen trøste sig med Poetens Ord: Vielgeschrey und wenig Woldemar!

Kjøbenhavns Forskjønnelse.

At Kjøbenhavn er ganske dejlig,
Det har man vidt og bredt forkyndt;
Dog ta'er man næppe storlig fejl i
At ønske den lidt mere Pynt.
Om ogsaa Flyttedagens Lopper
Har mistet deres Fortovsret,
Har kommunale sorte Kopper
Dog skæmmet mangen Skjønhedsplet.

Blandt andet har vi Bethelskibet,
Som er et Kors for Hallandsaas,
Og hvortil knap nok Øst for Thibet
Et værdigt Sidestykke saas,
Skjønt man paa Torve eller Pladser
Hver Dag med Rædsel bliver vaer,
At her er Masser grimme Kasser,
Som næsten Luven fra det ta'er.

Derfor var Glæden ikke blandet
Med Vemod, Kummer eller Savn,
Den Gang, man en Forening danned'
Til at forskjønne Kjøbenhavn.
Og af dens Virken rundt omkring man
Har set, at den just kom til Pas,
Især dog af det flotte Springvand,
Man ikke fik paa Højbroplads.

At sligt et Udfald kan anspore
Til Fremskridt, la'er sig godt forstaa:
Hvor man begynder med det Store,
Man ender gjerne med de Smaa;
For nu vil Neijendam begynde
At vække Sansen for Plastik
Ved foreløbig at forskjønne
Det unge Danmarks Sæd og Skik.

Med slemme Drenge, som gjør Knuder
Og kaster Snavs paa Tordenskjold,
Samt klinker Højreblades Ruder,
Foreningen skal ha'e Kontrol;
Derved en Trøst dog levnet bliver,
Ifald Foreningen sig teer,
Saa den tilsidst sig selv undliver,
Naar bare det »i Skjønhed sker«.

Paa Kafeen.

— Han har ligegodt været paa Benene, denne hersens Sølvtyv! Først er han brudt ud —

— Ja, og bagefter er han brudt ind.

— Men nu er hans Ferie des værre igjen bleven brudt af.

— Ja, hvem veed, hvad det er godt for. Nu maa han vel faa en anstændig Pension, hvis Hørups Alderdomsforsørgelse gaar igjennem.

— Ja, det har du Ret i. Han er jo paa en Maade en af det moderne Gjennembruds Mænd.

Skammelig snydt.

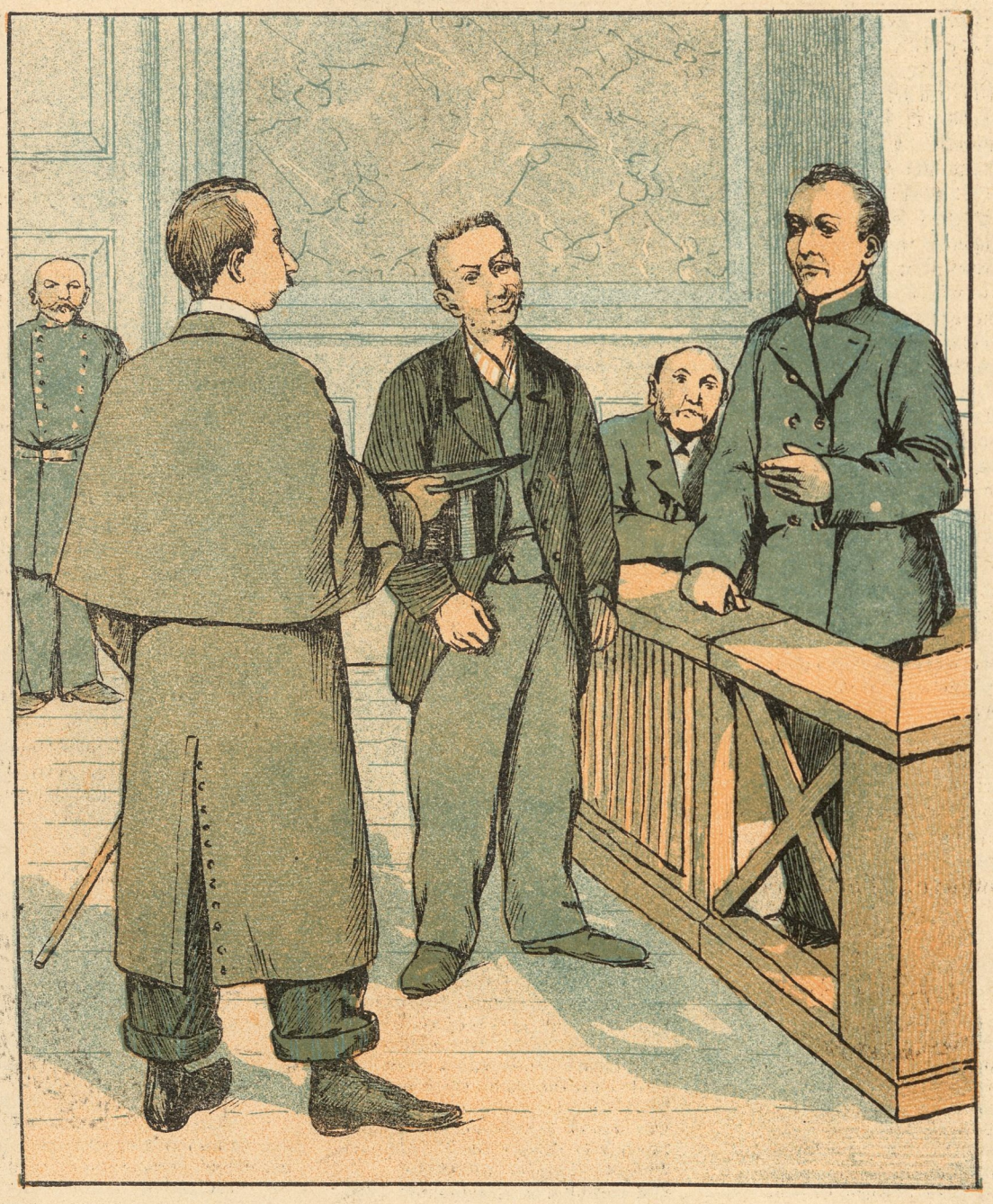

— Du er sigtet for at have stjaalet en Pung med elleve Kroner i fra den Herre.
— Det æ renok en varm Herre! Der va' jo en falsk Krone imellem!

Beskedenhed?

— Je' sku' be' om for ti Øre amerikansk Olle, men endelig inte alt for mejet.
— Hvad for noget Snak, Dreng?
— Ne, for de' æ' jo maj sel', der ska' ha'et!

Katzenjammer.

Hør Sukket fra de Stummes Lejr,
Fra Skæbnens Stedbørnskare,
Der med og uden vunden Sejr
Tør knap et Haab bevare;
Som Katte maa de snige sig
Om Grøden; tænk, hvor mattende.
Theatrene er Grøden, — jeg
Nu synge vil om Kattene.

Med mørke Blik og Havelock
Gaar Theodor som Skygge
Omkring Kasinos Mønster-Flok,
Hvor Alt er Fred og Hygge;
Nu er han jo, — thi han saa tidt
Har kaldt sig selv beklagelig
Som Følge af Dagmare-ridt, —
Paa Riis-Diæt og svagelig!

Forgæves snuser August til
Lidt Duft fra Thespis-Kærren,
Endskjønt han kun som Huskat vil
Ha'e Plads hos Kammerherren.
Ak, ogsaa Robert blev vist a';
Han faldt for Oprørskrigerne,
Fordi han ikke vilde ha'e
En Rolle i — „Intrigerne".

Carl Nielsen i sit schwarze Flor
Paa Pengesedler sutter;
Som Skibskat sad han lunt om Bord,
Men borte er hans „Gutter"!
Umulighedernes Johan
Gaar i Certota-Herlighed
Om Severin som sulten Mand;
Det kaldes Broder-Kjærlighed.

Selv Drachmann har nu tabt sit Spil;
Han som Parnell gik paa'en
Og bær' sin Knejpe, som han vil, —
Naar blot han kunde faa'en!
Han fjældhöj var og klippesejg,
Men, da saa Øl-besværgende
Han fik et kattegorisk Nej, —
Kom kun en Mus af Bjærgene!

O, Læser! Ynk den svare Nød,
De Ventende maa friste,
Imens de om den varme Grød
Paa Fløjelspoter liste!
Men, naar saa Grøden brænder paa,
Saa klares alle Minerne, —
Og Kattene hverandre flaa
Til Tröst for Kattepinerne.

Foraarsgrønt.

Kere Bob;

Nu er der liegot begønt a kome Slav i vos Fremskidtsmænd hernere, aa de æ liefrem storagtig, saa mange Problæmer, som vi sidter unner Debadt for Tiden. Som for Ægsembel hade Høiesteredtssavfører Ogtavius Hansen forleden Da faareslaet a benævne di nye Maal- aa Vækdeler mæ danske Navne, som Stok, Fenger, Nejt aa Haar neretter, aa Rev, Kede aa Nymil opetter, aa je to stragks Ideen ob aa faareslo Anvændelse a disse Navne til Skollebru i Rejning, ide je dov ændrede none a Ulrøkkene, for Ægsembel i Steden for »Stok« faareslo je »Spansgrør«, for de forstaar Drængene bædder va de er, aa der ka lissaagodt gaa ti Fengre paa et Spansgrør som paa en Stok, aa i Steden for et Rev, faareslo je »en Enne«, for saa gaar der lie akkurat ti Spansgrør paa en Enne, va der jo nok ka være rimeli, naar bare Ennen er go, aa i Steden for »en Kede« velle je saa ha, at der sku staa »et liberalt Grondlovstog«, for saa gaar der lie akkurat ti Ender te saadant et Tog, ves de da gaar i Længten. Aa alle di andre Drænge syndtes saa got om midt Forslav, a je stragks to fadt paa a uarbejte en ny »pragtigsk Rejnelov for Borrer- aa Almulieskoler«, aa en a Obgaverne lyder saadan: Naar en Kogkepie stekker 5 Fengre i Sobben, hvormange Haar æ der saa i Gryden? Aa va Madtematekken andgaar, saa har je berejnet, a naar man ska udrage Roden a en Nejl, saa bier Fasittet en Nejlerod; men da je kom ob te en Forlægker for a tale mæ han om Udgielsen a Rejnebogen, velle han igge gie saa mejet i Hunerar, som der ka legge paa en Nejl, men de gor nu igge Noed, fordig je faar nok Skollediregsjonen te aa avtorrisere den. Der er dov inu none Smaateng, som vi er egge regti enie om, for Ogtavius Hansen holler paa, a en Lidter ska kalles en Krogge; men Aron Jakobsen holler paa, a Kroggen ska hedde Lidter, for han er lidterrær Venstremand, aa derfor ved han got, a Kroggen gaar saa længe tel Vands te den komer hjem uden Hanke, saa de foreloblie Resultat æ kons been, a vi Fastelavns Manda ska holle et Mødde i den Andledneng aa drofte Problæmet Krogge eller Lidter, saa de bier vest igge Lidter ohne Worte, som vores Sanglere saa tit snagger om. Men je faar nog Rejneboven færti te de nye Skolleaars Begonnelse, aa saa ve je telejne Ogtavius Hansen Boven, for de er dov liegot hans Ide, som je har telejned mej. Skolle han i den Andlening falle paa aa ligge Sav an imod mej for Plagiadt, saa har je jo altid den Udvej aa angasjere ham sæl som Defendsor, fordig saa kan de dov igge gaa mej være, end som a je taver Saven, aa saa ka vi begge to bie gram i Hu, skønt han vel ha Oret »Gram« avskaffet ontagen i Telegram og Epigram, vor der igge legger noen Vægt paa, va Maal a vi maaler mæ, naar vi ska maale Ræagsjonen Skæbben fuld.

Din hengivendes
Einar Jørrensen.

P. Skr. Hvordan gaar de mæ jeres Maalstræv derobbe? Ka den gaa paa de nye Metersystæm mæ Tiere aa Hunrede, eller æ Hundrede aa et nu uje?

Ved Kaffen.

Fru Juliane Petersen: God Dag, søde Fru Schrøder, ja Tak, bare en lille Kop, for jeg skal lige hen og vakcineres mod Kopperne, som vi jo nu har faaet igjen, efter hvad der staar i »Politiken«, og som jo skal være saa farlige. Saadan døde der en gammel Kusine til Petersen forleden Dag, for Resten mere af Alderdom end af Kopper, men hun havde da haft Skaalkopper en Gang i sin Ungdom, og De skulde dog tage Dem i Agt, søde Fru Schrøder, for De kunde let faa Deres Teint spoleret, og jeg synes ved Gud, De skulde gaa med hen og faa lidt Lymfe, som er ganske gratis og altid maa være en lille Adspredelse for Dem, som saa sjældent kommer nogen Steder ellers, og jeg

kan forsikre Dem for, det er ligefrem Sertosa, at lade sig kopsætte for at blive ved at være i Skjønhed, hvis man da ikke vil tage Livet af sig, saadan som Henrikibsen vil have man skal gjøre, og Petrine har nu gaaet i over 14 Dage og villet springe ud et eller andet Sted fra i Skjønhed, men da hun ikke kunde finde nogen Herre, der var galant nok til at gaa med i Vandet, lod hun sig nøje med at tage et halv-romersk Bad i Tordenskjoldsgade, og om Aftenen var hun med henne at se »Gregers«, som er dejlig med gamle Møbler fra Kristian den Fjerdes Tid og gamle Vittigheder fra »Punch«, og Sproget forstod vi jo ikke noget af, men Frits Grønbæk mente, at denne Woldemar er en Nordmand, der skriver paa Maalet, for somme Tider lignede det dog Dansk noget, og jeg gad nok vide, om Skuespillerne selv forstod det, men maaske er de Medlemmer af Sprogforeningen, hvor de jo ogsaa spiller Komedie, og det er jo altid interessant at se, hvor pænt Bloch forstaar at arrangere med Møblerne i gamle Blochhuse, og det er Synd, at den Mand ikke er bleven Musæumsdirektør, men han er jo ogsaa Forfatter til »Naar Møbler flyttes«, og det værste er bare, at i første Akt er der saa mørkt paa Scenen, at man ikke kan se, hvad Dekorationen forestiller. Frits Grønbæk paastod, at det var et Torv med en Gabestok paa Midten, hvad der skulde være symbolsk, fordi Stykket tvinger Folk til at gabe, men jeg holder nu paa, at det snarere var en Stue med en gammeldags Væverstol, men for Resten var Stykket vist meget morsomt, hvis man kunde se og høre noget af det, og saa er der saadan nogle dejlige lange Mellemakter til at gaa i Foyeren i, og det er jo heller ikke Meningen, at man skal gaa i det kongelige for at more sig, hvad man jo har de andre Theatre til og Cirkusvariété, hvor vi skal ud og se Dværgkomikeren indehave og docere Naturmenneskets fornemste Egenskaber og lære Medmennesker, hvis Legemer paa Grund af Guldkalvens Tilbedelse er bleven svækkede og nedbrudte, atter at hærde sig, hvad der formodentlig skal være en Finte til Riis-Knudsen, som har holdt Sølvbryllup for 25. Gang, og har tjent saa meget paa Fribilletterne, at han nok snart kan holde Guldbryllup, og der kan man se, hvor vidt Begjærligheden kan drive et Menneske, som nu den unge Bech, som Petrine dansede med i Sprogforeningen i Vinter, og som hun var lige ved at blive forlovet med, hvis det ikke havde været, fordi han ikke kunde erklære sig paa Fransk, Tysk eller Engelsk, men nu er det jo godt alligevel, at hun ikke fik ham, fordi han jo nok havde bedraget hende, ligesom han gjorde ved alle de andre med falske Vexler, og man kan jo for Resten nok forstaa, at det kan blive til noget, for mange Beche smaa gjør en stor Aa, hvad kan det saa ikke blive til, naar Bechene er saa store? Det er for Resten Synd for det pæne Menneske, men han bryder vel snart ud igjen, naar de putter ham i Hullet, hvad der jo er saa moderne mellem Forbryderne for Tiden og vel heller ikke kan være saa svært, men De skulde dog tage Dem i Agt, søde Fru Schrøder, hvis der skulde komme nogen med falske Vexler til Dem, for De har jo da altid det Legat fra Enkekassen, som salig Schrøder var Medlem af, og De skulde gjøre det til et Princip ligesom Petersen har sagt, han vil gjøre, at De aldrig honorerer falske Vexler, men altid kun de rigtige. Ja, nu tør jeg sandelig ikke blive her længere, for jeg har sat Fru Hansen og Fru Jensen Stævne ved Vakcinationen, og man kan jo heller aldrig vide, om De ikke kunde smitte mig, for selv om De ikke har været ude af Huset de sidste to Maaneder, saa véd jeg jo, at De somme Tider faar nogle gamle Numre af »Politiken« nede fra første Sal, og de Mennesker, som skriver i det Blad, gaar jo hver Dag ud og ind paa Hospitalerne, saa man kan aldrig vide, om der ikke skulde hænge lidt ved Papiret. Ja, hvis De saa vil med, saa skulde De tage Deres Tøj paa. Tak for Kaffe.

Danmarks Koran.

Al Koranen, Al Koranen.
Danmarks Hof- og Statskalender,
Hr. Etatsraad Hennings nys ud
I den vide Verden sender.
Blev i dunkle Tider Danmarks
Rige vel en hel Del mindre,
Større blev Koranens Fylde,
Hvad vi glade bør erindre.

Store Navne, stolte Navne,
Riddere og raske Svende
Lærer man i disse Blade
Med en hellig Fryd at kjende.
Hjertet varmes, Kinden luer,
Naar vort Øje stille glider
Mange Gange ad de lange,
Uforlignelige Sider.

Læs og tænk, og Du vil dømme:
Hvilken Pryd for Dannerstaten!
Se vort Riges Værn og Fæste!
Se paa Militairetaten!
Lutter snilde, gjæve Helte,
Riddersmænd paa alle Kanter!
Enkelte i Leding drager —
Tænk en Gang! — paa Elefanter.

Kaster Du saa Blikket hen paa
Videnskabens Enemærker,
Uvilkaarlig Din Begejstring
Du ved Synet selv forstærker.
Hvilken Fylde vel af lærde
Professorer og Doctorer!
Wederkinch von Madsen ak! vort
Øje ikke længer morer.

Han er ikke mer i Thinget —
Trøst Dig dog, mit bange Hjerte!
Andre Lys af hans Kaliber
Ose frem med deres Kjerte.
Hvis et Lys i denne Lysgaard
I Ginnungagab'et endes,
Vil en Praas som liden Korsgaard
Øjeblikkeligen tændes.

Derfor bør man ikke ræddes,
Ikke tabe Maal og Mæle;
Vid, at her i Al Koranen
Er der Trøst for bange Sjæle!
Se paa denne prude Skare
Af Prælater allevegne —
Ja, og vi kan ogsaa regne
Vores egne flinke Degne.

Se paa de civile Hirdmænd
I Slotsholmens røde Bygning!
Der en Skare klare Vismænd
Sprede hver en Taage-Tykning.
Der er Visdoms høje Sæde,
Der er Raad for Dannerstaten;
Og hvad der er ej til Stede,
Finder Du i Magistraten!

Al Koranen, Al Koranen
Baade glæder, og den skrækker,
Med sin alvorsfulde Manen
Den til Kappestrid os vækker.
Og vi gaa til Husets Alter,
Højt Penaterne vi bede:
Gid vi ej for længe lede
Om vort Navn i disse Spalter!

Hermed følger et **illustreret Annonce-Tillæg.**

En Slange i Husmandshaven.

Den største Journalist blandt dem, der duer
I Norden, trues af en Sukkerkur,
Hvormed de Moderate paa en Maade
Vil raffinere CHRESTEN BERGS Program:
At faa paa VIGGO BENTHEIM rigtig Ram
Og »knuse denne HØRUP« uden Naade.

PUNCH udgaar hver Torsdag. Pris 2 Kroner Kvartalet. (Enkelte Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle kongl. Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor, Kjøbenhavn, **Kronprinsessegade 34.**

Mapper og Pragtbind til Bladet: 2 Kr.

Redigeret af **Angelo Haase**, udgivet af og trykt hos **C. Simonsen** i Kjøbenhavn.

1891. Torsdagen den 12. Februar. Nr. 7.

Et Husraad.

— Kjæreste Mand! Vore Gjæster kjeder sig og Konversationen er gaaet helt i Staa. Hvad skal vi dog gjøre?

— Jeg veed skam ikke bedre, mit Lam, end at vi gaar vores Vej en fem Minutter blot; saa faar de dog Lejlighed til at snakke om os, og saa skal Du se, saa gaar det nok over.

Klart Standpunkt.

Saa fik man, hvor utrolig det end lyder,
I Folkets Thing med Øl-Debatten Bugt,
Hvis Aarsag Vælgerfolket højlig fryder
Sig ved den Hoben Taler, her blev brugt.
Des værre det umuligt er at dølge,
At mangen Moderat og Radikal
Hinanden vil for den Sags Skyld forfølge
Ved næste Valg, — men Bajer er nevtral.

Kjæk satte N. J. Larsen Hørup Stævne
Blandt Vælgerne, naar Samlingen er endt;
Til Gjengjæld blev paany den gamle Revne
Imellem Berg og Tauber sammenbrændt;
Skjønt Venstres næste Delegeretmøde
Til Klammeri vil give nyt Signal,
Saa gjør det ingen Ting; man kan forsøde
Sig med den Trøst, at Bajer er nevtral.

Skjønt hele Vrøvlet denne Gang sig drejer
Om, hvad der særlig ligger ham saa nær:
Hvor højt man nemlig skatte bør en Bajer,
Som destilleret er med Undergjær;
Han med et Sideblik til Horsens-Kredsen
Og til den storpolitiske Moral
Holdt sig til Freds- og Voldgifts-Hypothesen,
At det er raadeligst, man er nevtral.

I hine skæbnesvangre Øjeblikke,
Da mangen Bajers Fremtid stod paa Spil,
Votered Fredrik Bajer: »Stemmer ikke!«
Nu kan de andre gjøre, som de vil!
Lad Berg nu fægte kun med aaben Pande
Mod Syltetøj — hans fordums Ideal —
Og Hørup ved hans Side trofast stande!
Hvad kan det nytte? — Bajer er nevtral.

Og medens Frede Bojsen protesterer
Mod Chresten og hans glade Alderdom,
Og mens det gode danske Vrøvl florerer
I hver en Hjerne, selv en ganske tom,
Mens braadne Pander og mens flækte Skjolde
Bebudes af Bentheimdals Hanegal,
Forskanser Bajer sig bag sine Volde
I Horsens og erklærer sig nevtral.

Men i en evropæisk Krig passerer
Det tidt, man krænker selv nevtralt Gebet,
Og næppe nogen Stormagt garanterer
Den arme Bajer hans Nevtralitet,
Saafremt en Emil Bojsensk Undergjæring
Blandt Vælgerne forvolder ham den Kval,
At give ham ved næste Valg Belæring
Om Faren ved at holde sig nevtral.

Fast By-Theater-Liv i Ravnekjøbing.

Redaktionen har modtaget følgende Indlæg fra Ravnekjøbings sceniske Kunstnere. Da de omhandlede Emner har saa stor Betydning, at de maa vække den mest levende Interesse hos vore Læsere af alle Kjøn og Aldere, har vi selvfølgelig optaget dem med Kyshaand. Til nærmere Oplysning for Udenforstaaende indrykker vi samtidig de forventede Indlæg, der i Aarets Løb vil blive os tilstillede.

I Februar 1891.

Hr. Redaktør! Eftersom jeg af Princip ikke skriver i Bladene, beder jeg Dem velvilligst optage denne Skrivelse. Jeg har under Dags Dato sendt min Direktør en Opsigelse, hvilket jeg finder er en saa oprørende Handling, at den bør meddeles mine fyrretyveaarige Velyndere. At Theatrets første Elsker lider af vilde Øjne og opspilede Næseboer, er nemlig et tilstrækkelig oplysende Vidnesbyrd om hans skumle Indflydelse paa Direktøren, hvorfor jeg hermed overlader disse Individer til Publikums Behandling.

Deres ærbødige Komiske Dame.

Hr. Redaktør! At jeg ikke har engageret en saa betydelig Kunstnerinde som den komiske Dame, vil i Uindviedes Øjne være et Bevis paa, at jeg er fuldstændig upaavirket af min første Elskers Indflydelse. Da hele denne Sag er Publikum aldeles uvedkommende, beder jeg Dem offentliggjøre min Erklæring.

NB. Fineste portugisiske Vine føres stadig paa Lager. Bestillinger effektueres prompte. Direktøren.

Hr. Redaktør! Den komiske Dames Angreb tilbageviser jeg med dyb Foragt. Intet vilde være mig fjærnere end at lege Julia hopsasa med en saa ubetydelig Kunstnerinde. At jeg aldrig har lagt nogen Kollega et Halmstraa i Vejen, kan min forrige Direktør bevidne; jeg forlod kun hans Theater, fordi min Kollega i Skurkefaget fik Roller, skjønt jeg skriftlig havde betinget mig, at en saadan Hensynsløshed mod en Kunstner af min Rang og Betydning ikke burde finde Sted.

Deres meget ærbødige Første Elsker.

Hr. Redaktør! Af Mangel paa Beviser henviser jeg min Sag til Domstolene.

Med Agtelse Deres Komiske Dame.

Kjære Redaktør! Det er kommet mig for Øre, at Theatrets Elskerinde kalder mig en intrigant Dame. Jeg

beder Dem derfor oplyse Deres Læsere om min Fremgangsmaades moralske Berettigelse. Elskerinden har nemlig i sin Tid været forlovet med første Elsker, med hvem jeg havde den Lykke at være forlovet, da jeg var forlovet med Bonvivanten, som var forlovet med Elskerinden, da hun var forlovet med min Forlovede; det vilde altsaa være umuligt at finde Rede i, hvems Forlovede der har været hvems, naar Parterne samvirker ved et fælles Theater. Naar de nuværende Ringforlovede danner en Ring mod de forhenværende Forlovedes Indlemmelse i Personalet, forekommer det mig altsaa at være en Forholds-Regel i Kunstens sande Interesse. At jeg altid vil vise mig som en kjærlig Kamerat og uden Bihensyn skaffe mine Kolleger af begge Kjøn Engagementer, behøver jeg derfor neppe at forsikre.

Deres hengivne Ingénue.

Det er mig en Glæde at bevidne, at min prøvede og fortræffelige Ven Elskerens Fremstilling af hans Forhold til sin tidligere Direktør i Et og Alt er korrekt. Jeg har tjent under den samme Direktør, og han gav mig ikke nogensomhelst Grund til Utilfredshed, saa at jeg tilsidst selv saa mig nødsaget til at opsige min Kontrakt. Denne Uretfærdighedshandling fra en saakaldet »literær« Direktørs Side henstiller jeg trygt til Publikums Domstol, idet jeg paa Forhaand beklager min Optræden i denne Sag. Deres ærbødige Komiker.

Hr. Redaktør! Ved et literært Theater er Kunsten Alt. Jeg bevidner derfor, at jeg villig har underkastet mig mit Personales Ønsker og kontraktmæssig frasagt mig enhver Indblanding i Theatrets Anliggender. At Disciplinens Opløsning des Aarsag forekommer mig ubegribelig, er en Anskuelse, som mine Kolleger i Direktørfaget utvivlsomt tiltræde. Jeg henstiller til Publikum og min Ven Eedvard, at Elskeren og Komikeren udelukkes af Literaturen. Med særdeles Agtelse, Deres literære Direktør.

I Februar 1892.

Da min nuværende Direktør viser sig ganske utilbøjelig til at hæve min Kontrakt, nødsages jeg atter til selv at at foretage det afgjørende Skridt. Hos en Mand, der er afhængig af en saa tvivlsom Person som Elskeren, kan jeg selvfølgelig ikke tjene. Beløbet for det eventuelle Kontraktsbrud bliver jeg med Glæde Hr. Direktøren skyldig.

Deres ærbødige Komiker.

Hr. Direktør! Da De vedblivende giver mine Kolleger Roller i Fag, som jeg hverken kan eller ønsker at spille, betragter jeg vort Forhold som hævet. Vor udmærkede Kunstnerinde, den komiske Dame, og en talrig Familiekreds sætter en Ære i at følge mig. Deres Første Elsker.

Hr. Første Elsker! Det upartiske Venskab, hvormed De altid har behandlet mig, gjør mig det til en Glæde at samvirke med Dem ved det nyoprettede Stads-Theater i Provinserne. Deres trofaste komiske Dame.

Hr. Redaktør! I Samraad med samtlige sceniske Kunstnere ved Ravnekjøbings Theatre har jeg tilstillet Direktørerne et Udkast til en Kontrakt, ifølge hvilken det ikke skal være nogensomhelst Direktør tilladt at engagere nogen Skuespiller eller Skuespillerinde af hvilkensomhelst Art. Hermed vil vore Theaterforhold fra nu af kunne gaa en rolig og sand kunstnerisk Udvikling i Møde.

Deres meget forbundne Første Elsker.

Fusion og Konfusion.

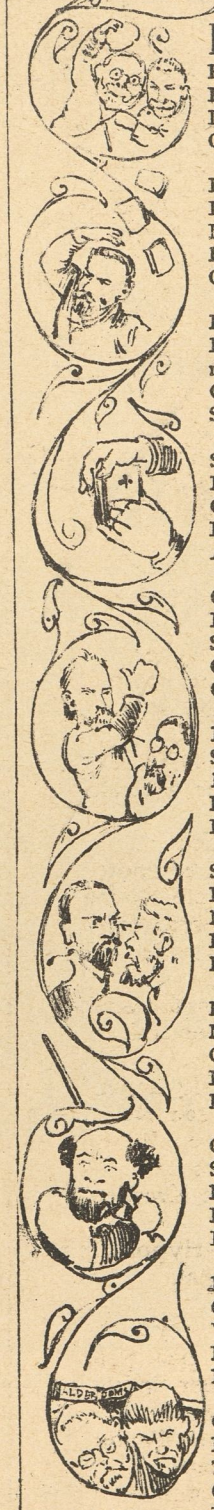

Hørups og Bergs Obstruktionspolitik
Har havt sine kronede Dage,
Et Øjeblik Vind i Sejl den fik,
Dog ikke det gik efter Bojsens Bestik,
Og nu er kun Svien tilbage.

Deres Alderdomsforslag, veed Enhver,
Det var jo kun blevet lavet
For at spænde Ben uden stort Besvær
For Øl- og Sukkerskatten især
Og muligen faa den begravet.

Beregningen var nu nær slaaet klik,
Da man i Udvalg det sendte;
men saa slog de ind paa en ny Taktik,
Og bort fra Udvalget de det fik,
Som det jo da var til at vente.

Som Ændring deres Forslag de faar
Nu heftet fast til det andet.
Og skjønt det i Strid med Coutumen staar,
Det chicaneuse Ønske de naar
At faa opfyldt og Kortene blandet.

Og en ustandselig Taleflom,
Den vælted' i stride Strømme
Saa irriterende tanketom
Over Frede Bojsen, den Herre from,
Og alle hans fredsæle Drømme.

Den eneste Glæde, der vanked' til os
Som Vidner til denne Affaire,
Det var at se, hvorledes de slaas,
Hvorledes de bøde hinanden Trods,
De før saa Hjertenskjære.

Smaa Venneskjærmysler er før arrivert,
Der Ingen just overrasked';
Men aldrig før har man dog observert,
I »Højres« Paasyn saa ugenert
Det smudsige Linned de vasked'.

Hr. Falkenstjerne til Larsen slaar,
Mens Tauber og Bojsen skjændes,
Og Rasmus Clausen en Spydighed faar,
Der dybt gjennem Marv og Ben ham gaar,
Hvad klart af Riposten kjendes.

Og »Hævderen« Berg, der nu »slaar fast«,
Slog fast, at Bojsen var »flydende«,
Hvorover Bojsens Taalmodighed brast;
Den ellers koldsindige Herre i Hast
Blev, rent ud sagt, ligefrem sydende.

Dog! Anden Behandling fik Ende til sidst,
Og Tredie, som kom derefter,
Var temmelig mat og tør og trist;
Men det er unægtelig ogsaa vist,
Man havde brugt sine Kræfter.

Og nu har Landsthinget Loven fat —
De Andre er ude af Spillet;
Thi Berg og Hørup er glat sat mat
Og Øllet i Skat, — *sapienti sat!* —
For vi skal betale Gildet!

Fra Videnskabens Overdrev.

Underlægen: Naa, 197, kan De saa sige mig, hvad man aander med.
197. Med Munden!
U. Naar man har faaet Luften i Munden, hvor kommer den saa hen?
197. I Luftrøret.
U. Rigtig! og hvad hedder saa Fortsættelsen af Luftrøret?
197. Æ — Æ — Endetarmen!

I Nødens Stund.

— Hør Lars! jeg ser dig aldrig i Kirken.
— Aa — næ.
— Læser du nogensinde i Biblen?
— Aa næ, Hr. Pastor, det gjør A justement heller ett, kons nær æ Kuen haar gjor' Bassel, saa tøkkes A aaltid de æ saa kjønt aa hø'r en Trøstens Uer, aa saa løser A en Smul op for hinner.

Fastelavns-Hymne.

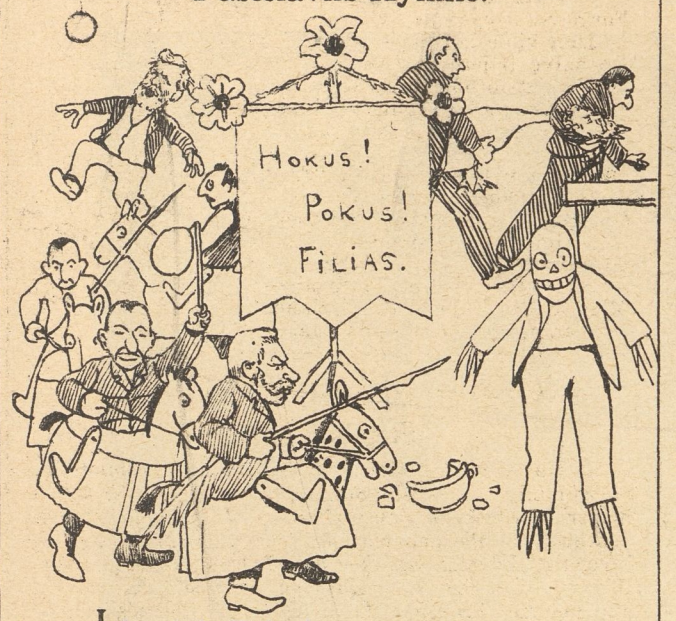

I det glade Kjøbenhavn
Er der evig Spænd og Løjer,
Allermest, naar Fastelavn
Gavner og fornøjer.
Som for Exempel, naar Tauber af Tolden
Er inspireret og bider til Bollen:
Med det forbavsende Mundheld, han har,
Munden dygtig fuld han ta'er.

Hver en livsglad Venstrepog,
Fuld af Kæmpekraft og Ynde,
Katten smukt af Tønden slog
Paa en bajersk Tønde,
Skjønt hans Parti med det første sig laver
Til, li'esom Tønden, at falde i Staver;
Løst er saagar fra dets næstsidste Baand
Venstres egen „Folkeaand".

Bentheims eget Kompagni
Raske Integadedrenge
Fik med Berg et Maskepi
Atter bragt i Gænge.
Glemselens Vande har næsten sig lukket
Over de Straamænd, hvortil der blev stukket
Her, hvor man nys uden synderlig Blu
Rumle-Potten slog itu.

Morgengnavet kisteglad
Er paa Frede Bojsens Vegne,
Strutter i dets Mælkemad
Svømmer alle Vegne,
Selv Redaktionen af Sikkerhed strutter,
Skjønt det kan frygtes, at Hørups Kanutter
Trækker i Valbymaner paa en Studs
Halsen af Borchsenius.

Men, trods alskens Bolledejg
Er det evig Jammerskade,
At en Faktor nærmer sig
Venstres Maske-Rade:
Trods Rumleriet og Folkeforblænden
Dets Fastelavn har dog Riset i Enden,
Og for hver „Fører" den Trøst er sgu fæl,
At han har det bundet selv.

Danefæ?

Hr. Redaktør!

Paa Grøftekanten lige udenfor Idiotanstalten fandt jeg forleden Morgen et Manuskript. Ved nærmere Eftersyn opdagede jeg til min glade Overraskelse, at det var den manglende Slutning til Hedda Gabler, hvori den geniale Forfatter havde nedlagt en saadan Fylde af Skønhed, at jeg maatte vride Hænderne af Henrykkelse. Jeg vilde først kaste det i Kaminen, men da der ingen Kamin var i Nærheden, lod jeg være, og sender det nu til Dem. Maaske De vil optage det i Skønhed og saaledes fuldstændiggjøre dette saa klare Værk. Her er det!

(Heddas Værelse. Dagslyset tilhøjre, kæmper med Natlyset tilvenstre. Jørgen Tesman sidder sammen med Fru Elvsted ved Heddas Skrivebord. Assessor Brack gaar op og ned ad Gulvet efter at have rejst sig fra Lænestolen, hvor han har ligget halvt afmægtig.)

Brack.

Ja, jeg gentar — sligt noget gør man da ikke!

Fru Elvsted (hænderviridende).

Aa Gud — aa Gud — nu skulde vi ha stellet Papirerne her — og saa gaar Hedda hen og skyder sig.

Brack (med halvmælt Røst).

Er De fortvilet, Frue?

Fru Elvsted (ser forskræmt paa ham).

Ogsaa det.

Brack.

Har De Kløe i Hovedbunden?

Fru Elstved (gysende).

Ogsaa det.

Brack.

Lider De af Skæl?

Fru Elvsted

(knuger Hænderne i Fortvivlelse).

Er dette ikke nok?

Brack.

Falder Haaret af?

Fru Elvsted (sønderknust).

Er Maalet ikke fuldt endnu?

Brack.

Har De smaa sorte?

Fru Elvsted.

Ikke det — ikke det! Alt i Skønhed.

Brach.

Maa jeg saa by' Dem denne?

(rækker hende en kinesisk Pistol).

Jørgen Tesman.

End jeg da! Hvorledes skal det gaa med Papirerne?

Fru Elvsted (rystet).

Det hade jeg ikke tænkt paa (gaar hen og aander paa Tesman). Er De nu beaandet?

Tesman (sønderknust).

Det har jeg ikke fortjent. De skal vide, at det er mig, som har fundet Manuskriptet.

Hedda Gabler

(rejser sig op paa Sofaen i Skønhed).

Ikke et Ord, Jørgen! (Hun falder tilbage rigtig død i Skønhed).

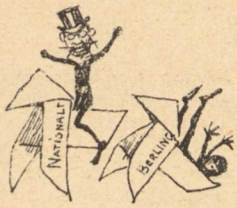

Et Hestehoved foran. Der har, som professionelle Avislæsere godt veed, i lange Tider været et Kapløb paa Liv og Død mellem den gamle, adstadige *Tante Berlingske* og den yngre, mere vimse *Onkel Ferslev* om, hvem der kan levere de pikanteste Nyheder i den ærbareste Form. De to ligesaa ansete som anselige Familie-Journaler henter som bekjendt aldrig deres pikantere Stof fra København, men kun fra fremmede Lande; men der nægter de sig heller ikke noget som helst i den Retning. *Tante Berling*, som er særlig prude, har en speciel Kilde i London, og den er, som dens Læsere veed, paa dette Omraade ligesaa ren som Themsens Vande. *Onkel Ferslev*, der er mere ungdommelig, har en Neveu, Fætter *Richard Kauffmann*, der har Station i det frivole Paris og øser sit pikante Stof ved Seinens slibrige Bredder. Paa dette Omraade holder de to Konkurrenter altsaa hinanden Stangen i Reali-(smen havde vi nær tænkt og sagt, men mener naturligvis Reali-)teten. Der er dog et andet Omraade, hvor Kapløbets Udfald er mere tvivlsomt — det er Gesvindigheden. Dog ikke saameget i Meddelelsen, som i Gjengivelsen. Her er snart *B. T.* foran *N. T.*, snart omvendt. Men, naar *B. T.* i sin Tid gesvindt oversatte *princess dowager* ved Prinsesse Dowager, er den i Søndags bleven ganske distanceret af *N. T.*, som har gjort Koreas Enkedronning til Dronning Dowager, og, adderer vi den til *N. T.*s berømte »*Baptisten St. John*« og »*Evropas største Marmorskrædder*«, maa B. T. virkelig strænge sig an og snart gjøre noget ordentligt for at holde Tèten.

Bare koldblodig!

Det er dog et mærkværdigt Vejr!
Vi snart er lige kloge!
Med Foraarssol og Vintersol
Og Frost og Tø og Taage.
En bundløs Vandpyt staar og skri'er
Man som en dyppet Gris paa;
Men ser man til den næste Dag,
Er der et tykt Lag Is paa!

Ja, det er trist, at Vejret kan
Os saadan Alting byde!
Der gives ingen Draabe, som
I Fred faar Lov at flyde;
Og der er intet Sted, som man
Kan læse sin Avis paa, —
Selv *Politiken*s Muddervand
Maa strax der fryse Is paa!

Bag vore Lamperækker Folk
I bitre Taarer vader,
Og man med stille Gru har læst
De tordnende Tirader,
Som August gik i Vandet og
Fru Hansen led Forlis paa; —
Men hele Vrøvlet vil der om
En Uge drysses Is paa!

I „*Sejlforeningen*" sin Sport
Man drev ved Vintertide,
Og sejled' paa en Stub-Mark om
Med Graad og bitter Kvide;
Man bistert løb hinanden læk, —
Det er jo et Bevis paa,
At Sejlere gjør fejlt Bestik,
Naar Øresund har Is paa.

I Folkethingets milde Sjap
Var Hørup rent leveret:
Forgæves Bojsens Syltetø
Han vilde ha' glaseret;
De halve Bajere faar snart
Vi lagt forhøjet Pris paa,
Men Hørups Vandgang vil han selv
Vist gærne ha' lagt Is paa!

Der tales vidt og bredt om Fred
Og nyfødt Venskabs Varme,
Om Bojsens Venstre, som tøer op
I Højres bløde Arme;
At Foraar er i Vente, troer
Man efter Fædres Vis paa, —
Men, at det Hele bli'er til Vand,
Kan trygt Du spise Is paa.

I denne Maaned udsælges
Rester

af et større Parti havarerede Gjenstande, bestemte til Forhandling paa bedste Beskub, saasom irske Trikots i **Holger Drachmanns** Mønster, vævet Vadmel til Menighedsbrug fra **Henning Jensens** Væverstole, Blaar og Hør i rigeligt Udvalg, Hansker fra **Bjørnstjerne Bjørnsons** Udsalg, et større Parti drejede Knapper passende til alle mulige Kredse i Landet, en Del smudskede og krøllede Servietter fra **Taubers** Filial af vort Manufakturlager. Theater-Overstykker og Hvidskestykker samt Udstyrsstykker i Christian den 4des Stil m. m.

Dame- og Børne-Artikler

af **Georg Brandeses** Normaluldgarn, Klokker (til Brug for Dirigenter og Dirigentinder), Jersey-Liv, prøvet af Danmarks **Boulanger** i sit Exil paa **Bogø.** Endvidere

Broderede Trøstere

og andre stærkt »broderede« Artikler passende til Prydelser for et hvilketsomhelst Folkeblad. Et righoldigt Parti

Skindpelse

passende for laadne Herrer, samt et større Antal vendte Kaaber.

Tiloversblevne Sommer- og Vinter-Trøjer, NB. vovede,

udsælges paa Grund af forandrede Bestemmelser under Fabriksprisen.

Et Sæt Dæggetøj,

lidt løst paa Traadene, anbefales til Husholdningsbrug for ærede Fremskridtskvinder. Desuden anbefales voreses

»Kjærligheds« Kaabe,

meget betydelig nedsat,

til Theaterbrng i Resten af indeværende Saison. Endvidere

Fra Elendighedsfabrikken i Rømersgade

et særdeles stort Antal Strike-Artikler, alle af Sommerens bedste »Normal«-Stoffer; desuden

fra voreses egne Kunst-Væverier

en Mængde japanesiske og andre evropæiske Frembringelser med Fejl i Mønsteret og Vævningen, som desformedelst afhændes for Spotpris,

Udsalget ophører først, naar her inte er mere i Butikken.

Magasin d'Integade i Februar.

V. B. Hørup.

Hermed følger et illustreret Annonce-Tillæg.

En kraftig Protest.

Som Fabelens Frøer, der glatvæk bød Trods
Og spilled paa Næsen den gode Kong Klods,
Men noget for sent deres Daarskab erkjendte,
Da de fik paa Nakken Kong Storks Regimente,

Saadan omkring Utterslev Mose det gik,
Da for Politiet Gendarmer man fik;
Des Aarsag de socialistiske Frøer
Derude er bleven i daarligt Humør,

Et Faktum, som med en Protest de belægger;
Men her er det ogsaa for sent, at de kvækker.

DUNCH udgaar hver Torsdag. Pris 2 Kroner Kvartalet. (Enkelte Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle kongl. Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor, Kjøbenhavn, **Kronprinsessegade 34.**

Mapper og Pragtbind til Bladet: 2 Kr.

Redigeret af **Angelo Haase**, udgivet af og trykt hos **C. Simonsen** i Kjøbenhavn.

1891. Torsdagen den 19. Februar. Nr. 8.

Ikke forknyt.

— Mo'er, jeg er saa bange for at blive vaccineret!
— Skal saadan en stor Pige være bange? Hvad skal saa de smaa Børn sige, som slet ikke kan tale!

Gamle Kantslere og nye.

Derovre fra Grænsen, hvor jævnlig Magt
For Retten var Stedfortræder,
Blev os det Budskab *pr.* Jobspost bragt,
At Bismarck skal sættes i Rigets Acht
Og straffes som — Højforræder!
Den Kantsler, som fordred' behørig Respekt
Hos Lave saa vel som hos Høje,
Man truer saagar med den samme Konfekt,
Som Arnim en Gang maatte døje!!

Den Kunst at holde stram Disciplin
Var Bismarck særdeles stiv i.
Men, naar han saa selv skal finde sig i'en,
Saa kniber det for ham, og ugenert Klin
Tildeler han stakkels Caprivi.
I Journalistikken han er i sit Es,
Her gjør han sin Eftermand Knuder,
Hvis Aarsag man alt saa smaat en Proces
Som »Rigsfjende« Fyrsten bebuder!

— At Konkurrence med Brødnid gaar
I Spænd, er en gammel Sætning,
Som Nyhedens Interesse dog faar
I Tyskland, hvor Kantslerne forestaar
En Kolonialforretning
Med Bolværksplads for germanske Ideer
Og ægte „*sittlich*" Fortøjning;
— Men, nu er det ikke Bismarck mer,
Som skaffer Butikken Søgning!

Han giver, hvor han kan se sit Snit,
Caprivi en Overhaling
Som den, der har sprængt *Geschæftens* Kredit
Og bragt den paa Randen af en Fallit
Paa Grund af daarlig Betaling;
Butikkens Helgolands-Hummer har
En Tanke, han svær' ved sin Adel,
Desuden dens Dadler fra Zanzibar
Er ikke saa helt uden Dadel.

Men Kejseren har i en løftet Stund
Hans Ord kaldt pure Chikaner
Og sagt, at Bismarck kan vente med Grund,
At slemt i Forlegenhed for sin Mund
Han kommer, før han det aner.
— Ja, saadan en Ende kan Statsmænd faa,
Som med »Annektering« begynder:
At Kejserdømmets Besidder maa
Som „*missliebig*" stemple dets *Gründer!*

Dagens Vidundere.

Ilustreret Opfindter- og Mikfenik-Tidende.

Om hvorledes gamle Risdasmænd bliver som nye. Som W. Dinesen haver opfundet. Forslag til en Alderdoms-Forsørgelsesanstalt for ubemidlede Risdagsmænd. Som eJ haver været i tugt Huset og derfor ej haver Nytte af Ølskvatten.

Naar Risdasmænd blir gamle, bliver de ofte gale i Hovedet. Undtagen de, som haver haft de daalige Hoder hele deres Liv igjennem. Og Høgsbro, som kun er gal i Kalotten. Men da de dog skulle hauge saa meget i Hodet, baade Øl og Sukker og anden Spærritus. Og naar de bliver aalede, bliver de ofte Aalehovede. Og Risen-Grødhoveder, dersom Tolden tas af Risen! Men nu ser man ofte, a gamle Provisorier er bleven Som nye, naar de er blevet henrettede i Folke-Tingen. Naar saa gamle Risdasmænd ogsaa fik Hoedet kappet af, Saa kom der nok nye i derses Sted. Men hvem der ingen Hovede har, er det værst med. For de maa vel saa blive, Hvor de er. Og mange er det ogsaa Galt med, som haver taft Hovedet. Som den store Høvding Berg, som tafte det ved HolsteBro. Han behøver derfor ikke at være bange, fordi han ikke haver noget at miste. De første, som jeg ville kappe Hoderne af, er følgende:

Hørup, som saa Slipper for at bliver smittet af Ko Kopper eller SelvMoers-Mani. Hvis han da ikke allerede er død deraf. Og desuden vil han ej have Hovedstaden befæstiget og har vel derfor ikke Noget imod, at Hovedet Skils fra Kroppen.

Eedvard Brandes, som saa kan komme med i sin store Broders næste Hoved-Strømninger. Bing, som haver en Gang brændt en HovedBog og derfor helst vil være af med Hodet.

Henning Jensen, som selv haver Kniven i Ærmet og desuden ikke trænger til dette Liv, fordi han haver nok i det næste.

Og desuden kunde jeg nok lie at faa Hovedet af Bajer. Men jeg veed ikke, om dette laer sig gjøre. Fordi om han haver Noget. Og der er jo nok, som gjerne vil være Risdasmænd. Hvis da Diæterne blier forhøjede, Som de nok skal. Og maaske kan saa W. Dinesen selv blive Risdasmand. Hvad jeg gjerne saa. Fordi; om nogle Aar saa kan vi da paa den Maade blive af med ham. Og saa vil jeg skrive et Jagtbrev over Ham, Som jeg haver digtet.

Ærbødist
Hans Hansen.
Opfinder og mekanigsk Sjeni.

En Sortebroder.

Dagens *thème de conversation* er *Monsieur Lange*, denne parisiske *modernité*, der i over 300 Aar ikke har været set i Kjøbenhavn. Den celebre Rejsendes af en ubehændig Barber skarpt skaarne Ansigt, i Forbindelse med det for en Journalist *fin-de-siècle* sjældne Særsyn af en katholsk Katholik, der bekjender sig til den katholske Tro, var gyldig Foranledning til at genere ham med en Visit. *Enfin, — quelle heure est-il?* Man maa jo søge den højeste Oplysning, naar man vil tjene et Par Kroner!

Monsieur Lange modtog os i sin *Salon d'étuderie.* Ah, — men hvilken Salon! Vor Kompliment for denne Salon.

Han var Vid-klædt med disse allestedsnærværende Øjne, som nu en Gang er en *Faible* for os *Chevaliers d'Integade.* Sirlig hang den sorte Diplomatfrakke om hans intelligente Liv. Koket slog han sine Folder med den hvide Haand. Mindst havde man ventet en saadan Repræsentant for disse Evropæere, der paa den frie Tænknings Omraader ere saa berygtede i dette Land. Han lignede mere en polsk Semit, der er i en øjeblikkelig Forlegenhed for en Statsunderstøttelse.

»*Mon père a un jardin, et ma sœur n'a pas un jardin,*« sagde vi ved Indtrædelsen. Dybt greben af dette Ollendorf'ske *bon mot* for Begyndere, svarede han os *sans façon:*

»Ah, min kjære Hr. Integade? De ønsker at vide min Mission? — *Que faire?* — Min Mission er at tale for døve Øren i dette usle Land! — Man vil grine af mig, men man vil høre mig, — og *la réclame est faite.*«

Noget forundrede over denne Udtalelse spurgte vi Monsieur Lange om Kejseren af Kinas Forhold til Sukkerplantagerne paa Madagaskar. Herom ytrede han med stigende Indignation, at den subjektive Livsopfattelse efter Schopenhauers Theori stod i absolut omvendt Forhold til Jødeforfølgelserne i Rusland. Det var Overmenneskets Agt at forblive i Modernismens Børne-Hus, indtil Apostelen Nietzsches private Klinik atter kunde tale sort i den evropæiske Koncert.

»*Fermez la porte!*« svarede vi med den os medfødte *aplomb d'esprit*, idet vi af gode Grunde ikke ønskede at fordybe os nærmere i dette Emne. Med vor uforlignelige Behændighed førte vi Samtalen hen paa Parnells Opfattelse af Selvmordstanken som Livskraft, med særligt Hensyn til Oprettelsen af en literær Variété. Monsieur Lange besvarede vor spirituelle Forespørgsel med en Ovenuds-Haandbevægelse *à la mode d'*Integade. »Det er mig personlig saa knuschendes ligegyldig, om det Heibergske Ørefigen rammer i Badstuestræde,« erklærede han; »men for Sagens *réalité* skal jeg bemærke, at jeg selv er en slagen Mand. Jeg er falden for mine to Skygger: Ernst og Eedvard!«

Og hans Stemme skælvede, da han nævnte disse Navne.

Sluttelig udtalte Monsieur Lange sig om det agrariske Spørgsmaal. Kort udtrykt vnr hans Stilling hertil den: »Hvad nytter Havelodderne, naar man ikke selv kan faa det store Lod af Statskassen?«

Efter at vi saaledes havde skaffet os indgaaende Underretning om den katholske Kirkes indre Forhold, rakte vi Monsieur Lange Haanden *sans comparaison* og tog derefter Afsked, idet vi med et galant: »*S'il vous plait!*« gjorde ham vor Kompliment. Vore Læsere vil nu selv have Lejlighed til at beundre denne Lækkerbidsken for os *Parisiens de Copenhague.*

Igno(ran)tus.

Efterskrift. Under denne Artikels Ombrækning er det med Beklagelse kommet os for Øre, at vi atter har været Offer fos en brasiliansk Fejltagelse. Den sorte Broder, vi opsøgte, var ganske rigtig evropæisk Missionær; hans Navn var derimod ikke Monsieur Lange, men Monsieur Georg Brandes. Artiklen taber dog derved intet i Interesse. — *Voila tout!*

En farlig Bande.

Mel.: Fredmans Sång No. 27.

:|: Banditter :|:
Des værre blandt os groer.
Men vi maa sandelig dog være glade,
Saasom »Organet« i Integade
:|: Beskytter :|:
Vor By mod Brand og Mord.

:|: Saalunde :|:
Oplyste Bentheims Blad,
At en ugudelig Bande husered'
Ganske gevaldig i Jagtvejskvarteret
:|: Og stilled' :|:
Til Plyndring Rad ved Rad.

:|: Hin Bande :|:
Var umanerlig stor.
Tænk, den bestod af et Par Regimenter
Af de forsorneste Thronprætendenter,
:|: Der saas paa :|:
Et Jødeblads Kontor.

:|: Den ruged' :|:
Nys ud en skummel Plan:
Saasom sin Ondskab den inte holdt Styr paa,
Frækt hos en Smedesvend satte den Fyr paa
:|: Og gjorde :|:
I Sølvtøjet et Ran.

:|: Men flux fra :|:
Sit Integadekjær
Saas *„Politiken"* i Firspring at jolle
Bort, alt hvad Remmer og Tøj kunde holde,
:|: Og started' :|:
Som første Sprøjte her.

:|: Hver »Nejer« :|:
Hang i som Sprøjtemand;
Og, saasom dog lidt Humør var i »Sprøjten«,
Gik for dens Pumpeværk Ilden sgu fløjten,
:|: Og Blusset :|:
Blev til det bare Vand.

:|: Paa Banden :|:
Fik sluttelig man Kig: —
Den var identisk, som senere spurgt er,
Med den skinbarlige Lampevejsmorder,
:|: Som osse :|:
»Organet« snubbet fik.

:|: Moralen :|:
Er ellers ganske klar,
At *„Politiken"*, som raaber blandt andet
Nok saa gemytlig med »Lys over Landet«,
:|: Lidt hyppig :|:
En Tyv i Lyset har.

Erfaren Ungdom.

Den nye Lærerinde: Har I maaske faaet mange Bank af den forrige Lærerinde?
Børnene (i Kor): Ja-a-a vi har!!
Lærerinden: Og det holdt I formodentlig meget af?
Børnene: Næ-æ-æ vi gor'e inte!!
Lærerinden: Men saa maa I jo være glade, naar I slippe for Bank hos mig.
En lille Dreng: Klø er sgu det eneste, der hjælper!!

En motiveret Appel.

— Skulde Frøkenen ikke have Lyst til at laane de Drenge et Par af Deres Overstykker.

Hørup som Statsøkonom.

:,: Hr. Hørup :,: det er en lystig Fyr!
Nu, da som Fører han er bleven fyrig,
Saa er han bleven aldeles balstyrig;
:,: Nu gaar han :,: paa al Slags Eventyr.

:,: Han havde :,: et lille pænt Parti.
Men, da for Døren han satte dem Stolen,
Hver Gang de spurgte ham blot om Parolen,
:,: Saa sa'e de :,: sig næsten Alle fri!

:,: Han laa paa :,: sin Sofa Dagen lang,
Damped' Cigarer og læste Aviser,
Lo ad de dejlige Bønderbêtiser;
:,: Selv satte :,: han ingen Ting i Gang.

:,: Hans Fæller :,: tog ham det ilde op;
Men, da til sidst de blev gal i Kalotten,
Saa sagde Hørup blot: »Hold Jer paa Maatten!«
:,: Men Bjørnbak :,: med Flere sagde: »Stop!«

:,: Nu stod han, :,: den store Fører der!
Fører, men uden Folk, der vil føres.
Noget føler han nu, der maa gjøres,
:,: Og Frelsen :,: hos Berg den laa jo nær.

:,: De tvende :,: Giganter saa sig om.
Begge de halvvejs laa slagne paa Valen;
Nu skulde Tyren da tages ved — Halen.
:,: De kom med :,: »den glade Alderdom«!

:,: De Fleste :,: den blev dog lidt for stram!
Uden at spørge en eneste Fælle,
Uden det mindste om Sagen at melde,
:,: Det passed' :,: dog ej i deres Kram.

:,: Fra Hørup :,: de falder nu *en masse;*
Førerskabet de slet ikke priser,
Det kan man se af de Venstre-Aviser,
:,: Hvor Tonen :,: er bleven hvas og kras.

:,: Den glade :,: gelade Alderdom« —
Hørups at sige — næppe nok frister
Selv de fuldblods Socialister;
:,: Fra Dynen :,: i Halmen der han kom.

:,: At række :,: en Finger til en vis
Mand, saa forlanger han hele Haanden.
Tydelig ser vi Hr. Hørup i Aanden
:,: At være :,: alt Andet end tilfreds.

:,: Han mente :,: at gjøre det saa rart
Med disse to hundred' Kroners Portioner,
Delvis til Mænd med det Halve til Koner,
:,: Men skuffet :,: det blev han i en Fart.

:,: Nu synger :,: det splittede Parti:
»Statsrevisoren er maaske dygtig!
Statsøkonomen er grulig flygtig!
:,: Gud fri os :,: for hans Økonomi!«

En „liberal" Befæstningsplan.

Naturligvis er alle fornuftige enige om, at Bahnsons Fæstningsværker om Kjøbenhavn ikke duer for en sur Sild, endsige for en død Torsk. Saa snart Fjenden sætter sin Fod her i Landet, skal først alle Byer, Landsbyer, Herre- og Bøndergaarde, samt Skove og Bakker paa hele Sjælland sløjfes, og hvordan skal man faa Tid dertil, naar først Normalarbejdsdagen er bleven indført?

Og hvad kan det saa nytte? Naar vi har opstillet vore 40,000 Mand i Fæstningen, saa vil der efter Kapt. Th. Sørensens Beregning blive et Mellemrum af 8 Alen mellem hver Mand, eller efter Octavius Hansens Metersystem saadan noget som fulde 5 Stokke, og Fjenden maatte da være meget forstokket, hvis han ikke kunde regne ud, at der imellem to af vore Stokmilitære vilde være rigelig Plads til, at en Bataillon kunde marschere ind i Byen. Hvad skulde saa de to Mand stille op andet end at præsentere Gevær for Bataillonen?

Det er derfor et nyt Bevis paa den glødende Fædrelandskjærlighed, der udmærker vore „*Liberale*" i Almindelighed og dem paa Frederiksberg i Særdeleshed, at de Herrer Elberling, Hostrup, Bing, Tang og Sørensen umiddelbart ovenpaa Kaptajnens Foredrag forleden Aften stak deres Hoveder sammen og udarbejdede en splinterny Befæstningsplan, hvis Hovedpunkter vi herved meddeler vore Læsere.

1) Bahnsons Fæstningsværker skal snarest mulig og helst strax forvandles til en Frihavn. De nødvendige Kajer medbringes af Foreningens Foredragsholdere.

2) Saasnart en Fjende nærmer sig Byen, udnævnes Kaptajn Sørensen til Overfeltherre til Lands og selvfølgelig ogsaa til Vands, for at han, naar Lejligheden skulde tilbyde sig, kan foretage en passende Afstikker med sit eget Kompagni.

3) De Liberales Grundlovstog, efter nøjagtige Optællinger c. 30,000 Mand, og Socialisternes dito, omtrent 100,000 Mand, mobiliseres. Medregnes Barnevognene, vil den samlede Styrke af Kombattanter altsaa blive 160,000 Mand.

4) Denne Styrke opstilles uden om Byen, saaledes at der altsaa kun vil blive en Plads af 2 Alen mellem hver Mand, en Bredde, der maa anses for utilstrækkelig til, at en Bataillonskolonne kan defilere igjennem den.

5) Hver Mand forsynes med to Potter Brændevin, og paa et givet Signal stikker hver Mand sit Kvantum under Vesten. Efter faa Minutters Forløb vil det ikke være en eneste Mand i hele Styrken muligt at holde sig stille paa sin anviste Post, men han vil som et Pendul svinge frem og tilbage mellem sine to nærmeste Sidemænd, og det vil saaledes være omtrent umuligt for en Fjende at tage sikkert Sigte paa ham, endsige ramme ham.

6) Skulde der alligevel under Kampen blive Trang til fortifikatoriske Anlæg, Jordvolde og lignende Dækningsmidler, vil de nødvendige Opkastninger kunne foretages paa Stedet af Mandskabet selv uden yderligere Bekostning.

7) Ovenpaa Felttoget konstitueres en Krigs-Ret bestaaende af Sildesalat og Sodavand.

Denne Forsvarsplan skal allerede have vundet betydelig Tilslutning endog hos vore Forsvarsnihilister.

Koppe-Saga.

Bentheimir hedte en Mand, som før er mælt Frasagn om. Han var Høvding for de smaa Sortes Æt, og boede han paa det Sted, som kaldtes Integade.

Men i de Dage hændtes det, at der kom svar Sot over det ganske Land. Og det var den Sot, som Mænd kalde Koppe-Sot. Og det var ej mange, som vare slagne af den, undtagen paa St. Johannis Stiftelse. Men da Bentheimir erfor dette, blev han saare ræd og mod i Hu, thi han kjendte de smaa Sorte og kunde derfor vel tænke sig, at de smaa sorte Kopper vare endda værre. Og saasom han og hanses var alle Overmennesker, saa kunde det befrygtes, at de Kopper de vilde faa, ogsaa vilde blive Overkopper, og hjalp det ej herimod paa Bustmænds Vis at klinke Postelinet. Og om end denne Sot ej var udbredt, saa kunde den dog derfor vel have været det. Berettedes det saalunde, at en Mand, som havde været befængt med Sotten, havde gaaet viden om i Staden. Vel blev det siden aabenbart, at han ej havde haft den Syge, men derimod en anden Sot, men hvor mange kunde han ej have smittet, om han havde haft den Sot, som han ej havde? Iligemaade gik der Frasagn om, at een Mand var undlivet af en Sygdom, og vel var denne Mand ej død, som det siden viste sig, og vel var ej heller denne Sot de smaa sorte Kopper, men er det vel heller ej troligt, at han var bleven i Live, om han var død og om han havde havt Kopper. Dog er han nu ude af Sagaen.

Rimeligt var det derfor, at Bentheimir og alle de smaa Sorte bleve saare rædde. Var der paa hin Tid en Skare Blaamænd, som vælske Mænd kalde Negre, og bleve de sendt ud i Øster og Vester at granske og forfare, hvad der kunde gjøres mod den svare Sot, som var kommen over Landet. Og svor og bandte de paa, at de vilde lade sig kopsætte, om ej den Sot blev udryddet. Thi de forstode den sorte Kunst bedre end de Badskjærere, som paa den Tid lægede Sygdomme. Men nu var Ulykken den, at de ej kunde lade sig kopsætte, fordi der ej var mere i Landet af den kostelige Sejd, som Lymfe kaldes.

Man veed ej ret, hvad denne Lymfe har været. Men saa sige gamle Mænd, at der har været en kostelig Drik, som hjalp mod alle Haande Sot og Trolddom. Af denne livfalige Drik havde Mænd en Art, som nævnedes Kokoppe-Lymfe, eller paa sachsiske Mænds Tunge Kochoppe-Lymfe. Der der nu kom Sot i Landet, bleve Mænd saare begjærlige efter denne ædle Drik og tømte mangt et Bæger af den. Og uagtet der i de Dage blev lagt Skat paa Øllet, vovede Rigens Raad ej at lægge Skat paa Lymfen, hvilken Skat i saa Fald skulde kaldes en Kopskat. Men blev den derfor paa nogle faa Dage ganske fortæret af de mange, som tørstige strømmede til.

Ikke veed man ret, hvorlunde Sygdommen nu led. Nogle sige, at der inden kort Tid kom Lymfe udenvælts fra, Andre, at Sotten hærgede viden om Lande og angreb alle de smaa sorte, hvilket vel er troligt, saasom Frænde er altid Frænde værst. Og saa meget veed man da, at en lærd Doktor led saare af Hoved-Strømninger, hvorfor han maatte indlægges paa et Børne-Spital, og var samme Doktor saa svag, at han ej mægtede at staa paa sine egne Ben uden Understøttelse. I lige Maade gaar der Frasagn om, at hin Doktors Broder, den liden Smaadreng Eedvard, havde leveret meget Sprøjt fra sig, hvilket vel har været det saakaldte Lymfe-Sprøjt, og en end mindre Broder, ved Navn Ernst, led saare meget af maliciøse Ombrækninger. I lige Maade spredtes Sygdommen i Provinsen, hvor hin liden Gustav blev indlagt i Stiftelsen, og saaledes tror man da, at grumme mange smaa sorte bleve undlivede. Thi jo mindre de sorte var, des større var Kopperne, som de led af. Men da Soten var forbi, kvad en Minnesanger dette Kvad:

Kopper kapper
kæphøj Kaglens
Kogleri.

Ej Kokotter
koketterer
paa Asfaltens Alfarvej.

Med Kokopper
konkurrerer
de i Integade ej.

Det frie Sjovspil.

Jetzt machen wir Ballade,
En grausam Ballade!
Og hele Integade
Skal blæse i Trompet.
Vi lige op til Laarene
I skræmmende og saarende
Literatur vil vade,
Som Ingen før har set!

Vi tordne vil og lyne,
Uha! Vi vil lyne;
Med Lavrbær vi forsyne
Genier aus Geburt.
Alt længe nok som klippede
Og sorte Faar vi trippede, —
Paa voresch »freie Bühne«
Kan frit vi schnakke sort!

Vi spiller kun la crème,
La crème de la crème:
Kun Schauspiel mit Probleme
Und Rygmarvstæring i!
Det Kainz- und Meining-schwabiske,
Det Fransk-tysk-norsk-arabiske,
I lær' af vor Bohème-
Und Hamburg-Poesi.

Saa tidt der Meister Brandes,
Der liebliche Brandes,
Leverer was Pikantes,
Vi gi'er ham Hus og Seng!
Og, vil I gratis kjede Jer
Ved lukkede Komedier
For Herrer, — kan I gantes
Med en *„Therèse Raquin"*.

Riisch-Knudsen vi opæde
Med morderlig G læde
Og grine a' hans spæde
Forsøg som »literær«.
Hvis Publikumet Nykker faar,
Og Stykkerne i Stykker gaar, —
Kan i Antoine-Stræde
Vi laane gamle Klæ'er.

Kun Stykker vi levere,
Hvor En eller flere
Maa schörgelig krepere, —
Til selv vi dør en Gang!
Og, saasom vor Begavelse
Kun kredser om Begravelse,
La'er vi os instruere
Juchhe! — af Liget Bang.

Hermed følger et illustreret Annonce-Tillæg.

En Smitsot.

En Selvmordsepidemi man fik,
Hvor baade Vaccine og Lymphe slaar Klik,
Og Sentations-Pressens vandrende Riddere
Som Smittebærere bringer den videre

I Kraft af Parolen: Den Enes Død
Er gjerne den Andens daglige Brød.
Og, kræver Smitsoten flere Døde,
Saa bliver der mere Spalteføde.

PUNCH udgaar hver Torsdag. Pris 2 Kroner Kvartalet. (Enkelte Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle kongl. Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor, Kjøbenhavn, **Kronprinsessegade 34.**

Mapper og Pragtbind til Bladet: 2 Kr.

Redigeret af **Angelo Haase**, udgivet af og trykt hos **C. Simonsen** i Kjøbenhavn.

1891. Torsdagen den 26. Februar. Nr. 9.

Altid et Fremskridt.

— Synes De dog ikke, Berider, at jeg rider meget bedre nu, end da jeg begyndte?
— Ja, Frue, jeg vil ikke sige, at De egentlig rider meget bedre, men De falder meget elegantere af.

Farimagikerne.

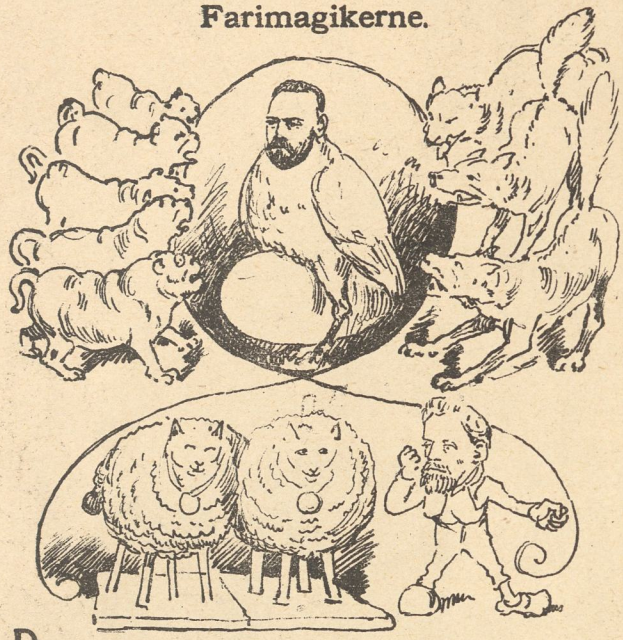

Den korte Februar er næsten endt,
Og Rigsdagssamlingen er snart paa Hældingen,
Dens sidste Maaned dumper ned omtrent
Som Juleaften, der kom bag paa Kjællingen.
— Men, som det synes, er Forhandlingsvællingen
Paa gode Veje til at blive brændt;
Naar man for længe udsat har for Heden
Sin varme Mad, saa bliver let den sveden.

Af Frede Bojsens farverige Løfter
Om en Finansbehandling, extra-kort,
Er hele Farvespillet svundet bort.
Fra Dag til Dag imellem Venstres Kløfter
Man Danmarks Syltetøj og Lovsprog drøfter
Og driver anden højst uskyldig Sport,
Imedens Sveden pibler ud af Porerne
Paa Øl- og Alderdoms-Reformatorerne.

Men ak, hvad kan det nytte, Godtfolk sveder,
Naar Sveden er det hele Resultat,
Der kommer ud deraf for Folk og Stat?
Thi, selv da Bojsen fæstet blev som Leder
For Venstres andre skikkelige Freder,
Kom der endnu dog ikke andet a'et
End Fraser om Forhandlingsvilligheden
Og Sveden, — som desuden vist er sveden.

I Fjor lod de Hr. Estrup høre ilde,
Fordi den sidste Valgdag gjorde Skaar
I Thingets »Arbejdstid«, der gik til Spilde
Paa den Finanslov, man dog ikke faar,
Saa den til Liebes Kammer kom for silde.
Men hvem monstro skal Skylden ha'e i Aar?
Den bliver vist for stram igjen: at hente
Undskyldninger fra »Estrups Regimente«.

— Men muligvis den sjette Maaned ruger
Paa et og andet Æg af sælsom Art.
Til Paaske har vi vel kun fire Uger,
Og de gaa næppe bort med Sneglefart;
Men, hvis man bare dem behørig bruger,
Saa blev der Tid nok, det er soleklart,
Trods baade Ulvehyl og Hundeglammene
Til et habilt Forlig for Paaskelammene.

For Fredes Hjord var det just ingenlunde
Det værste, før den gjør sit Regnebrædt op
Og gaar i Hundene blandt Chrestens Hunde
Eller af Bentheims Graaben bliver ædt op.
— Til et Forlig med Højre var der netop
Til Paaske sikkert nok de bedste Grunde
For Berntsen, Bjørnbak og Forhandlingsfløjen.
— Gid da Jens Busk maa kunne taale Røgen.

Gjengangere
i Skjønhed.

Til Belysning af Selvmords-Epidemien havde *Punch* sammenkaldt et Møde af de formentlig eneste rette Sagkyndige, nemlig forskjellige nulevende og afdøde Ibsenske Personligheder. Mødet afholdtes i Etablissementet Rosmersholms store Sal, der kort før dets Aabning var fyldt af et talrigt Publikum af Samfundets Støtter, Adelsmennesker og andre Gjengangere. Salen var dekoreret i Skjønhed. *Punch* dirigerede i Frihed og under Ansvar og gav først Ordet til:

Afdøde Fru Hedda Gabler, der ifølge Telegram til *Ritz. Bureau* modtoges med blandet Bifald og en enkelt Fremkaldelse efter sidste Akt. Hun var ikke Abonnent paa „*Politiken*". Siden Ibsen havde udtalt sig anerkjendende om „*Mænd af Ære*", havde Forholdet mellem ham og de smaa Sorte været spændt. Hun vidste med sig selv, at hun gjennem Ibsen i „*Berlingske*" havde frabedt sig alle Anmeldelser af hendes Selvmord i Bladene, før Anmelderen havde gjort sig bekjendt med det. Hun turde derfor nok sige, at hun ikke havde smittet Nogen. Nogle skjød sig i Hoteller, andre skjød sig i Tindingen. Hun havde nu valgt at skyde sig i Skjønhed. Hvis der hæftede nogen Plet ved hendes Liv eller Død, var det derfor en Skjønhedsplet. (Bifald).

Afdøde Hedvig Ekdahl havde taget Livet af sig for at glæde sin Fader Hjalmar Ekdahl, der som bekjendt alle sine Dage havde været et temmelig daarligt Subjekt og derfor trængte til saadan en lille Opstrammer. Hun kunde for Resten ikke gjøre for, om „*Vildanden*" havde givet Anledning til Avisænder.

Afdøde Rebekka West kunde ganske slutte sig til Frøken Ekdahl. Ogsaa hun havde lagt Mærke til, hvor oplivende det var for Ens nærmeste Omgivelser, naar man tog Livet af sig. Saadan noget adlede og

frigjorde dem altid, og det var jo tilstrækkelig bekjendt, at hendes Forlovede Godsejer Rosmer, var bleven saa begejstret over hendes ædle Daad, at han ogsaa strax var gaaet i Vandet sammen med hende. Hun udtalte som sin personlige Anskuelse, at det var de i den nyere Tid saa hyppig optrædende hvide Heste, der var Aarsag til denne Influenza-Epidemi.

Hr. Oswald Alving opførtes derpaa af det Lindbergske Selskab. Han begyndte med at bede Opvarteren servere sig en Solstraale. Taleren havde i sin Tid selv forsøgt at tage Livet af sig. Han havde dertil anvendt nedarvede Daarligheder, som vilde have gjort det af med ethvert andet Menneske som Barn. Forsøget var imidlertid ikke lykkedes. Han sluttede deraf, at Selvmord ikke var arveligt. I alt Fald havde Talerens Fader ikke begaaet Selvmord i den Tid, han havde kjendt ham, og han troede heller ikke, at han havde gjort det før Talerens Fødsel. Paa dette Tidspunkt gik Taleren imidlertid fra Forstanden, hvorfor han maatte slutte af.

Fru Ellida Wangel (Munterhed) havde aldrig taget Livet af sig. Hun havde nemlig valgt i Frihed og under Ansvar. Selv vidste hun ikke, hvad dette var, for hende var det bare det uudgrundelige ligesom Havet, der skræmmer og drager. Hvis hun skulde tage Livet af sig, skulde det være i det uudgrundelige. Forøvrigt havde Publikums irriterende og ligesaa uudgrundelige Gaben i Parkettet forlængst taget Livet af hende, saa hun havde kunnet spare sig Ulejligheden.

Doktor Stockmann fik derpaa Ordet under øredøvende Larm. Han vilde gjerne faa Lov at sige Sandheden. (Uro). Man kunde godt leve uden Selvmord. (Nej!). Jo, man kunde! Taleren havde nu levet i flere Aar uden at tage Livet af sig, og han havde altid befundet sig vel derved. (Flere af Tilhørerne protesterer ved at skyde sig). Ja, de Herrer dernede i Salen maatte gjerne skyde sig, ligesaa meget de vilde, han vilde dog sige: skudt forbi! Det kunde godt være, at det morede D'Hrr., men han vilde bestemt hævde, at Selvmord var meget skadeligt for Sundheden og slet ikke stemte med Nutidens hygiejniske Krav. I mange Tilfælde havde det endogsaa vist sig at have et dødeligt Udfald. Man skulde bare ikke skabe sig — — (øredøvende Larm, Taleren smides ud, samtlige Overlevende hænger, skyder, drukner eller forgifter sig).

Punch takkede de Resterende for det talrige Møde og udbragte et Leve for de tilstedeværende Selvmordere, som besvaredes med kraftige Hurraraab.

Smæld og Tørve-Smuld.

Efter hvad der forlyder i flere Venstreblade agter Folkethingsmændene Jens Busk og Hørup ved Finanslovens 3die Behandling at foreslaa, at Dr. G. Brandes faar et Tilskud af 2000 Kr. aarlig af Statskassen som en Slags Strøelse ovenpaa Doktorens Propaganda for ildelugtende naturalistiske Udgydelser.

Derimod forlyder der endnu ikke noget om, at der ad samme Vej paatænkes at skaffe alle Brødrene Brandes et extra Gratiale af Statskassen som tidssvarende Strøelse for at borttage Duften af Broderskabets selvrosende Udtømmelser.

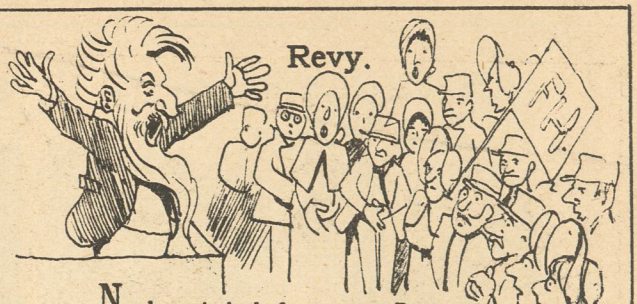

Revy.

Nu har vi da haft et svært Postyr
I Gaden forgangen Uge,
Da Frelsens Hær og dens General
Vor hele By vilde sluge.
De holdt i Koncertpalæet Koncert,
Hvor fine Folk de med fæle
Fagter sang lukt i Helvede ned
Som Frelse for deres Sjæle.

Med Religion og Gemytlighed
Og dybe Suk og Ballade
De var af lutter Bedrøvelse
Aldeles ustyrlig glade!
Majoren gav Generalen en Dreng
For en Oberst-Titel at vinde, —
Skjønt det dog vistnok var splittergalt,
At ikke han blev Majorinde.

Men af det smukke Exempel kan
Nu voresches Folk belæres;
Det er jo rart at faa Indblik i,
Hvordan en Madpose skæres.
De smaa »Evropæeres« Frelsens Hær
Kan nu drage ud over Jorden,
Dunke paa Trommen og gjøre Blæst
For alt, hvad der dør i Norden.

De veed, at Komediespil maa til,
Og derfor som tapre Soldater
De lokker Folk ved at træde op
Paa deresches »fri Theater«.
Den store Georg som født General
Ta'er Flokken i mild Beskyttelse:
Han kan saa rart med at snakke sort —
Og trænger til Understøttelse.

Han som Hr. Booth har en Kæmpeplan,
Som der kan gjøres Haloj paa:
Den hele Jord til vor'sches Nation
Skal deles ud og saas Løg paa!
En overmenneskelig Armée
Des Aarsag indexerceres;
Men literære Halleluja-Pi'er
Af Drachmann gratis leveres.

Den lille Eedvard ved Fanen staar,
For han har nok svage Fødder;
Og Ibsen sørger for Proviant,
For han trakterer med Nødder.
Men i Provinsen gaar Esmann paa Togt,
Mens Ove besørger Skandalen; —
Naar Slaget er endt, leger Herman Bang,
At han ligger Lig paa Valen.

Moral:

Som »Krigsraabet« lyder den folkeligt,
Skjønt Tonen just ikke er fin:
Naar Georg's Hær holder Bal i Haven,
Saa hold dig paa Maatten — og grin!

En kræsen Kunde.

— A tøkkes, de æ al faa dyr.
— Ja, men man skal dog have nogen Avance paa det!
— Ka A no aasse stul po de?
— Ja, det kan De være ganske overbevist om.
— Ja, la mæ saa da fo 'ed.

— Æ no de hier mæ døgti Avance po?
— Næ, det er der slet ingen Avance paa!
— Ja Tak, saa ska A dow ett haa 'ed.

Forklarende.

— Men, hvad Pokker! Det er jo min Paraply, De har der!
— Det, er saamænd rimeligt nok; — jeg kjøbte den forleden paa Assistenshusets Avktion.

Utidig Kritik.

Tilegnet „Damernes Ven".

Hr. Hørup kasted Runer over Spange,
Før et moderne Drama skulde gange
Paa Nørregades Scene,
Hvor det til Gode kom
De danske Journalisters
Gelade Alderdom.
— Han enhver forud gav en Finte
I sit Blad; det var, mare, inte
Fagre Ord.

Flot gav han Emil Poulsen den i Panden,
At han kan inte magte „Verdensmanden",
Og ydermer Fru Hennings
Gik inte Ram forbi:
Hun fik gaa sin Tallerken
Sit „danske Snerperi".
Aah, det er sødt at overdænges
Med de smaa Integadedrenges
Fagre Ord

Paa den Vis „*Politiken*" klared Stillingen
Og gav dem, hvad man kalder Smæk for Skillingen.
Men det var højst naturligt,
At Folk paa Hallandsaas
Blev inte sært begejstret
Af „*Politikens*" Vaas.
Kvalm blev giort over Integades
Forord og vorsches Jødeblades
Fagre Ord.

Man sa'e: Hvis Journalisterne sig holder
Til Eedevard, saa giv ham vore Roller,
For han er Verdensmanden
I Evropæerhud,
Og han er inte snerpet,
Det veed den søde Gud!
Bedre han fremme kan jer Kasses
Tarv ved sin Tolkning af Dumadses
Fagre Ord!

Det Vink slog dog hos ingen Journalist an,
Formodentlig de tænkte paa hans Tristan;
Saa Enden blev paa Sagen,
At uden mere Vrøvl
Enhver faar sine Roller,
Og Bentheim sine Høvl.
Hans „Kritik" nu hvert Blad gjengjælder
Med Protest, som er ikke heller
Fagre Ord.

Da *Punch* altid følger med Tiden, har vi tænkt os at oprette et frit Institut for frie Kvinder, der har en Tanke, som de gjennem frie Stile i et frit Sprog ønsker at faa dresseret i Frihed. Vi gaar nemlig ud fra, at Studentersamfundet har en umoralsk Forpligtelse til at føre denne vor Plan ud i Livet. Ved Siden af det paatænkte »frie Theater« og den allerede bestaaende »frie Skrivehjælp for Umyndige«, vil et saadant Institut blive et værdigt Led i Samfundets mange, til Børneheld sigtende Institutioner.

Ved den afholdte Prøve-Konkurrence fik Præmieopgaven:

Om Livsværdierne

følgende to frie Besvarelser, som vi tager os den Frihed at hidsætte:

1. Dramaet i Pistolstræde.

Det er en stærk og modig Skildring — denne. Slig jeg selv har levet Livet, vil jeg nu forelægge det for mine Adels-Søstre i Livsbegæret.

Der maa siges fuld og klar Besked om dette her. Det er ikke Livet, det kommer an paa, her i Livet. Isch! — dette Liv, saa elendigt det er. Naar man har danset sig træt. Og giftet sig. For saa kommer dette Støre, som der er Skønhed i! Dette, — at bryde op fra Livsgildet, naar man har faat tyndt Liv.

Petersen. — Kjender De Petersen? — Vi mødtes i Trekanten. Han, Fagmennesket — det er min Mand — sad i Trekantens Spidsvinkel og stellede til en Hanrei med min Veninde, hende med Krushaaret. Hun beaandede ham, sa han. Petersen og jeg sad i løndumsfuld Fortrolighed indunder Gardinet og gættede Gaader. Livets Gaader. Ibsens Gaader. Ubegribelige Gaader.

Du faar bli min Kammerat i Livsbegæret, lille Petersen, sa jeg. For nu maatte Opgøret komme.

Ja nok, — svarede Petersen. — Livsbegærer Du en lille Aftenmotion i »Figaro«?

Aa, — saa skønt! saa skønt! — stønnede jeg og flettede Vinløv i hans Haar. 75 Øre Alen.

Saa rakte jeg ham Pistolen. En fri Kvinde har altid Pistoler i Baglommen. Og saa skød han sin Menneskeskæbne i Maven.

Jeg pakkede ham ind i Foragt, kylede ham ud af Trekanten. Saa satte jeg en Tændstik til Krushaaret og skød mig i den store Taa. Slig skyder man sig i Skønhed, naar man vil leve Livet! — jublede jeg.

Selvmord smitter ikke, sa Fagmennesket. Han skød sig mellem Hornene.

2. Paa Naturens Vegne.

Livet er et uvartigt Ord! — hi, hi! — Har jeg ondt i Maven, — saa schier jeg, at jeg har ondt i Maven. Har jeg Ligtorne, saa schier jeg, at jeg har Ligtorne. For jeg er saa naturlig; og saa er jeg saa mageschløs nedringet, — hi, hi!

Har Heiberg nogenschinde talt om Ligtorne? Har Heiberg talt om ondt i Maven? Neh! For man kan schlets ikke tale om Maver og Ligtorne i dette fordummede Land.

Min lille Broer hedder Eedvard. Det vil sige, han hedder Mosches, men jeg kalder ham Eedvard efter voresches store Dramaturg. Han er saa uhyrlig begavet, for han kan schkrige meget højere end ti Kristne, og han kan sige Æ-bæh! baade til Heiberg og Scribe. Og saa er han »Damernes Ven«, for han er saa mandig: — uh, saa mandig: han konverscherer altid Damerne om Børneavl og Ægteskabets Mysterier, — hi, hi! Na, er det ikke naturlige Ord om naturlige Ting? — Og saa kribler det saa øndig i Eedvard, naar Schnerperne bli'er røde i deresches smaa Vaudevillehoder.

Saa var det min Fødschelsdag forgangen. Jeg fyldte sejsten Aar, og sad netop og læschte til Jaaremoer-Examen, da Eedvard kommer ind i Schtuen. »Kan Du gætte, hvad jeg har til dig?« schier Eedvard og tar en schtaar Pakke frem. »Er det Dumas' Kaamedie for Indviede?« schier jeg. »Den, hvori alle voresches snerpede Schkuespillere skal sige uvartige Ord? — Aa, det blir maarschomt!« — »Neh,« schier Eedvard, »det er Julius Schtrandbergs lukkede Billeder for Herrer i Pragtbind!«

Jeg blev ganske ovenud af Henrykkelse, for jeg elschker Poesi. Og saa er jeg saa naturlig.

Saadan er Livet.

Hr. Madsen.

Som Maanen rundt om Jorden svinger, men i en anden Hemisfære, som lav Nødvendighed betinger, — thi nogen Forskel maa der være — saadan bevæger Karl Madsen sig rundt, men kommer ej af Pladsen, og derfor noget sent vi fandt vor ny pudserlige Drabant.

Men, da hans Hjerne ej kan rumme Kopernikus og Keplers Love — der Folk jo gives, som er dumme — saa har han lagt sig til at sove paa den, rent ud sagt altfor gale Tro, at vor Kunst med Hoved, Hale, i ham sit fælles Midtpunkt fandt; ej sandt, en løjerlig Drabant? —

Og da nu, som bekjendt, vor Maane for fattig er til selv at skinne, og andetsteds sin Glans maa laane, forstod vor ny Drabant at finde de Sole, som vor Kunst vi skylde, hvis Straaler skulde ham forgylde; dog ofte — det er trist, men sandt — gik galt i Byen vor Drabant.

Thi paa hans Bane undertiden Formørkelser fra Tid til anden blev Resultatet af hans Viden, der ikke stemmed' med Forstanden, saa at han mente Solen skinne, hvor knapt en Tællepraas var inde, mens omvendt tidt en Sol forsvandt, ej observert af vor Drabant.

Men netop denne stygge Vane: at tage fejl, tilsidst sig hævner, og derfor paa sin dunkle Bane vi se nu, at Balonen revner; men da til noget Nyt vi trænge, og da han dog har „hængt for længe", bli'er der ej Savn paa nogen Kant ved Tabet af en „skør" Drabant! —

I Borgerrepræsentationen.

Forleden Dag gik nok Ballonen
Og det, saa det kunde forslaa,
I Borgerrepræsentationen,
Det kan De forlade Dem paa.

Man havde en Mængde paa Lager,
Opsamlet i længere Tid,
Og det af de lækreste Sager,
Der vidned' om Id og om Flid.

Først blev der forhandlet om Gassen,
Om Kopper og Epidemi;
Men der var man meget gelassen,
Saa det var nu hurtig forbi.

Thi Gassen, den var, som den burde —
Det lyder nu rigt'nok lidt haardt! —
Og Kopperne var ikke »sorte«,
Men kun af en lysere — Sort.

Saa havde man Grønttorvet fremme
For tiende Gang vist igjen,
Men enig man blev om at stemme,
At det kunde nok lægges hen

En Torvehal ude paa Torvet
Til Blomster og Frugter og Grønt —
»Forskjønnerne« var ikke for 'et
Formedelst det inte var skjønt.

En Sag, der er gruelig vigtig
Med Hensyn især til vor Bys
Forskjønnelse, tog man forsigtig;
Det var det elektriske Lys.

De husker jo nok, at ifjor man
Forregnet sig gyselig har;
Men nu her forleden erfor man,
Nu er »den Elektriske« klar.

Tilsidst var der Kvindeadressen
Om Mad til de fattige Børn,
Der delvis var støttet af Pressen,
Ja, den fik man hurtig paa Dør'n.

Det Madspørgsmaal dem ikke angaar,
Det mente den samlede Flok —
Den ledes ej af en Fru Mangor,
Om Formanden end hedder — Koch.

Nej, Koch'en var ej for et Køkken;
Thi saa man skinbarligen, at
De Kvinder ej ret havde Lykken
Med sig i den hele Debat.

For det kulinariske Thema
Var Stemningen gruelig skral,
Og Almueskolernes Schema
Fik ingen »*menu magistral*«.

Om Børnene skulle dinere,
Derfor har de slet ingen Sans,
Thi »Middage« interessere
De sig nok kun for paa — Sankt Hans!

Hermed følger et **illustreret Annonce-Tillæg.**

Kejserens nye Klæder.

Endskjønt for alle normale Øjne
Hr. Ibsen er »snublende nær« ved det nøgne,
Lobhudler dog alt, hvad der duer i Nord
De prægtige Farver og Mønstre i Kor.

Og ingen ærlig Ven eller Fjende
Er mægtig til Traaden i Vævet at finde,

udgaar hver Torsdag. Pris 2 Kroner Kvartalet. (Enkelte Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle kongl. Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor, Kjøbenhavn, **Kronprinsessegade 34.**

Mapper og Pragtbind til Bladet: 2 Kr.

Redigeret af **Angelo Haase**, udgivet af og trykt hos **C. Simonsen** i Kjøbenhavn.

1891. Torsdagen den 5. Marts. Nr. 10.

Reservatio mentalis.

— Har Du maaske ikke lovet at være mig lydig for Herrens Alter?
— Jo, — nok der, men ikke her!

Smaa Slag.

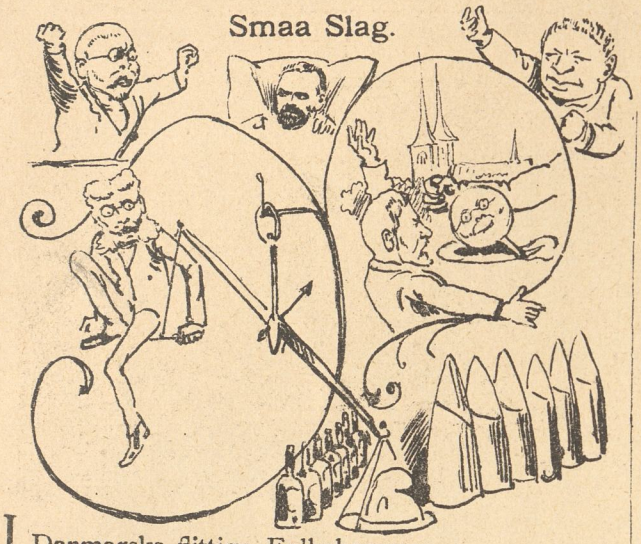

I Danmarsks flittige Folkekammer
Finansudvalget lader som hjemme,
Og først i den sjette Maaned det strammer
Sig op til den lovede »hurtige Fremme«;
Men, medens det saadan sætter i Stil
En ny »provisorisk« til første April,
Slaar ganske gemytlig et eller andet
Medlem et Slag derude paa Landet.

Iblandt det oplyste Vælgerfolk dukker
Snart Berg, snart Lauridsen op paa Tribunen
Og raser mod Loven om Øl og Sukker,
Der hjælper Bojsen fra Halmen i Dynen,
Snart høres Hørup, og der er en Støj
Af Fraser og folkeligt Snakketøj,
Snart giver Korsgaard som Mand af Faget
Sin tynde Toøre med i Laget.

Men Bjørnbak og dito Moderate
Var villige til med de Herrer at baxe,
Hvis Aarsag det regned' med delikate
Bemærkninger baade i Kjøge og Faxe.
Ja, selv i Roeskilde Bentheim fik
Paa sin Tallerken, at han begik
En Bommert, fordi han i Skranken traadte
For den »ordinære Rumlepotte«.

Og Leth, som holdt Øl- og Alderdomsmøde
Ved Næstved, maatte med Sorg erfare,
At Vælgerne bliver ham snart for røde,
Saa han har lidt ondt ved sin Stilling at klare;
Hans Socialister kjendte for Ret,
At Leth skal vejes og findes for let,
Formedelst de kommer ingen Vegne,
Naar ikke de stemmer paa deres egne.

— Dog, medens i sligt nødvendigt Ærende
Som »Leder« man Vælgerne føler paa Tænderne,
Snart Timen slaar, da hvert Mellemværende
Omsider maa gjøres op mellem Vennerne,
Da Skæbnen det stakkels Venstre har bragt
Til uigjenkaldelig sidste Akt,
Hvori det revner med stort Rabalder
Og »døer i Skjønhed«, før Tæppet falder.

Tidstavle for Februar 1891.

1ste Febr. Bornholmerne bliver tumleomske og vil have en Jernbane.

Overslag: Anlægskapital 400.000 Kr. pr. Mil Bane, er for 10 Mil 4,000,000 Kr.

Indtægt: Persontransport: Befordring af		
a) Samtlige Bornholmere, der kunne krybe og gaa, 2 Gange aarlig hver, er 70,000 Personer á gjennemsnitlig 1 Kr. pro persona . . .		70,000 Kr. » Ø.
b) 1 Million Tourister, der ville strømme til fra alle Verdens Lande for at skue Bornholms Mærkværdigheder, i første Række selve Jernbanen, á 1 Kr.		1,000,000 Kr. » Ø.
Godstransport: 4 Ctr. bornholmske Kul á 40 Øre pr. Ctr. . .	1 Kr. 60 Ø.	
2 Ctr. bornholmske Stueuhre á 50 Øre pr. Ctr.	1 » — »	
		2 Kr. 60 Ø.
Summa Indtægt		1,070,002 Kr. 60 Ø.
Udgift: Driftsudgifter af alle Slags, kalkuleret til 50 pCt. af Anlægskapitalen	2,000,000 Kr.	
Forrentning af Anlægskapitalen, 4 pCt.	160,000 »	
		2,160,000 Kr. » Ø.
Underballance		1.089,997 Kr. 40 Ø.
Til et Reservefond henlægges 10 pCt. af Overskudet, er . . . . ÷		108,999 Kr. 74 Ø.
Netto Underballance		980,997 Kr. 66 Ø.

hvoraf 980,990 Kr. tilskydes af Staten, medens 7 Kr. 40 Øre bliver at udrede dels af de Kommuner, gjennem hvilke Banerne gaar, dels af Amtsrepartitionsfonden.

2den. Kopperne, der i ca. 1 Maaned har havt et hyggeligt Arnested paa Johannesstiftelsen, maa nu antages at have taget saa godt Opsving, at der ikke længer synes at være væsentlig Fare for, at en Epidemi kan undgaas, især da der ved Frem- og Tilbagesendelse af Patienter mellem nævnte Stiftelse, Kommune-, Blegdams- og Øresundshospitalet synes at være truffet ret betryggende Foranstaltninger i dette Øjemed. Lægerne er iøvrigt endnu ikke ganske paa det Rene med, om det er Børne-, Skaal-, Over- eller Under, Blod- eller Kontorkopper, man har at gjøre med. I hvert Fald er det glædeligt, at Hovedstadens aarlige Opskræmning med denne Syge denne Gang er overstaaet saa tidlig paa Aaret, at man har Haab om nu kun at skulle tilbringe Resten af Aaret i Frygt for andre Epidemier.

3die. Victor Bendix rejser til Dresden for at overvære Opførelsen af sin verdensberømte Symfoni Nr. 00001. Almindelig Illumination i Byen paa Koncertaftenen. Ræ forbliver i Kjøbenhavn, for at Hovedstaden ikke i for lang Tid skal være blottet for en sagkyndig og upartisk musikalsk Kritik.

4de. Justitsraaden ved det kongelige Bibliothek skriver nogle Artikler i Berl. Tid., der gjør Indtryk af, at den Mand paa sin Vandring gjennem Livet har set saa mange Bøger, at han sgu veed, hvad en Bog egentlig er for en

Ting. Men hvem mon der i Grunden læser saadanne Artikler? Læser Justitsraadeu dem selv?

5te. Landsthingsmand Damms Død af en for stor Dosis Karbolsyredampe, forordnede af hans Huslæge, Doktor Bargaard, til Indaanding, foranlediger en Erklæring af Professor Studsfoed, der gaar ud paa, at **da** 1) det nævnte Lægemiddel ikke er aldeles opgivet i Medicinen, **da** 2) det har været foreskrevet i en usædvanlig Form og Dosis og 3) **da** Doktor Bargaard strax har ophørt med Lægemidlet, efterat det var gaaet op for ham, at det var skrupgalt, — **saa** er det **ikke** Doktor Bargaards Skyld, at Patienten er død. — »Ulven, mine Elskelige, er et grimmigt Dyr,« sagde Præsten, »derfor gak hen og omvender Eder.«

7de. Trafikchefen for de danske Statsbaner udnævnes til Dannebrogsmand, da han formenes at have erholdt et uanstændig ringe Antal Anerkjendelser fra inden- og udenlandske Fyrster for Førelsen af alle de Tog, han ikke har ført.

8de. Ogsaa de brave Kjertemindere er blevne jernbanelystne. Og Nykjøbing paa Sjælland vil minsæl ogsaa have en. »Ogsaa Du, — min Søn, — Brutus!«

Monstro Rudkjøbing kan gaa fri?

12te. Møen staar ligeledes Fare for at miste den Uskyldighed, hvori den hidtil har levet med Hensyn til Jernbaner. Rimeligvis foranlediget ved Smitte af den bornholmske Feber, er der udbrudt et Lovforslag i Rigsdagen herom. Snart vil Jernbanevampyren have omspændt vort lille, hidtil ret elskværdige Fædreland. Aktieselskaber, Storindustri og en gros Entrepriser vil opsluge de smaa Bedrifter og Næringsveje, og det Jævne, Gemytlige, Beskedne vil blive afløst af Associationsvæsen, Reklame og Uforskammethed samt andre Andels-Laster, der plejer at følge i Jernbanernes Spor.

13de. Dronning Dowager af Korea dør. Baptisten St. John er utrøstelig over dette uhyggelige Tilfælde og bestiller sig strax en Sørgeklædning hos Evropas første Marmorskrædder.

16de. Andragendet om Bidrag til Friskolebørns Bespisning afspises i Borgerrepræsentationen med Afvisning. En af Præsentanterne mener, at Andragendet tilhører en Retning, der vil, at Forældrene kun skal sætte Børnene ind i Verden og Samfundet sørge for Resten. Kunde man for Resten ikke fri i alt Fald de 50 pCt. af Forældrene for den Ulejlighed at sætte Børnene i Verden, naar man ansatte et passende Antal Individer, der lønnedes af Kommunen for at overtage Fædrenes Hverv i denne Henseende? Disse Stedfortrædere blev da at betragte som kommunale Embedsmænd og at benævne »Stadens Fædre«.

21de. Herman Trier spørger, om Regeringen vil drage Omsorg for en omhyggelig sproglig Affattelse af Lovene. NB. Herman Trier! Det et ham, der udgiver det pædagogiske Skrift »*Vor Ungdom*« og derved bidrager, hvad han formaar, til at forkvakle Sproget.

23de. Borgerrepræsentationen beslutter, at et Portræt af afd. Borgmester Knudsen skal ophænges paa St. Johannesstiftelsen. Det vil bare koste 1800 Kr. — Harald Paetz laver ellers Emulsionsbilleder a 30 Kr. pr. Stk. Hvis det er absolut nødvendigt, at Kommunen bekoster Portræter af sine Etatsraader, kunde da ikke saadan Emulsionsbilleder være gode nok? De ligner da i hvert Fald og 1770 Kr. pr. Hoved er dog skjønne Penge! — Professor Meldahl anker over, at der ved Bygningsforandringer paa St. Hans Hospital bl. A. projecteres een Trappe til nitten Piger, uden dog at ville stille noget Ændringsforslag om nitten Trapper til een Pige.

25de. Henrik Ibsens nye Galehusdrama i fire norske Akter udpibes paa det kgl. Theater. Endelig fik altsaa Hr. Ibsen et Glimt af Retfærdighedens Ansigt at se, og den danske Hovedstad fik dog en Gang Æren af at komme ind som Nr. 1.

Lars Larsen Veilby.

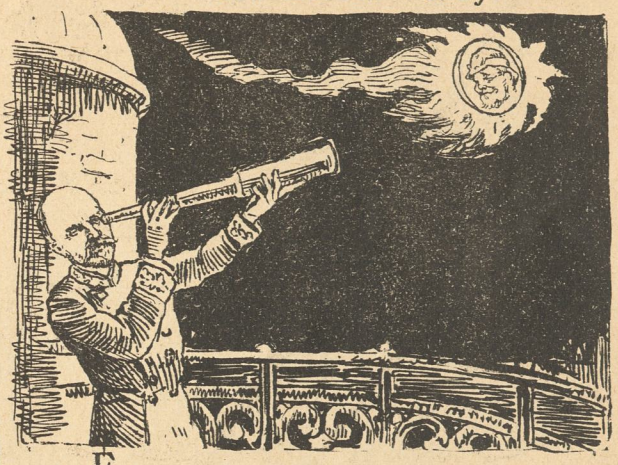

Et Meteor paa Politikens Himmel
Nys dukked' frem i al sin Glans;
Midt i den store, lyse Stjernevrimmel
Det fanged' baade Sind og Sans.
Lars Larsen, det var Navnet paa den Brave,
Der lyste op for os i Danas Have.

Han nylig gjorde særlig sig bemærket
Ved denne Øl- og Sukkerskat;
Den gjæve Kæmpe dristig Haand paa Værket
For Berg og Hørup lagde brat,
Den Gang han foreslog at sætte Stopper
For Bojsens og for Clausens Hjælpetropper.

Hans Forslag kom vel hurtig ud af Verden,
Men Lars er ikke saa forknyt;
Han i en rastløs, patriotisk Færden
Var hurtig fremme med et nyt.
Med Berg og Hørup vil han gjøre Nytte
Og nu den triste Alderdom beskytte.

En Kopskat paa hver Dannemand og Kvinde,
Ja, dertil mente han nu nok,
Enhver vil give villig nok sit Minde;
Og derved gaar det som en Sok:
At faa den store Masse pensioneret
Og Alderdommens Glæde garanteret.

Ministeren betragted' Meteoret
Forbavset i sit Objektiv.
Da Excellencen dernæst havde Ordet
Og havde talt, kun ringe Liv
Der var i Lars, for Resten ikke heller
Ret meget i hans Qvasi-Meningsfæller.

Slet ingen af de gjæve Kæmper stærke,
Hvis Svada ellers er saa stor,
Det allermindste havde at bemærke,
End ej et Kondolenceord!
Nei, Vennerne ej sagde blot en Stavelse,
Kun Bjørnbak ene talte om — Begravelse!

Foruden Grumhed, Grovhed eller Vildhed,
Kun med en Smule svovlet Lugt
»Jordfæstelsen« gik for sig i al Stilhed;
Og nu er Meteoret slukt.
Brat har det mistet baade Glans og Glorie —
Men Larsen Veilby har nu sin Historie!

Diskretion er en Selvfølge.

— Jeg kunde saa godt fortælle Dem det hele, hvis jeg bare var sikker paa, at De kunde tie stille med det.

— Det skal aldrig komme over mine Læber. I Morges betroede Madam Jensen, Urtekræmmerens, De veed, mig i dybeste Hemmelighed, at hendes Mand maa gaa fallit, og jeg har ikke talt om det til nogen Moers Sjæl.

Taxationsforretning.

— Hvor meget tog Du for den Buket?
— 25 Øre.
— Dit forbandede Fjols — Du er jo gal! — Dem med de vide Buxer skal Du forlange 50 Øre af.

Rektor Steen.

Motto: Stene har vort Norge nok af'
Vilddyr har det og en Flok af'
Henrik Ibsen

Norges bedste Værn og Fæste
Er dets gode gamle Fjæld,
Men i Rangen som dets næste
Straaler dog alligevel,
Skjønt af Jord kun skabt, en ren
Venstremand som Rektor Steen.

Hvert et Folkeblad beværter
Ham med Roes i vilden Sky,
Saasom han fra Venstrets Hjerter
Væltet har en Sten paany.
Ja, fra Nordkap ned til Spreen
Gaar der Sagn om Rektor Steen.

Horsens Folkeblad begræder
Her vort Venstres triste Kaar:
Det har ingen Stedfortræder
Til Hr. Estrup — hvis han gaar,
Medens Norge mindst har een
Mulighed, og den er Steen.

Da Hr. Stang af ren Malice
Tog sit gode Tøj og gik,
Norge en Ministerkrise
Lovlig brat paa Halsen fik,
Men i denne Kval og Mén
Redningsmanden bliver Steen.

Først man mente, Berner Manden
For at klare Tingen var;
Men han sa'e paa Norsk: „Nej Fanden
Hakk' mig, om jeg Posten ta'er!
Man maa heller spænde Ben
For min gode Ven, Hr. Steen!"

Frem da Kongen over Norrige
For den ædle Rektor tren;
Han var inte som den forrige
Venstremand af Stok og Sten;
Kongen paa den grønne Gren
Anbragt taar sit Haab hos Steen.

— Under Stolen har han ikke
Stukket mange Ting, kanske,
Men, hvor han en Arm kan stikke
Bag Prinsessestolene,
Vil han ikke være sen;
Saadant stikker nemlig Steen.

Nu skal altsaa Steen med Ære
Klare sig i Sverdrups Rang.
Gid der ej for kort maa være
Til hans sidste Stolegang,
Og til Parcen fra sin Ten
Klipper Traaden af for Steen.

Journalistik og Darwinisme.

Politiken kalder Morgenbladnegerne »Mennesker, der lige har hørt op med at være Abekatte,« og Morgenbladet stempler til Gjengjæld Integades smaa Sorte som Abekatte, der endnu ikke er blevne til Mennesker. Hvad den højeste Oplysning angaar, saa turde det være tilstrækkelig bekjendt, at der er adskillige Aber dabei; mindre bekjendt er det derimod endnu, at Grunden til Integadedrengenes Sværmeri for Selvmord egentlig er den, at de formedelst deres firhændige Stadium paa Livets Vej let kan faa de to Livsproblemer, at »dø i Skjønhed« og »at kvæle Abekatten« til at gaa op i en højere Enhed.

Hjærtesorg.

Frit efter H. C. Andersen.

Det er egentlig en Historie i to Dele, vi her kommer med. Første Del er »evropæisk«, og anden Del er »kjøbenhavnsk«. Den evropæiske Del kunde gjerne være borte; men den giver Forkundskaber, og de er nyttige.

Ude fra det Land, der hedder Evropa, kom der en Gang en forhenværende Digter. Han havde en Moppe med, som var af norsk-evropæisk Race, og som hed »Hedda Gabler«, og han kom for, som han sagde, at man skulde tage Aktier i hans Selvmordsfabrik. En hel Pakke Livsgaader havde han med, og vi raadede ham at slaa en Konvolut om dem og udenpaa skrive Adressen: »Theaterkammerherrekommissionær, Ridder af Midasordenen, etcetera«.

Han hørte paa os, han tog Pennen, men midt i Kammerherren blev han staaende, sukkede og sagde: »Jeg er kun et Adelsmenneske!« Moppen havde han puttet ind i en Gyldendal, mens han skrev, og hun knurrede; hun var jo ogsaa taget med for at dø i Skjønhed, og saa skal man ikke sættes i Bogtrykkersværte, selv om det er i fem Oversættelser. Trekantet Brack-Næse og Floskelryg var hendes Udvortes.

»Hun bider ikke!« sagde den forhenværende Digter, »hun har ingen Tænder. Hun skyder bare. Hun er evropæisk Lem af Familien i Integade, forskruet og arrig, men det er hun tirret til af de smaa Sorte i Familien; de leger Selvmord, og saa vil de have hende til at være Kamerat i Livsbegæret, og det anstrenger hende, det Skind!«

Og han pakkede Moppen ind i Livsgaaderne og sendte hende ind til Kammerherren. Det er første Del, — som nok kunde undværes.

Hedda Gabler dumpede! — det er anden Del.

Det var forrige Torsdag; vi kom til Kongens Nytorv og tog ind i Komediehuset. Fra Galleriet kunde vi se ned i Salen, der ved en Lamperække var delt i to Dele; i den ene Del hang en afdød Vildand, en Frue fra Havet, et Adelsmenneske, der var fisket op af Møllebækken, og en Gjenganger; men de to Sidste havde der aldrig været Liv i. Det var den forhenværende Digters Selvmordsfabrik. — Moppen var død Aftenen i Forvejen, og nu skulde den begraves. Alle Byens Anmeldere holdt Taler for at tage Livet rigtig af hende, og Kammerherren slog paa Gonggong over Graven; jo det var rigtignok en Grav, der var Skjønhed over!

Graven var kantet med Kjæbeben, som gode Mennesker havde gabet af Led Aftenen i Forvejen; øverst paa den havde de sat en Pistol, som man ikke saa Andet end Røgen af, og det var slet ikke allegorisk.

Saa dansede de rundt om Graven og hyssede og peb og lo, og lille Herman, der selv var Lig, foreslog, at Graven skulde udstilles for alle Selvmordere, der havde Mod til at leve Livet ved at skyde sig i Maven; og det Forslag blev enstemmig antaget.

Og langvejsfra kom Tyskere og Svenskere, der skjød sig baade i Hoteller og paa Gadehjørner; der var Mange, som slet ikke kom levende fra det, men saa døde de dog i Skjønhed ligesom Moppen, og det var nok saa meget værd.

Men nedenfor Lamperækken sad en lille Dreng, der hed Eedvard, saa yndig skabt, med uhyrlig intelligente Fødder og Øjne, der saae saa velsignet til Alle, som ikke længer var Abekatte. Han blev saa glad, naar alle Folk vilde selvmyrde sig, men han vilde ikke paa nogen Maade selv bryde op fra Livsgildet; derfor var han saa sørgmodig og vilde slet ikke tro paa, at Moppen var død. »Hun er saa guddommelig fængschlende og mægtig, og saa schtor og saa fin,« sagde han, »og saa sysler hun saa mageschløst maarsomt med Livets Rædsler!«

Men, da han mærkede, at Vaudeville-Menneskerne i dette fordummede Land bare lo ad ham, og at Moppen Hedda var ganske død og borte, fordi Ingen vilde give hende noget »Pengeligt« at leve af, — og det forstod lille Eedvard sig paa, saa skjulte han sin Næse i Politiken og græd tre Spalter fulde! Det var Hjertesorg og stor, som kun en Evropæers kan være det.

Det er Historien, og den, som ikke forstaar den, kan tage Aktier i Selvmordsfabriken.

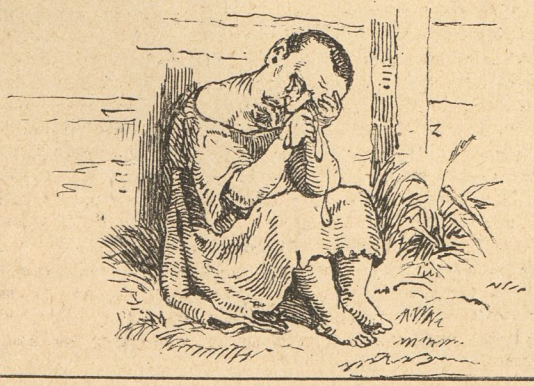

Rundmaleri.

Værs'artig, Godtfolk, kom og se
Mens jeg en Vise synger
Om de bekjendte Ord, at Alt
Gaar rundt i Livets Gynger.
Man skal jo nødig prise Folk,
Der langs med Jorden humper;
Men, klatrer man for højt til Vejrs,
Saa triller man — og plumper!

Fru Kejserinde Friederich
Til Eiffeltaarnets Tinde
Krøb op, for Malerhjærterne
Ad denne Vej at vinde;
Men Franskmænd med Berlinerblaat
Ej stryger deres Klude,
Saa svimlede hun, ak! — og bums
Var Malerpotten ude!

Det norske Venstre paa en Stang
Nok vilde op og lave
Lidt Valg-Effekt, — nu ligger de
Med Gru paa deres Mave!
Thi Stangen bare nejed' sig,
Og saa var Følgen givet:
Naar man en Stang vil vælte, faar
Man selv en Pæl i Livet.

Fru Hedda Gabler højt fra sin
Pistol fik sat Reklamen
I Gang, og alle Brandes'er
Saa henrykt op paa Damen.
Men ak! — Pistolen klikkede,
Og Ingen ænsed' Støjen;
Nu sukker kun Gebrüderne
Et stille: „Saa De Røgen?"

Hr. Ole Olsen, Komponist,
Med Bulder proklamerer,
At paa en Taktstok i Berlin
Han vældig balancerer.
Men brat i Bier og Knejpeduft
Er nu hans Ry bortskyllet;
Thi Mandens Taktstok er og bli'er
Nok kun — en Pind i Øllet!

Men mest af Alle trænger dog
Hr. Georg til Beskyttelse;
Han vil saa gjærne højt til Vejrs, —
Men maa ha'e „Understøttelse"!
At hædres i vort „dumme Land"
Som Fri og Ædelbaaren
Og faa saagar sit Spyt betalt
Med Penge — — Jo, Go' Maaren!

Hermed følger et **illustreret Annonce-Tillæg.**

Den store norske Sfinx.

I Pessimismens Ørken man fandt
Hr. Ibsen som gaadefuld Repræsentant
For Livs-Idealerne eller -Løgnene.

Imellem Forskerne hersker der Kiv,
Om han er en hul Broder eller massiv,
Mens Vinden strøer Publikum Sand i Øjnene.

DUNGE udgaar hver Torsdag. Pris 2 Kroner Kvartalet. (Enkelte Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle kongl. Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor, Kjøbenhavn, **Kronprinsessegade 34.**

Mapper og Pragtbind til Bladet: 2 Kr.

Redigeret af **Angelo Haase**, udgivet af og trykt hos **C. Simonsen** i Kjøbenhavn.

1891. Torsdagen den 12. Marts. Nr. 11.

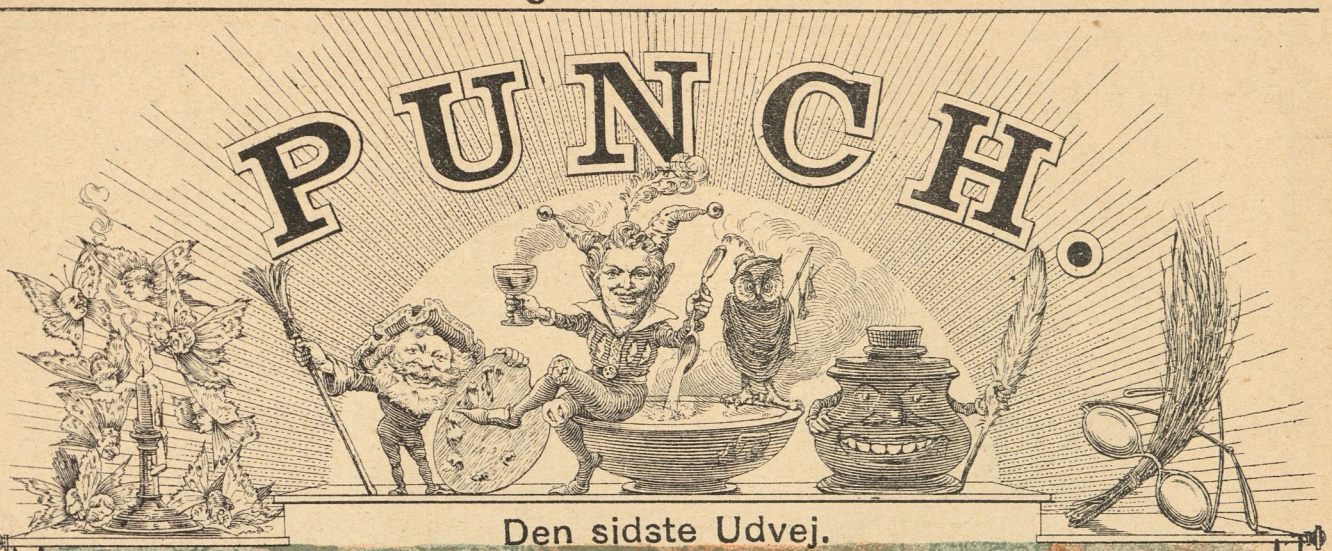

Den sidste Udvej.

— Nu har Barnet lært baade at male og spille og synge, og her har vi hende siddende, mens alle hendes Jævnaldrende er gifte og hjemfarne. Lad hende nu prøve en Gang med Kunstvævning, og hjælper det heller ikke, maa vi vist lade hende komme paa en Kogeskole.

Tredie Behandling.

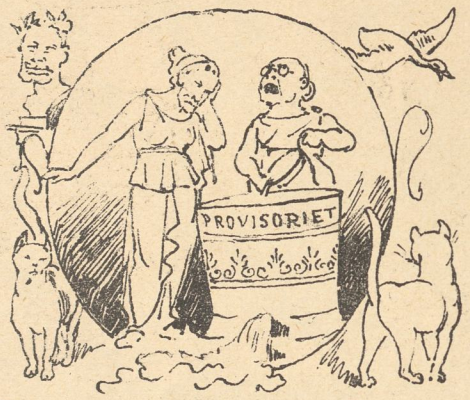

Som i et Kar foruden Bund
Til ingen Nytte Vandet slaas,
Udgik af mangen Venstremund
I Diskussionen nok af Vaas.
Den Sport er mulig ganske sund;
Men Karrets Fyldning aldrig naas.

*

Lig en guddommelig Komoedie,
Der trodser Tid og Evigheden,
Sneg vort Budget sig gjennem tredie
Behandling i Forhandlingsreden.
Man Møder holdt til ud paa Nat,
Og Taler, med og uden Grund,
Blev pumpet ud i den Debat,
Som i et Kar foruden Bund.

Først skulde Folkets Thing beslutte
Sig til for Statens Mønt at lave
En ikke billig Esbjerg-Route
Og dito Bro ved Kallehave.
Men Broen ramtes af Forlis,
Lig Xerxes' første Broplan, skraas
For Grækenland — og her med Ris
Til ingen Nytte Vandet slaas.

Saa fik de røde Mænd paa Thinge
Forlangt i mangen stolt Tirade,
At Staten skal et Offer bringe
Den store Aand i Integade,
Der med æsthetisk Børne-Rov
Har trolig aagret med sit Pund,
Og til hvis Hæder Pris og Lov
Udgik af mangen Venstremund.

De »Danske« stilled sig til Sagen
Som Katten til den varme Vælling
Og lagde »Aandsfrihed« for Dagen
Mod *Politikens* grimme Ælling.
Jens Busk var svært i Kammen rød,
Og Hørup som de sorte Smaas
Herold om Kap med Berg udgød
I Diskussionen nok af Vaas.

At Pingel, Harald Holm og flere
Lod Skoser ved Pensionen hænge,
Kan ingen ædel Sjæl genere,
Naar Manden blot faar sine Penge.
Her gjælder det i særlig Grad,
At for en Sum, behørig rund,
Vil de ha'e Lov at slaa ham flad:
Den Sport er mulig ganske sund.

Til »Provisoriet« man omsider
Og Renter af dets Summer naaede,
Og vore Venstre-Danaider
Har ikke sparet paa det Vaade;
En Strøm af Taarer spildt de har
Paa, hvordan »Folkets Ret« forstaas,
Ned i »Protestens« Vredes Kar;
Men Karrets Fyldning aldrig naas.

Valkyrjen.

Frit efter lede Motiver af Richard Wagner.

Personer:

Votan, Theaterkammerherre.
Blochhilde, Sceneinstruktør og Valkyrje.
Sejgmund, ogsaa kaldet Eedvard.
Valkyrjer.

Første Handling.

(Et Rum i Integade. Asken af brændte Protokoller hvælver sig over Lokalet. Sejgmund træder udmattet ind under Asken.)

Sejgmund: Slagen Stormand sløjt sig slæber. — Skønne Stykker sckkrev jeg s'gærne. — dumme Danske bare grinte! (Fortvivlelsesmotiv: »Eedevard han kunde sgu'nte — Kunde sgu'nte, Eedevard.«) Værst den sidste Vandgang vog mig: Den Gang »Damernes Ven« jeg dænged', — stygge Strimer Ryggen ramte! — Jeg er færdig! Flov jeg flygted'. Eedvard hed jeg, »Wai mir« hedder jeg! (Vandgangsmotiv: »Jeg er en stakkels, lille Logosdreng.«)

Han synker om og vrider sig. Papirskurven aabner sig med en grel Os af Hvidløg, der stiger op i Asken, hvor en af Georgs aflagte Blækstifter kommer til Syne (Statsunderstøttelsesmotiv: »Der var en Gang en fattig Mand, som Georg monne hedde«).

Sejgmund (griber henrykt Pennen. Gribemotiv: Nu gaar'en godt igjen). Schtore Bro'er! Jeg Vinket fatter; — Brandes-Blæk fra Bro'er-Pen drypper! Værg Jer, Vaudeville-Væs'ner! (Den frie Kjærligheds Muse omsvæver den mandige Dramaturg, medens han skriver naturlige Ord om naturlige Ting. Digtermotiv: »Langt fladere Fødder saa vide paa Jord«.) Tæppet falder.

Anden Handling.

Vildt Interiør i Thalias Tempel. Uoverskuelige Kulisser fra ubegribelige Prøver ligger opdyngede.

Kammerherre Votan sidder affabelt grublende paa et Manuskript af Fru Kieler. (Grublemotiv: »Det er ej altid Midasguld, som glimrer«). Blochhilde kommer ridende ind paa sin Kæphest under Ridemotivet: »Helt tungt han Nyheder efter sig drog«. Votan istemmer et Rystemotiv med Hovedet, medens han dæmpet synger Advarselsmotivet: »Det er ikke saad'n, naar man sidder paad'n —«.

Kammerherre Votan. O, Bloch hil dig, ... hæv Blochaden! — Haarde Højrehalse hyler. Fly

en fæl, fanatisk Presse! Lad med Sukke Sejgmund segne.

Blochhilde. Hvad? Vor Ven i Kommissionen?

Votan. Ak! hans »Kærlighed« jeg mindes! Skønne Skær fra svundne Dage! (Hans Hovede gjentager atter Rystemotivet). Men nu gaar den ikke længer!

Blochhilde. Skal med Svig jeg Scenens frie, frække Fiasko-Forsyn fælde? Aldrig, Kammerherre, aldrig!

Votan (slaar paa Gongon'en). Pressen byder! Chefen lyder!

(Baggrunden aabner sig, og man ser Sejgmund-Eedvard i Kamp med den fordummede Højrepresse, istemmende Kampmotivet: »Slaar Du voresches Folk, slaar jeg Dinesens Folk!« Blochhilde vil skærme ham med sit Skjold, men Kammerherren daler ned fra Skyen paa en Berlinger og strækker Journalistmotivet ud mod Eedvard. Denne segner om med Ligegladmotivet: »Vi ses igjen paa Bøghens Kvist, — saa gode Venner er vi vist!« Tæppet falder).

Tredie Handling.

Paa Toppunktet. Valkyrjer farer over Scenen med de Faldnes Lig: Valkyrjen Voldemar med salig »Gregers« i Favn, og Valkyrjen Ibsen med »Hedda Gabler«.

Blochhilde (kommer flygtende, forfulgt af Votan). Mine Interiører! — Frels mine Interiører!

Votan. Ve dig, Votans Vrede voxer! Du med Trods mod Trudslen tramper? — Streng er Straffen! Dø da, Daare. (Vredesmotivet gaar over i Gemytlighedsmotivet).

Blochhilde (sagte). Det er vel aldrig Deres Alvor, Hr. Kammerherre:

Votan (sagte). Nej, det kan Du da nok begribe. Men noget maa der gjøres, — lad bare mig om det! (Bestiger atter Kothurnemotivet). Synk i Søvn, o Stormskjoldsvinger! — Sov, mens over Scenens Brædder lange Prøver langsomt glider! (Han udstrækker Haanden. Blochhilde synker om paa en Prøveliste, medens Blochhilde-Motivet: »Le théatre c'est moi!« lyder dæmpet ud over Kongens Nytorv. De altid ved Haanden værende Vanddampe stiger frem og omgiver ham med en hegnende Mur).

Kammerherre Votan (svinger besværgende sin Berlinger over Vanddampemotiverne, idet han anviser dem Integade som Strømningsretning.)

Sov, — til Esmann Eedvardsfoster
Atter med et Kunstværk kalder
Dig til Daad og Liv og Langkaal!
(Slutningsmotiv).

Forliget. Foruden de Punkter, hvorom der efter Bladenes Udsagn skal være opnaaet Enighed mellem Forhandlerne, er der nok endvidere opnaaet Forstaaelse mellem Ministrene om følgende Forhold.

1. Kaptain Sørensen overføres fra Krigs- til Kirkeministeriet og kanoniseres paa førstkommende ordinære Finanslov som Symbol paa Folkekirkens Tolerance overfor kjætterupske afvigende Lærdomme.

2. Som Kompensation for Kapt. Sørensen overføres Lærer Guldbrandsen med samt sin Pension til Krigsministeriets Budget, hvor han anses for at høre hjemme, da han ved flere Lejligheder skal have været i Krigshumør.

3. Endelig henvises Pensioneringen af Georg Brandes til Marineministeriets Budget, fordi Hr. Doktoren i sin Tid skal have indlagt sig stor Fortjeneste ved Opmaalingen af Hovedstrømningerne i det nittende Aarhundrede.

Kommunalt.

Vi er et lystigt Folkefærd
Fra alle Byens Kanter,
Som styres af en »Magistrat«
Og af »Repræsentanter«;
Men hvilke, der er hvem, og hvad
De har at tage vare, —
Kan mildest talt de Færreste
Af Borgerne forklare!

Og, skal der vælges nye Folk
Til Magtens Aag at dele,
Ja, — saa gaar vi i »National«
Og blæser ad det Hele!
Hvor kan os Kjøbenhavnere
Det vel paa Hjærtet ligge,
Om vi i Abrahams'es Skjød
Skal ende eller ikke.

Vi knurrer, det forstaar sig; — vi
Gjør frygteligt Rabalder,
Snart om det nye Raadhus, snart
Om nye Fiskehaller;
Og hører vi, at alt for lydt
De vise Fædre snorker,
Vi om vort »Grønttorv« snakker løs
Som Bønder om Agurker.

Men Byens Fædre smiler blidt
Fra deres høje Poster:
Naar Børnene kun morer sig,
Saa Pyt! med hvad det koster!
De veed, vi ligeglade ta'er
Mod Alt, hvad de beslutter,
Naar af og til en Stump Asfalt
De os i Munden putter.

Nej, Hedda Gabler som med sin
Pistol gaar bag ad Dansen,
Og Glückstadt og Carl Jacobsen,
Og Wiehe og Fru Hansen,
Og Drachmanns ny Variété
Og Bysnak og Skandale,
Se, det forstaar vi! — Hvad skal saa
Vi med »det kommunale«?

Og derfor kan de vise Mænd
Jo sidde trygt og rolig
Som glade Oligarker i
Den gamle Trøstens Bolig;
De veed, at Ingen frisker op
I deres Indelukke
Og sprøjter dem med Gedeblod,
Saa de kan gjøre Bukke.

Nydelse og Hygiejne.

— Ja, skadelig er Tobak nu alligevel, for jeg har selv kjendt en Mand, der ikke levede mere end to Aar efter, at han havde begyndt at ryge.
— Ih, du store! Er det virkelig sandt? Hvor gammel var han da, da han begyndte?
— Han var saamænd niogfirs!

En rar Kur.

— Herre Gud, lille Jensen! Hvor kan det egentlig være, at tidligere havde du kun dit Tilfælde en Gang om Aaret eller to, men siden den kloge Mand har raadet dig at drikke Kognak, faar du det fem-sex Gange om Ugen?

— Ja, men Mutter, det hjælper da rigtig nok hver Gang.

For lukkede Døre.

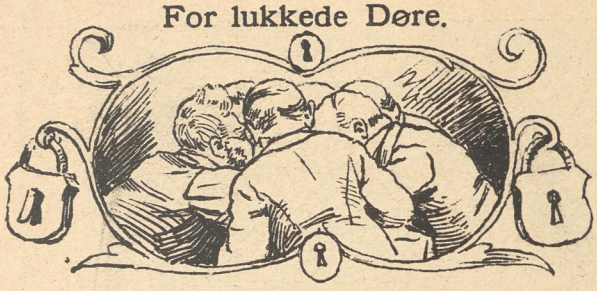

Naar Paven forlader sit Hofs Kabaler
Og faar til St. Peder sit Rejsepas,
Forsamler sig skyndsomst en Sværm Kardinaler
For strax at besætte den ledige Plads.
Hvordan den voterer, faar Ingen at høre,
Det hele besørges — for lukkede Døre.

Paa selvsamme Maade vi Tingene klare,
Naar her en Borgmester sit Rejsepas faar:
Paa Raadhuset Repræsentanternes Skare
Da viser os, hvad et Konklave formaar,
Hvor sin Kardinaldyd Enhver kan afsløre
Til Borgerhelds Fremme — for lukkede Døre.

En Afløser skulde for Knudsen man vælge,
Men en, hvortil ogsaa der havdes Fidus.
Iblandt Kandidater man ret kunde svælge
Paa Nytorv i Repræsentanternes Hus;
Især var der to, hvortil der blev laant Øre
Blandt Vælgernes Kliker for lukkede Døre.

Ved Valget det gjaldt at la'e Tærningen rulle,
Om det blev Jacobi, eller betød,
Vort fattige Væsen, som Lazarus, skulde
Af Raadmænd henbæres i Abrahams' Skjød.
Se det var det Spørgsmaal, der lod sig afgjøre
Ved Mødet i Mandags — for lukkede Døre.

— Lidt mindre fornøjeligt det, men dog sandt er,
At hver Gang i Marts efter Tur gives slip
Paa Borgernes udtjente Repræsentanter,
Saa vælges der ny efter samme Princip.
Ved Kandidatlisten maa man kun røre
Ved Sammenspisning — for lukkede Døre.

Man tidt i sit stille Sind maa bekjende
Om vise Fædre, hvis hele Natur
Og Anlæg røbed, at kun til at rende
Døre ind med de fortrinsvis duer,
At Gjenvalg af dem lod sig gjennemføre,
Naar blot det var afgjort — for lukkede Døre.

Hr. Sørensen er dog højmodig og ædel,
Mistænksomt sjælden hans Hjærte slaar.
Han møder saa pænt med sin Stemmeseddel,
Saa snart han Parolen af Pressen faar;
Og, kommer hans Tillidsmænd galt op at kjøre,
Ja, saa vil han skumle — for lukkede Døre.

Et Interview.

Punch har med voxende Interesse fulgt de nye kunstindustrielle Udgravninger i Hannover og nedsatte i den Anledning et Udvalg, som besluttede at anmode Hr. FabrikejerBing om at anstille Undersøgelser desangaaende. Hr. Bing vilde dog foreløbig først interviewe en ved »*Politiken*« ansat Hannoveransk Medarbejder, hvis indsigtsfulde Artikler og hensynsfulde Stil var en Borgen for, at han maatte sidde inde med den øverste Oplysning om Alt, hvad han ikke kjendte til. Vi gjengiver nedenstaaende et Referat af dette Interview, som dog ikke gjør Fordring paa at være korrektere end et af »*Politiken*«s egne.

B. Hvorledes har De egentlig tænkt Dem, at Keramik skal være?

H. De véd overhovedet ikke, hvordan Keramik skal laves; — jeg véd det, for jeg har været i Paris, og naar jeg nedlader mig til at sige Noget om Kunstindustri, saa har jeg Ret, for jeg har altid Ret!

B. Saa—aa!

H. Ja absolut. Der er nu f. Ex. Kopperne. Véd De, hvordan en Kop skal være? — Nej, naturligvis véd De det ikke; hvor skulde De ogsaa vide det fra? — Men jeg véd det, for jeg har været i Paris. — En Kop skal nu for det første ikke være rund, men firkantet; rund — det er for almindeligt; — og saa skal der være en Hank paa hver Side og en paa hvert Hjørne og en under Bunden og helst en indeni!

B. Skal der ogsaa være Hul i Bunden?

H. Nej, det behøves ikke, men den skal være takket som en Savklinge i Kanten, for at man ikke skal kunne drikke af den, og saa skal der ligge en gal Kjælling og brække sig paa Laaget ligesom i Dekorationsforeningen; — og saa skal den indbindes i rødt Maroquin, for det har jeg selv set i Paris og hos Voigt, for jeg har været i Paris!

B. Tør jeg spørge: Var det i *la salpêtrière?*

H. Nej! — hvor falder De paa det? — men, *enfin*, De véd ikke heller, hvordan Underskaalen, Tallerkenen skal være; det har De ingen Forstand paa, men jeg har Forstand paa en Tallerken, for jeg — — —

B. Hvadbehager! — Har De Deres Hjerne paa en Tallerken?

H. Aa; — ingen Vittigheder om jeg maa bede!

B. Jeg mente kun — — —

H. Det er mig aldeles ligegyldigt, hvad Folk, som jeg ikke bryder mig om, mener, for jeg alene véd, hvordan en Tallerken skal være, men det siger jeg ikke, før jeg er bleven Direktør for det nye Kunstindustrimuseum, for det er der ingen Andre, som duer til, end jeg!

B. Kunde De dog ikke mulig lade en Antydning falde om Sagen, skjønt De ikke er Direktør endnu?

H. Rør Kvarts, Feldspath, Kaolin, Kobolt, Mangan, og hvad alt det Snavs hedder, sammen i en Pærevælling ligesom Dekorationsforeningen gjør, sæt det i Ovnen og brænd det i reducerende og oxyderende Ild, saa skal De se en Tallerken, og saa skal den roses af Schovelin!

B. Jeg er dog bange for, at det ikke gaar saa let!

H. Ja det ligger i Deres korte Begreb om Kunst; men gaar det ikke, hvad saa! gjør det om for Fanden, det er jo ligemeget, hvad det koster!

B. Men hvem skal betale den Historie?

H. Ja det véd jeg s'gu ikke, det kommer ikke mig ved!

Ved Kaffen.

Fru Juliane Petersen: God Dag, søde Fru Schrøder, ja her har De mig da igjen, nu da vi er kommen lidt til Ro, for De kan ellers tro, det har været en streng Tid for os med Karneval og anden Travlhed, og saa har De vel hørt, at Petrine vilde gaa over til den katholske Religion, fordi hun havde hørt denne Lange, som er sort Domino med hvid Ordensdragt. De kan jo nok tænke, at vi maatte ud at høre ham for Sprogets Skyld, og jeg vil raade Dem til at gaa derud ogsaa, søde Fru Schrøder, for De kan vist nok trænge til at opfriske Deres Børnelærdom, siden De ikke er i Sprogforeningen. Bare De møder et Par Timer i Forvejen, saa kan De godt faa Siddeplads, og han taler saamænd meget tydelig, jeg forstaar næsten hvert eneste Ord nu, da jeg har faaet at vide, at han er en Franskmand og ikke en Tysker, som jeg først troede paa Grund af Navnet, hvorfor jeg heller ikke forstod meget af de første Foredrag. Men kan De tænke Dem, Petrine var jo bleven helt katholsk og vilde tage Sløret, som jo nok kan være til Gavn for hendes Teint; men dog ikke er klædeligt for en ung Pige, og først havde hun jo tænkt paa Frelsens Hær, men saa syntes hun ikke, at de store Hatte vilde staa godt til det nye Overstykke, som hun har set paa, og saa vilde hun jo gaa i Kloster, og jeg tænkte strax paa Valløe og Vemmeligtofte og Brødrene Petersens, men Petrine sagde, at hun vilde til Frankrig, og maaske kunde hun gjøre Indtryk paa den sorte Domino, saa der kunde blive et Par ud af dem, og hun gik jo til Messe hver Dag, uagtet Frits Grønbæk sagde, at det var ikke pænt af hende at give Messen sin Søgning, naar hendes egen Svoger ogsaa handlede med hvide Varer, men saa da hun fik at vide, at Munke og Nonner ikke maa gifte sig, men skal leve i Søllebat, saa opgav hun det og lod sig nøje med at være Nonne paa Studenterkarnevalet, hvor hun for Resten ogsaa traf en sort Domino, og hun troede jo strax, det var ham, og gav sig til at konversere ham paa Fransk, og det gik ogsaa meget godt, til Maskerne faldt, og hun opdagede, at det var et Medlem af Sprogforeningen, som havde talt Engelsk for Korrekthedens Skyld, fordi Karnevalet jo foregik i Vestindien, og jeg maa rigtignok sige, at Komiteen bogstavelig talt stod med Palmer i Hænderne, saadan der var dekoreret af Carl Lund, som virkelig skulde hedde Palme-Lund, og humoristiske Billeder af andre Kunstnere og Balduin og Lumbye, og det er jo ganske interessant at se, hvor St. Krøjs Sukkeret kommer fra og naturligvis blev der danset Wiener-Krøjs-Polka hele Aftenen, og nu glæder vi os til Handels- og Kontoristforeningens Karneval, for naar Studenterne tager sig af Kolonialfaget, saa maa da Handelsstanden give Manufakturfaget en Frihavn, og De kan tro, søde Fru Schrøder, at det var drøjt at skulle til Journalistforeningens Forestilling Aftenen efter Karnevalet, men det var jo saa interessant, fordi „Politiken" havde anmeldt den i Forvejen saa man vidste hvordan de vilde spille, og vi havde jo glædet os til at se et mandigt Stykke for voxne Damer, som kastede det dansk-snerpede langt bort fra sig, og rentud sagt, saa troede jeg jo, det var saadan noget fy-føj noget, og jeg var lidt ængstelig ved at tage Petrine med, men de maa vist have strøget de uartigste Ord, for det var ikke en Gang saa slemt som Holberg, men Emil var jo sød, og saa var det saa morsomt at se Fru Eckard være gift med Kolling og Fru Hennings med Abrahams og Martinius elske Fru Hennings og Fru Wiehe elske Svanenflygel, og det maa dog være en aandrig Mand, denne Dumadsen, som har Raad til at lade sine Aandrigheder trykke paa Programmet, som jeg for Resten ikke forstod, men fint var det, og hele Forestillingen gik jo paa fransk uden Orsjester undtagen Sproget, som var dansk, hvad der var kjedeligt for mig, fordi jeg jo nu forstaar det franske saa godt efter alle de Foredrag, jeg har hørt, saa det kunde været morsomt at høre, hvordan det lød, naar vore egne talte det. Ja, hvis De saa vil høre den sorte Domino, saa er De maaske saa god at holde en Plads til mig ogsaa, saa jeg ikke behøver at møde der før Tiden. Adieu, søde Madame Schrødér, og merci for café.

Venstres Protégés.

Det er nu sagt saa tidt og ofte,
At Mange det en Sandhed tror,
At Folk, der bære Venstrekofte,
Maa friste onde Kaar i Nord.
Og det er let dog at erkjende —
Ja, De maa kalde mig for Mads! —
At Sagen tvertimod er denne,
At Venstremænd har første Plads.

NaarDrachmann skriverSmædesange
Og Schandorph er alvorlig grov
Mod snart den bedste af de mange
Af Landets Patrioter, Ploug,
De tages kraftig under Armene —
Som, hver især, Nationens Folk —
Af Bergs og Hørups hjertevarmende
Og evigglade Vælgerfolk.

Naar Kaptain Sørensen blev furet
Fra Krigsarkiverne, fordi
Han næsten uafbrudt har turet
I grumset Venstremaskepi,
Og Ærinder for „Politiken"
Han gik — ja, naar og hvor det gjaldt,
Saa lader man ham ej i Stikken,
Men giver aarlig ham „Gehalt".

NaarGeorgBrandes tidt har spottet,
Hvad der for hver en Dansk var kjært;
Naar sine Fæller han har gottet
Med vælske Noder, han har lært;
Naar han drog ud til fjerne Lande
Og gjorde sig „misliebig" der,
Saa har han tidt nok maattet sande,
Man bød ham dog velkommen her.

Men én Ting bør han dog erindre:
Der vises kan for megen Taal!
Thi han har ikke desto mindre
Dog spyttet i den gamle Kaal,
Den Kaal, som han jo stadig søbed',
Naar han fik Spark fra Andres Fad;
Men derved synes os, han røbed,
At han var lidt for ligeglad.

Og Meget er der ej, der frister, —
Det siger dog den sunde Sans! —
Til just at støtte Nihilister
Af hans Kaliber her til Lands.
At Venstremænd i skjøn Forening —
Forleden Aften just vi saa —
Tildels var af en anden Mening,
Og det kan man saa godt forstaa. —

Den extrafine Thespiskærre,
Med Avgust Rasmussen som Kusk
Ved samme Lejlighed desværre
Blevikkeforspændt—trodsJensBusk!
„Provinserne" sig dog vel trøster —
Til Sommer, véd de, Chresten vil
Imødekomme deres Lyster
Ved en Tournée med Sang og Spil.

Hermed følger et illustreret Annonce-Tillæg.

I det parlamentariske Køkken.

Om lidt skal Vællingen rettes an
For hver en loyal Forhandlingsmand;
Men de, der har Skinforhandling *in mente*,
Maa nøjes med at faa Poterne brændte.

PUNCH udgaar hver Torsdag. Pris 2 Kroner Kvartalet. (Enkelte Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle kongl. Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor, Kjøbenhavn, **Kronprinsessegade 34.**

Mapper og Pragtbind til Bladet: 2 Kr.

Redigeret af **Angelo Haase**, udgivet af og trykt hos **C. Simonsen** i Kjøbenhavn.

1891. Torsdagen den 19. Marts. Nr. 12.

Et utaalmodigt Orakel.

— Fader! Hvad er »den menneskelige Natur«?
— Den menneskelige Natur? — Den menneskelige . . .! — Aah, det er at gjøre dumme Spørgsmaal.

Det Vidunderlige.

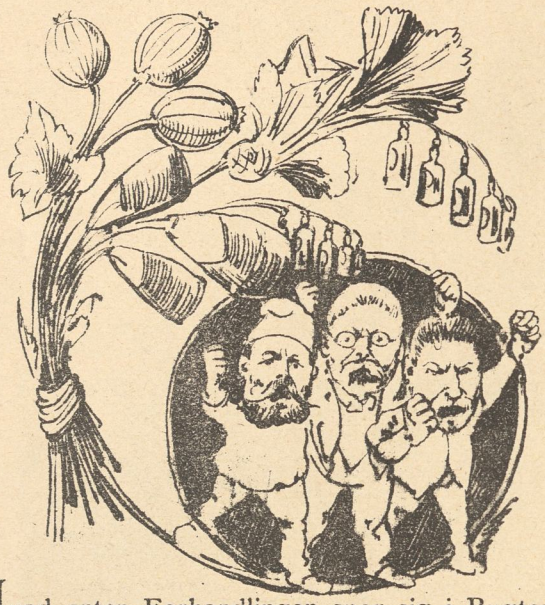

Hvad enten Forhandlingen snor sig i Bugter,
Eller den følger en Vej, som er lige,
Begynder den, skam, dog at møde med Frugter!

Mens Venstre hjemsøges af indbyrdes Krige,
Saa trækker det op til et større Parti
Reformer i Ly bag Forhandlingens Flige.

En Frihavn man vedtog i skjøn Harmoni,
En Fattigpensions-Lov derefter opdukker,
Forsikring mod Uheld man ogsaa vil gi'e;

Og saa kommer Turen til Øl og til Sukker
OgHaver til Husmænd. *Wass willst du noch mehr?*
En saadan Buket ikke hver Dag man plukker.

Med Tilskud fra Staten det hagler og sner
Og regner med Arbejder-Limonade
I alle de Ændringforslag, man ser.

Og dog er Partiet fra Rømersgade
Plus Berg og hver frisindet Evropæer
I Thinget alt andet end kisteglade.

De synes at ta'e sig det temmelig nær,
At intet der gjøres for en uheldig
Politiker, naar han er kommen paa Knæer,

At ingen Alderdomshjælp for en vældig
Bondehøvding man foreslaar,
Naar hans Politik bliver lidt for affældig,

At Folk, som har slidt i mangfoldige Aar
Med Visnen og Driven, slet ingen Kontanter,
Naar Ulykken rammer, af Staten de faar.

— Blandt storpolitiske Spekulanter
Paa hvert et Forslag de Møllesten
Har hængt som Møllestens-Fabrikanter.

Den Gang var Berg paa den grønne Gren,
Men nu der lidt muggent er ved Trafikken,
Og selv i hans Støvler er Halmen knap ren.

Hans egne Ideer har ladt ham i Stikken,
Og, naar han nu oplæser hele Ramsen
Til Fordel for Møllestens-Fabrikken,

Ja, saa har han laant sine Stikord hos Bramsen!

Den flyvende Kuffert.

Meget frit efter H. C. Andersen.

Der var en Gang en Theaterdirektør. Han var saa fin paa det, at han kunde brolægge hele Byen med Privilegier; men det gjorde han ikke, — for han var Direktør i Kasino.

Der sad han nu som »en moderne Kalif« i »et Galehus«, og tilsidst havde han kun en gammel Peter Kaninstok at tære paa. Saa brød hans Venner sig slet ikke længer om ham; men en af dem, der hed Paul, for han var anonym, sendte ham en flyvende Kuffert og sagde: Pak ind!

Nu malede Direktøren alle de gamle Dekorationer op, som han har havt liggende siden August, og da de var blevne ligesaa pæne, som da de var nye, pakkede han dem i Kufferten. Han selv satte sig ovenpaa, og saa fløj han lige ind i Eventyrets Land.

Der boede en dejlig Prinsesse, som alle Theaterdirektører bejlede til, for hun bragte et Kassestykke i Medgift. Hun kunde rigtig nok fortælle Eventyr, — nu skal I bare høre:

Der var en Gang et Bundt Svovlstikker, fortalte hun, de var saa fornemme, for de var af evropæisk Herkomst; deres Stamtræ havde en Gang været lige ved at blive Professor i den højeste Oplysning. Nu var de lagt paa Hylden mellem et Fyrtøj og en Rumlepotte, og for dem fortalte

de om deres Ungdom. »Da vi var grønne«, sagde de, »da var vi rigtig paa den grønne Gren. Vi kunde baade saare og skræmme, alle de smaa Bohêmer maatte fortælle os modige Historier, og vi slikkede Solskin i Theaterkommissionen. Men saa kom Brændehuggeren, det var den fordummede Højrepresse, og huggede os i Smaastumper. Stamherren blev pakket i »Berliner Tageblatt« og satte selv sit Navn i Historien, men vi Andre maa lave den højeste Oplysning for den nedrige Mængde. Derfor kommer vi fornemme Folk baade i Badstuestræde og i Rømersgade.«

»Ja, jeg har det nu paa en anden Maade«, sagde Rumlepotten; »jeg har baade været blødkogt og ligget paa Blegdam. Det er mig, der holder Rumlen gaaende, og derfor er jeg den Første i Huset. Min eneste Glæde er at tale om Ulykkesforsikringen med en Socialøkonom, saa at jeg kan bilde Bønder ind, at Ideerne er mine egne; men, naar jeg undtager Vandspanden fra Integade, der en Gang imellem drikker Dus med mig, rumler jeg helst udenfor Partiet.«

»Nu snakker Du for meget«, sagde Fyrtøjet og gnistrede rødt; for den havde lysende Strimer paa Ryggen og brændte Tran fra døde Torsk. »Lad os nu more os. Skal vi brænde Protokoller?«

»Nej, lad os tale om, hvem der er mest fornemme!« sagde Svovlstikkerne.

»Jeg holder ikke af at tale om mig selv«, sagde Rumlepotten; »lad os gaa i Udvalg og holde Aftenunderholdning. Jeg begynder: Der var en Gang en aaben Pande — — —«

»Dejlig! Dejlig!« sagde Tallerkenrækken, for den vidste, at Rumlepotten var vant til at faa paa sin Tallerken, naar han talte. Men Støvekosten, som var den første Dramaturg i Norden og kunde feje alle de Komedier ud, som han ikke selv havde gjort, bandt en Visnekrans om Rumlepotten. »Bekranser jeg ham i Dag«, tænkte Støvekosten, »saa giver han min schtore Bro'er Statsunderstøttelse imorgen!«

»Nu vil jeg danse i Livsbegæret!« sagde Ildklemmen paa sit Norsk; og saa stod den paa eet Ben i Skjønhed med Vinløv om Haaret og skjød Pistoler af. »Maa jeg saa blive bekranset,« sagde Ildklemmen, og det blev den; men det var en Gravkrans.

»Jeg ærgrer mig kun,« brummede Tørvekurven fra Rømersgade. »Jeg ægrer mig altid. Skal vi ikke hellere sætte Huset paa den anden Ende? Saa styrer jeg hele Kodillen!«

»Ja, ja! vi vil gjøre Mudder«, raabte Alle. Men i det Samme kom den fordummede Højrepresse ind til dem og strøg alle Svovlstikkerne af. »Nu kan da Enhver se, at vi er de Eneste, der dør i Norden«, tænkte de! »sikke Lys, vi er!« — og saa var de brændt ud. — — —

Det var Prinsessens Historie; nu skulde hun have Bryllup med Theaterdirektøren og give ham Kassestykket i Medgift.

Han satte sig i den flyvende Kuffert og fløj højt op i Luften af Glæde. Saa tændte han elektriske Lys, saa at Dekorationerne straalede, hans Pigebørn dansede, og hans Spillemænd spillede den lifligste Musik. Det var rigtig nok Stads! Børnene klappede i Hænderne, og Forældrene smilte af Fornøjelse.

Men, da Theaterdirektøren bagefter saae til sin Kuffert, — saa var den røget i Lyset. Det var hans egne Venner, der havde brændt den. »Tager Du den Slags Gutter om Bord«, sagde de, »saa skal Stadsen futtes af!« Og saa futtede de den af.

Hvis Kufferten nu ikke alligevel kan flyve, for det er jo en Troldkuffert, — ja, saa sidder den dejlige Prinsesse og stirrer efter sin Direktør; men han gaar rundt i Amaliegade og fortæller Eventyr til »Faders Kone«.

Paa Karthagos Ruiner!

Det gaar i denne Tid med Damp
I Fredericiagade,
Og der er daglig heftig Kamp
Imellem Kæmper glade.
Selv gamle Venner kom paa Kant;
Knap Mindet er tilbage
Om Baand, der bandt — de svandt! de svandt,
De løfterige Dage!

Ja, gamle Venner skilles ad
Paa Grund af Øl og Sukker;
Ret intet Sejrens Lavrbærblad
Den gamle Chresten plukker.
Endskjønt han som i fordums Tid
Med Hørup og med Brandes
I Svinefylking gaar i Strid,
Ret ingen Sejre vandtes.

Hvert Forslag, som han bringer frem
I disse Dage triste,
Det bliver ligestrax vist hjem,
Lagt udi sorten Kiste.
Man svigter Chrestens Fanestang —
Det er der noget Ondt i!
Han synger paa sin Svanesang —
Sic transit gloria mundi!

Aa! det er næstendels en Skam,
En væmmelig Kabale!
Man næppe nok vil høre ham,
Naar han vil til at tale.
Afslutning! er det fæle Ord
Fra hele Størsteparten,
Der lyder som et samlet Kor
Og stopper ham i Farten.

Vil han et Udvalg have sat
For Sagen at belyse,
Et kraftigt Nei! der lyder brat,
Som selv en Berg kan kyse.
Den gamle Førers Herskerstav
Er brudt og lagt i Støvet.
Nu sidder paa sin egen Grav
Hr. Chresten, sært bedrøvet.

Se, det er ikke just saa sært,
At slig Terrorisering,
Som man af Chresten selv har lært
I mangen en Turnering,
Den faar han selv at føle nu
Og kan det ej forhindre;
Men Chresten, han er gram i Hu
Og Hørup ikke mindre.

Og det er Edder og Forgift,
Som deres Blade sprude —
Det er jo ogsaa noget stift
At blive lukket ude;
Naar man har været første Mand
Ved Truget hele Tiden,
Man let forstaar, det smerte kan
At blive sparket siden.

Naar man som ægte Sandheds Tolk
Igjennem Byens Gader
En Gang er trukken af sit Folk
Og hædret som en Fader,
Saa maa det gjøre dobbelt ondt,
Naar Gubben bliver gammel,
At se, at Folket render rundt
Med En som gammelt Skrammel!

To Sjæle — een Tanke.

(I Venteværelset.)

— Nu er det vist Deres Tur at gaa ind.
— Nej, gaa De kun først, jeg kan saa godt vente.
— Ja, jeg er egentlig kun gaaet herop for Varmens Skyld.
— Det er jeg, ærlig talt, skam ogsaa.

Ufatteligt.

— Fader! Hvor gjør den Mand dog af sin Middagsmad?

Maske-Rade.

Vort Jødeblad nylig en Tanke os gav,
Som ej man til Døde bør tie;
Den passer saa dejlig til Nutidens Krav
I Retning af alt dette „Frie“:
Med Retshjælp, Theater, med Dit og med Dat
Man gjør kun de Færreste glade,
Men tænk, om vi Kronen paa Værket fik sat
Og afholdt en „fri Maskerade“.

Vi ser den i Aanden! — Hr. Berg med Talent
Gaar om og gjør vilde Mirakler;
Maskeret som Uheldsforsikrings-Agent
Præmierer han Gubber og Stakler.
Og, naar saa han selv under Loven maa ty,
Bør Staten da pænt ta'e sig a' ham:
Da Stangen blev knækket paa hans Paraply,
Gik alle hans Sanser jo fra ham!

Hr. Sørensen, pyntet som Foraarskaptejn,
Be'er kjærlige Folk om en Gave;
Og Ex-Pastor Jensen, hin Tübinger-Degn,
Slaar Volter som Narre-Pave.
Ja, der kommer baade Statsfolk og Plebs,
Og, har saa først Spillet man gaaende,
Saa gjør Je. K. Lauridsen, udklædt som Krebs,
„Tilbagegang fra det Bestaaende“.

Med Vinløv om Haaret staar Ibsen, af smaa
Bohêmer uhyrlig forgudet,
Og ellers for Resten med ingen Ting paa, —
Men han kommer aldrig i Skudet!
Hr. Bojsen som Sukkertop hyller sig ind
Og smelter i Højres Partifavn;
Men afdøde Herman maa drive, det Skind,
Som Strandvasker rundt i en Frihavn.

Riis-Knudsen forklædt som en Fribillet
Kan frejdig Kontrollen passere;
Og saa kommer Severin, fyldig men net,
Maskeret som Mand af „die Ehre“;
En Trekvarters Purk spanker modig omkring
Med gloende røde Plakater,
Han lugter lidt fælt, men det gjør ingen Ting,
For han er „det frie Theater“.

Kun Georg ved Indgangen bliver vist a'
Trods venlige Ord og Besnærelse,
For han vil en Statsunderstøttelse ha'e
Som Vederlag for sin Nærværelse!!
Og dermed er den Maskerade forbi,
Og Eedvard bestrøer sig med Aske:
Hans Væv gaar i Kludder med Georg, fordi
Det taber sin vigtigste „Maske“!

Ny Overenskomst.

Ifølge Telegram til adskillige »evropæiske« Blade skal Folkethingsmand C. Berg være kommen overens med sig selv om til Loven om Ulykkesforsikring at stille følgende Ændringsforslag:

En Arbejder, som ved en ulykkelig Hændelse kommer til at drikke for stort et Kvantum vaade Varer. og som Følge heraf ogsaa kommer til at drikke en Kammerat diverse Skaller, kan fordre sig de af Ulykkestilfældet flydende Sagsomkostninger godtgjorte af Statskassen.

Ligeledes kan han, saafremt han for Højesteret har faaet Octavius Hansen til Defensor, uanset, om dette skyldes et Ulykkestilfælde eller en grov Uagtsomhed fra hans Side, af det Offentlige fordre sig tilkjendt en passende Erstatning for den Skade paa Syn, Hørelse, Hukommelse og Aandsevner, som Defensionen maatte have afstedkommet.

Endvidere kan en ugift Kvinde af Statskassen kræve fuld Erstatning, saafremt hun er »kommen til Skade« saavel under som efter Arbejdstiden.

Desuden siges Hr. Berg foruden disse Forsikringer at ville forsikre sine Vælgere i Sommer, at han, saa snart han kommer til Magten, vil møde med et Forslag saalydende:

§ 1. Fra førstkommende Finansaars Begyndelse ophæves al Fattigdom i Kongeriget Danmark.

§ 2. Denne Lov gjælder ogsaa for Færøerne.

Endelig agter han til Loven om Alderdomsforsørgelsen at stille følgende Ændringsforslag:

Abonnenter paa »Venstrebladet« skal have Alderdomsforsørgelse, saasnart de er indtraadte i Konfirmationsalderen, da de ellers vil være afskaarne fra at nyde Gavn af Loven, eftersom de sandsynligvis vil have kjedet sig ihjel længe før Lovens 60 Aars-Aldersgrænse.

For at Abonnenterne i det Ydre kan godtgjøre Befejelse til at komme ind under Alderdomsforsørgelsen, paatager Bladets Redaktør sig at sætte alle dets Holdere graa Haar i Hovedet før Tiden.

Bentheim Venstremands lystelig Anfang Og sørgelig Udgang.

(Frit efter Peder Syv.)

1. Deere saa mange udi Danmark | Som ville Ministre være | Og de ride til Venstres Bundtmagerloft | Og lade sig Klæder stære | Og nu stander Ollet udi Vaade.

2. De loede sig Klæder stære af ny | Udi Skin-Forhandleres Lige | Det gjorde de ikke af anden Sag | De agtede Bentheim at svige.

3. Det voldte hand liden Borchsenius | Med samt hans Morgenblad | Han lagde op et svigefuldt Raad | Som gjorde ej Bentheim glad.

4. Bentheim beder Kresten, hin liden Smaadreng | Lægge Saddel paa Gangeren graa | Vi ville ride til Folkething | Og se, hvru Sagerne staa.

5. Lukke Du den Forhandlings Dør | Med Rummel og Blændværk tykke | Højremand ej er af Kvinde født | Den skal med Hænder oprykke.

6. Højremænd værjer for hver den Sted | Som udi Marken mon staa | Bentheim ej værjer den lille Tue | Som hand skal bygge paa.

7. Der kom ridendis i den Gaard | De sammensmeltede Mænd | Bentheim haver mist baade Dreng og Svend | Hand haver kun Kresten igen.

8. De hugged en Frihavn i Birlingsbad | Og Bentheim de Livsfaar gav | De stunge hannem i venstre Side | Og grove den Herres Grav.

9. Saa tog Bentheim Kresten ved Hand | Og droge de faa af Lande | Det blev kun en drøvelig Alderdom | Det vil jeg sige for sande.

Og nu stander Øllet udi Vaade.

Punchs nye Feu-Regulativ.

Af den af *Punch* i sin Tid nedsatte Theater-Kommission er der efter et Aars ihærdigt Slid bleven udarbejdet et nyt Feu-Regulativ, der for Resten er ganske Mage til det gamle. Af dettes Bestemmelser hidsætter vi følgende.

Af Theatrets aarlige Underskud afgaar der 10 pCt,. der deles i 10 lige store Dele, henholdsvis paa $7^3/_4$ og $2^1/_4$ pCt, hvoraf den ene Halvdel anvendes til Feu, den anden til Alderdomsforsørgelse for forhenværende Kammerherrer. Operaens Koristinder er ikke berettigede til Alderdomsforsørgelse, men har til Gjengjæld Ret til at blive i Embedet, indtil de dør af Alderdom.

Med Hensyn til Feuen inddeles Personalet i 4 Klasser, der atter for Nemheds Skyld inddeles i a, b, c, x, og y, disse atter i Overklasser, Mellemklasser og Underklasser. I 1. Klasse A maa kun virkelig fremragende Kunstnere med virkeligt Talent komme, i 1. Klasse B kun virkelige Kunstnere med virkeligt Talent, i 2. Klasse Kunstnere uden virkeligt Talent, men dog med dramatisk Talent, i 3. Klasse Kunstnere, der vel ikke har dramatisk Talent, men som dog er i Besiddelse af andre nette Selskabstalenter, f. Ex. at kunne spille L'hombre, og i 4. Klasse Kunstnere uden nogetsomhelst Talent i nogensomhelst Retning.

Naar det kgl. Theaters Kunstnere paa Grund af Upasselighed, privat Virksomhed ved Aftenunderholdninger o. lign. ikke har Tid til at medvirke ved Theatrets Forestillinger, udbetales der dem foruden Feu en særlig Spillepræmie. Denne erlægges selvfølgelig altid i Spille-Jetons.

For Operaens Vedkommende ses der ved Feuberegningen ikke saa meget paa Stemme og Talent som paa en behagelig Omgang og en blid og føjelig Karakter. Endvidere ses der paa Sværdsiden navnlig paa, om Vedkommende er svensk af Fødsel, dog er der en Kammersanger, som altid skal være i 1. Klasse a. For Damernes Vedkommende sker Feuberegningen udelukkende efter Højden.

Balletten faar selvfølgelig kun Andel i Feuen de Aftener, den optræder, men for øvrigt er den ligesom Skuespilpersonalet inddelt i fire Klasser osv., eftersom Kunstnerne er i Besiddelse af fremragende Ben, virkelig talentfulde Ben eller Ben, der er blottede for ethvert virkeligt Talent, de saakaldte Smalben. For øvrigt bestemmes det, at Balletten ikke mere skal optræde.

Brandfolkene er selfølgelig selvskrevne til Feu. Kontrollørerne faar Feu, naar de udøver en virkelig Kontrol, ligesaa de fremragende Pyntekoner og de virkelige Talenter mellem Maskinfolkene. Abonnenterne faar 1. Klasses Feu for hver Gang, de ser „I Provinsen", iøvrigt giver ogsaa „Hedda Gabler" vældig Feu.

I Horsens Slagteri.

O Andelssvin, o ædle Andelssvin, faldera,
For eders Skyld saa mangt et billigt Grin falder a',
Især naar Andelsfolket ta'er paa Vej, faldera,
Hver Gang en mager Andelsflæskesteg falder a.

I Horsens var der nylig voldsomt Spænd, faldera,
Formedelst Andelstankens Tillidsmænd falder a';
Af Overskud i Aar forbistret lidt falder a',
Og Pengegrisen mistet har sit Fedt, faldera!

Man havde tjent for lidt paa sine Søer, faldera,
Derfor var Bønderne i Krigshumør, faldera.
I Næsen var der Ben og inte Brusk, faldera!
De rejste Svine-Børster mod Jens Busk, faldera!

Forgjæves foreslog vor Jens enhver, faldera,
At gaa til Heymann for at ta'e, hvad der falder a'.
Man spydig var og gjorde syndigt Sjov, faldera;
Kort sagt, det var et Slag ved [Flæske-]Bov, faldera.

De fandt, at Jenses folkelige Dyd falder a',
Og derfor Piben fik en anden Lyd, faldera:
Hvor han til „Folkegave" Pibe fik, faldera,
Blev nu han pebet ud med fuld Musik, faldera!

Hvad Fanden vilde Jens paa den Galej, faldera?
—Nu stak han ud et: „Fanden tage mig —!" faldera,
Men fik til Svar: „Dog inte lige strax!" faldera,
Paa Folkemøder Vits af denne Slags falder a'.

Det minded' om den Stund paa Israels Jord, faldera,
Da Fanden i en Svinefylking foer; faldera!
Hvis Aarsag den i Vandet gik med Glans, faldera,
Lig Andelssvinene, som her til Lands falder a'.

Jens Busk, som dog har Svin paa Skoven ha't, faldera!
Rent mangled' Svineheld i den Debat, faldera;
Ifølge, hvad i *Horsens Folkeblad* falder a',
Hans Frase-Flomme blev til Pølsemad, faldera!

O Andelssvin, o ædle Avdelssvin, faldera!
For eders Skyld faar mangen Bonde Klin, faldera;
Thi Lykken underfundig er og træsk falder a',
Hvor Venstres store Ord og fede Flæsk falder a'.

Hermed følger et illustreret Annonce-Tillæg.

Ulykkestilfælde? — Grov Uagtsomhed?

Og Chresten han tog sig slet ikke i Agt,
Da Ulykkesloven blev forelagt: —
Da Ingerslev nemlig hans Ændring saa,
Saa var der en stor Plamase derpaa.
Derfor gav han stakkels Chresten Prygl,
Og det var nok blot for Hr. Bramsens Skyld.

udgaar hver Torsdag. Pris 2 Kroner Kvartalet. (Enkelte Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle kongl. Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor, Kjøbenhavn, **Kronprinsessegade 34.**

Mapper og Pragtbind til Bladet: 2 Kr.

Redigeret af Angelo Haase, udgivet af og trykt hos C. Simonsen i Kjøbenhavn.

1891. Torsdagen den 26. Marts. Nr. 13.

Havana?

— Er det en af de Cigarer, Du fik af mig, som Du der ryger?
— Ja, mit søde Lam?
— Er Du glad for dem? Hvordan er de?
— Jo, det er af dem, som det er bedre at give end at tage!

De syv Slags Kaal.

Skærtorsdags-Betragtninger.

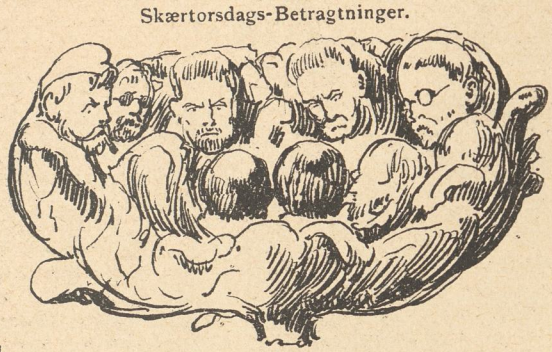

Saamænd! — Af en stille Uge at være
Er Ugen ellers gemytlig nok!
I Demokratiets brogede Flok
Var alt det Liv, man kunde begjære.
Det lød fra det »rene« Venstres Rækker,
At »ned med Estrup« var Kampens Maal;
Men paa de Planer, de Herrer udklækker,
Har Skæbnen gjort temmelig grundig Kaal.

Fra Rømersgadens Drivhus der kom
En Hoben Gevækster og rodløse Planter,
Der skulde som Borgerrepræsentanter
Paa Raad- og Domhuset plantes om.
For Knudsen og Klausen og hele Resten
Saa smaat der antændtes Glædesbaal;
Men, da de saa skulde »spise Hesten«,
Blev der paa Spisesedlen gjort Kaal.

Paa Frederiksberg fik de »liberale«
I Tirsdags raabt alle Mand i Gevær
Og trodsed' en Valgkampagnes Besvær
For med en forloren Valgsejr at prale.
Men, saasom hos dem kun »Liberalismen«
Bestaar i Spektakler og syndigt Skraal,
Man under af Hjertet »Ideens« Stridsmænd,
At Virkeligheden paa dem gjør Kaal.

Trods sammensmeltende Harmoni
I Rigsdagskasernen, gaar livlig Ballonen:
Her slaar sig Chresten til Obstruktionen
Som Surrogat for sit Visneri.
For det Program vil saagar gjennem Øjet
Han vandre paa Skræder Holmses Naal,
Men, skal han for Alvor gaa i Tøjet,
Saa bliver der paa hans Kameler gjort Kaal.

Hr. Hørup har ikke mægtet at hytte
Den Alderdomslov for total Ruin,
Som han havde laant hos Markus Rubin,
Saa han maa nok sige: Hvad kan det nytte?
Han raabte saa tidt med Torsk, der var døde,
Nu er han selv bleven gjort til Aal.
— Paa Hoveder, om de var nok saa røde,
Har Nemesis før kunnet gjøre Kaal.

— Paa Tirsdag staar Venstre i Plader og Staal
Parat til en demonstrativ Finale:
Jens Busk vil maaske med en »kaalhøgen« Tale
Paa »Provisoriet« gjøre Kaal.
Men Demonstrationer kun lidet nytter;
En Gang maa dog tømmes Godkjendelsens Skaal;
Og den, som i Dag i Kaalen spytter,
I Morgen maa søbe den selvsamme Kaal.

Generalforsamling

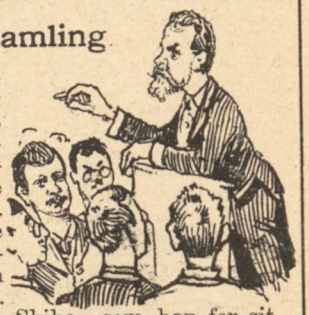

Ved Mudderprammen *„København“*s Generalforsamling forleden begærede Otto Ordet for et Par opponerende Bemærkninger. Han var meget misfornøjet med, at „København“ ikke gav noget aandeligt Udbytte. Bentheims Pæreskude, sagde han, stak ligesaa dybt i Mudderet som „København“, men de svømmede dog, de Pærer. Han kjendte desuden mange Skibe, som han for sit Vedkommende havde havt meget Udbytte af. Der var f. Ex. Grossererbaaden „Dagbladet“ og „Aviso“ damperen ved Trinitatis. Taleren havde i mange Aar været Chef paa en Plimsoller, han kunde altsaa tale med af Erfaring. Men han havde altid faaet noget ud deraf, selv naar han maatte nøjes med at lade sig bugsere af Galeasen *„Ibsen“* eller Isbryderen *„Bjørnson“*. Og alle vidste dog at den Sidstnævnte havde faaet en Skrue løs, fordi han rystede i Bugserne, naar der lød et Kanonskud. Grunden til, at *„København“* intet aandeligt Udbytte gav, var ikke blot den ubestridelige Kjendsgjerning, at den var ualmindelig fladbundet. Det var heller ikke, fordi den havde et levende Lig i Lasten, hvor det laa og hang Graahimle op i „København“s store Tomme, saa at Eedvard troede, at der var en Grædekone om Bord. Men det var, fordi den var fragtet med saa mange uvartige Ord, som dens Fører bagefter maatte raade Bøder paa.

Det var meget rigtigt, at den literære Fragt ikke skal bestemmes af fjortenaars Piger, men den skal heller ikke bestemmes af tyveaars Drenge Og det er ikke Madsen af Læserne, man skal tage Hensyn til, naar Madsen kun egner sig til at sætte „Menneskedyr“ i Skindpelsen. I det Hele taget var det ganske forkert, at Mudderprammen havde en Chef, der baade selv skulde være en Umulighed og tillige sørge for, at Indholdet blev umuligt. Det blev jo det bare Roderi.

Taleren vilde dernæst stemme imod, at der blev givet Statstilskud til Skoleskibet „Georg“. De Drenge, der uddannedes, var i Reglen smaa sorte, saa at man risikerede at faa Smuds paa sin Trøje, naar man rørte ved dem. Han havde selv en Gang været en af dem, og han kunde forsikre, at de ikke lærte andet end at pifte i Fingrene. Og det lærte de heller ikke. For som oftest stak de Fingrene for dybt i Halsen, og saa kastede de ufordøjet Filosofi op.

Pramfører Ove tog derefter Ordet:

Han gjorde Forsamlingen opmærksom paa, at Mudderprammen „København“ havde sejlet hele Aaret rundt og ikke lidt andet Bræk paa Maskinen, end hvad Mandskabet selv kunde besørge. Den var jo nok en Smule havareret, men det behøvede han ikke at gjøre Nogen Regnskab for. Umyndige Folk gjør overhovedet aldrig Regnskab. Han anbefalede paa det Varmeste at give Tilskud til Skoleskibet „Georg“. Dets Fører var vor fælles Rheder, og som man rheder, saa ligger man. Men naar man ikke kunde ende med at blive liggende paa en

Statspension, var der jo slet ingen Mening i at være Fører for en Mudderpram.

Til Otto vilde han kun bemærke, at „København" var oprettet paa en Tid, da billigt Mandskab gik ledigt paa Torvet. Man kunde altsaa ikke forlange, at den skulde være fragtet med prima Varer. Han havde dog forgangen Nat truffet nogle Damer paa Gaden, som havde udtalt deres Paaskjønnelse af Mudderprammens „modige" Indhold. Hans Mudder var iøvrigt altid af fineste Slags, da han kun øste af ansete evropæiske Slamkister; og han gjorde altid sit Bedste for at kaste Folk Mudder i Øjnene.

Under almindelig Jubel blev der skredet til Afstemning. Det vedtoges med alle og en afdød Stemme at udtale en Anerkjendelse af den modige Førers Umulighed. Han takkede smigret. Derefter vedtoges det at indsende en Adresse til Rigsdagen med Forslag om, at det paa den regelmæssige Finanslov opkrævede Beløb skulde uddeles til Skoleskibet „Georg". Til Slutning forbeholdt Bestyrelsen sig Ret til under eventuelle, forestaaende Havareringstilfælde at brænde sine Skibe.

Dagens Vidundere.

Illustreret Opfindter- og Mikenik-Tidende.

Om huorledes FriHaunen opfindes og Dødstraffen Ophæves m. m. m., Som jeg udi mit Hiærtes Eenfoldighed haver udpøndsket og hvil nu tage Patent paa, Hvis jeg kan faa det.

Og en FriHaun ved jeg ikke hvad er, da jeg aldrig haver seet noget lignende. Men da jeg dog haver lært af Niels Nielsen udi Angkerborg pr. Kjøge, huorledes man skal opfinne Og jeg er et got Hode og jeg haver læst Hermand Bangs Artikler i Køvenhaun, som vist er en Frihaun for ham og hand heller ikke hauer Forstand paa Tingen undtagen fordi han skriver Romaner og lydriske Digte i stilhed Som Jeg ikke haver læst Men ogsaa kunne gjøre. Huis jeg ville. Og derved haver jeg erhvervet mig Indsigt i Nasionalokkonomikken. Og jeg ville Spørre om ikke TagAnlægget paa Nasionald kunne bruges dertild Som man altid bruger naar Man ikke har Noget Andet og som vilde være Nasionaldøkkonomik Eller ogsaa Panneramet eller Marmorkirken Som Tidtgen nok ikke faar færdig alligevel og Dampvovnen kunne jo saa besørre Befodringen.

Og da det jo Nu er bleven Paadske og vi er over Handelsogkontoridstforeningens Karnevald og Folk begynner at gaa paa langelindje og det aldrigen kunne sjenere dem om der war Frihaun paa TagAnlægget og vor Handelsstand mangler enersji som jeg haver og Jacobsen kunne got brogge sit skadtefri Øl og Politiken skal ikke være skadtefro og Onskabsful mod mig Som den kan wære fordi at den kjender Mig og ved huordanne jeg er fordi jeg haver Arbejdet ved Bladet og kan derfor være Onskabsful mod det igjen og Filipsjov kunne faa en Orden og Hermandbang blive direktør og Kejservilhelm grave Kanaler og Overode bygge Moler i Sønderjylland.

Da jeg ikke haver Lært noget og ikke haver begrev Om Frihaunen. Saa vild jeg anbefalde Mig Ærbødist med denne Opfinnelse. Og jeg finder det frækt af Handelsstanden at gaa paa Langelinje Storebededasaften og spise hvarme Hveder naar de kommer hjem. Fordi det viser, at der icke er Fudt og enersji i Handelsogkontoridstkarnevaldsforeningen som skulle pænt blive hjemme og padse Botekken og springe paa disken og lave Frihaunen. Og jeg vil frabede mig, at der gjøres Grin med mig som f. Ex. udi Puns. Da Jeg ikke er Morsom,

Og saasom Jeg tænker paa mange Ting og haude opfundtet Meget og ogsaa opfundtet Dødstraffen, huorledes mand skal blive av med den Da det dog vidstnok var det nemmeste, om Mord ikke blev begangne, Og ikke stiæle, saa var der jo icke Noget at strafe for. Og Jeg synes Derfor, at Politidet skulle forbyde Morterne at sla i Hjæld. Som De Saa Ogsaa Nok lod Være, Og stjælE. Undtagen de galne og sindsSyge, Som det er Synd at nægte den Fornøjelse Og Naar Man saa slar IHjæld alligevel, Uagtedt det stander udi chatechismen og balslevsLærebog, adt Man skal lae være Saa maa mand wære moralsk SindsSyg. Som Hermandbang. Har skrævet udi Køvenhavn, Og derfor Saa kand Man icke gjøre for det, Fordi at hvis Mand ikke haude Wæret umorralsk sindsSyg, og Galen, saa havde Man nok hvidst, at Man ikke maadte. fordi at jo alle fornuftige Mennesker haver jo gaaet til Presten og der lærdt det udi deres Ckatechismus. Men Dersom mand er et levende Lig, da kan det ikke gjøre saa Meget, om De da tager Liwet af En i Gang til. Fordi man da ikke haver noget Videre at midste. Og jeg synnes, det er Grudeligt.

ÆrBødist
Hans Hansen Bang
Opfindter og mikkenisk Sjeni.

Paa Faldrebet.

Omsider det mod Enden lakker
I Landets Thing;
I de ærværdige Gemakker
Man tappert til det Sidste snakker
Med sære Spring.

At der er Foraar udi Luften,
Det mærkes grant,
Det sporer man af hele Duften;
Til Fange tager man Fornuften
Paa hver en Kant.

Dagsordenerne jevnlig vrimler
Med alle Slags,
Med fede Sager, tørre Simler,
Med Øl og Sukker, saa det svimler
For Øjet strax.

Af de heterogene Sager
Man vilde helst,
For ej at give Grund til Klager
Hos Vælgerfolket — hvadbehager? —
Ha'e nogle frelst.

At Visnepolitiken mere
Ej trives kan,
Derpaa man fik Beviser flere,
Og blive ved at obstruere
Gaar ikke an.

Men det Fordømte ved Affairen
For mangen En,
Det er nu, hvordan man skal skjære'n
For at, for Syns Skyld, redde Æren
Foruden Men.

Hvordan man bedst som faste Klipper
Skal kunne staa,
Som Mænd af støbte Staal-Principper —
Se, det er netop der, det glipper,
Kan man forstaa.

At man er gaaet bag ad Dansen
Er let at se;
Men derfor Hr. Octavius Hansen
Selv til det Sidste staar paa Skansen,
Saa man maa le.

Og derfor trumfer han i Bordet
Med Brask og Bram,
Skønt vel han veed, at hele Koret
Ej bryder sig en Dejt om Ordet,
Der kom fra ham.

Og derfor Hørup-Bergs Aviser
De rykke frem
Tildels med Grovhed, dels Bêtiser,
Der Dioskurerne kun viser
»Som Store Slem«.

I og udenfor Forretningen.

— Men Gud bevares, Hansen! Hvordan er det, De ser ud?
— Jeg er bare i Færd med at lade Skægget gro, Hr. Grosserer!
— Aa, vil De ikke være saa venlig at besørge den Slags Ting i Deres Fritid!

Frisk ankommen.

— Hvad er Du for En? Hvor gammel er Du?
— Jeg er inte gammel, jeg er ganske ny!

Fem Procent.

Over det glade Kjøbenhavn
Sværer en Sky, saa sort som en Ravn:
Tænk! En forhøjet Indkomstskat
Sættes for Tiden under Debat.
Rundt om i alle Stadens Roder,
Hvor man beskattes efter Noder,
Skal, af hvad man har tjent,
Snart man nok blokkes for fem Procent!

Sikken en Glæde og sikken en Svir
Der mellem Skatteborgerne bli'er,
Naar denne nye Tarif er begyndt,
For de har nemlig saa meget af Mønt,
At de veed ikke, hvorhen de skal vende
Sig for at faa paa Kontanterne Ende,
Derfor er Hvermand glad og fornøj't,
Naar han er skattet dygtig højt.

Og for den bedste Borgerdyd
Er det en Kilde til uavnlos Fryd
Bare at se en Skattebillet;
Deraf man føler sig løftet ret.
Stundom man bliver saa glad i Hætten,
At man er nær ved at tage Billetten,
Naar man betænker, hvad selv man faar
For sine Penge, som den Vej gaar.

Ja, for hvad faar man for sin Person
For sine Penge som Kompensation?
Svaret er ens, i hvilket Kvarter
Man sig i Staden bosat ser:
Baade i Snarens og Udenbyes Vester
Faar man — Besøg af sin Rodemester,
Og endvidere faar
Man sig en Lettelse, inden han gaar!

Blot Magistraten Fornøjelse
Faar af sin Skatteforhøjelse!
For der er sorte Sjæle, der tror,
Skatten er inte nær saa stor,
Hvis man til Frederiksberg vil drage.
Sæt nu, Kommunen beholder tilbage
Ikkun de Godtfolk, som ingen Ting har!
— Hvor mon de fem Procent den saa ta'er?

Af Punchs Musik-Katalog. (Uddrag).

»Berg-Væg brist med Larm og Brag« ..... for to Hænder. Instrumenteret af Bramsen.
»Jeg ejer ej det røde Guld« ..... Børne-Symfoni, udgivet med Statsunderstøttelse. Tilegnet Georg Brandes.
»Har De læst i Berlingske Avis?« ..... I Kammerherre-Nøglen. Anbefales til Brug i Kgl. Elevskoler.
»Ja, Haandværksmanden har det godt« ..... Opsang. Foredraget af Rigsdagsmand P. Holm.
»Jeg spænder for mine røde Fuxer« ..... do. do.
»Dejlig er den Himmel graa« ..... Miserere for levende Lig. Tilegnet Herman Bang.
»Den rige Mand kommer susende« .... Edition Ritzau. Overskuddet tilfalder trængende Journalister til en Udenlandsrejse.
»Kommer hid, I Piger smaa« ..... i billig Udgave. Eneret for »København«.
»Der var en Gang en tapper Mand« ..... en Smule defekt. Af Alexander Kjelland.
»Tvillinger, Tvillinger, hellige Lyd« ..... Duet. Foredraget af d'Hrr. Hørup og Berg.
»Alverden for mig præke maa« ..... uden Akkompagnement. Udsat af Ex-Pastor Jensen.
»Da Hegel en Gang laved Puns« ..... Pengepolka. Anbefalet af Bjørnstjerne Bjørnson.

Symfonia.

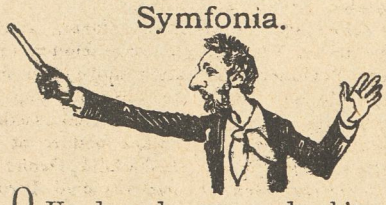

O Ungdom, du grønne, du skjønne!
Jeg prise dig vil i en Sang;
Og det har jeg Ret til: Jeg fylder
Først sytten ad Aare en Gang.
Hvad var vel de Gamle, som ikke
Kan træ'e et Par Børnesko mer,
Naar ikke vi mandige Unge
Tog fat paa en anden Maner?

Blandt gamle Filistre herhjemme
Som miskjendte Aander vi gik,
Til endelig i „Symphonia"
Vi Unge blev sat i Musik.
Saa skar vi de gamle en Fløjte,
Saa det gennem Marven dem krøb;
De lytted', de gabed', de studsed' —
Og holdt sig for Øret og løb.

Selvfølgelig! Hvor kan Filistre
Forstaa sig paa Genialitet?
At skyldig Ærbødighed vises
De Unge, vist aldrig er set!

Nej, Sagen er den, at de Gamle
Af lutter Misundelse sprak,
Da tværs gjennem Gade-Musiken
En splinterny Axel vi stak.

Det hed sig, — det var i November, —
At Folk skulde tae sig i Agt,
For vi havde slet ikke Noget
I Grunden, vi skulde ha'e sagt!
Men pyt! Vi de Gamle lod snakke,
De kunde ej volde os Men,
Thi, saasom vi boer i et Glass-hus,
Kan sagtens de kaste med Sten.

Saa gav vi i forrige Uge
Vor anden Koncert for i Aar,
Og saa kan De tro, at vi viste
Til Gavns, hvad vi Unge formaar.
De Gamle vor Storhed benægter,
— Hvor det dog er lavt, og hvor dansk!
Men Robert Henrisches fik lærtos,
Hvordan man skal vise sig „spansk".

Vi kastede ej vore Perler
For Sinker, som intet forstaa,
Nej, — vi lod de Gamle agere!
Var det ikke snildt fundet paa?
Saa høsted' vi Lavrbær og Ære;
Alverden fandt Planen genial.
De kaldte den rent ud en Winding
Og hviskede: „Lütken sie mal!"

Perserbrev.

Den 9. i Maaneden *Din* Aar 1259 efter *Jezdegerd.*

Selim, Musas Søn, Profetens Slave, Hilsen!

Salem! Fred være med Guzles Søns Mellemgulv! Inshallah! Gud er stor! Ved Muhameds Ribben! Længe har Yakubs Munds Røst ikke søgt den stærktskæggede Salems Øren, dem Allah bevare! Maatte din Skygge bestandig voxe og dine Indvolde være aabne som Basuner for Musas Førstefødtes Ord! Selah! Allah Akbar! Ahriman og talløse Dews have i lange Tider hjemsøgt disse Hundesønners Land med isnende Aandepust, og Yakub, Musas Søn, har siddet i sit Pavlun, hyllet i talrige Kaftaner, med en evindelig flammende Ildgryde ved sine Fødders Fodsaaler, skælvende af Kuld. Mashallah! Maatte Ormudz's straalende Øje snart igjen opgaa over dette sørgelige Kafirland! Selah!

Ved Ayeschas Aske! Disse Gjavrer ere dummere end Trapgæs. Inshallah! Deres Forstand er som et Sandskorn, deres Hovmod som Djebel Musa, deres Tørst som glødende Ørkeners, deres Punge tommere end udspilede Bukkeskind. Allah Akbar! De rigeste af disse Kafirer hedde Grosserere, de fattigste ligesaa. Disse Sønner af Stinkdyr drive Handel, men, ved Profetens Aasyn, deres Handel er ubetydeligere end et Hønseæg: den foregaar kun fra saakaldte 50-Øres Butikker, hvor man faar kostelige Varer for intet og syv Punge Dareiker bag i Fez'en, naar man gaar. Allah il Allah! Deres Fabriksvirksomhed er mindre end en Myre, og Musas Førstefødte bør ikke skænke den Omtale: der forfærdiges kun Børn, Børnevogne, Træsandaler, daarlige Bøger og Billeder og andre Pinselsredskaber. Bismillah! De, som gjøre Bøger og de Allah forhadte Billeder, hedde Forfattere og Kunstnere; de ere alle til Hobe fattigere end Lokmann, leve af Blod og Menneskekjød og opæde hverandre indbyrdes af Sult. Mashallah! Nogle enkelte, de ypperste af dem, som Abu *Rasmussen Søkilde*, Myr *Ewald Tang* Ibn *Kristen*, *Bertel Elmgaard* Mirza, ernæres paa Statens Bekostning med fed Venstre-Pillav, kogt paa Skatteyderben, den saakaldte Statsunderstøttelse.

Allah Kibir! De som gjøre Billeder, dem Allahs Lynstraaler ramme, staa under en Bimbaschi, Myr *Karl* Ibn *Madsen*. Ved Ayeschas Indvolde! Denne Gjavrs Griffel er uopslidelig som Alis Spyd, hans Munds Ords Fylde som syv Kællingers, hans Frugtbarhed som en Hjord Kaniners, hans Upartiskhed større end Højsletten Pamir. Allah il Allah! Han er født i den Stad Japan, som ligger Tusinder af Parasanger fra det straalende Ispahan, og hvis Shah er Dronning Dowager, der byder over det uendelige Papir *Nationaltidende*, og i Nakken bærer han en Pisk og under Hagen en Pisk og i sin Højre en Pisk, hvormed han tugter enhver, der er skyldig i den Brøde ikke at hedde Abu *Skovgaard* eller *Bindesbøll* Mirza. Allah Akbar! De, som gjøre Bøger og hedde Forfattere, ere talrigere end Græshopper og frugtbarere end Myrer, og hver Dag, Allah lader oprinde, ser Forfattere af begge Kjøn, — thi ved Jezdegerds Aske, faa ere de af Kafirernes Kvinder, som ikke gjøre Bøger, — fødes i Skokketal og Frugterne af deres Hjerners Dunst afgive en god og billig Brændsel, naar Ahrimans iskolde Aande farer hen over vantro Kafirers Land. Vil Selims Øren tro Jakub, Musas Søns Mund, hvori der ikke findes Møg? Ved Allahs gyldne Maane, endog forlængst afdøde Gjavrer gjøre Bøger, og den over hele Farsistan navnkundige Kafir Myr *Herman* Ben *Bang*, hvis Støv Graven forlængst gjemmer, er den frugtbareste af de frugtbare. Ved Profetens Skæg! Musas Førstefødtes Indvolde have vendt sig af Glæde, da Yakub læste om en gammel Kafirshah, Abu *Christian IV*s Liv og Gjerninger. Mashallah! Maatte Allah unde det duftende Farsistan og hele den nærende Jord mange slige Shaher! En vidtberejst Gjavr, ved Muhameds Aske, Myr *Bering* Ibn *Lisberg*, har født dette Værk til Herlighed af sin Hjernes Dunster. Bismillah! Denne Kafir er en navnkundig Sømand, og hans Lænders Kraft har gjort det store Vand mellem Østen og Vesten, som bærer hans Navn, og en Ulema, Myr *P. Lauridsen*, vil snart nedkomme med en Bog om hans Opdagelser og hædre ham ved skjønne Epitafier, — om Forladelse, han mente Epitheta, — Ahriman selv staar i disse Allah forhadte Fremmed-Ord. Og Allahs Aand er over Myr *Bering*, og han er større end Firdusi, og nys gjorde han i et stort Papir, *Dagens Nyheder*, en skjøn Tale om Ægteskabets Fryd og trofast Ægtekjærlighed, og Yakub, Musas Søns Øjne udgjød stride Vandstraaler af Rørelse, da de læste dette.

Allah Kibir! Gud er stor! Kafirerne i dette Land dø ikke, som vi Profetens Slaver, af Sot eller Alderdom eller for den skarptslebne Yatagans skærende Ægg, men paa ganske anden Vis. Nogle søge Døden ved at springe ned fra en høj Minaret, andre hænge sig i deres egne Tarme under deres Pavluners Tag, atter andre lade sig, som den Allah forhadte Brahmas enfoldige Dyrkere i Djaggernavt overkjøre af tunge Vogne. De fleste aflive sig dog i de talrige særlig dertil indrettede Karavanserejer, de saakaldte Hoteller, ved, iførte festligt Skrud, at tømme Lædersække fulde af Forgift, eller ved at jage en kunstig Lynstraale og et svagt Tordenskrald gjennem deres Bug, hvilket hedder at bryde op fra Livsgildet. I Reglen sker saadant i Overværelse af Vidner, de saakaldte Politibetjente. Inshallah! Denne sidste Dødsmaade vil nu blive den almindelige, thi en stor og navnkundig Gjavr, Abu *Henrik* Ben *Ib*, har nys med Tordenbrag stødt i syv Jerikosbasuner for denne Død i Skjønhed.

Selah, Ven og Broder! Salem, Fred med Selim, den hvidarmede Guzles Søn. Maatte Dit Skæg vorde tættere end Sivet ved Evfrats Bredder og Dine Kvinder trindere end Næshorn!

Jeg er ved Profetens Naade

Din rettroende Ven og Broder
Jakub Ben Musa Nasreddin.

Johan (Riis) Knudsen.

Den store Riis — Tragoediens Mand —
Med Skjæg og med Kabudsen,
Han har en lille Bro'r Johan,
Der kun vil hedde Knudsen.
Ja — mærkeligt er Skæbnens Spil,
Han ej Riis-Knudsen kaldes vil,
Skjønt det er Riis, han trænger til!

Han med sin Legetøjs-Trompet
i „København" sig morer,
Imod at han — som man har set —
Med Penge Bladet fo'rer
Og sin Kritik, den lille Gris,
Betaler selv med højest Pris,
Endskjønt den kun fortjener Riis!

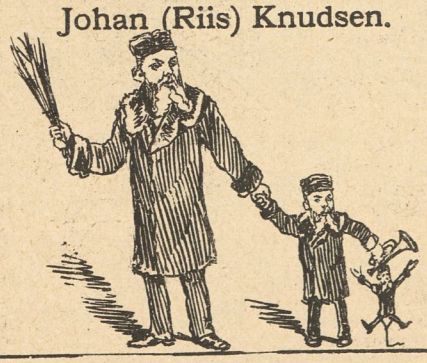

Han er endnu kun halvt en Dreng,
Og var jeg hans Forælder,
Han tidlig puttet blev i Seng
Og var ej Bladanmelder.
Og var om Aft'nen han klædt a',
Han fik sig ofte vist Da-Da
Af dette Riis, han ej vil ha'e!

Hver Negerdreng ved „København"
Om Munden glad sig slikker,
Og mangen en forsulten Ravn
Johan'ses Skaal nu drikker.
Men — slipper Onkels Penge op,
Saa „København" maa sige „Stop" —
Vil Riis'et danse paa hans Krop!

Hermed følger et illustreret Annonce-Tillæg.

Jeg svinger mine Høns!

Det gjælder blot at komme godt af Sted,
Saa ingen Høg og Gøg igjen kan tage
De kloge Høns, der jo har været med
Til mange Svingninger i deres Dage.

PUNCH udgaar hver Torsdag. Pris 2 Kroner Kvartalet. (Enkelte Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle kongl. Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor, Kjøbenhavn, **Kronprinsessegade 34.**

Mapper og Pragtbind til Bladet: 2 Kr.

Redigeret af **Angelo Haase**, udgivet af og trykt hos **C. Simonsen** i Kjøbenhavn.

1891. Torsdagen den 2. April. Nr. 14.

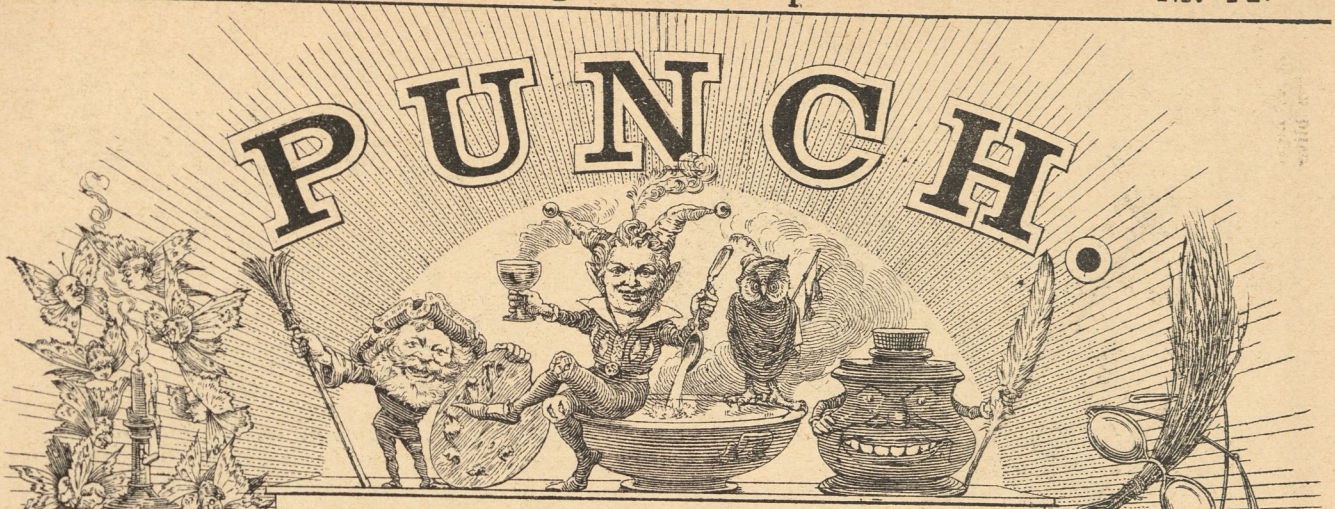

Egoisme?

— Nu kan jeg glæde Dig med, min Ven, at jeg har ladet mit Liv forsikre!
— Gud! hvor det ligner Dig, Alfred! Men mit Liv bryder Du dig naturligvis ikke om at forsikre?

Nye Partier.

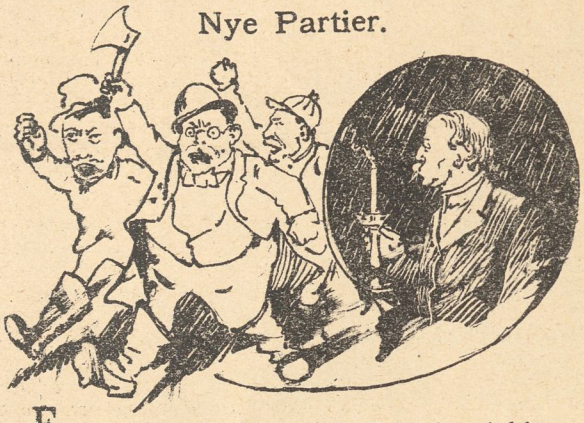

Endt er Sessionen. I vor Rigsdag lukker
Man Døren efter al den Øldebat
Og Talen om Petroleum og Sukker,
Der jævnlig vared ved til ud paa Nat.
Vort Folkething staar øde og forladt,
Og ingen Ændringsforslagsstiller mukker
Derinde, hvor den travle Paaskehøjtid
Nu bliver afløst af et halvt Aars sløj Tid.

Men, er der tyst og stille paa Kasernen,
Er der til Gjengjæld desto mere Støj
I sammes Garnison paa venstre Fløj,
Hvor Enhedsmærket har forsamlet Kjærnen
Af Legionen og med stort Halløj
I »Venstrebladet« hejst Signallanternen,
Der varsler Sammenstød paa hele Linien
Og maser hver en Rest af Disciplin i 'en.

Den brave Chresten Berg, som er begavet
Med stort og umiskjendeligt Geni
Til Søndersprængning af ethvert Parti,
Som i sit Ansigts Sved han selv har lavet,
Har heller ikke her sit Pund begravet,
Men omskabt »Samarbejd« til Klammeri
Med en Mistænksomhed *à la* Tiberius
Og med en Virkelyst lig Sankt Spolerius.

— Det værste ved den ny Partigruppering,
Han efter Splittelsen har bragt i Havn,
Er dog, at det vil knibe med et Navn,
Som svare kan til Gruppens Kursnotering;
Skal Eedvard og hans Venner gjøre Gavn
Som »Logospræster« under Bergs Regering
Og Hørups Garde blandt hans Undersaatter
Som »extraordinære Rumlepotter«?

Eller monstro skal i Partiet alle
Kong Chrestens gode, gamle, fuldtro Mænd
Sig »Luskepeterkompagniet« kalde?
For saadan kaldte Berg nok den og den.
Skal »Evropæernavnet« rent bortfalde,
Og skal »det danske Venstre« gaa igjen?
Eller skal ved et Kompromis den ganske
Fraktion benævnes »Evropæredanske«?

Dog foreløbig har den Blod paa Tanden
Og spørger ej om Navn, men er beredt
Til hver Forhandlingsven at slaa for Panden
Og Sammensmelterne at gjøre bête.
— Men Bach sig holder udenfor selvanden,
Og Bajer hævder sin »Nevtralitet«;
Han veed, at ingen Bajer kan beskattes,
Saasnart en vis Procent af Gejsten fattes.

Therese Raquin
eller
Madamen mekanisk Statue.

Bestandig borgerligt Problem- og Forbryder-Melodrama af Emile Zola.

Personerne:

Madam Raquin, Moder og Pantomimiker.
Camille, Ægtemand, Svækling og Idiot.
Therese, uvartig Kone.
Laurent, Maler, fri Udstiller.
To Husvenner, } Uvedkommende.
En Mælkebrøds-Ingenue, }

Rekvisiter: En Stue, en Brudeseng, et Smil i Mundvigen, Giftflasker, to Samvittighedsnag, et apoplektisk Anfald etc.

Prolog.

Højstærede Publikum! Dette er en gyselig Dramatisering af en udødelig Roman. Jeg siger det selv, for saa kan Ingen gjøre Vrøvl bagefter.

Poesi og den Slags Pjank giver jeg mig ikke af med. Uden at være Ægteskabsbryder og Morder er man intet sandt Menneske; kun smaatskaarne Sjæle, der er modne til Galejerne, er en Digterpen værdige. For saadan er Livet.

At der skal være Handling i et Skuespil er lutter Overtro. Jeg har derfor gjort Handlingen saa spændende, som muligt. Mine Personer foretager sig kun dagligdags Ting, saasom at lyve, myrde og bedrage; de er enten Dumrianer eller Tugthuskandidater og følgelig psykologiske Problemer, hvis Forfatter fortjener at blive Medlem af Akademiet.

Jeg skal endnu kun tilføje, at samtlige Skuespillere, der enten har spillet, eller som for Fremtiden skal spille i mit Stykke, er Førsterangs Genier. Hermed være mit geniale Drama anbefalet til alle »frie Theatres« Bevaagenhed.

Ærbødigst Emile Zola.

Første Akt.

Therese elsker Laurent paa det Brødefuldeste. Saadan er Livet: alle gifte Koner elsker brødefuldt. Naar Scenen er tilstrækkelig fuld af Folk, træffer de Aftale om at myrde Ægtemanden; i et moderne Drama lader de Tilstedeværende sig nemlig ikke genere af afsides Repliker, naar Forfatteren ikke vil have det. Ægtemanden fremstiller omhyggelig sig selv i det dummeste Lys, for at et højstæret Publikum ikke skal tage sig det nær, naar han bliver ryddet af Vejen.

To gamle Husvenner indfinder sig; men, da de ikke kommer Komedien ved, sætter de sig til at spille Domino.

Mellemakt.

Therese og Laurent holder Ægtemanden i Seinen og drukner ham som en Kattekilling, medens det letsindige Publikum nyder en Bajer.

Anden Akt.

De to Husvenner har siddet i et helt Aar og spillet Domino, da de stadig ikke kommer Komedien ved.

Therese og Laurent har Samvittighedsnag og ser Spøgelser, der alle har Ægtemandens Smil i Mundvigen. Madam Raquin er nedbøjet af Sorg over Sønnen. Men,

da denne tvivlsomme Herres dødelige Afgang kan være Publikum saa ganske ligegyldig, har heldigvis Ingen noget at indvende, naar hun søger at trøste sig ved at lade Morderne gifte sig med hinanden.

Mælkebrøds-Ingénuen udfylder Pavserne ved at fortælle om, hvad hun har oplevet — i Zola's Roman.

Tredie Akt.

Therese og Laurent skal i Brudeseng. De to Husvenner putter Nelder i Sengen. Efter denne lille Vittighed skynder de sig ud, da de ikke kommer Komedien ved.

De to Nygifte er nu paa det Rene med, at de har gjort i Nelderne ved at tage Livet af Ægtemanden, og deres moralske Neldefeber bliver akut.

Mælkebrøds-Ingénuen fortæller om, hvad hun videre har oplevet i Zola's Roman, medens hun truer Publikum med at ville klæde Bruden af. Som vordende Medlem af Akademiet har Forfatteren dog været saa hensynsfuld at lade Fru Therese gaa i Seng med Klæderne paa.

De Nygifte bliver ene. Stor Scene! De baxes, slaas, kysses, pines, elsker, hyler og hvad man iøvrigt kan foretage sig, naar man er et sandt Menneske, der optræder paa et frit Theater.

Madam Raquin overrasker baade Publikum og de Nygifte ved pludselig at træde ind. Hun hører dem tilstaa Forbrydelsen og forlyster i den Anledning Tilskuerne med et af de i Livet saa hyppig forekommende Krampeanfald, efterfulgt af sand menneskelig Apoplexi.

Sidste Akt.

Madam Raquin optræder som apoplektisk Pantomimiker. De to Husvenner kommer i Besøg, men forlader atter Scenen, da Forfatteren heldigvis i Tide opdager, at de ikke kommer Komedien ved. Ogsaa Mælkebrøds-Ingénuen afslutter sin sceniske Virksomhed, efter at hun paany har fortalt om, hvad hun har oplevet i Zola's Roman.

Therese og Laurent ser stadig Spøgelser med Smil i Mundvigerne. De skjændes paa det Inderligste, medens Madam Raquin sidder mekanisk Statue og akkompagnerer dem med Øjnene. Tilsidst fatter de det noble Forsæt at myrde hinanden, for bagefter at tage Livet af Madamen.

Pludselig rejser Statuen sig op med Frygtelighed og Apoplexi og giver sig til at tale med avtomatisk Gravrøst, — aldeles som det gaar til i det virkelige Liv. Hun har besluttet sig til at straffe Forbryderne . . . . ved ikke at straffe dem. Forfærdeligt!

Det fra Wessel velkjendte Fad Ærter serveres i Form af en Giftflaske. Therese styrter død om. Laurent styrter død om. Madamen sætter sig ned.

Med dyb, psykologisk Pathos udtaler hun derpaa de rædselssvangre Ord:

»De døde meget hurtig!!«

Og saa falder Tæppet.

Omfattende Virksomhed.

Som vore Læsere formodentlig lykkelig og vel har svedt ud, blev der i Folkethingets sidste Samling nedsat et Udvalg, som skulde arbejde for, at indføre *Voldgiftsdomstole* i alle Stridigheder paa den ganske Jord.

Udvalget er vel ikke naaet til at afgive Betænkning, men vi ser os dog i Stand til at meddele nedenstaaende Prøver paa dets Virksomhed saavel i som udenfor Betænkningstiden.

1. I den dansk-evropæiske Strid mellem Deres Majestæter Kong *Chresten* d. 1. af Bogø og Klintekongen *Frede* den 1. af Møen angaaende det bajerske Spørgsmaal har Udvalget tilbudt at være Voldgiftsdomstol. Desværre blev Tilbudet afslaaet af begge de krigsførende Magter; men Mæglingsforslaget medførte dog det glædelige Resultat, at Folkethingsmand Bajer har dannet en selvstændig Magt og afgivet bindende Løfter om, at han, saafremt han skulde komme i Strid med sig selv om et eller andet, ufortøvet vil lade Udvalget fælde Voldgiftsdom i Stridsspørgsmaalene, saa man ikke behøver at frygte Blodsudgydelse i den Anledning

2. Den 9. Marts tilbød Udvalget sin Voldgift i Stridighederne ved Andelsslagteriet i Horsens og lovede velvilligst at fungere som Forligelseskommission. Forslaget blev desværre ikke modtaget, men returneret fra Slagteriet Returkommission.

3. Ligeledes har Udvalget indstændig anmodet saavel Ægypterne som Mahdisterne om at holde inde med Chargeringen og i Stedet for at dolke hinanden hellere tage en tilstrækkelig Dosis Voldgift. Begge Parter har velvilligst lovet at tage Forslaget under Overvejelse, saa snart de var blevne færdige med at udrydde deres Hundesønner af Modstandere til sidste Mand.

4. Dernæst har Udvalget rettet en Forespørgsel til de krigsførende Magter i Chili om, hvorvidt Krigen

»Drejer sig der
Ligesom her
Om Syltetøj.«

Svarene oplyste, at Beskydningen af dr »indre Fjender« i Republikken ikke var andet end et Udslag af Glæde og Begejstring over, at det var lykkedes Fredskongressen i Washington og *Bjørnstjerne Bjørnson* at indføre almindelig Fred og Voldgiftskjendelse for alle de amerikanske Republikker.

5. Endelig har Udvalget syslet med at udarbejde et Forslag til Oprettelsen af Voldgiftsdomstole for Stridigheder mellem Hundene og Kattene. Skulde Forslaget ikke blive vedtaget, har Udvalget enstemmig besluttet at gaa til Rotterne med det.

De vilde Svin.

Tilegnet Ove Rode.

(Frit efter Oscar Madsen).

Jeg saa ham for mig min Bel-ami,
han stod i Din Kjælderetage, —
selvfølgelig splitternøgen — og var
en dejlig beskidt Plamage.

Vor Fojbos Apollon, vor hedenske Gud
før Hennings's Hof-Musik Noder,
velsignet umulig ligesom vi,
hans egne, yndige Poder.

Men han stod der ogsaa stundom ved Lag,
hvor Tonen var mere douce,
naar der vanked Domme og Udsigt til fri
Fortæring i Statens Huse —

hvor unge Tanker fandt paa en Spas —
som det nu bedst kunde passe —
og hvor vi fik Klø for saa mange Ting,
og Klø, som stundom var hvasse, —

hvor alle Skandaler, vi gjemme paa,
og Loven os byder at fjæle.
og al vor Foragt for Næstens Ry
i tøjlesløs Frihed fik Mæle.

Og Vrøvlet skifted, og Timerne fløj
i Nattens pikante Stunder,
jeg sidder og sludrer, og Du er fuld,
de Andre paa Sofaen blunder.

Vi morer os over vort eget Vid,
som rædsom grinagtigt vi finder,
og glæder os ved de bedaarende Smil
af forholdsvis pæne Kvinder.

Og anede Verden, hvad Løfter her
ved Soldet blev taget og givet,
om fyrgterlig Kamp mod det gamle og graa,
blev Folk sgu bange for Livet.

Jeg syn's, det er dristigt, vi sidder her
og si'er vi er radikale;
de Borgermænd ligger og ryster af Skræk,
hvis ikke de tror, vi er gale.

Jeg ser ham for mig, min Bel-ami,
han hører dog med til Laget,
det vilde Svin, han har ligesom vi
i Livets Bundfald jo snaget.

Rigeligt?

— Naa, Lars Hansen, hvordan gik saa Gildet nede hos Jens Olsens?
— Aa jou! — der va smænd Folk nok te den Mad!

Ufatteligt.

— Hva monstro ded Billeje ska forestille? Je synes je sku kjende ded Ansigt!
— Hende har Maren saamænd aldrig set. Hun døde, længe før I blev født.
— Aa, Herre Gud, det Skind! Aa hun ser dov saa ong ud.

En moralsk Legende.

Den Gang da jeg var en lille En,
Som alle Folk vilde klappe,
Og havde Buxer paa begge Ben,
Som jeg lod de Voxne knappe,
Da var der en stor Professormand,
Hvis Navn var i Alles Munde;
Han viden drog over salten Vand, —
Det havde nu saa sine Grunde.

Saa blev jeg stor og fik Plads som Ka'l
Ved Brødrene Brandes's Avling,
Fik Pen bag Øret og blev genial, —
For jeg blev den unge Cravling,
Professoren i hin fjærne Egn
Imens blev nok ør i Hætten:
Man si'er, han gratis fik Udgangstegn,
Saa han maatte ta'e Billetten!

Hvor det var mandig og modig gjort
Og hvor det er lavt og komisk
At haane noget saa skjønt og stort —
Og saa privat-oekonomisk!
Blandt dumme Hyklere rynker man
Paa Næsen fra Dydens Stade;
Men Ulykkens Helte stedse kan
Faa Hyldest i Integade!

Vi frie Aander har sand Respekt
For Alle, som kom til Skade,
Naar ikke blandt en fordummet Slægt
De vilde i Fordomme vade!
Paa Maven for en saa stor Person
Jeg kysser hans lille Finger,
Imens en nobel Affektation
Min aandfulde Pen bevinger!

Jeg vanker lyrisk ved Skovens Rand,
Hvor Jorden af Væde gødes,
Naar Björnson og min Professormand
Som mægtige Aander mødes.
Jeg kravler efter dem, hvor de gaar
Som ikkun en Cravling kravler,
Og Jødebladet til Randen staar
Fyldt op med den Roes, jeg savler

Nu drager han over salten Hav
Til nye, skjönne Bedrifter;
Farvel, du Mønster for hver en brav
Og frisindet Urostifter!
Du som en Luftning os drog forbi
Og iler til nye Sejre, —
O, hils mine modige Aandsfæller, de
Smaa sorte avstralske Nejere!

Igno(ran)tus.

Die Raüber.

(Frit efter Schiller).

(Vor Berlinerkorrespondent har sendt os nedenstaaende, som vi anbefale Studentersamfundets »frie Theater« at opføre med følgende Rollebesætning):

Den gamle Moor . . . . . Hr. C. P. Berg.
Carl Moor . . . . . - Hørup.

En Skow. Wenstres gamle verfaldne Bundtmagerloft i Midten.

(Carl Moor tager et Breckejern og aabner Porten. Op af Grunden stiger en Gammel, udmarvet som et Geribben).

Den Gamle. Forbarmelse med en Elende! Forbarmelse!

Moor. (springer erskrecket tilbage). Das er min Vaders Stemme!

Den Gamle. Have Stank für Dank, oh Wälgervolk! Udløsningens Stund er kommet.

Moor. Gejst af det gamle Wenstre! wad har beuroliget Dig i Dit Begrabelsesudvalg? Har du en Sünd paa Din Samwittighed, som sperrer Dig Pforten til Parlamentarismens Paradies? Jeg vil lade Henning Jensen läse Masser af Messer, for at sende Din wildfarne Gejst til sit Hjem. Har Du nedgrabet fattige Volks Lovferschlag under Jorden, som hülende driwer Dig om paa Agitationsrejser til denne midternatlige Stund? Jeg will riwe den underirdische Oelskat ud af Udwalgsdragens Kløer, selv om den tegner tusind røde Strimer paa min Rüg. Snak bare væk! Jeg er ikke bange.

Den Gamle. Jeg er ingen Geist, har aldrig været geistvoll. Tast mig an, jeg leber, oh et elendigt, forbärmeligt Leben.

Moor. Was? Du er ikke worden begrabet?

Den Gamle. Jeg er worden begrabet — das will sige: en død Torsk ligger i mine Vädres Gröft; og jeg — mange Maaneder smägter jeg i denne underjordiske Kaserne, af ingen Volkegabens Straale beskinnet, af intet Syltetøjsglasses warme Luftning anwiftet, af ingen Wen besøgt, hvor wilde Ravne krächser og Verhandlingens midternatlige Uhuer hüler.

Moor. Himmel og Jord til Husmänner! Hvem har gjort das?

Den Gamle. Ferband ham ej! — Das har min Søn Frede gjort.

Moor. Frede? Frede? Oh ewige Kaos!

Den Gamle. Hvis Du er et Mennesche og har et menneschelig Hjerte, Udløser, som jeg ikke kjender, oh, saa hør en Vaders Jammer, som hans Sønner har beredt ham.

Moor. Denne Opfordring kunde fremkalde de wildeste Bestier fra Rømersgade af deres Huller.

Den Gamle. Jeg lagde nülig paa Sügesengen, havde knap fanget an at samle mine Aandsevner og Sandser sammen fra en svär Krankhed, saa førte man en Mand til mig, som voregab, min Førstefødte Bentheim var død, og at min Verbandelse havde jaget ham i Død og den verbandede Selvopgivelse.

Moor (bortvendt fra ham). Den er jo tödelig nok.

Den Gamle. Hør weiter! Jeg blev afmägtig ved det Budskaft. Da jeg kom til mig selv igjen, stod min Søn Frede for mig. Was? raabte han med forfärdelig Stemme, will Du da ewig lebe og nüde Alderdomsversorgelse? — og strax fløj Udwalgets Kistelaag til.

Moor. Det er ikke muligt, ikke muligt! I maa wäre wild paa Karethen.

Den Gamle. Jeg kan wäre grulig wild paa Karethen. Hør weiter! En Mand bragte mig sädvanlig Fangekost, saaledes blev jeg kummerfuldt ernäret denne lange Tid. Men jeg lider retfærdig — min Bentheim! min Bentheim! — og han havde eudnu ingen graa Haar.

Moor. Rache, Rache, Højre-Rache over Dig, Frede! Saa sønderriwer jeg fra nu for ewig det broderlige Baand. Hør mig, Logos, Du som blicker ned paa Skändselsgjerningen! Hør mig, trefold schreckeligere Henning Jensens Gott! Her swärger jeg ikke at hilse Dagens Lüs mere, för Vadermorderens Blod dampfer mod Solen. (Han staar op).

Tidstavle for Marts 1891.

3die. Nogle Kommunehospitals-Funktionærer faar Mavepine efter en tarvelig Middag. Flere mere velkjendte end egentlig ansete Organer i Pressen smittes af Tilfældet og klager sig gudsjammerlig. Undersøgelsen om, hvor Knebene stammer fra, er paabegyndt og drives saa grundig, at samtlige Angrebne inden dens Ende nok er døde af et eller andet fin de siécle-Tilfælde, f. Ex. Alderdom.

4de. Indenrigsministeren erklærer, at Jernbanebestyrelsen har flyttet saa længe omkring med Stationer, Jernbanelinier, Bestyrelsesforhold, jyske Assistenter og deslige, at han ikke bryder sig om at faa Viborg Station flyttet; derimod har han ikke noget imod, at man i Stedet for flytter Almueskolens Sommerferie, lad os sige til April eller Oktober.

7de. Folkethinget har saagu allerede vedtaget Finansloven!

— »Valkyrjen« opføres endelig paa det kgl. Theater. Det sænkede Orkester hæver sig ved denne Lejlighed betydelig i det almindelige Omdømme. Til Gjengjæld nedsænkes derimod Publikum i dybeste Fortvivlelse over ikke et kunne høre et eneste Muk af Gjellerups Text.

13de. Et Folkethingsudvalg tilraader enstemmig at vedtage Frihavnsforslaget. Medlemmerne udfører senere et flerstemmigt Skændekor om, hvem af dem der egentlig har Æren for Enstemmigheden.

17de. *De samlede Kvindeforeninger* holder Møde. Dagsorden: Korstog mod Kvindernes Underkuelse. De frie og selvstændige Kvinder opfordres til at hævde Ligestillingen med Mændene i Livet og ikke længere at bære Korset med Taalmodighed Som sædvanlig var Fruerne Joh. Meyer og Nørlund Dagens Løvinder; derimod savnedes den uimodstaaelige Frk. Bruun. Ha, fæle Tanke! Hun har da vel aldrig giftet sig?

18de. »*Kommunens*« 20aarige Fødselsdag. Geburtsdagsbarnet lykønskes i Dagens Anledning bl. a. af en Kommune-Lærer. Man vedtager at slaa en Rytter ihjel og spise »Hesten«. Er det den paa Kongens Nytorv? Saa Velbekomme!

20de. Kjøbenhavns Handelsstand sætter sig endelig i Bevægelse og gaar paa Galejen med Prins Karneval. Da Gehejmekommersraaden imidlertid har Liget Herman Bang i Lasten, er det naturligt, at hele Trafiken strander paa Amazonfloden.

23de. Madam Bollerup erholder ministeriel Bevilling til i Betragtning af sine Fortjenester paa Abonnementet i i det kgl. Theater at kalde sig Vindenborg. Under s. D. har Familien Fjollerup ikke faaet Tilladelse til af nærliggende Grunde at anlægge Navnet Gelindenborg.

24de. Valg af 7 Borgerrepræsentanter. Som sædvanlig gjennemfører Oppositionen sit til Borgerheld sigtende Formaal at falde igjennem, denne Gang dog med aftagende Glans. Mærkværdigt nok har man i Aar havt det Borgerheld at undgaa Fred. Bajers ellers uundgaaelige Beviser for, at, dersom vi havde haft Forholdstalsvalg, vilde alle de 7 vise Oppositionskandidater være dumpede med forholdsvis betydeligere Flertal.

25de. Efter Forlydende indgaar de Herrer Otto Mønsted og Valdemar Cohen til yderligere Udvidelse af deres Bedrift et Interessentskab saaledes, at Mønsted leverer den fornødne Margarine til at smøre Cohens Uhre med, medens Cohen som Kompensation herfor garanterer enhver Kjøber af 2 Pd. Otto Mønsteds Margarine et Kompensations-Gulduhr paa Afbetaling.

28de. »*Politikens*« Barometer staar efter Bladets Opgivelse paa Frysepunktet. Det var en kold En! Eller er det kun en død Tanke-Torsk? Kvæg-Sølvet i Bladets Thermometer staar nok ogsaa i denne Tid paa Jordskjælv i Integade.

30te. Folkethinget viser, hvor Estrup kjøbte Øllet.

31te. Landsthinget bliver dog færdig med den provisoriske Finanslov!

Paa Turistsko.

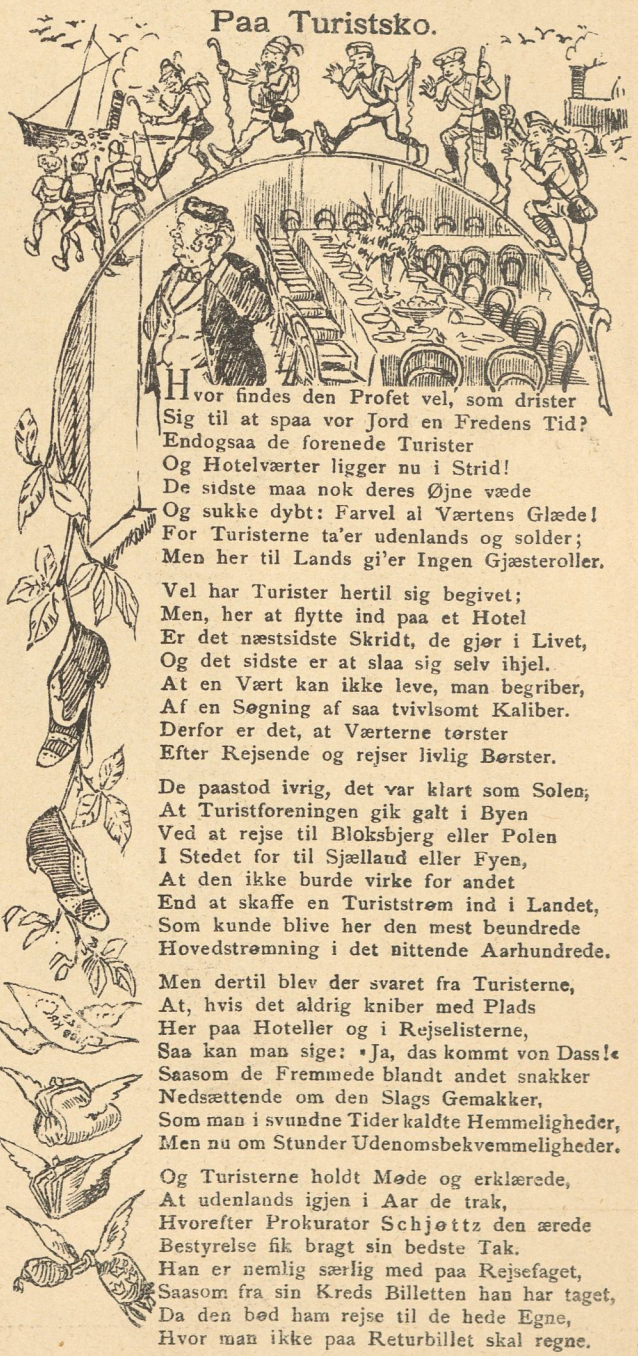

Hvor findes den Profet vel, som drister
Sig til at spaa vor Jord en Fredens Tid?
Endogsaa de forenede Turister
Og Hotelværter ligger nu i Strid!
De sidste maa nok deres Øjne væde
Og sukke dybt: Farvel al Værtens Glæde!
For Turisterne ta'er udenlands og solder;
Men her til Lands gi'er Ingen Gjæsteroller.

Vel har Turister hertil sig begivet;
Men, her at flytte ind paa et Hotel
Er det næstsidste Skridt, de gjør i Livet,
Og det sidste er at slaa sig selv ihjel.
At en Vært kan ikke leve, man begriber,
Af en Søgning af saa tvivlsomt Kaliber.
Derfor er det, at Værterne tørster
Efter Rejsende og rejser livlig Børster.

De paastod ivrig, det var klart som Solen;
At Turistforeningen gik galt i Byen
Ved at rejse til Bloksbjerg eller Polen
I Stedet for til Sjælland eller Fyen,
At den ikke burde virke for andet
End at skaffe en Turiststrøm ind i Landet,
Som kunde blive her den mest beundrede
Hovedstrømning i det nittende Aarhundrede.

Men dertil blev der svaret fra Turisterne,
At, hvis det aldrig kniber med Plads
Her paa Hoteller og i Rejselisterne,
Saa kan man sige: »Ja, das kommt von Dass!«
Saasom de Fremmede blandt andet snakker
Nedsættende om den Slags Gemakker,
Som man i svundne Tider kaldte Hemmeligheder,
Men nu om Stunder Udenomsbekvemmeligheder.

Og Turisterne holdt Møde og erklærede,
At udenlands igjen i Aar de trak,
Hvorefter Prokurator Schjøttz den ærede
Bestyrelse fik bragt sin bedste Tak.
Han er nemlig særlig med paa Rejsefaget,
Saasom fra sin Kreds Billetten han har taget,
Da den bød ham rejse til de hede Egne,
Hvor man ikke paa Returbillet skal regne.

Hermed følger et illustreret Annonce-Tillæg.

Nu sidder vi op paa Ny!

Hin »vandrende Ridder« foruden Slinger
Igjen paa sin Rosinante sig svinger
For med Sancko Bentheim at gjøre et Choc
Paa Moderationens Forræderflok.
— Blot nu ikke »Skikkelsen« atter faar »Vinger«!
Den er dog paa Forhaand »bedrøvelig« nok.

DUNGE udgaar hver Torsdag. Pris 2 Kroner Kvartalet. (Enkelte Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle kongl. Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor, Kjøbenhavn, **Kronprinsessegade 34.**

Mapper og Pragtbind til Bladet: 2 Kr.

Redigeret af **Angelo Haase**, udgivet af og trykt hos **C. Simonsen** i Kjøbenhavn.

1891. Torsdagen den 9. April. Nr. 15.

Bundet Valg.

— Naa Minka, fik Du saa din Livret hos Bedstemoder?
— Ja, Onkel! Kirsebærsuppe med Boller!!
— Siig mig nu oprigtig, hvad holder Du mest af? Mig eller Kirsebærsuppe?

De to Fraktioner.

I denne Tid, hvor der til Venstre vanker
Snart grov Konfekt, snart Tak og Pris,
Der falder mig et Billed just i Tanker,
Som forestiller paa behørig Vis
En glad og en bedrøvet Gris;
Thi samme Indtryk det for Resten plejer
At gjøre, naar man ser, hvordan
Et Venstreblad med et Par Streger
Lyslevende fremstille kan
En glad og en bedrøvet Venstremand.

Den glade Venstremand sin Næse stikker
Saa højt i Sky, som han formaar.
Paa Vælgerfolkets Bifald er han sikker
Formedelst alt det gode, Folk i Aar
Som første Klasses Valgflæsk faar.
Paa Sukker faar man nedsat Prisen
Og paa det gode danske Syltetøj,
Hvorfor endogsaa Pengegrisen
I Følge *Morgengnavets* Pennestrøg
Ser gladest ud paa Bojsens Fløj.

Men, vil man *Politiken* læse,
Ses af den glade Gris slet intet Spor.
Her sænkes hver en Evropæernæse,
Som er, i Paranthes bemærket, stor,
Ned mod den kolde, sorte Jord.
Forræderi samt Aandsfortærelse
Er Facit, hvortil her man kom,
Og til en højst bedrøvelig Tilværelse
Er Hørups glade Alderdom
Med et Par Linier skabt om.

St. Georg Brandes, skjønt han pranger
Som Nummer Et iblandt Gebrüder Cohn,
Maa li'esom Hørups Tugthusfanger
For denne Gang for sin Person
Des værre give Afkald paa Pension.
Hvad Under, at de Radikale,
Som ikkun Skade høstet har og Spot,
Nu sænker baade Hovedet og Hale,
Lig Lænkehunden ved Kong Chrestens Slot,
Naar han paa »Syltetøj« er bankerot.

— Det lader sig dog ikke helt bestride,
At en bedrøvet og en glad
Oppositionsmand har en fælles Side,
Hvor de kan trøstig følges ad
Og søbe af det samme Fad,
Og Siden har de vidst at sammensmøre
Af store Ord og fedt Flæsk, med Appel
Til, hvad de har gjort eller vilde gjøre
For at slaa Provisoriet ihjel.
Dog har de næppe fælles Svineheld.

Jagtbrev.

To Gange om Aaret gaar Jagten løs, efter at Taalmodigheden har ligget længe nok paa Hylden. I Høst, naar løse Fugle lægger blasfemiske Æg, og om Vaaren, naar Usædeligheden gaar over Optugtelsen.

Men hvilken Forskel!

Om Efteraaret Sjov i Gaden. Smaa Umulige kører sejrsikkert til Slagmarken i Badstuestræde med Johan i Madkurven, — den de bedske Bøder endnu ikke har tæret. Fine Jøder fra Brandesstationen ved Børsen tages paa Kornet og stikker en Pontoppidan ud, naar de bliver anskudte. Tynde Ben, krumme Næser, kjendte Navne, Fællesgrin i Georgs Skygge, Tju-Ballade for en Statsunderstøttelse. Fingren pifter, Politiet kommer, Johan betaler.

Nu, i Foraarstiden, lister lille Ove sig ud alene — et lille Fløjt til Digter Madsen — ud i den vilde Vin, ned i Naturalismens Slam: Mon Guy de Maupassant ikke skulde have en tvetydig Sneppe til Feuilletonen?

Vandet siver og pipler i Gadebladets Spalter; de gamle Skader stikker Næsen i Vejret og truer med at blive gode en Gang endnu. Avisænderne sætter Gæslinger, der kommer i Bladet under »kjendte Navne«. De smaa Sorte skræpper ikke op i Flok: Liget Herman vipper paa den døde Gren og gjør sig udtilbens, snoer sig, kroer sig, søger Frihavn og faar Grædekone-Attest fra Integade. Foraarskvartalet er i Luften, Abonnementsprotokollens blanke Sider skinner ind i Ansigtet, det frie Theater begynder, Naturdrifterne vaagner i Mennesker, i Dyr, i Menneskedyr, Stinkdyr — — — — det voxer man aldrig fra, hvor umyndig man end gjør sig med Aarene.

Aaret har hvilet. Gadebladet har hvilet, hvilet ud under Læsernes og Politiets Taalmodighed den lange Vinter igjennem. Nu sprænger Feuilletonen Langmodighedens haarde Skal, og den lille Redaktørspire vender sig atter mod Fængselsluft og gratis Kost. Foraaret kommer ikke igjen; hvert Aar bringer ny Proces.

Og den uvartige Sneppe spiller stadig Kjæreste med sin »Smukke Ven« i Gadebladets Feuilleton.

Fornøjelsen er sparsom; men der findes altid Publikum for tvetydige Snepper. »De gaar i Skolebørn som varmt Brød, — helst paa Feriedage, naar Lærerens Spanskrør er af Syne,« har en gammel Jæger betroet mig, en af dem, der fyrer Straffelove af. Og maaske er det ikke bar Snak og Overtro; thi franske Snepper retter sig efter uartige Børns Smag, og det gjør Gadebladet ogsaa. Men i Aar er det kun en Forløber, vi har set; endnu ligger Fordummelsens Isdække over Samfundshykleriets Hængedynd, og man vader i fjortenaars Piger, der bestemmer Literaturen. Lad først Carl Ewald hælde Oscar Madsens vilde Vin paa

sine egne frigjørte Læderflasker, saa skal De se rigtige Løjer! Men Tiden er der, lille Ove maa passe paa, han maa hver Dag slaa en halv Snes franske Spiritualister ihjel, for at der ikke skal komme for mange fede Processer ud af Maupassants magre Sneppe Og han maa pibe dem ud allesammen, Komedieskriverne, ligefra Esmann og ned til Oehlenschläeger; thi de er Pseudonymer til Hobe og hedder Marcussen.

Kan han paa en Jagttur blot faa en eneste Sneppe til at glide ned i Publikums Pose, maa han være veltilfreds. Og den er han saa i Ulejlighed med. Har han en Feinschmecker som Eedvard i sin Omgangskreds, gjør han vel i at forære ham den. I Familier gjør franske Snepper kun Forstyrrelse; men man lader dem passere, dels fordi man nu en Gang er vant til at lave Kritik af Øllebrød, dels fordi lille Ove selv har sagt, at de er verdensberømte.

Indtil Jagttiden kommer: Naar Ove jager efter Sneppen, jager Politiet efter Ove; og saa snappes baade Sneppen og Ove.

A propos om Jagttiden. Jeg kan en storartet Anekdote, der handler om noget andet. Jeg kan altid passende Anekdoter, og jeg fortæller dem mageløst.

Jeg var en Gang i Besøg hos en Baron, for jeg er en fin Mand og omgaas kun fine Folk. Baronens charmante, unge Frue, der før havde været Grevefrøken, havde Æren af at have mig til Bords.

»Morer det Fruen at læse Gadebladet?« spurgte jeg aandfuldt.

»Det véd jeg saamænd ikke,« svarede hun, »hjemme brugte min Fader den til Indpakningspapir, og her bruger min Mand den til — kasseret Papir.«

Boganis jun.

Til Konfirmation anbefales:

Redaktør Ove Rode og hans lille Broder Helge.

Konflikten mellem Italien og de nordamerikanske Fristater synes nu at skulle blive bilagt uden ringeste Blodsudgydelse, idet begge Parter skal være blevne enige om, at alle de i Sagen implicerede Parter, inklusive de 30,000 Selvtægtsmænd i *New Orleans* skal stilles for en amerikansk Jury, og det er udtrykkeligt fastslaaet, at Octavius Hansen ikke maa benyttes til Defensor.

Et Standpunkt.

Frit efter Jeppe paa Bjerget. Act II.

Jeppe . . . . . Tang.

(Jeppe Tang vaagner op mellem de forenede Bergianere, Evropæere og Socialister.)

Jeppe: Ey, hvad er dog dette for et Parti, og hvordan er jeg kommen hertil? Hvor er Høxbroe, og hvor er Frede Bojsen, og hvor er Jeppe? Ey, hvad er dog dette?

Berntsen, Berntsen, Berntsen! Jeg troer, at jeg er kommen mellem Evropæerne, og det ganske uforskyldt. Men mon det er jeg? Naar jeg føler paa min Sidelomme, som endnu er ganske fuld af alle de Sædelighedsforslag, jeg haver beganget, naar jeg læser mine Taler mod det bayerske Øl, saa synes mig, at det er jeg. Naar jeg derimod ser paa Eedvard Brandes, paa Skrædder Holm og paa al den høyeste Opliusning, som Politiquen har stillet mig for Øhe, og jeg hører den liflige evropæiske Koncert, saa Chresten Berg splide mig ad, om jeg kand faa i mit Hoved, at det er jeg. Men mon jeg ikke drømmer? Jeg vil forsøge at knibe ud af Partiet. Hvis ingen mærker det, saa har jeg drømt det Hele. Ney, den gik ikke! Men hvordan kan jeg være vaagen, naar jeg ret betænker alting? Jeg veed jo, at jeg er en dansk Bondeven, en brølende Træl og Undermaaler og en glad Chresten, hvordan kan jeg tillige være Evropæer og Fritænker? Ney, det er ikkun en Drøm, det er derfor best, jeg har Taalmodighed, indtil jeg vaagner op.

(Sover atter ind, medens den evropæiske Koncert vedvarer.)

Aandsfrihed?

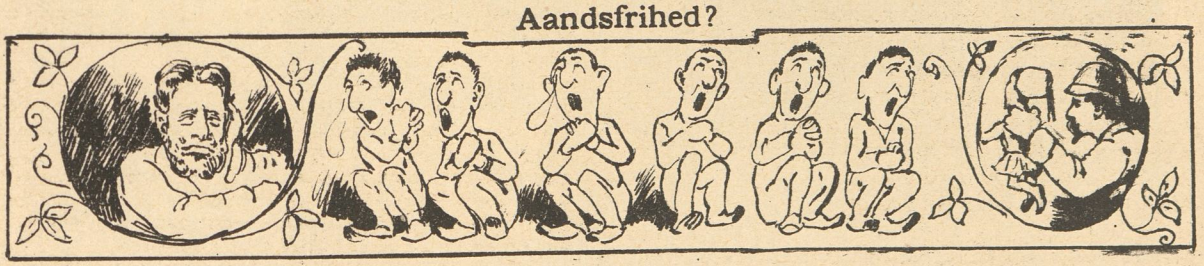

Naar en Profet fra Integades Hjørne,
Blandt andet velbekjendt for Plagiat,
Faar ingen Renter fra den danske Stat
For sine Laan hos Heine og hos Børne,

Og naar en „*Københavner*“, fuld af Bjørnetjenstagtighed mod samme Literat,
Paa Figenbladets Fred gjør Attentat,
Saa fælt han river sig paa Lovens Tjørne.

Da hører man en sælsom Klagesang
Fra sønderrevne Evropæersjæle
Til Trøst saavel for Jøden som hans Græker,

At Reaktionen her i Dannevang
I disse to vil Aandens Frihed kvæle,
— Skjønt det er Kjødets Lyst, som begge præker.

Forretningshemmelighed.

— Vil De saa fortælle mig, hvordan De bar Dem ad med at faa det tunge Pengeskab slæbt ud paa Gaden?

— Hvad kan nu det nytte, Hr. Assessor, — De kan jo dog alligevel ikke gjøre det.

Frisk ankommen.

— Naada 47! Kommer han nu først?
— Nææ — A kommer sidst!

Aprilsvise.

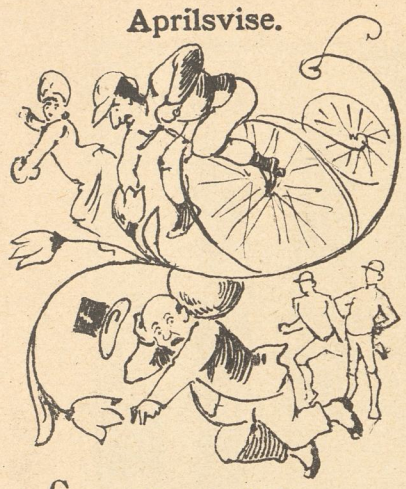

Grøn er Vaarens Hæk
Thingets Mænd er væk,
Og man spejder efter nye Sole
Paa sit Firmament;
Vinteren er endt,
:,: Men paa Foraarsglæderne vi stole. :,:

Mangen Virtuos
Søger Guld og Ros
Her til Lands, foruden Dilettanter;
Maaneden April
Er jo lutter Smil
:,: Mod Alverdens muntre Musikanter. :,:

Og i samlet Trop
Kommer i Galop
De hertil med svulmende Plakater,
Mens vi sætter Fart
Allesammen snart
:,: Mod Koncertpalais og snart Theater. :,:

Mer end én Bazar
Vi desuden har,
En, hvortil selv Adelen har trommet,
Og hvor Publikum
Drak det dyre »Skum«,
:,: Medens Fattigfolk dog Fløden skummed. :,:

I Aviserne
Beneficerne
Vennehjerter snart vil se at smelte;
Blomst og Lavrbærkrans
I en broget Dans
:,: Vælter over Scenens gjæve Helte. :,:

Fælledsporten snart
Tager atter Fart,
Ildner Ungdomsblodet, styrker Modet;
Stille Vandringsmand
Muntert vente kan
:,: Paa at faa en Fodbold smidt i Ho'edet. :,:

Og Bicyclerne,
Trods Artiklerne
I de Oldenburgske Strandvejslove,
Uden Spor af Frygt
Triller helt forrykt
:,: Langs ad Øresundets blanke Vove — :,:

Skræmmer Folk og Fæ
Med de krumme Knæ
Paa de smaa og store Trillebøre,
Mens de nok saa glad
Stundom faar et Bad
:,: Midt i Kørevejens tykke Pløre. :,:

Sikkert med et Smil
Hilser vi April,
Alle voxne Folk saavel som Børn,
Ikke mindst, fordi
Maj og Tivoli
Staar jo ligeovenpaa for Døren,
:,: Og saa skal vi artig slaa til Søren! :,

Ved Kaffen.

Fru Juliane Petersen: God Dag, søde Fru Schrøder, maa jeg bare lige sætte mig ned og hvile mig et Øjeblik, for jeg skal sige Dem, min Sæfti staar her udenfor, De ved, Petrine vandt jo en for en Krone i Tombolaen paa Bejsikkeludstillingen og hun er jo en af de unge Piger, derer bleven enige om at kjøre paa Sæfti, hvad der jo baade er sjertosa og hvadvivil og slet ikke mere uanstændigt end at kjøre paa Trejsikkel, og hun har jo maattet ligge af at gaa med Korset, som ikke er sportsmæssigt og nu vil hun bruge Pengene til en Klokke og Gummiringe til Sæftien. og Frits Grønbæk, som jo altid skal være sjikanøs mod Pigebarnet, mener, at hun sætter sine Penge i Ringe for dog en Gang at blive ringforlovet med en Siklist, og der er ogsaa en, som i sin Fritid er ved Toldvæsenet, som hun maaske nok mener, det bliver til noget med, men hun vil jo først vente og se, om han ikke bliver brødløs ved Frihavnen, men saa har hun jo faaet mig til at prøve paa at kjøre paa Sæfti ogsaa, hvad der ikke er saa nemt, fordi jeg maa trække den efter mig det meste af Vejen, og det er akkurat ligesom den Gang, da jeg kjørte med lille Ambrosius i Barnevogn, og havde jeg nu haft en Sæfti til ham, da han var lille, saa havde det rigtignok været nemmere, men jeg vil dog alligevel raade Dem fra at kjøre paa Bejsikkel, søde Fru Schrøder, fordi det ikke vil klæde en Dame med Deres Benbygning, og derfor vilde det vist ikke være lædilejk for Dem, men hvis De har Lyst, saa maa De gjerne faa min Abonnementsbillet til »Thermidor« paa Dagmartheatret i næste Uge, for mine Nerver kan ikke taale at se det en Gang til, og vi var der jo til Premiæren, og jeg maa sige, at jeg forstaar ikke det Stykke, for den Thermidor, som skulde være Helten i det, og som det er opkaldt efter, ham ser man ikke noget til, men derimod Adolf Jensen og naturligvis Martinius, som altid spiller med og elsker Frøken Hornemann med lys Paryk, og for Resten er de fleste Personer i Stykket Ladegaardslemmer, som kaldes Jacobinere, hvad der formodentlig kommer af, at de er opkaldt efter den nye Borgmester Jacobi, og de er ubehagelige og nærgaaende mod Frøken Hornemann, som bliver mere og mere ædel for hver ny Kjole, hun tager paa, saa at hun tilsidst er en fuldstændig Engel, da hun faar hvid Kjole paa i sidste Akt og bliver henrettet for sin Ædelheds Skyld, og jeg tror nok, at det kan more Dem, søde Fru Schrøder, for naar man kun kan komme i Theatret, naar man faar en Billet forærende, saa vil man jo gjerne have noget for sine Penge, og hele Personalet er med og hyler omkap i vilden Sky, hvad der jo er rart for Dem, som ikke hører godt, og vi var jo naturligvis med til Aristokratiets Basar, og jeg havde skjænket en Sofapude til Tombolaen, De ved, den som gamle Tante Jette havde foræret Petersen og mig i Brudegave, og rædsom var den jo, fordi hun ser saa daarlig, det gamle Skind, men vi var jo alligevel nødt til at have den fremme paa Sofaen i Dagligstuen, fordi hun altid spørger efter den, naar hun kommer og besøger os, men nu var hendes Syn blevet endnu daarligere, og saa mente vi, at hun kunde ikke se Forskjel, om vi lagde en anden i Stedet for, og saa forærede vi den til Tombolaen, fordi man jo bør støtte en god Sag, naar man er saadan stillet, at man kan gjøre det, men kan De tænke Dem. saa da vi kommer derhen, saa skal vi naturligvis spille i Tombolaen, og saa vinder Petersen tre Niter og Sofapuden, og nu tør vi slet ikke skille os af med den igjen, for nu er Tantes Syn begyndt at blive bedre igjen, saa det var jo paa den anden Side godt, at vi fik den tilbage, og Frits Grønbæk siger, at der kan man se, hvor udmærket den Bazar svarer til sit Formaal, fordi Sofapuden har faaet et Fortsættelsesasyl hos os, og saa har man dog altid gjort en god Gjerning og bidraget sit til, at de forældreløse Børn kan komme paa Asyl i deres Fritid, naar deres Fader og Moder ikke har Raad til at have dem hjemme Ja, skulde De nu ønske Dem lidt Motion, søde Fru Schrøder, saa kan vi jo spasere sammen, naar jeg er ude at kjøre paa Sæfti. Farvel, søde Fru Schrøder, og Tak for Kaffe.

Foraarsgrønt.

Kere Bob;

Jej kan lade dig hvide, at der nu er engtruffet en Spaltneng mellem Demokradterne hernere, fordig none væmelie Engdioter i Kladsen har ladt sig smøre om Munnen a Udsekten te aa faa deres Soggerstænger for hal Pris aa er derfor gaaet eng paa a la vos betalle vores Cegarer en hal Gang saa dyrt, som vi ellers har køft dem for. Aa natyrlivis æ baade jej aa Arond Jakobsen been lynenes gale i Hoderne aa har laavet a velle mule Foræderne orrentli for det i Sommerferrien; men nu æ der Tale om, a Sommerferrien ska flødtes, aa je æ hves paa, a de æ, fordig Avtoritedterne ve lægke vos Vandskeliheder i Vejen, naar vi ska ud aa aggetere mod de billie Sogker, va je synes er et Slav i Andsektet paa Haansfriheden herjemme, for man skulle da tro, a i en taalerandt Stadt maa je ha Lov te aa sla mine Mojstannere paa Snudden aa faa Hæddersgave aa Provisaariet oven i Kjøbet; men de ka vore raksjionære Grøjhøder a Avthorithedter igge engsee, aa nu har je derfor slaet mej paa Pesigmismen, som er de eneste, Ongdomen har a glæde sej over, aa Arond Jakobsen har slaet sej te Polleteken, aa forleen Da da Ogtavius maadte gaa hjem aa ligge sej i Diskusionen om Køvenhavns Befæsting, fik Aron Lov te aa skræve i Polleteken, va Ogtavius kunne ha svardt nemlig, a Fæstningen stred imod Gronloven, som viler paa et Tokammersystem, mens Fæstningen viler kons paa et Edtkammersygstem. Aa je skræv saa en Artekkel aa sente den eng te Polleteken, vori je forlangte, a man sku avskaffe di Klosedter, som man nu bruer, fordig di strider osse imod Gronloven aa viler paa et Etkammersysstem, vori man har engen over sej aa engen ve Sien a sei; men je fek min Artegkel tebave mæ et Brev fra Hørup, vori han beklavede, at han kunne igge obta den a Mangel paa Plas, aa de synes je nu va løgerlig, fordig Arteglen jo sadte paa en Maade et Kabinetsspørsmaal unner Debadt, men jej tror nu, je ska prøve paa og faa den obtaed i Venstrebladet, fordig je ved, at Berg altid har vildet vaaren eng i et Kabinet aa derfor maaske nog engtreserer sig for Englægket. Ves ikke senner je den te Dogter Sjangdoff, som nok kan brue den te aa fylle op med i næste Del a sine Oblevelser. Men de æ liegot et Hæl i Uhællet mæ Ølskatten aa Sogkerloven, a osse Tollen paa Petrolijummen bier nesat, for saa har vi da den saa mejet billiere, naar vi ska te aa gøre Revolusjon fra nejen a, aa proklemere Komunen aa stegke Raajhuset i Brand mæ, ves de da bier te noed,

Din hengivendes

Einar Jørrensen.

P. Skr.

Ær de sant, a Bjørnson ska sennes som Volgiftsdommer te Rom mæ et amerigkansk Olleblad i Lommen?

Pr. Omgaaende.

Tæt ved Slukefter, hvor Ingen sig dyer
For Abekatten at kvæle,
Og »Flasken« løfter sin Hals som et Fyr
For vildfarne, tørstige Sjæle,
Der frembringes Øl til den ganske Stad
Saavel paa Flasker som frisk fra Fad,
Og mangen en Tuborger fatter,
At Publikum højt den skatter.

Men, eftersom Estrup har set sit Snit
Til ogsaa at skatte Produktet,
Hvori en gelad Kjøbenhavner saa tidt
Sin Hals har indvendig fugtet,
Sa'e Heymann, da Loven om Ølskatten kom:
»Bi kun, Godkarl! Vi gaar udenom
Og brygger et Øl, som de kjære
Folk nok med at skatte la'er være.«

Saa gik han udenom, li'esom Per Gynt,
Og gav sig i Færd med Sagen:
Han brygged' et Øl, der var saa tyndt,
At aldrig man har kjendt Magen;
Saa skikked' man Prøveflasker hen
Til Byens totale Afholdsmænd,
Der jubled, af Glæde besatte:
Den Bajer kan vi kun skatte!

— Blot nu det tørstige Publikum
Som ellers til Ølkilden drager
Og tyrer Kamelen, vil give det Rum;
For, dersom det »Svagdrycken« vrager,
Saa kommer, paa Strandvejen allenfals,
Produktet vist i den gale Hals
Med mange ærbødige Hils'ner
Til den fortyndede Pilsner.

Hermed følger et **illustreret Annonce-Tillæg.**

I Kompagni.

FRITS JÜRGENSEN *invenit.* PUNCH *delineavit.*

— Rid længere borte Du! Vi er jo et helt Regiment.

udgaar hver Torsdag. Pris 2 Kroner Kvartalet. (Enkelte Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle kongl. Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor, Kjøbenhavn, Kronprinsessegade 34.

Mapper og Pragtbind til Bladet: 2 Kr.

Redigeret af Angelo Haase, udgivet af og trykt hos C. Simonsen i Kjøbenhavn.

1891. Torsdagen den 16. April. Nr. 16.

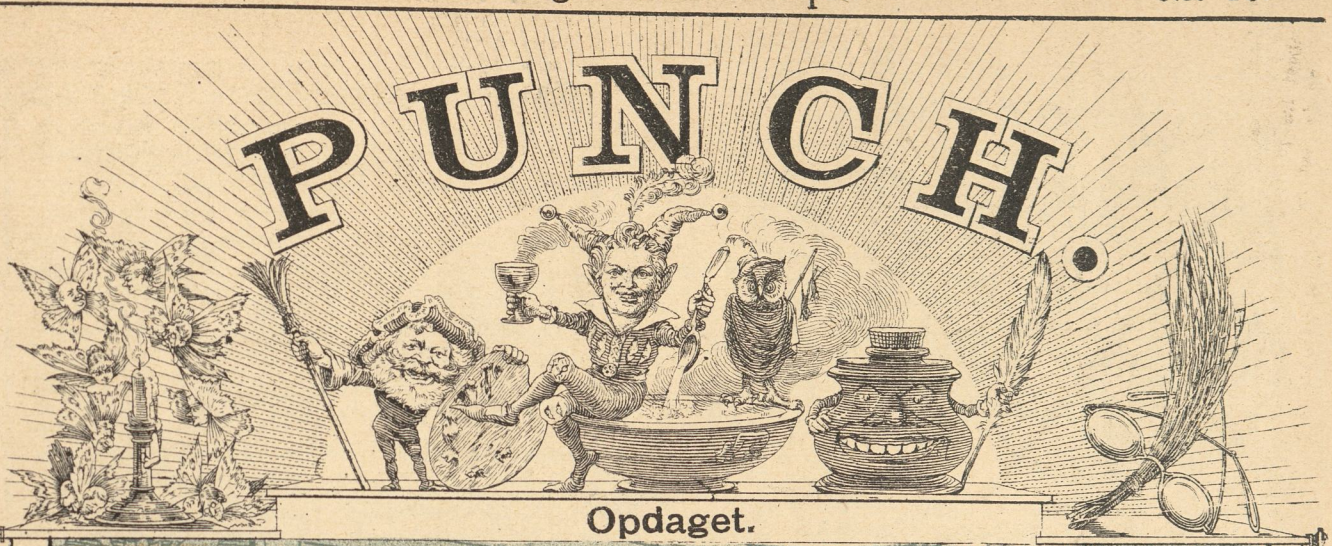

Opdaget.

— Er der kommen Breve til mig?
— Nej, men her er et Brevkort til Fruen.
— Hvem er det fra, Marie?
— Fruen troer da ikke, jeg vilde læse det?
— Aa, nej saamænd; men Folk skriver tidt alle Slags Dumheder og Uartigheder paa de Brevkort.
— Ja, men det kunde da aldrig falde Fruens Moder ind!

Rummel over Landet.

Rundt om i Landet for Tiden farer
En Fylking med Krigshumør i Sindet,
Thi Skinforhandlingens kamplystne Skare
Kan ikke holde sig længer i Skindet.
Det gaar saa gemytlig med Larm og Støj
Og Taler om Øl og Syltetøj;
I Kroen kan Vandreren knap faa Føde.
Hør! Hvilket Skraal! Der er Vælgermøde!

I Horsens vandt Blændværkførerne Sejer,
Og Socialisthæren, rød i Kammen,
Gik løs paa hele »Partiet Bajer«
Og slog det aldeles sønder og sammen;
Lig Henning Jensen med Ærmekniv
Den skaaned' ej Barn i Moders Liv,
Og det, skjønt Bajer sig selv betragter
Som hørende til »de nevtrale Magter«.

Men saare hastig kan Lykken sig vende:
I Kjellerup stod en ny Bataille,
Hvor Bergs Politik var nær ved sin Ende
Og redded' sig ingen Fortjenstmedaille.
Her var det, at Pingel for Skade kom
At stemple som usand hin Venstredom,
At Højre vil Smaafolks Ret beskære,
Skjønt selv han har prædiket samme Lære.

Saa stod der en større Træfning ved Vejle,
Hvor de forenede Obstruktionsmænd,
Lig visse Dyr mellem haarde Negle,
Blev klemt af forhandlende Oppositionsmænd.
I Hjørring gav og fik Madsen Mygdal i Diskussionen syndige Stryg.
I Aars det regned' til Pingel med Skoser,
Den Stakkel danser just ikke paa Roser!

Men det er alt sammen kun en Begyndelse:
Snart fylder Chresten det ganske Halvaar
Med knusende Dom over den Forsyndelse
At have bedrevet Forhandling for Alvor.
Mod disse Forrædere præker han Korstog nede fra Næstved og op til Mors;
Endskjønt der er onde Tunger, som siger,
Hans Aktier falder, naar Øllet stiger.

Ny dansk Sukkerindustri. Foruden de utallige Konservesfabrikker, som i Følge *Morgenbladet* er paa gode Veje til at forsøde Frugterne af Forhandlingspolitikken og Husmandshaverne, paatænker man i Eedvard Brandes' Valgkreds at anlægge en større Fabrik for Tilvejebringelse af de blandt den umodne Ungdom saa stærkt efterspurgte *Bismarcks-Klumper*. Ligeledes skal der paa Hjørnet af Integade oprettes et større Frilager for syltede Artikler fra Georg Brandes' velrenomerede Børne-Have. Endelig arbejdes der stærkt i Horsens-Egnen for at sætte et Andelsforetagende i Gang med Hensyn til direkte Export af røde Grise.

Demokratisk Bazar. Som et Modstykke til Aristokraternes Bazar til Fordel for Fortsættelsesasylerne paatænker en Del demokratiske Notabiliteter med det allerførste at afholde en Bazar til Fordel for Oprettelsen af Fortsættelsesasyler for de stakkels Folkethingsmænd, som hvert Aar fra 1. April til 1. Oktober maa drive om for Lud og koldt Vand, uden at finde et eneste Fristed, hvor de i nogenlunde Tryghed kan udtale sig uden Frygt for Sagsanlæggelse o. s. v., og hvor de ligeledes kan finde et skjærmende Fristed mod nærgaaende Vælgeres og Interpellanters Efterstræbelser. Som et saadant Asyl anses Ejendommen »*Krybily*« i Nærheden af Kolding for at være særdeles hensigtssvarende.

Foraar.

Frit efter Adolf Skramstad,
Digter i »*København*«.

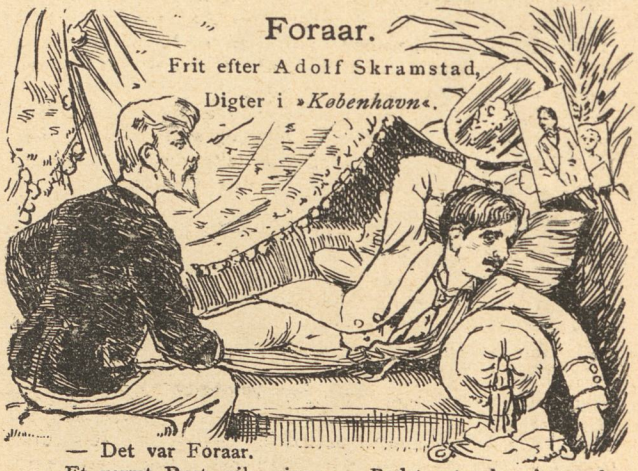

— Det var Foraar.

Et varmt Pust gik gjennem Badstuestræde, hvor de smaa Umulige listede udover mod Nattekaféerne, mens de lod sin muntre Kvidren høre som en Hilsen til de kjære, kjendte Steder.

»Riise har aabent fra 12 til 2! Riise har aabent fra 12 til 2!« slig sang de, saa de kværkende Flipperne deres dirrede af Livsglæde. Det var jo Begivenhed for Gutterne, — det med Riise.

Inde i Gadebladets Kontor — under en Graahimmel, han selv havde hængt op, laa Liget Herman helt betagen af Sangen, han hørte kvidre derude.

— Johan! — Han vendte Hodet; Fingren hans laa klemt i Tænderne. Kun Stumpen var tilbage efter de mange Aars fingerfortærende Lidelser. — Vil Du lukke op Vinduet, saa jeg faar høre Sangen bedre?

— Men Ove, Carl og Oscar synger kun uvartige, franske Viser, ser Du. Kan Du taale det, salig Vennen min?

— Aa, jo da — kom det trøstigt. — Det er Fødelandssang for haabløse Slægter, just det.

Saa lukkede Johan op Vinduet, og Liget stirrede ud i det store Tomme og kjendte Foraarspustet i de afdøde Lungerne sine.

— Du Johan — kom det igjen — er der længe til det fri Theater nu? Saa blir der Penge at tjene.

— Det blir der nok, — Johan vendte sig bort i det Samme og tørrede Øjnene i Pengepungen; det var ikke værdt, at Liget saa, at Johan mente det modsatte.

— Saa faar jeg bli Sceneinstruktør, naar Pietro og Julius og William og de andre Umulighederne er dyppede ihjel i mit Blækhus — ikke sandt? vedblev den anden forhaabningsfuldt.

— Jo da, svarede Johan og saa fortvivlet udover. Men Liget mærkede intet. Han havde slæbt sig den lange Vinter gjennem Gadebladets Spalter, — aa, saa dræbende kjedelig. Han kunde blit vanvittig af Tungsind. Han havde grædt med Hodet, boret ned i Blækhuset, og tygget de magre Fingre af til Knoerne af bare Tungsind. Men siden — da Foraaret kom og alle forpinte Mennesker løb Aprilsnar, var han begyndt at fatte Haab.

Jeg vil strax bli Sceneinstruktør! — sa han. — Du faar gi mig en Pen, jeg kan jage i Livet paa de andre Stymperne. William, — hvad kan William? Betty spiller Komedie — aa, saa dejlig, saa det dirrer i mine afdøde Lig-Torne, naar jeg ser det, og William taaler det! — Han taaler det! — det kalder han at instruere! Og Rosenberg, vor store Meiningers Rosenberg fra Jernbanegade, kan han instruere? — Aa, saa ynkelig! — Har nogensinde Martinius' Ryg bragt mig Bud fra Rosenbergs Personlighed? — Og de andre? — Aa, for Pinsel! — Hvem kan spille Komedie, hvem kan se Komedie, hvem kan lave Komedie . . . . . uden Herman, den store, den eneste, den forlængst afdøde Herman!

Johan saa sørgmodig ned ad den hjælpeløse lille Skabning, som laa der sammenfalden og slap i Papirskurven. Men Liget rejste sig, og Liget fortalte om sin svimlende Storhed, og Liget skrev Artikler, den ene umuligere end den anden.

Saa maatte Johan bringe ham Livkjolen med bare Armene fra Ungdomsdagene hans. Og Liget smøg ind i Kjolen, og Vellystgysninger fra svundne Ungdomshaab fo'r gjennem hans forpinte Hjærne, saa at han vendte det Sorte ud under Øjnene af Lyksalighed. Han drømte sig ind i det. Han saa sig som Sceneinstruktør ved alle den ganske By's Theatre. Og han lærte de usle *Acteurs* at bli Kunstnere — slig som han selv. Han viste dem sit Spejl, og de skreg, — som Kunsten skriger. Han lærte dem at tale det ubegribelige Sproget hans, — og de stak alle Fingrene i Munden og talte Hermansk. Han lærte dem at glemme sig selv, — og alle blev de saa store og saa affekterte, — aa, saa affekterte. For Fryd det var!

— Hvad skal jeg gi for Spalten? — kom det sukkende fra Johan. Saa var Drømmen forsvunden. Liget gravede sitrende efter Hjærnen, men der var kun en Anelse tilbage, slig havde den raslet sig i Stykker. Og han hulkede elendig og sank sammen.

Johan bøjede sig over Liget. Vandet sivede fra Gadebladets Spalter og boblede stinkende om Liget, som det laa der — kvalt i Parfumen af sin egen Selvros.

Men derude i den vilde Vin trippede Oscar omkring, Foraarsluften suste gjennem Nattekafeerne og slog Røgen af Carl Ewalds Damers Cigaretter, Justitssagerne summede om Huset. Og ude fra Strædet lød Sangen fra umyndige Barnestemmer og skingrende Pigestruber:

»Riise har aabent fra 12 til 2! Riise har aabent fra 12 til 2!«

Den frie Udstilling.

Hurra for vor frie Udstilling, som
Foragter Censurens forældede Dom,
Vi maler stort, og vi maler smaat,
Og maler sgu Alting lige flot.
Her i Kleist's Sale
Er vi lige gale,
Rædsomt geniale
Er vi til at male.

Hvad bryder vi os om Charlottenborg Slot,
Fru Slot-Møllers Slot er sgu ligesaa godt,
Forgyldte Rammer gjør ingen Fortræd,
Men her forgylder vi Billedet med.
Folk er bindegale,
De skal skam betale,
Hvad vi geniale
Folk faar Lyst at male.

Her Willumsen gjør, hvad der vist er svært:
At glemme al Ting, hvad han har lært,
For Resten saa var det nok ikke stort,
Og derfor gik det, som det var smurt.
Gjør vi blot Skandale,
Er der ikke Tale
Om, at geniale
Er vi eller — gale.

Her har vi Krøyer og Engelsted,
Og Hammershøj — han gjør sgu ingen Fortræd,
Han maler ud af sin Individualitet,
Men, hvad det skal være, har Ingen set;
Philipsen kan male
Høveder med Hale,
Mer end geniale —
Gale.

Værs'artig, her ser De foruden Censur
Det Zahrtmannske Jammersmindes Tortur,
Det samme kan De paa Charlottenborg se,
Men her er naturligvis billigst Entrée.
Vi er Fandens Ka'le,
Alting kan vi male,
Blot De vil betale,
Ser De os som gale.

Paa Gravens Rand.

— Ja, bedrøveli var et, hun sku døe, men de va dog glæeli, Faaret fik di tu Lam, innen hun døe.

— Naaede hun aa faa et aa vie?

Fænomenalt.

— Mo'er! Nu er di smaa Svaner snart større end di store!

Ledig Plads.

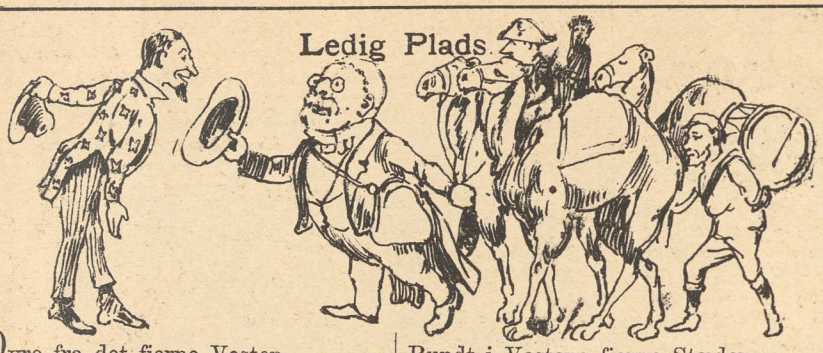

Øvre fra det fjerne Vesten
Kom hertil et Sorgens Bud:
Barnum, gammel nok for Resten,
Fik sit Livslys pustet ud.
Fra Livsgildet op han brød,
Er dog ei „i Skjønhed" død.

Med en Kummer, Faa kun fatter,
Skuer Nordamerika
Rundt omkring sig, hvor det atter
Skal sig faa en Barnum fra;
Selv imellem Evropæer
Voxer den Slags ej paa Træer.

Rundt i Vestens fjerne Stæder
Man til Dato Ingen fandt,
Der til Barnums Stedfortræder
Egned sig som Aspirant.
Heldigvis de har dog Trøst
Fundet, mellem os, mod Øst.

Hist, hvor Godtfolk for en billig
Penge faar en Doktorhat,
Skal man nemlig være villig
Til at faa hans Plads besat
Med vor vidtberømte Ven
Jumbo Berg, født Povelsen.

Fra vor store Fører stammer
Som fra Barnums Pen en stor
Mængde lovende Programmer,
Fyldt med alskens fede Ord.
For den store Hob de har
Aldrig været Kaviar.

Naar han med sin Karavane
Paa Tournée i Landet gik,
Ved Reklamens Hjælp vor „Banebryder" gjerne fuldt Hus fik;
Hvor hans store Tromme kom,
Var Tribunen aldrig tom.

I hans Bladfabrik arbejder
Af smaa Niggere en Slump;
Han har forevist Schønheyder
Som sin „Admiral" Tom Thumb,
Mens han Sverdrup, stakkels Skind,
Viste frem som Jenny Lind.

Pas blot paa! En Dag han farer
Med sin Forsvarsnihilist
Og de andre Dromedarer
Bort til Barnums Cirkus hist
Og sit Syltetøj fornyer
Ved de udenlandske Dyr.

Literært Møde.

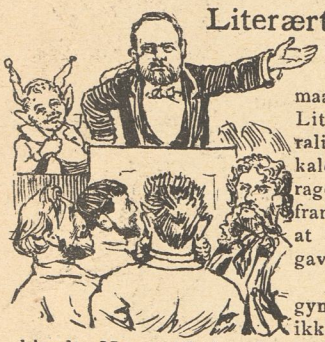

Til Belysning af det Spørgsmaal, om den nyere danske Literatur er spiritua- eller naturalistisk, havde *Punch* sammenkaldt et Møde af de mest fremragende nulevende og afdøde franske Forfattere. Efter kort at have mindet om Sagens Alvor, gav han Ordet til:

M. Emile Zola, der begyndte med at udtale, at han ikke forstod Dansk og derfor ikke kjendte Noget til den danske Literatur. Saavidt han vidste, var dog navnlig D'Hrr. Olberg, Hohlenslaeger, Pierre Nansen (fransk Nonsens) og Gustave Hessmanns meget fremragende Skribenter og Bærere af Fremtidens Literatur. Han beklagede, at han aldrig havde havt Lejlighed til at gjøre de to Førstnævntes personlige Bekjendtskab. Hvad de to sidste angik, da turde han nok sige, at de var gode Naturalister. Spiritualister kunde de umulig være, da de, saavidt han vidste, aldrig havde været Spor af spirituelle i deres Liv. Nordens største Belesprit var dog sikkert Fru Amalie Skram. Taleren havde bedt en Normand oversætte en af hendes Bøger for ham, da han havde hørt, at hun skulde kunne nogle uartige Ord, som ikke en Gang han (Zola) kjendte. Nordmanden havde imidlertid erklæret, at han ikke forstod et Ord af det Hele. Saa det maatte vel være meget slemt.

Afdøde M. Charles Baudelaire vilde bringe en hjertelig Tak til Hr. Paul Marcussen for den meget smigrende Omtale, han var bleven gjort til Gjenstand for. Taleren kunde kun beklage, at hans desværre saa tidlig indtrufne Død havde forhindret ham i at trykke Hr. Marcussens Haand. Men som sagt, han vilde kun takke og bede denne Tak bragt videre til M. Frédéric 'Ansen, fordi han (Baudelaire) saa uforskyldt var bleven Medarbejder ved *Avisen*.

M. Guy de Maupassant omtalte M. 'Elge Rodé, hvem han ansaa for Danmarks første Forfatter. M. Rodé var hans Bel-ami. Hans Hovedværk var »Styrke«, dette vidunderlige Værk, som Taleren ikke noksom kunde beundre. Den danske Poet M. 'Olberg, der dog vistnok var afgaaet ved Døden, havde et Sted sagt i sin Tragedie Jacques v. Thuboe, at Poesien i Danmark var des bedre, jo mere Poeterne fattede sig i Korthed, saa at naar et Digt kun var paa et enkelt Ord, kunde selv Fanden ikke veje det op med Guld. Taleren, der ikke forstod Dansk, havde kun set M. Rodés Bog paa Bindet, men efter denne 'Olbergske Maalestok maatte den være et Digterværk af høj Rang.

M. Huysmanns vidste ikke, om 'Olberg var død, men han troede det ikke. M. Léon Bloy havde søgt at fremstille 'Olberg som en naturalistisk Forfatter, skjønt Gud og Hvermand jo vidste, at 'Olberg var Danmarks første romantiske Tragedie-Forfatter. Han omtalte nærmere hans Hovedværk »Pierre Paars«, der var skrevet paa Vers, og i hvilket Digteren havde hævet sig til høj poetisk Flugt. Af hans andre Tragedier kunde nævnes »Jeppe paa Bjerget«, i hvilken han havde fremstillet Drukkenskabens Last i dens storslaaede Uhyggelighed. Man skulde ikke komme og sige, at 'Olberg ikke var Spiritualist, for det vidste Taleren bedre. Næstefter M. M. Oscar Madsén og Jean Joergensén var der Ingen af de nulevende Lyrikere, man ventede sig mere af i Danmark.

M. Alphonse Daudet omtalte Danmarks dramatiske Literatur. Der var i Danmark en Række af klassiske Forfattere, de saakaldte Revueforfattere, hvis Værker stadig blev spillede paa de to nationale Scener, National og Frédéricsberg Théatre de Morskab, hvilket sidste var opkaldt efter den afdøde Konge Frédéric VI, af hvem Folket til Tak herfor havde rejst en Statue paa en Plads i Nærheden. Disse Forfattere var for Danmark, hvad Molière var for Frankrig. Af andre Dramatikere var M. Fedouard Brandes en af de betydeligste. Han var Danmarks Pailleron, thi hans Værker kunde allesammen med Rette bære Titlen »Hvor man kjeder sig«.

Der udspandt sig derefter en længere Diskussion om, hvorvidt M. Herman Bang var en nulevende eller afdød Forfatter, idet det overvejende Flertal dog holdt paa, at han maatte være død, da han selv havde udtalt sig i den Retning i sine Værker. — Omsider hævede *Punch* Mødet med en Tak til Talerne, der havde klaret hans Begreber betydelig.

Den frie Udstilling.

Søde Agnes!

Jeg har jo lovet Dig at fortælle Dig lidt om Udstillingen, da Du naturligvis ikke kan komme herind og se den selv, men maa passe dine Gryder. Du ved nok at for kaldte de mig »en vandrende Malerkasse«, men nu har jeg allerede gaaet tre Dage hos Viggo Johansen, og nu er jeg ogsaa Kunstnerinde. Det blev jeg først rigtig klar paa, da jeg kom ud i den frie Udstilling, hvor alle de udstiller, som er for gode til, at faa deres Billeder antagne paa Charlottenborg. Og der var saadan en ondig Radering af Willumsen, den forestiller en Grøntkone, som har faaet ondt i Maven, og nedenunder staar Recepten paa Fransk, som Du jo ikke kan, og derfor kan det ogsaa være det Samme, hvad der staar. Men nu skal Du høre: næste Aar vil jeg udstille et Par Blade af min Stilebog; kan Du huske den, jeg tegnede uartige Billeder i, for man har jo Lov at udstille Alt, hvad man vil, paa den frie Udstilling. Men nu skal Du høre lidt om Billederne; jeg har rigtignok ingen Forstand paa dem, men det har Emil Hannover heller ikke og han skriver dog i den højeste Oplysning. Der er et morsomt Billede af Hammershøj — man kan slet ikke se, hvad det forestiller, men derfor er det ogsaa rost i »Politiken« og de kan Alle saa godt lide Hammershøj, for hans Billeder gjør slet ingen Fortræd, naar de hænges op ved Siden af de andre Maleres, og derfor fik han ogsaa Medaille i Paris.

Og saa er der saadan et morsomt Billede af Slott-Møller, men det er Synd mod Frk. Brodersen, at han har sat uægte Guld paa hendes Haar og givet hende grønne Øjne, for hun er dog saa sød og hun har slet ikke forlorent Haar. Og J. F. Skovgaard har rørt mig til Taarer, for Du ved jo, at jeg i Grunden er et blødt Gemyt og slet ikke ond af mig, naar jeg ikke bliver drillet, og han har malet et himmelsk Billede af Paradismuren, og jeg kjendte strax den gamle Rutchebane igjen paa Tivoli, som vi har rullet sammen paa, og den var saa grinagtig.

Men ved Du hvad, Du skulde bare have set et Maleri af Joh. Rhode, som forestiller et Galehus, hvor alle de frie Kunstnere faar Prygl, og derfor skriger de saa forfærdelig, og de har faaet en rød Spændetrøje paa hver og Rhode selv ligger paa Gulvet og roder efter det tabte Paradis.

Nej! det var dog mærkeligt, nu ser jeg i Kataloget, at det skal være »Frelsens Hær«, saa jeg har nok taget fejl, men det gjør ikke noget, for Hannover har ogsaa tidt taget fejl, ja selve Karl Madsen er en Gang gaaet galt i Byen, men saa jollede jeg videre og kom hen foran Johanne Krebs, som har en gammel Mand, men hun skriver for klein og maler for stort og det kan mine Øjne ikke taale, og saa gik jeg over paa den anden Side og saa paa Niels Skovgaards Troldeskov, for han har nogle dejlige Svin paa Skoven og det grønne er godt for Øjnene, naar det kun ikke sidder paa Slott-Møllers Stork, men jeg vil bestille mine Rammer hos ham for nu er han jo bleven Forgylder og har opgivet Malerprofessionen. Og saa er der ikke mere end Zartmanns Leonora Christina og hun har spildt Kaffe ned ad Kjolen, og Anilin og en Masse andre Ting, og den ene Haand er dobbelt saa stor som den anden, men det er netop det fine ved den, men saa kom Lieutenant Pedersen med d og saa saae jeg ikke mere den Dag, men næste Gang skal jeg fortælle Dig om de stakkels Kunstnere, der maa nøjes med at udstille paa Charlottenborg, for Alt hvad Krøyer og Zartmann og Jul. Paulsen har faaet kasseret paa den frie Udstilling, har de sendt op paa Charlottenborg

med tusinde Kys
Din hengivne
Caroline Fjollerup.

Tyndt Øl.

Nu er det Foraar, det er jo klart.
Omsider har Solen sejret,
Skjønt Foraarstiden med Regn og Slud
I Aar har sit Indtog fejret.
Man vadede rundt i Søl og Dynd,
Naar man tog en Tur paa Landet;
Saagar Oscar Madsens vilde Vin
Var rent forskrækkelig vandet.

I Kjøbenhavn og i »København«
Var alt kun Mudder og Væde;
Paa Grund af for megen Usædelighed
Skal Ove nok ha' paa — sit Sæde.
Ja, vi »det skjønne Foraar« har set
Med lutter Vandgang begynde;
Og bagefter kom saa det tynde Øl
Fra Heymanns nyeste Tønde.

Det tynde Øl, — det bli'er Aarets Sorg!
I hver en Kjælderetage
Vil denne Frugt af vort Rigsdagsslid
Forvolde en vældig Ravage;
Hvem anede, at man var udsat for
En saa bedrøvelig Chance,
Da Bojsen og Højre bryggede paa
Den sidste, ny »Alliance«?

Det tynde Øl ta'er jo Pippet rent
Fra alle de store Velgjørere,
Som med deres Bajere virket har
Med Held som Smaafolks Forførere.
Selv Ferdinand med hans ædle Trup
Af stræbende Kunst-Kamerater
Bli'er skyllet ud som en druknet Mus
Af Brygger Carlsbergs Theater!

Det tynde Øl — pas nu bare paa! —
Vil snart gjøre Ho'ederne koldere,
Saa hele vor dejlige Hovedstad
Befolkes med Maadeholdere!
Og saa skal De se, hvor Avisen den
Bli'er gnistrende gal og bister:
Hvordan skal den nu faa Folk skabt om
Til »Spiritus-ualister«?

Det tynde Øl følger Berg paa Vej,
Naar Vælger-»Kampagnen« begynder,
Og naar han skal drikke Hr. Hørdums Skaal
Med Bentheims oplyste Bønder.
Men, selv om han klinker med Snaps og Rom,
Beviser dog Chrestens Kunster,
At ogsaa den danske »Kampagne« har
Kun fæle, giftige Dunster!

Rettelse. I Texten under Billedet paa Forsiden i forrige Numer er ved Uagtsomhed den sidste Linie falden ud:

— Ja, Onkel, er det med Boller eller uden Boller?

Hermed følger et **illustreret Annonce-Tillæg.**

Færdig!

At Tauber i Venstres Familiekiv
Har maattet fordøje en Del i sit Liv,
Har Publikum vidst saa temmelig nøje;

Men, at man fra Redaktionen gi'er
Ham saadan Afsked paa graat Papir,
Er uden Tvivl mer, end selv han kan fordøje.

PUNCH udgaar hver Torsdag. Pris 2 Kroner Kvartalet. (Enkelte Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle kongl. Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor, Kjøbenhavn, Kronprinsessegade 34.

Mapper og Pragtbind til Bladet: 2 Kr.

Redigeret af Angelo Haase, udgivet af og trykt hos C. Simonsen i Kjøbenhavn.

1891. Torsdagen den 23. April. Nr. 17.

Et Hjertesuk.

— Maa jeg gratulere Frøknen til Udstyrslegatet.
— Tak, Stine!
— Tænk, om det var en anden En, der saadan stod Ansigt til Ansigt med Virkeligheden!

Vox populi.

Vor Jord er, desto værre, fuld af Prøvelse
For hver en trofast demokratisk Sjæl!
I »*Politiken*« stod den paa Bedrøvelse
Forgangen Dag, da Lykken var saa fæl,
At Hørup led i Næstved Overdøvelse
Og blev besejret der af Hurravræl.
— Endskjønt hans Argumenter overstraaled'
De Moderates, blev han overskraalet!

Hvor tidt fandt ikke han og Berg en Trøst
I Vælgerfolkets frie, stærke Lunger,
Naar »ned med Estrup!« klang af Hjertens Lyst
Fra evropæiske og danske Tunger.
Da priste de bestandig »Folkets Røst,
Som højt og lydelig i Landet runger!«
Om Hørup den Gang skulde døet paa Baalet,
Han havde aldrig stemplet sligt som »Skraalet«.

Saasnart et Stykke Fortid op man ruller
Af Bergs og Hørups Vej til Magt og Roes,
Saa ser man »Folket Skulder staa ved Skulder«
Og overdøve Bille, Plougs og Goos.
I Ærtedalen og paa Holstebros-
tourneen var der »kraftigt Folkebulder«,
Thi for Hr. Berg var Midlerne og Maalet
Forenet uopløselig i — Skraalet.

Den Gang opfyldtes deres Førersjæle
Af en ufattelig og navnløs Fryd
Saa tidt, som »Folkeaandens frie Mæle«
I Hurraraab sig skaffed Ørenlyd.
— Men, hvad i hin Tid æredes som Dyd,
Er nu en Last, der kaldes for at vræle,
Og Folkets Røst, derfordum »klang som Staalet
I Hildurs Leg«, omdøbes nu til »Skraalet«.

Den Mand, som fra sin Integadebod
Har raabt saavel med døde Torsk i Gaden
Som med Oplysning og med Kamp for Maden
Saa højt, som ellers hans Organ tillod,
Har hørt, at Folkets Røst gik ham imod,
Og tænkt saa ved sig selv: »Nu kommer Raden
Til mig og Chresten Berg at blive aalet;
Men saa skal Folkets Røst sgu hedde Skraalet«.

— Se, det var Nemesis, som var paa Spil
Og lod to brave Folkevenner føle,
Hvor rart det er at lægge Taler til,
Naar Publikum var oplagt til at brøle
I Stedet for at sige, hvad det vil!
— Kan ikke det en Chrestens Tro afkøle
Paa Folkets Røst, at, naar han selv skal taal'et,
Vox dei reduceres da til »Skraalet«?

Handel og Vandel.

Dramatisk Interiør.

(Theaterdirektørens Kabinet. Paa Væggen Digter Gjellerups Portræt i overnaturlig Størrelse. Møblementet arrangeret af P. A. Rosenberg.

Det banker. Digteren træder ind.)

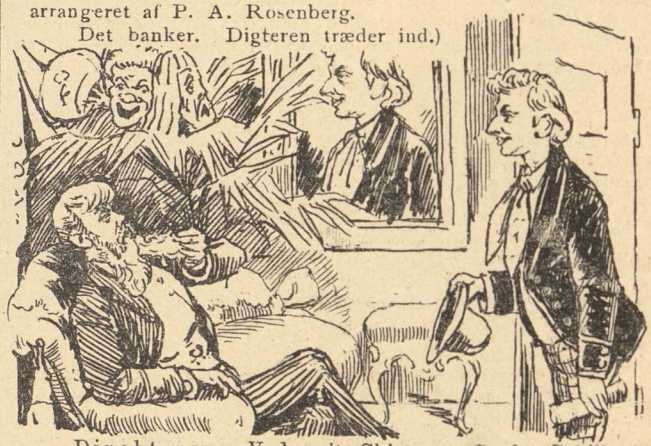

Direktøren. Ved mit Skjæg og Sankt Schiller! — Er det ikke min Ven, Digter Gjellerup fra Hellerup?

Digteren: Sig kun »den store Digter«. Er vi ikke to Kviste af samme Riis? Hvorfor saa ikke bruge den fulde Titel? — Jeg bringer Dig et Sørgespil, — storartet Digterværk! — Det handler om Herman — —

Direktøren. Liget?

Digteren. Han ender som Lig. Men hans Navn er Vandel, og han udmærker sig ved sin Vandel, — gribende Symbolik!

Direktøren. En Herman, der udmærker sig ved sin Vandel? — Saa er det ikke den Herman, jeg tænker paa. — Videre.

Digteren. Han elsker en ung Pige, som han ikke faar.

Direktøren. Ah! — Kabale und Liebe! — Hvor nyt, hvor originalt! — Tillad, jeg kalder Dig Schiller!

Digteren. Men han faar en ung Pige, som han ikke elsker.

Direktøren. Hvor rystende! — Vent lidt, mens jeg tørrer mine Øjne paa en tysk Tragedie af min berømte Ven Rosenberg.

Digteren: Min Helt er nemlig oprevet af forfærdelige Lidelser, — det giver jeg dig og dine Abonnenter mit Ord paa. I faar ikke Lidelserne at se, men naar jeg forsikrer, at de er der, maa det for Pokker være nok. Naa, — hvad gjør naturligvis en tragisk Figur, naar han er oprevet af Lidelser?

Direktøren. Han dør, — saaledes som kun min uforlignelige Martinius kan dø, naar han i sidste Akt knækker over i Ryggen.

Digteren. Vis vas! — Nej, han gaar extra! Han forfører en Rektordatter, der slutter første Akt med et Forsøg paa Fosterfordrivelse. — Mageløs Effekt, hva'?

Direktøren. Hvor skjønt! Hvor sandt menneskeligt! — Det vil mindst skræmme de to Trediedele af mit Publikum langt ud i Jernbanegade. — Tillad, jeg kalder Dig Eedvard!

Digteren. Saa forlanger naturligvis de ynkelige Hverdagsfilistre, at han skal gifte sig med Pigen.

Direktøren. Ja, hvad Andet?

Digteren: Er det ikke oprørende?

Direktøren. Naa, det er oprørende? — Ja, rigtig! — Uha, hvor det er oprørende.

Digteren. Herman kæmper imod i en Række stolte Repliker, saa skjønne som om de var skrevne lige ud af en Bog. En tragisk Figur kan da ikke tale som et almindeligt Menneske, selv om han er Adjunkt i Jylland. — Vel? — Nu skal du svare nej.

Direktøren. Nej, det forstaar sig. Han kæmper altsaa imod, bryder med Samfundet og dør af oprevne Lidelser.

Digteren. Vaas. Han gifter sig med Pigen, fordi han elsker en Anden. Og det er den Anden, der beder ham om det.

Direktøren. Ja, men hvorfor gjør den Anden egentlig det?

Digteren. En stor Digter spørger man ikke »hvorfor«. Hun gjør det, — og dermed Basta. Saa holder Herman Bryllup.

Direktøren. Saaledes skildrer man en fast Karakter! — Naa, og saa viser det sig, at den forførte unge Dame er bleven »mandig« og »frigjort« af sit Fejltrin.

Digteren. Aldeles ikke; — men Du skal for Resten have Tak for det Vink, jeg skal benytte det i mit næste originale Digterværk. Nej, min Helt klarer sig paa en anderledes aandrig Maade. Han er nemlig et Overmenneske.

Direktøren. Et Overmenneske? — Vidunderligt Indfald! — det har jeg aldrig hørt før Tillad, jeg kalder Dig Georg!

Digteren. Vi Overmennesker skriver vore egne Morallove. Ergo behøver Herman kun at sige et Par hundrede aandrige Repliker, — saaledes som kun jeg kan skrive dem, — blæse Kone og Maaske-Barn et Stykke, — og saa ta'e Livet af sig. Et Overmenneske, der har Mod til at leve Livet, tager altid Livet af sig.

Direktøren: Uforligneligt! — Saa befriende og ukjendte Ideer kan kun opstaa i din store Hjærne. — Tillad, jeg kalder Dig Ibsen!

Digteren. Som Bifigurer har jeg en Højre-Professor, der er Udhaler, en Præst, der er Hykler, og en Ræsonnør, der er Skeptiker og aandrig. Lutter nye, originale Typer, som Du ser. Vor Literatur har længe trængt til en Satire paa Ravnekrogsforholdene i Provinsen, — denne Trang vil jeg nu stille

Direktøren. Geniale Mand! Tillad, jeg kalder Dig Esmann!

Digteren. Der har Du mit Sørgespil. Mit Honorar er beskedent, — kun en klækkelig Pension for Livstid. Jeg vil da haabe, at mit udødelige Arbejde ikke strider mod dine literære Anskuelser?

Direktøren. Mine literære Anskuelser er, at alle literære Anskuelser maa respekteres som literære Anskuelser. Saaledes kæmper man for en Ide! — Men undskyld, ... hm! . . . . en literær Direktør har jo visse Forpligtelser, . . . mener Du, at Dit Stykke vil trække?

Digteren. Aldrig i Livet! — Ikke en Gang Frigængerne.

Direktøren. Altsaa Haab om Underballance, — ligesom det rigtige »Kongelige«? — — Tak, store Mand, — tusind Tak for din Vandel!

(Direktøren besvimer over Manuskriptet af Glæde. Digteren ser paa sit Portræt og besvimer af Beundring).

— . Tæppet falder. . —

„Skuespillerne tale!"

Motto: »Wenn ein Schauspieler vom Arbeiten und Studium spricht, ist es mir ganz, als wenn die Freimaurer vom Mauren sprechen«.
Goethe.

»Herre! hvad skal Enden blive?«
Ja, hvem siger os Besked? —
Skuespillerne, de skrive
Spalte op og Spalte ned.
I Hveranden en Forfatter
Med Forbavselse man ser;
Ej med Pen og Blæk de klatter,
Men det skorter paa Ideer.

Fordum var man mere kræsen
Og vel ogsaa mere stolt;
Alt det Skuespillervæsen
Tre Skridt blev fra Livet holdt.
Man kun saa dem i Theatret,
Skrev dem siden sin Attest;
Nu er Alting omkalfatret —
De er paa den høje Hest!

Det er dem, der kritisere
Deres sølle Publikum,
Nøjes ej med at agere
Og for Resten være stum.
Deres klassiske Profiler,
Deres aandrige »*En face*«
Til Beundrerskaren smiler
Fra hvert andet Vinduesglas.

Skrive Stykker selv de holder
Meget af, hvad tidt man ser,
Lave der sig Farceroller
Selv paa Regisseurmaner.
Senere Kritiken skrives
Af en trofast Ven pompøst;
Men, om Kunsten derved trives,
Turde være dubiøst.

I »*Avisen*« de for Tiden
Strunk og stolt marcherer op;
For Stipendier i Striden
Drage de i samlet Trop.

De vil ud paa Studierejser,
Det vil gavne, har de ment,
Skjønt en Del af de Stabejser
Daarlig nok kan tale rent.

Dristig man sig anbefaler
Som jevnbyrdig Ligemand
Med hver Billedhugger, Maler
Eller Digter — det gaar an!
Naar vi blander os i Fejden,
Er det ikkun med et Smil —
»Nur die Lumpe sind bescheiden!«
Lær dog først den danske Stil!

Naar man læser deres Fraser,
Faar man først det rette Blik —
Lutter Fraser! Lutter Laser!
Ufordøjet Æsthetik!
En vil ud for »at studere«,
Dyrke Museerne paa Kraft —
Neumann vil nu rekreere
Sig for Slidet, han har havt!

Ove Rode, gode Ho'ede,
Vel til Mode er parat
Til at gjøre sig til Gode
Som de Herrers Mæcenat.
Forhen som en »Kunstens« Ynder
Var han dem just ikke god —
Som en Synder han begynder
Nu nok her at gjøre Bod!

Ret anseligt.

— Naa er De nu sluppen ud af Tugthuset igjen, Per Nielsen? Se nu at være skikkelig! De kunde saamænd have været en anset Mand, dersom blot De kunde lade være med Deres Rapserier.

— Ja, ser Di, Hr. Pastor! Jej æ nu vist anset nok, for nu var et femtende Gang, Dommeren hade anset mej.

Af et ærligt Hjærte.

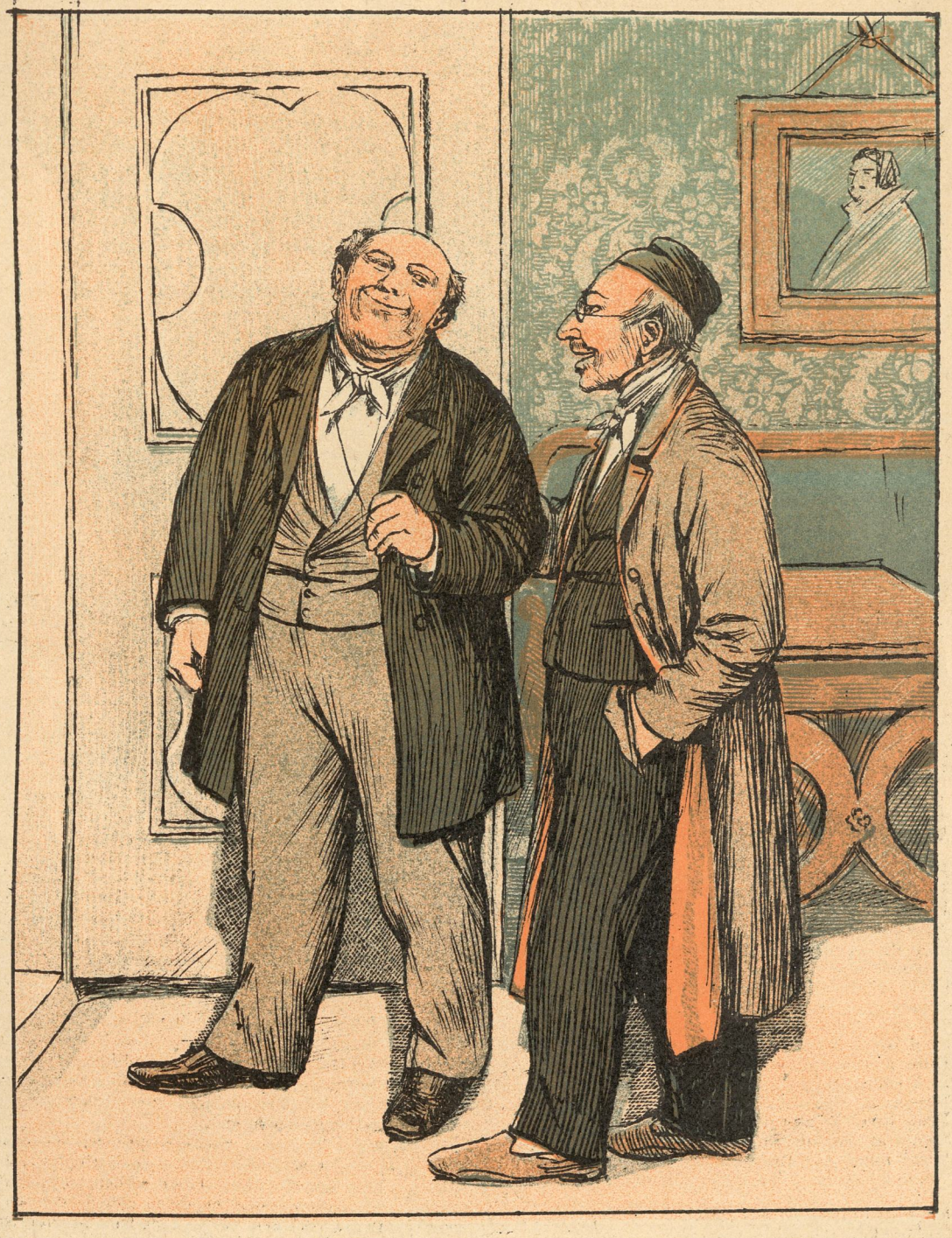

— Jeg interesserer mig nu ikke saa meget for Mad, men Ærter er en højtidelig Ret!

Smal Kost.

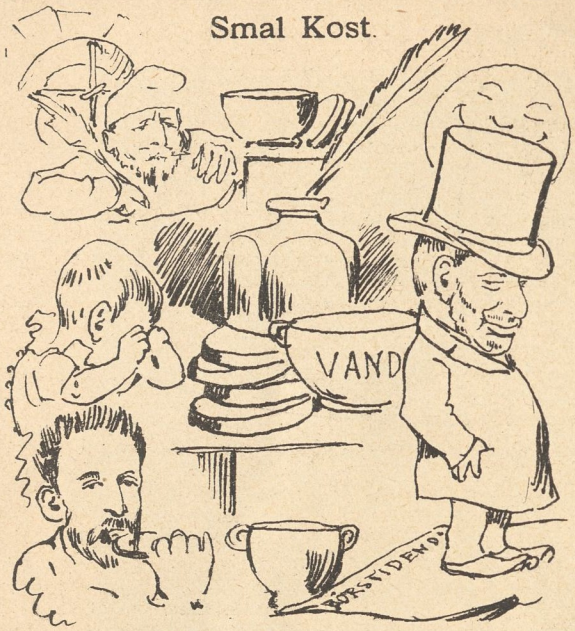

Lad de vrantne Socialister
Bruge deres Mund og Pen
Om de Slavekaar, man frister
Blandt de stakkels Arbedsmænd;
Naar de sang som Nattergale:
Op til Arbejd', Liv og Død,
Vanked' gjerne som Finale
Dog en Skefuld „Øllebrød".

Men i Chresten Bergs Geledder
Denne Fordring maa slaas ned;
Her er ingen Ting, som hedder
Øllebrødsbarmhjertighed.
Evropæiske Bêtiser
Trodser mange haarde Stød;
Ak, men hyppig deres Viser
Har til Omkvæd — Vand og Brød.

Haabløs Kummer efterlodes
Visselig, da Herman Bang
Fra Pilatus til Hr. Rodes
København gik Gaasegang;
Men de samme Savn og Smerter
Dæmrer her i Tidens Skjød:
Ove Rode man beværter
Snart med bare — Vand og Brød.

Smil og Solskin kun man ser paa
Lille Eedvards lille Bro'er
Den Gang, han fik Lov at gaa paa
Børsen af dens Matador.
Men, hvad nytter det de sorte
Smaa, at Børsen selv er rød?
Hvad man op i Bladet smurte,
Varsler ogsaa — Vand og Brød.

Endelig Grosserer Dønner-
gaard kan daarlig nære sig;
Brød- og Vandheld man forkynder
Staklen paa hans Næringsvej.
I hans mange Tillidsposter
Det med Mælk og Honning flød.
Ingen af dem dog bekoster
Smør, naar han faar — Vand og Brød.

Nationaløkonomi.

En Del staalsatte Protestmænd skal efter paalidelig Ølkilde have besluttet at vise, at de ikke er tabte bag en gammel Karlsbergvogn, og har i den Anledning sammensvoret sig mod at drikke skattepligtigt Øl. For dog ikke at fremkalde Statsbankerot har de imidlertid besluttet at skaffe Statskassen Kompensation for Indtægtstabet ved at forbruge et saa stort Antal smaa Sorte, at den forøgede Indtægt paa Kaffe- og Sukkertolden vil skaffe Statskassen den fornødne Balance. Hvorledes det vil gaa med de Sammensvornes egen Balance, forlyder der endnu intet om.

Theaterkatten spinder.

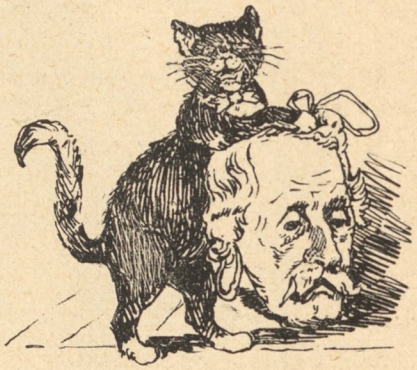

Ak ja! Man bliver gammel og — ja, graa kan jeg ikke blive, da jeg har været en graa Kat alle mine Dage. Hvor gammel man er, mærker man bedst, naar man ser den opvoxende Slægt skyde op omkring sig. Vi havde jo Elevprøve ovre hos os for nylig.

Jeg maa tilstaa, jeg var forarget.

Næsten alle de unge Mennesker efterabede gamle prøvede kongelige Skuespillere. Vores Emil og vores Olaf og Fru Hennings og Fru Bloch — ja, nogle gik saa vidt, at de hentede deres Forbilleder fra Sekondtheatrene — jeg siger Sekondtheatrene og bruger ikke dette nymodens Udtryk Privattheatrene, fordi jeg er konservativ gammel Theaterkat med kongelig Ansættelse og Børnemælk af I Klasse A efter det nye Regulativ. Fra Sekondtheatrene var der baade en Fru Rosenbaum fra Folketheatret og en Frøken Lincke fra Kasino. Fy for Pokker! Nedlade sig til at gjøre Nar ad inferiøre Theatres Skuespillere paa det kgl. Theaters Brædder! Og hvad skildrer min Rædsel — selve Kammerherren var ikke skaanet. En ung Mand med et forvorpent Ydre efterlignede ham baade i Gang, Holdning og Manerer!! Det ender saagu med, at de efteraber mig ogsaa, de Abekatte.

Nej, det er som jeg ogsaa sagde til Chefen: giver man først Fanden en Klo, saa tager han hele Poten. Man skulde aldrig have lavet denne Elevskole. Tilsidst spiller saamænd Eleverne Komedie om Aftenen, og saa kan vi andre give Matinée tidligere paa Eftermiddagen for et indbudt Personale og Pressens Repræsentanter. . . . . .

Bryllup i Klosteret er nok for Textens Vedkommende skrevet af et Par afdøde Forfattere og omarbejdet af en yngre Digter. Mon det dog ikke snarere er den yngre Digter, der oprindelig har skrevet den, og de to afdøde, der senere har omarbejdet den. Musiken har jeg i alle Fald hørt før. Nej; maa jeg saa bede om »Bryllup i Hardanger,« — »Brudefærden i Klosteret,« vilde jeg sige — nej, om Forladelse: »Brudefærden i Hardanger.« Bliver Frk. Valborg Iørgensen blot ved at danse ligesaa nydelig et Par Aar til, saa er der ingen Tvivl om, at hun maa bort fra Balletten — til Abrahams.

N. B. Rabatkouponerne er gyldige.

Da det er kommet mig for Øre, at jeg er Forfatter til I Ravnekrogen, vil jeg bestemt benægte nogensinde at have gjort mig skyldig i noget saadant. Jeg skal betro Dem en Hemmelighed, men De maa ikke lade den gaa videre: jeg troer, at det er Kammerherren selv, der har skrevet det — ikke Kammerherre Bille, men vores egen rigtige Kammerherre. Jeg troer det af følgende Grunde:

1) Ellers vilde det ikke være bleven antaget. Der findes nemlig i Stykket ingen uægte Børn og forførte Kvinder, hvad det kgl. Theater ellers plejer at forlange af moderne Forfattere, og desuden er der Handling i det, noget, som Kammerherren ellers ikke plejer at lade sig byde.

2) Det blev opført paa den Dag, da det var blevet ansat til Opførelse, hvilket jeg aldrig før har oplevet ved et nyt Stykke i mit Theaterliv.

3) Kammerherren har ikke dementeret, at det var ham.

4) For at skrive saadan et Stykke maa man være Kammerherre. Alting er gjort saa nydelig, saadan at kgl. Skuespilerinde Fru Oda Nielsen netop kommer tilpas til at redde kgl. Skuespiller Zangenberg fra at begaa Kassesvig. Reumert kan naturligvis ikke faa Fru Nielsen, fordi han ikke har kongelig Udnævnelse, derimod er det jo et vanskeligt Etikettespørgsmaal, om Zangenberg skal elske Fru Oda Nielsen, der er kgl. Skuespillerinde, eller Fru Bloch, der ikke er kongelig men til Gjengjæld gift med Sceneinstruktøren og som saaledes falder ind under den Regel, at Rangspersoners Fruer rangerer efter deres Mænds Rang. Kun en Kammerherre kunde løse Spørgsmaalet saaledes, som det er løst. Hr. Zangenberg har nemlig været forlovet med Fru Nielsen og er gift med Fru Bloch, han elsker Fru Bloch i 1. og 4. Akt og Fru Nielsen i 2. og 3. Altsaa kan ingen af Damerne beklage sig. Olaf er Skurk og skulde egentlig paa Vand og Brød, men da han er R. af D. p. p., lader Fru Nielsen ham slippe, og det Hele ender med gjensidige Komplimenter.

Se saadan noget kan kun en Kammerherre finde paa, og det kan en gammel Theaterkat som jeg godt lide. Derfor vil jeg ogsaa oprette et Rejsestipendium for skrivende Kammerherrer. Hvis mit Publikum selv vil betale Fornøjelsen, kan de faa Lov til selv at bestemme, hvem af deres Yndlingskammerherrer der skal have Lov at rejse i Sommer. Vær saa artig — ogsaa Provinskammerherrerne kan komme i Betragtning, saa de, der holder mest af ham i Holbæk, kan frit stemme paa ham. Men vores egen paa Kongens Nytorv bliver nu valgt alligevel.

I ledige Timer.

Næppe havde Fred. Bajer offentliggjort sine statistiske Betragtninger over, hvor vidt det gik i Længden med de 6 Millioner Kroner, som findes paa Provisoriet til extraordinære Militærudgifter, før *Punch*, opmuntret af det givne Exempel ogsaa gav sig til at anstille statistiske Beregninger over et eller andet og kom derved til følgende mærkelige Resultater:

1. Folkethingsmand F. Bajer har i sin offentlige Virksomhed holdt et saa stort Antal Taler for Kvindesagen, Voldgift, Nevtralitet og Forholdstalsvalg, at, hvis man hældte Indholdet af dem ud i en 100 Meter bred Kanal, vilde det forenede Dampskibsselskabs Flaade behøve en hel Uge til at sejle igjennem det, selv om Fyrbøderne imod Forventning skulde undlade at gjøre Skrue.
2. Hvis man samlede alle de Taler, Hørup har holdt mod Militarisme, Befæstningsgalskab o. s. v. og læssede dem af langs med Kjøge Landevej, vilde en normal Dansker med normale Vandstøvler akkurat behøve lige saa lang Tid, som Hørup plejer at sidde paa Christianshavn, for at vade igjennem det alt sammen, og en Bergianer vilde bruge 101 Læs Halm, hvis han paa hele Marschen skulde have ren Halm i Støvlerne.
3. Samler man alle de Taler sammen, som Berg har holdt mod Provisoriet, viser det sig, at de udgjør en saa kolossal Masse, at, hvis man sendte hele Ladningen til Kina, vilde det himmelske Riges ganske Befolkning have Vrøvl nok til Theen i en hel Menneskealder.
4. Beregner man derimod de positive Resultater af de 3 Herrers oratoriske og stilistiske Udgydelser, viser det sig, at dette kan anskueliggjøres med et rundt Tal, nemlig:

O

Dette Tal er ganske vist ikke større, end at det magelig kan overdækkes med en tynd Tøre; men ikke desmindre kan der ved dettes Hjælp fremkomme svimlende Størrelser. Tænker vi os f. Ex., at alle de Diæter, Forfatterhonorarer, Sylteglassportler o. s. v., som disse tre Mænd i de sidste 20 Aar har oppebaaret for deres ovenfor anførte Virksomhed, var vexlede i Tørestykker, vilde man ved at stable disse ovenpaa det anførte runde Tal kunne naa en Højde, der i enhver Henseende kunde maale sig med Babelstaarnet og som vilde rage helt op til de af Trekløveret opførte Luftkasteller.

Velgjørenhed.

Vi lever i Humanitetens Tid
Med alt saadan dertil hørende;
Og derfor kappes Alverden om
At vise sig som velgjørende.
Ja, som Magnater og Mæcenater
Man gi'er Stipendier og Legater
Og ta'er Patent som en ædel Sjæl
Til Gavn for Andre — og for sig sel'.

Ifald Du med Sværte, med Blæk og Pen
Har sikret dig Plads blandt »Negerne«,
Kan frit du ta'e til de Sortes Land
Og hilse lidt paa Kollegerne,
Har Du beskuet dem, interviewet dem
Og paa dine »Sprøjters« Vegne su'et dem,
Saa expederes med Brask og Bram
Du hjem paa et Ritzau'sk Telegram.

Og har Du, som Georg, forgæves søgt
Ved Hjælp ef Intrigers Benyttelse
Hos go'e Men'sker en lille Skærv
Til fremtidig Understøttelse,
Saa trøst dig bare, for dine rare
Smaa Venner sagtens kan Sagen klare:
Selv om de dig ingen Fakkeltog ga', —
Saa fik Du dog Røgen at leve a'!

Naar Ove s Slags Blad — hvad jo let kan ske
Ved Sommerkvartalets Begyndelse, —
Har set Abonnenterne svinde ind
Formedelst Organets Fortyndelse,

Saa maa Aktørerne gi'e Klakørerne
Mod pæn Betaling og mod, at Ørerne
De holder stive og pænt gaar hen
Og kalder Johan deres »smukke Ven«!

Selvfølgelig har ogsaa Punch en Pligt
At opfylde overfor Trængende.
Vort Formaal er smukt; vi har nemlig tænkt
At ta'e os af Gadedrengene!
Hvad om Umyndige vi gjorde yndige?
Og lod forsømte smaa Sorte faa fyndige
Rejsepas lidt ud af Bylivets Bur —
Bare til Flakkebjerg, Tur og Retur?

Saafremt Du, Hr. Læser, vil ofre en Skærv
Til Formaalets snarlige Fremmelse,
Skal gratis De faa Deres Navn i *Punch*
Og frelses fra jordisk Forglemmelse.
Vil De det ikke, kan rolig vi stikke
Haanden i Lommen og undgaa at tigge:
Smaafyrene faar nok en Gang det Held
At komme derud alligevel!

Hermed følger et illustreret Annonce-Tillæg.

Liberté — Egalité — Fraternité.

Den gamle Frihedshelt fra Talerstolen
I Holstebro er med paa Karmagnolen
Om Kap med Ridderen, der turde vove
Sit eget Skind — paa Straamands Tro og Løve,
Og mellem disses ædle Fremtidsdaad
Gaar Skræder Holm nu som den røde Traad.

udgaar hver Torsdag. Pris 2 Kroner Kvartalet. (Enkelte Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle kongl. Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor, Kjøbenhavn, **Kronprinsessegade 34.**

Mapper og Pragtbind til Bladet: 2 Kr.

Redigeret af **Angelo Haase**, udgivet af og trykt hos **C. Simonsen** i Kjøbenhavn.

1891. Torsdagen den 30. April. Nr. 18.

Fint skulde det vel være.

— Naa, lille Ida, hvad fik I saa til Middag?
— Noget, som de kaldte for Steeg; men det var saamænd ikke andet end Stej.

Kejserstatens Gründere.

Spor den gustne Spree sig snor
Mellem Brandenburgersandet,
Spejler atter trist i Vandet
Sig en Skov af sorte Flor.
Strategiens Matador,
Han, som stamped Legioner
Frem med Rifler og Kanoner
Af en nedersachsisk Jord,
Sejrens Regnebogsforfatter,
Overmagtens Fabrikant,
Som i Jærn- og Blod-Debatter
Med sit Indlæg Slaget vandt,
Han, som spejded uforfrøden
Imod Vest og Syd og Nord,
Overrasket blev af Døden,
Og som slagen Mand han foer
Bort i Foraarsaftenrøden
I „des edlen Greises" Spor.

Gamle blev de to af Dage,
Før af Sted de maatte drage
Fra det Værk, de efterlod,
Støbt af Jærn og døbt i Blod,
Fra en Hær foruden Mage
Og et gyldent Rigsklenod,
Tysklands nye Kejserkrone,
Og en velbefæstet Throne
Med en Verden for sin Fod,
Som om evig fast den stod,
Skønt en Gang i Tidens Flod
Krone, Sværd og Bannerstage
Hvirvles bort som visnet Løv
Af den høje Magt, som straffer
Vold og Uret mod den Svage,
Brudte Ord og Paragraffer,
Og som vil paa Graven skrive,
At, hvad disse to maa blive.
Bliver deres Værk — til Støv.

Af de trende store Mænd,
Som var med at sammenstykke
Tysklands Enhed, Magt og Lykke,
Gaar nu Bismarck kun igjen
Som en afdød Storheds Skygge.
For et „Krach" at forebygge
Har han givet sig i Lag
Med en Annektion i Dag
Af et Vælgerflertals Tykke!
Med et folkeligt Mandat
Møder Kejserkronens Smykke
Nu som Rigsdagsherostrat!
Dobbeltørnens forduns Dinge
—Moltke var dens Næb og Kloer—
Vil i Vejret atter svinge
Sig til Magten — som Frondeur!

Nekrolog.

Motto: Koldt Vand!

Jeg ikke vil skrive om min Storhed — det jeg mangelunde har gjort fordum. Skrevet som en Kunstner med Hjærnen, som ingen forstaar. Og med Nerverne.

Og de lo — Folk. Aa, — saa altfor stærkt de lo.

Ikke heller jeg vil skrive om den — Døden. Da den tog mig, midt som jeg sad, med Fingrene, i Munden, under Graahimlen i det store Tomme. Jeg mit ganske Liv havde vanket gennem Skabningens Alp af Lidelser — saa tog den mig.

Men de ikke græd — Folk. De bare lo — — —

Et Barn jeg var, der jeg blev født — af min Moder. For jeg var hendes Søn. Og hendes Mand, var min Fader, og hans Fader, var min Bedstefader. Og det var godt det Samme, — for der er jo det med Børnene, at de har det saa svært, med at lære Modersmaalet.

Jeg aldrig siden har lært det.

Hvordan jeg blev Forfatter.

En Livets Luksusgenstand — var jeg. Aaret langt hver Maaned, blev jeg en Maaned ældre. Og Livet langt hvert Aar — blev jeg et Aar ældre. Og det ganske Liv, blev et tyndt Liv.

For jeg spiste dem op alle — »Blaaerne«. Dem jeg havde arvet.

Saa maatte jeg jo til det, — skrive. For Brødet. Ingen læste det, *Punch* læste det, og saa kom jeg i *Punch*. For jeg er saa komisk.

Og Krimskrams, var det altsammen — det jeg skrev, men saa jeg dog havde noget at laane paa. Folk bare lo, men de laante mig dem — Pengene. Og jeg stadig skrev videre, vexlende Variationer og varierende Vexler. For nu var jeg det. Forfatter.

Hvordan jeg blev berømt.

Han sagde og tog min Haand:

— Om ikke mon jeg vilde være berømt?

— For jeg var saa begavet. Og saa komisk.

Saa arrangerede han den — Forelæsningen. To Mennesker mylrede de, ind i Salen. Den ganske Aften talte jeg mangefold, men af fornuftige Ord kun føje. Det sortnede, rundt om Øjnene, saa befippet jeg var. Og de har været sorte rundt om, Øjnene, siden da.

De alle sov, de To. Kun de vaagnede, for at hysse. Men Upsala-Studenten græd — han, der havde arrangeret Forelæsningen. For han betalte.

Han — og saa Impresario. Den Gang vi berejste det ganske Jylland, min Enakter og jeg, paa hin den store Tourné i jyske Byer, som ikke kunde betale sig. For jeg var saa latterlig.

Jeg havde jo dræbt ham — Høedt. Han satte i Scene med Enakter — og saa døde han.

Og til Bergen kom jeg. Ingen maaske andre paa den ganske Jord, kan hysse som de Bergensfolk.

Hvilken Skuespiller taber Verden ikke i mig? Og saa var jeg berømt.

Hvordan jeg blev missliebig.

Mine Nerver havde skrevet dem — Artiklerne. Nerverne altid skriver dem, Kunstnernes Artikler. Men Politiet læser dem og det hentede mig. Paa Tysk — for det var i Tyskland.

Mange Gange og mange Stuer. Stuerne ved Siden af Gangene; mange Mænd og mange Pulte. Mange Mænd ved Siden af mange Pulte, mange Gange, mange Mænd og mange Pulte ved Siden af mange Gange.

Saaledes er Tyskland. Og Pulte, Mænd og Gange bare lo. Saa umulig var jeg.

Til Meiningen kom jeg, — skønne, dejlige Stad! I Wien var jeg, — skønne, dejlige Stad! I Prag boede jeg, — skønne, dejlige Stad! Alle Vegne bare gjorde jeg mig umulig.

Nu du veed det, Dansker! — Hvad kan det nytte? Abonner paa »Politiken«, at Du ikke maa blive missliebig i den skønne, dejlige Stad Berlin!

Hvordan jeg døde.

Der laa de alle de Afdøde og jeg saa dem grant.

Den havde mistet en Flis og var en Mumie. Hans Navn var Stuckenberg. Den havde mistet sine Versfødder og var en Fisk. Hans Navn var Sophus Claussen. Og lille Helge Rode laa Barnelig dem midt imellem, for han havde fast ingen »Styrke«, saa vanskelig havde han det med at leve.

Men som den Dødeste blandt de Døde, rejste jeg mig krampagtig og klyngende mig til Johans Pengepung:

— For nu maa du skrive en komisk Bog — skød det ud af mig — at Folk kan le dig ganske død!

Og, jeg skrev, — og, jeg døde, — og jeg greb ud i det store Tomme, efter en Komiker, min Kunstnerhjærne værdig.

Jeg greb i »ti Aar« — men den eneste Komiker jeg kunde gribe, — var:

Hr. Manbang.

Fra Udstillingen.

Søde Agnes!

Nu kan Du gratulere mig, jeg er bleven forlovet med Løjtnant Pedersen, han er saa rar; det var nu ikke paa den frie Udstilling, men paa Charlottenborg, at han friede, for bagefter gik vi sammen derop, hvor jeg har et Billede, som Du nok faar at se, det er »En Rose i et Glas Vand« jeg har malet, for Pedersen syntes nu, det var saa ondigt og det syntes jeg nu ogsaa, naar jeg selv skal sige det; men saa kom vi ind i en Sal, hvor der hang nogle forfærdelige Billeder; — tænk Dig der var et fra Ryssenstens Damebade, som Fru Wandel har malet, og saa var der et, som forestiller en ung Dame i dybeste Negligé, som kommer ind i et romersk Bad, hvor der ligger en gammel Etatsraad, indsvøbt i uldne Tæpper, og spørger til hans Befindende, og det er ikke min Skyld, for det er Kornerup, som har gjort det, saa jeg kan virkelig ikke gøre for det.

Men saa spurgte Pedersen »om jeg havde set Chr. Clausens smukke Dame paa Badetrappen, for hun var bedre« men saa svarede jeg: »Nej den Slags Billeder ser jeg re'nok ikke paa!«

Men saa kommer det værste, for saa førte han mig hen foran et Billede af Ipsen, der forestiller Academiets Malerskole, og det er jo mig — men det maa Du ikke sige til Nogen — der har siddet Model, for jeg vendte ved Gud kun Ryggen til.

Og saa kommer det forfærdelige: tænk Dig! — han siger udenvidere: »Men det er dog forbavsende hvor det ligner Dem, Frøken Fjollerup!« — Og saa ved jeg ikke mere, før jeg vaagnede op af min Besvimelse og laa i hans Arme mens de stænkede mig Vand i Ansigtet og spolerte min nye Kniplingskrave, og saa maatte vi strax gaa, og han spurgte efter Moders Adresse og tog en Vogn og friede paa Vejen hjem; men Moder maa ikke vide det endnu.

Næste Dag gik vi derop igjen og saa en Masse Billeder og der var et af Charlotte Sode, hvor der staar en ung Dame i Natdragt og tager Ricinus Olje eller kølende Pulver, for hun har læst for meget Kunstkritik i Aviserne, og nedenunder hang en Mand, som har mistet sin Knap, og den har Exner malet og saa hænger der nærved et smukt Billede af Ring »En Gangsti ved Herlufsholm«, men saa sagde Pedersen, at »de to Selvmordere, som hænger under Træerne, har jo tabt baade Næse og Mund!« — men saa blev jeg vred, for jeg kan godt lide Ring, han er altid saa ærlig i sin Kunst.

Siden kom vi til Fru Anna Anchers Begravelse og den var smuk. I Oldtiden ved Du nok var Sørgefarven blaat, og derfor er de allesammen blaa selv i Ansigterne, det er nu Noget jeg ikke har Forstand paa, men fint er det; og desuden var der to Heste af Agnes Lunn og Pedersen sagde, at den ene var en Landauer, for han forstaar sig paa Heste og de var nu godt malede. Men der var ogsaa et nydeligt Aftenlandskab, som Frøken Eskesen har broderet paa Kanevas. Da vi saa kom til Brendekildes Husmandsstue blev jeg saa sulten og det er Synd at der ikke er andre Conditorier deroppe, derfor gik vi ind paa Carl Carlsens Auktion, men Pedersen kjøbte ikke Noget for — sagde han — der skal dog ogsaa være Noget til de Andre. Exner har et Billede med en Brud, der pyntes, og saa rødmede jeg, da vi kom til det; saa sagde Pedersen: »Til Efteraaret gifter vi os og jeg kjøber saa Billedet til Dig!« — Aa, Du kan ikke tro hvor han er god. Og Paul Fischer har malet Højbroplads, og der er saadan en smuk Dame paa, Pedersen sagde, det lignede mig, men jeg blev forlegen, for det var jo ikke mig der havde malet det; men Willy Gretors Portraitstudie Nr. 141 kan jeg male ligesaa ubestemmeligt.

Bare jeg dog kunde komme med til Erik Henningsens »Grundlovsfest«, for der er saa hyggeligt, og saa vilde jeg danse med Løjtnant Pedersen og de andre Bønder, men da jeg saae Ilsteds „Amantium iræ....« blev jeg bange, at Pedersen saa skulde slaa op strax, derfor sagde jeg ikke noget, for jeg er en god Regnemester og det er Jensen-Egeberg ogsaa, han kan saagar lade det regne med Pariserblaat fra en skyfri Himmel; i den store Sal hænger der ogsaa Landskaber af Kjærskou og Pedersen læste i Catalogen og sagde: »Uh se!«

Jeg spurgte, hvad han mente? — Saa sagde han bare, at det stod i Catalogen og det gjorde det virkelig.

Saa fik vi ikke set mere den Dag, men gik paa Langeline og drak Chokolade og, hvis jeg kommer op paa Udstillingen igjen, skal jeg fortælle Dig endnu mere, men nu er jeg træt og Moder maa ikke vide at jeg ligger i Sengen og skriver om Aftenen.

Tusinde Kys og Hilsener
fra din hengivne
Caroline Fjollerup.

Hilsen til Foraaret.

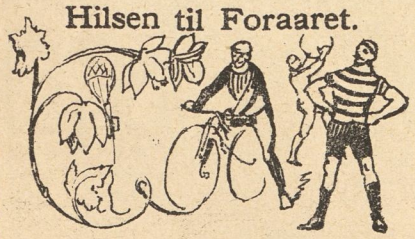

Motto: Hvad kan jeg troe, hvad jeg seer? Igaar omfygede Sneen,
Og nu straaler idag varm den oplivende Sol.
J. L. Heiberg.

Naar Foraaret kommer med varmende Luft
Og spirende Knopper og Blade,
Med Primulæ og Violernes Duft
Og alle Smaafugle saa glade,
Med Luften fyldt af Lærkernes Sang,
Ja, da er der Fryd i By og paa Vang.

Den Roer trækker i Sportens Habit
Cyclisten faaer fat i sin Tromle
Og kjør' til Nyholte med grum Appetit
Til baade at buldre og bumle.
Paa Fælleden stiller Adskillige stolt
Med Lang-, med Fod- og med Cricketboldt.

Man glæder sig efter Vinterens Savn —
Det Falmede svandt med det Visne!
Kun tyveaars Oldinge i »København«
Ved Foraarstid spiller »zerrissne«.
Viggo Stuckenberg paa Ægyptervis
Fik lavet sig om til »forstenet Flis«.

En Sophus Clausen i daarlige Vers
Besynger sin Alderdoms Kvide,
Mens Oscar Madsen med Galgenkommers
Fortæller om, hvad han maa lide.
Den lille Herman helt tanketom
Som »levende Lig« spadserer om.

Et løjerligt Syn den Gjengangerfærd!
Se kun, hvor de Stympere humper
I Prosa og Vers med stilistisk Besvær
I »Københavns« Katakomber,
Hvor Væggene pranger i skumle Hal
Med mangen en heltom Hjerneskal.

Med Foraarslivlighed gaar det løs
Med Striker, naar Vaaren kommer;
Skjønt Vinteren baade var lang og bøs
Og tømte de fleste Lommer,
Med Fyrighed gaar man paa igjen —
Man er jo en »fyrig« Haandværksvend!

Ja, Vaaren lokker med tusind Fif
Til alle Slags Extravagancer.
I Tivoli vil en Ballon captif
Os byde adskillige Chancer
Til at opnaa betydelig Færdighed
I »Overmenneske-Værdighed«.

Et lysende Exempel for Samtiden.

— Om igjen! Det var snavs, alle sammen! Der var kun én, der kom samtidig!! Det var 97!!!

Hver Ting paa sin Plads.

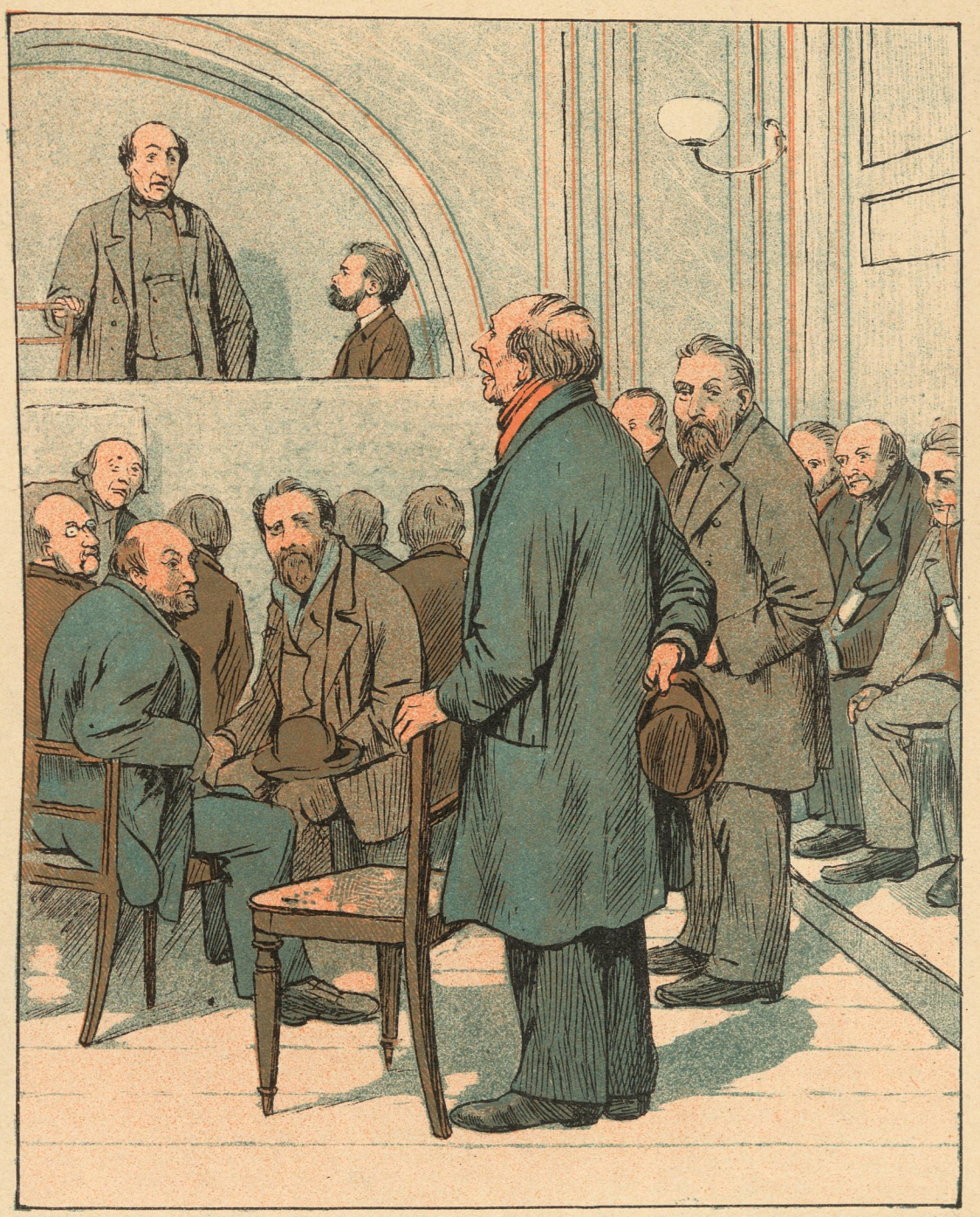

Formanden: Saa wa 'et de hæ Gjødning; maa A be Dem om aa udtoel om, hwa wi ska mæ de?

Et Medlem: A wel foreslo, te wi legger 'et aalsammen i æ Bestyrelses Hænner.

Paa Fangst.

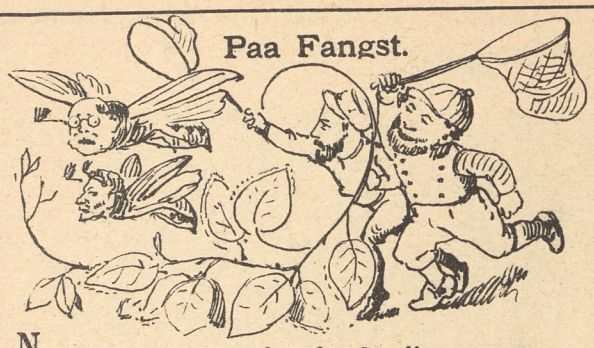

Naar Folketingsmanden fra Samlingen gaar
Og hjem til sin Valgkreds sig skynder,
Saa kommer den Aarstid, man kalder for Vaar,
Da Bladene spirer saa rask, de formaar;
Men saa er det just, der begynder
En anden Samling blandt Bønder;
Thi saa gaar man nemlig af Sted til Jagt
Om Kap med Raagen og Kragen,
Indtil man en righoldig Samling har bragt
Af Oldenborrer for Dagen.

Just saadan gaar Bojsen & Compagni
Paa Jagt efter Berg og hans Fæller,
Der danned' et Oldenborreparti,
Som laved' det dejligste Visneri
Og, efter hvad Godtfolk fortæller,
I Thinget for »Muldoxer« gjælder.
Lig Bentheim, »den første Nejer i Nord«,
Har Chresten levet af Blade,
Og begge paa alt, hvad der spirer og gror,
Har gjort tilstrækkelig Skade.

I Vedby-Kredsen forgangen Dag
Den graadige Tauber summed'.
Hans Hjerte var fuldt af Kummer og Nag,
Thi fra det Blad, hvori han fandt Smag,
Man havde netop fornummet,
Han ufrivillig sig hummed'.
Som Redaktør paa den grønne Gren
Han længe har figureret;
Nu følte han til en ganske gemen
Bladlus sig reduceret!

Paa Næstved-Mødet fandt Berg med Skræk,
De fanged' hans eget Kuld nok
Af Bladredaktører i Pose og Sæk,
Trods Hørdums Summen og Benthejms Kvæk,
Der lignede Smæld og Smuld nok!
— Ja, Skjæppen de maalte ham fuld nok!
Det var en tung Dag, især for Leth,
Og Chresten blev næppe trøstet,
Da der kom det Budskab fra Riber-Ret,
At her man en Busk havde rystet.

Nu sidder de stakkels forfulgte Skind
I Venstres Sprækker og Revner
Og trækker Følehornene ind,
Fordi deres »staalsatte Frihedssind«
Kun liden Ære man levner,
Men Visneri det benævner.
Hvad nytter det saa, man har »Flyveaar«,
Naar rundt om Landmandens Ager
De Herrer »Protestmænd« maa dele Kaar
Med Føde for Ravne og Krager?

Foraarsgrønt.

Kere Bob!

Je kan denne Gang lade dig hvide, at de var lieved, at der skulle ha vaaren en storagti Folgefest herne rei Anledning af Georg Brandes, fordig han hade igge faaet livsvarig Hæddersgave paa Finandsloven. Aa vi hade i den Andledning et stort Møde for aa drøfte, vordan vi skulle bære vos ad, aa saa be Arond Jacobsen aa jeg enie om, a vi sku brenge han et Faggeltov. Aa saa hendvente vi vos te Studentersamfunnet for aa spøre, om di velle være mæ te aa gaa i Toget, fordig Georg har altid vaaren en a Samfonnets Stotter, som nog osse enner mæ et Faggeltov, aa de velle di nok, naar di kunne komme te aa gaa forandt i Toget; men saa syndtes Arond Jakobsen, at de maadte vi raske Drænge ha Lov te, fordig a de va vos, som hade hidtet paa det, aa den liberale Vælgerforeneng mendte, a Redaktørerne a Polletekken aa Kovenhavn aa Aftenbladet skulle gaa forandt mæ deres Sandhedsfagler i Hænnerne aa sbrede Lys over Landet. Aa saa kunne vi igge bie enige om, va vi skulle brue te aa brænne paa Faglerne, for Arond Jakobsen mendte nu, at vi kunne være igge bekendt anned end som a brue Jødebej, men je syndtes de va meied beder om vi gik te Ogtavius Hansen for a spøre, om der skulle være noed Skommerbej been teovers fra Skotoisfabrikken, som han bestyrede, for Syle be der nog igge mange teovers a; men saa mendte di andre Drænge, a saa skulle vi ha hans Søn mæ i Faggeltovet, aa saa maatte vi gjøre det paa Bajsikler for hans Skyl, aa der er den Aber da Bej a Opposidtionen kan mejet got vælte, uden a den behøver a komme saadan ob aa køre. Tesist va der en Grinebider fra nejerste Bor i Kladsen, som faareslo, a man skulle enskrænge sei te aa samle alle di Opposisionsmænd sammel som hade røde Næser aa la dem gaa i Prosession gemmel Byen aa stegge Næserne i Været, saa kunne man overdrage de te Sjangdorf aa skræve Kandtadten; men de be forkasted a pragtigske Gronne, aa saa gig de hele i Stogger. Men nu har je for Alvor slaed mej paa Forfadterværksomhed aa skræver paa en Bov, som ska hedde Hærmand Vandal, aa Heldten i Boven er et Overmenneske, som i Sludtnengen a Hanlengen taer Livet a alle di Læsere, der kan holle ud aa læse saa langt. Aa saa har je tængt a teleine Georg Brandes den, fordig han skal dov ha noen Erstadtneng for de Faggeltov, som gig op i Røj, aa de ve han vest bie smiret over, da je har hørt noed om, a han nog holler a aa telejne sej, va der skræver sei fra Børnelidteraturen.

Din hengivendes
Ejnar Jørrensen.

P. Skr. Jej har faaet Strambugs a min Gamle, bare fordig han har faaet a hvide, a je skræver bladsfæmigs i Kovenhavn. Va ska Ennen blie paa al den Engtaalerangsje?

Den frie Theaterkat sprutter.

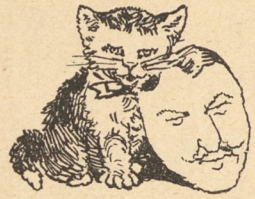

Jeg er en fri Theaterkat. Jeg er en rød Kat, og det vil jeg have Lov til at være. Jeg ved godt, at det generer Højre. Højre kan kun lide graa Katte, som kan spinde. Puh — spinde! Det hører kun hjemme i Duft-Vaudevillen. Jeg spinder ikke, jeg sprutter, gjør jeg. Og saa kan Højre skabe sig ligesaa galt, det vil. Naturligvis tier det stille. Det kunde ligne det, for saadan har det altid baaret sig ad overfor min Ven Eedvards Stykker.

Zola er storartet! Han er ligefrem Frankrigs Amalie Skram i Hankattekjøn! Han er rædsom — rædsom brillant. Hvor er den Ide ikke guddommelig, at Wiehe og Fru Secher tager Blaasyre i sidste Akt. Blaasyre! Det er noget andet end den Børnemælk, som min fordummede Højrekollega paa Kongens Nytorv gaar og laber. Jeg vil for Fremtiden udelukkende leve af Blaasyre. Det er slet ikke farligt, for selv om man dør af det i sidste Akt, saa lever man altid op igjen, naar man bliver fremkaldt.

Men vores egen lille Gustav Esmann er dog endnu mere storartet. Skrive et Stykke, som er morsomt, det kan enhver Revueforfatter gjøre, men skrive et Stykke, der er saa kjedeligt som Gustavs, det kan kun en stor Digter. Men jeg har for Resten selv forsøgt mig med et lille ét. Det hedder ogsaa:

Enkemænd.

Skuespil i ligesaa mange Afdelinger, det skal være.

Personerne:

Den afdøde Frue, Hendes første Mand, Hendes anden Mand, hendes tredje Mand osv. Flere Mænd. Endnu flere Mænd.

Første Akt.

(Efter Begravelsen.)

Første Mand. Anden Mand.

Første Mand. Min Kone er død. Hun var gift med mig, altsaa har hun haft en Elsker. Ak, Kjære, jeg gjætter, at De var denne Elsker.

Anden Mand. Pardon, jeg vidste ikke, at De ogsaa . . . . .

Første Mand. Bevares, kjære Ven, mellem Venner kommer det jo ikke an paa sligt. Vil De ikke spise til Middag hos mig?

Anden Akt.

De Forrige. Tredje Mand.

Første Mand. (Til Tredje.) Jeg kommer i Tanker om, at min afdøde Kone paa sin Dødsdag spaserede i den samme Gade, hvor De boer. Jeg slutter deraf, at De ogsaa har værer hendes Elsker.

Tredje Mand. Jeg haaber da ikke, at De tager mig min Frihed ilde op.

Første Mand. Jeg har jo kun Grund til at være dem taknemmelig for den Ære, De har vist mig gjennem hende. Ja, (tørrer en Taare af sin inderste Øjenkrog). Ja, hun var en trofast Sjæl. Hun havde et stort Hjerte (oprømt). Men vi maa drikke et Glas sammen for den salig Sjæl. (Han skjænker for Tredje Mand og drikker med ham).

Tredje Akt.

De Forrige. Fjerde og Femte Mand.

Første Mand. Aha, formodentlig ogsaa et Par Elskere af min afdøde Kone. Jeg har ikke den Ære personlig at kjende D'Hrr., men jeg formoder det. Disse bedrøvede Miner, de sorte Handsker, Floret om Hattene. — Ak ja, mine Herrer, jeg forstaar Deres Sorg, hun var en sjælden trofast Hustru. Jeg kjendte hende jo, skjøn jeg stod hende fjernere end D'Hrr. Jeg var kun gift med hende. D'Hrr. bliver da og spiser til Middag sammen med mig (forestillende dem for de Andre). D'Hrr. der var ogsaa Elskere af min afdøde Hustru. Saa vi har jo et fælles Berøringspunkt allesammen.

Fjerde Akt.

De Forrige. Mange flere Mænd.

Første Mand (mere og mere oprømt). Goddag, Goddag. Formodentlig allesammen Elskere! Ja, jeg tænkte det nok. Hvor det er trøstefuldt at se, hvor højt min afdøde Hustru var elsket i levende Live. Ja ikke sandt mine Herrer, Præsten havde Ret: hun var en trofast Sjæl. Han kjendte hende ikke, men han havde Ret alligevel. Jeg kjendte hende heller ikke. Jeg er jo den eneste her, som ikke var hendes Elsker.

Hør, vi maa saa min Sandten drikke hendes Skaal. Vær saa artig, D'Hrr., lad os nu komme til Bords alle vi — Enkemænd.

(Tæppet falder. Det frie Theaters Bestyrelse in pleno klapper. De Sovende vækkes.)

Ballon captif.

I Tivoli vil — efter Alt, hvad man siger, —
En Kæmpeballon nu til Sommeren ses;
Af Watt skal den fyldes, og sejlende stiger
Den svimlende højt over Thranernes Kreds.
Men for at man ej i det Blaa skal forsvinde
Og slet ikke ane, hvor man kommer hen,
Bli'er oppe fra Skyernes højeste Tinde
Forsigtig man halet til Jorden igjen.

Den Første, der kjæk vil Ballonen forsøge
Bli'er Chresten. Hel mandig han stiger derind.
Han ved jo, at Turen hans Kraft vil forøge,
Formedelst han trives saa herlig — i Vind.
Han højt over Kirke- og Korsgaarde throner
Og slynger mod Forterne rasende Blik,
Imedens han ser paa de nye Kanoner,
Der »sammensmeltes« i Bojsens Fabrik.

Naar atter Ballonen fra Jorden sig hæver,
Saa gaar Magistraten til Vejrs og gjør Gavn,
Den højt over Konger og Kaysere svæver
Og blæser ad Smaating og ad Kjøbenhavn,
I Skyerne kvæger den Sindet og Hjærterne,
Føler sig selv imponerende stor! - —
Til Indre-Missionen og Natte-Beværterne
Haler den ned til vor syndige Jord.

Saa kommer Karl Gjellerup; stolt ved sin Handel.
Med en eminent Literat-Direktør
Han stiger til Vejrs, indtil han ved sin »Vandel«
Tilsidst bliver rent overmen'skelig ør.
En lille, umyndig Ballon ham forfølger;
Dens »Sæder« er løse, dens Flag en Avis.
Men, naar den sig oppe bag Vandskyer dølger,
Man kun af Hr. Stuckenbergs kimter en Flis!

En kjæk Kunstnerinde, der jævnlig husvaler
Sin Sjæl ved en Flugt til det høje Parnas,
Vil nok flyve højere, — hvis man betaler
Lidt flot og lidt rundelig for hendes Plads;
Men, selv om en from Direktør er i Vinden,
Er hver lille Knudsen dog ikke Johan;
Og Riis vil nok nødig gi'e Fru Kunstnerinden
Et Rejsestipendium — til Storkenes Land.

Jo, det bli'er en herlig Plaser nu til Sommer!
Vi højt over Fuglene flyver paa Dril.
Og, er Du ærgjærrig, saa fyld dine Lommer
Med Ballast — og flyv li'saa højt, som Du vil.
Men sund, maa Du tro, er ej altid Motionen;
Pas nøje paa Ballasten; thi faar Du fat
I Zola og Esmann — saa revner Ballonen!
Der ligger »det frie Theater«, — — God Nat!

Hermed følger et illustreret Annonce-Tillæg.

Paa slap Line uden Balancerstang.

Skjønt Jenses Balance, det saa man snart,
Var ikke just ganske af Dønnergaards Art,
Saa kom han alligevel sidst i Ribe
Trods al sin Behændighed slemt i Knibe;
Det gjør han nok ikke saa sjældent i Grunden,
Naar Tungen han skal holde lige i Munden.

PUNCH udgaar hver Torsdag. Pris 2 Kroner Kvartalet. (Enkelte Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle kongl. Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor, Kjøbenhavn, **Kronprinsessegade 34.**

Mapper og Pragtbind til Bladet: 2 Kr.

Redigeret af **Angelo Haase**, udgivet af og trykt hos **C. Simonsen** i Kjøbenhavn.

1891. Torsdagen den 7. Maj. Nr. 19

A propos.

Lærerinden: Og kan I saa huske, hvordan Landet er?
Olaf: Ja, maa jeg! det er fuldt af Sumpe og store Moser!
Peter: Maa jeg sige et Ord, siden vi taler om Moser? Storken har bragt Moder en lille Broder i Nat!

Reformatorer.

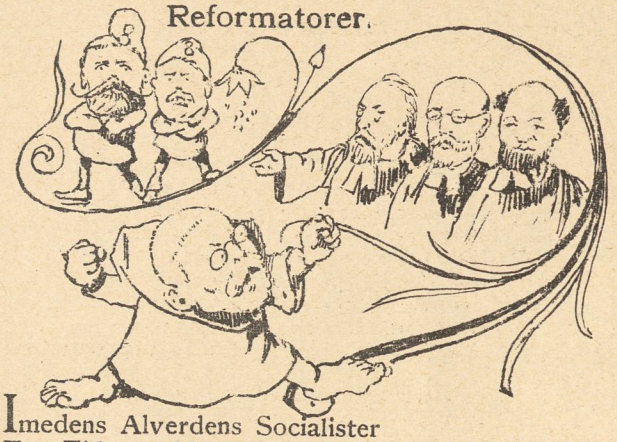

Imedens Alverdens Socialister
For Tiden volder en svar Forskrækkelse
Og tømmer de lærde Hjernekister
Om otte Timers Arbejdsnedlæggelse,
Mens Holm er kras nok, og Hørdum bister
Og snakker sort om en Arbeders Svækkelse,
Saa lyser dog hist og her et Par Gnister,
Som tyder paa, hvad man kalder, en Vækkelse.

Saalunde man ser paa det højst forbavsende Faktum, at Folk, der var saa radikale,
Som Pingel og Bjørnbak og Rasmus Clausen,
Er noget nær ved at blive normale;
Imellem Sessionen fylder de Pressen
Med lutter loyal Forhandlingstale,
Det smager næsten af salig Hans Tausen,
Da han kom fra Wittenbergs Høresale.

Hos Berg, som præked' den »rene« Lære
Om den Protestpolitik, som skranter,
Forsamledes Danske og Evropæere
Og Jøder, der mødte som — Protestanter!
Men her var slet ikke godt at være,
Man ramtes af Uheld paa alle Kanter;
Selv Tauber kunde sig daarlig nære,
Og Georg Brandes fik ingen Kontanter!

— En Gang gjorde Chresten Proselytter
For Korstog mod de smaa sorte Trolde,
Der slukkede Lyset i Smaafolks Hytter
Og gjorde Dannemænds Hjerter kolde;
Men nu har han selv som »Hvad kan det nytter«
Hos Hørup og Brandes faaet en Rolle,
Og for deres frie Tænkning han rydder
En Vej til de danske Bønderknolde.

Hvad Under, at de, der fordum troede
Paa Chresten og de Projekter, der summer
Omkring i hans noget katholske Ho'ede,
Nu skyndsomst sig fra hans Menighed hummer,
Fordi de med skjellig Grund kan formode,
At, skjønt af Veltalenheds Vrede han skummer,
Hans Aand i en Vitten-Berg aldrig boede,
Men ikkun han Stof til en Vækken-Berg rummer.

Legepladser for Børn.

I den Overbevisning, at Børnene i »*København*« har alt for lidt Lejlighed til uforstyrret Færden i Frihed, men at de, saa snart de bare gaar en Smule over Stregen i Børnenes Paradis, straks trues med Vand og Brød eller sædvanlig Fangekost, traadte en Kreds af Mænd og Kvinder sammen for at slaa et Slag for de gode Børns moralske Ret: Resultatet blev et Forslag til Oprettelse af en

Legeplads-Forening for »KØBENHAVN«

med Formaal at virke til Oprettelsen af saadanne Fristeder, hvor man ikke behøver at holde op, mens Legen er god. Hvis Bidragene skulde strømme lidt villig ind, er det Hensigten endnu i dette Kvartal at leje en Legeplads ved Tivolisøen med den fra Børne-Verdenen saa velbekjendte Galej St. Georg, for at den haabefulde Ungdom kan komme en Smule paa Galejen, inden Justitsen har sat dem for mange graa Haar i Hovedet. Blandt andre har Kultusministeren givet et Tilsagn om ikke at ville modsætte sig, hvis Rigsdagen skulde blive enig om et Tilskud til St. Georg for at sætte den i Stand til endnu i nogen Tid at kunne flyde paa Lasten.

Ved Kaffen.

Fru Juliane Petersen: God Dag, søde Fru Schrøder, De kan sandelig være glad ved, at De ikke har en ordentlig Kjole, saa De ikke kunde benytte den Billet, vi havde faaet tilovers til »Faust«, fordi Petersen ikke gad gaa. Vi havde jo læst i »Politiken«, at det var noget, som Højre ikke kunde lide, fordi Goethe var venstre og havde holdt med Henning Jensen, hvis han havde levet, hvad han vistnok ikke gjør mere, og saa troede vi jo rentud sagt, at det var saadan noget à la Emil Solo og Gustav Esmand, som de jo spiller paa det frie Theater, og saa syntes vi jo, vi skulde gaa derhen, fordi man maa jo dog følge med det nye, som der kommer i Literaturen. Men kan De saa tænke Dem, saa er det hele ikke andet end en Kopi efter Operaen »Faust«, og der var blot den Forskjel, at der var jo ikke saa meget Musik, og det kalder jeg sjofelt af afdøde Göthe og saa denne Peter Hansen, som har været med til det, at de ligefrem gaar hen og laver Plasjiat efter en Opera og giver det til en Premiære i det Kongelige, og naturligvis var Emil dejlig, men dog ikke nær saa sød som Ødmand i Trikot, som jo ogsaa spillede den Rolle, da han var her, og Mansius kan naturligvis heller ikke maale sig med Lange som Medistofélus, og naturligvis var Fru Hennings storartet i sidste Akt, da hun blev gal, men det er jo alligevel et Savn, at hun ikke kan synge saadan som Frøken Dons, og saa synes jeg ogsaa nok, at der kunde være lidt Ballet, for man gaar dog ved Gud i Theatret for at more sig, og saa vil jeg da nok sige, at jeg synes bedre om Aladdin, og saa trak Klokken ud til over tolv, saa vi

ikke kunde komme til à Porta, men maatte gaa til Riise, og der vilde Svejtseren først ikke lade Petrine komme ind, fordi hun gaar jo altid i en Slags Sportsdragt, siden hun er begyndt at kjøre paa Bajsikkel, og saa troede han ikke, hun var nogen pæn Dame, men saa viste hun ham jo sit Medlemskort fra Bajsikkelforeningen, men jeg vil dog raade Dem til, søde Fru Schrøder, hvis De vil ofre de Penge, saa hellere at gaa hen og se Vedbæk—Skodsborg—Kjøbenhavn med Fru Vie som denne Sjangtøse fra Kisten, dels fordi det er mere moderne, og De sidder ved Gud her og bliver saa gammeldags, fordi De aldrig læser andet end Ingemands Romaner og Føljetongen i Dagstelegrafen, og saa synes jeg ogsaa det maa være morsomt for Dem, som jo dog har været en gift Kone, at se, hvordan salig Schrøder morede sig, naar han var ude paa sin egen Boldgade, som han nok var slem til, og jeg maa sige, at jeg blev saa rystet af det, at jeg holdt en ordentlig Præken for Petersen, da vi gik hjem, og det er i Grunden galt, at man tager Mændene med hen til at se saadan noget, før man har været der selv og undersøgt, om det egentlig er noget, som de har godt af at se. Og nu er jo snart Folketheatret det eneste Sted, man kan komme, naar de nu vil afskaffe Orsjestret i Dagmar, som jo nok kunde ligne Riis, der kun gaar ud paa at skovle Penge ind og jo ogsaa var saa sjofel overfor den stakkels Fru Gjørling, som han ikke vilde give Tillæg for at være upasselig den halve Del af Sæsonen, og jeg synes ved Gud ikke, hun skulde have givet efter, for naar hun har sine daglige Sysler i Hjemmet og desuden er ansat ved »Morgenbladet«, saa synes jeg, hun har nok at gjøre. De ved jo, at vi har Fribilletter til Dagmar hele Sæsongen, fordi Frits Grønbæk var Medlem baade af Studenterforeningen og af Samfundet og havde en god Ven, der laa paa Regensen og ikke brød sig om at gaa i Theatret, men nu har jeg sagt til Frits, at han skal melde sig ud, for der er dog ingen Mening i at blive ved at støtte Riis, naar han i den Grad svigter Tradisjonerne, og nu er det dog en Trøst, at Tivoli bliver aabnet i Aften, for saa har man dog et Sted at gaa hen, og vi skal naturligvis op i Ballongkaptif, det vil sige, Petersen skal først op alene, for at vi kan se, om der ikke er Fare ved det og man ikke bliver søsyg, og hvis han skulde fare til Himmels med det samme, saa vil jeg dog nødig med, og saa vil jeg nok helst først høre, hvordan det var, naar han kommer ned igjen, men Frits Grønbæk mener jo, at Direksjonen har anskaffet sig den Ballongkaptif for at hæve Nivaaet og bare det ikke bliver til Vind det hele, for saa kan man jo ligesaa godt holde sig til Jorden og gaa i Ballongyngen. Ja, nu maa jeg nok hjem og gjøre mine Forberedelser. Farvel, søde Fru Schröder, og Tak for Kaffe.

Hvorfor? — Fordi!

Du Rasmus, hvorfor ska vi Sjoselister nu egentlig gaa med Ottetallet paa Normalsøndagen?

— Ka du'nte begrive de' Stoffer? Det er natyrlivis, fordi man ente mere gaar mæ Syvtallet paa Flyttedagen. Ottetallet er jo immer et Fremskridt fra Syvtallet, aa vi er da liegodt et Fremskridtsparti!

Akkordens Aand.

Georg af »Evropæernes« Land
Er en umaadelig plaget Mand.
Han tør ej skrive, hvad han vil,
For her er dog en Rigsdag til,
Som er just ikke til Sinds at lave
Georg en livsvarig Hædersgave,
Blot fordi han har paa en fin
Maade med salig St. Grundtvig gjort Grin.

Den Gang han mærked', det inte gik,
Han i sin »Hovedstrømning« fik
Fat i en Rødkridtspen og strøg
Saadant som risikabelt Halløj.
Nu kunde han som Censor prale
Med »Tolerance i det Centrale«.
Det var Frihed i Nord
Baade for Loke og for Thor.

Men, hvad St. Georg Brandes har gjemt,
Er nok, desværre, ikke glemt,
Og hvad »Martyren« bemærked' om
Grundtvigs gelade Christendom,
Fik han af Dinesen revet i Næsen,
Særlig blev gjort et farligt Væsen
Af hans Beretning om »Hunnernes« Tog,
Naar de til Paven i Vartov drog.

Dog, hvad han den Gang sagde paa Prent,
Vil han nu ikke være bekjendt,
Og med den Godtkjøbsudflugt han kom:
»Det var ej Grundtvig, jeg talte om!«
Blot for at faa Finanslovsbespisning
Blev til Martyr hans Overbevisning;
Bort fra denne han gik
For den Ret Linser, han dog ikke fik.

— Ak, ja! Vi mindes hans Fædres Kaar,
Da de i fyrretyve Aar
Gik i en Ørken, der var saa flad,
At man blev ganske platfodet a'et;
Hverken den himmelske Regn af Mannaen,
Eller hin Klippe, naar Moses slog Vand a'en,
Mer i Øjnene stak
Dem, naar Ægyptens Kjødgryder trak.

Item hos Søren Kierkegaard
Ser man, hvad Arvesynden formaar;
Efter hvad Georg Brandes skrev,
Søren var bleven hans Elev,
Hvis ikke Hosekræmmerluften
Havde fra Barndommen sløvet Fornuften
Og den belemret med gudelig Fyld;
Det var slets inte St. Sørens Skyld!

Saadan det er med St. Georg omtrent;
Manden har røbet et medfødt Talent
Til paa sin »Sandhed« at gjøre Kaal,
Naar han kan naa et praktisk Maal.
Ud imod »Overtroen« han lægger,
Men, naar en Statsbenefice trækker,
Er hans Tolerance »central«;
Det er nok Arvelighed og Moral.

Lystfiskeri.

— Har Du Kassen med Bajerne?
— Ja vel!
— Og Madkurven?
— Den staar under Toften der! Men alt Medetøjet har vi sgu ladt ligge i Land.
— Aa hvad! Lad os nu se, hvor langt vi kommer med det andet.

Ogsaa en Synsmaade.

– Du! det kalder de nu et Knæstykke? Jeg kalder det sgu et Brystbillede!

Lad gaa!

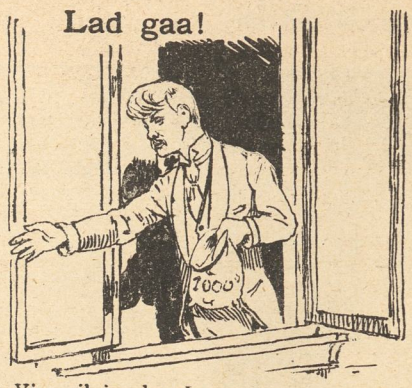

En Vise vil jeg kvæde,
Saa godt som jeg kan,
Om Smaafyres Glæde
Og om lille Johan.
Som Goldamme han med Besvær holder Styr
Paa alle de søde smaa »Menneskedyr«,
Der kviddrer saa kjælent, de yndige Smaa,
Den velkjendte Vise: Johan, jeg maa gaa!

En Badstuestræde-Neger
Er grulig forfulgt;
Naar frommest han leger,
Faar han Strambux og Mulkt!
Og saasom hans Mod er i Buxerne gjemt,
Han hvisker i Krogene, sky og forstemt:
»Ja vent, til Johan ej paa Lommen kan slaa,
Saa raaber jeg frejdig: Johan, jeg maa gaa!«

Der var en lille Herre
— Men nævn ej hans Navn —
Som værre og værre
Gjorde Mudder og Gavn;
Han drabelig blæste ad Kirke og Præst,
Ja, gav selv med Sværte Vorherre sin Rest,
Men, da han til Ansvar for Spasen sku' staa,
Saa peb han og hylte: »Johan, lad mig gaa!«

Johan fra sine Blade
Snart hoppende sprang,
Hvis ikke han ha'de
Stakkels afdøde Bang!
Saa ofte en Vandgang med Fynd og med Klem
Skal modig besørges, — staar Gjenfærdet frem;
Med Graahimle truer han ad de smaa Graa
Og stønner med Gravrøst: »Johan, *jeg* gaar paa!«

Ja, Held Johan — han kjender
De Afdødes Færd:
Naar Mønten han vender,
Svarer Stuckenberg: »Her!«
Og strax laver Mumien syv Alen Vers,
Som selv en Johan faar i Halsen paatværs,
Men Mumien smiler helt dødningeblaa
Og mumler: »Aa Skidt, — Johan, la' dem gaa!«

Men, hvis de mange Døde
Ta'er Livet tilsidst
Af Bladet, — han møde
Kan sin Skæbne med List:
Han gi'er blot en Almisse til en Aktør!
Det bli'er en Geschäft, der gi'er Fart og Humør; —
Men hvad kan Aktørerne ej hitte paa?
De skri'er blot: »Nej, føj da! — Johan, lad os gaa!«

Bøn til go'e Mennesker!

I hele Integade og det halve af Badstuestræde kan man ikke finde noget større Exempel paa en lille Mand, der er en stor Mand, end den svenske Digter, August Strindberg. Om det saa er vor egen Strandberg, er han mindst en halv Hjærne mindre og dog en Kjærnekarl.

Allerede i sin spæde Vugge skrev han udødelige Mesterværker, og alle havde de denne for Vugger ejendommelige Duft. Og dog har Dumheden og Raaheden endnu aldrig skænket Nordens störste Mand den store Statsunderstøttelse, som Nordens anden, ligesaa störste Mand heller ikke faar.

Det kunde endda være ligefedt, dersom den fedtede Højrepresse ikke stadig gav ham sit Fedt, saa at der snart ikke er en Pille Fedt paa ham. I det Hele taget er ingen af Nordens genialeste Aander Fedtekommis-Besiddere. For Sandhedens Skyld vil vi dog meddele, at den geniale Johan danner en knudsende Undtagelse fra denne fedtede Regel. Han har nemlig Raad til at kjøbe for 1000 Kroner Abonnenter af forarmede Skuespillere. Og saa vejer han 108 Pund; det er meget for et godt Barn.

Strindbergs Forlægger kunde tjene en Formue ved at give Strindberg Millioner. Men den dumme Stymper foretrækker at sælge hans Bøger. Ingen Bøger, der dør i Norden, læses som Strindbergs Bøger. Lille Helge Rode falder aldrig en Aften i Søvn uden at have hans »Frøken Julie« i Armene, og aldrig tager nogen Barber en Kunde ved Næsen uden at stamme Strindbergs Navn. Hvad vilde Barbererne være, naar ikke »Frøken Julie« havde lært dette Lands fordummede Beboere at bruge Barberkniv?

Sagen er den, at man maa være opdragen i de smaa Sortes Skole for at være mavestærk nok til at kunne ligge paa Maven for Strindberg. Derfor læser Ingen hans Bøger.

Nu har imidlertid en Kreds af Nordens genialeste Aander forenet sig om at rejse Nordens genialeste Aand en Ærestøtte af Trykpapir. De geniale Aander vil nærmest optræde som Bankeaander, da det er Hensigten at banke Strindbergs Navn ind i dette Lands fordummede Hoveder. Man har til den Ende tænkt sig at give Ærestøtten Form af et Springvand, hvor Vandet leveres af saa svimlende Storheder som Gebrüderne Brandes (første Sprøjte), Gustav Esmann (Pumpesvend: Kmhr. Fallesen) og Amalie Skram (der besørger Tilsætningen af den fornødne Fusel-Akvavit). Der er endogsaa Haab om, at den store Oscar Madsen vil levere vild Gaase-Vin fra sin bekendte Vandpost i Badstuestræde, og at den store Stuckenberg vil yde en Flis til Støtten.

Det er Meningen. — for i alt Grin skal der dog være en Mening, — at disse udsøgte Aander af alle Aldere skal tømme sig ud om alle den store Strindbergs uforlignelige Storheder, saa at han paa det kraftigste kan blive oversavlet fra alle Sider. Han skal opfattes som Dramatiker, særlig som Chef for afdøde Forsøgstheatre, som Romanforfatter, med aandfuldt Henblik til hans nyeste Novellisering af »Skilsmissens Overraskelser«, som Psykolog, med vedføjet Analyse af hans Værk om brændende Petroleumslampers sindsforvirrende Indflydelse, naar de kastes i Panden paa en »Fader«, der er i Spændetrøje, og endelig som Naturforsker, med særlig Anerkjendelse af hans Virksomhed som Undersøger af Tschandale-Møddinger i Lyngby. Bogen forsynes med Portrætter af den store Digters »Kreditorer« og af hans store og lille Hjærne i dens for-

skjellige Stadier. Endvidere med fri Udstillingstegninger af den store Digter selv, der bl. A. har aftegnet Hysningen i Kasino, da han i December 87 producerede sig som Oplæser.

Hele Norden vil i aandeløs Spænding imødese, hvad saa udmærkede Forfattere af hidtil ukjendt Storhed mener om en saa udmærket Forfatter af endnu mere ukjendt Storhed. Fra nu af og indtil Værkets Fuldendelse vil derfor alle Lunger mellem Integade og Badstuestræde gaa i Løbet under Trompetstødene, der skal skingre ind i alle dette Lands fordummede Hjerner. Alle Nordens Folk skal flokkes om Strindbergs Katheder, som han ikke har, for at lære hans udødelige Ord om Kvindekjønnets Foragtelighed.

For at Alle skal kunne anskaffe sig dette geniale Værk til privat Brug, er det besluttet at sælge det i Pundevis à 50 Øre. Hele den kolossale Indtægt anvendes til et Ærestelegram til den store Digter.

Ligtalen over det opsigtvækkende Foretagende besørges af afdøde Bang.

Grin-goire.

Tidstavle for April 1891.

1 — Rigsdagen hjemsendes. Venstre tages i Kur og Pleje paa Kommune-Hospitalet i Rømersgade for Sukkersyge.

3 — Berg og Hørup slaar igjen deres Pjalter sammen og gaar op i en højere Eenhed, et Fænomen, som Barnum tager sig saa nær, at han øjeblikkelig lægger sig til at dø af Næringssorg.

5 — De to gode Barnummere lægger ud paany i »Venstrebladet« og »Politiken«.

8 — Høgsbro er lige ved at nedlade sig til at aflægge en Visit hos »Folkethingets Skriver og Forvalter« i Anledning af allerhøjstsammes Fødselsdag, men opgiver det denne Gang for ikke at blive greben paa fersk Gjerning.

10 — Barnums Begravelse. Pastor H—g prædiker i Dagens Anledning i *Politiken* over Themaet: »Et slet Redskab (Ærmekniven?) er ikke saa godt som et godt Redskab« (Ragekniven?)

12 — Berg og Hørup forsøger at sprede Lys over Landet i Næstved og bliver til Tak herfor lyste hjem med en Bergfisk af de oplyste Vælgere.

14 — Dønnergaards Balanceproduktioner som grovkornet Spøgefugl modtager endelig offentlig Paaskjønnelse, idet der fastslaas at foranstalte en Række (4 × 5) Festmaaltider for ham, ved hvilke Menu'erne dog er temmelig ensartede, idet Maden ved dem alle er færdigbagt, og Drikkevarerne leveres pr. Post.

17 — Det kgl. Theater opfører »I Ravnekrogen«, som af Publikum og Pressen i skjøn Overensstemmelse hurtig gjøres til Ravneføde.

19 — En Kommunelærer klager i »Dag. Nyh.« over, at Bodegas Flasker indeholder ½ Pægl for lidt, saa det bliver umuligt for Nogen at faa ½ Pægl for meget. Det synes iøvrigt at være vel liberalt mod dem, der anskaffer sig en »Hat« hos Bodega, at stryge den saadan af og saa endda give dem en »Hue« i Tilgift.

20 — I »Berl. Tid.« afsløres Asger Hammerich som nok en dito mellem Gades Efterfølgere paa Dirigentpladsen i Musikforeningen. Der er mange, men store er de langtfra alle.

21 — Flyttedag. Paa Gaderne ses ikke mere det sædvanlige Flyttedagssvineri, derimod udgaar »København« og »Aftenbladet« som sædvanlig.

— Ove Rode maa give Afkald paa sit Vand og Brød mod at erholde Kompensation i sædvanlig Fangekost.

22 — Hr. Mandix Schou sætter Kmrhr. Fallesen »en Igle« i *Nationaltidende*; men den bider ikke rigtig. Allenfaldesen bløder Chefen ikke som ellers i *Berl. Tid.*

23 — Saabys Ordbog udkommer virkelig! I denne Anledning ringes der om Aftenen med Klokkerne i alle sejsten Kirketaarne her i Staden.

26 — Et Fakkeltog til Ære for Georg Brandes af Lygtemændene i Utterslev Mose aflyses, da Planen findes stridende mod den her gjældende Mose Lov.

28 — I Skrædderlavet kommer der en Kurre paa Traaden, som bevirker, at Fagforeningens Medlemmer maa opgive Syforretningen og gaa over til Strikefaget.

— Børstidendens fængslende »Messiade« skaffer Ernst Brandes 2 Maaneders sædvanlig Fangekost, en Benævnelse, der synes at komme af, at det er bleven den sædvanlige Kost at afspise Oppositionens Martyrer med.

29 — De tapre Skræddere, der gjorde Knuder hos Herforth, optager atter Traaden, hvor de slap den.

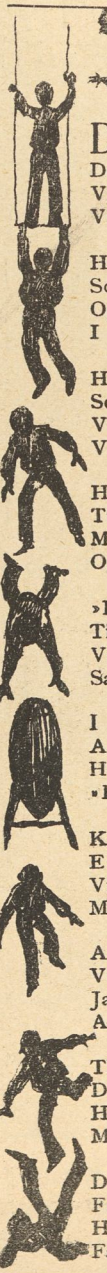

Vikingebalken.

»Han for vide kring land.«
Fritthioffs Saga.

Den for vide omkring, denne »svensk Gymanastik«,
Den slog ned overalt som en Falk.
Vil De høre en Gang, om hvordan det den gik,
Vil De høre om Vikingen Balck?

Han er »Løjtnant i svenska arméen«, saa vidt
Som vi ved, og en Mester i Spring,
Og Stockholms Ungersvende han satte i Trit
I en Aarrække snart á la Ling.

Her til Sommer han har arrangeret en Fest,
Som han højt har bebudet i Nord.
Vore Ynglingeskarer er budne til Gjæst
Ved Stockholmernes festlige Bord.

Han for vide omkring, sendte Breve paa Brev
Til Christiania, Lund, Kjøbenhavn;
Men det var dog nok lidt apokryft, hvad han skrev,
Og man ved ikke ret — i hvis Navn.

»Lundagården«s Studenter bestemt sagde Nej
Til den festlige Invitation;
Vi vil ej være med paa en saadan Galej,
Sagde hele den »skånska nasjon«.

I Christiania lader det heller ej til,
At i Planen man finder Behag;
Her i Danmark vi ved ikke ret, hvad vi vil —
»Hvad vi vil!« er jo Kvindernes Sag.

Krigsassessoren Poul er paa Timen parat;
Erna Juel eller Hansen (Arne Vendt)
Vil nok stille med Glæde som flink Akrobat
Med et raskt, feminint Kontingent.

At vor Kultusminister, der holder af Sport,
Vilde støtte den rejsende Ring,
Ja, det haabede man; derfor er det lidt haardt,
At der vanker nok slet ingen Ting.

Thi de Videnskabsmænd og de Kunstnere, som
Deres Lykke for Aaret erfor,
Har i Bladene alt faaet Kundskab derom,
Men til Kunstneren Poul — ikke Spor!

Det var haardt, det drev bort, dette Haab for hans Sport,
For Hr. Poul vist den bitreste Kalk!
Hvilken Tort, at tilkort vi er kommet med vort
Fagre Haab om — en Vikingebalk!

Hermed følger et **illustreret Annonce-Tillæg.**

Gjennem Tælleapparatet.

Skjønt man Ex-Kantsleren gjorde Passet trangt og smalt,
Med »Flertal« slap han gjennem dets Spalte;
Og den Trøst fik kun han, som i SCHMALFELT-Toget faldt,
At ogsaa BISMARCKS Hovedhaar er talte.

PUNCH udgaar hver Torsdag. Pris 2 Kroner Kvartalet. (Enkelte Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle kongl. Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor, Kjøbenhavn, **Kronprinsessegade 34.**

Mapper og Pragtbind til Bladet: 2 Kr.

Redigeret af **Angelo Haase**, udgivet og trykt hos **C. Simonsen** i Kjøbenhavn.

1891. Torsdagen den 14. Maj. Nr. 20.

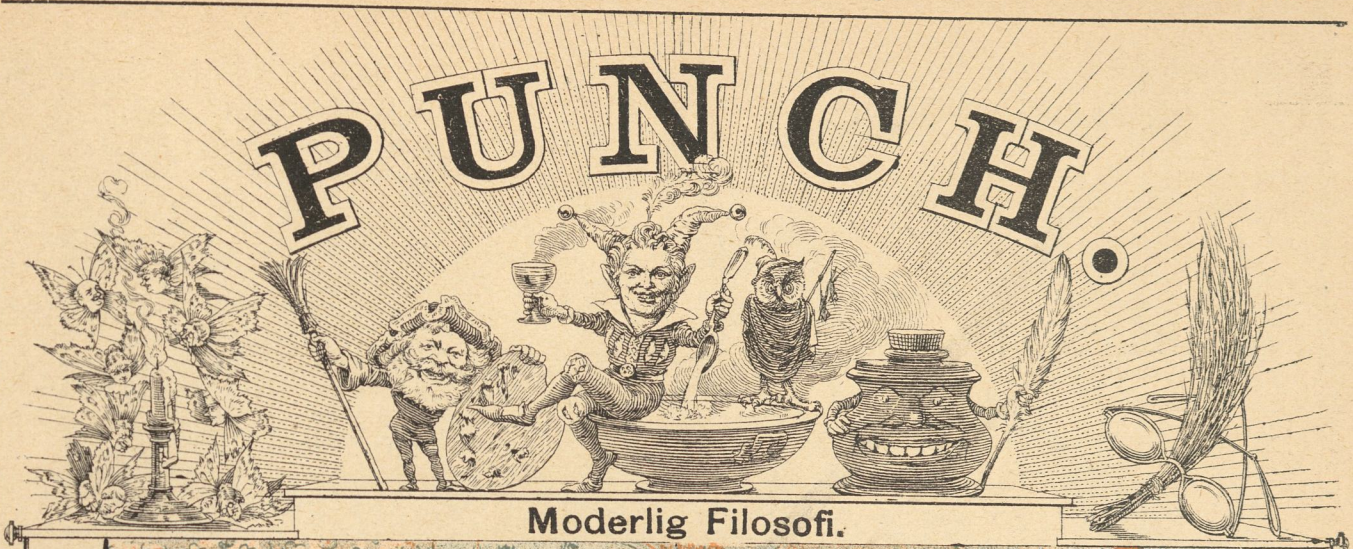

Moderlig Filosofi.

— Hvordan Du saa skal behandle din Mand? — Ja, mit søde Barn! En Mand er som et raat Æg: dyp det tre Minutter i kogende Vand, saa bliver det blødt, men koger Du det for længe, saa bliver det haardt!

For Fallitboets Regning.

Stakkels forgjældede Demokrati!
Du, som med straalende Løfter lod regne
Over hver Flok paa din bugtede Sti,
Som du har kapret paa Flertallets Vegne;
Altid du laante hos den eller den
For ikke Tallenes Gud at fortørne;
Om det saa var din »fornemme« Ven
Georg, saa laante endog han hos Børne.

Mindes vi kan det glade Moment,
Den Gang Hr. Berg for »Folket« at vinde
Rejste et Laan til halvfems Procent
Plus hver en hjertefast Dannekvinde.
Selv til sin Grundlovsfest Venstres Parti
Ofte fandt Laan hos Hr. Wiinblad nødvendigt,
For at det kunde paa Gade og Sti
Ses i et Optog, der var lidt anstændigt.

Men en Forretning kun gaar til en Tid,
Hvor man blot lader Tallene tale,
Medens at handle man undgaar med Flid,
Bare for Regnskabets Dag at forhale.
Gik man paa Skodsborg til Frihedsbanket,
Eller paa Kroer man folkelig svired',
Glemte man rent, at den Magt, som faar Ret,
Er ikke Tal, som kun staar paa Papiret.

Og der er kommen en Stund, som er slem,
Hvor disse Laan skal betales tilbage.
— Venstre har borget og prakket sig frem
Stadig med Løfter paa Fremtidens Dage;
Ikke det nytted' at komme med Snak
Længer til Kreditorskaren, der venter;
Derfor gik Venstre fallit med et Krack!
— Fløjten gik rent Kapitaler og Renter.

Eedvard er sorgfuld og svært desperat
Over det Tab, som Fallitten forkynder
Ham og hans Bro'er for Agurke-Salat,
Som de paa Kridt har serveret for — Bønder!
Nu kan de selv ikke mer faa Kredit
Og blev for Stats-Tilskud sørgelig snydte!
Gjerne gik Hørupiatet fallit
Helst med det samme; dog, hvad kan det nytte?

Medens »Forhandlerne« hittede paa,
Da det for hedt blev med Rykkernes Prajning,
At der hos Højre var Bistand at faa
Til at klarere Reformernes Regning,
Finder man Chresten og Bentheim paa Knæer;
Haabløs er Sorgen, og højlydt er Jammeren,
Navnlig, da Georgses laante Klæ'er
Kommer i „*Berlingske*" selv under Hammeren!

Det fri Tivoli.

(Frit efter „*Politikens*« Referat)

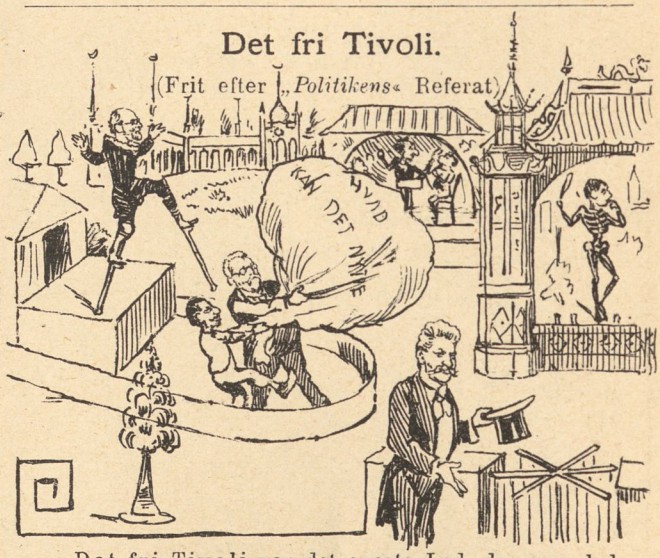

Det fri Tivoli var det eneste Led, der manglede i Nutidens fri Bestræbelser efter Frihed paa alle Omraader. Denne smukke Tanke, der er udklækket ved frit Samarbejde mellem alle frie Aander i Norden, — frie Aander har som bekjendt altid en Tanke, — er det nu endelig lykkedes at faa realiseret.

Kl. 4 forleden Eftermiddag aabnedes »det fri Tivoli« med Salut for Vindbøsser, og strax faldt de fordummede Højre-Hykleres Mod ned til adskillige Tommer under Buxelinningen. Vi skjulte derfor vore lyse Forhaabninger med døde Torskeskind, før vi gik ind og komplimenterede Direktør Bentheim.

Det første, der vakte vor Opmærksomhed, var Ballonen »Hvakadenytte?« Vi betragtede nysgjerrig denne store, røde Pære, som Kaptejn Chresten med Assistance af lille Eedvard forgjæves søgte at faa fyldt. Samtlige Vandgange fra 85 til 91 blev tagne i Brug for at udvikle Brint; det lugtede langt væk, men fikst du Pæren? — lige lidt hjalp det. Fra den Kant Vinden blæste, forekom den dem nemlig for »moderat« til, at de turde gaa paa Tournée med Ballonen, inden de selv havde faaet gjort lidt mere Blæst. Husmænd og Landarbejdere stod og skjævede til de lange røde Tove, hvormed de skulde hale Ballonen i Land, naar den revnede. I deres Ansigter læstes mere Frygt end Mod.

Vi indtegnede Je. K. Lauritzen for en lille Tur til Vandsbæk.

Men til Premièren! I den frie Orkesterpavillon hilses de Unges Dirigent, Robert Henresches, med stærke Klaps. Han takker paa spansk og dirigerer en »Symphonia«, der udføres af Ynglinge paa 50 Aar. Mere Klaps.

Dernæst vender vi os til den frie Kunstnerplæne, hvor Stylteakrobaten Henning Jensenio viser sig. Den i Frihed dresserede Kraftkunstner Alexandro Kjellandini med hans vidunderlige Produktioner paa en »Jakob«-Stige, der fra en Gyldendal i Ordrup naar lige op til Stavanger, har havt det Uheld at falde ned fra Stigen og brække Hoften. Han sidder nu tiltalt for Blækspild; derfor samler al vor Interesse sig om Jensenio.

Hans Entré er udmærket. Han kommer ind iført en Præstekjole, saa lang som en hel Spalte i »Politiken«, og vækker selvfølgelig Jubel hos de tilstedeværende smaa Sorte. Paa sine Stylter danser han en Pastorale og gjør Knivproduktioner med Ærmegabene til stigende Forfærdelse for alle dem, der i en lignende Situation foretrækker at gaa paa Knæerne. Dette Optrin vækker Latter. Derpaa kaster Jensenio Præstekjolen og slaar Skidt paa Jesu Barndom i den bare Vest. Samtlige Kunster indbringer ham rigeligt Honorar hos P. G. Philipsen.

Imidlertid er der trods den bidende Kulde fra Højrepressens Side bleven fuldt af frie Aander i Tivoli. I den frie Koncertsal er der Trængsel. Man venter Kammerherren for det Hele, der for Øjeblikket er til Møde med sine Venner i Theaterkommissionen. Paa den Stol, hvor Eedvard plejer at sidde, har endog kærlige »Mænd af Ære« henlagt en Buket af Midas-Guldregn.

Paa Slaget 7 træder Kammerchefen ind og modtages med en Fanfare af Basunblæsere fra Integade. Vi slutter os til disse Ovationer, idet vi samtidig komplimenterer Chefens Strygekone, Madam William Bloch, der fremdeles eksellerer ved at stryge Oehlenschlaegers og andre barnlige Aanders Værker af Repertoiret.

Efter nogen Dvælen i Koncertsalen, hvorfra vi uddreves ved at faa en forældet Faust i Ansigtet, modstod vi Fristelsen til at gaa om Bord i Plimsolleren: »Sankt Georg«. Den har i den sidste Tid faaet nogle slemme Grundskud i sin Vandgang paa Grund af mislige Forhold i Hovedstrømningerne, og vi turde ikke udsætte os for Muligheden af at gaa til Bunds. Derimod skal vi med Fornøjelse gaa om Bord, naar Sankt Georg, hvad der er Tale om, gaar til Vejrs uden »Understøttelse« som Faldskærm til Kaptejn Chrestens Ballon.

Omsider sluttede vi foran det frie Theater, hvor Hr. Manbang opnaaede en saa uventet, stor Sukces, at han endog kom »paa ret Kjøl« i »Dagbladet«, da han optraadte som »Harlekin Skelet«. Den Scene, hvor han først reduceres til et Lig paa Grund af Pinsler og bagefter gjør sig ganske umulig ved at gjøre Grin med sig selv, var en virkelig Aktualitet.

Men Kulden i den øvrige, fordummede Højrepresse var stadig horribel. Vi havde virkelig Medlidenhed med den grundige Afklædning af Esmanns tyndbenede »Enkemænd« samt med den Herre, der stod opført paa Programmet som: »Thérèse Raquin, Per Anden«.

Af Højre-Hyklerne blev det fri Tivolis Première saaledes modtaget med en vis Kulde; men alle frie Aander i Norden gik standhaftig omkring — og var hede om Ørerne.

Fra Kunstverdenen.

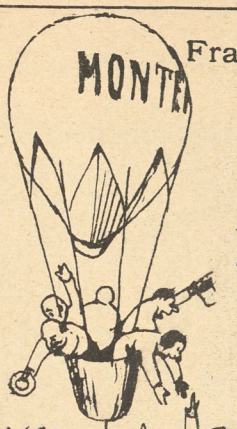

„Im wunderschönen Monat Mai,
Wenn alle Blumen spriessen,«
Saa vil man gjerne more sig —
Man ser »Adresseavisen«:
Den nære glade Pintsefest
Med Avertissementer,
Der lokker overalt til Gjæst,
Saa mange Sjæle fanger.

Vort Tivoli er nu begyndt
Alt for en Uge siden;
Men Bladepragt og Blomsterpynt,
Den kommer først med Tiden.
Der er lidt fattigt overalt,
Saalænge Solen sviger;
Dog! skjønt vel Thermometret faldt,
Ballon captif — den stiger!

Cyclisterne holdt Foraarsfest
En Gang i forrige Uge;
Man saa dem, som de kunde bedst,
De lange Ben at bruge.
Det var en lystelig Kommers,
Som om det gjaldt om Livet —
Man kom da ogsaa lidt paa Tvers
Af Spor-Lokomotivet.

Paa Sortedam de stærke Mænd
Har Muskler præsenteret,
Der mangen frejdig Ungersvend
Har mægtig imponeret.
Man mindet blev om salig Safft
Og saa, imens de slider,
At her er baade Saft og Kraft,
Især ved Foraarstider.

Det var ej blot blandt dem, vi saa,
At Kæmpeaanden fandtes;
Den fik vi ogsaa Øje paa
Hos Doctor Eedvard Brandes.
Som Bryderkonge er han traadt
I Skranken, Galerøjsen —
Der vanker voldsomt Pukkelblaat
Til Berg og Frede Bojsen.

Saa viser sig den Cirkus Busch
Med sine smaa Najader,
Der dristig til Orchestertouche
I Vandbassinet vader.
Skraas overfor den »*National*«
I stille Tavshed knejser:
Ak! Ferdinand »lægger op« — han skal
Paa Eventyr og Rejser.

Ja, her er kort sagt nok af Sport,
Der Livet os forsøder —
Man kan jo ogsaa rejse bort
Til al Slags Vælgermøder;
Politikerne muntrer sig
Helt lystig bag Kulissen
»Im wunderschönen Monat Mai,
Wenn alle Blumen spriessen.«

Et ejendommeligt Tilfælde.

— Jeg har det rigtig snavs i Dag. Jeg tror, jeg gaar hen til Doktoren siden og taler med ham.
— Gaa heller tidlig i Seng, søde Mand; saa skal jeg løbe hen til ham.
— Ja, hvad kan det nytte? Du kan jo hverken spille L'hombre eller drikke Toddy!

Interesseret Fortrolighed.

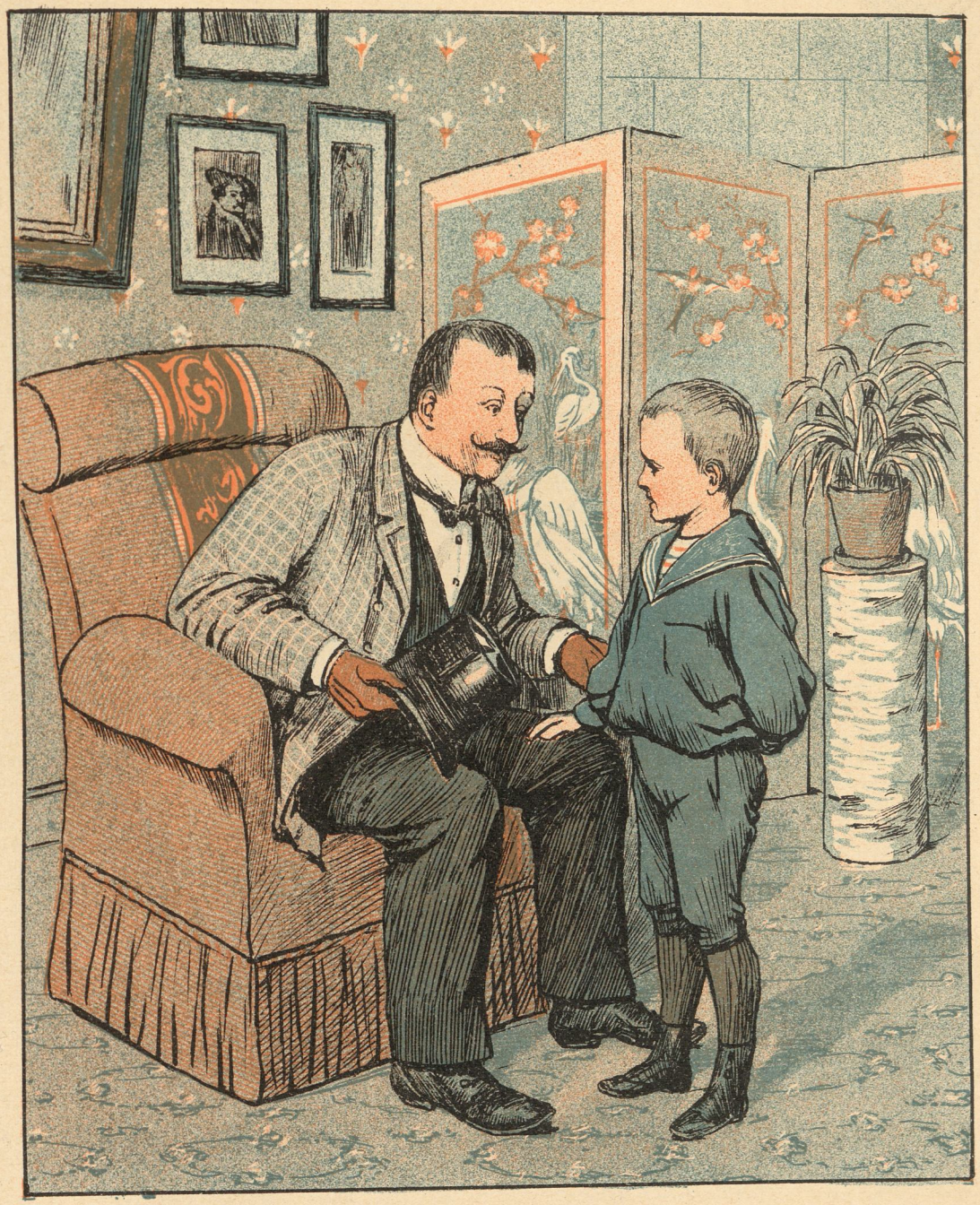

— Hør Petersen! Elsker Du Søster Mine?
— Men Karl dog, hvad vil Du vide det for?
— Jo, for hun sagde i Gaar, at hun vilde give en hel Krone for at faa det at vide; og den vilde jeg nu gjerne tjene.

Da JOHAN kjøbte sig en Fløjte.

Jeg synger – med skyldig Blufærdigheds Blussen —
Om lille Johan og hans rare Avis;
Det Navn, som han fik, var for Resten kun Knudsen,
Fordi han — desværre — har ikke faaet »Riis«.
Han flot snakker med, naar de Voxne har Ordet,
Og pifter i Fingren, det bedste han kan,
Saa saare han hører fra Inte-Kontoret
Et bydende: »Naa, — ka' Du fløjte, Johan!«

Men det er en daarlig Bestilling i Længden
At spille Mæcen for uvartige Smaa:
Hvad kan det vel nytte at pifte, naar Mængden
Til sidst ikke længer vil høre derpaa?
Saa tog det da ogsaa en sørgelig Vending;
De Spædes Organ stod paa Afgrundens Rand,
Og blege og graa af Forfærdelsens Spænding
De hylede: »Nu maa Du fløjte, Johan!«

Saa fløjted' Johan efter ny Abonnenter,
Der pænt vilde hjælpe den sølle Avis;
Han fløjted' paa Kraft efter Scenens Talenter
Og tømte sin Kasse, sin Pung og sin Gris.
Og Klangen løb rundt i tre aldrende Ho'eder,
Der strax som Reklameskilt fangede an
At virke for Knudsens umyndige Poder
Og for hans Avis, — saadan fløjted' Johan!

Men mellem Thalias troskyldige Præster
En Viking stod frem og med drabelig Røst
Han vækked' til Live de smuldrende Rester
Af Stolthed, der slumred' i Kunstnerens Bryst!
Naar Smuds bliver rørt, kan med Smuds det kun stænke,
Det vidste han godt; men han modig holdt Stand;
Han nøjedes ikke med bare at tænke,
Men sa'e det paa Prent: »Du gaar fløjten, Johan!«

Forstaar sig, den kjække var en af Elithen,
Af dem, der med Frejdighed vover sit Skind
Og bryder sig Pokker om hele Profitten, —
Især naar den i »*København*« pakkes ind.

Og eftersom Mandemod altid forfrisker,
Gaar nu hans Kolleger bag Lampernes Rand
Forsigtige om blandt hverandre og hvisker:
»Du skulde vist inte ha' fløjtet, Johan!«

Johan i Organet har hvæset og raset;
Han svor — efter Smaafyres vante Trafik, —
At hvæsse sin Pen, til Hr. Reumert er maset! —
Men hvem vil ej takke for den Slags Kritik?
Den lille Johan maa da kunne begribe,
At, trues Hr. Reumert med Baal og med Brand,
Vil rolig Johan kun han række en Pibe
Og smile galant: »Kan Du fløjte, Johan?«

Breve fra Helvede.

Min egen Viggo Bentheim!

Du maa, min Sæl, for gammel! Venskabs Skyld vise mig den Tjeneste med det allerforste at sende mig den højeste Oplysning om, hvem det egentlig er, der er faret i dig, siden du igjen har forskrevet dig til Berg. Jeg vil være fordømt, hvis her paa hele Etablissementet er nogen Djævel, som kan hitte Meningen i det Skridt, og baade Fanden og hans Oldemoder kommer hver Dag med Interpellationer i den Anledning og gjør mig Helvedet hedt nok, hvad der naturligvis i visse Maader kan have sine Fordele, fordi disse Satans Bjergværksarbejdere idelig gjøre Skrue og derved driver Kulpriserne forbandet højt op i Vejret, saa det kan være haardt nok for en stakkels Djævel at faa Budgettet til at balancere. Naturligvis har Berg altid været en Allerhelvedeskarl, der ikke har været bange for at faa selve Octavius til Defensor for Højesteret, hvad der nok var en anden En, der ikke turde gjøre ham efter; men Fanden skal tage mig, om disse dumme Djævle hernede kunde faa andet ud af det, end at du maa være kommen net paa Potten, siden du maa tage til Takke med en ordinær Rumlepotte. Derimod har din Eedvard vundet almindelig Anerkjendelse for sin Piece »Fra 85 til 91«. Den er nemlig gaaet saa hurtig ad Helvede til, at vi allerede har faaet den som Nyhed, og da vi har en djævleblændt god Hukommelse, saa vi ikke har glemt, hvad Octavius sagde om Bergs Syn, Hørelse, Hukommelse og Aandsevner, gjør det saa Fandens godt at læse Eedvards Defension for ham, især hvor han tillægger sit Forbillede for »En Politiker« en »fænomenal Viden, aandelig Friskhed, Rigdom paa gode Ideer, skarpsindige Sammenstillinger«, o. s. v. Jo, du kan lade dig forskrive til Fanden paa, at jeg skal tænke paa Eedvard den første Gang, jeg igjen skulde have Brug for en Advocatus diaboli. Min Oldemoder sagde, at Eedvards Forsvar for Berg var lige efter hendes Kogebog, fordi det var „det samme paa en anden Maade«, som Octavius havde sagt. Desuden har alle Fyrbøderne her i Anstalten slaaet sig sammen for at gjøre et stort Fakkeltog til Ære for Eedvard; men det skal du nu ikke sige til hans store Broder Georg, fordi han var i Stand til at ærgre sig sort derover, det Skind, og Fanden selv kan ikke vide, hvad for en Artikel, han saa vilde gaa hen og begaa. Men hav det nu godt. Jeg vil af et ærligt Hjerte ønske baade

dig og Berg en lykkelig Rejse, naar I nu skal ud paa Tournée sammen, og, skulde Rejsen strække sig saa langt som til Blocksbjerg, saa glem ikke at se indenfor til

din hengivne

Mefistofeles.

P. Skr.

Hvad bliver det til med Normalarbejdsdagen? Skulde den 8 Timers Middagslur blive vedtaget, saa maa jeg, Fanden forsyne mig, være belavet paa en større Leverance af mine bekjendte, velrenomerede Hovedpuder.

De Komediianteres Rejse-Saga.

Johan, Knuds Søn, hed en liden Smaadreng, og var han rig paa Gods og Guldet hint røde mere end paa Forstand. Thi endda han grundeed saare meget, kunde han ej finde, hvorledes han skulde skaffe sig Guldet fra Halsen. Hvilket dog tykkes Mænd ej at være vanskelig Sag.

Ove, med Tilnavnet hin Rode, ogsaa kaldet hin Umulige, hed en anden liden Smaadreng, og gjorde han Krøniker og Smæde-Sagn, som kaldtes da paa dansk Tunge „København". Men fordi han lastede Gud, blev han af Kongens Retterthing dømt at lægges i Lænker udi Blaataarn. Og er han derfor nu ude af Sagaen.

Til ham fattede Johan, Knuds Søn, de Tanker at skænke sit Guld. Thi saa mente han, hvilket vel var troligt, at det snarest vilde have en Ende, fordi at Mænd ej vilde tilhandle sig de Krøniker og Smæde-Sagn. Og paa det at det endog desmere hastig kunde opbruges, hyrede de en tredje Kæmpe, Carl med Tilnavnet Ewald, som havde længe været til Skræk og Rædsel for Alle, paa det at han skulde gjøre Mænd rædde og derved holde dem borte. Og havde samme Carl før lagt mange Sagn i svære Folianter. Men gjorde han dog ej hermed Ugavn. Thi dem læste Ingen.

Men saa mente Mænd, at han Johan, Knuds Søn, skulde hellere have givet Ove hin Umulige det Guld for ej at riste flere Runer. Thi derved havde han gjort baade Ove og mange Rigens Almue større Gavn. Og endda kunde han derved have miset end mere Guld.

Thi nu blev det ej saa meget, som han var til Sinds. Tog han sig da for at skænke tusinde Kroner udi Rigens Mønt til tvende Komediianter, som vilde fare af Lande. Og skulde mange Rigens Almue, Bønder, Borgere, ja selv Trælle, Børn og Kvinder, forordne og bestemme, hvem der skulde fare af Lande, saaledes som lærde Mænd sige, at græske Mænd udi den Stad Athen i fordums Tider gjorde ved Ostrakismus.

Og kunde det nu være saare godt. Thi der var paa de Tider udi Axelstad eller Kjøpmannahafn saare mange Komediianterne, og vare de til stor Rædsel og Skræk for Landsens ædle Mænd og høviske Kvinder. Og havde Folket fra Arilds Tid ejet store Skjalde, saasom Adam Oehlenschläger, hin Store, og Gustav Esmann, hin Liden, og fordærvede disse Komediianter deres Skjaldskab ved at kvæde og mæle deres Sagn og Sange til Thinge. Og bleve svare Misdædere hart tvungne at høre derpaa ved de saakaldte Fribilletter, indespærrede udi smaa Bure, som paa Fædrenes Maal kaldtes Loger. Men der var ogsaa ærlige og gode fri Mænd og Kvinder, som gik i Skuespilhuse i god Tro, ventende sig der adskillig Gammen, hvorudi de dog ofte skuffedes.

Var der dog ogsaa andre af disse Komediianterne, der vidste helt artig at skaffe Mænd Moro. Men disse vare ofte mest lystne at kæmpe, vældige Hærmænd og Skjoldmør. Havde saaledes Johans Broder, Riis, Knuds Søn, maatte kæmpe med Berserken Sofus, med Tilnavnet Neumann, den urkomiske, og Agnes, Gjørlings Hustru, den moderlige Skjoldmø, dog havde begge disse tvende maattet give op Striden. En var der dog, som Mænd ej havde kunnet kue, Albert den Helsengreenede eller hin Rædelige, og havde Rigens Raad paa Grund af haus Uskikkelighed sendt ham til Frankenland, ud af Kongens Riger og Lande. Og er han hermed ude af Sagaen.

Men der de Komediianterne hørte, at hin liden Johan, Knuds Søn, dem vilde forvise af Lande, da samlede de sig under Anførsel af Sophus, den Urkomiske, og tog han med sig Elith, med Tilnavnet Reumert, hin Hugprude kaldet, fordi at ingen før ham havde turdet vove at gaa mod Johan og haus Folk. Men der var ogsaa i den samme Hær Kristian af Zangenberg, en vældig Kæmpe, der havde stridt mandelig under Dronning Margareta og derved erhvervet sig megen Hæder.

Bade da Drengene af „København" helt mindelig for deres Liv. Men Reumert hin Hugprude vilde dem ej spare, men opofre dem alle til Hobe. Og endda de fik Undsætning af Sofus hin gamle, Skamdrup kaldet, som rykkede frem i Svine-Fylking, saa lede de dog et forsmædeligt Nederlag og de vare ej Mange, som gik paa den Vildmand.

Paa Skruer.

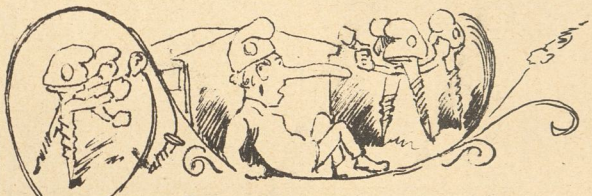

I Verdens travle Myretue
Har Tidens Hjul sig drejet rundt,
Nu staar den paa at gjøre Skrue;
Det skal for Lommen være sundt.
Saagar hos »*Demokraten*« lægger
Hver Sætter stolt sit Arbejd ned,
Og kun en Om- og Skruebrækker
Leverer »Kapitalen« Sved

Naar den Slags Viderværdigheder
Kan volde Harald Jensen Tab,
Skjønt han er bleven valgt som Leder
Af Frihed, Lighed, Broderskab,
Saa kommer nok en Dag Instruxer
At volde Peter Holm Molest;
Hvis man blokere vil hans Buxer,
Gaar Lykkens Sol ned i hans Vest.

Men, hvad til sær Forundring nøder,
Er dog det Fænomen, der ses,
At Berg paa sine Vælgermøder
Gjør Skrue i sin egen Kreds.
For ham det »lavt Forræderi« hed,
Naar Arbejdstid forkortet gi'es.
Enspændertalerstolens Frihed
Han sælger ej for slig en Pris.

Han tværtimod vil helst forlænge
Arbejdet i sin Skrue-Stik,
Og til en omvendt Skruegænge
Han dømte selv sin Ordfabrik.
Nu er der Sorg i Sværtegade,
Thi, hvor faar Spaltefyld man fra,
Naar først i Chrestens Skrue-Blade
Hans lange Taler lægges a'?

Til Gjengjæld vil nok nødig Blæsten
Sit Arbejd lægge ned i Aar;
Og det er højst fatalt for Resten
For den Ballon, som inte gaar.
Hvis ikke snart lidt godt Vejr vanker,
Vil Overskuddet blive tyndt,
Naar »*Montebello*« letter Anker
Og letter Publikum for Mønt.

Hermed følger et illustreret Annonce-Tillæg.

Paa Pumperne.

— »Nu kniber det for de smaa — — —!«

udgaar hver Torsdag. Pris 2 Kroner Kvartalet. (Enkelte Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle kongl. Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor, Kjøbenhavn, **Kronprinsessegade 34.**

Mapper og Pragtbind til Bladet: 2 Kr.

Redigeret af **Angelo Haase**, udgivet af og trykt hos **C. Simonsen** i Kjøbenhavn.

1891. Torsdagen den 21. Maj. Nr. 21.

Hygiejnisk?

— Søde Adolf, skal vi ikke op med Ballonen?
— Kjære Henriette, det gaar vist ikke an; Du kan gjerne blive svimmel.
— Men Doktoren siger jo netop, at jeg skal i Luften.

Gamle Synder.

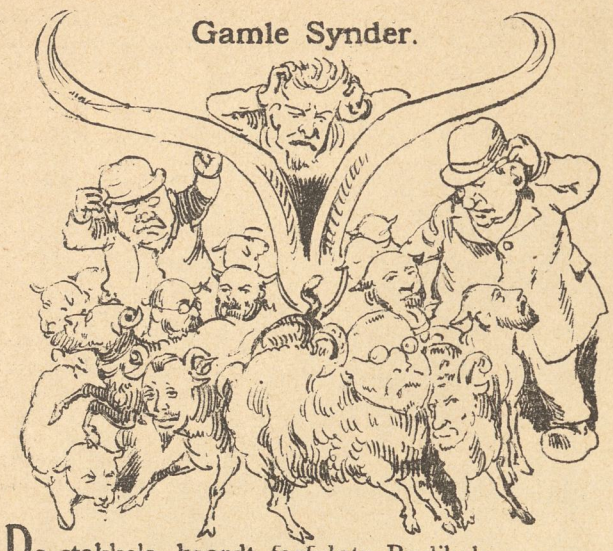

De stakkels, haardt forfulgte Radikale
Forbander uden Tvivl det Øjeblik,
Da de paa Ledregrevens Vildmand gik
For hans »Forhandlingværk« at anbefale;
De kaldte det saagar den geniale-
ste Vending i den danske Politik!
— Men efter slig en genial Udgydelse
Er fulgt en dyb og uforstilt Fortrydelse.

Betitler blot den bolde Herman Bing
Forhandlingen som »Kronen paa Fadæsen«,
Strax rives ham i Evropæernæsen,
At Eedvard fostret har den lede Ting;
Og, blotter Hørup med et hastemt Sving
Forhandlingspolitikkens sande Væsen,
Saa bliver mellem andre gamle Skader
Han udlagt ligefrem som Barnets Fader!

Hvis Henning Jensen bare Munden lukker
Lidt højlydt op mod Frede Bojsens Trop
Og siger fuld af Salvelse sit Stop
Til Konsekvenserne af Øl og Sukker,
Saa kommer en Krakiler strax og mukker,
At den Reform har selv han flasket op,
Ja — før end han fik gjennemtænkt Projektet —
Har som en islandsk Løve det forfægtet.

Og, naar Jens Busk paa samme Vis gjør Knuder,
Paa sin Tallerken lige strax han faar,
At han gik ogsaa som Forligsbebuder
Om mellem Jyderne forgangent Aar
Og snakked om, at Provisoriets »Ruder«
For et Forlig i Vejen ikke staar,
Ja, havde til et saadant vovet Trøjen,
Hvis blot han havde kunnet taale Røgen.

Selv Je. K. Lauridsen har dekreteret,
At Kampen bare gjaldt om »mere Mad«,
Saa han var, hvad man kalder, net leveret,
Hvor han paa »billigt Sukker« har spenderet
En Omgang ægte, uforfalsket Had;
Ja, hver Gang Tauber skummer frisk fra Fad
Mod Skat paa Bajeren, strax til ham vanker:
Den stammer fra hans — ikke toldfri — Tanker.

— Ak ja! Forvildelser i Ungdomsaarene
Med Tiden kan som en Slags »gammel Gjæld«
Den bedste Evropæer slaa ihjel!
— Men Vælgerfolket, som skal skille Faarene
Fra Bukkene, i Følge Bergs Appel,
Fortvivlet river daglig sig i Haarene,
Fordi det rene Venstres Renhedsmærke
Er Humbug, ganske som dets Enhedsmærke.

Sensations-Telegrammer
til
Punch.

Stokholm d. 15. I Følge Telegram fra »*Verdens Gang*« hertil skal Statsrevisor Hørups Stilling være stærkt truet, fordi han i et Nummer af »*Politiken*« fra forrige Aar skal have udtalt, at »faa vi først Fingre i Cammermejers Forlag, skal vi siden snakke gammelnorsk med Normændene.«

— Den 16. Det norske Ministerium har vedtaget at sende hele den norske Flaade til Hjørnet af Integade for at kræve Oprejsning i Anledning af de faldne Ytringer. En Mobilisering af »Riffelringen« anses for nær forestaaende. Bjørnstjerne Bjørnson arbeider i sit Ansigts Sved paa en ny og forbedret Krigssang.

— Den 17. Fra Kjøbenhavn meldes, at Krigshumøret paa Hjørnet af Integade er faldet adskillige Grader. Paa Forespørgsel til Hørup, om han vilde blive og dø i sin Rede, skal han have givet det bestemte Svar: »Hvad kan det nytte?»

— Den 18. I Dag ventes »*Politiken*«*s* Kontor at blive erklæret i Blokadetilstand. Derimod er Blokaden af »*Demokraten*«*s* Trykkeri i Aarhus hævet. Hørups Afgang som Redaktør af den højeste Oplysning anses for sandsynlig i de højest oplyste Kredse.

Senere Telegram, Som Svar paa en Forespørgsel fra Chefen for den samlede norske Land- og Sømagt har Hørup erklæret, at det ikke er ham, men Eedvard Brandes, der er Forfatter til den omhandlede Artikel. Striden truer saaledes med at antage en evropæisk Karakter.

— Den 19. Frederik Bajer har tilbudt sig som Voldgiftsdommer. I Følge Rygter i »*Børsbladet*« skal de evropæiske Krigsskibe, der sendes til Korfu for at beskytte de derboende Jøder mod Overlast, tillige være instruerede om at beskytte Jøderne i Integade mod Forfølgelse fra de rasende Normænds Side.

— Den 20. Eedvard Brandes har i Dag afgivet den beroligende Erklæring, at han ved at »snakke gammelnorsk med Normændene« kun forstaar, at han vil spække sit dansk-evropæiske Modersmaal med saa mange ny-norske Udtryk og Norskarabesker, som det paa nogen Maade kan gaa an for et civiliseret Menneske. Den norske Flaade er som Følge heraf allerede gaaet neden om og hjem igjen.

— Den 21. Den i forskellige Blade bragte Efterretning om, at et Selskab dresserede Gæs med det første agtede at optræde paa Tivoli, viser sig nu at være forhastet. Det skal nemlig kun være en Samling af »*Politiken*«*s* fedeste »Ænder«, dog ganske vist med Gaaseøjne, som har besluttet i Sommerens Løb at glæde vort Tivolipublikom med adskillige overraskende Præstationer.

Madsen og Lassen.

— Go' Dag, Madsen.

— Guten Tag, Lassen.

— Hvorhen saa hastig?

— Geh wæk! Ich habe nix Zeit mit dich zu sprækken.

— Hvad er den a'? Har Du glemt dit Modersmaal, Madsen?

— Gu' har jeg saa. Jeg skal jo paa tysk Komedie. Ach, der Kainz, der Kainz, der gigantische König für allen Sjauspielern! — Und der Kober; ach, der Kober! — Hast du sein Magen gesehn?

— Nej Tak. Jeg kan selv skabe mig.

— Schaffen dich? Sagst du, at der Kainz und der Kober schaffen sich? Uf! — denne dänische Dummheit und Hyklerei! Was sagt ikke der grosse Herman Bang?

— Naa, hvad siger saa han? — Men tag og oversæt det for mig, Du; for det Danske, han laver, er li'esaa svært at forstaa som Tyskerne.

— Er sagt, — jeg mener han siger, at det »ranker« de Unge at staa lige overfor Geniet. Nu vil jeg hen og rankes.

— Passiar! Kan Du ikke begribe, at han henvender sig til de Unge, der endnn rider Ranke? Vil Du endelig ha'e tyske Anstalter, kan vi jo gaa ind i en Port; saa skal jeg brøle for dig og slaa ud med Arme og Ben, li'esaa længe Du vil ha'et. Og det skal Du faa gratis.

— Ich glaube, das du will! Jeg gaar jo paa Freibillet, for at vi kan faa udsolgt. Saa bleibt der kleine Otto so vergnügen.

— Jeg er ikke med. Naar »Othello« skaber sig gal ude i National, saa griner man a'et, men, naar Kainz skaber sig endnu galere, saa skal det være evig dejligt!

— Du hast nix Begreif um Kunst, Lassen! Jeg siger ligesom der grosse Direktør Knudsen: der Parnas liegt auf dem Riisengebirge.

— Det vil jeg tro. Saa er der vel No'et i, hvad Folk fortæller?

— Was verzählen die Leute?

— At Riis for Fremtiden vil la'e Oehlenschlaeger oversætte paa Tysk for at gjøre ham bedre forstaaelig for os Danske.

— Ja, Gott giebe es! — Der ist kun eine deutsche Kultur, und der Riis ist sein Prophet! For Resten skal jeg i Dagmar med min Tochter Mine und sin Kjæreste, — det vil sige den nye. Han er Probenreuter aus Berlin.

— Jeg havde ellers hørt, at hun var forlovet med en Maler?

— Ja, det var den Gang — damals, forstaar Du. Han ha'de faaet et Billede paa den freie Ausstellung: en Moppe med røde Ører og grønne Hinterben, der kaster Trillinger i en Skarnbøtte. Wunderhübsch! — Der famose Kritikus Hannover ha'de de grausamste Pinsler af Henrichelse, og min Schwiegersohn blev so berühmt, at han strax blev engagiert til at male Vægge i det neu reparierte Kasino.

— Maler han Vægge i Kasino? Jeg troede snarere, at det var Pengekassen, der trængte til lidt Fernis.

— Gleiche Fedt! Skulde min Tochter Mine udsætte sig for at blive Enke, wenn han hvert Øjeblik ligger og faar Loftet i Ho'edet? Naa, — saa machte hun es vorbei.

— Hvor traf hun da Probenreuteren?

— I Ballonen, natürlicherweise. Hun var gaaet til Vejrs — hoch über alle Dahle und Bäume und Rambusche und das ganze Volkersen.

— Hvad vilde hun der?

— Hun vilde se Ferdinand blive Schmidt heraus fra National med alle sine arme Pigebørn, der schlechtsingen Kleider ha'de paa Kroppen.

— Ja rigtig. Og imens sidder Bryggeren og synger: Tip Tap Tønde, nu skal jeg begynde! — Kjør videre.

— Saa hører min Tochter Mine plotzelich en Herre ved Siden a' sig sige: Ah! Ah!

— Naa, det var En, der vilde a'?

— Ja wohl. Han var luftsyg, forstaar Du. Al sin Frühstück kastede han ud over Rælingen, og saa kastede han sig selv op i min Tochter Mine sine Arme.

— Saa hældte hun ham vel ud efter Frokosten?

— Ach nei, mein lieber Lassen! Bedenke doch: Hun ha'de for Øjeblikket ingen Engagement, — ikke en Gang en Klasselotteri-Kollektion. Hun stod som hun var falden op fra Jorden. Og saa sa' hun: »Lass gehen!« sa'e hun; »nun bist du der Meininger, so bin ich die Deininger!«

— Naa, og saa var de forlovede?

— Freilich. Næste Dag stod baade hun og hendes lieber Sophus i »Avisen«.

— Var han ogsaa en Sophus, der var paa Tournee? Ved Du hvad, Madsen, saa kan jeg forstaa, at han blev ør!

— Donnerwetter! Die Glocke ist halb acht. So hat der Kainz schon eine halbe Stunde gebrüllt. Ich muss laufen Alles wass Riemer und Zeug kan halten! . . . . . Adjøs, Lassen!

De Indestængede.

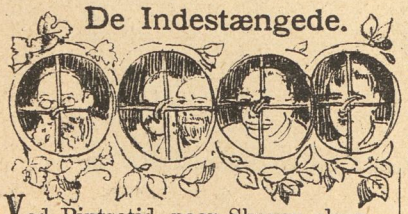

Ved Pintsetid, naar Skoven slaar
Om Marken sine grønne Kranse,
Og ud paa Frederiksberg man gaar,
Fordi man vil se Solen danse,
Er det bedrøveligt og trist,
At fra et Wiinblads grønne Kvist
Man af et Fængselsgitters Rist
Sin Tankeflugt maa lade standse.

Det arme Martyrexemplar
Dybt sukker: Den Vej skal vi alle,
Hvor intet andet Grønt man har,
End muligvis Ens egen Galde.
— Fra Ove Rode han maaske
Vil faa at høre mangt O Ve,
Hvis ud til „*København*“ med „C“,
Til Christianshavn, hans Vej skal falde.

Og stakkels Rex med tvivlsomt Held
I Rosenskjær sin Lod afmaler.
Han siger ogsaa snart Farvel
Til Friluftslivets Idealer.
I Tilgift Retten var saa strix
Mod *Aftenbladets* ædle Rex
At kræve af hans Port'menix
Halvtredietusind Rex-Bankdaler!

At Bentheim fik sin Brummetur,
Og Ernst endnu har sin til Gode,
Gjør ikke Skæbnen mindre sur
For Wiinblad, Korsgaard, Rex og Rode,
Sær da den Tid er som en Røg
Forduftet, da for sin Halløj
Med Møblement og Syltetøj
Man fik sit Rygte bragt paa Fode.

Derfor er man i trist Humør
I baade *Børs-* og *Aftenbladet*,
Hvor uden „Brummeredaktør“
Med Grovhed deres Skyts de laded'.
Lad „*Politiken*“ være slem,
Og „*København*“ lidt ligefrem,
Med Wiinblad mødes alle fem
Alligevel i Fedtefadet!

Den ene Villighed den anden værd.

— Naa Kusk, er De mere tørstig?
— Det kommer ganske an paa Herrerne.

Krigsret.

— De er kommen en Time for sent, 42!

— Javel Hr. Kaptain, men det var bare, fordi at mit Uhr var gaaet i Staa.

— Ingen Undskyldninger! De skulde ellers havt én Dags Arrest, men nu skal De faa to! — Og De, 53?

— Jeg har ingen Undskyldning, Hr. Kaptain!

— Er De gal, Mand? Slet ingen Undskyldning! Saa faar De to Dages Arrest; ellers havde De sluppet med én. — Træd af!

Camera lucida.

Det ser lidt lidt broget ud i disse Tider
Saavel i Øst og Vest som Nord og Syd;
De brave Bjergmænd haardt forFøden strider,
I Tydskland og i Belgien slaas til Lyd.
Fra Bjergets Indre, fra de dybe Schachter
Der høres Støn og Suk om Kval og Nød;
Paa Erins grønne Ø enhver Forpagter
Er bleven truet snart paa Liv og Død.

I Frankrig er der ogsaa nok af Gjæring.
Det lille Portugal er ilde stedt;
I Afrika det lider fælt af Tæring
Og trues slemt af Englands Majestæt.
I Grækenland, paa Corfu og paa Zante
De stakkels Jøder har det ikke vel;
Beboerne er ikke hel galante,
For de vil bare slaa dem lidt ihjel.

I Rusland haardt man til et Statslaan trænger
Og havde halvvejs arrangeret sig;
MenRotschild vil ejud med sine »Penger«
Og gav tilsidst et kategorisk Nei.
Hr. Laur i Frankrigs Deputeretkammer
Har ment, at man paa Sligt bør sætte Pris —
Med Ostracisme mener han, man rammer
En saadan Nærighed paa bedste Vis.

Italien nys om en læderet Ære
Til Unionen rask Depecher skrev
Paa Grund af denne New-Orleans-Affære,
Hvor Maffiabanditter lynchet blev.
Gesandten hurtigt blev kaldt bort fra Landet,
Fra Washington med Brask og Bram og Brout,-
Et Knips i Lommen og slet ikke Andet!
Det falder ellers noget lovlig flovt!

I Serbien vi saa, at dens Skupschtina
For Exkong Milan blev omsider fri;
Men nu med Fru Nathalia, Ex-Regina,
Den synes at faa dobbelt Bryderi.
Forlængst hun fik *consilium abeundi*,
Men hun vil ikke lyde noget Bud.
Naa! vil hun ej — *sic transit gloria mundi!*
Hun bliver sikkert sans façon — hældt ud.

Højt imod Nord den norske Normand skummer
Paa Grund af misforstaade, svenske Ord;
I »Verdens Gang« slaar Vullumslemt paa Trommer,
Mens Bjørnson kalder alle Mand om Bord.
Til Vikingfærd hin Fredsapostel kalder —
Den Storavgur er altid konsekvent! —
Men lad ham bare gjøre sit Rabalder,
Thi desto før er Vandglas-Stormen endt!

Herhjemme »Sammensmeltningens« Finale
Tør blive ganske kuriøs maaske;
Bestyrelsen udi »den Liberale«
Har faaet den mærkværdige Ide
At holde Grundlovsfest med Radikale,
Hvor Berg skal tale — hvilken Nydelse!
Man glemmer rent: Af Bergs for megen Tale
I Reglen kommer der Fortrydelse!

Man schreibet aus Berlin.

Hr. Redaktør!

Efter at være rükwendt fra et Besøg i Copenhagen, wor jeg den famose Kainz set haver, er det mig en Vernöjelse at erklære Dem mine Inddruck derfra.

Jeg haaber nu oprichtig, Dänisch at skrive lært at have. Af den famose Kritikker og Dichter Herman Bang, den jeg studeret haver i det velrenomerede Blad »Copenhagen«. Man falder den sturm- und drangvolle Geni Herman Bang til Fode.

Kritiklos — doch nein!

Literatur og Kunst staar i Copenhagen meget højt. Man har der en egen Institution, som literære Vortjenester belønner lig de gamle Grækere, med Ophold og Bespisning paa offentliche Koster. Das er der Haupt- und Staats-Gericht.[1]) som den Redactor »Copenhagens« O. W. Rote fornöjelig[2]) paa denne Wiis begegnete, og so ogsaa den Redaktor af den dänische Socialdemokrat Weinlaub[3]) (bekjendt fra »Hedda Gabler«), den Redactor Alvor[5]) Brandes og den Redactor des »Affenblattes«[5]) og Samfundsreformator Emil Rex. Den sidste har desuden en Hädersgabe paa 50,000 Rmk. bekommet af Staaten for sin udmærkede Wirksomheds Skuld.

Ogsaa Kainz dencker man at belønne. Han har nemlig Udsicht til at worde Ridder af Ordenen »Ballon captif Montebello«, en af de mest højtgaaende dänische Ordener.

Det Theater, hwor Kainz optræder, er Dagmartheatret, hvis Gründer af de katholske Däner er kanoniseret bleven under Navnet Heilig-Hansen. Det bliver nu regeret af den Hr. Director Knutzen, mest berømt som Broder til den store Journalist Johan Knutzen og paa Grund af sit riesenhafte Üdre kaldes Riese-Knutzen. Denne Theaters første Sjovspiller[6]) er Herr Martinius Nielsen, der i Sandhed er häftig sjov[7]) i Tragedien.

Den Riese-Knutzen har aber en slem Konkurrent i den Bier-Brügger Carl v. Jacobsen, som nülich har kjøbt de Dänisches National-Theater, hwis Director hidtil har wäret Dänmarks Coquelin, Herrn Ferdinand Schmidt, som der spillede den dänische Literaturs klassische Werker, de sogenante Rewuer. Da Herrn Schmidt doch nu er worden en Greis, er han furet blewen, og paa hans Theater skal nu spieles Musik, hwilket i Copenhagen ansees at wäre den höjeste dramatische Nüdelse. Paa det königliche Theater, som nächst National er Stadens første, spieles der nämlich Klavier efter Vorstellungerne af den Herrn Pianisten Wie?[8]) og det er Meinungen, at man i Tilkomsten udslukkende[9]) wil der give Koncert af ham og Sologesang af Sängerinden Frl. Dons.

Natürlich war de Kopenhagener meget henrückte over wor Josef. Og doch har de selv en Benjamin, nämlich den Herrn Benjamin Petersen, som dog ikke kunde spille Juden i »Die Jüdin von Toledo«. I det Mindste sagde »Politiken«, at han war grässlich, og paa dette Punkt har wirkelich »Politiken« Sachkundskaft og den højeste Oplysning, eftersom det er specielt Fagorgan for Juderne i Copenhagen.

Der Herman Bang har loppet[10]) den Kainz. Og der Herman har doch selv Komedie spielet baade i Copenhagen og i Norwegen, som er en Prowinz af Gronland. Sine meste Lorbär har han doch holet udenfor Scenen, hwor han paa det bedste er Sjovspiller.

[1]) Hof- og Stads-Retten. [2]) neulich. 3) Wiinblad. [4]) Ernst. [5]) »Aftenbladet«. [6]) Schauspieler. [7]) schauderhaft. [8]) Wad. [9]) auschlieszend. [10]) gelobt.

Navnlich har han gjort Glüch i Finland, hwor der Ingen war, som forstod ham.

Ebenso med Kainz. Jo mindre de dumme Dänen forstaar ham, desto mere henrückte er de. Das er meget begreiflich. Thi hvis man kunde ham forstaa, dann kunde man jo ebenso gut lade sig vernöje mit den Martinio. Og hvis der Herman Bang kommer til das grosse Vaterland, da vil han ogsaa selv der Lüche gjøre. Den der er han gahz sicher paa, ej at blive forstaaet, hwad dog enkelte Dänen gjøre, trotz det han beflitter sig paa at skribe et Sprog, som Ingen her begreifer.

Hochachtungsvoll
Ihr ergebener
Korrespondent aus Berlin.

Fra Udstillingen. II.

Søde Agnes!

eg er lykkelig! — Mo'er ved Alt, — hun har fundet de Breve, som min Løjtenant har skrevet til mig, og hun sagde, at jeg var for ung, men hun vilde dog se ham, og saa kom Pedersen i Drosche, med Redingote og hvide Handsker og friede, og fik endelig Ja, og kyssede. Mo'er lige paa Munden, men jeg er fortvivlet, for vi maa ikke faa Ring endnu; Mo'er siger jeg er for ung, og jeg er dog 16 Aar.

Men nu gaar den ikke længere, for jeg gik til en Kunsthandler og vilde sælge et af mine Billeder og spurgte, om jeg kunde faa 30 Kr. for det? — og han svarede meget høflig: »Det tvivler jeg ikke om!« Hvor jeg blev glad, men saa tilføjede han hurtig: »Men ikke af mig!« — og saa græd jeg naturligvis, men det hjalp ikke noget, og saa maatte jeg selv klare Butiken, og det har Michael Ancher jo ogsaa gjort; naturligvis jollede jeg som sædvanlig op paa Udstillingen, hvor Fritz Syberg har malet sig selv gul og grøn i Ansigtet for at blive lagt Mærke til og Pedersen synes nu at Sybergs »Erotik« ser noget jordslaaet ud, men det gjør nu ingenting, for han er gode Venner med Kunstforeningen. Pedersen var saa glad over Car! Wentorfs smukke »Morgenstudie«; ja naar man har det, behøver man jo ikke at lægge i Kakkelovnen. — Han har lovet mig en Afstøbning af Frk. Eskesens Landskab, og Rings Høstmand, som Du nok husker, har Georg Jensen støbt i Gibs, men den Arme har ingen Arme faaet, og saa er der en yndig Pige af Bissen, som har skudt Papegøien, og Lübschitz har lavet et Skilt til en Marzipanfabrik, og Pedersen har foræret mig et Guldarmbaand, men Julius Paulsens »Kain« har faaet Fødderne spolerte af det daarlige Pariserfodtøj, som ikke holder i Længden, skjønt han lever paa en stor Fod.

Har Du seet »Faust« paa det Kongelige? jeg har aldrig kunnet begribe, hvordan de kan flyve ud af Vinduet, men nu ved jeg det, for Holsøe har malet hele Mekaniken: de trækker i en Snor, og saa flyver de op i Luften, nu kan enhver jo vide det, og Peter Hansen har malet Samson, Du ved nok, Pariserskarpretteren, som sidder og sliber Kniven, men hvad er alt det mod den yndige Pastel af Krøyer, hvor han selv er med og sidder ved Siden af Frøken Trepka som han nu er gift med og som ikke maa udstille paa Charlottenborg, men i den Frie, og ved Siden af Fru Krøyer, som er saa fin og nydelig, sidder Zartmann, som ikke er nydelig, men spiser Vandmelon for at blive det og bag ved ham kan Du se det halve af Tom Petersens Hoved, det andet Halve er vist kjønnere, men allerbagerst er en kjøn ung Laps, som hedder Lorup og det har kostet 800 Kr. at male dem, saa det bliver 160 Kr. for hver, men de er jo meget mere værd.

Der er ogsaa et nydeligt Portrait af en ung Dame — hun ligner mig — af Bertha Wegmann, det er noget andet end det Ansigt, som Pedersen sætter op, naar han skal vente paa mig og Viggo Johansen som ved, hvad Orden der skal være, har et morsomt Billede med et Juletræ, og det minder mig grangiveligt om min Barndom, da man ikke kjendte elektrisk Lys og var meget mere nøjsom, og saa vil jeg ikke tale mere ondt om Udstillingen, for der er dog altid en Krog, som man kan hænge sin Hat paa, naar man tager den af og naar Du nu kommer herind skal jeg præsentere Dig for Løjtnant Pedersen, men sig mig saa ærlig, hvad Du synes om ham, for han er ikke nær saa smuk, som N. H. Jakobsens »Thor« — men ikke ham Du ved nok fra Fregatten i Tivoli — men naar Du nu ikke vil have ham, saa vil jeg heller ikke, hvis Du derimod vil, saa vil jeg naturligvis beholde ham, for han er saa rar og god, men gjør mig nu ikke jaloux, det kan jeg ikke taale og saa faar Du ikke mere denne Gang, uden Tusinde Kys og Hilsener fra

Din til Døden tro Veninde
Caroline Fjollerup.

I Tøjet.

I denne rare Pintsetid
Man kan sig ret fornøje
Og krybe i det nye Tøj,
Der fryder Sind og Øje.
Det er saa fint, det er saa lyst;
Fra Taaen indtil Topppen
Det sidder, li'esom det i Aar
Var »skruet« fast til Kroppen.

Alt længe Berg og Bentheim har
Omkring i Byen støjet
For at fortælle Folk, at de
Nu gaar i Rejsetøjet.
De blandt det frie Vælgerfolk
I broget Dragt vil møde,
Thi galdegule er de selv,
Men Klæderne er røde.

Hr. Bojsen følger efter, han
Er pudset og poleret:
Hans ny Reformdragt, si'er man, er
Dog nærmest lidt meleret;
Men Georg kun en Berlingske
Har svøbt om Ryg og Øre;
Den Stakkel blev jo kun klædt a', —
Hvad skal saa Manden gjøre?

De tapre Redaktører, som
Saa meget ondt har dødet,
Maa i den rare Sommertid
Gaa ynkelig i Tøjet;

Den hele Flok i Gaasegang
Maa i Kachotten traske,
Hvor de til fælles Gru og Skræk
Maa gaa i Sæk og Aske.

De spæde Logosdyrkere
Forgæves manøvrerer
Og bilder Godtfolk ind, de er
Certosa-Kavallerer;
Paa deres egen Sværte fik
De fine Klæ'er de smurte,
Men er og bliver dog smaa Graa,
Om ogsaa de er sorte.

De endnu mere spæde Smaa,
Som hist i Badstu'stræde
Forvolder deres Værger Sorg
Og ingen Men'sker Glæde,
De dufter mildt af Patchouli
Og troer sig saare skjønne, —
Men har kun Figenblade paa, ...
Og derfor er de grønne!

Hermed følger et **illustreret Annonce-Tillæg.**

Mere Sammensmeltning.

Et Svin paa Andelsstien laa,
To »Gründere« var med derpaa.

PUNCH udgaar hver Torsdag. Pris 2 Kroner Kvartalet. (Enkelte Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle kongl. Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor, Kjøbenhavn, **Kronprinsessegade 34.**

Mapper og Pragtbind til Bladet: 2 Kr.

Redigeret af **Angelo Haase**, udgivet af og trykt hos **C. Simonsen** i Kjøbenhavn.

1891. Torsdagen den 28. Maj. Nr. 22

Næsten utænkeligt.

Godfr. Christensen. *(u. C.)* Skovbakkerne; mod Vest i Baggrunden Vejle. Tilh. Hr. Hofchef Grev J. Moltke.

— Moder, hvor er Grev Moltke?
— Hvad mener Du, mit Lam?
— Jo, der staar jo »tilhøjre Grev Moltke«, og den gamle Kone der kan da ikke være GrevMoltke!

For Idée og Virkelighed.

Motto: Man tager sit Parti — man bli'er Bagtaler.
ADAM HOMO. II.

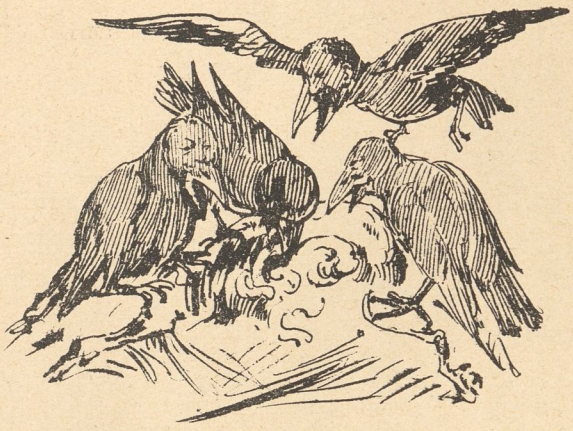

Der var i Paris en Radikaler,
Som loved' at ofre Liv og Blod
For Frikedens hellige Jdealer,
Der blev traadt skammelig under Fod;
Han svor, at han vilde møde paa Gaden
Og dø eller sejre paa Barrikaden
For Folkets bekjendte »retfærdige« Sag;
— Men, da man opleved' Handlingens Dag,
Saa fandt han et Fristed — paa Retiraden.

Af samme Kaliber har ogsaa her hjemme
Vi haft adskillige Snese »Mænd«,
Som Folkets Frihed har lovet at tremme
Med Liv og med Blod som med Mund og Pen.
De tilsvor den »undertrykte« Smaamand
At værne hans Frihed, trods BANHSONS» Blaamand«,
Og ikke svigte, hvor Kuglerne peb;
Men, da for de Herrers Frihed det kneb,
Saa søgte de Dækning bag en Straamand.

Da Handlingen blev noget risikabel
Og trued' med slig en Realitet
Som Tugthusstraf, Bajonnet eller Sabel,
Blev Heltene paa Retirade set.
Fra Kampen for Frihedens Idealer
De skyndte sig med at forandre Signaler.
Fra Revolutionen i nært Perspektiv
De slog sig paa Næstens private Liv:
Hver nærede' sig fredelig — som Bagtaler.

Som Journalistikens Ravne til Gilde
De samles paa alt, hvad der stinker i Nord,
Saa længe blot Risikoen er lille,
Men Indtægten derimod dygtig stor.
De værner helst om de »Undertrykte«,
Hvor ingen Fare der er at befrygte
Og ikke det gjælder om Liv og Blod,
Men ikkun om Sværte i Overflod
Til Krig paa Kniven mod Godtfolks Rygte.

Fra WIINBLADS Organ og „*Politiken*"
Til „*Aftenbladet*" og „*København*"
Udvidede sig Skandalefabrikken.
Som tilfredsstilled' hvert dybtfølt Savn.
Revolver- og Demimonde-Pressen
Har rent sig slaaet fra Interessen
For Kampen for Frihed og Folkets Sag;
Men Alt, hvad der falder i Pøbelens Smag,
Er derimod stadig gefundenes Fressen.

— Dog ak, selv mod saadanne tapre Haner,
Som hver paa sin egen Mødding sig kroer,
Alligevel smeddes fule Planer
Thi Lovens Træskhed er saare stor.
Ved Brummeture og høj Erstatning
Man kommer til sidst i en sløj Forfatning.
Og, hver Gang REX har i Sværten gjort,
Berige han maa med mangen Rex-Ort
Den ufrivillige Selvbeskatning.

Et Brudstykke

Frit efter Goethe.

Clavigo, Digter. . . . . Hr. Drachmann.
Don Carlos, Overmenneske . . — Georg.

Carlos (alene). Naar unge Mennesker ved at udgive et Børneblad viser, at deres Opdragelse er i Ulave, er det en priselig Skik, at man erklærer dem umulige, og at de selv erklære sig umyndige. Hvorfor skulde jeg ikke gjøre det samme for en Ven? Det er galt fat med dig, Holger. Men jeg har endnu Haab!

Clavigo (kommer grublende). God Dag, Georg.

Carlos. Et tungsindigt Goddag! Kommer Du i det Humør fra »Tarvis«?

Clavigo. Berlingske — Dagbladet — Avisen! — Aa, hvor det dog er fortræffelige Mennesker!

Carlos. Det var Ret. Vend Kaaben, Holger, — ellers vilde Folk ikke have noget at forundre sig over. Ingen vilde snakke om dig.

Clavigo. Vi store Digtere maa vække Opsigt. Jeg vækker altid Opsigt.

Carlos. Ja, naturligvis. Alle søde, frisindede Pigebørn kappes om at faa Fingre i Dig. Hvilke Komplimenter har jeg ikke faaet for din Skyld! Thi min intelligente Næse, min krøllede Martyrkrone og mine laante Fjer kan ikke være Aarsagen.

Clavigo. Du gjør Nar af mig, men jeg hører det gjærne. Ha! — giv mig min Vin, min Kaarde og min Elskerinde.

Carlos. Bravo! — Din Skæbne ligger mig paa Hjærte, min Holger. Du var den eneste Ven, jeg havde tilbage, — Alt, hvad der duede i Norden, duede ikke. Menneskene er mig utaalelige! — Der gives ingen

Georg uden En, og jeg interesserer mig kun for mig selv.

Clavigo. Drejer Du nu igjen den gamle Lire!

Carlos. Hvis er Skylden? — Jeg sagde til mig selv: Han bærer sin Hat, som han vil, han er kauscher, — og saa lagde jeg mine Planer. Der gives faa Mennesker, der er saa lette at faa til at gaa i Tøjet, han kan endogsaa blive Variété-Direktør!

Clavigo. Jeg tilstaar Dig, jeg har ofte drømt om det samme.

Carlos. Drømt! — Ligesaa vist, som jeg opnaar en Statsunderstøttelse, naar jeg bare holder min Bøtte, hver Gang Berlingske og Avisen klæ'er mig a', ligesaa vist skal vi To en Gang mødes i »Kisten«. Den, der sidder ved Truget uden at blive fed, er et Fæ. Jeg indser heller ikke, hvorfor dette usle Land ikke ligesaa godt skylder den store Holger en Haandfuld Syngepi'er som den store Rantzau. Den ene giver sit Navn, den anden sine Evner.

Clavigo. Du undervurderer min svimlende Storhed. Jeg vil gjøre mægtige Skridt i Fremtiden, — lige fra »Tarvis« til Vesterbro!

Carlos. Tro blot ikke, at Integades højeste Oplysning betragter dine Volter som noget ligegyldigt. Har Du glemt, hvad det var for eminente Mænd, der lærte dig at sparke ud efter de fordummede Højre-Hyklere?

Clavigo. Den Tanke, at Georg og Eedvard og Bentheim ikke vilde billige min Omvendelse, har allerede pint mig.

Carlos. Ingen vil billige den. Dine fornemme Venner i Integade er raschendes. Har nogen af voresches Folk givet Dig Lov til at blive rost af Højrepressens ormstukne Patentidioter?

Clavigo. Nu er du uvartig, Georg!

Carlos. Ikke det allermindste. Jeg polemiserer bare. — Jeg kan forstaa, at man gjør Dumheder, for det gjør jeg selv; jeg kan forstaa, at man prostituerer sig, for det gjør jeg ogsaa. Men at man skriver en Bog som din sidste . . . . . .

Clavigo. Man maa jo hytte Skindet en Gang imellem. Den, der besidder Højres Hjærte, er misundelsesværdig.

Carlos. Hvordan er det gaaet til? spørger man i Integade. For Logos' Skyld, hvordan er det gaaet til? Man kigger, man spørger, man mimrer — man mindes den stolte Holger, der tidligere førte herlige, højbarmede Syngepiger i Triumf. Og nu kommer han trippende med sine huløjede Tyrolerpiger, som han har klædt ud som Kanonkvinder og oversmurt med Patent-Fædrelanderi. Gaa væk! — Du kommer aldrig mer i »Politiken«.

Clavigo. Min Ven, min Broder, jeg er i en skrækkelig Stilling. — Da jeg paany fløj i Højres Arme under den første Rus, — for vi store Digtere har jo saa ofte en Rus — mærkede jeg, at det var Løgn i min Hals, alt hvad jeg sagde. Og hvad har jeg saa for det? — Højre har ikke Begreb om at reklamere for os store Digtere, naar vi gjør Grin med dem. Højre har Tæring.

Carlos. Det har jeg sagt tusende Gange, baade med mine egne Ord og med andres. Hvad vil Du saa paa den Galej?

Clavigo. Red mig, min Ven, min kjæreste Ven, red mig (styrter grædende i hans Arme).

Carlos. Vær Mand! — Se Dig i mit Spejl, og bliv et Overmenneske.

Clavigo. Bare jeg dog havde en Gnist af Dit Mod i min arrede Bringe, store Georg!

Carlos. Enhver kan s'gu blive et Overmenneske! Man blæser kun alle Løfter og Pligter og de smaa Kanaler et Stykke. Har Du Lyst til at lyve og stjæle og myrde og bedrage, — saa vær saa artig Mor Dig godt, naar bare Du er et Overmenneske.

Clavigo. Herlig! Det er noget for mig. Lær mig at kunne, saa vil jeg. Jeg kan ikke tænke. Tænk for mig!

Carlos. Det var Ret, lille Holger. Lad mig se, — Du har jo »forskrevet« Dig . . . . ?

Clavigo. Jeg river Forskrivningen i Stykker.

Carlos. Godt. Saa pakker Du Dit Fædrelanderi sammen og stiller til Afrøfling i Integade, hvor ingen hellige Højre-Hyklere kan hitte Dig. Kan Du skaffe mig et Fakkeltog, skal Dine Synder maaske blive Dig tilgivet!

Clavio (begejstret). Ned med »Tarvis!« — Nu gaar vi Parvis.

(De gaar Arm i Arm ud til Venstre.)

De Sex og de Ni.

Det er en gammel velbekjendt Historie,
At ved de Liberales Grundlovsfest
Fik i Finalen Sammenholdets Glorie
En eller anden kjendelig Molest.
Snart gik paa Sommerlyst den til Rotterne
Som hos v. Buddinge og Chresten Madsen,
Snart kom de paa hverandre i Totterne
Paa Wodrufflund og snart paa »Bankepladsen«.

Men, at de nu, selv førend Grundlovsfesten
Er kommen, fejrer deres Klammeri,
Er noget splinternyt, som dog for Resten
Til Afveksling vækker Sympathi
For, naar man er begyndt med at snærre
Og bide ad hinanden som Fjender,
Saa ved man, det kan ikke blive værre,
Naar Festlighedens Glædesdag oprinder

Af Styrelsen de Ni har etableret
Sig som en Art af Velfærdskomité
Og til Festen Berg og Hørup inviteret,
Hvortil de Sex har sagt: »Det skal ej ske!«
De mener sagtens, man kan ikke vogte
Sig for Skandale, saasom før det sket er,
At den ordinære Rumlepotte» kogte
Af Harme over mod sin »Luskepeter«.

Hvem der er Flertal, er endnu en Gaade,
Fordi de Ni paa Hovedet nok staar,
Og, vendes paa den rigtige Maade
De Sex, man alle Ni til Facit faar;
Men Moralen er, at baade Radikale
Og Moderate har den Skæbne fælles,
At, holder Grundlov de som Liberale,
Der bliver altid Vrøvl, naar de skal tælles.

Smuk Udsigt?

— Fader! Fader! Vi kan se Monteballonen fra det Vindue der!
— Hys! Hys-s-s, Børn! Skraal ikke saadan op, at Værten kan høre det. Saa lægger han naturligvis paa Huslejen.

Ingen Overdrivelse!

— Ja, jeg skal aldrig glemme Doktoren, at jeg skylder Dem mit Liv.
— Nej, min gode Mand, nu overdriver De igjen! Det er kun for sidste Aar, De skylder mig.

Med Forlov?

Der er et rart lille Børneblad,
Som Ingen aabenlyst læser,
Og som man kun taler om, naar man
Vil gi'e dets Smaafyre Næser.
Det er et lavbundet Slags Bassin,
Hvor salig Herman blandt andet
En Gang imellem faar Lov at gaa
— Med Lig-Klæder paa — i Vandet.

En Gang i forrige Uge fik
Han Trang til blidt at formilde
De strænge Herrer, der mod hans Bog
»Ti Aar« har faret saa ilde.
Paa sine afdøde Knæ'r han krøb
Til Danmarks »oplyste« Ghetto
Og trøstede de smaa Sorte dér
à fem Øre Linien, Netto.

»For Skræk! peb Herman; I har vel hørt
Hvordan vor Tids Moskoviter
Aa — disse Mennesker! — ta'er paa Vej
Som vilde Anti-Semiter!
De ædle Jøder — for Haan de faar! —
I Beg og Tjære bli'er smurte;
Men her til Lands — aa, saa glad jeg er —
Man veed at skatte smaa Sorte!

I kæmpet har i vort usle Land
For at faa Mudder i Gaden,
Saa literære Geschäftsmænd kan
Faa Borgerret her i Staden!
Til vore Gudebilleder har
I dasket! — Aa, for Bespyttelser! —
I danser ej om en Gudkalv mer,
Men kun om Statsunderstøttelser!

Hvor Dansken trippede forhen om
Og var forældet og fæisk,
I rensed Luften med Hvidløgsduft
Og lærte os Evropæisk!
Aa! — Alt, hvad der dør i Norden, vil
Jer hylde fuldtud og ganske,
Naar Logos og die Gebrüder Cohn
Har maset de dumme Danske!« —

Og de smaa Sorte ved Hermans Ord
Til Haab nu atter opflammes:
Saalunde piber man nemlig, naar
Man føler, at man kan rammes.
I afdøde Sjæle! Hvis voresches Folk,
Af hvem I saa fromt maa ernære Jer,
Bli'er ved li'esom nu, — saa siger kanske
Vi Andre en Dag: Maa vi være her?

Festforberedelse.

I den herværende Forening af Skindforhandlere er der i disse Dage indtraadt en Spaltning i Anledning af Grundlovsfesten.

De loyale Skindforhandlere mente nemlig, at man paa en saadan Festdag helst skulde holde sig ved Jorden, medens de radikale dito foreslog, at Foreningen burde realisere sine højtflyvende Planer ved paa Grundlovsdagen at leje Ballonen Montebello og holde Grundlovsfest i Luften.

Da de førstnævnte fastholdt deres lave Hensigt, besluttede de sidste med 9 Stemmer mod 6 at risikere deres gode Skind ved at realisere deres ophøjede Plan og indtræde i Gondolen, hvorpaa de 6 udtraadte.

Imidlertid synes der i Følge de nyeste Luftskipper-efterretninger ogsaa at være opstaaet Uenighed mellem de opadstræbende ni Medlemmer om den for Festen mest passende Højde.

Medens et Mindretal, bestaaende af tre Medlemmer, har fastholdt, at de under ingen Omstændigheder vilde gaa højere end til 350 Fod, dels af økonomiske Grunde, dels af Beskedenhed, har et andet Mindretal af samme Størrelse bestemt hævdet, at Festen skulde holdes i en Højde af 700 Fod, fordi man her antager at kunne være i Niveau med Foreningens mange Luftkasteller. Endelig har de tre sidste Medlemmer besluttet, at de for enhver Pris vilde løbe Linen ud og naa de 1000 Fod, for at de ogsaa paa Grundlovsdagen kunde føle sig som »Overmennesker«.

Foreningen bar dog den Trøst, at den ikke er den eneste liberale Forening, som vil være slemt i Vinden paa Grundlovsdagen.

Ved Kaffen.

Fru Juliane Petersen: God Dag, søde Fru Schrøder — ja mange Tak, en ussel lille Draabe oven i Koppen, for jeg skal sige Dem, jeg drikker ellers aldrig andet end Kolera-Kaffe eller Kola-Kaffe, hvad det nu hedder, og hvis De kunde sige mig, hvad Kola er, saa vilde De gjøre mig en stor Tjeneste, for der er Ingen af os hjemme, der ved det, og først troede Petersen, at det var noget, der blev vist frem i Axelhus à 10 Øre pro Persona og Moderation for Foreninger og sluttede Selskaber, Militære, Børn, Berusede og andre Standspersoner, men saa fandt jeg da ud af, at det snarere var et Middel mod Ligtorne eller en ny Slags Bejsikler paa tre Hjul eller et Sørgespil paa

Dagmar med Kainz og Kober som Gjæst, men Frits Grønbæk, som jo har studeret Kemik, han siger, at det er en Mellemting mellem Frejas pure Kakao og nye Kartofler og dyrkes af Indianerne i Afrika eller Negrene i Indien og for Resten er det vist noget Humbug, men man kan jo alligevel ikke være andet bekjendt end at følge med Tiden, og lille Ambrosius har saamænd faaet Mavepine af det, det lille Skind, og Frits Grønbæk siger jo, det maa være Kolarine, og De maa endelig passe paa, at De faar den ægte Kolera, hvis De vil have det, hvad der for Resten ikke kan være saa vanskeligt, for der er mindst en 30—40 Uitekræmmere, der har det eneste ægte Udsalg og skulde De faa Kakao eller Kokusnødder i Stedet for, saa er Ulykken jo ikke saa stor, for det Vigtigtigste er jo dog, at man kan sige, at man har det, og der er saamænd Ingen, der kan smage, om det er det eller noget Andet, og vi har saamænd baade Kola-Kaffe og Kola-Sjokolade og Kola-Vin og Kola-Brød og Petrine bestiller ikke Andet end at synge Kolaratur-Sange fra Morgen til Afteu, for De ved jo, at hun har slaaet sig paa det musikalske og kjører hver Dag en Tur i Droske, for hun vil se, om hun ikke kan opdage en Droskekusk, der kan komme til at optræde i Tivolis Koncertsal og i Gieses Vinduer og blive første Tenor og en anden Bøtel, som jo skal have drevet det ligesaa vidt som Nordal og Frederik, men Petersen er bleven saa gal i Hovedet over al den Kola, at han sværger paa, at han vil gaa fra sin Skræder, hvis han prøver paa at levere ham et Par Kola-Buxer, med Permission at sige, og han synes, at man herefter skulde bruge det til Fangekost som en Mellemting mellem Vand og Brød og sædvanligt, og hvis Rex var bleven dømt til 3 Maaneder paa Kola, saa vilde han nok vogte sig for at skrive flere Injurier til 5000 Kr. Stykket, hvad der for Resten var Synd, for saadan Noget morer dog altid Folk at læse, og vi har jo været i Dagmar og set »Drømmen, et Liv«, som nok for Resten er et gammelt Liv, som man ikke kan forstaa noget af, og jeg troede jo, at man kunde blive forelsket i Kainz, men saa vil jeg dog rigtignok bede om Martinius, som ser nettere ud og kan tale Dansk, og Kainz kunde dog gjerne have gjort sig den Ulejlighed at lære Sproget ligesaa vel som Klovnerne i Cirkus Busch, som er meget morsommere, navnlig Brødrene Lee, som er et Slags Sidestykke til Brødrene Brandes, fordi at den Ene af dem ogsaa er et Slags Overmenneske, som fører an i Koncerten og er meget yndet af Publikum og kan stille Alting paa Hovedet og sig selv med, og saa er der En, der ligner Henning Jensen, undtagen at han ikke har Kniven i Ærmet, og der er en Saltomortalerytter, som er Peter Nansen op ad Dage, og det kan jo ogsaa godt være, at det er ham, der tjener sit Brød om Aftenen paa den Maade, og saa kommer han jo ogsaa ud at rejse, til Erstatning for, at han ikke fik Ritzaus Bureaus Rejsestipendium, og nu ved jeg nok, hvem jeg vilde stemt paa til Københavns Legat for Skuespillere, det skulde været Lavater, som ogsaa er Klown hos Busch og forlovet med Frøken Dorée, og Frits Grønbæk mener jo, at de i Stedet for Forlovelsesring har dobbelte Ringe og Trapez, og de behøver saamænd ikke at være bange for, hvor de skal faa Udstyr fra, for Busch har jo Udstyr nok til sine Balletter, og selv om Livet nu ikke bliver nogen Dans paa Roser for dem, saa bliver det i alt Fald en Dans paa slap Staaltraadsline. Men nu maa jeg nok hjem og se til lille Ambrosius' Kolarine, og jeg vilde for Resten ønske, at han havde faaet den lidt senere paa Aaret, for de skal nok have tre Maaneders Sommerferie i den Skole, hvor han gaar, fordi Ernæjuelhansen har skrevet i Politiken, at Børnene skal have Lov at more sig, og saa var det jo rart, om Drengen havde det at sysle med i sin Fritid. Farvel, søde Fru Schrøder, og Tak for Kola- eller hvad jeg vilde sige — Kaffe.

En Fejltagelse.

Mel: Slaar du mine Joder, slaar jeg dine Jøde.

Av, den Tolerance
Er i Dekadence
Oppe i det frie norske Nord;
Selv hos Cammermeyer
Er den Del, man ejer,
Ikke, hvad man kalder, særlig stor,
Lidt det kunde nytte
Wolff derop at flytte
Med sin ædle Evropæervin
For at dekretere,
Der bør existere
Ogsaa en Slags Folkeret for Svin.

Bedst, som man derinde
Leged' med en Finne,
Lig den Smaafisk, der i Elven svam,
Brat sig Strømmen vendte,
Frihedsdrømmen endte
Under »Aftenpostens« Hundeglam.
Dybtrørt Wolff beklaged,
At han havde taget
Fejl, da Finne han paa Forlag fik,
Og de frie Yndere
Af hans »unge Syndere«
Fandt, at som i Finnerup det gik.

Tungt det er at melde,
At blandt Norges Fjelde
Søger man omsonst en gylden Dal,
Som i Klareboder
Disker op med Foder
Til en norsk-arabisk Radikal.
Wolff i Faareklæder
Som en arg Forræder
Strøg for Oftedøl sit rene Flag
Og lod »Politiken«
Skammelig i Stikken
Samt Gebrüder Brandes's frie Smag.

Men en Trøst i Nøden
Er det dog, at Jøden
Redder ved Geschæften sig en Sum.
Inden første Juli
»Synderne« gaar mulig-
vis som varmt Brød her i Publikum.
Blot Attest er gi'et
Ham for Svineriet,
Vil trods nogen Engel Gabriel
Finne Silke spinde,
Og selv Wolff vil finde,
At det var schgu dog et Schvineheld.

Hermed følger et illustreret Annonce-Tillæg.

Herkules' Kamp mod Hydraen.

At komme paa Børsen kan være svært
Selv for en Baron af Gedaliæ Stamme,
Skjønt han af en rigtig »Græker« har lært
En Hydra paa Ho'derne vældig at ramme.

PUNCH udgaar hver Torsdag. Pris 2 Kroner Kvartalet. (Enkelte Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle kongl Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor, Kjøbenhavn, **Kronprinsessegade 34.**

Mapper og Pragtbind til Bladet: 2 Kr.

Redigeret af **Angelo Haase**, udgivet af og trykt hos **C. Simonsen** i Kjøbenhavn.

1891. Torsdagen den 4. Juni. Nr. 23.

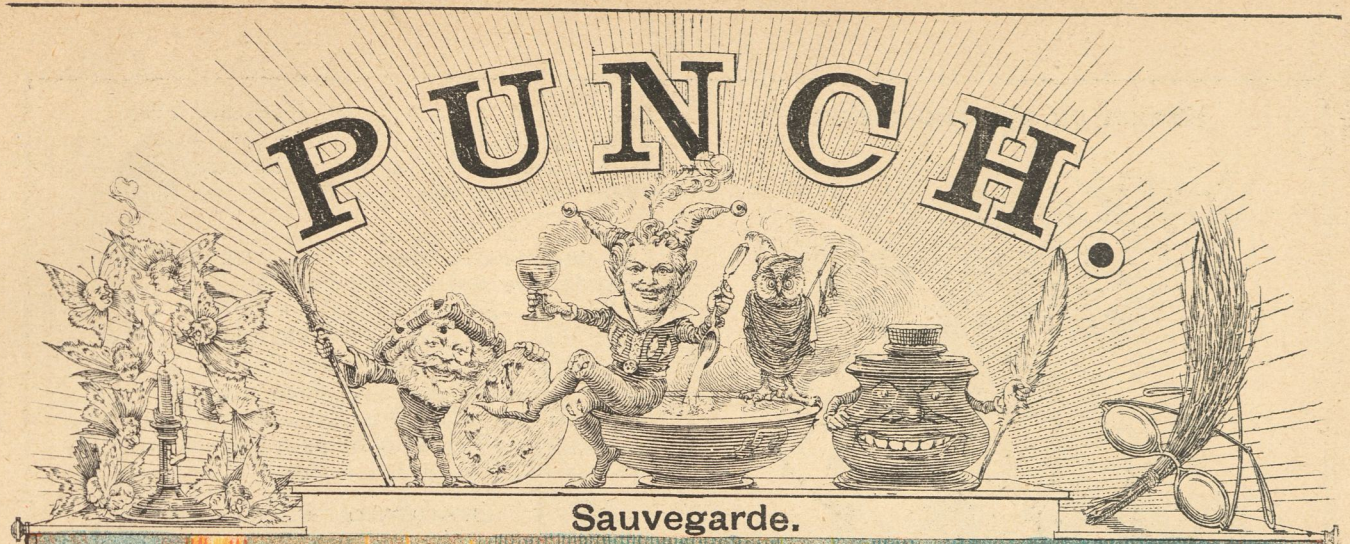

Sauvegarde.

— Nu er I da ikke bange for at være alene hjemme i Aften med Karen Amme?
— Nej slet ikke, Moder! Der kommer nok en Soldat igjen og forsvarer os!

Klinket og sammensmeltet.

Mens, som sædvanligt, der er tomt og øde
I Morgen, hvor den lille Højreklat
Er lusket hen og faar den Smule Føde,
Som Venstre naadigst har den overladt,
Gaar Grundlovsfesten anderledes glat
For Rømersgadens populære Røde,
Der en Forsamling holde vil paa Fælleden,
Saa stor, at ej de selv en Gang kan tælle den.

Paa Wodrofflund vil dog de Liberale
En Styrke samle, der er mindst saa stor
Som den, der blev til bare Vand i Fjor,
Just som Fru Nørlund holdt sin Jomfrutale;
Thi denne Gang kan, hvad der duer i Nord,
Med Berg og Hørup paa Tribunen prale,
Og de vil lade deres Stemmer runge
Som Surrogat for Kvindens rappe Tunge.

Først melder Hørup, at i Integade
Er man med Berg i Et og Alt tilfreds,
Saavel med hans Bedrift i Sex-og-tres
Som med hans store Holstebro-Ballade.
Gebrüder Brandes selv blev himmelglade,
Da paa »den store Fører« han bed Spids,
Og raabte: »Naar vi har den ordinære —
Nok sagt, saa bliver her sgu godt at være!«

Saa tager Chresten Ordet og fortæller,
At al Forhandling dybt man afsky bør,
Undtagen, det forstaar sig, naar det gjælder
At lirke for det gode danske Smør!

Paa Hørup og hans støtte Forbundsfæller
I det Kapitel trygt man stole tør.
»Gid alle her« — vil han til Slutning sige —
»Thronprætendenter var i Bentheims Rige!«

Og, medens den Slags Komplimenter daler
Som Manna ned i Visneriets Ørk,
Er Hørup ikke mer i Sindet mørk,
Naar man for Berg ved Fællesbordet taler:
Han ikke, som i Kjøge anbefaler
Ved Chrestens Skaal at sidde som en Tyrk,
Og, sker her atter Brud, saa Herre Gud da!
De maa jo af og til lidt Grundlovs-Brud ha'e!

Drømmen, et Liv.

Mutter vinkede og Stationsforstanderen tog rød Snor om Huen for at faa Kræfter til at hale i Klokken. Og saa dampede Toget af Sted, mens jeg lae i Vinnevet og kiggede efter Klokken. Det vil sige efter Mutters Klokke; for det var svært, saa hun løftede op, da hun vadede hjemad.

— Jeg skal nok huske Dagbogen, Mutter! raabte jeg, saa at hun ikke kunde høre det, begrundet paa, at jeg nemlig havde loft hende at skrive Dagbog, mens jeg var i Hovedstaden. For jeg er liegodt Skomaer og hedder Flikkenberg; men jeg hade jo vundet noen Syle i Lumber fra ham, Skolelæreren a, ved det at han er Enkemand. Det var nemlig rent ud sagt, Konen der blandede Kortene i den Familie, naar hun om Aftningen spillede Tourne Respekt med Fatter; saa det var da ikke saa løjerligt, at han spillede Lumber, som det kunde være Hanrej.

Og nu skulde jeg til Kjøbenhavn og more mig for Sylene.

* * *

Sikke mange Mennesker, der ligger og mylrer i Hovedstaden! Men det er nok ikke Altsammen Blanklæer; for de der gjør mest Rabalder, har liegodt endnu ikke traadt deres Børnesko. De lever a at betale Mulkter, for at ha Lov til at være uvartige i en Avis, sier Madsen, som jeg loserer hos for en gammel Tremark med Kaffe om Morningen og frit »Aftenblad«.

— »Nu skal vi ta og gaa paa Stjærnekomeje,« sae Madsen forgangen, og saa gik vi da i Dagmar. Der var to Tyskere, der hylede, saa at Mutter kunde hørt det helt hjem i Hedehusene. Den ene var højhælet, og den anden var sort; derfor gik de osse i de smaa Sorte som Riisengrød.

Nede paa Gulvet sad der nogle Støvleskafter og klappede og trillede rundt med Lavrbærkranse. »Det er de danske Venstremænd«, sae Madsen. »Du kan nok se, at de er paa Støvlerne, — men de er udtraadte. Naar vi Andre gaar til Grundlovsfest, saa gaar Danskerne til Otto og spiser tyske Klumper. Men du kan være secher paa, de faar dem galt i Halsen.«

Mere hørte jeg ikke; for i det Samme hylede Tyskerne, saa at jeg fik Safødans i Trommehinderne af Forskrækkelse.

* * *

Naa, — vi stak begribeligvis over i Cirkus og fik os et Par Bajere og lidt andet skattefrit at styrke os paa, og lidt efter stod jeg jo og legede med en Bjørn i Manesjen. Den vilde bare bide Fingrene a mig af Kjælenskab, men saa ka det nok hænds, at alle Buschmenneskerne fik tralvt. »Væk med han!« skreg de, »han er usædelig!« Og det kunde der være noet i, for jeg har jo ingen Skomaerlap i mine Stadsbuxer.

»Er han uschædelig?« raabte en lille, sort Herre og mimrede af Henrykkelse, — »saa skal han rosches, saa sandt jeg hedder Georg!« Men de grinte bare a vos og kaldte os »unge Syndere«, og en anden lille, sort Herre tog mig under Armen og sae ligefrem, at jeg skulde konfiskeres. Men nu vilde han foreløbig vise mig frem til den 1ste Juli og se om der ikke kunde være noet at tjene. Saa veed jeg ikke, hvordan det gik til, for han fik nok et Spark a en Nordmand, saa at vi Begge fløj ud a Manesjen.

»Obskurantisme!« hylede Georg.

»Barnekjælv!« skreg de Andre.

* * *

Tusind Fod over Bazarens Overflade. — Jeg maatte begribeligvis op med Monteballonen for at slippe væk fra mine Forfølgere. Hu, hvor det blæste! For det gjør det altid. Og Maskinen var i Stykker, for det er den ogsaa altid. Vi stod paa Hoedet og vi lae paa Maven; vi klinkede med Frelsers Taarn, og vi slog Smut henad Valby Bakke. Lige med Et røg vi fra Montebel-Etagen ned i Hodet paa den franske Dame, der sad og talte de tyve Kroner sammen, som Selskabet havde tjent den Dag.

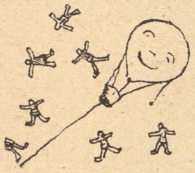

»Was ist das?« vrælte hun paa sit Fransk. »Bare rolig,« sae Dideriktør Watt; »det er ikke Andet, end Loftet, der falder ned!« For det er han nu saa vant til.

* * *

»Nu skal Du liegodt ta og kjøre hjem til Mutter,« tænkte jeg, da jeg kom hen til Bicyclerne. »Naar en Sjurnalist kan komme til Paris, bare ved at kjøre op og ned ad Avisens Spalter, — saa kan du sagtens komme til Hedehusene.« Saa kjørte jeg; og jeg kjørte og jeg svedte, — men lige langt kom jeg. Jeg arbedede som en Skomaer, der selv skal træe sine Støvler ud, — jeg masede, og jeg drejede og jeg pustede — alt forgjæves! Standse kunde jeg ikke, og kjøre kunde jeg heller ikke. Jeg fægtede med Armene og jeg hylede og jeg . . . . .

* * *

Det var slet ikke mig, der hylede; det var Tyskeren. »Men nu er liegodt Komedien ude,« sae Madsen, og saa vovnede jeg. Jeg hade sat i Dagmar og drømt det hele Leben.

Det er dog immer godt for Noget at komme paa tysk Komedie.

Loknengshømne.

Søren Pipperop.

Min Pegasus, som æ min ejen
Kæphest i Livets Lontetrav,
Løft mej teværs, mens je fra nejen
A opad slar et lille Slav,
Saa Aannens Fø a føste Klasse
Je paa Parnasset oppebær
Aa ka i Æteren mig gasse
Som Montebello ongefær!

Hos Kongens Nytors Kammerherre
Igen har en Sæsong vi ent,
Som va for Resten ente værre,
End dem, vi før hos ham ha kent,
Kuns maa Teaterkassen sørre,
Naar han ska tælle siste Høst,
For Onnerskoddet æ nok større,
Aa de æ ente blot te Løst.

De, som han i Provensen redder
A Syle, æ nok ente stort,
Aa de gaar ente Gregers bedder,
Som Woldemar har sammensmort,
Skønt de be rost i Entegade,
Vor Hørup te Krætekkens Gavn
Mæ et Ængteriør sej hade
Sæl gort bekent paa Kresjanshavn.

Saa ga man vos i Ravnekraagen
For en Syksæ aa trække hjem;
Men, da je ovenpaa be vaagen,
Saa sa je bare: Den va slem!
Aa tros al Krut- aa Lamberojen
Teatret destoværre skød
Nog heller ente Poppegojen
Ved sali Hedda Gablers Død.

Men la vos kons la vær mæ Klønken
Aa mejed heller være glad,
For Blok aa Kron ska ner te Mønken
Aa tabbe Sjægsbier fresk fra Fad.
For, naar di Halsen der ha skøllet
Aa vender Næsen te vos om,
Kaske Teatret faar te Øllet
Aa te den glade Allerdom.

Paa Siælevandring.

— Emil og Peter! Hvor skal I hen?
Hvad gjør I med Bogen paa Gaden?

Paa Folkevandring.

Rundt hele Landet over gaar 'et,
Og „beder" man; er det „med Vinløv i Haaret".

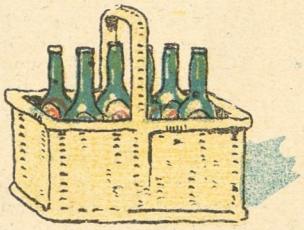

Det nordre Birkeris.

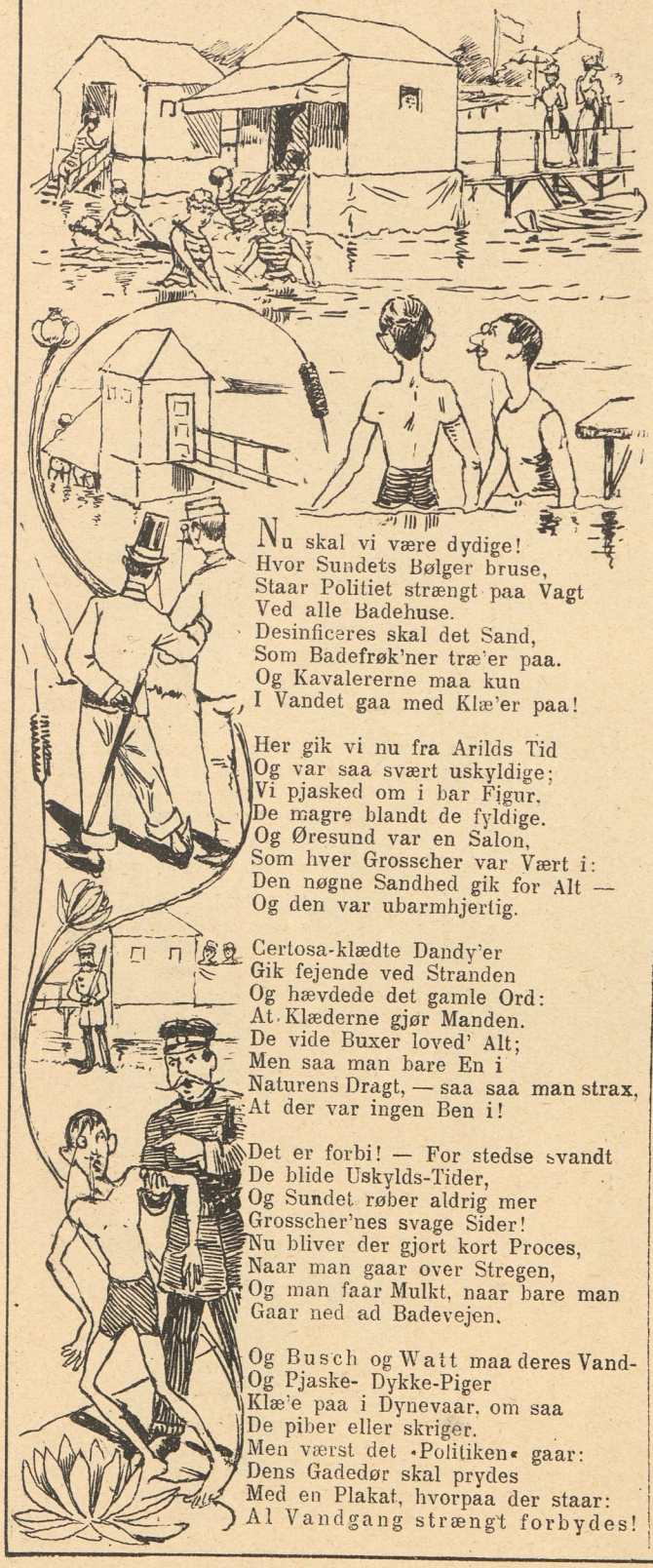

Nu skal vi være dydige!
Hvor Sundets Bølger bruse,
Staar Politiet strængt paa Vagt
Ved alle Badehuse.
Desinficeres skal det Sand,
Som Badefrøk'ner træ'er paa.
Og Kavalererne maa kun
I Vandet gaa med Klæ'er paa!

Her gik vi nu fra Arilds Tid
Og var saa svært uskyldige;
Vi pjasked om i bar Figur,
De magre blandt de fyldige.
Og Øresund var en Salon,
Som hver Grosscher var Vært i:
Den nøgne Sandhed gik for Alt —
Og den var ubarmhjertig.

Certosa-klædte Dandy'er
Gik fejende ved Stranden
Og hævdede det gamle Ord:
At Klæderne gjør Manden.
De vide Buxer loved' Alt;
Men saa man bare En i
Naturens Dragt, — saa saa man strax,
At der var ingen Ben i!

Det er forbi! — For stedse svandt
De blide Uskylds-Tider,
Og Sundet røber aldrig mer
Grosscher'nes svage Sider!
Nu bliver der gjort kort Proces,
Naar man gaar over Stregen,
Og man faar Mulkt, naar bare man
Gaar ned ad Badevejen.

Og Busch og Watt maa deres Vand-
Og Pjaske- Dykke-Piger
Klæ'e paa i Dynevaar, om saa
De piber eller skriger.
Men værst det »Politiken« gaar:
Dens Gadedør skal prydes
Med en Plakat, hvorpaa der staar:
Al Vandgang strængt forbydes!

Tidstavle for Maj 1891.

Den 1. Normalarbejdsdag i Thalia. De fyrige »Revolutionære« slaar et Slag for en otte Timers Fyraften.

— Georg Brandes koger i »Politiken« en ny Kraftsuppe paa en af de gamle Pølsepinde, hvoraf hans Martyrglorie bestaar, og faar den senere selv i den forkerte Hals, efterat »Berl. Tid.«, »Avisen« o. s. v. har sat de nødvendige Boller paa Suppen.

Den 3. Ottetalmajestæten holder Danehof paa Fælleden og bebuder Indførelsen af en Arbejdsordning, hvorved der ikke kan strikes mere end 8 Timer om Dagen.

Den 7de. Tivoli aabnes. I denne høitidelige Anledning afholdes Gudstjeneste i alle Landets Kirker i Følge den nye Helligdagslov, der ogsaa har bestemt, at Grundlovsdagen nu skal være Helligdag.

Den 10de. Møde i Havdrup. Clavs Berntsen giver Hørup døde Torsk paa Tallerkenen, men bliver til Straf gjort til Aal i »Politiken« — Dagen efter.

Den 11. Redaktør Rex gaar i Vandet i en Ørbæk, og dømmes i den Anledning til 3 Maaneders Ophold paa det Tørre og en Skadeserstatning paa 5000 Kr. Rexmønt, en Sum, der er ganske anselig for en Malefikant, der i fordums Tider var sluppen med at bøde 2 Rex-Orter eller en gammel Tremark.

Den 12. Højesteret føjer et nyt Blad til Octavius Hansens Lavrbærkrans, denne Gang dog et Wiinblad.

— 2den Ophængning paa den frie Udstilling. Emil Hannover gaar bagover og taber ganske Mælet af Begejstring over Williumsens anden Kone — NB. hende fra Bretagne.

Den 13de. Rambusch gaar op med Montebello trods Godards Indsigelser og fører et overbevisende, skjønt temmelig svævende *Argumentum ad hominem* for, at »de Sagkyndiges« Mening ogsaa gjælder »*ins Blaue hinein*«.

Den 14. »Berl. Tidendes« Morgennumer bringer den glædelige Nyhed fra Stokholm, at den svenske Rigsdag har vedtaget et Forbud mod Salg ved Nattetid af mindreaarige Personer. Om Salg ved Dagens Lys af disse ulykkelige Skabninger endnu er tilladt, og hvor meget Sælgerne faar for Snesen, er desværre ikke bleven oplyst.

Den 15. Gymnastikfest i Stokholm. De Danske hævder med Glans Sandheden af det gamle Ord, at man kan lige saa godt springe i det som krybe i det.

Den 19. Wiinblad trækker sig tilbage fra Verden for at henleve 3 Maaneder af sit Liv som Barfoddermunk i en Celle paa Christianshavn.

— Ved Afsløringer i forskjellige Blade viser det sig, at Red. Rex ikke staar paa nogen ren Fod med Pastor Barfod og dog kommer i Hullet med Wiinblad i Haarene paa sig.

Den 22. Harald Holm bryder i en ny Pjece Staven over Venstres gamle Synder. Samtidig hermed indkaldes de »unge Syndere« til at stille hos Cammermeyer inden 1. Juli.

Den 24. Skjønt Bestyrelsen for den »liberale Vælgerforening« opfører sig som »dannede Mennesker«, det vil sige, skilles ad og gaar fra hinanden, bebrejder »Morgenbladet« Foreningen dog den Raahed, der har grasseret ved dens Møder.

Den 25. »Københavns« ubetimelige »Nysen« vurderes af Hof- og Stadsretten til en Pris af 50 Kroner foruden Snus i Form af Sagsomkostninger.

— Borgermester Borup har spillet »Schafskopf« (*vulgo* »Sjavs«) med Jernbanevæsenet paa »Kjødkontrollen«; Borgerrepræsentationen betaler naturligvis Bêten uden et sige saa meget som »Mæh!« dertil.

Den 26. Almindelig Hospital skal sælges. Man begynder at ane, hvorfor Tietgen interesserede sig saa stærkt for at faa Jacobi valgt til Borgermester.

Den 27. De uheldige Følger af »Sammensmeltningen« begynder at vise sig. Bestyrelsen for Lolland-Falsters Andelsslagteri, der har bedrevet Sammensmeltning af amerikansk og dansk Svinefedt, faar sit Fedt af Retten i Form af en Bøde paa 200 Kr. eller 30 Dage i Fedtefadet.

— Emil Elberling anbefaler sit Frederiksberg Lammekjød, NB. sprængt.

„Punch"s Provins-Figaro-Port.

(Udklip af Provinspressen).

Nibe Stiftstidende: Efter et Forlydende, hvortil man sikkert bør fæste Lid, kommer d'Hrr. Sofus Neumanns og Sofus Schandorffs Tourné hertil Byen, hvorved Hr. Schandorff vil læse Hr. Neumanns Værker og Hr. Neumann Hr Schandorffs op, til hvilken Forestilling man sikkert bør sikre sig Billet snarest mulig. da det er bleven os meddelt fra sikker Kilde, at der allerede har staaet en Mand i Queue til forhøjet Pris og man sikkert kan vente sig en stor Kunstnydelse, da Hr. Sofus Neumann har været ansat ved samtlige kjøbenhavnske Theatre i Aarets Løb og sidst ved Dagmartheatret, hvor han, efter hvad der meddeles os. skal afløse Hr. Kainz, og da Cirkus Guillaume ifølge sikkert Forlydende ikke kommer hertil, saa at man altsaa derved gaar glip af en Kunstnydelse, og da Salen vil blive udmærket ventileret, foruden at Billetpriserne er de sædvanlige nedsatte til forhøjet Pris.

Løgstør By- og Amtstidende: D'Hrr. kgl. Skuespiller P. Hansen og Professor E. Poulsen oplæste i Aftes i Theatersalen: »En Sjæl efter Døden af J. L. Heiberg, der efter Forlydende er den samme Heiberg, der bl. A. er Forfatter til »Elverhøj« og »Kong Midas«, som Petersens Selskab har givet her i Byen. Vi foretrækker dog »Elverhøj«, og navnlig føler man stærkt Savnet af Sange i »En Sjæl efter Døden«, ligesom vi nok synes, at der kunde have været en Sjæl til hver af d'Hrr., medens de nu maa nøjes med en tilsammen, og overhovedet ved vi ikke, hvorfor Forfatteren ikke hellere har villet behandle Sjælen før Døden end efter Døden. Der var ikke en Sjæl i Theatret.

Skiveposten: I Anledning af det herværende Kreatur- og Krammarked vil efter Forlydende d'Hrr. So. Schandorff og So. Neumann indtræffe hertil og optræde med deres Galleri af komiske Figurer paa Markedspladsen. Da samtidig Hr. Sørensen fra Struer vil indtræffe med sin elegante Karussel, haaber man paa stærk Tilstrømning af Landboere. Fra Herning, hvor Tournéen tidligere er optraadt, meddeles det os, at der var fuldt Hus allerede tidlig paa Dagen, og navnlig gjorde Hr. Schandorff Lykke ved en meget morsomt anlagt Maske. Hr. Sofus Neumann skal efter Forlydende have faaet Tilbud om Engagement ved Spiers Selskab, i hvilken Anledning han har gjort Skridt til at blive løst fra. Dagmartheatret.

Struer-Dagblad: I den herværende Haandværkerforening gaves der i Aftes med Politiets forventede Tilladelse en Forestilling af Skuespiller ved det kgl. Theater i Kjøbenhavn E. Poulsen og den sønderjydske Dværg P. Hansen, der paa Plakaten kaldes »Professor« og som er optraadt for de fleste af Evropas kronragede Hoveder og belønnet med flere Medailler. Navnlig gjorde Dværgen stormende Lykke, da han er en af de største Dværge, der er set her paa Pladsen og der derfor ikke er det ubyggelige ved ham, som der ellers tidt er ved Dværge. Skjønt vi ellers ikke sværmer for Abnormiteter, vil vi dog raade Publikum til at gaa derhen. Paa Plakaten var angivet, at d'Hrr. efter Døden vilde læse »En Sjæl«, og man var naturligvis spændt paa, hvorledes det vilde løbe af, da saa vidt vides hidtil kun Hr. Herman Bang har kunnet holde Oplæsninger som Lig.

Herning politiske og Avertissements-Tidende: Atter en Sejr for Sammensmeltningen, idet d'Hrr. E. Poulsen, S. Schandorff, P. Hansen og S. Neumann igaar holdt et lukket Møde bag Bergs og Hørups Ryg paa det herværende Hotel og drev hemmelig Forhandling. Vi skal ikke røbe Udfaldet af dette politiske L'hombrespil, kun skal vi meddele, at d'Hrr. Poulsen og Hansen tog en Gravgang paa en Sjæl efter Døden, medens d'Hrr. S. Schandorff og S. Neumann naturligvis tournerede paa de to sorte S'er. Man formoder, at de alle fire har indgaaet en Tournée-Ring.

Dyrehavsløjer.

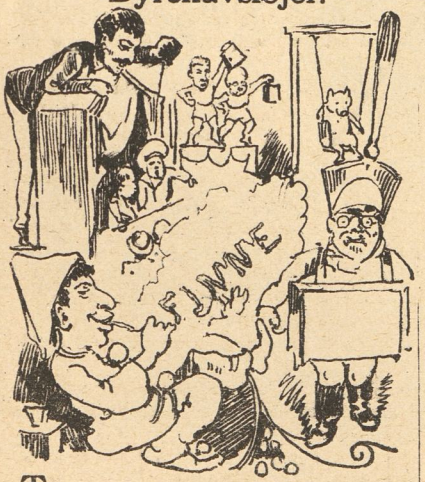

Theatersaisonen er nu forbi.
De store Kunstnere alt fik fri
Og toge Randslen paa Nakken;
Artisterne have taget Parti
Derude paa Dyrehavsbakken.

Og det forlyder, at her i Aar
En ret gemytlig Saison vi faar
Med overraskende Kræfter.
Ja, Bakken en herlig Succes vi spaar,
Saa det vil spørges derefter.

Man har saa sikkert fortalt os, at
Helt nye Kræfter vil tage fat
Og Publikumet forundre,
I Stedet for dem af den gamle Klat,
Der ikke var synderlig muntre.

Den lille livsglade Herman Bang
Vil sætte Jakels Dukker i Gang
Med Clausen og Oscar Madsen,
MensViggoStuckenbergsprægtigeSang
Vil lyde ud over Pladsen.

Wulff-Cammermejer vil æde Blaar,
Saa Røgen dem ud af Halsen staar
Tillige med Gabriel Finne;
Men hvordan det gaar eller ikke gaar,
De næppe vil Silke spinde.

De bolde Kæmper fra Sortedamslund
Vil svinge med Lodder paa Tusind Pund
Som rigtige Kraftathleter;
Den lille Sidén vi haaber med Grund
At se som — den dumme Peter.

Hr. Tietgen staar ved en Karrussel,
Hvor Exportører med tvivlsomt Held
Kan faa deres Svin i Gyngen;
Og selv kan de Herrer meget vel
Tillige faae Plads i Klyngen.

Vor Chresten Berg vil vi se at gaa
Omkring paa Bakken og dreje paa
Sin rumlende Lirekasse;
Dog! Skillinger vil han næppe faa
I uoverskuelig Masse.

Som Hurtigmaler Hr. Willumsen vil
Til Emil Hannovers Strengespil
Alt Folket mægtig forbavse.
Slott-Møller lægger Guldpenslen til
I en eller anden Pavse.

Af Styrkeprøver en Del vi spaar,
Hvor Venstremændene staar og slaar
Og dunker løs efter Noder.
Adskillige rent gudsjammerlig faar
Alt paa deres Tyreho'eder.

Thi byder Bakken Enhver til Gjæst;
Den kommer i Aar paa den høje Hest,
Ifald man kan tro Profetien.
Dog gjør man i alle Tilfælde bedst
Ved at huske paa Allegorien!

Hermed følger et illustreret Annonce-Tillæg.

I Morgen.

Som Grækerne fordum tog Troja hist,
Vil de nok erobre Kjøbenhavn med List:
Paa den høje Hest gaar lystig Ballonen,
Men Skrædderen er det, som angi'r Tonen
Og skær' dem en ordentlig Fløjte til sidst.

DUNGI udgaar hver Torsdag. Pris 2 Kroner Kvartalet. (Enkelte Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle kongl. Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor, Kjøbenhavn, **Kronprinsessegade 34.**

Mapper og Pragtbind til Bladet: 2 Kr.

Redigeret af **Angelo Haase**, udgivet af og trykt hos **C. Simonsen** i Kjøbenhavn.

1891. Torsdagen den 11. Juni. Nr. 24.

Tro og Viden.

— Ja, Historie kan nu være meget god at lære; men det Værste er, at man ikke altid kan stole paa, at det er sandt, hvad der staar i den; — nej, det Eneste, man rigtig kan stole paa, er dog Bibelen.

— Ja, Du! — og saa Tabellen!

Mærkedagen.

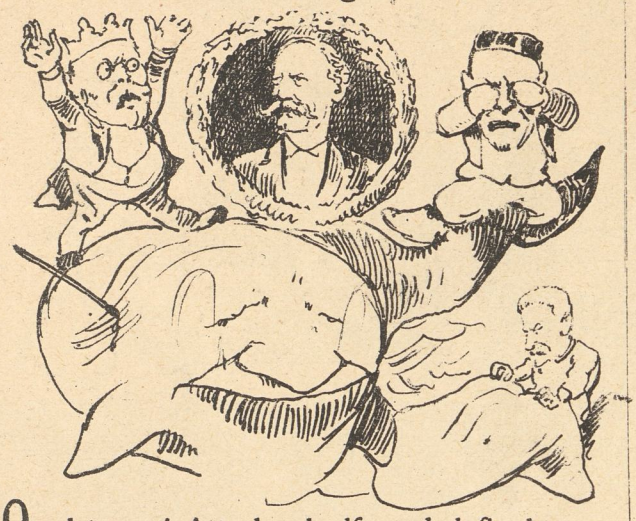

Og det var i Attenhundredfemoghalvfjerds,
Da Fonnesbech og Worsaa røg af Pinden,
Da Chresten fandt, at Højre sang paa det sidste Vers
Og var bestemt til en total Forsvinden.
Da Schroll fra Vordingborg holdt sin Bøtte med Honnør,
Og Tauber aad sig hertil saa langt som fra Korsør,
Da I. A. Hansen malked endnu Brandkassens Køer,
Og »Greven« drejed Kappen efter Vinden,

Da var det, at Estrup som Fører traadte frem
Og sagde Stop til Demokratiet.
Og der blev svarlig Bulder og Kvalm imellem dem,
Der vilde *à tout prix* i Kancelliet.
Mens Bogø-Kongen banded, og Høgsbros Taarer flød,
Forsikred' Ledregreven, det havde ingen Nød:
En »Jagtrubber« var det, som ingen Ting betød,
Men til en snarlig Ende var viet.

Dog Rubberen trak ud, medens Aarene gik,
Og Estrup vilde ikke sig »rubbe«;
I Bordet Venstre trumfed, men han tog sine Stik,
Og store Slem blev Bergs og Holsteins Gruppe.
Trods alle deres Volter de stadig kom til Kort,
Den »folkedømte« Estrup blev ikke fejet bort,
Skjønt Menigmand blev afspist med Vrøvl af første Sort
Og Parlamentarismens tynde Suppe.

Til Gjengjæld var der andre, der maatte stryge Flag
Og desertered i Forfatningstrætten,
En gik til bedre Lande fra Skygge og Bedrag,
En anden ned til Schweitz tog Billetten.
Med hele Læs af Skjældsord var Venstrepressen mødt,
Og Riffel og Revolver skulde gjøre Sindet blødt
Paa Højrerakkets Fører — men Estrup sidder støt
Og fast endnu i Dag paa Taburetten!

Fra først til sidst har Venstre gjort Spræl lig en Hval,
Som man har heldig rammet en Harpun i.
Men, hvis i Dynen føler sig nu en Radikal,
Saa er det vist af dem med ingen Dun i.
Det skønne Haab er fløjet, Partiet gik itu
Og venter paa en Fremtid, der volder Hørup Gru,
Ja selv den glade Chresten dybt sukker: »O du Bedrøvelige ellevte Juni!«

Paa Rejse.

Frit efter Schandorph.

Blakket gulhvid i Farve stod Landskabet i Dagens åkkergule Soltinter som en Radering af Waterloo i en Adrian van Ostades Clairobscur. Markerne saftigbrune med lysere Toner under Kløverens røde Rhomboidefigurer; Skovenes grøngulrøde Løvkapitæler skarpt aftegnede paa en Konkas mørke Baggrund med en Tintorettos Kolorit over de blødere Linier.

Røgterne, de Svinebæster, mugede under Køerne og brød sig Fanden om Flamlændernes Paavirkning af de italienske Kolorister. Derfor var der tomt i den skidenkalkede Skolestue med de rektangulære Rudera af Blækklatter langs Væggen, hvor den berømte Doktor Sophualli og hans Rejsefælle, Sopho Nuovomanni, holdt Oplæsninger, som var komne direkte fra Hovedstaden.

Røgterens Kælling — *femme de ménage* — var den eneste Tilhører. Soen havde Fribillet. Hendes Særkeærmer af haardt Lærred skinnede hvidt med let bleggulrød Touche, medens Hovedet med Haarene stod brandgult flammende paa sodbrun Grund. Doktoren syntes, at hun var underlig tvær og langsom i Fatteevne den Aften.

»Det er Fanden ska' ta' mig for galt!« udbrød Doktoren i hastig rullende Anapæstrythmer og med et stærkere Spil i de farvede Reflexer, der løb rundt om Pupillerne. »Kan de provinsielle Somikler ikke begribe, at de skal fylde Huset, naar en berømt Doktor gider sidde her og slide i'et, saa at Spyttet staar om Mundvigerne, bare for at more dem?«

Et Par Tilhørere kom slentrende paa Træsko med sivende graabrune Farvetinter af Skraatobak over Underlæbens Buelinier. Doktorens Røst skar som en Trompet gjennem den begyndende Mumlen:

»Stille . . . . eller I faar F. g. m. Tamp. Skal jeg sende Bud hjem til Integade efter Georg?«

Begyndelsen gik saa ret rolig med Oplæsning af Doktorens nyeste Folkelivsdigtning: »Grisen i Barrsnød eller Ole Møggreb som Goldamme.« Men, da han bag efter udbad sig Tilhørernes Navne for at lemme dem ind i sit komiske Album, begyndte Spetaklerne paany.

Saa viste Sopho Nuovomanni sig i Døren, som

havde Kontrakt paa Livstid med alle Landets Theaterdirektører og var en født Fyrste af Auran. Han stod med sit Hoved svømmende i et Lysbad og truede ad Urostifterne:

»Jeg holde holde holde vil en Daler —
Paa,
At det er Trolle-rolle-rolle-rolleri!«

udbrød han og holdt et Foredrag om Vrøvl, som han selv havde gjort. Det hjalp. Tilhørerne sad saa stille som Svin i et Dyrebens-Stykke af Potter (1625—1654).

»Hæng nu i, Doktor! sagde Sopho Nuovomanni; »nu gaar'en godt igjen.«

»Skaal!« svarede Doktoren. Han vilde have sagt: »Javel,« men han var mere vant til at sige »Skaal«. Saa tog han en Kasse frem, tog en Ting ud deraf og satte den paa Kathedrets Fladning.

»Uh! . . . uh! . . .« lød det, medens svedsjattende Hoveder dukkede sig for ikke at se Udyret, der viste sig truende med rødt Lys foroven og Mulm forneden. Det var en lille sortsmudset Skikkelse med lange Martyrehorn i Panden. Og saa bredte Munden sig til et frisindet Grin mellem Haartjavserne . . . »Rædsel . . . Rædsel! . . . Dævelen! Lad os løbe!«

Men oppe fra Kathedret lød Doktorens Røst, ledsaget af en Latter, saa det skrattede i alle Væggene.

»Kom, I Svinehøveder, og se! — Det skal forestille et Overmenneske. — Saadan ser han ud, for han er F. g. m. den fineste og genialeste og eneste Mand, som dette idiotiske Land har frembragt. De andre propper jer bare med Løgn, men han lærer Jer det værste, der er til, — for det er, hvad der er sandt. Og naar en Mand med mine mageløse Sprogkundskaber og storartede Farvesans endnu ikke er bleven Professor og ikke en Gang kan faa Johan til at gi'e mig et Par Tusindkrone-Sedler i Rejsestipendium, skjønt jeg be'er saa pænt om'et i hans egen Avis, saa maa jeg F. g. m. slaa mig paa Sandheden. Men veed I, hvad Sandhed er for no'et? Det er, at man skal spytte paa Gulvet og kalde Svin for Svin og Møg for Møj, naar man kommer i fint Selskab. Se, det har Georg lært mig, for han er et Overmenneske, der har befrugtet os Allesammen. Og nu skal jeg fortælle Jer no'et om Georgs Befrugtning . . . . . .«

»Ha, ha, ha, ha!« lød en voldsom Latter. Det var Halvdannelsen og Fordummelsen og Hykleriet og Raaheden, der grinte af den berømte Doktor og hans Overmenneske. Provinsredaktørerne smed ham deres Kritikker lige i Ansigtet, og Skikkelserne fra hans komiske Album rejste sig alle som En og pegede Fingre ad ham. Og da saa de to berømte Sophi skyndte sig ud ad Døren og langt ud af Byen, fik de en tom Pengekasse i Nakken.

Snart efter kjørte de to Rejsende paa en Ølvogn ad Stationen til. Nedad glimtede hvide Villaer, hvidrødeviolette Syrener, mange Haver i Solen.

Da de sad i Koupeen, sagde Sopho Nuovomanni:

»Doktor! , . . . Nu gaar jeg til mit Martyrium i Jernbanegade. Der vanker Riis, kan Du tro. Jeg skal ordentlig gøre Mudder med Kontrakten, saa at Direktøren skal sprudde som en Svinekotelet paa Risten. Skaal, Du! — — Nu kan vi To sige, at vi har været . . . . . paa Rejse!«

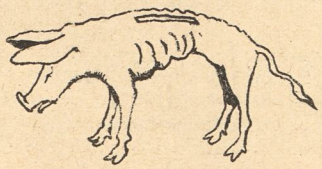

Blandt Grækere.

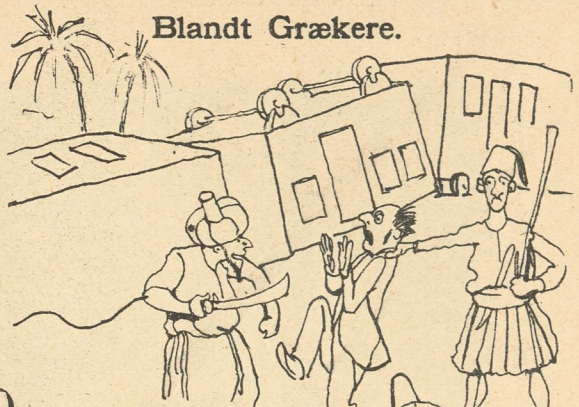

Der er knap for Dyrkerne
Af Turisteriet
Rigtig rart blandt Tyrkerne,
Hvor Juristeriet
Kun paa svage Fødder staar,
Og den Næring Rødder slaar,
Som til Skilt er givet:
Pungen eller Livet!

Nys en Flok af pæne Mænd
Dampede pr. Bane
Nok saa rask fra Byzantz hen
Uden just at ane,
At paa Orientens Jord
Er der flere Jerikoer,
Selv om nu man finder
Vejen did paa Skinner.

Røverne, som laa paa Lur,
Efter vor Turistflok,
Hugged' Portmonix og Uhr,
Det var ellers trist nok;
Men, forinden de forsvandt,
Tog de nogle med som Pant
Paa en større Brandskat,
Hvortil de blev ansat.

— Saa har Folk det bedre her,
Selv om Venstre præker
For hver indfødt Evropæer
Og hver dito Græker,
At vi her i Dannevang
Kun har tyrkisk Rettergang,
Og vi sidder i'et
Li'esom i Tyrkiet.

Her kan Chresten vel til Pas
Rundt i Landet kjøre,
Uden fra hans Sylteglas
Nogen ta'er en Øre,
Eller paa Tourné han fandt,
At man Eedvard tog som Pant
Naar i Venstres Kløfter
Berg gav store Løfter.

Volapyk?

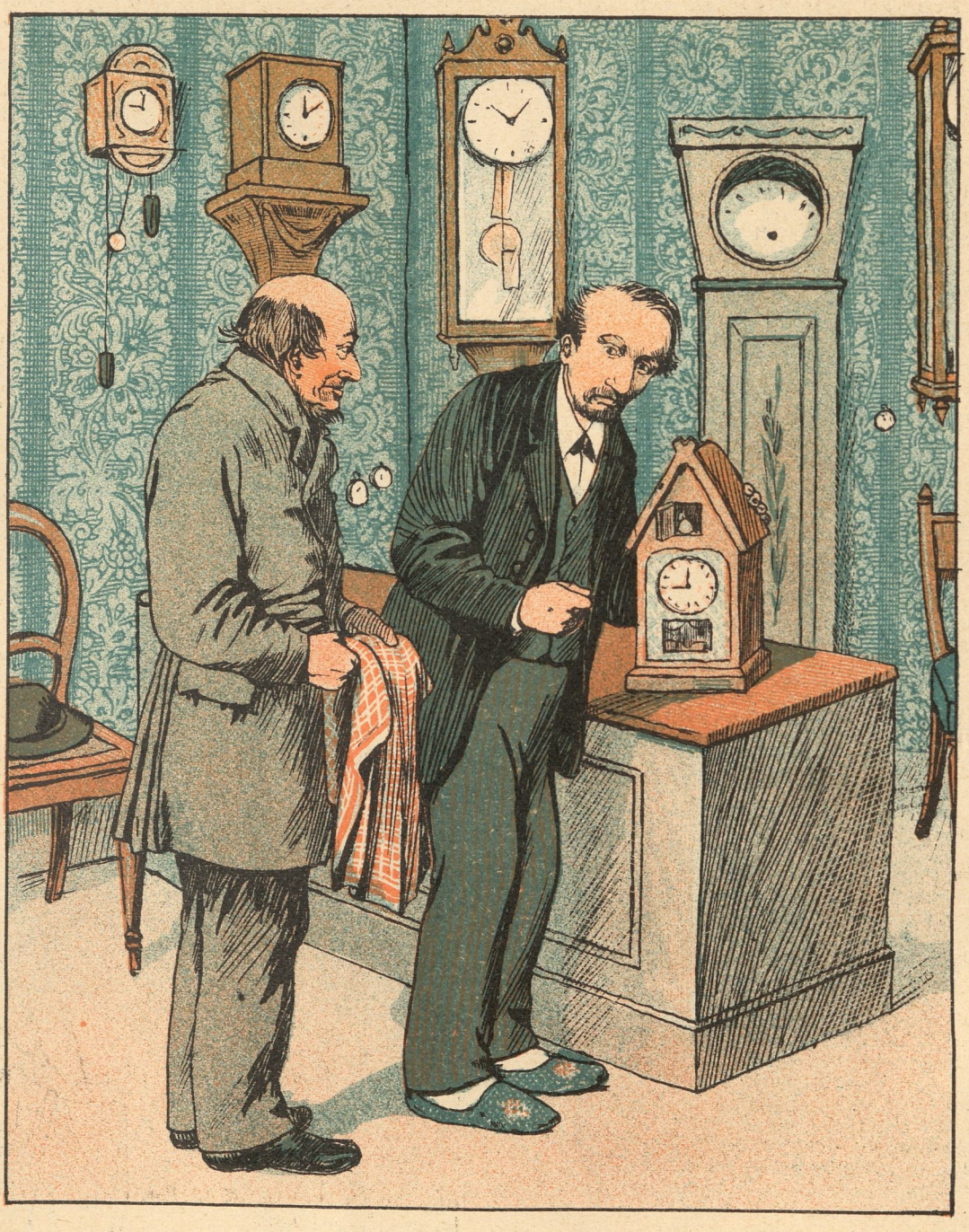

— Tror du'kke, de' ka' kukke?
— Næ, de' ka'kke kukke!
— Hvorfor ka' d'ikke kukke?
— Næ, for de' ka'kke dikke!

Garanteret Rokoko.

— Er den nu ogsaa virkelig saa gammel, som den ser ud til?
— Jøsses ja! Den var saa ormstukken i alle Ender og Kanter, da jeg selv kjøbte den, at vi har maattet lade sætte en hel ny Ryg og en ny Arm og tre nye Ben paa den.

Deutschland, Deutschland, über alles!

Die deutsche, herrliche Kultur,
Den grosse Weltbezwinger,
Nu snart wie Perlen auf ein Schnur
Den ganske Jord umschlinger.
Oh, Dänemark, wie bist du froh:
Den Glück dich er passieret,
At nu dein halbe Westerbro
Auf Deutsch er kultivieret!

Geht man zum Herrn Ahlers hen,
Kann Künstler-Deutsch man schwatzen
Wie unsre Bestenväter, wenn
Sie waren Affenkatzen.
Ja, echte »Obermenschen« dort
Dressiert in Freiheit schpringen; —
Ach wai! nun kann die hübsche Sport
Dem Georg nur gelingen!

Im Cirkus nimmt man sich Motion
Zum Vaterlandes Ehre:
Die grosse deutsche See-Nation
Dort hauswohnt platscht im Meere.
Direktør Busch und sein Talang
Doch braucht sich nicht zu quälen; —
Wie man auf deutscht macht Wassergang,
Kan Herman uns erzählen.

Der Kainz mit Riisen gross Geni
Gebrüllt hat für ein Dutzen'
Personen und für beide die
Gebrüder Reis, geb. Knudsen.
Er wird gelobt zum höchsten Preis
Ganz wie Trajan vom Plinius:
Den Kainz bezahlt der alte Reis, —
Der Junge 'zahlt Martinius.

Im Tivoli der Bötel geht
Zum hohen C; — men wider
Sein Willen kleiner Hansen steht
Und singt nur Trauer-Lieder;
Nun weisst er das, der arme Mann:
Verkauft man theure Wahren,
Auf einem Droschken-Kutscher kann
Man kommen auf zn fahren!

Ja, deutsche Sprache überall
Man hørt, — ha, welches Leben! —
Bald zu Berliner-Filial
Kan unsre Stadt sich heben.
Ein einz'ger, bierfideler Mann
Im Mitten — wie parodisch! —
Steht wie ein Eiffelthurm, . . .und han
Er immerweg franzosisch.

Mens Droschken holder.

Hr. Redaktør!

Ser De, det var nu denne hersens Bøtel, som jo er en af Voreses. Ser De, jeg kommer jo jollende langs ned ad Gaden med Æsken i Timevis som jo aldrig har noget Jav, og saa synes jeg dov at jeg skulle have mig en lille Opstrammer. Og saa gaar jeg jo durk gjennem Tælleapperatet for at høre denne hersens Bøtel for en halvhundrede Øre paa en Holdeplads — eller hvad jeg vilde sige Staaplads — udenfor Snoren.

Og jeg vil bare sige saa meget, at han er jokke taft bag af en Æske ved det, at han er bleven opdaget. Hvad der jo er kunstigt nok, fordi at naar jeg bliver opdaget for at tage mig en Radekop paa Bukken eller lade Befodringen staa uden Tilsyn uden at tage Skaglerne fra mens jeg selv slaar til Skaglerne i en nærliggende Beværding, saa kommer jeg sgutte i Tivaalis Konsertsal men derimod i den Offentlige. Hvad der jo altid koster et Par Kroner. Men bare ved det, at denne hersens Bøtel er bleven opdaget af en tysk Avokat dernede i Hamborg, saa giver Folk 50 Øre bare for at tage uberettiget Stade udenfor Konsertsalen og høre ham give et Vræl fra sig. Og dem, der har Fribillet, de giver 4 Kroner, som er dobbelt Nattakst for at faa Lov til at krybe ind i Æsken. Og det maa sgu være ganske behaveligt for ham at have Tur paa den Maade, navnlig da han hade en Dame med sig som har Koleratur eller hvad det hedder, og han bliver jokke skrevet af Politiet for det han gaar over Taksten. Men jeg tror dog alligeveller ikke, at han haver drevet det saavidt som Ræks, som nu haver naaet og kan lave Indjurier i Aftensprøjten mod en Slagtermester som der kan takseres til sine 25,000 foruden Løgn og Omkostninger. Og Ræks har dog aldrig sat paa nogen Buk eller didrigeret nogen Æske, men været Kaptain paa Mudderprammen alle sine Dage hvorfor han nu skal paa Kristianshavn. Hvad der er dyrere end at ryge Segar paa Bukken. Hvad jeg dog synes man har mere Fornøjelse af.

Men hvad jeg ligegodt kan li hos denne hersens Æskekusk fra Hamborg, det er det, at han inte er bleven storsnudet ved det, at han er kommen op paa den høje Sise eller hvad det hedder men sønger Sange som enhver Æskekusk kunne være bekiendt at holde paa sit Repetorie. Først var denne hersens paa sin Tysk: »Ich will meine Seletøj tauchen« af Mendelsoen. Og saa var der et Par Duetter for to Stemmer af Sjumand, De ved han Serkusdirektøren, som dog ogsaa er ligesom af Faget. Og saa var der noget af Vagner. Som nok betyder det samme som Vognmand paa dansk, og jeg savnede bare en lille Arie af Postiljongen, men saa sang han jo til Gjengjæld i Ridehuset, som dog ogsaa er lidt i Familie med Handteringen.

Der er nu bare en Ting, som jeg haver udspekkeleret. Jeg synes, at Direksjonen for Tivaali burde have bedt ham gaa op med Montebelden. For naar han kunne gaa saa højt som til det høje C, naar han staar paa

Tribynen og holler sig ved Jorden, hvad kunne det saa ikke blive til, naar han kom 1000 Fødder i danske Penge eller som Ogtavius vilde sige: 1000 Negle op over Jorden? Saa kunne jo Puplikummerne staa nejenunder og daane af Henrykkelse.

Men jeg siger nu ligegodt, at nu vil jeg mælde mig ind i Æskekuskenes Ligkasses Sangforening. For jeg vil dog se, om jeg ikke kan drive det til et lille 4-Krones C, hvad der jo nok kan betale sig. Da Taksten til Kjøbenhavn med C ellers kun er en Kr. Saa kanske en eller anden Didriktør opdager mig.

Men den Gang jeg kom ud af Tivaali, blev jeg nu ligegodt skrevet af en Opdager. Fordi jeg havde ladet Æsken holle uden Tilsyn. Med megen Aktelse

Æskekusk Nr. 1297.

Foraarsgrønt.

Kere Bob?

De er none sørrelie Tider a leve i for en frisennig aa fremskredden Dreng. Jeg hade hventet, at vi skolle ha faaet fri fra Skollen den tredde Juni, som va Krumprendsens Fosselsdag, fordig han jo nu regerer i Steden for Kongen, som er fraværende med Telladelse, men den Frihed be vi snyt for, va der liefrem er et Behvis for, at Augtoritedterne ve Frihedden telivs, vor di kan komme avsted med det, aa je holer derfor mæ jeres Bjørnson i, at Kongemagten er egge noen Nydte te, men at Repoblekken er mejed bedder, som man osse kan se foregsembel i Sjili, vor di nok for Tiden har to Pressedenter aa de ka gerne være, at der snart komer en te dernere, saa Skollerne ka holle Frihed paa Pressedentens Fosselsda. tre Gange om Aaret, eller i Benes Ayros, vor di gør Rovolision aa hjager Pressedenten væk, fordig han var en født Fjenne a Frihedden aa holt kons sin Fosselsda hvert fjære Aar, naar man skrev den 29. Februvar. Men a Augtorritedterne hos vos har egge et godt Øje til Frihedden, kunne vi osse se paa Gronlovsdaen, som begonte med, at der be blæst Koraller fra Kergketornene, va der tydder paa, at nu ska Opskurandtismen osse holde sit Endtog her i Lannet med fuld Mosek, lisom hos jer obbe i Norre, vor Gabriel Finne kunne egge komme paa den rette Hylle hos Kammermejer, fordig han skolle hellere ha gaaet hen og forlægke sig hos Volf paa Nøregade, saa hade der dov vaaret en Sjangse for, at Oftedøllerne hade egge kunnedt finne noet tel a hænge deres Hadt paa. Men va der va de aller værste, var, a Segarhanlerne maadte logge Boteggen, da Kloggen va tol, saa a vi raske frisinnie Drænge kunne egge en Gang paa Frihedsdaen faa en af vore vegtigste Livsfornoddenhedder tekøbs, men vi maadte nøjes med at samle di Stombper ob, som di væmelie Højrekrapylere smed paa Gaderne onner deres skamløse Fanetov, aa de va ente redt mange, fordig di Kraftengdioter nog syndtes, a de va upassene a rye i et Fanetov, skønt je synes, a de hade vaaren mejed passende, a di velle baade rye aa rejse Fanen i Vold i Stedden for a gaa her og synke Fanen forant Frerek den Syvenes Stadtue.

Din hengivendes

Einar Jørrensen.

P. S. Æ de sant, a Kammermejer tængker paa a forlægke sit Forlag te Stokholm for derfra a tale paa Norsk mæ Svenskerne;

Helligdagsloven.

Den Grundlovsfest, som vi nys har havt,
Sig derved særlig bemærked',
At Helligdagsloven traadte i Kraft
Og Højtideligheden forstærked'.
Da Klokken slog 12, blev enhver Butik
Forsynet med Laas og med Skodder,
Og næsten i selv samme Øjeblik
Begyndte det syndigste Mudder.

Højtidelig Stemning blev fremkaldt
Ved Trommehvirvler i Staden,
Og falsk Harmonimusik lød overalt
Til daarlig Korsang paa Gaden.
Hvert Værtshus blev til et lunt Asyl
For mange lystige Svende,
Der under al Slags cimbriske Hyl
Holdt Dagen hellig til Ende.

Og Processioner paa samme Tid
Igjennem Byen marscherte,
Imedens den gamle politiske Strid
Saa saare yppig florerte.
Paa Fælleden som et Tidens Tegn
Stod Socialismen i Flammer
Til Trods for en skyllende, blødende Regn
Over vaade Foreningsmadamer.

Paa Wodrofflund var Stemningen høi,
Da paa deres Talertribune
Hr. Chresten Berg, baade bred og drøj,
Kom hvidt beslipset til Syne.
Ja, det var jublende Bifald nok,
At Mesteren indkassered',
Den Gang han »Sammensmelternes« Flok
Trods Helligdagsloven barbered'.

Hr. Alfred Christensen og en cand. Philipsen med Octavius Hansen,
De høsted' saa mangt et taknemmeligt Smil,
Den Gang de tren udi Dansen.
Men højest dog alle Guderne lo,
Da Hørup til Chresten kurer —
De skilte, men atter forenede to
Herostratiske Dioskurer!

I Kongens Have stuvende fuldt
Man trodsede Regnen foroven,
Og Ingen led af Tørst eller Sult
Til Trods for Helligdagsloven.
Skjønt Forbud mod Handel i Loven er sat
Som peremptorisk Befaling,
Adskillige fik dog en lille Hat
For gode Ord og Betaling.

Hermed følger et **illustreret Annonce-Tillæg.**

Gratulanter.

Exner *pinxit.* Punch *delineavit.*

Som gode Venner i den »danske« Sommer
Forhandlerne i Dag til Estrup kommer
Med Blomsten af den sidste Arbejdsplan,
Der bedre er end Chrestens »visne« Blommer,
Endsige Busks forlorne »Taalepan«.

PUNCH udgaar hver Torsdag. Pris 2 Kroner Kvartalet. (Enkelte Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle kongl. Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor, Kjøbenhavn, **Kronprinsessegade 34.**

Mapper og Pragtbind til Bladet: 2 Kr.

Redigeret af **Angelo Haase**, udgivet af og trykt hos **C. Simonsen** i Kjøbenhavn.

1891. Torsdagen den 18. Juni. Nr. 25.

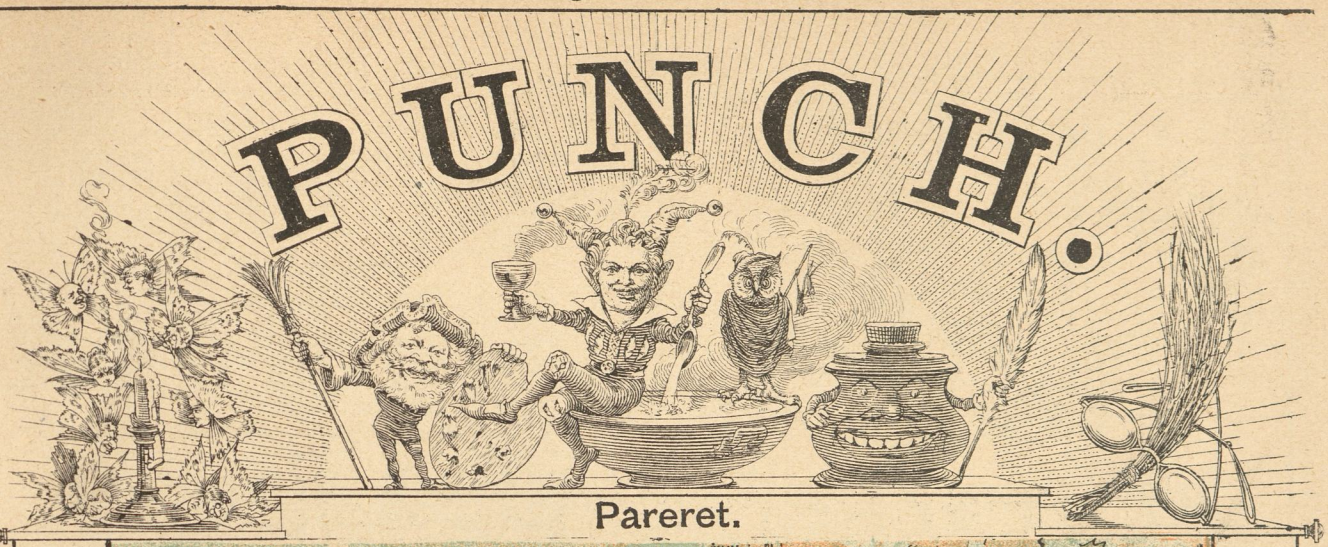

Pareret.

— Er det virkelig sandt, Adolf, at Doktor Jensens Frue har været en af dine gamle Flammer?
— Nej, min søde Mutter, hvor kan Du tro, at jeg nogensinde skulde have haft en gammel Flamme?

De sande Venner.

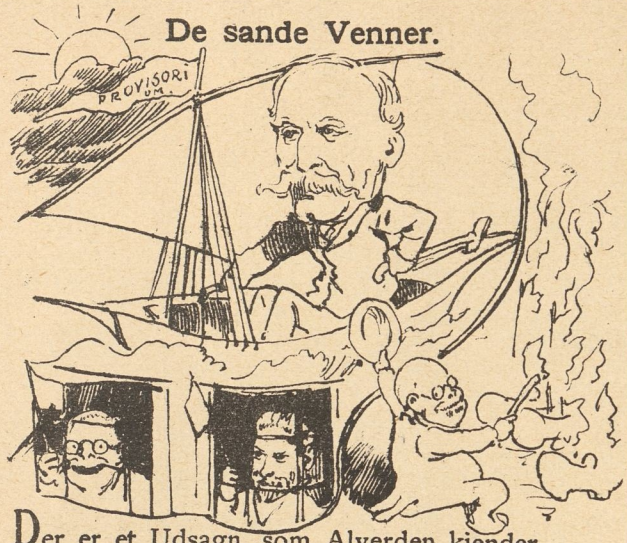

Der er et Udsagn, som Alverden kjender,
Hvis Indhold refereres kan som saa:
I Nøden skal man kjende sine Venner,
Saa ser man først, hvem man kan stole paa.
— Her er et Punkt, hvor Venstre Ros fortjener;
Thi, selv om Himmelen var nok saa graa
Og ingen Sol fra Estrup vilde skinne,
Hans Vel laa det dog altid varmt paa Sinde.

Saa snart det troede, Estrup var i Knibe,
Og der saagar hos Højremænd var Tegn
Til Frafald, som hos Broberg eller Klein,
Strax brændte Berg med Glæde sine Skibe
Og viste, der var ingen Ting i Vejen
For Estrup, naar fra Kjøbenhavn til Ribe
Det bare gjaldt ved Hjælp af Venstrefejlene
At skaffe »Provisoriet« Vind i Sejlene.

Og, troede man, at Estrup havde stillet
Sig som et Maal at redde større Magt,
Blot for at føje ham, fik selv de bragt
Det folkekaarne Kammer ud af Spillet,
Fik »Provisoriet« i Udvalg lagt
Og renoncered' paa, hvad de har villet:
Et Thing, hvor man i Længden som i Bredden
Haandhæved' »Folkesuveræneteten«.

For Estrups Skyld har »Dansk« og Evropæer
Og Bergianer og Partiet Bajer
Bestandig handlet hen i Vind og Vejr
Og gjort en saadan Mængde dumme Streger,
Som man i Ynglingsalderen kun plejer
For den at gjøre, man har rigtig kjær.
For ham de gik i Fængsel højst galante
Og lod sig generøst for Skatter pante.

Des Aarsag kan man ikke godt formene
De Herrer Visne- og Forhandlings-Mænd
At sætte skarpe Sammenstød i Scene
Om, hvem der er Hr. Estrups bedste Ven,
Som holer Æren for hans Lavrbærgrene
Og, hvis det kniber, hjælper ham igjen;
Thi baade Visne- og Forhandlings-Nykker
Mod ham er lige sande Venskabs-Stykker,

Børne-Stue.

(Frit efter Holberg).

(Børnene kommer Par efter Par, og Skolemester Georg slutter Troppen med et Ris i den ene Haand og en tysk *Philosophus* i den anden Haand, rangerer Børnene i en Rad og gjør en evropæisk *Compliment*).

Bentheim. Hvad artigt har Børnene lært, Skolemester Georg?

Skolemesteren. Vil Fatter høre evropæiske Sprikworter eller Spørsmaal udi Børne-Lærdommen?

Bentheim. Begge ere gode. Lad Punch komme herind, at han kan høre paa, hvordan smaa Sorte gjør ham til Skamme.

(Punch kommer ind og staar smilende og hører derpaa).

Bentheim. Skolemester! Spør først Punch, og lad siden en af Børnene beskjæmme ham.

Skolemesteren. Hvem er det, som raaber saa stærkt, at man kan høre ham over hele Norden?

Punch (klaaende sig i Hovedet). Det er en . . . . en død Torsk.

Bentheim. Den døde Torsk ligger ham stadig i Hovedet.

Skolemesteren. Henning, Peter, Henrik, Ove, Herman, Johan! hvem er det, som raaber saa højt, at man kan høre ham over hele Norden?

Tutti. Det er Skolemester *Georg* udi Integade, hvor alt hvad der dør i Norden er indslutted.

Bentheim. Fy dig an, du underjordiske *Antisemit*! de kan læse for dig.

Skolemesteren. Punch! hvor langt er der til den syvende Himmel?

Punch. Der er kun en Springvej fra Integade til Berliner-Tageblatt.

Skolemesteren, Henning, Peter, Henrik, Ove, Herman, Johan! hvor langt er der til den syvende Himmel?

Tutti. Saa langt, som til det Land *Slaraffen*, hvor Fordummelsen og Hykleriet flyver stegt i Munden paa de smaa Jødedrenge.

Bentheim. Hør Børn! Peger Fingre af Punch!
(De peger alle Fingre af ham).

Skolemesteren. Punch! hvor mange Propheter er der udi Danmark?

Punch. Der er ligesaa mange smaa Propheter, som der ligger umulige Bøger paa Forlæggerens Loft.

Skolemesteren. Henning, Peter, Henrik, Ove, Herman, Johan! hvor mange Propheter er der?

Tutti. Der er ingen Gsbrüder *Brandes* uden tre, og *Logos*-Dyrkere ere de alle.

Bentheim. Pifter ham ud igjen!

Børnene. Æh . . . bæh! Æh . . . bæh! . . .

Skolemesteren. Punch! hvem er den største af de tre?

Punch. Den, der kan pifte højst, er vel og den største.

Bentheim. Han er den rette Dosmer. Han raaber: »Maa vi være her« Aaret igjennem, og veed derfor ikke, at *tolerante* Folk siger skyldigst Tak og *Serviteur*, naar de bliver udskjældt. Kan de svare til flere Spørsmaal, Skolemester?

Skolemesteren. Ja. Punch! hvad er det, som er saa skjørt som et Æg og saa langt som et ondt Aar?

Punch (sagte). Gid Logos splide ham ad med hans Spørsmaal. (Højt) Det er det Blad *Politiqven*; thi dets *Intelligens* er liigere et Vind-Æg, og naar man trævler det op, er det saa langt og tyndt som et ondt Aar.

Bentheim. Peger Punch ud igjen Børn!

Børnene. Æh . . . bæh! Æh . . . bæh! . . .

Bentheim. Jeg takker Skolemester paa mine Børns Vegne. Jeg seer, at I anvender Flid paa dem. I skal have en *raisonable* Statsunderstøttelse udi Nytaars-Gave. (Bentheim deler ud Legetøj til Børnene.) Gaar nu kun ind i Ammestuen og værer for een Gangs Skyld smukt skikkelig, jeg havde tænkt at holde Bal i Børne-Haven i Aar, men jeg har for visse Aarsagers Skyld betænkt mig igjen. (Børnene græder). Ja, hvad kan det nytte, Børnlille? jeg vil ikke have saadan Galskab oftere i mit Hus, efterdi det ganske ikke staar de gamle, hæderlige Jøder an, at deres Afkom arter sig saa ilde.

(Børnene hænger ved ham og raaber paa Bal i Haven).

Bentheim. Gir Jer tilfreds, nu har I jo faaet Fæstninger at lege med. Spør kun jer Skolemester ad, om det er tjenligt. Hvad siger han? Hr. *Proceptor*.

Skolemesteren. En klog og skarpsindig Mand udi Halv-Asien taler meget ziirligt saaledes: *Injurias quam maximas ago*. Det er, jeg sætter undertiden min *Gravitatem*, Sædelighed og *Moralia* tilside og øver Børne-Leg.

Tutti. Den Mand har talet som en Engel.

Skolemesteren. Thi holder jeg for, at saasom et vist underjordisk Blad vil drive os bort med Spotten og Hylen, eftersom det ingen Del har udi den evropæiske *Civilisation*, saa bør vi, for at lade see, at vi har Part derudi, pifte i vore Fingre. Og ligesom den Fugl *Hermania Bingina* opbrænder sine Protokoller og udlægger en Unge i Badstue-Stræde, paa det at han ikke skal leve i *Societet* og Samqvem med de fordummede Hyklere i dette usle Land, ligerviis bør vi Over-Mennesker, for at lade se, at vi have intet at skaffe med Fædrelanderiets umælende *Creaturer*, beflitte os paa den ædle Kunst: *Intolerantia*. Ὀι ἰδιοται, siger Aristoteles; det er: naar de smaa Sorte morer sig, maa dette Lands fordummede Borgere lægge Ryg til. Maa vi være her. . .

Bentheim, Nok! nok, Skolemester! jeg ser, at jeg maa give mig tabt. Den Lignelse, om den Fugl *Hermania* slog mig særdeles; jeg vil da tilstæde, at mine smaa Sorte pifter udi Fingrene som forhen. Men skal det være, saa er det nu høj Tid, — — — thi vi har det underjordiske Blad paa Halsen, førend vi veed et Ord deraf.

Bil-eam.

Naar blot man omstiller **e** *og* **i**,
Maa Bil-eam blive Bel-ami.
Hvorledes et Par Bogstaver heldes
Omkring, betyder jo ikke stort;
Og dog har de Begge det tilfælles,
At Æslet raabte: »Hvad har jeg gjort?«

Bel-ami.

Hurræ! — Nu kan da i Badstu'stræde
Til Skaglerne man gemytlig slaa!
Matrosen Madsen kan atter glæde
Med franske Artikler de smaa Graa.
Johan betaler; den svare Brøde
Han soner ud under Indkjøbspris;
Det er ham nemlig en Svir at bløde,
Naar man er uvartig i hans Avis.

Den høje Sø-Ret var slemt i Vinden.
I funklende fine Gallaklæ'er,
Den krydsede svært omkring, forinden
Den klarede de literære Skær.
De Folk er vant til en Smule Slinger,
Naar Stormen suser langs Bølgens Kam;
Men ingen af dem har haft sin Finger
I saadan en nymodens Mudderpram.

En Sømand er jo ej Kostforagter;
Langs Rælingen hele Retten hang,
Da med æsthetiske Dommerfagter
Den loddede Bunden hos Maupassant.
De fandt jo nok, at han var uvartig,
Og at hans Saftighed faldt lidt drøjt;
Men pyt, hvad ska'er det? Paa Søen har de
Saa tidt maattet vade i værre Sprøjt.

Og saa tog de Lods om Bord. — Man spotte
Bør ej en saa kundskabsrig Kritik:
En hel Bunke Timelærere maatte
Gi'e Retten Lektion — i Æsthetik.
Saagar en Professor fra sin Forhøjning
Steg ned og afgav en klædelig
Forsikring: at Participiernes Bøjning
Er hos Maupassant ej usædelig.

Se, det var jo rart for Matrosen Madsen!
Man siger endog, at han staar paa Lur
Og paa Logisskibet venter sig Pladsen
Som Lærer i fransk Literatur.
Og, da det Skjønne jo skal beskyttes,
Kan ved Examinerne med Held
Faublas og *L'abbé Brantôme* benyttes; —
Censorer: Hr. Sundby og Baruël.

Hvis ikke — lad os det Bedste tænke —
Man bare med udsøgt Snedighed
Har firet paa Linen, for at lænke
Ham fastere næste Gang; — hvem veed?
Naar kun en Tidlang man la'er gelassen
Ham sprælle rundt, vil den smaa Johans
Poet og Skygge, Matrosen Madsen
Saa meget des før gaa paany til Vands!

Alvor og Gammen —

— Jeg kommer og henter Obersten Kl. 3 — med Landaueren!

Den nye Helligdagslov.

— Barberet? Nej, det kan Herren ikke blive før i Morgen tidlig; men, vil De have Dem et Bæger eller to, det kan De faa alle Vegne.

Venne- og Veninde-Møder.

Saa snart det rigtig bliver Sommer,
Saa véd vi Alle, hvad der kommer:
Man rejser ud — det er saa sundt!
Den, der har Lidt i sine Lommer,
Vil gjerne lidt paa »Gulvet rundt«!

Og kristne Folk saavelsom Jøder,
Selv »Hedninge«, de holder Møder
Paa Fælleden (se Pastor Krag!)
De Fleste i Basunen støder
For en og anden Retfærds Sag.

I denne Uge Byen gæster
En hel Del missionære Præster,
Men af forskjellige Partier,
Der nok hverandre gi'er Attester
For al Slags fæle Kjætterier.

Og Søfolk kom herhid til Stævne,
Og de har kæmpet efter Evne
Udi »Thalias« høje Sal
Og bedt Hr. Tietgen om at levne
Blot Lidt af al sin Kapital.

De brave Sporvognsfunktionærer
Sig dybt og bitterlig besværer,
Fordi de trælle maa saa slemt;
De stakkels Sporvognsaktionærer
Er ikke just saa lidt forstemt.

Og Jernbanedirektører
Til Møde nylig sammen kjører
I Kjøbenhavn, hvor Vinen flød,
Da Sammentræffet ikke fører
Til noget farligt Sammenstød.

Ved slesvigsk Sten Johanne Meyer
Med den Veltalenhed, hun ejer,
Vil hævde Kvindens Ret saa nøt.
Poussert af Frederikke Bajer
Hun kæmper for sin Vælgerret.

For Oscar Madsen, Vandsoldaten,
Har »kombineret« Søetaten
Til Rettergang paa Holmen mødt,
Hvor med en Mulkt han slap, Krabaten,
For hvilken vel Johan har blødt.

Ja, der er Møder alle Vegne,
Og sikkert kan paa fler vi regne
I Øst og Vest, i Syd og Nord.
Des værre Danmarks brave Degne
Knap stævne hid i samlet Kor —
For de blev ikke mæt ifjor.

Maa vi saa være her!

Paa den Tid, da Evropæerne var Asiater af Fødsel, var det Land Kjøbenhavn delt i tvende fjendtlige Lejre, der efter Beliggenheden kaldtes Højre og Venstre.

I Venstre havde Evropæerne erhvervet sig stor Magt under Anførsel af deres Høvding, det saakaldte Overmenneske, der ifølge Sagnet baade var saarende og skræmmende. Blandt hans Undergivne nævnes et Folkeslag, kaldet Blasfemiterne; det bestod af Umyndige, der matrosede sig af jævnlig at betale Mulkter, naar de fløjtede uvartige Sange paa Oscarino.

I Højre boede Størsteparten af Landets Indfødte og Evropæernes Fædre. De Sidste var baade afholdte og vel ansete; men de synes at være indvandrede inden Spanskrørets Opfindelse. Som Følge deraf dyrkede deres Sønner andre Guder og meldte sig ind i den højeste Opløsning, hvor Overmennesket gav dem Ansættelse som smaa Sorte.

Det var et Sagn i Slægten, at dens Forfædre i sin Tid havde erobret den Stad Jericho ved at blæse i Trompeter. »So was wollen wir auch machen!« proklamerede Overmennesket, der havde studeret Landets Sprog i den evropæiske Kulturtidende: Berliner Tageblatt. Han stillede sig i Spidsen for sine Mænd, anraabte sin Gud Logos og gav sig til at blæse, medens de alle gik løs paa Højre med krumme Profiler.

Han blæste ad Landets Religion, saa at en Ex-Pastor stak sig med en Kniv i Ærmet af Henrykkelse og red Thübinger-Skoleridt paa gamle Travere. Han blæste ad Moralen, medens hans unge Mænd førte »Menneskedyret« fra Zola's Aabenbaring i Triumf omkring Lejren. Og han blæste ad hele det fordummede Samfund, saa at Trompeterne skingrede lige fra det nordiske Kjel-land og ned til det sorteste Bent-heim.

Men Murene vilde slet ikke vakle! — Saa skar de Overmenneskets Martyrehud i en Strimmel, der kunde spænde omkring 4000 Kroner. Til Gjengjæld vilde han paatage sig at jævne Alt med Jorden. Kun Albertine og de »unge Syndere« lovede han at skaane, eftersom de saa modig havde taget sig af den eneste Literatur, der dør i Norden. Og der var Folk i Højrelandet, der fandt dette Forsæt saare favorabelt; thi de var af de navnkundige Moluskers Æt.

Men paa samme Tid levede der en forvoven Karl, ved Navn Punch. Han havde slaaet de smaa Sortes Fortrav og splintret deres Svinefylking Dax-Avisen, skjønt de værgede sig drabelig med tveæggede Vaaben, de saakaldte Processer. Han var nu i Fejde med selve Hovedkvarteret i Integade, hvorfra Højre blev heftig angrebet af en grinende Drage med syv Hoveder, der alle kunde bjæffe. Det ene Hoved hed Georg, det andet hed Eedvard, de øvrige var af andre Troesbekjendelser; men literære Semiter var de alle. Og da de styrtede sig over ham, drog han sin Pen til Værge; thi hans Feltraab var »Øje for Øje og Tand for Tand!« eller som det hed i Datidens Sprog: »Maa vi være her?«

Men de Moluskers Ætlinge blev saare bestyrtede, thi det var ikke Sæd i Landet, at man forsvarede sig, naar man blev angreben. Vel var de endnu mærkede af Strimerne efter de smaa Sortes Slag, men de havde til den Ende indsmurt sig med en Salve, der kaldtes Tolerance og som ansaas for et præventivt Middel under Kristenforfølgelse.

»Stik Pennen i Balgen«, raabte de. »Det skjær os i Hjertet for de øndige Børn! — De vil jo kun i al Aandsfrihed daske til vore Gudebilleder.« Og de tilbød Punch en Terrin Øllebrød til at drikke Forlig i med alle smaa Overmennesker.

»Dasker du mine, dasker jeg dine! — Hvem begyndte?« sagde Punch og svingede Pennen.

Og Evropæernes Fædre bad for deres Børn, for de søde Smaa var jo saa begavede, naar de var uvartige.

»Smaa Grise og smaa Semiter er altid søde«, sagde Punch; »men, naar Grise vil bide, faar de over Trynen! Lad mig kun vare Jeres Smaafolk i Tide, — ellers kommer Anti-Semiterne og ta'er dem!«

Og atter fældede Punch sin Pen mod de literære Semiter af alle Troesbekjendelser og Aldere, og han helmede ikke, før de stak Trompeten ind.

Men Evropæernes Fædre kastede sig i de Moluskers Arme; og de græd Alle. Thi, naar man slaar blandt en Flok Hunde, piber den, som det rammer. Men — naar man slaar blandt en Flok Jøder, saa skraaler hele Menigheden.

Dagens Vidundere.

Illustreret Opfindter og Mikkenik-Tidende.

Om huorlunde Mand opfindter en Van—Pandtomine. Samt om Sø—Etadtens konfirmerede Ret O. M.

Saasom en Van—Pandtomine er meget sucert at opfindte. Naar man huærken haver Van eller Pandtomine.

Men kan dog maadske Lade sig giøre Alligewel. Naar Mand haver Odskar Madsen. Som er ligesaa Godt som Odskar Larsen. Som er Kommikker i Tivolis Van-Pandtomine.

Fordig nemligen at København er vandt til at gaa i Vandet. Navnlig med Rejsestippendium, som det gik i Soda-Vandet paa med Marvtinibus. Som haver gjordt Sit til at lawe Ebbe i Rids—Knussens Pengekadse og nu ogsaa i Johans. Og som derfor kjender Godt til Van„Væsenet.

Mand tager en Beldami. Hvilken er forfattet af maUpassant og derpaa oversædtes. Men tage sig Jagt, da der er Slibrige Steder paa Bunnen.

Og naar Mand saa haver Sø—Etadtens konfirmerede Ret. Saa kand Mand lawe en Van—Pandtomine. Som følger.

En Vangang med Forhindtringer.

Komisk Van—Pandtomine i 1 Akt.

Lord Casum—mixtus, som spilles af Komikkeren Hr. Odskar Madsen, er gift med Lædi Beldami de maUpassant. Som frisindige Folk vil de gange i Vandet sammen. Da Lædien ikke er Videre Paaklædt. Saa giør det ikke Noget. Om hun gaar i Vannet. Fordi hun er et betydeligt Nadturens Kundst—Værk. Som Sjandorf hawer given hende Adtest for.

Men da Politikommissæren, Justitie—Minister Neldemand ganger inde paa Stran—Bredden. Fordi Oldenburg haver forboden at gaa i Vannet Undtagen i et Badekammer i sin pridvate lejlighed. Fordi det er Uanstændigt.

Men da det er meget Ubehageligt, om Van—Pandtominen blev en Vand— og Brød—Pandtomine. Og der ingen formildende Omstændigheder er. Men kun Belsignede. Saa styrter Lord Oskar sig i Vannet. Hvad der ikke er første Gang. Fordi han er Vandt til at skriwe Bade—Ardtikler i København. Som ogsaa er vannede.

Og Lord Odskar tror sig allerede redet. Og udi Vannet styrdter alle Københavns luftig paaklædte Medarbejdere. Og saaledes synnes Alt at skulde blive Fryd og Glædie.

Men da Polit—Komidsær Neldemand seer, at Bydtet er ved at Unslippe Da pusser han nogen Haw—Udhyrer paa Lord Odskar. Som er Sø—Etadtens konfirmerede Ret. Og nu er Gode Sø—Etadsraad dyre.

Som dog ikke er saa Slemt endda. Fordi det er ædle Røvere. Ligesom i Tørkiet. Og vil derfor lade Odskar slippe Mod 200 Kr. i Løsepenger.

Men lille Hermand bliver midsunnelig. Fordi han aldrig selv har kundet skrive Grisseri til mere end 100 Kr.

Men imens har Røverne villet kondfiskere og bortføre Lædi Beldami. Som de ikke kan. Fordi hun var Makkuleret. Og er derfor bleven bortsoldt som Makkelatur.

Og Tæppet falder under Ben—Galsk Belydsning. Som lawes af Podlitikken.

Ærbødist

Hans Hansen.

Opfindter og mikkanigsk Sjeni.

P. S. Smaa „københaunske" Grise modtages til Opfodring i mit Pangsjonat.

Et Smertens Hvl.

Bentheims sorte Smaa i Integade
Er til daglig Brug slets inte glade,
Og om giftigt Racehad de hvæser,
Naar man kritiserer deres Næ —
Næringsvej som Andejægere.

Nylig fælt Hebræerbladet hyled',
Som om det var særlig gjennempryglet,
Over *Punch*, der har til Spaltefødde
Brugt et saa uvardigt Ord som: Jø —
Jøsses! Hold for Tungen bare Tand!

Av! Thi Integades Mænd og Cohner
Inte med den Skæbne sig forsoner,
At de stammer ikke fra Franzosen,
Men fra Fædre, som har gjort i Go —
Gode Hoveder og slemme Ben.

Sær paa Eedvard kjendes Stammemærket,
Naar han lægger Haand paa Digterværket:
Thi, naar han paa Versefødder snakker,
Ser man strax, han er en daarlig Mak —
Makkabæisk Epigon i Nord.

Det forstaar sig, han skal samme Roes ha'e
For den Ørk, som kaldes for hans Prosa,
Der er flad og tør, men uden Manna,
Og hvor kun hans store Bro'er slaar Vand —
Vandringsmanden Sand i Øjnene.

Ikke desto mindre han sig skammer
Ved at regnes med til Israels Stammer;
Siger man, at han er een af Racen,
Bruger strax han Kæften af et A —
Adelsmenneske fra Samsons Tid.

Dog at øve Blodhævn han besværger
Israels Børns Forældre eller Værger,
Hver Gang *Punch* en indfødt Evropæer
Blandt de sorte smaa har døbt He —
Herostrat og Forsvarsnihilist!

Hermed følger et **illustreret Annonce-Tillæg.**

I Vinden.

De synes født til Luftkasteller,
Men dumper dog, naar Valg det gjælder.

PUNCH udgaar hver Torsdag. Pris 2 Kroner Kvartalet. (Enkelte Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle kongl. Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor, Kjøbenhavn, Kronprinsessegade 34.

Mapper og Pragtbind til Bladet: 2 Kr.

Redigeret af Angelo Haase, udgivet af og trykt hos C. Simonsen i Kjøbenhavn.

1891. Torsdagen den 25. Juni. Nr. 26.

En Aarsprøve.

— Kunde Du saa sige mig, lille Ven, naar Slaget var paa Rheden?
— Ja, det veed jeg ikke, for det var den Gang, jeg havde Mæslinger.

I Marken.

Mens Engens Kløver trives,
Og Bondens Høfabrik
Vil snart hans Haab tilstrækkelig forrente,
I Venstre slaas og rives
Man om den Politik,
Der bider bedst paa Estrups Regimente.

Den skikkelige Plesner,
Som veed, at Kjød er Hø,
Forklared' Demokraterne i Aalborg,
At, dersom Venstre »visner«,
Saa faar det bare Klø,
Kun hans Forhandling skaffer det en Skjoldborg.

Straks Berg vil sig forføje
Med Syvmils-Støvler paa
Derop, hvor Plesner har saa kættersk præket,
Her vil han Marken pløje
Og Græsset for ham slaa
Og derved skaffe Foer til Stemmekvæget.

Skal Plesner ene stride
Imod et Kløverblad
Som Korsgaard, Berg og Viggo Bentheim Hørup,
Maa han i Græsset bide
Og faa sin varme Mad,
Men han faar sagtens nok en skrap Sufflør op.

Thi. skjønt Hr. Berg i Brystet
Med Dannevirke gaar,
Har Vælgerne sig hyppig vist saa dumme,
At, hvad blandt dem han høsted'
Paa sin Tourné i Aar,
Kan godt hans ordinære Høvogn rumme.

Nu paa Tribunens Brædder
Paa ny til skarp Protest
Opflamme vil han Venstres lidet Troende,
Og muligvis han redder
Sig ved en Folkefest
Paa Fyen et Kvantum vissent Hø i Skoene.

Men Vælgerne, de Stakler,
Som nu skal skifte Ret
Imellem to Slags Venstredeputerede,
Des værre synlig vakler,
Omtrent som Æselet,
Der mellem tvende Knipper Hø kreperede.

En Skjærsommernatsdrøm.

Idyl efter Shakspeare.

Personerne:
Titania, Kammerchef.
Eedvard Rendegarn, Væver og Kritiker.
Spindevæv, Instruktør. } Alfer.
Balletblomst, Stedbarn. } Alfer.
Sennepskorn, Skuespiller. } Alfer.

Rendegarn.

Jeg ser nok, at de fordummede Hyklere vil bilde mig ind, at jeg laver Theater-Betragtninger som et Æsel, for at gjøre mig bange. Men jeg hænger i, gjør jeg. Jeg vil væve op og ned ad Spalterne og theaterbetragte en hel Uge igjennem. Og jeg vil synge et Digt af mig selv for at saare og skræmme dem (synger).

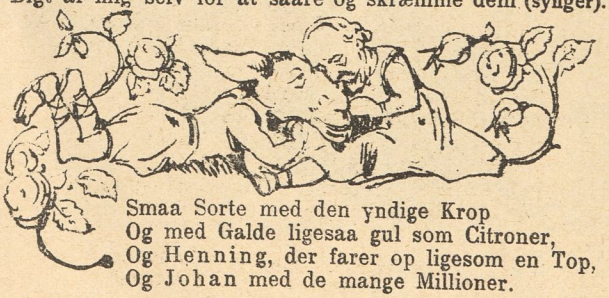

Smaa Sorte med den yndige Krop
Og med Galde ligesaa gul som Citroner,
Og Henning, der farer op ligesom en Top,
Og Johan med de mange Millioner.

Titania (vaagner).

Vækker en Engel mig fra mine Lavrbær?

Rendegarn.

Boganis, Henrik, Peterlil!
Og Oves Smaafolk saa graa,
Hvis uvartige Ord mange lytted til
Og lod dem sidde paa —

Ja, for hvem vilde vel ogsaa spilde en Proces paa saadan løse Fugle? Hvem vilde kalde lille Oscar sin »smukke Ven«, om saa alle Byens Timelærere raabte paa Sædelighed aldrig saa længe?

Titania.

Syng, kjære Inte-Men'ske, syng igjen!
Mit Øre elsker dine Rythmers Fødder,
Mit Øje fængsles af din fagre Skabning,
Og dine Dyders Magt med Magt mig tvinger
At bede Dig om nok en »Kjærlighed«!

Rendegarn.

Mellem os sagt, synes det mig, at I har ikke megen fornuftig Grund til det. Men, sandt at sige, Fornuft og Kritik har kun lidt med hinanden at gjøre i dette usle Land. Vil Du ha'e et kunstnerisk Repertoire, maa Du kvæle enhver Shak-Spire i Fødslen. — He, he! — Jeg kan ogsaa være vittig ved Lejlighed.

Titania.

Du saa begavet er, som Du er skjøn!

Rendegarn.

Bare jeg var saa begavet, at jeg kunde slippe ud af denne Skov. Man risikerer jo at faa Drachmanns Sankt-Hans Vise med dens Fædrelanderi at høre.

Titania.

Begjær ej at forlade denne Skov.
Du gav mig jo den ny Theaterlov;
Vid, jeg er Chef, min Magt er saare stor,
Og i et evigt Underskud jeg bor;
Jeg elsker dig! saa kom da, gaa med mig;
Jeg sætter Instruktører til at tjene dig,
At hente Midasguld fra Vandgangs Bund
Og »i Provinsen« dysse dig i Blund.
Spindevæv! Balletblomst! Sennepskorn! kom!
(Alferne kommer svævende ind paa en Prøveliste).
Vis denne Mand Affabelhed og Hyldest;
Giv ham »i Ravnekrogen« kauscher Føde,

Lad for hans Pen Emil og Jerndorff bløde,
Gjør Natlys af hans voxbesmurte Ben;
Thi han er min og Georgs Øjesten.

Alferne.

Hil, Inte-Men'ske! Hil dig! Hil!

Rendegarn.

Jeg udbeder mig Deres Velbaarenheds Navn?

Første Alf.

William Spindevæv.

Rendegarn.

Naar jeg næste Gang skærer min Ven Chefen en dramatisk Fløjte, skal jeg vide at benytte Eders Møblementer. — Eders Navn, ærede Herre?

Anden Alf.

Balletblomst.

Rendegarn.

Jeg skal ta'e mig af Eders smaa Ballettøser i mine Theaterbetragtninger! — Eders Navn, min Herre?

Sennepskorn.

Sennepskorn, kongelig ansat.

Rendegarn.

Jeg kjender godt Eders Taalmodighed; jeg har gjort Kaal paa mangen Kavaler af Eders Slags. Naar I næste Gang tænker paa at spille en ny Rolle, skal mine Tænder løbe i Vand, saa at I bliver gjort umulig paa Forhaand.

Titania.

Kom hid i denne Lænestol den bløde,
Imens jeg klapper dine fagre Kinder
Og Vinløv om dit glatte Hoved binder
Og kysser Midas-Ørerne, de søde!

Rendegarn.

Balletblomst, klø mig i Hovedet med »en Karnevalsspøg«. Jeg skal nok la'e Kløene gaa videre, for jeg er saa ømskindet, at naar Pennen kilrer mig i Haandfladen, maa jeg gi'e Jer Klø Allesammen.

Titania.

Vil Du ha'e Opera, min Hjærtenskjær?

Rendegarn.

Jeg har et uhyrlig godt musikalsk Øre; jeg skal blæse en Solo for Redekam til Ære for din evropæiske Sangerinde. Men saa vil jeg ha'e Lov til at skjælde dig lidt ud en Gang imellem for et Syns Skyld.

Titania.

Hvor sødt! — Men sig, hvad lyster dig at æde?

Rendegarn.

Tag og snit mig et Par Vaudeviller til Hakkelse; jeg gad nok tygge lidt paa min gamle Ven Heiberg. Han er saa vittig, men han vilde ikke ha'e mig til Balletbarn. Bring mig saa et Par Spande fulde af Esmann'ske Komedier, for jeg maa da ha'e Vand til Maden.

Titania.

Skal sølle Shakspeare slagtes til din Ære?
Befal, og flux jeg lyde vil dit Vink!

Rendegarn.

Jeg vilde hellere ha'e een Gang Riis fra Jernbanegade; der forstaar man dog, hvordan vi store Dramaturger skal omgaas. Men lad nu dine Folk ikke forstyrre mig; jeg føler mig saa exponeret til at skrive Theaterbetragtninger.

Titania.

O skriv! Jeg snor mig ind i dine Arme!
Som Kaprifolien om Elmens Stamme
Jeg i din Favn vil salig synke hen.
Til næste Aar —

Begge

Saa gaar 'en godt igjen!

(Tæppet falder foreløbig.)

Brændende Spørgsmaal.

Motto: »Uh, det er saa spændende!«
Fruen fra Havet.

Brændende Spørgsmaal, i Tiden oppe,
Brændende Spørgsmaal, paa hvilke vi hoppe,
Sig os: hvilke de egentlig er?
Er det Triplealliancen med mere,
Som England gjerne vil quadruplere,
Der, Kjøbenhavnere! fængsler Jer?

Er det Chresten Bergs eller Hørups Tournéer
Eller stakkels Taubers soranske Veer,
Nu, han er furet fra Amtets Avis
Og nu, det er truet, hans Rigsdagssæde —
Er det mon det, der volder Jer Glæde,
Spørgsmaal, hvorpaa I vil sætte Pris?

Nej, slige Spørgsmaal er ikke brændende,
De er ikke det mindste spændende
For den, der har hjemme i »København«.
Det er noget ganske Andet, der fængsler,
Andre Vuer og andre Længsler,
Andre Sorger og andre Savn!

Om Vandpantomimen i Tivolis Have
I gamle Stadsgravs mudrede Grave
Gaar rent i Skuddermudder i Aar,
Sligt hører, min Ven, til det Aktuelle,
Derom er det, man bør fortælle,
Derom man taler, man spørger og spaar.

Om »Montebello«, Luftballonen
For alle Tider har tabt Faconen
Og skal pensioneres som Invalid,
Om den sig atter i Luften løfter,
Se, det er Spørgsmaal, man daglig drøfter
Dybsindig baade med Aand og Vid.

Om hvem der kan højest i Cirkus springe,
Om Lumbye stadig skal Taktstokken svinge,
Om Emil Hartmann, der var til Laans,
Skal throne i Fa'ers Musikforening,
I slige Spørgsmaal er der først Mening,
Og det er den rigtige Mad for Mons!

Revuen paa »voresches Morskabstheater«,
Forlovelsen mellem Doré og Lavater
Og Skuespillernes Sommerfryd,
Om hvor de agter at ligge paa Landet,
Om hvor de i Sommer vil gaa i Vandet,
Se, derom er det, man slaar til Lyd.

Saadanne Spørgsmaal endevendende
Ikke Kvinderne blot, nej Mændene
Længe sig Sligt til Løsning gav.
Det er det, de kalder for spændende,
Det er de Spørgsmaal, der er brændende,
Tilfredsstillende Tidens Krav!

Det sidste Familieraad.

— Wo Naabo, Kræn Pæjsen, haa wæt hær o wild ha' mæ, nærensti do wa dø!
— De ska do ætt, Maaren; de æ en sølle Goer!

En Havarist.

— Saa, lad os nu bare kjøre, Moder!
— Ja, men Du maa virkelig kjøre i Forvejen, min Pige, for jeg har tabt min Klokke.

Ud af Spillet.

:| Fra Norge |:
Nys kom et Rædselsbud:
BjørnstjerneBjørnson, den æred Taler
Som har saa ofte forandret Signaler,
:| Sig melder |:
Af Politikken ud!

:| Han lægger |:
Sin »rene« Fanestang
Ned i den Venstrevælgerforening,
Hvor han saa fyndig har hævdet den Mening,
:| At derfra :
Man styred' Verdens Gang.

:| Des værre |:
Har her han rømt sin Plads,
Og det mærkværdigt er, at den store
Lykke han som »en Politiker« gjor'e,
:| Er Skyld i, |:
At han maa sige Pas.

:| Fordi han :|
Har Ordet i sin Magt,
Og der var Folk nok, som tilbød ham Roller
Rundt om i Norden som Foredragsholder,
:| Skal nu han |:
Slet ingen Ting ha'e sagt.

:| Man sloges |:
Fast om hans Spaltefyld,
Derfor han nu til sit Gausdal vil drage
Og plante Kaal i de kommende Dage.
:| Hvad gjør man |:
Vel ej for »Fredens« Skyld?

:| Farvel har |:
Han i sit *„Dagblad“* sagt,
I sin Sortie dog sit Slægtskab han røber
Med en berømmelig Kandestøber,
:| Der opgav |:
Sin Part i sidste Akt.

:| Ak, savnes |:
Vil Enderne, han spandt!
Hvo skal nu prate om Voldgiftsdommen
Eller om Manden med Slesvig i Lommen
:| Og virke |:
Som Skrønefabrikant?

:| Kanske dog :|
Er Tiden ikke lang,
Før med et Omslag igjen han møder
Som den politiske Stokfiskebløder;
:| Thi saadan |:
Hos ham er Verdens Gang!

Extra-ordinært Møde i Molkøbing Byraad.

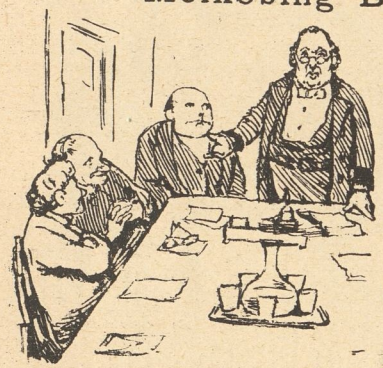

Mødet var indvarslet i Anledning af det indkomne *Andragende fra Veilkilde Bicykle-Klub om Ophævelse af Forbudet mod at kjøre paa Cykler igjennem Molkjøbing Algade.*

Borgmesteren fandt ikke, at der var Spor af Grund til at hæve dette Forbud, fordi det ikke var saa længe siden, at det var givet, og fordi der ikke var Spor af Anledning til, fordi nogle unge Mennesker, der morer sig med at kjøre paa Bicykle, ønsker at kjøre paa Gaden, at efterkomme deres Ønsker. Vi, der skal tvinges til at bo her i denne lille hyggelige og fredelige By, vi vil virkelig have Lov til at gaa paa Gaden i Fred. Naar den Tid kommer, da Bønderne kommer til Byen paa Cykle, kan der være Anledning til at bøje sig, men sandelig ikke, fordi nogle Springfyre fra Veilkilde og Rendeby ønsker det. De kan gaa paa deres Ben, det maa vi andre ogsaa, naar vi ikke tilfældigvis er kjørende.

Skomager Kruse havde aldrig forsøgt sig paa en Væltepeter, men det kom nu heller inte Sagen ved, men han havde ellers for Resten sletsikke noget imod, at det blev forbudt Folk i det hele taget at kjøre, for saa blev der noget mere at bestille for Skomagerne og han havde netop faaet saadan nogle dejlige Gummisaaler, som egnede sig brilliant for Byens Borgere, idet man slets inte kunde høres paa Gaden, naar man kom sent hjem om Natten. For Resten maatte han som sin private Mening udtale, at det var der ingen Mening i at kalde disse Væltepetere for Syler eller Bisselær, han syntes, de kunde meget mere passende kaldes for Luskepetere.

Materialist Svedskelsen havde sidst, da han var i Kjøbenhavn paa et Hjørne truffet en Mand, der var baade døv og blind etcetera m-m. osv. forsaavidt og ham havde han forsaavidt hjulpet over Gaden og han havde betroet ham, at var der noget, han var bange for, saa var det disse Bicykler ectr. m-m-osv. forsaavidt.

Borgmesteren havde ifjor i Sagen om den stedfunde Folketælling lagt Byraadet stærkt paa Sinde, at man gjorde, hvad man kunde, for at forøge Byens Indbyggerantal. Hæver vi nu Forbudet, risikerer vi, at vore Børn bliver overkjørte i saa ung en Alder, at vi ingen Efterkommere vil faa, og Byen saaledes dø ud successive efter Haanden, ja maaske pludselig paa een Gang.

Glarmester Svendsen kunde være ganske enig med Borgmesteren. Men man kunde for den Sags Skyld ogsaa blive overkjørt paa andre Maader. Han havde saaledes i Fredags Aftes truffet en æret samtidig Tilstedeværende i en slemt ramponeret Tilstand . . .

Borgmesteren var sikker paa, at den sidste ærede Taler ved sine Bemærkninger forhaabentlig ikke havde sigtet til Hr. Vinhandler Lung.

Glarmester Svendsen havde ikke sigtet efter nogetsomhelst paa den Maade, men han troede nok, at han alligevel havde ramt der, hvor han havde truffet. Han vilde imidlertid dog nu frafalde Ordet, da han dog havde glemt, hvad det var, han vilde have sagt.

Vinhandler Lung havde nok forstaaet Glarmesterens Stikpiller, men han vilde sige — hvad det var han vilde have sagt, — at — at — Glarmesteren nødig skulde kaste med Sten, som selv boede i et Glashus, og hele Dagen gik rundt og kittede. Han havde rigtig nok hørt, at det var meget farligt for Helbreden at kjøre paa Sykkel, idet man ikke alene kunde falde af paa den og brække Halsen, men efter flere Lægers Udsagn kunde det fremkalde Hjærteslag og Lungeslag og Krampeslag, han kunde derfor anbefale som et særdeles styrkende Middel i slige Tilfælde en særlig fin Kognak, som han i den Anledning havde tilladt sig at kalde for Slag-Kognak.

Prokurator Justesen vilde foreslaa, da det lod til, at Byraadets Medlemmer ikke var ganske enige om, hvad dette Befordringsmiddel egentlig hed, at kalde det for Ridehjul eller Rendehjul; i hvert Fald vilde han paa det kraftigste protestere mod Hr. Kruses smagfulde Benævnelse Luskepetere. Han maatte atter benytte Lejligheden til at gjøre Raadet opmærksom paa, at Politik aldeles ikke hører hjemme i en saa decideret kommunal Institution som Byraadet.

Kjøbmand Sørensen vilde blot bede Hr. Prokurator Justesen om at beholde sine Insinuationer selv. Aperpos — kunde han nok have Lyst til at se det

gamle Landpostbud, ham med Træbenet, paa saadan et Ridehjul som Prokuratoren kaldte det. For øvrigt vilde han stemme for at hæve Forbudet, da han ikke syntes om, at Molkjøbing Byraad var til Grin i alle Landets Blade og maaske risikerede at komme i Punch.

Borgmesteren brød sig aldeles slet ikke om Punch.

Vinhandler Lung maatte tillade sig i al ærbødig Beskedenhed at erindre den ærede Borgmester om, at han dog hver Torsdag-Aften nød sin Puns i hans Kjælder.

Prokurator Justesen fandt, at Byraadet her var kommet ind paa en Glidebane, som i dette Tilfælde godt kunde kaldes for en Cykle-Bane og som maaske ogsaa kunde blive en slem Rutschbane for Medlemmerne af Byraadet. Vilde vi ikke have disse Cykler igjennem Byen, maa vi vel enten anlægge en Tunnel under Hovedgaden eller en ny Cyklevej, saadan en moderne Ringbane, uden om Byen. Han vilde foreslaa, at Byraadet meddelte Veilkilde Cykle-Klub, at det foreløbig var tilladt at kjøre paa Gaderne om Natten.

Efter en livlig Forhandling vedtoges det med alle Stemmer mod to (Justesen og Sørensen) ikke at hæve Forbudet, før Bønderne ved at benytte dette Befordringsmiddel tvang Byraadet dertil.

Ved Kaffen.

Fru Juliane Petersen: God Dag, søde Fru Schrøder, ja De var vel i Skoven i Søndags, nemlig til Kvindemøde, som jeg synes er enhver Kvindes Pligt, fordi man bør ryste Mændenes Tyranni af sig og Madkurve kunde medbringes, og der var en Kæmpe-Kaffe-Maskine paa Pladsen, saa man kom jo i Skoven med det samme, og det var egentlig Petrine, der fik mig til det, for hun skriver jo i »Hvad vi vil«, og Mødet blev en stor Sykses og viste, at vi Kvinder kan stille ligesaa gode Talere paa Benene som Mændene, og navnlig var jo A. C. Mejer brillant, og hvis De ikke var der, men gik i Tivoli i Stedet for, saa vil jeg sige Dem, at De kommer til at melde Dem ind i Kvindevalgretsforeningen, for jeg skal betro Dem en Hemmelighed, men det bliver mellem os, som er, at Petrine har tænkt paa at stille sig i femte Kreds til næste Valg, hvis vi faar Valgret til den Tid, hvad vi jo nok faar, og hun traf en Folkethingsmand derude ved Mødet, som hun blev saa gode Venner med, at de bestemte, at de vilde stemme sammen og sidde i Udvalg sammen og lave Sammensmeltning, og jeg vilde ved Gud raade Dem til at se at finde Dem en lille Kreds søde Fru Schrøder, for naar man er saa godt skaaren for Tungebaandet som De, saa kan det jo ikke være saa vanskeligt og det er jo dog en pæn og uafhængig Stilling for en enestaaende Kvinde, og Diæterne er jo ogsaa værd at tage med, navnlig for Dem, som er vant til Diæt for deres svage Maves Skyld, og skulde De ikke blive valgt, kan De jo altid blive Borgerinderepræsentante og komme ud paa Almindeligheden og bese Jacobis Plan, som nok for Resten er en Skraaplan, efter hvad »Berlingske« siger men i alt Fald kan De være glad ved, at De ikke har salig Schrøder mere, som jo gik og undertrykte Dem og nægtede Dem politiske Rettigheder og selv gik paa Steder, hvor der synges Sjangsonetter og Dyden græder, og saadan er jo Mandfolkene allesammen, undtagen Petersen, som jo har sine bedste Kunder mellem Damerne, ved det at han gjør i hvide Vare, og derfor er han ogsaa Medlem af Kvindevalgretsforeningen og Abonnent paa »Hvad vi vil«, og han var saamænd med til Kvindemødet, men midt under Talerne saa blev vi borte for hinanden, og jeg fandt ham ikke igjen før sent paa Aftenen, men han forsikrede for, at han havde været i Selskab med Kvinder hele Tiden og virket for en nøjere Sammenslutning mellem Kjønnene, som jo var meget smukt af ham, men saa havde han faaet saadan en voldsom Hovedpine af Diskussionen, som han kunde mærke endnu Dagen efter, men det Eneste, jeg ikke kan lide, er, at han havde været i Selskab med Frits Grænbæk, som jeg ligefrem er bleven Uvenner med, fordi han haaner Sagen og gaar og taler om, at han vil stifte en Forening til Værn for svage, enlig stillede Mandfolk, som skal gaa ud paa at lade være at forlove sig med Medlemmer af Kvindevalgretsforeningen og virke for Mandens Selvstyre i Ægteskabet og hans Selvstændighed i økonomiske Henseende, men nu har jeg sagt til Petrine, at nu maa hun ikke forlove sig med ham, selv om han skulde fri, hvad han nok for Resten ikke gjør, og saa har hun tænkt at skrive en Artikel i »Hvad vi vil« om Mændenes Anmasselser og om at faa en kvindelig Dirigent i Tivolis Koncertsal, og maaske vi efterhaanden kan komme saa vidt, at hele Orkesteret bliver kvindeligt, saa at Strygerne bliver afløste af Strygejomfruer og Strygekoner. Saa kan vi blæse Mændene et Stykke. Farvel, søde Fru Schrøder, og Tak for Kaffe.

Hyp! hyp!

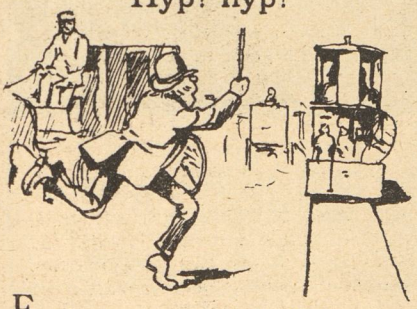

En Sporvogn er en herlig Ting
Med Buldren og med Kimen
Den flyver saadan noget som
En Fjerdingvej i Timen.
Men, haler stolt man Vognen ind,
Vil man med Sved paa Panden
Faa Trøst i den Bevisthed, at —
Man skulde med den anden!

En Droske er vor Storstads Pryd,
Naar den langs Gaden lunter,
Bli'er end Araberen lidt trist,
Har Kusken holdt sig munter.
Og Ørene, man rækker op
Til Kjøresvendens Throne,
Han altid villig runder a'
Til en beskeden Krone.

Enfin! — Naar ej som Millionær
Man rentud sidder i'et,
I Sporvogn og i Droske kan
Man rolig gi'e Partiet.
Med de Befordringer, vi har,
Man sig med Tak forsoner,
Da det har vist sig, at vort Vejr
Jo blæser ad Balloner.

Men ak! Hvor findes vel paa Jord
Det Paradis, hvor ikke
En gnaven Slange nu og da
Skal grumt sin Næse stikke?

Imens vi glade kjør' omkring,
Dens fæle Vislen lyder
I sin Duet fra Bentheims og
Johans smaa sorte Gryder.

De skildre Droskekuskene
Som værre end Kabylere,
Og Sporvogns-Kunduktørerne
De skabte om til Wühlere.
De fabled' om en Strike, — som
For Resten selv de hævede!
Om Strike selv i hængt Mands Hus
Hos Wiinblad vildt man vævede.

Man i en trang Agurketid
Sig jo ved lidt fornøjer,
Og evigglad i Vandet gaar
Saagar med Kjøretøjer;
Det er dog allenfalds en Sport,
Der ej til Mulkt kan føre,
Men vidne om, — at visse Folk
Er »kommen op at kjøre«!

Hermed følger et **illustreret Annonce-Tillæg.**

De sorte Engle i Integade.

I et laternamagisk Skær
Belyser PINGEL hver en Evropæer,
Hos hvem han ogsaa før har været »Halehænger«;
Men, som man ser, han er det ikke længer.

PUNCH udgaar hver Torsdag. Pris 2 Kroner Kvartalet. (Enkelte Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle kongl. Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor, Kjøbenhavn, Kronprinsessegade 34.

Mapper og Pragtbind til Bladet: 2 Kr.

Redigeret af Angelo Haase, udgivet af og trykt hos C. Simonsen i Kjøbenhavn.

1891. Torsdagen den 2. Juli. Nr. 27.

En grundig Kur.

— Sig mig for Resten, Morten, hvad blev der af Frøken Jansen, som Din gamle Ven, Adjunkten, sværmede saa voldsomt for i Fjor?
— Nej — troede, at han sværmede for. Hun — tog ham, den Stakkel!

Ved Limfjorden.

I denne højst fatale Hede,
Hvorunder Støvets Børn hernede
Fordriver Tiden med at svede,
Er Bogødrotten gram i Hu;
Han sparer ikke paa sin Vrede
Imod den skikkelige Frede,
Hvis Chancer han vil slaa itu,
Hvorfor han vækker med sin brede
Veltalenhed selv Eedvards Gru.

Naar Berg, stormægtig og ophøjet,
Betjener sig af Snakketøjet,
Er der kun En, der er fornøjet
Af Hjertet ved hans Foredrag,
Som med Taalmodighed har døjet
Dets Indhold, var det nok saa røget,
Og i dets ferske Vits fandt Smag:
Og det er Avtor til Halløjet
Paa Venstres Enhedsmærkedag.

Hin Perle blandt Seminarister
I Aalborg nylig spruded' Gnister
Og var i Hætten særlig bister
Imod de Moderates Kor,
Imens de røde Socialister
For hans Skyld hængte i som Klister
Og slugte glat hans store Ord,
Endskjønt i deres Hjernekister
Til Vaas er Trangen ikke stor.

Forhandlingsmændene han kaldte
Forvandlingsmennesker og Pjalte
Til særlig Svir for hver en Spalte
I Hørups Integadeblad,
Og, da Forhandlerne blev talte,
Som slagne maatte hjemad halte,
Var der kun 9, som fulgtes ad
Og hos Hr. Ravn i Taarer salte
Sig tog et fælles Styrteblad.

— Men efter »Sejren« gav en Skare
Forhandlere sig til at svare,
At nu skal Bergs Parti erfare,
Hvad 9 Forhandlingsmænd formaar.
Vælgerforeningen, den rare,
For Splittelse kan Ingen spare,
Thi, hvor Hr. Berg sin Visdom saar,
Bli'er Postelinet snart til bare
Smaabitte Rumlepotteskaar.

Den lykkelige Familie.

(Frit efter H. C. Andersen).

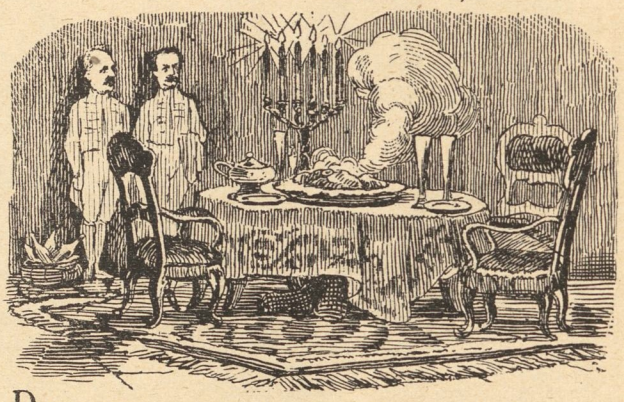

Det største, grønne Blad her til Lands, det er da rigtig nok en Ferslewsk Skræppe. Aldrig voxer en Skræppe alene, nej, hvor der groer en, der groer flere, det er en stor Dejlighed, og al den Dejlighed er Sneglemad.

Nu var der en gammel, nationalliberal Gaard i Læderstræde, hvor der næsten ingen nationalliberale Snegle var mere, for de var ganske uddøde — og derinde boede de to sidste, inderlig gamle Snegle, og de hed Goos og Grove.

De vidste ikke selv, hvor gamle de var, men de kunde godt huske, at de havde haft mange flere Abonnenter.

De gamle, hvide Snegle var de fornemste i Byen, vidste de, og Gaarden i Læderstræde var til, forat de kunde blive lagt paa Sølvfad.

De levede nu meget ensomt og lykkelig, og, da de selv ikke havde Børn, havde de taget en lille, almindelig Snegl til sig som deres egen, og han hed Ferdinand, men den Lilles Abonnementsprotokol vilde ikke voxe, for han var almindelig, men de Gamle, især Mutter Grove, Sneglemutter, syntes, hun kunde dog bemærke, hvor han tog til, og hun bad Sneglefatter Goos, dersom han ikke kunde se det, han da vilde føle paa de smaa ledende Artikler, og saa følte han og fandt, Mutter Grove havde Ret.

Sneglemo'er længtes bestandig efter at blive lagt paa Sølvfad.

»Det har da heller ingen Hast«, sagde Sneglefa'er, men Du iler saa forfærdelig, og det begynder den Lille ogsaa med; har han nu ikke i tre Dage krøbet op og ned ad de Spalter med den samme Artikel, jeg faar ondt i Hovedet, naar jeg ser paa denne hæsblæsende Journalistik«.

»Du maa ikke skænde«, sagde Sneglemo'er, »vi faar nok Fornøjelse af ham, og andet har vi Gamle jo ikke at leve for! Men, har Du tænkt paa det: hvor faar vi en Kone til ham? Tror Du ikke, der et Steds inde i Blad-Skoven skulde være nogen af vor Art?«

»Smaa sorte Snegle troer jeg nu nok der er«, sagde den Gamle, »sorte Snegle uden Rod i Befolkningen, men det er saa simpelt. Men vi kan jo give det i Kommission til Etatsraaden, han flyver vidt omkring i Regn og Solskin, han kjender sin Skræppeskov forinden og foruden.«

»Jeg har en Kone til ham!« sagde Etatsraaden, »hundrede Skridt herfra sidder paa en Nationaltidende en lille Snegl med Hus, som hedder »Dagstelegrafen«, den er ganske ensom og gammel nok til at gifte sig.«

»Ja lad hende komme til ham!« sagde de Gamle, »han har sit eget Trykkeri, hun har kun sit Fællesstof.«

Og saa holdt de Bryllup. Abonnementsprisen blev forhøjet i Dagens Anledning; ellers gik det Hele stille af, for de gamle Sneglefolk kunde ikke taale Svir og Lystighed; men en dejlig Tale blev der holdt af Etatsraaden, og saa gav han dem i Arv alt det udkomne af »Fabrikantens Hævn« og sagde, hvad han altid sagde, at det var det bedste i Verden, og, naar de levede redelig og skikkelig og formerede sig med Abonnenter, saa vilde en Gang de og deres Børn blive lagt paa Sølvfad.

Og, efterat den Tale var holdt, krøb de Gamle ind i deres Hus og kom aldrig mere ud; de sov. Det unge Sneglepar flyttede til Hotel Royal og fik en tyk Abonnementsprotokol, og de var meget lykkelige, og hele Familien var lykkelig, thi den var det.

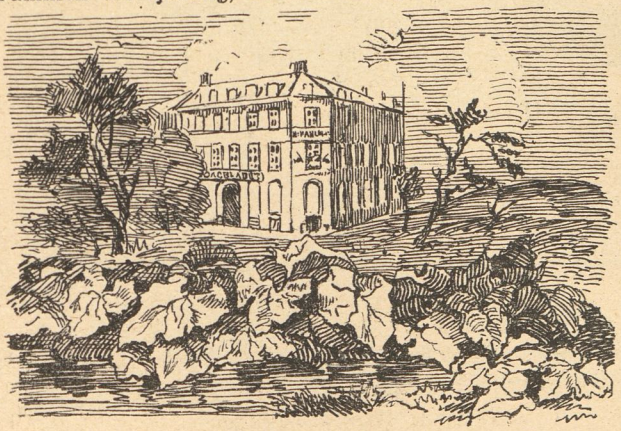

Vise Fædre.

Læd dadle Magistraten hvo, som vil,
I vor Stad,
Og ønske, at den røg ad Bidstrup til
Og fik Mad;
Jeg synes dog, den stundom har fortjent
Tak og Pris,
Skjønt den med Indkomstskattens tre Procent
Slet forlig's.

Kultorvet bliver prydet med et Springvand i Aar,
Som Magistraten vel for ingen Ting
Bygget faar,
Men Vandet skjænker Stadens Kasse flot
Uden Bøn,
Og Vandet er dog vigtigst lige godt
Ved en Brønd.

Saa kan de vise Fædre i hvert Fald
Gaa herhen
Og vande hver Kamel, før Byen skal
Sluge den,
Saasom den nye La'egaard, der har vakt
Syndigt Styr,
Da den, som Magistraten selv har sagt,
Er for dyr.

Paa Hallandsaas et Plankeværk den har
Givet Rum,
Hvis Fyrretræ med Storm just ikke ta'er
Publikum,
Men Folk er nogle Fæ, som aldrig ser,
Hvad er spart:
Af fuldt Mahogni kosted det, Skam, mer,
Det er klart.

I lang Tid lod den paa vor Torvehal
Græsset gro;
Men snart dens Roebutikker Ingen skal
Ta'e med Ro.
Ja, Folk, der har en saadan flink og skrap
Magistrat,
Er heldige Kantøfler, — skjønt de knap
Selv veed a'et.

Vistnok overflødigt.

Pattebarn (3 Aar): Muer! Nu ve je Faaen gaale mæ, ha noue Pa'te!
Moder: Banner du Tøs? Je ska Faaen edemæ lære dej aa banne!

Anerkjendelse.

— Wi wild gjahn gi' Pastaaren de hær Piev, forre Di haa samlet ind te dem, de' bræhn for; aa de maa A sæj, de æ so møj dejle, te Di haa faaed aalt de sammelt sammel; men der æ no heller engen saa goe te aa tegg som wo Faar.

„Debatten i Telegramvennen."

Schou'en truer, Ritzau skælver
for Just Nielsens bløde Dun,
kun hos Carstensen der hvælver
sig et godt og trygt Pavlun,
hvor i Tvivlens milde Strømme
»Telegrammer« sænkes ned,
og hvor Schou i vilde Drømme
bli'er forstyrret i sin Fred.

Lad os lytte: Traaden synger?
»Telegrammer« Byen naar?
(— næste Dag i tætte Klynger
de pr. Postbud langsomt gaar —)
Sejr Kjeldskov daglig henter
Aft'nens Post til Schou'ens Hjem,
og i Arbejdsklæder venter
hele Kobb'let der paa dem.

Mere Sammensmeltning.

Talrige Medlemmer af de to literære Andels-Svineslagterier i Integade og Badstuestræde havde forleden indfundet sig til det store Møde, der afholdtes i »Kistens« Børs. Inspektør Bentheim udvalgte sig selv til Dirigent. Efter at have takket den ærede Vælger for udvist Tillid, gav han Ordet til

Overkontrollør Georg. (Jubel). Mine Herrer! (Hør! Bravo! — Dirigenten foreslaar en Adresse angaaende Vedtagelsen af en Statsunderstøttelse til den udmærkede Taler. Almindelig Tilslutning). Jeg anbefaler ubetinget Andels-Tanken, for saa vidt den giver alle Medlemmer lige Andel i den af mig og min geniale Bro'er dertil indrettede Reklameforretning. (Hvilket Sprog! — Hør! — Hurra!) Uden en saadan vilde alt literært Svineri være en Umulighed i dette fordummede Land. Saavel Albertine som talrige andre unge Syndere og Svin vil kunne bevidne, at jeg i min Egenskab af evropæisk Martyr har haft det Svineheld . . . . . (Afbrydes af Jubel. — Dirigenten foreslaar en Adresse angaaende Vedtagelsen af to Statsunderstøttelser til den eminente Taler. Stormende Tilslutning.)

Svine-Leverandør So. Skamdrup. Jeg er F. g. m. en dannet Mand; derfor siger jeg med den store Svinburne: Saa til Helvede! Hykleriets Patent-Idioter er paa Jagt efter Svinene i Literaturen. Men, skal Svinene afskaffes, kan F . . . . . li'esaa godt strax gale i alle Digtere. Jeg har læst *Casanova* i Svinelæ'ers-Pragtbind, og jeg har gaaet en hel Dag op og ned ad »Svineryggen« og læst *Maupassant*, men jeg har den O . . . spække mig følt mig li'esaa opbygget, som om jeg læste i en Bønnebog For Resten vil jeg bare gjøre lille Johan opmærksom paa, at jeg er en dannet Mand, der aldrig si'er Nej, hvis han tilfældigvis skulde ha'e et lille Rejsestipendium tilovers. (Den er hørt! — Paa'en igjen!)

Slagtersvend Madsen. Jeg er kun en simpel Matros, men jeg er splitte mine Bovenbramsejl li'egodt et Bugspryd i Øjet paa Højre-Idioterne. Er det ka'ske ikke mig, der har staaet for Importen af udenlandske Svin? Og har jeg ikke selv lavet dem til og solgt dem som »Menneskedyr«, begrundet paa, at det var Sengesvin? Men om saa hele den danske Marine vil kjølhale mig gjennem Johans Pengepung, skal lie'godt alle ny tiltrædende Abonnenter ha'e gratis bedærvet Flæsk, saa at det stinker lige fra Badstuestræde til Hønsebroen. Hvad staar der ikke i Sundby's og Baruëls Lexikon? Der staar: Allez! Det er paa Dansk: Kjør med Svinene! (Hurra! — Bravo! — Aandsfriheden leve!)

Under-Kontrollør Eedvard. (Uhyrligt Bifald. — Dirigenten foreslaar en Adresse angaaende tre Statsunderstøttelser til den fremragende Talers store Bro'er. Kolossal Tilslutning.) Jeg bringer Forsamlingens Tak til vor smukke Ven, der altid saa mandig taler naturlige Ord om naturligt Svineri! (Tre Timelærere: Det er hørt!) Det er jo nu en Gang saa, at al pornografisk Kjød-Literatur faar sit Stempel i Sanitetshuset i Integade; og jeg har selv stemplet vor smukke Vens Varer. (Bifald). Ikke med det justitsministerielle gendarmblaa Uskyldigheds-Stempel, der viser, at Varen egner sig til Menneskeføde, men med de smaa Sortes Stempel, der angiver, at den vel ikke egner sig til Menneskeføde, men dog er uden Fare for Sundheden . .

Overkontrollør Georg. Maa jeg be'e om Ordet! Jeg føler Trang . . . (Hurra! — Dirigenten foreslaar en Adresse angaaende fire Statsunderstøttelser til den trængende Taler. — Folkejubel! — Guldregn! — Nogle tilstedeværende Højremænd grynter med i Kor) . . . . til at udtale, at jeg altid befinder mig vel ved at nyde bedærvede Varer! Jeg kan altsaa attestere, at det egner sig til Overmenneske-Føde.

Underkontrollør Eedvard. Atter har min geniale Bro'er udtalt det forløsende Ord, der laa svinebundet i vor Tanke. Lad os vise Hyklerne i dette usle Land, at de er paa en gal Svinesti, naar de vil underkue disse frie, uvartige Ord, der smyger sig om vore modige Sanser som knitrende Atlask over en nøgen Kvindebarm! (Bravo! – Øf! Øf! — Eedvard leve!) Mandige Borgere fra samtlige vore Udsalgssteder, saavel i Badstuestræde som i Rømersgade og det fjærne Bohêmeland! Lad os byde Reaktionen Trods ved at slutte os sammen i et stort, fælles Andels-Svineri! Jeg stempler Varerne, — rejs derfor dristig Eders Børster, og lad et saarende og skræmmende »Ah—bæh!« tone fra Eders Tryner, naar Reaktionens Skriblere atter vover at anholde . .

En Stemme. Punch kommer paa Torsdag!

(Almindelig Forvirring. Andels-Medlemmerne løber gryntende hver til sit, medens Johan gjør et fortvivlet Forsøg paa at pifte et »Æh, — Antisemit!s gjennem Fingrene.)

Hermed sluttede Mødet.

Tidstavle for Juni 1891.

3. Juni. Den nye Helligdagslov træder i Kraft. Skjønt den begynder sin Virksomhed paa en Søgnedag, gjør den dog paa denne Dag ingen videre Skade paa de Næringsdrivendes Søgning.

4. — Folkethingsmand Høgsbro holder 25 Aars Jubilæum som Folkekaaren. I Dagens Anledning er han gal i Kalotten paa Provisorierne, og de taknemmelige Vælgere betænker ham pligtskyldigst med en liden Kjendelse, — dog ikke Mage til den, Højmark fik.

5. — Stor Grundlovsfest i Kjøbenhavn. De meteorologiske Magter opfører i den Anledning et større Regne-Stykke, formodentlig for ogsaa at regne ud, hvormange Deltagere der egentlig var i Processionerne.

8. — Borgmester Øllgaard meddeler Borgerrepræsentationen det glædelige Budskab, at Raadhusudvalget har gjenoptaget Arbejdet. Sovekabinetterne paa Nytorv skal i den Anledning være blevne forsynede med ny Montering.

— Samme Borgmester oplyser, at nu skal det sandelig i »en nær Fremtid« blive til Alvor med at ombygge Springvandet paa Gammeltorv, da Magistraten har gjort den Opdagelse, at Borgerrepræsentanterne ikke har glemt Sagen, skjønt det er over et Aar siden, at den blev vedtaget, og derfor nu er kommen til det Resultat, at man kan ligesaa godt springe som krybe i det.

9. — Agurketiden begynder. Samtlige Hovedstadsblade møder i den Anledning med en omstændelig Beskrivelse af, hvorledes det nye Kunstmuseum, som man begyndte paa for tre Aar siden, kommer til at se ud, naar det om to Aar er færdigt, men hvis Murværk imidlertid Pressen kan bruge som Fyldekalk i magre Tider.

— For ikke at bedrøve gamle Hartmann kan Musikforeningens Repræsentanter ikke blive enige om at vælge unge Hartmann. Han vil — nej, han vil ikke! — Neruda vil nok ikke, jo, han vil rigtig nok! — Men Ingen kan sige, hvor Repræsentantskabet skal staa.

11. — Morgen- og Venstrebladet anstiller bedrøvelige 11te Junibetragtninger i Anledning af Ministeriet Estrups 16-aarige Fødselsdag og skændes om, hvem af dem der er Estrups bedste Ven.

— Mudderprammen »Bel-Ami«, ført af søvant Pramstikker Oscar Madsen, hjemmehørende i København, indstrander paa Højden af »den kombinerede Søret«, hvor Skroget efterses i Vandgangen, og Søskaden taxeres til et Havari paa 200 Kr.

12 — *Politiken* gaar i Vandet paa Brødpriserne og giver Morgenbladets Brødnid en velkommen Anledning til et Attentat paa Melbutikken i Integade.

14. — Hansen Menstrup holder Jubilæum paa Grund af, at han i 30 Aar har kunnet »nære sig« som Folkethingsmand.

16. — Prof. Fred. Nielsen afsløres som en af de apokryfiske Anførsels-Tegnsudlæggere i en af Dagbladets Troes-Artikler.

21. — Frederik Bajer optræder i Dyrehaven som Kvindens Ligestillingskommissionær under Akkompagnement af Fru Græs-Meyer.

22. — Borgmester Jacobi udregner, at det efter de fire Ladegaardsspecies er saa klart som to og to er fire, at Almindeligheden bør flyttes ud til »de Fattiges Marmorkirke« i Nørre Alle. Røsten er Jacobis, men hvis er Hænderne?

26. — *Politiken* lærte for 5 Aar siden, at politiske Mord ikke var vanærende Forbrydelser, og hævder altsaa nu, at Dødsstraf for Mord osv. bør afskaffes. Formodentlig mener det, at sædvanlig Fangekost ogsaa bør afskaffes ved samme Lejlighed, da den i sin Tid samtidig af »Politiken« blev regnet lige med en Dødsdom, den Gang Berg skulde smage paa den.

Hjemkomsten.

Det var sig liden Hr. Ove,
Hannem lysted for Retten at gange.
Sendte den hannem til Christianshavn
Og tog hannem her til Fange.

Det var sig Ungen Hr. Rode,
Sit Hoved maatte han bøje,
I tvende Maaneder lod man hannem
Sædvanlig Fangekost døje.

Maden blev ikke kaldt kauscher
En Gang af de sorte Smaa;
Det var sig hin spæden Ove,
Misnøjet han smagte derpaa.

Suppen var baade spartansk og tynd,
Og Grødfadet havde en Revne,
Af Ære til Restaurationen derinde
Kun lidet monne han levne.

Det stod paa udi Uger,
Ja fast udi hele ni,
Det var sig Hr. Ove Rode
Dem kunde han inte li'e.

Det var sig hin ædle Martyr,
Hannem lysted nu hjem at drage.
Tarmene skreg som i Taubers Liv:
Naar faar jeg en Beuf at smage?

Men det var den uselig Rode,
Saa listelig han lo,
Den sidste Sabbath udi Juni kom
Han frels over Knippelsbro.

Satte han atter sit ærede Navn
Paa Sprøjtens bageste Side,
Det vil jeg for Sandingen sige,
Det baader kun lidt dens Kvide.

Men der blev Glæde i „København",
Og over det ganske Blad
Beredte man hannem en Svinesteg
Og fuldtop af Barnemad.

Man gav ham Organets Ænder og Østers
Samt Kognak med trende Stjerner,
Og Oscar Madsen og Stuckenberg
Bar Fedte-Fadebursterner.

Saa glade var alle dets Niggere,
Deres Massa var løst af Møde,
Som liden Eedvard i Integade,
Naar man titulerer ham „Jøde".

Hil være hver Fange fra København,
Der hjemad som Bladstyrer farer,
Naar han har tjent sine Maaneder to
Blandt gule og graa Husarer.

Hermed følger et illustreret Annonce-Tillæg.

Skruk.

FERSLEW gjør gjerne Pressen til Pas,
Thi under hans Vinger er herlig Plads
Til Kyllinger, selv af forskjellig Art;
Hver faar i Viktoriapressen en Part,
Og ligesom Blommen i Ægget de frister
Tilværelsen her som Hotelroyalister.

DUNGH udgaar hver Torsdag. Pris 2 Kroner Kvartalet. (Enkelte Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle kongl. Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor, Kjøbenhavn, Kronprinsessegade 34.

Mapper og Pragtbind til Bladet: 2 Kr.

Redigeret af Angelo Haase, udgivet af og trykt hos C. Simonsen i Kjøbenhavn.

1891. Torsdagen den 9. Juli. Nr. 28.

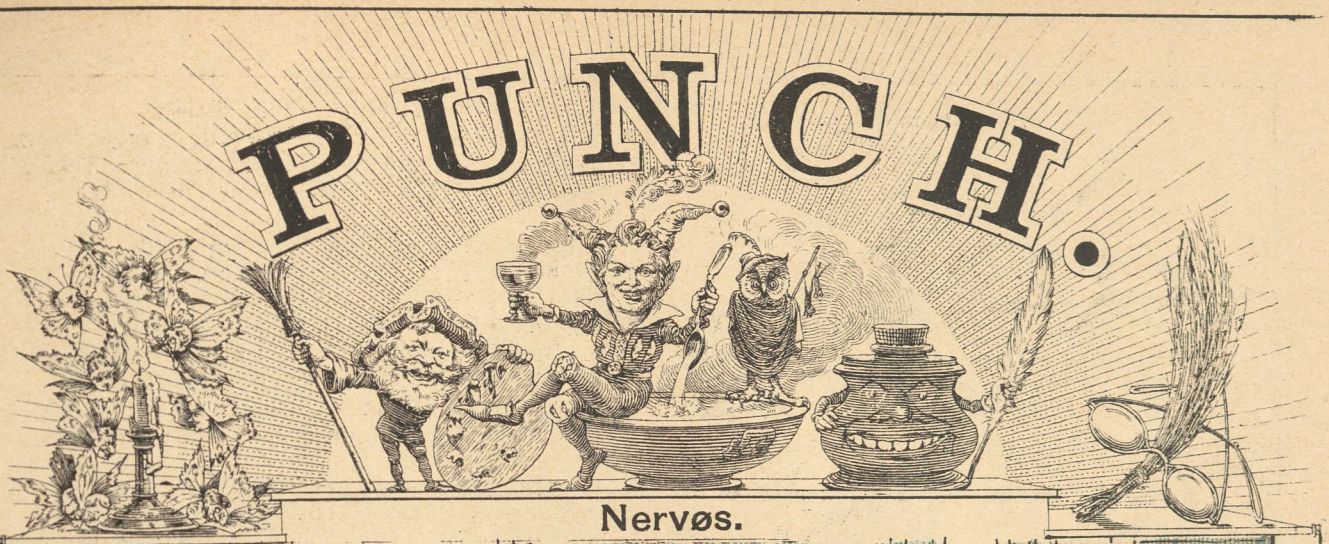

Nervøs.

Fruen: Vask nu Minerva ordentlig af, Lavra, og sæt den saa op paa Kakkelovnen igjen.
Peter: Hvor skal Lavra hen med Minerva?
Lavra: Undskyld Frue! Men hvis Nerva er det egentlig? Fruen siger, det er hendes, og før sagde Frøken Anna, det var hinners, og nu siger Peter, det er hanses! Hvems er hun saa den Nerva.

Sisyphos.

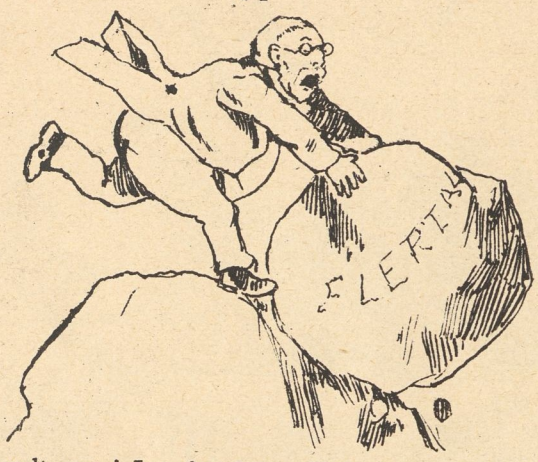

Rundt om i Landet farter Enhedsmærket
Og slider som en ordinær Besat
Blot for at faa sin lille Venstreklat
Med Socialistrekrutter lidt forstærket;
Med aaben Pande samt med Dannevirket
I Brystet sparer ikke han paa Pjat,
Men gaar med frisk Mod glædelig i Tøjet,
Imens han med et Flertal bliver føjet.

Men — under Solen er der intet Nyt;
Thi man har forhen set ham mange Gange
At lægge ud paa Ny og niks forknyt
Igjen en Bonde hist og her at fange,
Naar Flertalsparadisets fule Slange
For Sejrens Frugt ham skændig havde snydt,
Og, naar han troede sig ved Magtens Tinde,
Saa det »loyale Sammenhold« forsvinde.

Imellem Vælgerne han sled og ased'
Blot for at faa det Flertal sammenlagt,
Som han betitled' »den bevidste Magt«,
Da Parlamentarismens Ungdom rased',
Og det Program, som nu er yderst laset,
Udfolded' sig i al sin Glans og Pragt;
Men, av! saa snart et Flertal han fik dannet,
Paa lumpne Mindretal hans Planer stranded'.

Optegnet er der mange triste Datoer,
Paa hvilke Chresten Berg, født Povelsen
Som Høvding over alle Venstremænd
Paa Højden stod som næsten Triumfator,
Men rumled' saa fra Toppen ned igjen
Og maatte nok en Gang som Agitator
Begynde i den Kløft, hvor ned han trillede,
At skabe Flertal i sit eget Billede.

For Øjeblikket kun en lille Flok
Han har sig kapret rundt i Landets Egne,
Men, naar igjen han sit Parti tør regne
For Flertal, — og det naaer han sikkert nok,
Da der er Idioter alle Vegne, —
Oprinder der paany et Ragnarok
For Chrestens Fylking, hvor Taktikens Ledelse
Var immervæk baseret paa — Adspredelse.

Monsieur le Vicomte!

Jeg skrive til Dem fra Danemark, hvor nu vor *escadre* ligger *en rade*. Og jeg skrive paa Dansk, for at De skal ikke sige, at jeg har ikke lært fremmede Sproge.

Copenhague er en meget smukke *capitale*, hvor man spise enorme mange Mad. Desto mer man spise, desto glader bliv de Danske og skrige »Hurrah«, for at *la digestion* skal bliv lettere. Efter hver *diner* — paa Danske: »Affodring« — alle Folke gaa omkring, trykke sig bedrøvet i sine Hænder og ønske hverandre en lykkelig Mavepin'.

Den første *Vue de Copenhague* er »le Toldbod«. Smuk Etablissement, hvor de danske *artilleurs* — eller »les Selvbeskattés« salutere med Kanone paa alle fremmed Skibe. Man derfor ogsaa kalde den »Toldbod-Bum!« Derfra man komme til Kronprinsens Nytorv, — naar Kongen er ikke rejste borte, den hedde »Kongens Nytorv«, hvor de Danske gjemmer sine Pakker. Man sige, at Pakkerne indehold Magistratens Projecte til Byens Forskjønnels', men at de bliv aldrig pakket ud.

Jeg har i mange Dage titte efter den ny Springevand, som skal bliv *la gloire de Copenhague*, men har den ikke kunnet opfinde. Tilsidst man visede mig en Springevand paa Gammel-Torv; — det var en *triste* Springevand, men jeg strax forstod, at det var den fameuse »Vand-Pantomime«, som er *l'enthousiasme des Danois*.

De Danske er en charmante Folk, undtagen mod hverander. Hver Citoyen bærer en stor Plakate paa sin Ryg, hvorpaa staar skrivet: »Højre« eller »Venster«. Alle Plakate med »Venster« skrige: »Æh-bæh« til alle Plakate med »Højre«; og alle Plakate med »Højre« bare bukke og sige Takke, fordi man er saa tolérant i *le beau Danemark*. Om Sommers man lægge alle Plakate af for Varme, og saa alle Menske er god Venner og skrig alle »Hurrah« for den franske *escadre*. Om Vinter man kun skrig »Hurrah« for tyske *acteurs*.

Der er ikke mange Folke paa Gaderne, og dog er Gaderne ikke sikker. Smaa sorte Journaliste løbe omkring mellem alle Bener og pifte i sine Finger, saa man faar sin Tøj og sin Rygte gansk *abimé*. En lille bitt' *marin* komme igaar hen til mig og sige:

— »Ohé! — *Bel-ami*!«

— »*Pardon!*« sige jeg. »Jeg ikke forstaa Danske.«

— »Tohunder Krone!« sige saa han. »Skræk'lig! — *Maupassant*!«

— »*Maupassant* skræklig?« svare jeg. »Meget mulig. Jeg er gifte Manne!«

Væk var Matrose!

Her ogsaa findes en *nation*, der kalde sig »*les Européens*«. De alle have en krumme Profile; have de den ikke i sin Næse, saa de have den i sin *Interieur*. Og de Alle gjøre uhyrlig Grine med de fordummet Danske; derfor man sige, at de er saa morsom. *Ah, Fichtre!* de kan takke sin Gud, le grand *Logos*, at de

er ikke Franske; *nous les aurions bientôt écrasés, ces gaillards-là*! Deres *chef* er en stor Overmensk. Jeg ikke saa ham; man sige, han var i Tyskeland for at læse den originale *auteur* til sin næste Bog. Men hans *aide-de-camp* M. Caveling, gik mig i min Hæl de alle Dage; naar jeg spasere, naar jeg spise, naar jeg sove, han altid komme bukke frem, saa jeg har ikke haft Ro en Smule Øjeblik. Charmant Mand! Han tale Franske, naar han tale Danske, og han tale Danske, naar han tale Franske.

Saa jeg har været i *l'institution* Tivoli. *Ah, voilà bien la crême de la crême.* Man sige ogsaa, at den er stiftet af *l'illustre Danois*, M. Thorvaldsen. Hele det danske Folke gaar i Tivoli for at synge *la Marseillaise*, inden de gaar i sine Senger. *Le ministre de la marine* har lagt en stor *frégate* midt i det enorme Sund, der slikker sin Bølge langs Tivolis Kyste; alle Danske plaske husvante tilsøse i dens *cabine*, og naar *la Marseillaise* frappere de stolte Planke, saa Alle raabe: *De-merci! De-merci!*

I Tivoli man drikke en superbe National-Drik, som bliv fabrikeret af en Franskmand, M. Carlsberg *fils*. Han ogsaa har stiftet en stor Etablissement for de to skønne franske Kunste: Øl og Musique.

Lampe lyse, Rakette springe, smukke Dame titte, — — ah, de smukke Dame! Der er saa fuld, at alle Folke staa faste i alle Kroge og kan ikke komme af Plette. Og mens *la Marseillaise* bruse, de alle synge af fulde Halse: »*Os arme Citoyens!*«

Og saa vi gaa fra Feste til Feste og alle danske Dame er gal af *enthousiasme*. Men jeg er gifte Manne, og var jeg det ikke, saa det kunde ogsaa være det Samme. For i Danemark man ikke spørg' som hos os: *Ou est la femme*? Man spørg': *Ou est le diner?*

Monsieur le Vicomte, jeg trykker Dem Hænderne med Assurancen om min mest parfecte *sympathie*.

Jean Bart, cadet,
de l'escadre française.

Moderne Journalistik.

Redaktøren: Naa, fik De saa ordentlig Besked om det formentlige Selvmord?

Reporteren: Ikke Spor!

Red.: Ingen Formodning om Bevæggrunden?

Rep.: Ikke det ringeste!

Red.: Ingen Rygter i Nabolavet?

Rep.: Ikke det, der ligner!

Red.: Naa, ja, skriv mig saa et Par Spalter om det!

Æsthetisk Naturel.

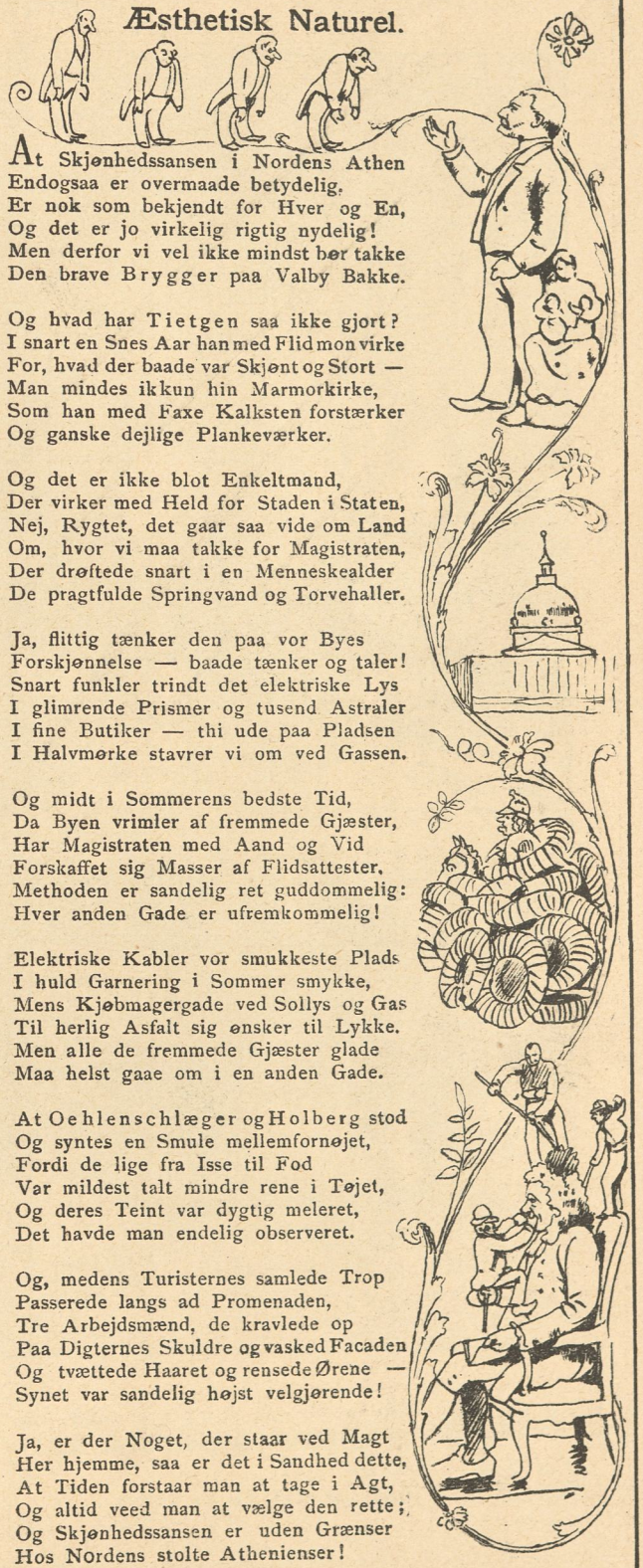

At Skjønhedssansen i Nordens Athen
Endogsaa er overmaade betydelig,
Er nok som bekjendt for Hver og En,
Og det er jo virkelig rigtig nydelig!
Men derfor vi vel ikke mindst bør takke
Den brave Brygger paa Valby Bakke.

Og hvad har Tietgen saa ikke gjort?
I snart en Snes Aar han med Flid mon virke
For, hvad der baade var Skjønt og Stort —
Man mindes ikkun hin Marmorkirke,
Som han med Faxe Kalksten forstærker
Og ganske dejlige Plankeværker.

Og det er ikke blot Enkeltmand,
Der virker med Held for Staden i Staten,
Nej, Rygtet, det gaar saa vide om Land
Om, hvor vi maa takke for Magistraten,
Der drøftede snart i en Menneskealder
De pragtfulde Springvand og Torvehaller.

Ja, flittig tænker den paa vor Byes
Forskjønnelse — baade tænker og taler!
Snart funkler trindt det elektriske Lys
I glimrende Prismer og tusend Astraler
I fine Butiker — thi ude paa Pladsen
I Halvmørke stavrer vi om ved Gassen.

Og midt i Sommerens bedste Tid,
Da Byen vrimler af fremmede Gjæster,
Har Magistraten med Aand og Vid
Forskaffet sig Masser af Flidsattester,
Methoden er sandelig ret guddommelig:
Hver anden Gade er ufremkommelig!

Elektriske Kabler vor smukkeste Plads
I huld Garnering i Sommer smykke,
Mens Kjøbmagergade ved Sollys og Gas
Til herlig Asfalt sig ønsker til Lykke.
Men alle de fremmede Gjæster glade
Maa helst gaae om i en anden Gade.

At Oehlenschlæger og Holberg stod
Og syntes en Smule mellemfornøjet,
Fordi de lige fra Isse til Fod
Var mildest talt mindre rene i Tøjet,
Og deres Teint var dygtig meleret,
Det havde man endelig observeret.

Og, medens Turisternes samlede Trop
Passerede langs ad Promenaden,
Tre Arbejdsmænd, de kravlede op
Paa Digternes Skuldre og vasked Facaden
Og tvættede Haaret og rensede Ørene —
Synet var sandelig højst velgjørende!

Ja, er der Noget, der staar ved Magt
Her hjemme, saa er det i Sandhed dette,
At Tiden forstaar man at tage i Agt,
Og altid veed man at vælge den rette;
Og Skjønhedssansen er uden Grænser
Hos Nordens stolte Athenienser!

Et fromt Ønske.

En Gjæst: No æ A saa mæt saa mæt, no vil A ønsk, te aal mi goue Venner wa lisse mæt som A æ aa aal mi Uvenner wa dowilt so mæt!

Værten: Hvorfor det?

Gjæsten: Jow, faa saa vil di rewn.

Ufatteligt.

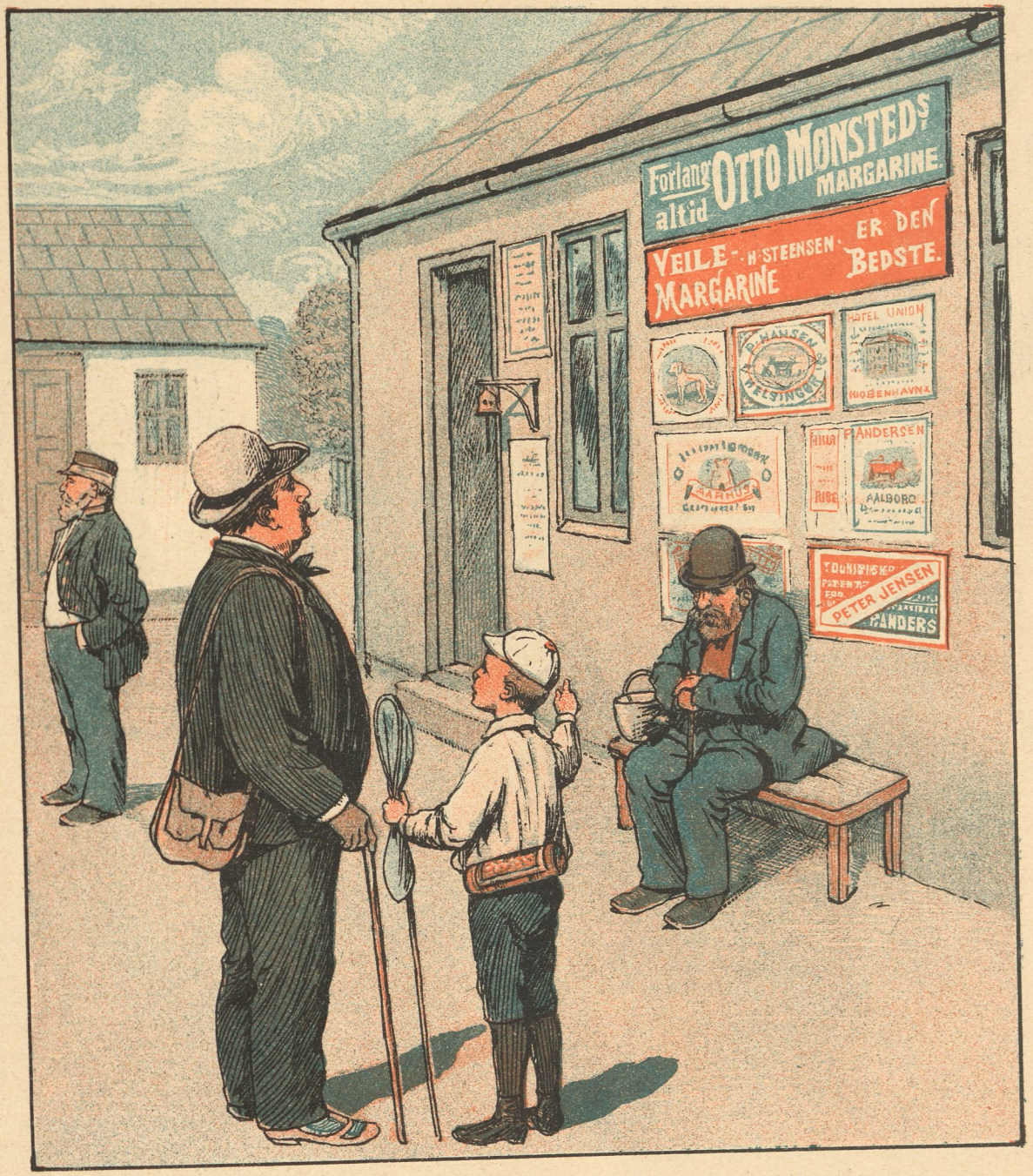

— Kan Du egentlig forstaa, Fader, hvorfor man altid skal forlange Otto Mønsteds Margarine, naar Vejle Margarine dog er den bedste?

Ferieglæder.

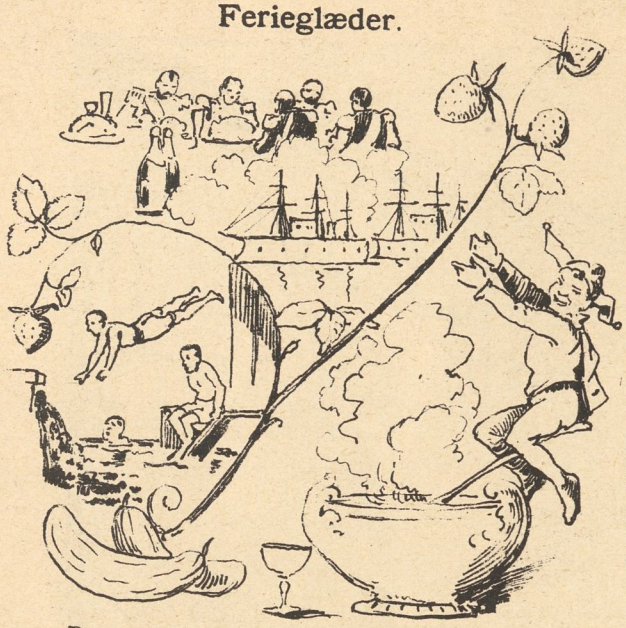

Rosen blusser i de danske Haver,
— Kopper man nok kun i Aarhus har —
Jordbær fyldes i de danske Maver,
Og en Stikkelsbærkompot man laver
Af det danske Syltetøj saagar.

Kjøbenhavnerne ta'er ud paa Landet,
Det vil sige, man kan ogsaa se,
Her er Folk endnu, som gaar i Vandet,
Selv hvor Magistraten det har blandet,
Saa man skrige maa: Kloak og Ve!

Nylig Frankerrepublikkens Flaade
Gjæsted vor loyale Kongestad.
Med dens Høvedsmænd om Kap vi aade
Og har ærlig gjort, hvad vi formaaede,
I en Strid, der gjaldt om »mere Mad«.

Mens fra Søen Glædessalver løde
Og man ikke spared' paa Salut,
Var til Lands her langtfra tomt og øde:
Tvertimod, her holdtes Landmandsmøde,
Hvis Forhandlinger bar Spor af Fut.

Hver en agtbar Landmand, som var Gjæst ved
Mødet, drøfted' hvilken nærsom By
Eller hvad Provins man stod sig bedst ved:
Om man skulde næste Gang til Næstved,
Kolding, Aarhus, Randers eller Thy.

Randers redded' sluttelig Profitten,
Stakkels Næstved følte sig lidt flov.
Ellers smelted enig hele Suiten
Sammen, ja Jens Busk selv roste blidt den
Fine Kammerherre Lüttichau.

— Ja, vor danske Jord er sommerfrodig,
Rejer faas nu her for Røverkjøb!
Blot Agurketiden med Taalmodig-
hed vi ta'er, den gi'er os Overflod i
Luftsejlads og Hestevæddeløb.

Dersom Sligt for Kjedsomhed du tyder
Og selv Skyggen af Charlottenlunds
Bøgelund dig inte mere fryder,
Følg mit Raad og søg den Trøst, der flyder
Rigelig i en gemytlig Punch.

Ved Kaffen.

Fru Juliane Petersen: Bonjour, chère madame Schrøder — ja, De maa exkysere mig, men vi har nu gaaet og talt fransk hjemme fra Morgen til Aften i de sidste 14 Dage efter Ejbes 100 Timer, fordi vi jo var med til Festen paa Klampenborg for den franske Nord-Eskadre, og De kan tro, det var en Fest, som man kan have godt af i lang Tid, og jeg havde jo lovet Petrine, at hun skulde faa en fransk Officer til Bords, som jeg skulde skaffe hende gjennem den unge Løjtnant Svendsen, der er en Ven af Frits Grønbæk, og jeg selv fik saamænd en Kaptejn, og jeg begyndte jo strax at spørge ham: »Avez-vous un chapeau?« for jeg skal sige Dem, jeg er ikke kommen ret langt i Ejbe, men han svarede meget galant med Noget, som jeg ikke kunde forstaa, men det vil jeg sige Dem, at jeg havde rigtig nok troet, at de talte bedre Fransk dernede i Frankrig, for det lod ikke en Gang til, at han kjendte Ejbe, som jeg dog blev ved at citere for ham, og jeg forstod kun et eneste Ord af, hvad han sagde, og det var »oui«, men Petrine gik det meget bedre, for hun har jo været Medlem af Sprogforeningen, og hun konserverede jo nok saa flot med sin Kavaller, og han inviterede hende om Bord i Skibet, men tilsidst opdagede hun, at han hed Hansen og var dansk, hvad der jo ikke var videre interessant, men det er dog alligevel saa rart at faa Lejlighed til at tale Sproget med en Indfødt, for det giver dog alligevel en ganske anderledes Færdighed end Ejbe, og vi var jo naturligvis ogsaa med til Festen i Tivoli for Franskmændene og der opdagede vi

Frits Grønbæk med en fransk Søofficer, og vi blev jo præsenterede for ham, og han sagde, at han var ansat ved Fregatten, og saa kom der en dansk Søkaptejn til, som var civilklædt og blev præsenteret som Fregatkaptejn Jensen, og vi var baade hos Georgogcarllumbye og paa Plænen og Arenaen og skrev vores Navne i Ballon-Albumet, fordi det er dog flot at komme i Avisen, selv om man ikke har været oppe, og jeg gjorde Tegn til Frits, at vi skulde lade Petrine gaa lidt i Forvejen med Franskmanden nede ved Alsterpavillonen, for man kan dog aldrig vide, hvad det kan blive til, og saa meget husker jeg dog fra min Skoletid, at Verbet »aimer« er noget af det første, man lærer, og jeg troer næsten ogsaa, at der blev Noget aftalt imellem dem, skjønt Petrine nu ikke vil være ved det bagefter, for da vi saa kommer ud paa Fregatten, saa opdager vi jo, at den danske civilklædte Officer er Thor Jensen og Franskmanden er den Indpresarius eller Dromedarius, hvad han nu hedder, der foreviser »la belle Sirene« paa Dækket for 50 Øre Personen, og nu vilde han naturligvis tatovere Petrine og bruge hende til at skifte med, naar den anden var træt af at være tatoveret, og De kan da tænke Dem, at vi blev opbragte paa Frits, som saadan havde narret os, men bagefter hørte vi saa paa det franske Orsjester, som spillede »Kong Kristian« saadan, at jeg troede, det var Marsæilæsen og gav mig til at raabe Hurra, og saa spillede Georglumbye den rigtige Marsæilæse, som jeg opdagede var af gamle Lumbye, hvad jeg aldrig har vidst af før, og saa meget veed jeg da, at jeg stemmer paa Georglumbye til Koncertsalen og Carllumbye til C. C. Møller, og Gud veed, om vi ikke kunde faa Julielumbyelangehansen til at dirigere paa Plænen nu, da hun er ledig, og saa kunde jo Carl Hansen slaa den store Tromme, for saa havde vi hele Familien samlet paa Etablissementet. Adieu, chere Madame Schroeder, og merci for Café.

Spørgsmaal og Svar.

— Naar jeg laaner, lad os sige 4000 Kr. og sætter i Pant en eller anden fast Ejendom, f. Eks. min Prioritet i det nye Raadhus, saa kan jeg slippe med at svare 4 pCt.s aarlig Rente af Beløbet; men, naar jeg nu er saa idiotisk, at jeg foretrækker selv at tjene de fire Tusinde ved at slide i det som et Bæst fra Morgen til Aften, saa skal jeg efter Magistratens nyeste Indstilling til Ministeriet dømmes til at bøde 5 pCt. om Aaret. Og, naar jeg saa, efter at have betalt Grundskat til Husværten og Vandskat til Viceværten, opgør min Status og afgiver mit Bo til Skifterettens Behandling, hvad bliver saa Facit med behørigt Hensyn til, at jeg er for gammel til, at jeg kan blive Andelshaver i de nye kommunale Legepladser for Børn og barnlige Sjæle?

Ærbødigst
Klemmensen,
Skatteborgergade Nr. 101.

Svar.
En glad Alderdom!
Red.

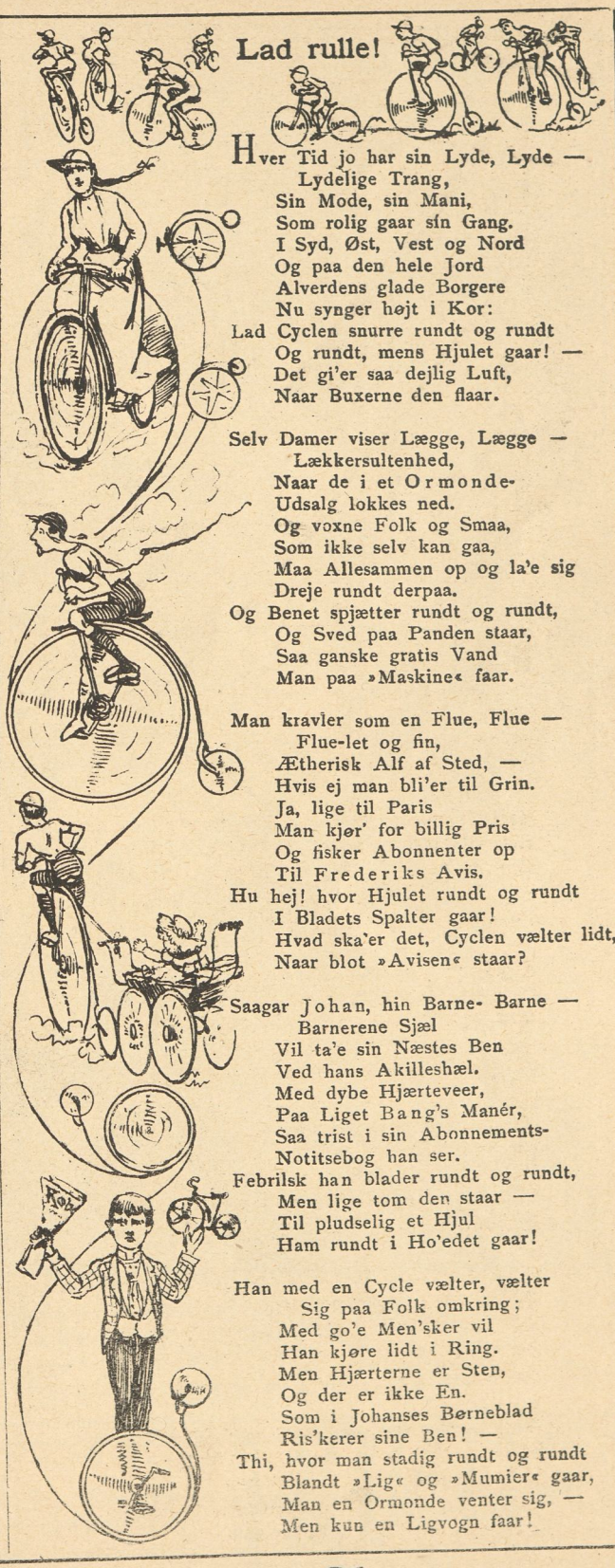

Lad rulle!

Hver Tid jo har sin Lyde, Lyde —
Lydelige Trang,
Sin Mode, sin Mani,
Som rolig gaar sin Gang.
I Syd, Øst, Vest og Nord
Og paa den hele Jord
Alverdens glade Borgere
Nu synger højt i Kor:
Lad Cyclen snurre rundt og rundt
Og rundt, mens Hjulet gaar! —
Det gi'er saa dejlig Luft,
Naar Buxerne den flaar.

Selv Damer viser Lægge, Lægge —
Lækkersultenhed,
Naar de i et Ormonde-
Udsalg lokkes ned.
Og voxne Folk og Smaa,
Som ikke selv kan gaa,
Maa Allesammen op og la'e sig
Dreje rundt derpaa.
Og Benet spjætter rundt og rundt,
Og Sved paa Panden staar,
Saa ganske gratis Vand
Man paa »Maskine« faar.

Man kravler som en Flue, Flue —
Flue-let og fin,
Ætherisk Alf af Sted, —
Hvis ej man bli'er til Grin.
Ja, lige til Paris
Man kjør' for billig Pris
Og fisker Abonnenter op
Til Frederiks Avis.
Hu hej! hvor Hjulet rundt og rundt
I Bladets Spalter gaar!
Hvad ska'er det, Cyclen vælter lidt,
Naar blot »Avisen« staar?

Saagar Johan, hin Barne- Barne —
Barnerene Sjæl
Vil ta'e sin Næstes Ben
Ved hans Akilleshæl.
Med dybe Hjærteveer,
Paa Liget Bang's Manér,
Saa trist i sin Abonnements-
Notitsebog han ser.
Febrilsk han blader rundt og rundt,
Men lige tom den staar —
Til pludselig et Hjul
Ham rundt i Ho'edet gaar!

Han med en Cycle vælter, vælter
Sig paa Folk omkring;
Med go'e Men'sker vil
Han kjøre lidt i Ring.
Men Hjærterne er Sten,
Og der er ikke En.
Som i Johanses Børneblad
Ris'kerer sine Ben! —
Thi, hvor man stadig rundt og rundt
Blandt »Lig« og »Mumier« gaar,
Man en Ormonde venter sig, —
Men kun en Ligvogn faar!

Hermed følger et illustreret Annonce-Tillæg.

Stram Linedans.

En Statsmandsproduktion af den Kaliber
Har viist den Højhed, Folkehjærter huse:
Selv Berg kan bære over, naar det kniber,
Med »denne Hørup«, som han vilde »knuse«.

PUNCH udgaar hver Torsdag. Pris 2 Kroner Kvartalet. (Enkelte Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle kongl. Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor, Kjøbenhavn, Kronprinsessegade 34

Mapper og Pragtbind til Bladet: 2 Kr.

Redigeret af Angelo Haase, udgivet af og trykt hos C. Simonsen i Kjøbenhavn.

1891. Torsdagen den 15. Juli. Nr. 29.

Et vanskeligt Spørgsmaal.

— Moer! Hvordan kan en Adelsmand blive borgerlig viet?

Ministerskiftet.

Mens den frie Kjærlighed sin Kaabe
Bredte over St. Georgs Tilbedere
Og lod dem til næste Rigsdag haabe,
At han fik et Tilskud af de federe,
Volded' brat Martyrens onde Genius,
At der kom en Hund i det Spil Kegler:
Ned af Taburetten steg Scavenius,
Og sin egen Sø St. Georg sejler.

Derfor finder man i »*Politiken*«
Daglig lutter Graad og Tænders Gnidsel,
»*København*«, som hører med til Kliken,
Farer op, som stukken af en Tidsel.
Wiinblad fælder sine stride Taarer
Over hver Forhaabning, som gik fløjten;
Goos nok ingen af de tre bedaarer,
Derfor er Humøret trist i Sprøjten.

Derfor rumler ved Metamorfosen
Disse tomme radikale Tønder;
Eedvard, skjønt han stammer ned fra Gosen,
Er af Goos aldeles ingen Ynder,
Wiinblad ham paa Lygtepælen klynger,
Rode bander ham som selve Pokker,
Og i broderlig Forening slynger
En Brand-Lilliekrands de om hans Lokker.

Anno fir' og firs med samt den salig
Nye Socialist af Graven manedes.
Knap dog hermed hos en Radikal i
Bentheims Korps til Sindsro Vejen banedes,
Saasom Minderne fra hin Tid rumme
Mellem demokratiske Ballader
»*Politikens*« Hasselkjæp og Brumme-
Redaktør plus andre gamle Skader.

Stakkels Eedvard vil ved *Logos* sværge,
At for Aanden stænges Frihedskravene,
Naar man skaffer sig en »Kirkeværge«
Til at være Kirkens »Ansvarhavende«.
At en Evropæers Vej er strøet med
Torne, kan man læse i hans Piece;
Men, foruden den, som han er født med,
Fik i Fredags han en extra Næse.

I Henhold til Lov af 1ste April 1891 ang. Ordningen af Fæstevæsenet i dette fordummede Land, vil følgende Fæstekontorer være at anerkjende som kauchere:

Centralbureau: Integade. Chef: Stats- und Haupt-Fæstemand Georg. »*Børstidende*«, Engagementsforretning for Se- og Blasfe-miter; »*København*« for Mindreaarige og andre Lærlinge i Rygtesmede-Professionen; »*Tilskueren*« for Fabrikanter af nergaardende Artikler i alle moderne Brancher; »*Illustreret Tidende*« for skrammererede, literære Lakajer af ældre Aargange; og endelig »*Cheferiet Fallesen*« for Midas-Guldsmede, Bloch e-drejere, samt Alle og Enhver, der er villig til at paatage sig Interieur-Gjerning »i Provinsen«.

Efterstaaende Regler bliver at iagttage

1. Forretningens Lokale skal forsynes med den højeste Oplysning og være saaledes indrettet, at det kan saare og skræmme alle Indfødte. Det anbefales at tage den udødelige Strindbergs »røda rummet« til Mønster. En Udenomsbekvemmelighed til Opstalding af »Menneskedyr« bør forefindes og stilles under sagkyndig Ledelse af Overrøgter So. Skamdrup. Han assisteres af Timelærere, der tituleres »smukke Venner«, og Mugningen besørges af en dertil ansat Matros, som anbringer den i Forretningen »Københavns« Kælderetage.

Der ses ikke saa meget paa Udstyrelsens Sømmelighed, som paa forsvarlig Urenlighed i Lokalets Vedligeholdelse. Det kan ikke tages i Brug uden at være stemplet af Stats- und Haupt-Fæstemanden, og det bør ikke anvendes i andre Øjemed uden foregaaende omhyggelig Desinficering.

2. I Fæstekontorer for Kvinder skal Betjeningen fremfor alt være »mandig«. Kun frigjorte Kvinder med Attest for modig Vandel blive antagne, og man vil tage særligt Hensyn til Attester, der er nedskrevne paa aftyggede Sevenboms-Blade (Karl Gjellerup's Brugsanvisning anbefales). De priviligerede Fæstefruer, Amalie Skram og Erna Juel-Hansen, vil have at paase, hvorvidt Ansøgerinden opfylder alle Fordringer i Retning af Frigjorthed.

3. Fæstemanden har at føre tvende Bøger, der indrettes efter Georgs Forskrift og approberes i Inte-

gade. I den ene føres et Navneregister over alle de eneste Forfattere, der dør i Norden, og som derfor vil være at anbefale paa det Uhyrligste. I den anden optegnes samtlige fordummede Hyklere, der ikke har søgt Engagement gjennem Stats- und Haupt-Fæstemand Georgs Kontorer.

Fæstemanden skal derhos være forsynet med de af Georg godkjendte Attest-Blanketter, der dog ogsaa kan betragtes som gyldige, naar de er underskrevne af Halv-Fæstemand Edvard. Det bemærkes, at Attest-Blanketterne, der er bestemte for de i Fordummelses-Protokollen opførte Personer, mildest talt bør være affattede som følger:

»Vi Georg bevidner, at vedlagte skabagtige Undermaaler er Medlem af den Støbning, der staar samlet omkring Dyden og Dumheden, med Talentløsheden, Stymperagtigheden, Hykleriet og Snobberiet i en tæt Forskansning mod Alt, hvad der er af aandelig Bevægelse, af Liv og Fremfærd i Landet« (Politiken, den 10de Juli).

Stats-und Haupt-Fæstemanden er ene berettiget til at tage Udskrift af tyske Originaler til Brug i Forretningens Førelse, hvorimod han ikke er pligtig at meddele uvedkommende Statsavditører disse Udskrifters Oprindelse.

4. Fæstemanden er forpligtet til at give alle rettroende Tjenestesøgende de paalideligste, højeste Oplysninger om Georgs eminente Betydning som Jordemoder for alle aandelige Begavelser samt for Eedvard. Det behørige Grin til Journalister bør føres paa Lager og udleveres *franco* og pr. Forlangende.

5. Fæstemanden er berettiget til at oppebære følgende Vederlag:

a. For Indskrivning i Protokollen: En Tændstik til Brug under et fremtidigt Protokol-Eftersyn.

b. For Anvisning af Forlægger, Udstedelse af Berømmelsesbevis samt obligate Trompetstød, beregnede for Livstid: Udsigt til Statsunderstøttelse.

c. For at anbringe Personer, der er umulige til Hvadsomhelst: En Præmie-Cycle paa Johans Regning.

d. For Aften-Arbejde under en Kainz-Forestilling: Frikort samt gratis Klap-Salve mod haard Hud i Hænderne.

e. For at give Anvisning paa Folk, der har den stygge Vane at gjøre kort Proces, naar de kaldes »Slyngler« og »Slubberter«: Et Svømmebælte til Brug ved Vandgange i Overretten.

f. For at skaffe Normænd og Svenske Berømmelse i Kjøbenhavn: Fri Adgang til Strindbergs salig afdøde Forsøgstheater.

g. De anførte Taxter gjælder ikke for Rumlepotte-Fabrikanter o. desl. Personer, for hvilke Vederlaget bliver at erlægge efter Overenskomst.

6. Fæstemanden har at gjøre jævnlig Rede for sin Virksomhed, saa at han efter Omstændighederne kan faa Patent som hylende Dervisch eller literær Grædekone.

7. Fæstemanden maa til enhver Tid kunne fremlægge sine Bøger; dog er det Stats- und Haupt-Fæstemanden forbeholdt at stryge i de senere Udgaver for i rette Tid at kunne gaa fra sine Ord. Ligeledes forbydes det paa det Strengeste alle andre Fæstemænd at sidde i trange Kaar eller paa nogen anden Maade skaffe sig billig Adgang til et Martyrium.

Hvorefter alle Vedkommende sig have at rette.

Stats-und Haupt-Fæstemand Georg.

Telefon-Adresse: *Berliner Tageblatt.*

Paa Pumperne.

Uha da, sikken en Sommer! — den
Er prægtig, det forstaar sig;
Men Ingen veed, naar man gaar hen
Og no'et i Ho'edet faar sig:
Thi, bedst som Solen klar og hed
Kun lutter Fryd bebuder,
Saa kommer der en Pumpe ned
Fra Skyen og gjør Knuder!

Der gives ingen Paraply
Og ingen Badehætte,
Hvorunder man kan finde Ly
Og væk fra Pumpen spjætte;
Men det er lovlig trist, at man
I sine Ferie-Timer
Skal spille gratis med i Vand-
Og Pumpe-Pantomimer.

Ske, hvad der vil! — Vi maa se til
Og sige Tak og Amen,
Naar Pumpeværket er paa Spil
Og ta'er os Allesammen;
Den ikke Spor af Hensyn har,
Naar den er vild og bister, —
Forleden snappede saagar
Den jo en hel Minister.

Man siger, Kammerherren staar
For Tur til næste Trækning;
Jo pyt! — Han nok en halv Snes Aar
Endnu vil finde Dækning.
Johan har vældig travlt og la'er
Ham allerede plumpe, —
Men, skjønt han Vand i Sprøjten har,
Bli'r den dog ingen Pumpe.

Paa Landet alle Folk maa gaa
Omkring med hede Ører,
Mens Bentheim lader Pumpen gaa
Med Berg som Sprøjtefører.
Men værst dog i Kasino tog
Det fæle Uvejr fat: Alt,
Hvad der hed Direktion, den slog
Omkuld, — men de paa Watt faldt.

Naa, lige meget! Storm og Strid
Skal bare støt man trodse;
Alt her i Verden har sin Tid,
Og det har Pumper osse.
Thi, som en vis Kaminraad spaar
Trods Tvivlere og Spottere:
Mens Sommertiden gaar, vi faar
Det godtere og godtere.

Gjensynets Glæde.

— Næj! Naa skulle dov den Unne knækk' i din forbannede Hals, Mads! Æ do aasse kommen te Marke' i Daw, dit gamle Kræ!

Sagesløs?

— Nu har vi ventet en halv Time paa Præsten; kommer han altid saa sent?

— Ja aal Ti; men A laster saamænd ett æ Præjst saa møj for de', for han sejer trowle hwer Sønda, te om Gud will, blywer æ Tjennest næjst Gaang Klokken 10; — men A tøkkes, te de æ besønnerlig, Waaherr aaller will bønhør' ham.

Til gode Mennesker.

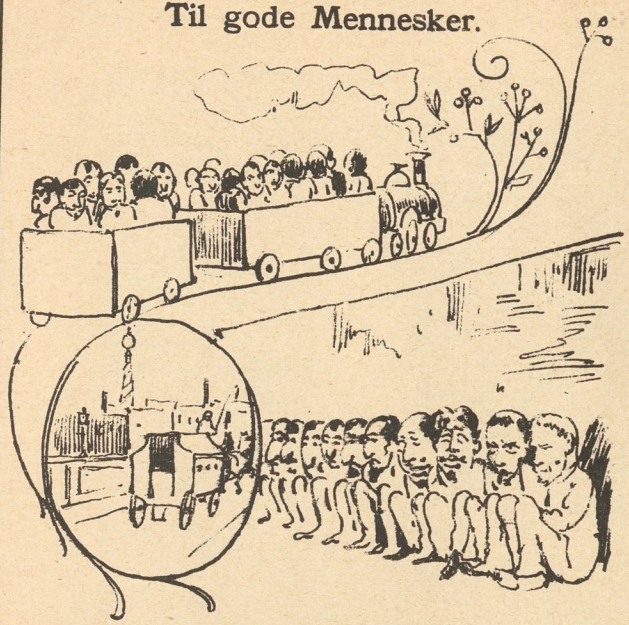

Mens Danskerne paa Ruslands Jord
Blev voldsomt populære,
Saa sidder de, som duer i Nord,
De stakkels Evropæere,
Forladt blandt Folk, som inte duer,
Thi bag vort Lands Kinesermur
Er inte godt at være.

Her lider de af Sorg og Savn,
Til deres Tid er omme;
Kun paa en Tur til Christianshavn
De af og til kan komme,
Og maa dog ej Stipendier faa,
Nej, alt de selv betale maa,
Og det i dyre Domme.

De tør i deres bedste Skrud
Ej Ruslands Jord betræde,
Hvor Mænd og Cohner hældes ud
Med de smaa sorte Spæde.
Her maa de nøjes med, uha!
Den Russerhob, som stammer fra
H. Triers Badstuestræde.

Nej, Lykken for en Evropæer
Knap leger med Guldtærning,
Han faar kun Lov at rejse her
Med Berg til Mols og Herning,
Men, vil han rejse pr. Honnør
Laan hos en Scenes Direktør,
Er det en haabløs Gjerning.

Se derfor vil vi redebon
Det Tillidshverv annamme,
At rejse Midler til et Fond
For den betrængte Stamme,
For hvilket de, som duer i Nord,
Kan rejse did, hvor Pebret gror,
Og ryge med det samme.

Foraarsgrønt.

Kere Bob.

Ida hvil jaj skræve til dig, for at la dig hvide, adt vi har haft Ægsame i vores Skole, aa de gig mig mejed got i Naturhistorie, vor je feg tg, men i Redtskrivning fek je sledt aa i dansg feg je osse sledt aa ovenpaa disse danske Sledter kom jaj i Gegraffi op i di øiropæiske Sledter, vor jaj osse feg sledt, fordig je husgede igge anned, en som a den østøiropæiske Sledte va de samme som den arabigske Ørgken, vor Georg Brandeses aa di andre Øiropærers Forfædre gig omkring i, liesom di vare rontossige, i hele forretyve Aar. Noed bædder gig de mej i Rellijon, vor je feg mdl., fordig jej konne husge Navnene paa none a di smaa Profedter; men Arond Jacobsen, som kom ob i di store Profedter fek ◐ fordig han kente egge Navnene paa andre end paa Georg Brandes, aa der skal nog være tre store Profedter foruden han. I Hestorie feg jeg osse mdl., fordig jaj be hørt i Neros Hestorie, aa der kunne je bare den Ramse, a han udbrette Ødelægkelse, Skænssel aa Fordærrelse trent omkreng sej, aa da Leren sporte mej, va de skulle betyde, saa sa je, at de va saadan noed, som a han sto paa Jørnet aa solte Aftenbladde. Aa je prøvede paa og stigge min Gamle den Plade, adt mdl. skulle sie mejet dejli, men han sae, a je sku egge komme mæ den Hestorie te han, aa Ennen paa Hestorien be, adt je fek mej none væmelie Strambogs, aa de ka je tagke disse Engdioter a Lerere for; fordig di ha vaaren saa partigske, a di hade skrævet Obgaverne paa Sæler aa lat vos trægke vær sin Sæl, i Stedden for, at di skulle ha skrævet Karagterene paa Sælerne aa lat vos trægke dem, va der jo bare var en sembel Kundsekvends a Fremgangsmaadden aa bædder stemmende mæ Nutidens Lihedskrav, ti vofor ska di, der sidter paa føste Bohr altid begonsties aa ha alle ugeerne, mens vi, der sætter paa siste Bor, faar egge anned end Maalierne? Jej ka egge faa annedt i midt Hode en, a de æ en skameli Uredtfærdihed mod vos, der bier forbigaaede mæ di goe Karreterer, for vi betaler liesaa mejed i Skollepenge, som di paa føste Bor, aa man ka dera se, a de æ sant, va der staar i Sjosigjaldemokradten, a de altid er di højere stellede i Samfonnet som begondsties paa di Laveres Bekosting. Men etter Ferrien ska de osse være Alvor mæ aa faa obredtet en Favforening for Skolledrænge, aa de føste Spørsmaal paa Proggramet ska do være en Priskorandt for Karagtérene.

Din hengivendes

Ejnar Jørrensen.

P. Skr. Æ de sant, at Kristofer Kristofersen æ been bange for Falkmands Unsielse forleen Da i Nasjonaltienden?

Fra paalidelig Kilde.

Efter at den ældste af de tre evropæisk berømte Gebrüder Cohn for kort Tid siden havde aflagt en fransk Visit i sin Fædrenestad Jeriko, indeholdt det derværende Organ for den højeste Grad af Hvidløgn i Orienten følgende historiske Oplysninger i Anledning af denne Broders »Besøg«.

Vor berømte Landsmand, Georg Cohn, der desværre endnu ikke har kunnet faa den ham tilkommende Plads som Professor i Æsthetik ved Universitetet her i Byen af den let forklarlige Grund, at her ikke findes noget Universitet, har som Følge heraf atter maattet begive sig bort til sin babyloniske Landflygtighed og exilere oppe i det fordummede, barbariske og hykleriske Danmark, om hvilket hundsfotiske Land han inden sin Afrejse meddelte os og nogle andre af hans gode Venner følgende gruopvækkende Oplysninger:

Danmark er beboet af det mest reaktionære og idiotiske Folk under Solen. Kun et meget ringe Antal Mennesker, de saakaldte Overmennesker, har literære Interesser; den øvrige Del af Befolkningen er aldeles fremmed for Hovedstrømningerne i det nittende Aarhundrede; ja, selv en saa fremragende Forfatter som vor udødelige Landsmand, Georg Cohn, har saa vanskeligt ved at finde Læsere, at han ikke sjældent ser sig nødt til at aftrykke større eller mindre Partier af andre Forfattere i sine Arbejder, blot for at disse kunne blive læste af Recensenterne. Endog Landets næsthøjeste Ret er i den Grad blottet for æsthetisk Sans, at den nylig idømte ovennævnte enestaaende og fremragende Stilist en større Pengebøde bare for hans »ejendommelige Skrivemaade«, og den lovgivende Forsamling var borneret nok til at nægte ham en livsvarig Hædersgave paa 6000 Kr., som hans gode Venner i den Anledning fandt, at han nok kunde trænge til.

Tolerance findes der ikke Spor af, og navnlig forfølges Jøderne paa den samme barbariske Maade som i Rusland. Om Sommeren f. Ex. faar de ikke Lov til at bo i Hovedstaden, men bliver fordrevne derfra og maa søge Tilflugt i en lille Fiskerby ved Navn Taarbæk, hvor mange af dem maa friste en højst kummerlig Tilværelse i meget primitive og lidet rummelige Boliger. I Spidsen for Antisemitterne staar en vis Hr Punch, der blandt andre Nederdrægtigheder idelig titulerer Georg Cohns Hovedorgan der i Byen »Jødebladet«, hvad der selvfølgelig er en blodig Fornærmelse — mod Jøderne. Forfølgelserne mod disse gaar endog saa vidt, at de Danske tænker paa at sætte Georgs yngre Broder, Eedvard Cohn, ud af Eedens Have, hvor han som Folkethingsmand har udmærket sig ved at indføre en ny og forbedret Eedsformular, nemlig at sværge ved Logos, og hvor han har hentet Ideerne til sine bedste dramatiske Værker, hvis Hovedfigurer slaaende minder om Eedens Have før Opfindelsen af Figenbladene. Ja, den yngste Broder skal endog i Følge en hertil indtruffen bedrøvelig Børstidende været kastet i et skummelt Fangetaarn paa Grund af en temmelig livlig Skildring fra Edens Have.

Som yderligere Bevis paa Intolerancen tjener, at Avtoriteterne nylig var lige ved at lade en Israelit henrette, skjønt han ikke havde bedrevet andet end at tage en gammel Frakke fra en Mand, der ikke længere havde Brug for samme, og foræret den til en anden. Forgjæves forestillede man Øvrigheden, at der var dem, som var meget værre og ikke blot tog Klæderne af Kroppen paa deres Næste, men endog flaaede ham ganske og aldeles og endda gik frit omkring, og det skyldtes ene og alene »Politikens« energiske Indskriden, at Staklen fik Lov at beholde Livet.

De faa virkelig frisindede Mennesker, der endnu er tilbage, finder sig i disse sørgelige Forhold, fordi de veed, at Russen ligger for Kronborg Slot, og er parat til at give de Revolutionære deres Knut.

Sommerlyst.

Naar Sommerferien meider sig
Med Sol paa de blinkende Vande
Og Skolebørn sig begive paa Vej
Alt til de fremmede Strande,
Saa kommer der først den rigtige Fart
I alle Slags festlige Møder;
Veltalenhedens Honning saa rart
Det daglige Liv forsøder.

Casinos Aktionairer har set
En af deres store Dage,
Hvor Kassedirektøren blev bête,
Og Flere traadte tilbage.
Adskillige Repræsentanter saa
Man uventet tage Ferie;
Men med det Første begynder man paa
Den næste gemytlige Serie.

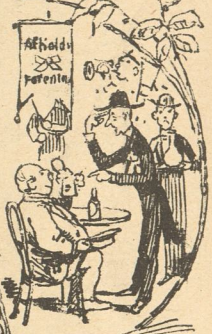

De Afholdsmænd under Sang og Klang
Omhyggelig have drøftet,
Hvad Øl der maa drikkes i Danevang,
Naar Ingen skal blive for »løftet«.
Saavidt som det blev os Andre bekjendt,
Alkoholometrisk de maale,
At mer end 2 og 1/4 Procent
Det kan man nu slet ikke taale.

Hr. Exminister Scavenius
Har sine Vælgere spillet
Forleden et lille lystigt Puds,
Der nok for Resten har drillet.
Al Tvivl om Svigten af Hjerterne jog
Han ud — af alle Kræfter!
Og dog som Minister han Afsked tog
Allerede Dagen derefter.

En morsom Sommerferie, som
Kom rigtig bekvemt for somme!
Men hvorfor tale mere derom?
Vi siger blot: Velbekomme!
Til *„Politiken“* og *„København“*,
Der begge var dygtig oppe —
De vilde fylde et dybtfølt Savn
Ved Hjælp af Hr. Amtmand Hoppe!

Blandt andre Gutter, der er mødt op
Som Sommerferiegjæster,
Er Vognmandskuskenes hele Trop
Til Sorg for Herre og Mester.
Gjør Skraldemændene Alvor af
Deres store Strike i Staden,
En liflig Odeur det sikkert gav
I Sommerferien paa Gaden.

Nu ville vi dog med frejdigt Sind
Vor Sommerferie nyde;
At Statsskibet gaar for gunstig Vind,
Derpaa tør Varslerne tyde.
Vi vil ikke tænke paa Sorg eller Savn
Eller Bergs forjættede Helfærd,
Især da Smaapurkene i *„København“*
Jo raader for Byens Velfærd!

Hermed følger et **illustreret Annonce-Tillæg.**

Opsigelse?

— Tragediante?
— Comediante!

PUNCH udgaar hver Torsdag. Pris 2 Kroner Kvartalet. (Enkelte Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle kongl. Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor, Kjøbenhavn, **Kronprinsessegade 34.**

Mapper og Pragtbind til Bladet: 2 Kr.

Redigeret af **Angelo Haase**, udgivet af og trykt hos **C. Simonsen** i Kjøbenhavn.

1891. Torsdagen den 23 Juli. Nr. 30.

Misforstaaet?

— Maatte jeg ikke be'e Fruen om at vær fri for det Uhr i mit Kammer?
— Hvorfor det, Stine? Jeg har netop givet Dem det, fordi det gaar saa udmærket.
— Ja, det kan godt være, Frue; men jeg kan ikke sove længere end til Kl. 6, saadan et Spektakel gjør det.

I Lejren.

Kong Chresten har samlet en Hær til Strid,
Den ligner for Resten ikke saa ganske
Hin Fylkning, som selv han døbte »de Danske«,
Men snarest en Lejr fra Wallensteins Tid,
Som glæder sig ved en udsøgt og lækker
Forsamling Pandurer, Kroater og Czeker
Og Magyarer
Samt hele Skarer af sorte Husarer
Og blakkede »Jenser« med vovet Trøje.
Selv Landsknægte findes, hvis klamme Hænder
Alt andet end Arneflammer tænder,
Og med Principper tilstrækkelig sløje.
— Jo, Tak! Vi kjender
Hans Bent- og Pappenhejmere nøje.

Og midt i Klyngen, med hastemte Miner,
Staar Henning Jensen og røgter sit Kald
Som Bandens Feltpræst og Kapuziner
Og troende Chresten i hvert et Fald.
For Øjeblikket er han i Færd med
At gnide Rusten af Kniven i Ærmet,
Der, modsat »Krigskassen«, har den Skavank,
At man har sit Mas med at holde den blank.
Kun Skade, han ikke kan gnide den slemme
Bekjendte Gravrust bort af sin Stemme,
Der minder om den Gang, hin Herrens Mand
Selv satte Bogømonarken i Band
Og loved', at han, som St. Jørgen mod Dragen,
Mod »Ødelæggeren« Berg vilde gaa,
Selv om han den Vanskæbne da skulde faa
At ligge paa Torvet i Middelfart slagen.

Som Marketender en »ren« Socialist
Udskænker røde Snapse til Hæren,
Der kæmper for Byttet og blæser ad Æren,
Samt ypper villig paa korteste Frist
Med hvem det skal være Familietvist
Og slaar sine Fæller Kruset i Skallen,
Saasnart blot Galden
Octavius Hansens Tendenser røber,
Og giver Partiet som Overløber.
— Et savnes kun her: Det er Feltherresnillet,
Der raaded', hvor Pappenhejmerne stred,
Og ved den næste westfalske Fred
Maa Berg, skam, igjen betale Gildet.

En flyvende Hollænder.

Korrespondancer fra Integade.

Brødre i Aanden!

Og i Antwerpen. Vi frie Sønner af det fordummede Land skylder Jer en Tak. Derfor disse Korrespondancer.

I har druknet vor store Georgs pengelige Skuffelser i irisfarvede Champagnestrømme, da han drog ud for at finde ny Jord i Hollænderdybet. Og han fandt det. For nu veed han, hvad han har vidst saa længe, at vi aandsfrie, mandige Mænd i Norden er i Virkeligheden skabte som Hollændere. Han har vasket vort Linned i eders smaa Kanaler og lagt det til Tørring i sin ganske lille Broders Avis. Hvad kan da vi andre af Bunken vel gjøre Andet end at skrive os vor sidste Beklædningsgjenstand af Kroppen, for at I kan kjende Alt, hvad der er er af Liv og Fremfærd i Norden.

Mægtige Hovedstrømninger er i stadig overmenneskelig Bevægelse i dette usle Land, der mod Øst grænser til Integade, mod Vest til Badstuestræde. Er det Aandsfrihedens Kamp mod Snobberne, disse vore Fædre og Værger, der staar i tæt Forskansning om Goosejernes hundsfotige Enfoldighed? Ingenlunge. Er det vor mandige Eedvards fornemme Forsøg paa at presse Theater-Kammerchefen ned til det ukonfirmerede Standpunkt, hvor »I Provinsen« er en passende Underholdning for Abonninerne? Ingenlunde. Ingenlunde. En langt større aandelig Bevægelse har bragt alle Nordens krumme Profiler til at bæve i aandeløs Spænding.

Vi skal have et nyt Theater! — Ikke et frit Theater. For det bliver et dyrt Theater; kun Ferdinand kan kjøbe det. For han har ingen Penge.

Ude i Panoramabygningen, hvor I Hollændere slog større Rundstykker op, end man i dette elendige Land kan bage, vil Ferdinand nu istemme Fremskridtets sejrrige National-Sang: »In diesen heiligen Ha..a..a..ansen!« Vor store Georg har mod en ringe Statsunderstøttelse tilbudt at oversætte Sangen paa hollandsk for at hædre de afgaaede Ejere. Alle Danmarks aandsfattige Indvaanere stimler sammen i Jernbanegade. Spændingen er uhyre.

* * *

Den 11te Juli

Vi traf Ferdinand igaar. Han gav en Bajer! Vi klinkede paa Theatrets Velgaaende; hele Norden taler ikke om Andet.

Lutter Førsterangskræfter er engagerede, med Venstre-Revyernes geniale Skaber, Hr. Vilh. Petersen, som Primarius. Der paatænkes opført en Lokalisering af »Bryggeren i Preston«, med Hr. Vilh. Petersen i Udsmiderens Rolle. Elskerne og de tragiske Helte vil blive spillede af Hr. Vilh. Petersen, for saa vidt hans Omklædninger efter de komiske

Roller vil tillade det. Iscenesættelse og Instruktionen besørges af Hr. Vilh Petersen.

Det forventes, at vor uforlignelige Eedvard vil aabne Saisonen med en politisk Revy, hvori han erobrer Theater, Literatur og Kunst, og hvor rundbuede Kvindeformer i knitrende Atlask vil afløse Fortidens Rundmalerier.

Ligeledes er der Haab om, at Abrahams vil lade sig nøje med 100,000 Kr. i Erstatning,

* * *

Den 12te Juli.

Igaar gav Ferdinand ingen Bajer. Vi tvivler i det Hele taget meget om, at denne Mand egner sig til at staa i Spidsen for et Theater, der skal styres af en saa fremragende Dramaturg som Vilh. Petersen. Naturligvis giver Ministeren ham en Bevilling. I dette taabelige Land hylder man nemlig den latterlige Skik, at Ministeren selv besørger sine Forretninger.

Hos Theaterdirektør Hansen. Han gav et Glas Portvin. Fra hans geniale Blik lyste den nye Bygnings Stuk os i Møde. Hans Theater vil blive forsynet med Siddepladser, et Rum til Orkestret og en Kasse til Anbringelse af Souffløren. Scenen vil blive oplyst af Lamper og Gulvet belagt med Brædder. For at lette Billetsalget har han fattet den originale Ide at opføre et Billetkontor, og til Ydermurene har han tænkt at anvende Mursten. Ordene flammede fra hans mørke Læber, da den store Mester nævnede Ordet »Mursten«.

Hele Kjøbenhavn fortæres af Spænding.

* * *

Den 14de Juli.

Ferdinand har faaet Bevillingen! Gav i den Anledning to Bajere. Hvor latterligt: den udmærkede Direktør maa kun spille Enaktere. Man tænke sig! Hvorledes er det muligt at saare og skræmme sit Publikum med Enaktere? Den Dinesen-Nellemanske Undertrykkelse af al Aandsfrihed i Norden har aldrig fejret en taabeligere Triumf.

* * *

Den 15de Juli.

Storartet Nyt! Luftkastellet væltet! — Af Tømmermester Sørensen. Et Panorama-Skrig har rejst sig over hele Norden.

Hos Hr. Hansen. Kl. 2 Nat. Vækker hele Familien. Han er noget bleg, men mener dog, at den hellige Grav er vel forvaret.

Hos Hr. Sørensen. Kl. 4 Morgen. Vækker hele Huset. Han siger Ingenting. Der er Tømmer i Hr. Sørensen.

Hos Ferdinand. Han raser. Kom forleden fra Helsingør for at se til sit Theater, — saa laa der et Hus! Tiderne forandres: Fortidens Hr. Sørensen havde til Mundheld: »Læg op, Ferdinand«; nu er det Ferdinands Tur at raabe: »Der er en bag!« For det er Penge, der skal lægges op, men Ferdinand har aldrig lagt Penge op. Uhyrlig Spænding.

* * *

Efterskrift.

Tragedien er endt. I det stolte Hus, hvor Nilen vandede Hollænderens Jord, vil Ferdinand aldrig komme til at gaa rundt paa Gulvet; der er ikke andet end Tømmermænd tilbage efter Rusen. Hvad har vi nu til Minde om Hollænderens glade Dage? — Kun Georg og Amagerne.

Men den store aandelige Bevægelse fra disse spændende Dage vil rejse sig med fornyet Kraft, og Aandsfrihedens oplyste Journalister vil med Ro kunne se Agurketiden i Møde. Thi, vel ejer vor elendige By et frit Theater og fire umulige Theatre, og intet af dem betaler sig. Men lur den evigglade Ferdinand! Han skal nok vide at finde en Grund til et nyt Theater.

To Redaktører.

I Sorø Amt
Udgaar et saare stramt
Og livligt Venstreblad
Med udsøgt Andemad.
Aa Tingelingeling for Jensen!
Han redder Existensen
Som vældig Redaktør
Og Sprøjtens Krigshumør.

Ved Bladet han
Dog har en Sidemand,
Navnkundig bredt og vidt
Blot ved sin Appetit.
Aa, Tingelingeling for Tauber!
Han nøjes ej med Skovbær,
Naar han fra Vedby Kreds
Paa Vej til Thinget ses.

Hos disse to
Har Venskab, Fred og Ro
Istemt sin Svanesang
Og gik al Kjødets Gang.
Aa, Tingelingeling for Nejerne,
For, mens de bid's som Hajerne
Den ene Redaktør
Den anden vældig kløer.

Til Tort for Soer
De mod hinanden foer
Lig et Par Furier,
Ladt med Injurier.
Aa, Tingelingeling for Retten
Der skulde dømt i Trætten,
Da Bladets Styrismænd
Saagar var med paa den!

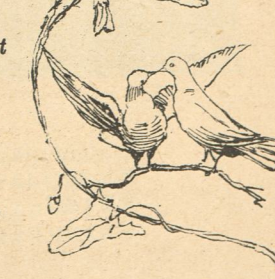

Dog, før det kom
Til Stævning og til Dom,
Slap Tauber-Jensens Blad
For Sagens varme Mad.
Aa, Tingelingeling for Parret,
Som Rettens Kasse narred',
Som *„schlägt sich und verträgt Sich“* og fik Saaret lægt.

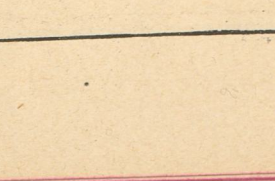

For Tauber er
»Forligsbestræbelser«
Nok ikke banlyst mer,
Som man af Sagen ser.
Aa, Tingelingeling for Bladet,
Hvor Tauber er ved Fadet!
Gid ofte hans Avis
Maa med sig selv forlig's.

Av!

Examinator: Hvad er det for en Plante?
Examinand: (tier).
Examinator: Det er en Tomat. Kjender De ikke en Afart af Tomaten?
Examinand: Jo, Avtomaten!

Flot.

— Jeg skulde have et Stempelmærke.
— Af hvilken Slags?
— Aa, lad mig faa af de bedste, De har?

Det glade Kjøbenhavn.

Der er saa Meget, som man faar at høre,
At næppe nok man tør det Halve tro.
Nu hedder det sig, de vil gjennemføre
Den kjære Boulevard til Langebro.
Det bliver da en ordentlig Ravage
Imellem alle de Knaldhytter, som
Har længe prydet Vesterbros Passage —
De falder nu foruden Lov og Dom.

Vort kjære Tivoli vil sikkert pynte
Den nye Boulevard — ja, fremfor Alt.
Og den kan trænge til det — Folk begyndte
At finde Etablissementet skralt.
Der mangler Træer og Buske hist i Parken,
Saa lød det, Blomsterflor og Kildevæld!
I »Berlingske« drog Signor B. i Marken,
Men rigtignok med grumme tvivlsomt Held.

Redaktør Carstensen saa grumt tilbage
Paa Tivolis den svundne, gyldne Tid,
Paa Georg Carstensens de svundne Dage,
Paa uddød Aand og længst forsvundet Vid.
Han saa, hvordan de op af Jorden stampe
Den ene Knejpe paa den anden snart,
Og hvordan de, der breder sig som Svampe,
Gjør Publikum til Svampe i en Fart.

Han viste i adskillige Artikler
Sig som en decideret malcontent.
Paa »Montebello« han blandt Andet stikler,
Fordi man den saa sjældent saa i Gang.
Da saa Godard han for hans Røgen sætter
I Skammekrogen, blev jo denne »sint«,
Og ej alene røg han Cigaretter,
Men han røg ganske morderlig i Flint.

Den lille Franskmand blev jo Fyr og Flamme,
Naar Nogen kom til ham paa den Façon,
Saa vilde han nu rejse med det samme,
Men heldigvis dog ikke pr. Ballon.
Den bliver her: Johansen tager Hyre;
Men Dioskurerne Watt-Kjældskov si'er:
Det er just ingen rigtig Sinecure
At skulle være »maître de plaisir«.

Det samme Resultat er Ferdinand Schmidt nok
Desværre kommen til trods Flid og Slid.
Som »maître de plaisir« man skummer lidt nok
Af Fløden i vor jammerlige Tid.
For Øjet stod et herligt Panorama;
Saa revnede Ballonen med et Smæld,
Og Enden for ham paa det skjønne Drama
Blev nok »château d'Espagne« — Luftkastel!

Naa, Ferdinand — han taber ikke Modet,
Hans Lykkestjerne har ham knap forladt.
Om han saa bliver kastet ned paa Ho'edet,
Paa Benene han falder som en Kat.
Og faar han nu til næste Aar Kommando
Paa Tivolis Arena, trygt vi tror,
Vil Watt og Kjeldskov straale med Fernando
Som Trillingstjerne i det høje Nord!

Nyt Projekt. Da det des værre er en sørgelig, men fastslaaet Kjendsgjerning, at den nye Frihavn ved Langelinie allerede har vist sig for lille, saa at den ikke en Gang har været i Stand til at rumme de Avisænder, som er hjemmehørende i »København« og nærmeste Omegn, — har et Konsortium, efter hvad der forlyder i forskjellige Valgkredse, besluttet at kjøbe Panoramabygningen og indrette i dets Midte et rummeligt Vandbassin, der baade kan benyttes som Frihavn og tillige til at opføre Vandpantomimer i. Den sidste Anvendelse vil især finde Sted paa Generalforsamlingerne, naar Aktieudbyttet skal fastslaas.

Med Hensyn til Frihavnens Indretning kan vi oplyse, at der allerede foreligger en Plan fra Civilingeniør Hammerich, der gaar ud paa at benytte saa meget som muligt af det store Rum ved at indrette Havnebassiner i flere forskjellige Etager, dog kun med een fælles Indgang, der tillige skal bruges som Udgang. Derimod vil de forskjellige Etager erholde hver sin Vandgang.

Den fornødne Driftskapital skal allerede være tegnet af Landmandsbanken, som i den Anledning har indgivet Ansøgning til Indenrigsministeriet om at maatte forandre sit Navn til Vandmandsbanken.

Paa Langelinie.

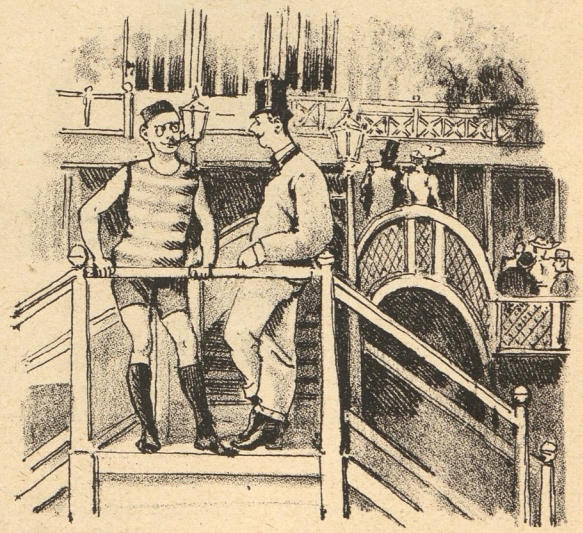

— Har Du set »Middelgrundsfortet«? Det er storartet! Men kan Du begribe, hvordan man kan faa Stene og Grus til at hænge sammen midt ude i Øresund.
— Man bruger naturligvis Fiskelim.

Muddermaskinen KØBENHAVNS Haveri.

(Frit efter *Aarhus Stiftstidende.*)

Det vakte naturligvis den største Sensation i Byen, da det i Mandags Eftermiddags blev bekjendt, at Muddermaskinen København, ført af Kaptajn O. V! Rode, igjen havde lidt Skibbrud ved Indløbet til Hof- og Stadsrettens Havn, hvor Maskinen temmelig hyppig plejer at ankre, naar dens Mandskab har gjort det behørige Mudder i Kjøbenhavn.

Maskinen laa paa tvers af A. Albertis Bolværkshoved lige midt i sin egen Afløbsrende, uden at den dog følte sig generet deraf.

Hvorledes Forliset er gaaet for sig, er ligesaa gaadefuldt som Indholdet af Københavns lyriske Udgydelser. Formodentlig er der kommet Bræk paa Maskinen, formedelst de mange Overhalinger, den har faaet i den senere Tid; thi det ulykkelige Fartøj viste sig paa een Gang at være slemt i Vinden; Vandet skyllede gjennem Lugerne ind i Lastens Huler, som snart var fyldte lige til Vandgangen.

Søvant Matros Oscar Madsen havde efter sigende anmodet Rhederen Johan Knudsen om at lægge ud, da Vejret var saa slemt og det ikke var videre morsomt at bede om godt Vejr for den kombinerede Søret, men Rhederen mente, at Mandskabet sagtens kunde holde sig flot ved at bestille endnu et Par Præmiecykler, og Skroget gik nu paa Pumperne alt, hvad det kunde.

Men, medens man pumpede Abonnenterne af alle Livsens Kræfter, uden at der dog blev Højvande i Kassen, trængte Vandet op gjennem alle Spalterne og slukkede Fyrene under Kjedlerne, hvad der blev en grumme kjedelig Historie for Fyrene, som skulde holde Ilden vedlige; thi nu gik hele Muddermaskinen til Bunds, og det ulykkelige Mandskab, som aldrig nogensinde før er gaaet til Bunds i noget som helst, men altid har taget Tingene ualmindelig overfladisk, maatte vade i Land gjennem deres eget Pludder.

København lider for saa vidt intet Tab ved Strandingen, som dets gode Renomè for længe siden er gaaet neden om og hjem, men det vil naturligvis endnu vare nogen Tid, inden Maskinen igjen kan komme i Orden, saa den kan opfiske tilstrækkeligt Mudder fra Dybets Kjældere og præsentere Publikum noget, der er, mare, ikke rent Vand — paa Maskine.

Der blev Mandag Eftermiddag telegraferet til Københavns Rhedere efter Hjælp, og disse synes ikke uvillige til at udrede en passende Sum for, at Muddermaskinen kan hjælpes op og igjen komme paa nogenlunde ret Kjøl.

— I Følge Telegram fra Ritzaus Rejsebureau har Cykleudvalget sluttet Akkord med Zvitzers Bjærgningsdampskib om at bjærge en Abonnent ved næste Kvartalsskifte imod en Rundrejsebillet paa Væltepeter igjennem Badstuestræde.

Paa Falderebet?

Smagen hos det kgl. Theaters Publikum presses med Vold ned til det ukonfirmerede Standpunkt o. s. v. (»Politiken« d. 16. Juli)

„Ak, var jag kung!" som Ødman si'er,
Saa alle Damer daane
Og Hjærtesukket Ekko gi'er
Fra Klampenborg til Skaane.
At blive Konge, — hvorfor ej?
Det kunde være værre; —
Sæt, for Exempel, at man blev
Theater-Kammerherre!

Hr. Chefen skejer aldrig ud,
Han ej med Muser gantes,
Men skaffer ærligt Underskud
Ved Ibsens Hjælp og Brandes'.
Han trofast sidder Aar for Aar,
Trods Hykleriets Blade,
I Læ bag de smaa Sortes Ring
Og i en lun Blochade.

Han aldrig med bornert Mani
Holdt Vagt om Traditionen,
Men bukked pænt for »Vennen i
Theaterkommissionen«.
Og aldrig har han spildt sin Tid
Med Kunst og anden Gjøglen:
Han Herre er i sit Arkiv,
Men Eedvard — han har Nøglen.

Men Takken — det er sandt, men trist! —
Faar aldrig den, som byder;
Thi, alt imens en sindig Whist
I Ferien han nyder,
Og alt imens han — Rødt er Trumf —
Bekjender fromt Kuløren,
Hans gode Villie stille maa
Til Prygl hos Inspektøren!

Det stod i Bentheims Blad, at han
Er en af disse fæle
Pekin'er, som kun virke kan
For Børn og Barnesjæle! —
Endskjønt det derved uforskyldt
Af Eedvard selv noteres,
At Heiberg og Hr. Esmann bør
Som snarest konfirmeres.

Se, — det er Følgen, naar man har
En Ven, Drabant og Vægter,
Som man i »Berlingske« af bar
Beskedenhed fornægter;
Alt Chefen mangen bitter Kalk
Af Eedvard fik leveret,
Men bedskest var den sidste Snaps, —
Og den var »konfirmeret«!

Hermed følger et **illustreret Annonce-Tillæg**

Orestes forfulgt af Furierne.

Haardt PINGEL hjemsøgt er af en saa tragisk Skæbne,
At han mod den omsonst sig stræber at bevæbne:
Den »Hovedstrømning«, som var PINGELS egen Mo'er,
En Klytemnestras Lod han gav med sine Ord;
Nu dens Erinnyer med Svøber og med Slanger
Forfølger ham, til i sin Mo'er paany han ganger.

PUNCH udgaar hver Torsdag. Pris 2 Kroner Kvartalet. (Enkelte Nummere 18 Øre) Abonnement modtages paa alle kongl. Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor, Kjøbenhavn, **Kronprinsessegade 34.**

Mapper og Pragtbind til Bladet: 2 Kr.

Redigeret af **Angelo Haase**, udgivet af og trykt hos **C. Simonsen** i Kjøbenhavn.

1891. Torsdagen den 30. Juli. Nr. 31.

Den lille Deklamator.

Aage (siger sine Vers frem): »Min bolde Svend, i Morgen er der atter en Dag!«
Tanten: Ja, men hvad vil det nu sige: »min bolde Svend«?
Aage (ganske sikker): En Bagersvend!

En Hund i et Spil Kegler.

Mens Julisolen paa Himlen gløder,
Og „*Politikens*“ Læsere snorker,
Mens Redaktørerne Livet forsøder
For sig og os andre med sure Agurker,
Mens Publikum venter paa, hvad der vil ske,
Og Søslangen har begyndt sin Tourné,
Iskjænkes os pludselig den Opstrammer:
Hvad bør der nu gjøres ved Høgsbroes Kammer?

Det Folkething, som ved Foraarets Komme
Blev hjemsendt med Hædersdiplom paa en Maade,
Berede man vil, før dets Tid er omme,
En Opløsning paa Forhandlingens Gaade!
En stakkels renlivet Demokrat
Skal pludselig skilles fra sit Mandat
Og udelukkes fra næste Serie! —
Det blev en bedrøvelig Sommerferie!

En Gysen alt gjennem Kroppen farer
Paa Moderate og Radikale,
Sin Skuffelse Bojsen aabenbarer,
Og Bajer slaar sig til de Nevtrale.
Tauber, hvis Kreds er saa godt som til Fals,
Faar Bøfstegen i den forkerte Hals.
Og omme i Integadekjæret
Er Tudserne nær ved at tabe Vejret.

Naar Valgkampagnen saa brat begynder,
Kan Venstre sagtens blive forskrækket,
Thi saa skal det klare de gamle Synder,
Før det med nye kan skaffe dem dækket,
Og hverken i Ærtedal eller Kro
Faar det Lov at skjændes i Fred og Ro,
Thi da maa Gaardmænd og Socialister
Igjen hænge sammen som Malle og Klister.

— Men heldigvis er der et Forsyn, der vaager
Selv over en Folkethingsmands Diæter,
Og Suppen, som Journalisterne koger
Paa denne Pølsepind, rigelig spædt er
Med Humanitet af det reneste Vand.
Moralen er, at det aldrig gaar an
At holde Valg, medens Venstre kriges,
Men kun i den korte Tid, det forliges.

Hundedage.

(Frit efter »Politiken«).

Hundedagene er nu godt i Gang.

I disse Dage, der varer fra deres Begyndelse til deres Ophør, plejer saavel Over- som Inte-Mennesker tilligemed deres smaa Aflæggere at føre et Hundeliv og være uhyrlig hede om Ørerne. De ernærer sig af Søslanger og andre Agurker, men kan dog ofte være slemme at trækkes med. Undertiden søger de at forfriske sig ved en Række livlige Vandgange, navnlig i den derefter opkaldte Badstue-Journalistik. Dette er f. Ex. Tilfældet i Aar, hvor de har maattet trække sig tilbage som en Flok vaade Hunde, efter at de har gjort et forgæves Forsøg paa at faa en Ex-Kultusminister anbragt som en rød Hund i et Spil fordummede Kegler ved at skaffe ham Ansættelse som Theater-Kammerchef.

Skjønt den højeste Oplysning forlængst har sat sig ud over den Slags Overtro, er de fleste des værre endnu kun altfor tilbøjelige til at udlede Navnet »Hundedagene« af de Køtere, der paa denne Aarstid næsten daglig faar Mulkter og Domme efter Vintersæsonens Udskejelser.

Det skal derfor paa dette Sted endnu en Gang konstateres, at Hundedagene aldeles ikke er døbte og opkaldte efter nogetsomhelst Menneskedyr, men efter Himmelhunden *Svirius*. Det er en meget rød Hund, der i Reglen har en »Skrue« løs og som holder mere af at ernære sig af Stjærne-Kognak end af sit Ansigts Sved. Derfor kalder Astronomerne den *Svirius* og henfører den til det bekjendte, noget taagede Himmeltegn, der med et latinsk Navn kaldes »*Socialismus*«.

Man har nemlig iagttaget, at paa de Dage, hvor det gaar varmest til, staar Svirius og vore egne smaa Sole fra Integade tidlig op og gaar sammen paa Vælgermøde. Man har da gisnet paa, at de gaar op i en højere Sammensmæltning, og at dette maa være Grunden til, at de rigtige »Sammensmæltere« gaar paa Gløder. Derfor viser man den røde Himmelhund en fin, lille Opmærksomhed ved at tale om Hundedage, hver Gang der fyres saa grundig op under et eller andet Vælgermøde, at den gode gamle Chresten-Tro gaar i Hundene.

Nu skal det villig indrømmes, at Himmelhunden ikke er af særlig forhandlingslystent Temperament. Den kan gjøre det oplyste Vælgerfolk Helvede meget mere hedt end selve Solen Bentheim, der dog ellers sørger for den højeste Oplysning over hele Norden. Det vil populært sige saa meget som, at, hvis Svirius fik hele Overkommandoen i Integades literære og politiske Fagforening, vilde Alt, hvad der dør i Norden, i Løbet af

fem Minutter reduceres til brændte Protokoller. Svirius har saadan sine egne »fixe« Ideer og er ikke den Stjærne, man gnider sig op ad for Ingenting; det har sin Risiko at pleje for stærk en Flirtation med røde Hunde.

Et stort og næsten ubegribeligt Held er det imidlertid, at Svirius lader sig nøje med et Par Hurraer ved Møderne og i Ny og Næ et lille Telegram, der er behørig lavet om »för tilfället«. Ved Hjælp af en saadan sparsom, men vel anvendt Himmel-Mundfuld er det hidtil lykkedes vor højeste Oplysnings smaa Sole at holde den røde Himmelhund tre Skridt fra Livet.

Som Svirius for Tiden er situeret, bruger dens »Lys« henved en Snes Aar om at komme fra det øvrige Evropa til Danmark: det vil sige, at saaledes som det i Dag ser ud i Rømersgade, saaledes saa der ud i Bryssel og Bern for en Snes Aar siden. Og, hvis vi tænkte os, at dens sidste Viinblad revnede, saa at hele Himmelhunden maatte interneres paa Grund af Hundesyge, saa vilde den endnu i 1911 holde Halen mellem Benene. I Integade er det derimod anderledes let at være Sol; det tager ikke længere Tid at tilegne sig Alt til den højeste Oplysning henhørende, end det tager for Georg at afskrive en hvilkensomhelst tysk Original. Sligt gjør en stor Forskjel.

Det er følgelig ikke sandsynligt, at alle de varme Douchebade, som i disse Dage strømmer fra Integade ud over de arme Vælgere, er af nogen overvættes stor Betydning. I alt Fald vil de blive betydelig afkølede i den Tid, der endnu vil hengaa, inden Valgdagen kommer. Efter alle Solemærker at dømme er desuden de noksom omtalte Solpletter, — der navnlig ytrer sig som røde Strimer paa Ryggen, — i heftig Tiltagende. Paa Langeland har det saaledes vist sig, at de evropæiske røde Snapse — Eedvards Aftapning — kun er forholdsvis uskyldigt Plet-Vand, der røber sig selv ved Lugten. At der for Tiden jævnlig høres Tordenskrald, skal man heller ikke lade sig saare eller skræmme af: det er ikke altid de Rumlepotter, der buldrer mest, som gjør størst Skade.

Heraf læres, at Overmennesker kan gaa evigglade til Vælgermøde, selv om de har en rød Himmelhund i Hælene, der forsøger paa at gjøre Jorden gloende.

I »Billigheden«.

— Har Du set en af de nye Tikronesedler, Jensen?

— Er Du tosset? Det er sgu 'nte for Smaafolk saa sent paa Maaneden. Jeg har lige en blank Tiøre tilovers, og om lidt saa har jeg set den og er selv ganske blank.

Fixér-Malerier.

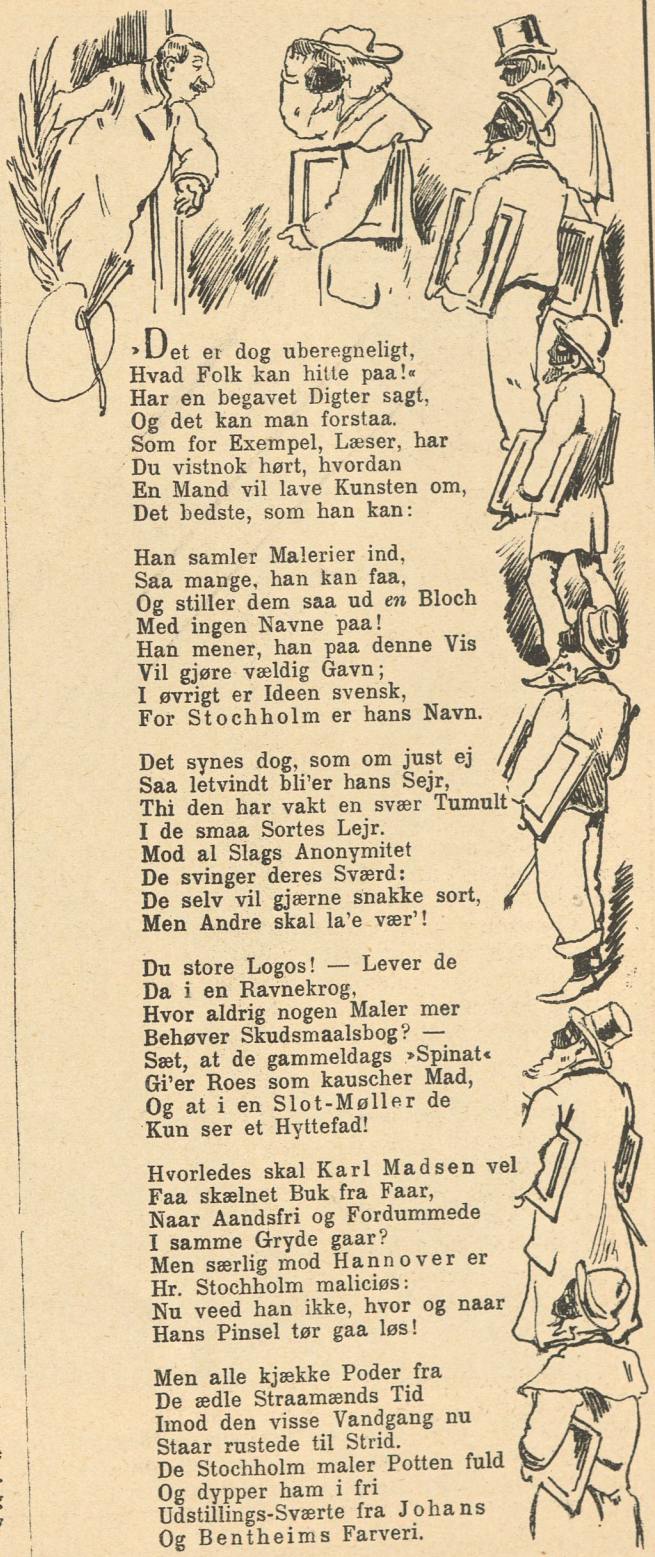

»Det er dog uberegneligt,
Hvad Folk kan hitte paa!«
Har en begavet Digter sagt,
Og det kan man forstaa.
Som for Exempel, Læser, har
Du vistnok hørt, hvordan
En Mand vil lave Kunsten om,
Det bedste, som han kan:

Han samler Malerier ind,
Saa mange, han kan faa,
Og stiller dem saa ud *en* Bloch
Med ingen Navne paa!
Han mener, han paa denne Vis
Vil gjøre vældig Gavn;
I øvrigt er Ideen svensk,
For Stochholm er hans Navn.

Det synes dog, som om just ej
Saa letvindt bli'er hans Sejr,
Thi den har vakt en svær Tumult
I de smaa Sortes Lejr.
Mod al Slags Anonymitet
De svinger deres Sværd:
De selv vil gjærne snakke sort,
Men Andre skal la'e vær'!

Du store Logos! — Lever de
Da i en Ravnekrog,
Hvor aldrig nogen Maler mer
Behøver Skudsmaalsbog? —
Sæt, at de gammeldags »Spinat«
Gi'er Roes som kauscher Mad,
Og at i en Slot-Møller de
Kun ser et Hyttefad!

Hvorledes skal Karl Madsen vel
Faa skælnet Buk fra Faar,
Naar Aandsfri og Fordummede
I samme Gryde gaar?
Men særlig mod Hannover er
Hr. Stochholm maliciøs:
Nu veed han ikke, hvor og naar
Hans Pinsel tør gaa løs!

Men alle kjække Poder fra
De ædle Straamænds Tid
Imod den visse Vandgang nu
Staar rustede til Strid.
De Stochholm maler Potten fuld
Og dypper ham i fri
Udstillings-Sværte fra Johans
Og Bentheims Farveri.

Ret beroligende.

— Aa, Gud! lille Skipper, hvor Færgen dog gynger! Er der nogen Fare at befrygte? Har De nogensinde mistet Passagerer her paa Sundet?

— Nej Frue, aldrig. Vi fisker dem altid op igjen en Dags Tid eller to efter.

Utænkeligt.

— God Dag Per Hansen, naa, hvordan gaar det saa Jeres Kone? er det ikke Helvedesild, hun lider af?

— Helvedes Ild, næ Vor Herre bevar os dow, Hr. Pastor! ded er min Kune rejtinok for from te aa plaves me.

Kapsejlads.

Fra Lodbrogs Tider, raske,
Til Søs vi husvant plaske,
Vi sejle og vi ro.
Kapsejlernes Sejladser
Med Kuttere og Kvaser
Vi nylig saa min Tro.

Ved Bellevue stod Slaget
Til al Honnør for Flaget
I hele trende Døgn,
Man flittig jubilered',
Og lystig konkurrered'
Man baade Søn og Søgn.

Fra Middelfart og Møen,
Bornholm i Østersøen,
Ja, oppe helt fra Hals
Og Skagens hvide Banker
Til Bellevue man vanker
Til munter Bølgevals.

Og frejdig frem de styrer,
Da Fru Marie fyrer
Fra *„Hauch“* et højt Signal.
Da ser man fuldt dem brase,
Hver Kutter og hver Kvase
I staalblaa Bølgeval.

For Styr- og Bagbordshalse
Om Mærkebøjer valse
De rundt i langsom Fart;
Men, da saa Vinden frisker,
Den raske Fisker fisker
Sin Præmie ret snart.

Om Aft'nen i Tivoli
Der var *„så mycket rolig“*
Blandt Mænd fra Land og Sø,
Den næste Dag saa sylfe-
let sejlede paa *„Gylfe“*
Man langs med Gefions Ø.

Paa Skodsborg man dinerer,
Hvorpaa man navigerer
Den følgende igjen,
For der at efterforske,
Om Tyske eller Norske
Skal slaa de danske Mænd.

Saa pudser man og spuler,
Og Søndagmorgen kuler
En flot Soldatervind;
Og Skuderne, de krænger,
Og haardt hinanden trænger
For først at komme ind.

Men Kander og Pokaler
I høje Toner taler
Om norsk og Kieler-Sport,
Som vi maa honorere;
Dog bør vi vel notere,
Vi selv kom ej tilkort.

Et Jubilæum holdt vi,
Som længe mindes stolt vi
Vil her i Kjøbenhavn.
Og som en rigtig Pragtklub
»Den kongelige Yachtclub«
Skal føre nu sit Navn!

Kjøbenhavns Forskjønnelse.

Formodentlig for at modarbejde Tidens nedbrydende Tendenser har Magistraten i disse Dage opbrudt det halve Kjøbenhavns Gader. Da dette Forsøg paa at forskjønne Byen ikke særlig synes at være faldet i Publikums Smag, har *Punch* for, som saa ofte tidligere, at støtte Magistraten, udarbejdet følgende Forslag til Forskjønnelser.

1. Paa Rømersgades Torv opbrydes den Stenbro, der blev lagt ifjor, og Græsset faar Lov til at brede sig over det hele. Saaledes antages Torvet nemlig bedst at kunne svare til sit Navn som *Grønt*-torv, hvor der kun findes Grøntsager *en gros*. Midt paa Torvet indrettes et Springvand med Motiv: Københavns Redaktion, der udspyer Artikler. Da de alle maa anses for lige grønne, er det ligegyldigt, hvem af dem man anbringer som Topfigur. Udføres naturligvis i grøn Bronce.

2. Da det maa anses for godtgjort, at *Tivoli* i sin nuværende Skikkelse mispryder Byen, sløjfes dette Etablissement, og Grunden udlægges til Byggegrunde. Hvor Koncertsalen nu ligger, kunde der jo saaledes passende opføres en ny Ladegaard, hvis Jacobi faar Almindeligheden ud i Nørre Allé, og maaske ogsaa Ferdinand Schmidt kan faa sig et Theater ved samme Lejlighed, f. Eks. i den nuværende Læsesalon.

3. Det forbydes Hellig-Hansen at opføre eller lade opføre nogen Bygning paa Kjøbenhavns Grund, Panoramaet derunder indbefattet.

4. Samtlige Gader opbrydes, og der nedlægges elektriske Lysledninger *under* Jorden. *Over* Jorden vedbliver derimod Gassen at, om man saa maa sige, skinne.

5. Bethelskibet bytter Plads med den anden lille nette Træpavillon, der staar ved Siden af paa Kongens Nytorv, saaledes at Bethelskibet flyttes op paa Torvet og Pavillonen ud i Vandet.

6. Cirkus Busch's Balletdamer forvises Land og Rige. Til Erstatning faar Cirkus »Hesten«.

7. Samtlige Gader beplantes med Undtagelse af Integade, hvor der som hidtil dyrkes Hvidløg, foruden de der Steds voksende rodløse Planter. Til Plantningerne benyttes saa unge og friske Skud som muligt, dog vil det rimeligvis vise sig mest praktisk omkring det kongelige Theater at plante Underskud.

8. Der meddeles Georg Brandes et Rejsestipendium med Forpligtelse til at blive borte saa længe, det ønskes.

Stor Faarestilling.

Ja, nu kan Cirkus Busch ligesaa godt strax gaa hjem og lægge sig med sine 8 dresserede Løver! Det skal nemlig være ganske vist, at Panoramaet i en af de første Hundedage skal indrettes til en Manege for Cirkus Berg med 8 dresserede Faar! Uden at vi vil foregribe Publikums Dom over disses Præstationer, skal vi blot notere, at de 8 uldne Herrer er de største Faar, som til Dato er opdrevne blandt de fuldvoxne Evropæere.

Faareløbig indeholder Gruppen følgende fremragende Exemplarer:

Bentheim, egentlig Ulv i Faareklæder, men for Tiden Cirkus Bergs bedste Faarehoved.

Henning Jensen, Faar i sine egne Klæder.

Eedvard Brandes, sort Faar, ligesom Asselotto Henrisches, af »spansk« Oprindelse.

Korsgaard, skabet Faar, meget nøjsom og kan i tre Gange fire Dage holde Livet oppe uden at faa andet end Vand og Brød.

Je. K. Lauritsen, et meget ungdommeligt Lammehoved, gjør nærmest Indtryk af at være en Faare-Kylling, der lige er kommen ud af Ægget.

Peter Holm minder derimod om en gammel Væder, leverer Uld til røde Huer og røde Traade til Socialdemokratens vævede Artikler.

Jens Busk synes at være Gruppens fortabte Faar, hvis Præstationer stærkt henleder Tanken paa Faareflyndere.

Octavius Hansen, Gruppens Synde-Buk, har gjentagne Gange lidt af Drejesyge.

Iblandt de stærkt nervepirrende Kunststykker, Gruppen giver til Bedste for det dybt rystede Publikum, skal blot følgende anføres:

Direktøren, Mr. Berg, træder ind i Buret til Faarene; han tager Plads paa en Forundringsstol, den saakaldte Enspændertalerstol og undgaar derved at komme i Løvens Gab paa Blegdamsvejen.

Han lægger dernæst sit Hoved i Gabet paa Bentheim, uden at denne gjør ham Fortræd; Bentheim holder nemlig mere af døde Torsk end af levende.

Efter at flere lignende gabflabede Præstationer endelig har faaet endog Publikum til at gabe tilstrækkelig højt, skynder Mr. Berg sig med at faa Korsgaard til at »ligge todt«, saa at Publikum begynder at tro, at han virkelig er død af Faaresyge. Mr. Berg bruger ham som Fodskammel, Trappestige o. s. v., men opgiver Experimentet, da han mærker, at han ingen Vegne kommer alligevel Han henter dernæst en Bøsse og alle Faarene begynder at skyde sammen, til der opstaar en »Folkegave«, der fyldes paa tre Sylteglas. Nogle Faar af »dansk« Race begynder brægende at antyde Lyst til noget af Syltetøjet; men Mr. Berg gjør et Par Haandbevægelser, og pludselig er alle Glassene tomme.

Endvidere lader han forskjellige Faar springe gjennem brændende Tøndebaand og saaledes gaa i Ilden for ham. Den stakkels Jens Busk faar ved denne Lejlighed brændt sit Skind, og efter nogen Skindforhandling lader han sin svedne Pels assurere i Vistofts Brandkasse.

Endelig fremkalder Mr. Berg en storartet Kamp mellem alle Artisterne, og naar disse er komne rigtig i Uldtotterne paa hinanden, benytter han Lejligheden til at trække sig ud af Legen og hitte paa en ny Gruppedeling.

Tilbagegang.

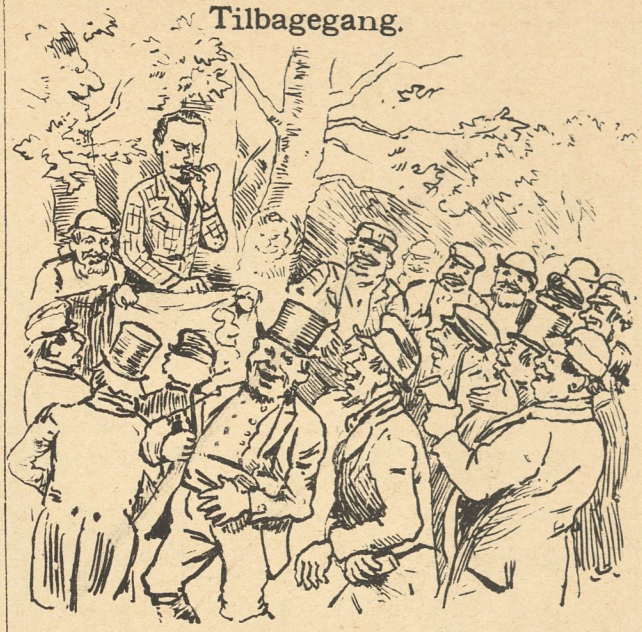

Tidt med Sorg og Skam vi har fornummet,
At vort Folk bli'er daglig mer fordummet,
Og paa Langeland det særlig slog os,
At man rent fra Troen gaar paa Lo —
Lokes Ret til Frihed kontra Thors.

Eedvard, som er inte nogen Langemand,
Gjorde nylig »et Besøg« paa Langeland,
Hvor han fra Tribunens Bræddestabel
Blotted' strax en nederdrægtig Sna —
Snare fra de Moderates Haand.

Men, des værre, det er tungt at hør 'et,
Vælgerfolket havde tabt Humøret;
Kun Claus Berntsens Stokfilistersamfund
Jubled', thi det havde klippet Sam —
Sammenholdets tynde Traad itu.

Eedvard, som fik Klaps, fordi han svinget
Rundt Kompasset har i Folkethinget,
Følte nu ved dettes sidste Streg: Berg,
Sig, som da han slaaet blev af Hei —
Heines Ord, der ligned' stygt hans Bro'ers.

Vælgerne paa Øen inte skatter
Længer *„en Politikers“* Forfatter,
Og paa næste Valgdag sagtens foses
En Lovgiver, der var skabt som Mo —
Som Moralens eget gode Barn.

Stakkels Eedvard har paa dette Møde
Ikkun skummet grumme lidt af Fløde,
Og i Venstres ny Familietvist han
Gjør det inte bedre end som Tri —
Trine Rar, da hun blev overhørt.

Men, om Lykken end hans Fald har villet,
Gaar han som en Martyr ud af Spillet
Og tør højt og stolt sit Hoved hæve,
Selv om kjendelig hans Ben er skæ —
Skæbnesvangre for en Literat.

Hermed følger et illustreret Annonce-Tillæg.

Kong Philip Gambrinus.

Som Tuborgerkonge vor Hals han skyller
Med sine berømte skattefri »Øller«.
Paa den Etikette, han har i sit Land,
Man kjender dem strax fra det bare Vand,
Skjønt somme tørstige Strubers Ejere
Dem ringeagter endnu som Ple-bajere.

PUNCH udgaar hver Torsdag. Pris 2 Kroner Kvartalet. (Enkelte Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle kongl. Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor, Kjøbenhavn, Kronprinsessegade 34.

Mapper og Pragtbind til Bladet: 2 Kr.

Redigeret af Angelo Haase, udgivet af og trykt hos C. Simonsen i Kjøbenhavn.

1891. Torsdagen den 6. August. Nr. 32

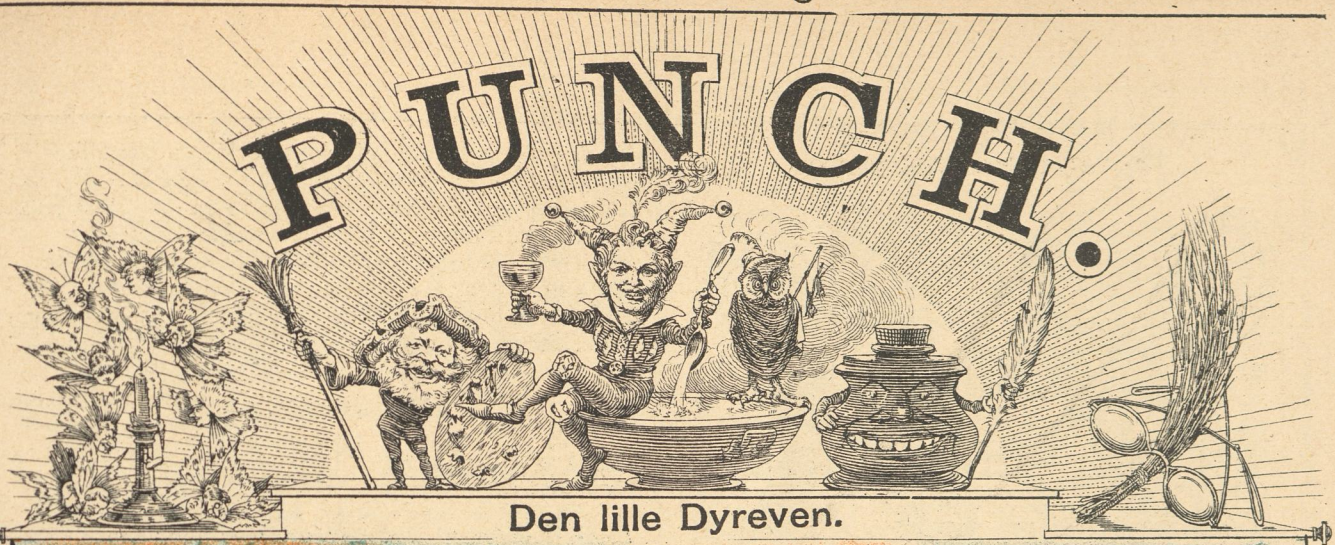

Den lille Dyreven.

— Faster, gaa ikke for nær til Vandet!
— Hvorfor det, mit Barn?
— Jo, for Svanerne kan gjerne blive bange for dig!

Spektakelmageren.

Lig Avkathor, der rumler med sin Kærre
Og sine Bukke stolt ad Bifrøst hen,
Med Styrkebæltet fastgjort om sin Lænd
Og trodsende, hvad Vejen vil ham spærre,
Saalunde rumler vor berømte Ven,
Den yderst folkelige »Chræsten Berre«,
Den ganske Sommer rundt omkring i Landet,
Imens han tordner over et og andet.

Foran sit Kjøretøj han har to Bukke,
Bentheim og Eedvard, som er aabenbart
Af, hvad man kalder »evropæisk« Art,
Men under Chrestens Aag paa »Dansk« maa sukke;
Det nytter nemlig ikke her at mukke,
Og deres Skind vil ikke blive spart,
Naar Berg igjen til Arnens Ild sig agter
Og dem formedelst »Skindforhandling« slagter.

Med disse to han laver »Donnerwetter«,
Og med sin Stemmes dumpe Tordenbrag
Han Matzens Trolde og Claus Berntsens Jætter
For Panden slaar med største Velbehag.
Han med en Skylregn Fraser Hjertet letter,
Hver Gang han slaar et propert Hammerslag,
Og hyldes af den brede Vælgermasse
Som Venstres ordinære Bulderbasse.

Des værre, skjønt det falder saare tungt
At røbe, maa vi tilstaa, det er Knuden,
At der hos Chresten er et enkelt Punkt,
Hvori han ikke ligner Tordenguden
Saa meget, som en Exdegn en Adjunkt:
Naar Asathor slog Jætterne paa Snuden,
Gav han et Lyn i Tilgift; men hos Christen
Udladningerne mangler altid — Gnisten.

Naar op med sine Tordenskyer han trækker
Og rumler med de ubenævnte »Tal«,
Han ingen Moders Sjæl med dem forskrækker,
Fordi det bliver ved det bare Skrald.
Et Lyn, som splittede hans Fjenders Rækker,
Sprang aldrig fra den aabne Pandeskal;
Skrald kom der nok af, som blev hørt af alle, men
Det samme gjør, skam, »ordinære« Skraldemænd!

En sur Agurk.

Idyl.

Handlingen foregaar i Integade.

Bentheim (rejseklædt). Alle smaa Sorte, — Ret! — Se til Venstre! — Retning efter Trediemands Profil. — Det oplyste Vælgerfolk kalder mig, Børnlille. Her har I Sejrs-Telegrammer for Avgust og September; Dato og Mødested udfyldes. — Har I Stof, mens jeg er borte?

Kor. Ikke Spor.

Bentheim. Hvad for no'et? Har I da ikke Henning Jensen og Trippelalliancen og Boganis og alle de andre store Søslanger?

Kor. Afgnavede! — Kun Skind og Ben tilbage.

Bentheim. Lige meget, — hold Skindet vedlige (det banker). Bi lidt! Jeg kan høre paa Fingersætningen, at det er et Manuskript, der banker. — Kom ind!

Karl Skjælderup, berømt Digter (kommer bukkende ind). Maa det være en Digter af Navn og Rang tilladt . . . .

Bentheim. Hvad vil han? — Vil han nu sejle om igjen? Her holder vi ingen Renegatta. — Herut!

Skjælderup. Det forekommer mig dog, at min senere »Vandel« . . . .

Bentheim. Rigtig. Der er mere Glæde i Integade over en tilbagevendt Synder end over ti smaa Logosdyrkere i Badstuestræde. Lad os slaa en Sevenbom for Deres Fortid. Hvad ønsker De?

Skjælderup. Jeg har et Par geniale Artikler om Wagner, som jeg har nedladt mig til at skrive, skjønt min Tid ellers er optagen af mine noksom bekjendte Mesterværker.

Bentheim. Wagner? — Nix pille ved die Festungen. — Hva' ka' det nytte?

Skjælderup. Nej, det er ikke den Wagner. Det er den anden, — ham, der er næsten ligesaa berømt, som jeg. Jeg skal sige Dem, der er en Kancelliraad, som er mig en Hanslick-Torn i Øjet.

Bentheim. Kancelliraaden? Vores egen Ernsts egen Kancelliraad? Ham, der ikke længer er i sit S i »Dagbladet«? — Hvor vil De hen? — Han er kauscher.

Skjælderup. Han er en gammel Kjærling, er han; en afdanket Musikhandler, et Naturprodukt, en fanatisk, idiotisk og unyttig Skribent, som kun kan syde i Arrigskabens Febertakt!

Bentheim (henrykt). Har De skrevet det? Veed

De hvad, saa fine og fornemme Grovheder er jo lige frem en Pryd for Bladet.

Skjælderup (beskeden). Ja, jeg tør nok sige, at de er vellykkede. Men jeg har maaske ikke fortalt Dem, at jeg er en fremragende Mand? — Naa, og saa er der denne Hammerich.

Bentheim. Ja vel, Maribo første, manglede 127 Stemmer.

Skjælderup. Nej, ikke den Hammerich; — ham med »den nationalliberale, professorale Familiehjærne.« Og som han gjør Halløj med Fremtidsmusiken. — Vil De tænke Dem, de siger, at jeg er umusikalsk! — Saaledes omtaler de den Mand, der har skabt hele Wagners Berømmelse!

Bentheim. Forfærdeligt.

Skjælderup. En Mand, der har studeret Fuglesang i Parringstiden og lært Musikens Theori af Heste og Elefanter!

Bentheim. Himmelraabende!

Skjælderup. Havde jeg ikke min Berømmelse og min Ven Riis-Knudsen, vilde jeg jo være en Umulighed!

Bentheim. Selvfølgelig. Maa jeg se Deres Artikler?

Skjælderup. Til Tjeneste. De er storartede. En Kundskabsfylde, De aldrig har set Mage til.

Bentheim (kigger i Manuskriptet). Jeg ser det. »Da Fantasien efter almindelig Sprogbrug ikke kan være Andet end Anskuelsesbilleder, saa maa man herefter vente, at Musiken til sit Omraade faar tildelt den ydre Natur, eller Begivenheder eller begge.« — Saaledes kan kun den højeste Oplysning tale!

Skjælderup. Fra nu af er det ude med Hanslick og alle Hanslickere.

Bentheim. Aldeles ude! — »dansk Plathed mod den truende Germanisme«, — »inderlig dansk Armod«. — Fortræffeligt. De fortjente at komme til »Berliner Tageblatt«!

Skjælderup. Ak, Hr. Bentheim, — der er jo Kancelliraader allevegne. Hvem paaskjønner en Mand af min Betydning? — Jeg har for Resten ogsaa sagt et Par anerkjendende Ord om vor store Georg.

Bentheim (ser i Manuskriptet). Ja, rigtig: »Det er alene ved en smidig føljetonistisk Pen, der med Lethed producerer en flydende Stil, krydret med raillerende Vits at han har naaet en betydelig Avtoritets Rang, som han benytter til at udøve en foragtelig Terrorisme.«

Skjælderup. Nej, — det er ikke Georg; det er Hanslick.

Bentheim. Naa, saa er det her: »— i det Verdensblad, som . . . . Ed. H.« — det skal naturligvis være Eedvard og Hørup — »behersker, bliver hovedsagelig saadanne Bøger omtalte, ... hvis Forfatter ved en Panegyrik over . . . . Referenten Ed. forud har skaffet sig en kritisk Assurance-Police, medens selv de betydeligste . . . . literære Frembringelser bliver upaaagtede, naar de ikke frembyder personlige Berøringspunkter«. Nej, det er jo ikke Georg. — Bi lidt, her er han: »Hans polemiske Methode . . . . kan kun betegnes med det illiterære Udtryk at gjøre Grin med Alt —«

Skjælderup. Nej, det er ogsaa Hanslick. Men det er rigtignok uhyggeligt, saa det passer.

Bentheim. Blæse med det! — I Agurketiden tager man det ikke saa nøje.

Skjælderup. Sagde jeg ikke nok, at De vilde blive henrykt? — Go' Morgen, Hr. Bentheim.

Bentheim (smilende). Go' Morgen, Agurk.

Vore Hjulmænd.

En vældig Strid har, som De veed,
Blandt vore Sportsmænd raset,
Imedens de paa Hjul og Ben
Har rundt i Landet aset.
I Tivoli forleden lød
Med Bulder Krigserklæringen,
Da Watt som Spurv i Thranedans
Gik Cyklerne i Næringen.

At Klæ'er gjør Folk, er en af den
Slags Sandheder, man svær' paa;
Men der er ogsaa Ambition
Blandt Folk med ingen Klæ'er paa:
Thi fine Selskabs-Lægge ser
Man kun paa Amatører,
Imens Professionaler kun
Paa sjofelt Bentøj kjører.

De fine Ben i sluttet Trop
Mod Tivoli marscherede,
Thi alle Forhold heldigvis
Er ikke nivellerede!
En Amatør til lavest Trin
Paa Samfundsstigen daler,
Naar han gaar hen og maaler Ben
Med raa Professionaler.

Men Politikens trende B'er
— Læs ikke »Beter«, Læser —
Berg, Bentheim, Bojsen, — hvad si'er de,
Naar Krigstrompeten blæser?
Som vilde Væddeløbere
De rundt i Landet kjører, —
Men hvem er nu Professional,
Og hvem er Amatører?

Politikus af Profession
Er de jo alle Trende,
Os andre til Fornøjelse,
Dem selv til stor Elende;
Men just fordi saa evigglad
De rundt i Vrøvlet kjører,
Er det jo li'esaa klart, at de
Maa være Amatører.

Og Vælgerne langs Snoren staar,
Mens de om Prisen nappes;
Der skjændes lidt og raabes lidt,
Der grines og der klappes.
Men nu har Watt jo vist, hvordan
Man Sportsmænds Sjæle kvæger:
Naar de har løbet Linen ud,
Man gi'er — et lille Bæger.

Ved Visitatsen.

— Sig mig min Dreng, hvorfor beder man i Fadervor om det daglige Brød, hvorfor beder man ikke om Brød for et helt Aar f. Eks.?

— Fordi man vil have frisk Brød hver Dag.

Kirkens Vadmel.

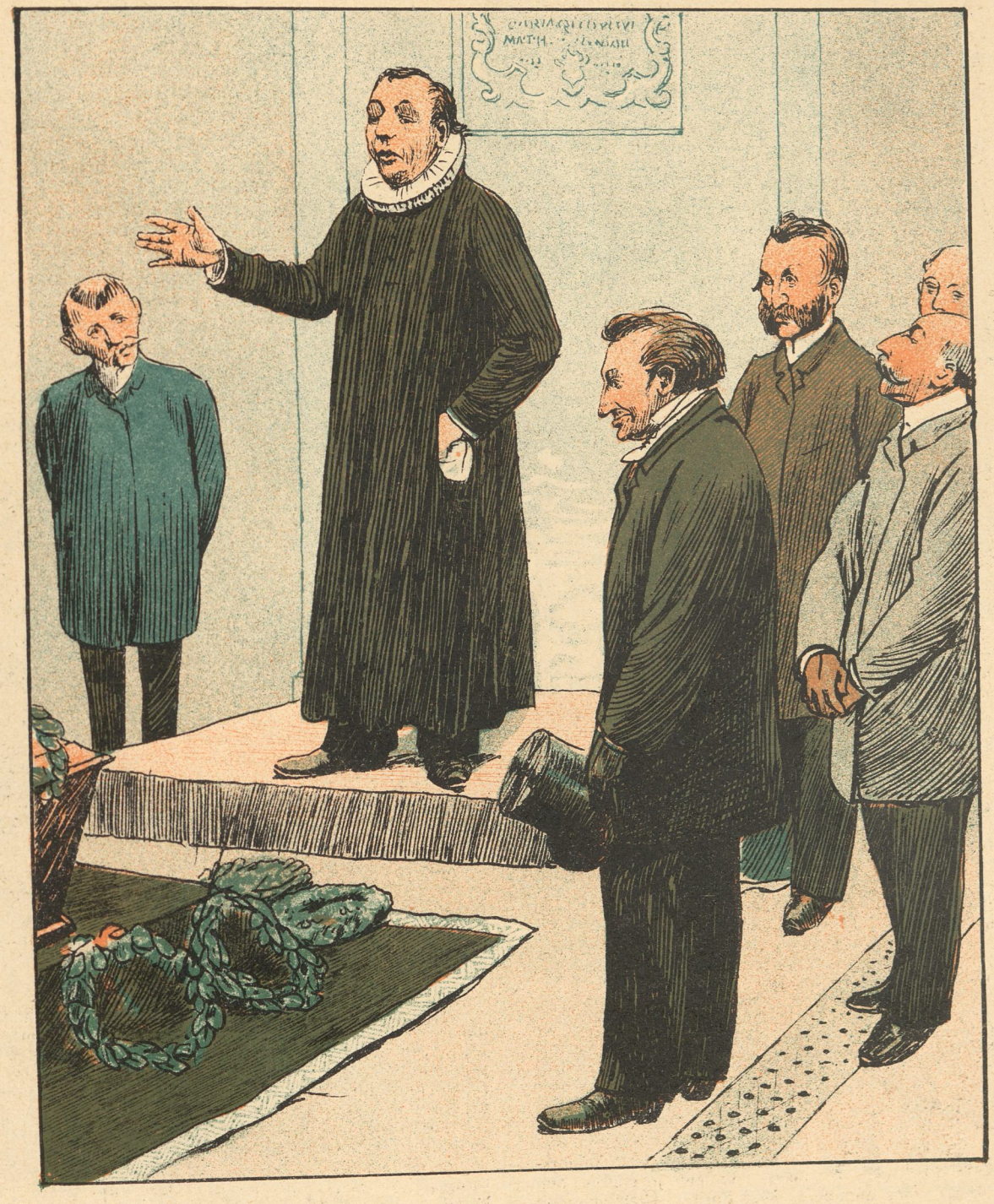

— Men nu, kjære Afdøde, ville vi ikke opholde Dig længere paa Din Vej — —

Lumpacivagabonderende.

Lumpacivagabundus.

:|: Snart op, snart ned :|:
Det gaar med Montebello;
Den som et Luftkastel jo
Fik Værdighed;
Hvor højt til Vejrs den gaar,
Den maa dog ned igjen,
Og samme Skæbne faar
Visse Venstremænd:

:|: I Fjor fortrak :|:
De Pokkers Radikale
Fra Bentheims »Liberale«,
Som kaldtes »Pak«.
De laved' en Forening selv,
Hvor Korsgaards Aftenblad
Var Gas og Liv og Sjæl
Og dens Andemad.

:|: Man gassed' sig :|:
Med Rex for Bogøkronen;
Til Slut gik dog Ballonen
Den gale Vej.
De vilde gjerne opad, men
Der var en lønlig Snor.
Som trak dem ned til den
»Liberale« Jord.

:|: Den krasse Trop :|:
Dog svæved' over Massen,
Indtil omsider Gassen
Var sluppen op.
Og efter mangt et Himmelspræt
Ved Sandhedsfakkelblus
Tog de Returbillet
Til Octavius.

:|: I hans Geled :|:
Den brave Venstrevælger-
Forening atter svælger
I Herlighed.
De sammen deres Pjalter slaar
Og skilles sagtens ej,
Før Bentheim atter gaar
Den forkerte Vej.

Hvad det er, de bygger.

(Hansen fra Nibe kommer fra Kjøbenhavns Ankomststation med sin Kone og gaar ned ad Vesterbros Passage.)

Hansen. Spørge os for? Behøves ikke, jeg har jo været her for femten Aar siden. Kjøbenhavn har rigtig nok forandret sig meget siden den Tid, men jeg ved dog nok Besked alligevel. — Ser Du — der ligger den nye Særkus — og det der paa den anden Side af Gaden, det er Marmorkirken. Jeg kan kjende den igjen paa Kuplerne.

Fru Hansen. Det er da løjerligt, at Folk sidder udenfor og drikker Øl, naar det er en Kærke.

Hansen. Ja men jeg tror heller ikke, at Marmorkærken egentlig bruges til Kærke. Det er vist mere saadan et Slags Musæum, som Tietgen har for sin private Fornøjelse. Naa, men det er nok ikke den Vej, vi skal for at komme til Kongens Nytorv. Denne Vej, lille Mo'r — pas paa, Du ikke bliver kjørt over af den Sporvogn. (De gaar ud ad Gamle Kongevej). Se, her er de nu ved at bygge noget Nyt. Hvad mon nu det kan være?

Fru Hansen. Du kan jo spørge Dig for.

Hansen. Det behøves ikke. Jeg har jo været her før. — — Ja, ja da — naar Du endelig vil have det. (Til en rejsende Tysker, der kommer forbi). Med Forlov — hvad mon det er, de bygger her? Jeg skal sige Dem — jeg er Hansen fra Nibe, og — —

Tyskeren. Wie?

Hansen. Det er nok en Englænder, Mutter. Ja, jeg er da heldigvis Sproget mægtig. (Til Tyskeren). Whas is das, thas sie Gebäude here? (Tyskeren ryster paa Hovedet og gaar). Det var da løjerligt, han forstod ikke sit eget Modersmaal. Vi kan jo spørge den pæne Herre, der kommer. Med Forlov — hvad mon det er, de bygger her?

Den pæne Herre. Ja, saadan Noget burde man sgu egentlig vide. Men jeg skal sige Dem noget, De kan gaa ind til Adam og laane Vejviseren. Saa kan De slaa op paa, hvem det er, der ejer Grunden. Saa kan De gaa op til Manden og spørge ham om det. Han veed det jo rimeligvis nok. (Gaar).

Hansen. Hm — ja, det bliver nu rigtignok lidt vidtløftigt. Jeg gad nok vide, om det ikke skulde være det nye Raadhus. Det kan sgu ogsaa gjerne være, det er dette her Ny-Carlsberg Hypothek, som de jo kalder det. Se, der kommer en Omnibus, jeg tror, jeg vil spørge Konduktøren, han kjører jo her forbi hver Dag. — — Halløj, Konduktør, gaar den Omnibus til Kongens Nytorv?

Konduktøren. Ja, den gjør. Der er lige to Pladser indeni.

Hansen. Ja, det er ikke, fordi jeg skal med. Jeg skal sige Dem — jeg er Hansen fra Nibe, og det er femten Aar siden, jeg var her sidst, og derfor veed jeg ikke, hvad det er, De bygger her, men da De jo kjører her forbi hver Dag — —

Konduktøren. Saadan en forbandet —! — —!!

Hansen. Gud ved, hvad der gik af ham? Jeg har da ikke fornærmet ham, ved jeg.

Fru Hansen. Hør Fa'er, bare det ikke er'et Hus, som man ikke kan være bekjendt at spørge om.

Hansen. Tror Du? Nej, det er det dog vist ikke. Kan Du se, Mo'er, dette her, som vi gaar paa, det maa være Asfalt. Det ligner ganske almindelige Brosten. Det er netop det Fine ved det, at man ikke kan se, at de er kunstige.

Fru Hansen. Er det Østergade, dette her?

Hansen. Nej, det tror jeg egentlig ikke. Maaske det er en Slags Forlængelse af Østergade. De bruger jo nu saa meget at forlænge alle Gaderne. Hør, veed Du, hvad jeg tror, det er, de bygger? Jeg tror, det er denne Ferdinand Schmidts Theater. Det skal nok blive til noget det, den Mand laver. Jeg kan huske, jeg har set ham i Nibe. Det var aldeles storartet gribende sjenialt. De gjør'et ikke bedre paa det Kongelige. Ja, jeg er sgu i alt Fald færdig ved at tro, at de ikke en Gang gjør'et bedre hos Cortes. Dér kommer en ung Mand — skal vi spørge ham, hvad det er, de bygger? — Mig Forlov — jeg vilde gjerne spørge, hvad det er, de bygger. Jeg skal sige Dem — jeg er Hansen fra Nibe — —

Den unge Mand. Naa, saa det er De. Ja, saa kan jeg nok forstaa, at De ikke veed Besked. Det er

ikke en Luftballon eller et nyt Abebur. Det er et Hus, der bygges, Højstærede.

Hansen. Det er dog storartet at tænke sig, Mutter. Det er ikke andet end et Hus. Saadanne Huse bygger de nu i Kjøbenhavn. Man kan jo ikke se, hvordan det bliver endnu, men saa meget kan da ethvert Barn se, at det bliver flottere end det flotteste Hus i Nibe. Og saadan, som den flotte unge Mand var, saadan er alle Kjøbenhavnerne. De er saa flotte paa det, og saa er de alligevel saa høflige. Det er en storartet By, den Kjøbenhavn. Der er ingen smalle Steder. Alle Husene her er ligefrem Slotte. Det er ikke saadan nogle smaa nogle som ovre i Nibe, hvor en Familie kan fylde et helt Hus op. Her er det kun Fattigfolk, der boer i saadan smaa Huse, som Du saa ude paa Frederiksberg. Og er man saa træt, saa behøver man bare at tage en Omnibus. Der kommer en. Det er Mage til den forrige, altsaa maa den ogsaa kjøre til Kongens Nytorv. Skal vi tage med den? Det koster kun 10 Øre for hver, og maaske vi kan faa det billigere, naar vi er to. Halløj Konduktør! Kan vi komme med for 10 Øre? Men saa skal det være gode Pladser. (De stiger op i en Omnibus, der kommer fra Kongens Nytorv og kjører til Frederiksberg).

Brødløs.

Et Uvejr over Hovedstaden hænger,
Som truer os saagar med Hungersnød:
De bolde Bagersvende inte længer
Vil lave os vort daglige Brød!
Den ganske Stad fra Rubow ud til Meyring
Er udsat for en Forsmag paa Belejring.
Snart faar vi intet Brød paa nogen Bakke,
Men maa med bare Paalæg ta'e til Takke!

De unge Mennesker vi maa beklage,
Som tænker paa at gifte sig i Aar.
Thi hvor skal de faa Hvedebrødsdage,
Naar ikke Surbrød Godtfolk en Gang faar?
Men værre er det næsten for de Stakler,
Som Røgen alt har set af Hymens Fakler.
De sidder sagtens rundt omkring og grunder
Paa, hvor de skal faa »Horn« fra nu om Stunder.

Skal i det gode Selskab man sig nære,
Maa man den frie Frankerrepubliks
Sardiner uden Franskbrød fortære.
Og til Osten maa selv man gjøre Kiks,
Ja, tænk en Gang! den haardt forfulgte Korsgaard,
Naar Skruen er i Gang, et extra Kors faar!
Ved hans Vand og Brød man ham for Brødet snyder
Og Kartofler til i Stedet for ham byder.

En ulyksalig »evropæisk« Kritiker
Usyret Brød kan ikke længer faa,
Og en folkelig Levebrødspolitiker
Med det gode danske Smør kun nøjes maa.
Ja, Gud og Hvermand veed, at det sært er,
Naar til Skildpadde russiske Grønærter
Serveres for En selv og for Ens Næste.
— Dog lad endnu os haabe paa det Bedste.

Tidstavle for Juli 1891.

1. Dagbladet, som hidtil har været rent i Kanten, bliver under Paavirkning af Ferslews Viktoriapresse noget takket i Kanten.

6. Efter at have optraadt med Held i »Fruentimmerskolen« falder Excellencen Scavenius igjennem i »Bagtalelsens Skole« til Trods for, at han har gjort sig særlig fortjent af Skolevæsenet i det hele taget.

7. Engelbrechts Badeanstalt optræder som Konkurrent til Tivolis og Cirkus Buschs Vandpantomimer og møder med en virkelig Skypumpe.

8. Vognmandskuskene nedlægger deres Piske. Landsthingsmand Harald Hansen benytter Lejligheden til at give »Forhandlingsarbejdet« en Snert og nedlægger sit Mandat.

9. Efter at Etatsraad Tietgen i en Aarrække har villet give Lampens Aand ved Marmorkirkens Opførelse, optræder han endelig som »Ringens« Aand i Odense.

10. Goos opgiver sin Stilling som Fængselsdirektør og fængsler Opmærksomheden ved at overtage Posten som Scavenii Efterfølger. Stakkels Fallesen har ondt ved at holde Spillet gaaende og maa vist snart give Afkald paa at spille «Jakob«.

11. Mere Vandpantomime! Totalafholdsmændene holder Festmaaltid og svinger deres Bægere paa Sagens Velgaaende.

12. Redaktørerne Tauber og Jensen »schlägen sich« i Vesterhersted.

13. Arbejderne ved de elektriske Lystraade nedlægger Arbejdet før Frokost, men optager det igjen efter Frokosten til forhøjet Pris og nedlægger nu deres Arbejde over hele Linien som efter en Snor, uden at der kommer flere Kurrer paa Traadene.

14. Redaktørerne Tauber og Jensen »verträgen sich« i Slagelse.

— Bagersvendene begynder at gjøre Vrøvl.

— Efterat Korsgaard har plejet »loyalt Samarbejde« med Wiinblad overfor Pastor Barfod, beslutter han at hævde sin Særstilling ved at ombytte det simple Fængsel med det finere Vand og Brød. *Socialdemokraten* synger i den Anledning: Til Arbejde, Liv eller Død, Vandogbrød!

15. Muddermaskinen i Aarhus synker; samme Dag lider *København* Havari i Hof- og Stadsretten paa Grund af uforsigtig Anbringelse af det »A—a«, som det plejer at skovle op af de mudrede Farvande, hvor det henter sit Fyld.

17. Glaspusterne paa Hellerup og Kastrup tager sig et Glaspusterum, uden at dette dog, egentligt talt, flasker sig for Fagforeningens Glashus.

19. *Børstidende* anbefaler sin Marmorkirkeværge til den ledige Landsthingspost.

21. Fr. Tietgen vil ikke vide noget af Landsthingsposten at sige og lader denne fikse Faxekalk gaa fra sig.

23. Ch. Kjærulff fortier ikke længere i *Politiken*, at Asger Hammerik burde være Gades Eftermand som Dirigent i Musikforeningen. Han har dog næppe anslaaet de rigtige Strenge overfor Akkordens Aand; det er jo slet ikke sagt, at man er behændigere end Moll-Boerne, fordi man er med paa, hvad der er Dur i Norden.

24. Et Uvejr trækker op over Magistratens nye elektriske Lysanlæg, og et Nedslag finder Sted, heldigvis uden at gjøre Anlæggets berømte »Overslag« nogen Skade.

25. Indsamlingen til de russiske Jøder blandt deres herværende Menighedsfæller sluttes med et Udbytte af 40,000 Kr. Indsamlingen til den myrdede Meyers Enke staar fremdeles aaben.

27. *Aftenbladet*'s Penge faar igjen Barfødder at gaa paa: Redaktør Rex dømmes til at betale 400 Kr. Rexmønt for velvillig Omtale af Herredsfoged Barfod.

28. Den reviderede Grundlovs 25 Aars Jubilæum fejres af Berg i al Stilhed.

Hermed følger et **illustreret Annonce-Tillæg**

To Avgurer.

I Rummet, hvor det salig Panorama
Blev Knuden i et saare tragisk Drama,
Gav Ferdinand Schmidt og Hellig Hansen
Os en Scene for at dyrke Skjønhedssansen.
Men, trods de Guldkorn, Parret lod uddele
Blandt Pressens kloge Høns for selv at mele
Sin Kage, blev det Gøgleri det hele.

udgaar hver Torsdag. Pris 2 Kroner Kvartalet. (Enkelte Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle kongl. Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor, Kjøbenhavn, **Kronprinsessegade 34.**

Mapper og Pragtbind til Bladet: 2 Kr.

Redigeret af **Angelo Haase**, udgivet af og trykt hos **C. Simonsen** i Kjøbenhavn.

1891. Torsdagen den 13. August. Nr. 33.

Populær Forklaring.

— Hør, hvad mon det betyder, der staar her i Avisen, at den unge tyske Kejser er parat til at møde enhver Udfordring?

— Enhver Udfordring! Hm, ja Meningen er vel bare, at han er belavet paa, at Kejserinden en skjøn Dag siger: Vilhelm! Vil Du nu tage den lille.

I Regntiden.

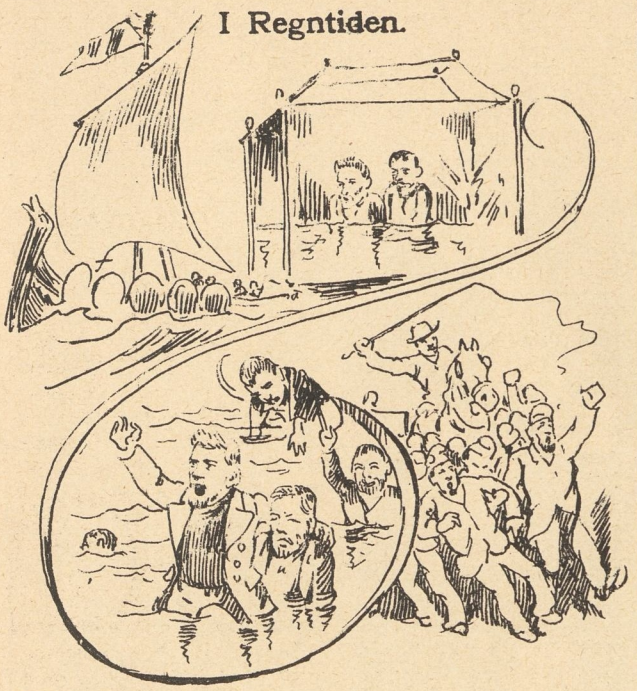

Fra Lodbrogs Tid de Danske husvant plasker
Til Søs, har Skjalden sagt en Gang.
For Tiden de des værre husvant trasker
Til Lands i Vandet rundt i Dannevang.
Som i en Syndflod maa man vade,
Saa snart man bare ta'er sit gode Tøj;
Endogsaa skraas for Regnegade
Slaar Lynet ned og gjør et stort Halløj.
Og, hvad der for en Hoben Landmænd
Er ikke nogen særlig Trøst,
Det Faktum er, at Venstres Vandmænd
Just heller ikke har en heldig Høst.
Selv „*Politiken*", som et tørt Herbarium
For rodløs Plantevæxt har været her,
Til et komplet Ferskvandsakvarium
Er omskabt i det vaade Vejr.

Med Graad er Ove Rodes Blad bedugget,
Mens Korsgaard er lidt mere glad i Aar,
Thi han har dog lidt Brød til Vandet hugget,
Mens „*København*" det bare Vand kun faar.
Dog mod de stakkels Socialister
Vandskæbnen næsten er for slem:
Naar til en Udflugt de sig drister
Fra Rømersgadens hyggelige Hjem,
Vist knap til deres gladeste Erindringer
Roskildeturen regnes kan.
Som i »en Baderejse med Forhindringer«
Forsyningen var rigelig med Vand;
Og mellem alskens vaade Varer
Til Bogs har Wiinblads Stedfortræder ført,
At Skrædder Holm'ses tapre Skarer
Paa Vejen hjem blev noget overkjørt.

Høruppernø med Grund maa sande
I denne Sommers Regn og Slud,
At Politiken med den aabne Pande
Er ikke regnet rigtig ud.
Endskønt Jens Busk sin vaade Trøje
I Slagelse for Tauber vovet fik,
Er Tiderne dog lige sløje
For Rumleri og Visnepolitik;
Thi fra sin Redaktørplads der i Egnen
Blev nylig stakkels Glud hældt ud,
Hvorved i Tilgift han til Regnen
Har foreløbig koldt Vand kun og Lud.
Hvad Under derfor, at selv Himlen fælder
En Taarestrøm, skjønt ikke salt,
Ned over Venstrepressens Brændenælder,
Hvis Folkedomme kun til Vandsbæk gjaldt?

Lidt Astronomi.

Mine ærede Tilhørere:

Som bekjendt, er der tre Ting, som Menneskeheden uafladelig gaar og brygger paa, nemlig: Kunst, Videnskab og Livsnydelse. Der gives ingen Kunst uden en, det er fransk Skulptur, og en halv Baier er dens Profet. Den samlede Kunst kaldes et *Glyptothek*; gaar man derimod fra Samlingen ved altfor overdreven Livsnydelse af halve Bajere, ser man Sole og Stjærner og staar da midt i *den astronomiske Videnskab*. Denne Videnskab, der for Tiden ganske har fortrængt Ferdinands forhenværende fixe, om end noget løse »Stjærner«, danner Emnet for mit Foredrag. Det bemærkes, at der vil blive taget Hensyn til de nyeste »nationale« Fænomener, for saa vidt de egner sig til at iagttages gjennem et *Punche*-glas.

Solen

er Ihændehaver af den højeste Oplysning. I Modsætning til Obskurantismens Niflhejm, kaldes den ogsaa Bentheim. Da den aldrig har kunnet opnaa at blive et brændende Spørgsmaal, har den omgivet sig med en Martyr-*Corona*, hvis Glorie dannes af røde Strimer. Anbringer man Protokoller i dens Nærhed, opbrændes de ganske, ligesom ogsaa romantiske Forfattere og andre Hyklere totalt forsvinder i dens Dyb.

Solen har fæle Pletter, der for det meste er smaa sorte. Midt i Pletterne sidder *Kærnen* (Mythologiens St. Georg), saaledes kaldet, fordi den anser sig selv for en Kærne-Karl. Den er omgiven af *Fakler*, uden at det dog endnu er lykkedes at faa et Fakkeltog sat paa Benene. Om de smaa sortes Indflydelse paa Omgivelserne er de Lærde endnu uenige; dog har det vist sig, at, naar de er i Tiltagende, stiger Vandet i den norske Bohême-Literatur, ligesom ogsaa Kærnen har en skræmmende Indvirkning paa den offentlige Understøttelses-Kasse. At det saakaldte »Nordlys over Landet« skyldes

de smaa sorte, kan være rimeligt nok, eftersom det forsvinder ligesaa hurtig, som det kommer.

Spektret eller Læren om alle mulige og umulige Farvetinter siges at være opfundet af Dr. So. Schandorph.

Saturn

er en taaget Størrelse, der i Sammenligning med Solen er af »moderat« Omfang. Den viser sig som Morgenstjærne og kaldes da »Gnavet«. Efter Sigende skal den være secher paa, at den selv en Gang vil kunne ende som Sol; men foreløbig er den kun omgiven af *Ringe* for derved at godtgjøre sin Tilbøjelighed til at indgaa en Ring-Forlovelse med mere provisoriske Planetsystemer. Den er dog ikke til at lide paa, og det er tvivlsomt, om den overhovedet vil kunne fortætte sig til et selvstændigt Hele. Naar en Meteorsten fra andre politiske Planetsystemer tilfældigvis plumper ned i den, anstilles der derfor vilde Fester i Gnavet, de saakaldte »Saturnalier«. Derimod foretrækker den at indhylle sig i Taager, naar dens Ring-Forlovede vil holde Guldbryllupsfester.

Jupiter

har i sine Velmagtsdage selv været en Sol, der lyste over en Blegdam. Den siges nu at ytre Trang til at danne »ny Jord«, nærmest efter »evropæisk« Mønster, og maa derfor finde sig i at sejle i Solen Bentheims Kølvand. Man har tidligere antaget, at den havde en fast Skorpe, men efter de nyeste Forskninger viser den sig at være fyldt med Vind; dog indeholder den tillige nogle Gasarter, som udmærker sig ved at klikke, naar de skal explodere. Den er fladtrykt ved Polerne, hvilket ikke skal have været uden Indflydelse paa dens Hukommelse.

Mars

er Planetsystemets poetiske Klode. Naar den har sin Vin, sin Kaarde og sin Elskerinde, bærer den sin Hat som den vil, og er drabelig. Den ynder da at gaa paa literære Variétéer. Den er meget rød, undtagen en Gang imellem, naar den er hvid; men, naar den er rød, færdes den hovedsagelig i »de smaa Kanaler«, der i en foruroligende Grad er i Tiltagende. — Mars kan ogsaa optræde som Wagnerianer. Den udmærker sig da ved en mindre hæderlig »Vandel« og schjøtter aldeles ikke om at blive kaldt umusikalsk. Dens Lighed med Jorden er i saa Tilfælde slaaende, eftersom dens smaa Kanaler alle udmunder i Dagmartheatret.

Merkur

holder mest af at vende Ryggen til Folk for at man ikke skal kigge den i »Papirerne« og skade den i Profitten. Den ynder at bade sig i Solen Bentheims Straaler; en af de smaa sorte skal endogsaa være falden ned paa den, hvor han opbevares, indsvøbt i en »Børstidende«. Merkur har en Frihavn. I dens Nærhed findes et lysende Punkt, der efter Sigende skal være en Landsthingsmand, som i den Anledning har trukket sig ud af det Hele.

Venus

er en temmelig tvetydig Størrelse, der nærmest ligner en Slamkiste. Den er af blasfemitisk Oprindelse og beboes af mindre propre Menneskedyr, af hvilke det mest omtalte kaldes »Smukke Ven«, men kun forekommer marineret. Det er derfor intet Under, at Venus har *Horn*, hvis Tilværelse dog benægtes af sagkyndige Sproglærere. Venus sætter stor Pris paa Besøg og leverer i den Anledning selv en Ormonde-Bicycle samt betaler Rejsestipendiet. Det lidet tiltalende Opholdssted vides dog endnu ikke at have fristet Nogen til at efterkomme Opfordringen.

Jorden

er omgiven af Noget, der hedder en Atmosfære, og hvis Opgave synes at bestaa i at slaa ned i Hovedet paa Folk, der ikke i Forvejen er druknede i et Regnskyl. Det kan derfor umulig antages, at denne Klode er beboet. At den forøvrigt er en ældre Herre, kan ses af, at den allerede har en *Maane*.

Meteorer

falder jævnlig ned i Bladene i Agurketiden. Ved nærmere Eftersyn viser de sig dog som oftest kun at være Ænder.

Theori og Praxis.

I den gode Horsens By,
Som har vundet Navn og Ry
Ved de fede Andelssvin
Og Jens Buskses Postelin,

Gik forgangen Lørdag hen
Alle dens »Forhandlingsmænd«
Og med Socialisterne
»Sammensmeltning« fejrede.

Efter gammel Venstreskik
Hver loyal Forhandler gik
Ved Kommunevalget hist
Sammen med hver Kommunist.

De med Djævels Vold og Magt
Fik fornyet den gamle Pagt,
Som dog Undergang de svor
Efter »*Gnavets*« rene Ord.

Mulig var det Bajer, som
Skar dem her en Voldgiftsdom,
Og som »ærlig Mægler« han
Alliancen fik i Stand.

Sløjt blev dog dens Resultat
For hver »Rød« og »Moderat«
Og ved Valget under Et
Fik de deres Andelsfedt.

Sagtens er vel Kompagniskabet til en Tid forbi,
Dog fornyes det, naar igjen
De skal vælge »Tillidsmænd«.

Hvad Moral end Venstre har,
Een Moral sig drage la'er
Af det sidste Nederlag,
Som har ramt den »fælles« Sag:

Bojsens Flok har knap med Ret
Sagt om Berg, at han komplet
Gjør mistænkelig dens Færd;
Det besørged' selv den her.

En Udvej.

— Hør Otto, jeg synes snart det bliver for galt med Dine Mandfolkevaner; hver Gang jeg ser paa Dig, skyller Du en Snaps ned!

— Ja men, kjære Moder, saa lad da være at se paa mig.

Moralfilosofi.

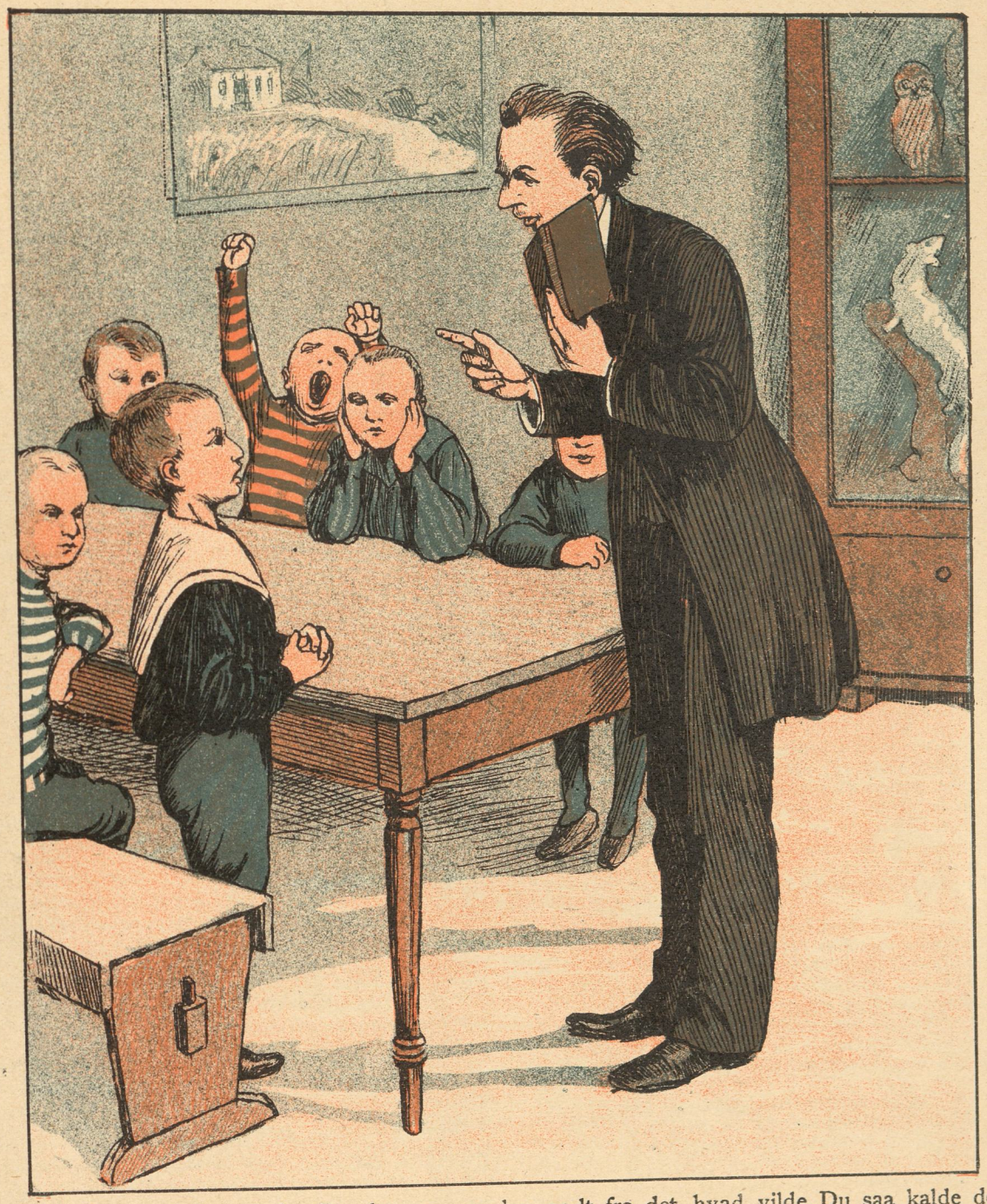

— Hvis Du styrtede ned fra Rundetaarn og slap godt fra det, hvad vilde Du saa kalde det?
— — — — Et Tilfælde!
— Men hvis det skete 2den Gang, og Du slap lige saa godt fra det, hvad vilde Du saa kalde det?
— — Ja, f. Ex. Skjæbne!
— Ja, ja, da! Men hvis det skete 3dje Gang?
— Ja! Saa vilde jeg kalde det en Vane.

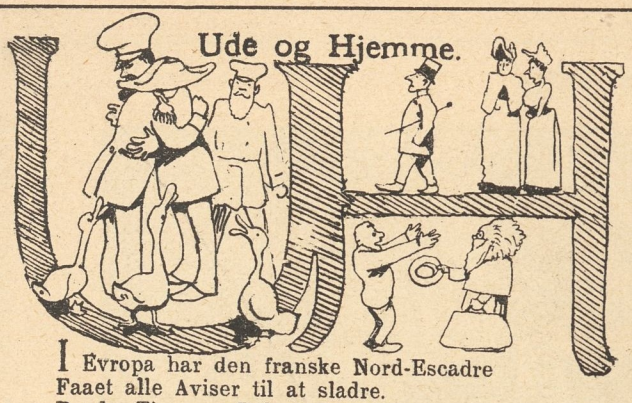

Ude og Hjemme.

I Evropa har den franske Nord-Escadre
Faaet alle Aviser til at sladre.
Baade »Times«, »Débats« og »Allgemeine Zeitung«,
Som gik forhen under Bismarcks eig'ne Leitung,
Have nys i mange, alenlange Ledere,
Som bli'er daglig baade federe og federe,
Talt om denne russisk-franske Alliance,
Borgen for den evropæiske Balance!

Om hin Alliance løser just Problemet,
Som man kalder nok for »Ligevægtssystemet«,
Turde være mindre sikkert at fidere paa,
Der er dem, der mener, at den tyder mere paa,
At det snart kan bryde ud i lyse Luer
Inden Maaneder, ja muligen kun Uger.
Naa! her hjemme vi Tiden os forkorter
Saa imens med at bygge Mellemforter.

Vi har meget Andet her at tage vare,
Derfor tror vi paa Fred og ingen Fare.
Nu begynder snart Saisonen, og Grundpillerne
For vort Samfundsliv — vi mener: Skuespillerne,
Der har været viden om, langt over salten
Hav, de viser sig atter paa Asfalten,
Og saa tør man nok fixere det udtrykkeligt,
Saa er hele det danske Folk saa lykkeligt.

Naar det ser, at Zinck, der rejste med »Thingvalla«,
Karsk kom hjem, ja, saa prises vel il Allah!
Naar det møder Martinius gaa Gaden,
Er der Jubel ud over hele Staden;
Naar det hører, at Jaques med sin Charlotte
Er begyndt alt at prøve paa »Musotte«,
Ja, saa bliver vi Alle — aa! saa glade —
Daglig Promenade i Amaliegade!

Naar saa tilmed hver en Skuespillets Ynder
Alt forinden Saisonen ret begynder,
En Theaterskandale faar leveret
Den, Casino med »Musotte« har præsteret,
Naar man saa faar Besøg af Henrik Ibsen,
Kan med Heine man synge fro: »Mein Liebchen!
Ach, was willst Du denn mehr?« — man siger rettelig,
Willst Du mehr noch, ja, saa er Du umættelig!

Snart til Staden kommer mangen ækel Rækel
Af Kalfberet, som kaldes »fin de siècle«;
Og ifald der ej er Andet, der kan gjør'et,
Saa skal det da nok hjælpe paa Humeuret.
Naa! desuden har vi »National« og Dramaet
Med vor Ven, Ferdinand og Panoramaet
Og den Riddersmand, der kaldes Hellig-Hansen,
For hvem Ridderskjoldet misted' lidt af Glansen.

Ja, hvorhen man saaledes kaster Øjet,
Har man Grund til at være helt fornøjet:
Der er bremset for de allerværste Bøller,
Og fra »Frederiks« forsvinder muligt Schøller;
Naar man saa vel erindrer det Halløj, man
Har til Gode med Skuespiller Neumann,
Der endnu ikke started' paa Plakaten —
O, saa tør der være Fryd i Dannerstaten!

Offentlig Brevvexling.

Til Digteren og Politikeren Eedvard Brandes.

De maa, Gott straffe mig, ikke tage en gammel Landsmand ilde op, at jeg henvender mig til Dem i et Forretningsanliggende; thi Forretninger er sgu dog en Hovedsag, selv om det er Fødderne, det gjælder om; og da jeg har hørt, at De synger paa Deres sidste Vers, ikke som Digter, Gott bevares, men som Folkethingsmand paa Langeland, saa kan jeg nok tænke, at De snart vil vandre omkring i Landet for at lede efter en ny Valgkreds, og, veed De hvad, den Vandring kan sgu godt trække ligesaa længe ud som voreses Forfædres, da de ledte efter det forjættede Land ude i Arabiens Ørken. Ja, De maa sgu gjerne schpytte mig i Øjnene, hvis jeg overdriver. Se, nu kan de Blanklæders Støvler, som De gaar med til daglig Brug, være holdbare nok, naar De skal gjøre „et Besøg" i Integade eller hos Kammerherren paa Kongens Nytorv; men de hører sgu inte til det, som duer i Norden, naar De skal vade igennem alt det Ælte og Morads og over Torvemoser og gaa paa „gyngende Grund", som De jo nok veed hører med til det rigtige „Landmandsliv". Derimod kan De hos mig faa et Par rigtig gode gamle Transtøvler, som jeg i sin Tid lavede til J. A. Hansen, da han vandrede ud fra Langeland, og han, der jo var sagkyndig paa det Omraade, roste dem sgu i alle Maader, især fordi han aldrig behøvede at pudse dem om de var nok saa tilsølede; men, da han i Stedet for vilde pudse mig for de akkorderede Syle, saa tog jeg dem igjen fra ham, og nu kan De faa dem for en billig Penge. Jeg forsikrer Dem for, at de er endnu saa gode som nye, og naar De faar en Visk ren Halm i Støvlerne hos Jens Busk eller Madsen Møgdal eller en lignende folkelig Menigmand, vil de passe Dem, som om de var syet til Dem. Ja, De maa sgu gjerne sende mig et hvilketsomhelst af Deres dramatiske Arbejder til Gjennemlæsning, hvis jeg narrer Dem. Desuden garanterer jeg Dem for, at Støvlerne er aldeles uopslidelige, da de er forfærdigede af det bedste og sejgeste Mund Læder i hele Stammen.

Med dybeste Ærbødighed og Højagtelse
Ahasverus,
Fhv. Skomagermester i Jerusalem,
p. t. Læderstræde.

Ved Kaffen.

Fru Juliane Petersen: God Dag, søde Fru Schrøder, ja jeg skal bare lige have en lille Draabe i Dag i en tre Fjerdedels Pavse, for jeg skal sige Dem, jeg skal lige hen og have en Time i Sang og bagefter en i Italiensk, som jeg er begyndt paa hos den gamle Frøken Kaspersen, der spiser til Middag hjemme hos os en Gang om Ugen for to Timer, og hun har saadan et umaadelig fint Øre paa det nær, at hun er bleven noget døv med Alderen, for Petersens Fætter Node-Møller, som er kommen meget til os i den sidste Tid, har opdaget, at jeg har en fyldig Messo-Sopran af en lys og sonor Timbre, som bare ligger for langt tilbage i Stemmelejet og trænger til lidt større Register, og Gud, hvor det Menneske er musikalsk! Tænk, han spiller lige godt paa alle Instrumenter baade i Moll og Tyll — eller hvad jeg vilde sige: Dur, og han skal endogsaa snorke efter Noder om Natten, og Frits Grønbæk mener, at han ikke har andre Stole i sin Lejlighed end Nodestole, og at han maa have gaaet i Erslevs Klaverskole, da han var Barn, og det var jo heller ikke saa underligt, om det var sandt, for han har da spillet paa Tromme i Tivoli, da han var ung, og det var oven i Købet den store, og nu lærer han lille Nora Dora Leonarda at spille paa Harpe, og han mener, at Pigebarnet nok kan naa at blive Harpenistinde hos Georglumbye i Tivoli, inden den anden kommer, som de har skrevet efter fra Tyskland, og Node-Møller er jo naturligvis meget oprørt over, at Hartmann skal være Dirigent i Musikforeningen, skjønt der var saa mange Andre, som Gade havde udpeget til sine Efterfølgere, og havde han bare været Medlem, saa havde han stemt paa Charles Kjærulff, imod at han gav sit Samtykke til, at Georglumbye bliver i Koncertsalen til næste Aar, eller ogsaa paa Karl Gjellerup til Erstatning for, at han ikke maatte blive Stultusminister eller hvad det nu hedder for Kancelliraaden, som han nok gjerne vilde og nu har vi tænkt paa at lave en fri Musikforening, hvor alle de af Gades Efterfølgere, som ikke blev valgt, skal dirigere, og jeg skal synge paa Italiensk og Node-Møller spille Tromme og lille Nora Dora Leonarda Klaver og Petersen L'hombre, fordi han er saa umusikalsk, at han troede, at Pilgrimskoret af »Tandhøjser« var »Rundt paa Gulvet« og vilde forære mig tolv pletterede Stemmegafler, og saa skal han jo have sit Parti sammen med sin gamle Onkel Sæbesyderen og Frits Grønbæk de Aftener, da vi har vore musikalske Soireer, som jeg glæder mig umaadelig til, og veed De hvad, søde Fru Schrøder, De skulde dog prøve, om De ikke ogsaa har lidt Sangstemme, for saadan noget veed man tidt ikke selv, at man har, og naar De fik Deres Stemmeleje lagt om, saa kan det saamænd godt være, at De kunde blive til Noget som Alt, for med mig er det gaaet saadan, at der er Ingen, der før har lagt Mærke til, at jeg havde Sangstemme, og for den Sags Skyld er der heller ingen endnu, der kan høre det, andre end den gamle Frøken Kaspersen, og alligevel ender jeg maaske med at optræde ved de filtharmoniske Koncerter under Navn af Signora Petronio ligesom Fru Maria Osta, der er italiensk Operasangerinde fra Helsingør, som vi var henne at høre for halvanden Krone i Ridehuset, og sammen med hende var der en tysk Operasangerinde, som sang saa smorsando, hvad der nok betyder med Smør paa Dansk, og Frits Grønbæk, som altid skal være vittig, kaldte det hele en Gang Smør og Osta, og hvis De vil have det, saa skal jeg saamænd gjerne komme til Dem en Gang om Ugen og synge Skalaer med Dem, og vi kan jo begynde ganske piano og senere tage det mere forte. Adagio, cara mia Signora Schrodera, og Tak for Kaffe.

M. M.

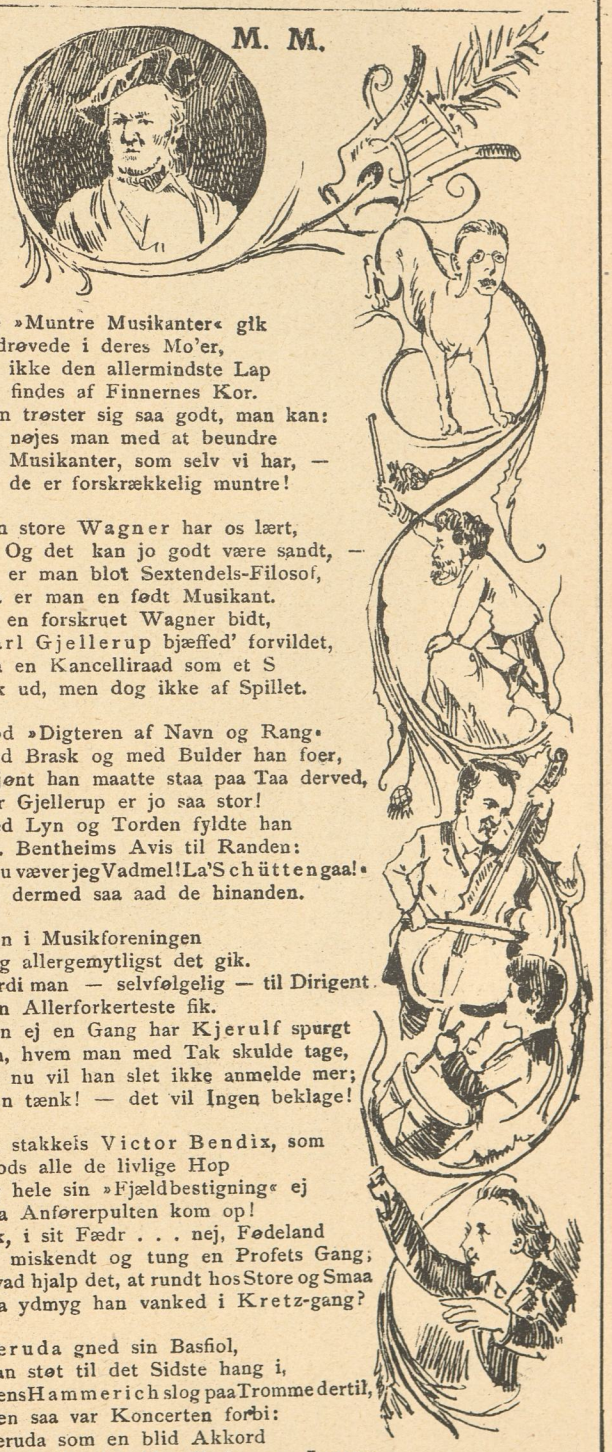

De »Muntre Musikanter« gik
Bedrøvede i deres Mo'er,
Og ikke den allermindste Lap
Nu findes af Finnernes Kor.
Man trøster sig saa godt, man kan:
Nu nøjes man med at beundre
De Musikanter, som selv vi har, —
Og de er forskrækkelig muntre!

Den store Wagner har os lært,
— Og det kan jo godt være sandt, —
At er man blot Sextendels-Filosof,
Saa er man en født Musikant.
Af en forskruet Wagner bidt,
Karl Gjellerup bjæffed' forvildet,
Saa en Kancelliraad som et S
Gik ud, men dog ikke af Spillet.

Mod »Digteren af Navn og Rang«
Med Brask og med Bulder han foer,
Skjønt han maatte staa paa Taa derved,
For Gjellerup er jo saa stor!
Med Lyn og Torden fyldte han
Hr. Bentheims Avis til Randen:
»Nu væver jeg Vadmel! La' Schüttengaa!«
Og dermed saa aad de hinanden.

Men i Musikforeningen
Dog allergemytligst det gik.
Fordi man — selvfølgelig — til Dirigent
Den Allerforkerteste fik.
Man ej en Gang har Kjerulf spurgt
Om, hvem man med Tak skulde tage,
Og nu vil han slet ikke anmelde mer;
Men tænk! — det vil Ingen beklage!

Og stakkels Victor Bendix, som
Trods alle de livlige Hop
Og hele sin »Fjældbestigning« ej
Paa Anførerpulten kom op!
Ak, i sit Fædr . . . nej, Fødeland
Er miskendt og tung en Profets Gang;
Hvad hjalp det, at rundt hos Store og Smaa
Saa ydmyg han vanked i Kretz-gang?

Neruda gned sin Basfiol,
Han stød til det Sidste hang i,
Mens Hammerich slog paa Tromme dertil,
Men saa var Koncerten forbi:
Neruda som en blid Akkord
Forsvandt, det blev Enden paa Legen:
Og ikke det mindste Tordenskrald
Nu minder om Asgersrejen.

Hermed følger et illustreret Annonce-Tillæg

Uskyldig Glæde.

Han fylder med Luft de tomme Rum
I Moderationens Sæbeskum,
Saa de med Glans sig udfolder
Og blænder et æret Publikum
At sige — saa længe de holder.

PUNCH udgaar hver Torsdag. Pris 2 Kroner Kvartalet. (Enkelte Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle kongl. Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor, Kjøbenhavn, **Kronprinsessegade 34.**

Mapper og Pragtbind til Bladet: 2 Kr.

Redigeret af **Angelo Haase**, udgivet af og trykt hos **C. Simonsen** i Kjøbenhavn.

1891. Torsdagen den 20. August. Nr. 34.

Socialøkonomi?

— Du er i Grunden en kjær Mand, Harald!
— Naa, hvad er der nu i Vejen, Lavra?
— Jeg maa have en ny Silkekjole, min Ven.
— Men tænk dog paa, hvor daarlige Tiderne er, mit Lam!
— Det gjør jeg netop, du søde. Saa faar Jomfru Petersen, den Stakkel, dog noget at bestille igjen.

Dyrtid.

I Nord og Syd, i Vest og Øst
Man klager over daarlig Høst,
Og Bondemanden faar den Trøst,
At Landmandsliv er ingen Sinecure.
Fra Børsen den Besked os gi'es,
At Rugen staar i dobbelt Pris,
Og Hveden stiger ligervis,
Kort sagt, her ventes Tider, som er dyre.

Des værre vore Landmænd fik
Det samme Indtryk paa en Prik
Af Chrestens Visnepolitik,
Trods Bentheim og hans radikale Fyre.
Og ingen af dem veed, hvordan
Den rigtig »rene« Venstremand
I Aar skal gribe Tingen an.
Man ser, at ogsaa gode Raad er dyre.

I Høstens Tid, der er saa travl,
De skulde bjerge Venstres Avl
Af alt det folkelige Bavl
Om Folke-Ret og Magt og Folke-Styre.
Men, gjennem Chrestens Ladeport
Er hidtil ikke bjerget stort,
Undtagen blot, at han har gjort
Erfaringer, som var en Kjende dyre.

Med de Bêtiser, Berg begik
I mangt letsindigt Øjeblik,
Vil Integades Melbutik
Og Evropæere faa deres Hyre.
— De brave Ætlinger af Sem
Holdt Georgs Aandsfriheder frem;
Men, skal de selv betale dem,
Saa bliver de i Længden schgu for dyre.

Fra Badstuestrædes Rus-Land faar
Man heller intet Korn i Aar,
Men Avner, som sædvanligt, gaar
Til „*København*", der, lig en flittig Myre,
Har vimset om, trods Vejr og Vind
Og tidt blev gjennemvaad, det Skind,
Mens Mulktebær det samler ind
Og den Slags Domme, som man kalder dyre.

Alligevel man har den Trøst,
Mens Venstre slaas af Hjertens Lyst
Om Øl- og Sukkerlovens Brøst,
Udsat som næste Valgdags Ouverture,
At baade klinket Postelin
Og sammenbrændte Andelssvin
Dog skabe kan et billigt Grin,
Om ogsaa Tiderne kan være dyre.

Af Etatsraadernes Naturhistorie.

Allerede i den forhistoriske Tid træffer man Etatsraaderne her i Landet. En nu uddød Art er saaledes Kommersetatsraaden, der i sin Tid spillede en vis Rolle. Den hørte til de saakaldte merkantile Etatsraader, af hvilke nu alene Gehejmeetatsraaden er tilbage. Af andre Etatsraader, der nu kun findes i fossil Tilstand, kan nævnes Theater-Etatsraaden, af hvilken man paa Musæer finder to Afarter, den lille og den store. Den lille *(directoria)* opholdt sig mest i Underskoven, da den af visse Grunde ikke kunde lide Overskouen. Nu tilhører den som sagt den forhistoriske eller uhistoriske Tid. Den store Theater-Etatsraad *(instructoria)* var i sin Tid meget yndet af smaa Hornblæsere, af hvem han tilsidst lærte at blæse Theatret et Stykke.

Vender vi os til Nutiden, bemærker vi strax, at Etatsraaderne spiller en betydelig Rolle i Naturens Husholdning. Derpaa tyder allerede deres Navn *(conseiller d'état)*, og en af Grundene hertil er den, at de er en meget udbredt Dyreklasse. Om Vinteren træffer man dem mest i Byerne, om Sommeren foretager de Vandringer ud paa Landet, særlig ved Strandvejene, som de elsker paa Grund af den dersteds herkende Fugtighed. Deres Ernæring bestaar navnlig af de saakaldte bedre Middage, og de hører overalt i de zoologiske Haver til de Dyr, som maa fodres. Flere af dem bærer en eller flere korsformede Tegninger paa Bringen, hvilket anses som en stor Prydelse, der giver Skindet en betydelig Værdi. Som bekendt hører de hjemme i 3. Rangklasse af Linnés System.

Særlig vil man lægge Mærke til Gehejmeetatsraaden, der er en af de sjældneste Arter. Dette livlige Dyr opholder sig mest i forenede Dampskibsselskaber og i Marmorkirker, hvorfor den dog ikke maa forvexles med Kirkerotten. Den maa efter de nyeste Forskninger nærmest henregnes til Pungdyrene og var i tidligere Tid meget efterstræbt af Englænderne, der jagede den for at flaa den. Den solgtes paa engelske Markeder i Pund Sterling. Nu har den dog omsider fundet sig en Frihavn. Vor ansete Landsmand, Forskeren Ernst Brandes har gjort Forsøg paa at opdrætte et Exemplar i den zoologiske Have i Fredericiagade. Den skal nemlig være et meget adræt og lærvilligt Dyr, der er nemt at afrette til at apportere forskellige Sager, og man mente at kunne tæmme den, naar man satte den paa Landsthings-Diæter. Forsøget mislykkedes, da de indfødte Vælgere ikke vilde hjælpe med at faa den til at hoppe paa den udsatte Limpind.

Dette uheldige Resultat maa saa meget mere beklages, som Gehejmeetatsraaden i vild Tilstand er et temmelig farligt Rovdyr, der blandt andet ogsaa er meget glubsk efter Mennesker, navnlig Landliggere. Disse indfanger den navnlig paa Strandveje i de saakaldte Dampsporvogne, hvori den langsomt piner dem til Døde. Navnlig ynder den at ligge paa Lur efter sine Ofre ved Vigesporene, der kaldes saaledes, fordi der ikke er Tale om, at Dampsporvognen viger tilbage for Nogetsomhelst.

Den holder især meget af Grossererkjød, formodentlig fordi det er det fedeste. Dog tager den undertiden til Takke med simplere Føde, saaledes Gyngehestekjød af Hestene paa den kunstige Væddeløbsbane, hvilket er en yndet Handels- og Kontoristvare.

Vi skal nu nærmere betragte den egentlige Etatsraad, ogsaa kaldet den kongelige *(royalis)*. De nyeste Undersøgelser har lært, at den stammer fra de af Negre beboede Lande, hvor den endnu den Dag i Dag anses for et helligt Dyr og er Gjenstand for Dyrkelse.

Den egentlige Etatsraad hører til Blæksprutte-Slægten og findes i Kolonier, saaledes at man aldrig træffer et enkelt Exemplar alene. Den forefindes i fire forskellige Varieteter, der ligner hinanden meget. I alle fire Varieteter udmærker den egentlige Etatsraad sig ved, at den frembringer et papyruslignende tyndt Væv, som for største Delen bestaar af det saakaldte Fællesstof, der udskilles af Kjertler paa Dyrets Bagkrop, og som endog ved at blive undergivet en tidssvarende Behandling med en Viktoriapresse kan blive skikket til Menneskeføde, ligesom det ogsaa kan være til Nytte i en meget snæver Vending paa anden Maade. Dette Dyr, der især opholder sig ved Stranden, ernærer sig mest af Planteføde, navnlig Blade, af hvis Celle-Væv den efterhaanden har fortæret en anselig Masse. Dog holder den mest af den i henvisnende Tilstand.

Medens denne Art maa henregnes til de nyttige Dyr og overalt er Menneskets trofaste Ledsager, kan dette derimod ikke siges om den almindelige Etatsraad (communalis magistratus), der nærmest maa henregnes til Drøvtyggerne. Den er meget langsom i sine Bevægelser, sover meget og holder ikke af stærkt Lys, navnlig elektrisk. Det er meget besværlige Dyr, da de opbryder Brostenene paa Gaderne og derved gjøre disse ufarbare og livsfarlige at passere. Den for Tiden stedfindende Ødelæggelse af Nørrebrogade skyldes saaledes dem. De ernærer sig hovedsagelig af Bidstrupmiddage, som de i flokkevis styrte sig over og fortærer.

Til Zirfuglene maa henregnes den akademiske Etatsraad. Den kan lære at gjøre mange skjønne Kunster og fandtes tidligere meget i udstoppet Stand i Musæer, ligesom dens Buste endnu findes og dyrkes af overtroiske Indfødte. Nu lader det dog til, at den er gaaet af Mode. Derimod har man i de sidste Par Aar lagt sig efter en ny Art, den monumentale Etatsraad, der navnlig pynter op paa Sankelmarker. En nyere Art er ogsaa Hønseetatsraaden, der formodentlig nærmest maa henregnes til Maar-Slægten, idet den lever af Fjerkræ, særlige Alke.

Foruden disse indfødte Arter findes der ogsaa her i Landet et Par indførte. Fra det hellige Land har vi saaledes faaet Banketatsraaden, der er kommen hertil over Glückstadt. Den har sit Navn af, at den holder til paa Banker, navnlig Landmandsbanker, hvor den klæber sig fast ved Hjælp af sine Sugefødder. Den blev tidligere anset for et særligt »National«-Dyr, indtil nu dens Herkomst er bleven opdaget. Den har den Egenskab tilfælles med Torskene, at dens Boxer ere en udsøgt Delikatesse, der navnlig yndes af Aktionærer. Endelig findes i det nordlige Vanille-Ishav en Art, Kaffeetatsraaden, der henhører til Gaméleonerne og er helliget Dyrkelsen af St. Avgustinus. Den blev i sin Tid opdaget af Dr. Nansen, der foretog et Korstog for dens Skyld. Iøvrigt udmærker den sig ved sin fremragende Løvetand, men er desuagtet et meget fredeligt Dyr, der endogsaa holdes i Haver, særlig de saakaldte Raahauger.

Med Etatsraaderne maa man ikke forvexle Kamin- eller Etageraaderne, der har deres Navne af, at de klatrer omkring i de højere Etager, og den norske Statsraad (radicalis), der hører til Stenbider-Slægten.

Under Syndfloden.

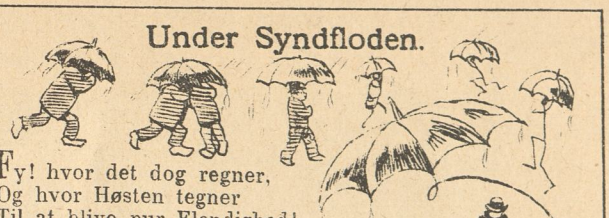

Fy! hvor det dog regner,
Og hvor Høsten tegner
Til at blive pur Elendighed!
Skjønt at allevegne
Landmænd turde regne
Paa Gevinsten, baade rig og fed,
Skjønt at Præst og Degne
Hørtes alle Vegne
Regne paa stor Offervillighed,
Alt des værre tegner,
Da det stadig regner,
Paa, at Haab og Høst bli'er slaaet ned.

Alt i Luften ryger,
Naar deslige Byger
Strømmer over os ved Dag og Nat.
Jord og Himmel græder
Jo paa alle Steder,
Smil og Solskin har os helt forladt
Tivoli, det sukker,
Og Butiken lukker
Snart Thor Jensen vist paa sin Fregat.
Thrane taber Modet,
Ryster slemt paa Ho'edet
I det Vejr omkap med Robert Watt.

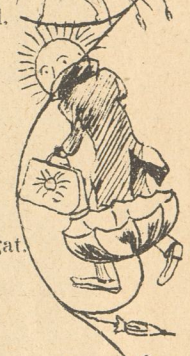

Klampenborgs Concerter
Fanger ingen Hjerter
Trods Fru Qviding og Hr. Hjalmar Frey.
Musikalske Fester
Samler ingen Gjæster —
Kjøbenhavn og Taarbæk siger Nej!
Næppe nok de frister
Trillende Cyclister
Bort fra deres vaade Landevej.
Nej! i samlet Chor man
Hører slige Ord: man
Skal dog ikke gaa paa den Galej!

Mens vi gaar og ælter,
Dampsporvognen vælter —
Eller er da lige nær derved.
Heldigvis det hændte,
At det ikke endte
Med betydeligere Fortræd.
Inte være bange!
Om en halv Snes Gange
En og samme Dag den er paa Gled.
Faldt vi end i Grøfter,
Højt vi Stemmen løfter:
Man er ej forknyt ved Sundets Bred!

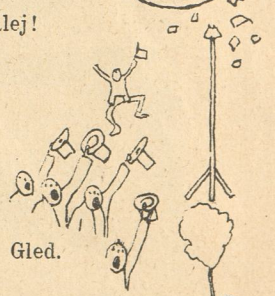

»Broderskabet« boldt en
Fugleskydning stolten
Som hver Sommer altid her til Lands.
Kongehuset mødte;
Som fortrinlig Skytte
Viste der vor Kronprins sig med Glans.
Og til Bøssers Knalden
Under Tordenskralden
Og til Lynets stolte Zigzagdans,
Under Himlens Taarer
Smilende man kaarer
Til sin Fuglekonge der Prins Hans!

Vel roet, Manne!

— Je trode, du rode, dit Hode!

Kjærlighed overvinder Alt.

— Nej, ved Du hvad, Peter! der har jeg sgu'nte Lyst til at kravle op.
— Caveline! Elsker Du mig?
— Hvor kan Du tvile, Peter?
— Saa op med Dig!

Hjemkomsten fra Fangenskabet.

Dybt i Brummen, som med stærke Skodder
Lukker for mangen Demokrat,
Stakkels WIINBLAD sad, fordi han Mudder
Havde gjort i BARFODS Pastorat.
Det hans Gaasevinblad højlig nær sig tog,
Under KNUDSENS Pisk til Skaglerne det slog.
Tys! Tys! Tys, med hvad de har hørt!
Ude ved Bistrup blev det overkjørt.

Blandt den faste Stok i Rømersgade
WIINBLAD efterlod et dybtfølt Savn.
Selv paa Fælleden kun lidt glade
Tanker havnede paa Christianshavn,
Hvor Hr. WIINBLAD som en Straamand for sig selv
Sad i Port'menixen, skummel, mørk og fæl.
Tys! Tys! Tys! Gu' var Fængselet —
Li'esom hans Stil — kun simpelt, men dog net.

Her han sad, mens liden OVE RODE
Paa sædvanlig Fangekost led Nød,
Og mens KORSGAARD gjorde sig til Gode
Som Spartaner med sit Vand og Brød.
Og mens her var Vognmands-, Smed- og Bagertvist,
Han normal Blaamandag holdt bag Fængslets Rist
— »Tys! Tys! Tys!« lød et Glædesbud,
»Onsdag den nittende han hældes ud!«

Sjæleglad han vandrer bort fra Cellen,
Søger Havn paa sit Bladkontor.
Og nu bli'er der Slag i Frikadellen,
Hvor kun nys vajed' Sorgens Flor.
Rømersgadens Ungdom luer dobbelt rød,
Syngende: Til Arbejd, Liv og Øllebrød!
Tys! Tys! Tys! Blot det hele Vejr
Inte de ta'er fra hver en Evropæer!

I Regntiden.

For at faa Storpolitikken bragt gaa det Tørre afholdt de forenede Protestmennesker i Søndags et Møde i Krybily. Trods det ugunstige Vejr havde der samlet sig henved 17 Deltagere, hvoraf dog en Del var fraværende paa Grund af Høstarbejde.

Som Taler optraadte Folkethingsmand Jens Brusk, der udtalte, at han var en Mand med Ben i Næsen. Han havde altid været Forhandlingsmand og endnu i Dag bar han Regnkappen paa begge Skuldre; men for sidste Aars Forhandling vilde han ikke røre en Finger eller give en blank Femogtyveøre. Det var Forhandlingspolitikken, der var Skyld i det daarlige Vejr, vi havde for Tiden; men han vilde dog ikke bede Estrup om godt Vejr.

Sæden laa paa Marken og var nedslaaet, Humøret hos de rigtige Venstremænd var ogsaa nedslaaet, det eneste, der var opslaaet, var nogle ledige Redaktørpladser ved forhenværende radikale Blade, og det var Forhandlingsmændene, der var Skyld i det hele.

Det er klart, at med den nye Ølskat aftog Efterspørgselen efter Øl, medens Efterspørgselen efter Vand tiltog i en forbavsende Grad. Endog Kjøbenhavns Magistrat har i den Anledning pumpet Skatteyderne for Bidrag til en ny Pumpestation. Men enhver Handelsmand veed, at med Efterspørgselen steg ogsaa Tilførselen af en Vare, og derfor har vi i Sommer faaet en saa stor Tilførsel af Vand, at ikke en Gang *Morgenbladet* har klaget over Vandmangel. Derfor maatte Ølskatten nødvendigvis suppleres med en Vandskat, og om en saadan vilde han anbefale Forhandling, dog kun paa en saadan Maade, at Skatten virkelig blev til Vand. Han vilde dog ikke tilraade Forhandling med Estrup, det vilde bare føre til ny Vandgang, heller ikke med Landsthinget, hvad der jo vilde være Vandvid og heller ikke med Højre eller de Moderate, thi de lignede hinanden som to Draaber Vand.

Derimod vilde han tilraade Forhandling med Socialisterne, hvem man f. Fx. kunde tilbyde Vand til Toddyer o. s. v. skattefrit, imod at de Landbodemokrater, som paa Højskolerne kigede i Vandpanto-Mimers Brønd, ogsaa skulde have Moderation i Vandskatten; men iøvrigt vilde han bede Tilhørerne passe godt paa, at der ellers ikke gik Moderation i dem.

Paa dette Tidspunkt slog des værre Lynet ned og frembragte kjendelig Splittelse i den samlede Opposition; heldigvis skete dog ingen anden Skade, end at en Trillebør og en Moderat blev aldeles sammensmeltede, og at den sidstnævnte efter Uvejret fandtes i Besiddelse af et ualmindelig sveden Udtryk i Ansigtet.

Madsen og Lassen.

— Go' Morgen, Madsen! Velkommen fra Landet a'. Hvor har du ligget?

— I Snekkersten, begribeligvis. Jeg har lagt hele Sommeren under en Paraply og set Skuespillerne holde Toddy-Kur. Men nu kiler vi paa en ny Sæson. Det skal smage godt at faa sig en Bid litterær Riis-budding ovenpaa al den Væde.

— Hvad vil det egentlig sige at være litterær?

— Hvad det vil sige? Jo, ser Du, en litterær Forestilling, det vil sige at, naar Frigængerne holder Familiefest i Parkettet, mens Direktøren sidder og fylder op i Logerne. Det er saadan man opdrager sit Publikum.

— Naa, saa er det altsaa kun Folketheatrets Publi-

kum der er uopdragent, siden at Severin vil holde sig til den skjønne Helene Petterson?

— Det maa du nok sige, Lassen. Nu skal vi jo saagar indwiehe en ny Æra i Amaliegade.

— Jeg ser det. Men hvad er det for en ny Skuespiller Østergaard, der staar i Kasinos Personaleliste?

— Han skal bare spille i »Direktøren funden og forsvunden«. Men der er Haab om, at vi kan bevæge Hr. Steffensen til at optræde som »Hakon Jarl«. Og naar vi saa laaner Hr. Marer fra Dagmar til at spille »Palnatoke« og opfører Eedvards samtlige Værker med Musik af Charles Kjerulff, saa bli'er det Konsulemad for de smaa Sorte!

— Bare det gaar, Madsen.

— Gaar'et ikke, saa dør vi i det Minste i Skjønhed med Vinløv i Haaret.

— Ja, og det bliver nok Mønster-Vinløv!

— Forstaar sig. Fordi man er Theaterdirektør og Vinhandler, behøver man da ikke at være om en Flaskehals, naar et Par illiterære Repræsentanter gaar hen og gjør Skrue.

— Saa er Konsulens Førstefødte vel ogsaa et litterært Pigebarn?

— »Musotte«? Ja, det kan du nok begribe. Hun er jo gjort af Johans gode »Smukke Ven«, ham den modige Franskmand med de uvartige Ord.

— Naa ja, uvartige Ord er jo altid litterær, saa meget veed jeg da. Der var nok ogsaa to Direktører, der halede i hende. Men man siger rigtignok, at der ikke var noget at hale i.

— Si'er man det? Du er en fordummet Hykler, Lassen. Men nu skal jeg anmelde Komedien for dig.

— Hvordan vil du anmelde den?

— Jeg vil fortælle dig Indholdet; det er den allerfineste Maade at anmelde paa. Ser Du, i første Akt gaar den ene Wiehe og den anden Wiehes Fru Wiehe omkring og indvier den nye Æra. Men saa kommer der Brev fra den ene Wiehes Fru Wiehe om at hun nok vil udbede sig Titelrollen, for hun kan ogsaa meget godt være litterær. Saa siger den anden Wiehe til den ene Wiehe, at han skal gaa hen til hende. og det tager den nygifte Fru Wiehe sig naturligvis meget nær. Er du med?

— Ikke Spor.

— Det kommer nok. Anden Akt er en Melodramatisering af »Barselstuen«. Fru Wiehe ligger paa en Sofa og forestiller Musotte. Det er nemlig en Slagpige, der en Gang har spillet »Frøken Nitouche« af lutter Ærbarhed, men alligevel har faaet et Barn med Malermester Wiehe. Det er derfor, hun sender Bud efter ham, skjønt hun veed, at han holder Bryllupsdag.

— Nu er jeg med!

— Musotte ligger altsaa paa en Sofa og dør af Barnefødsel, Dyd og en ophøjet Karakter. Alle litterære Slagpiger har nemlig en ophøjet Karakter. Imens gaar Fru Wantzin omkring og synes, at hun er saa morsom. Hun er nemlig forhenværende Danserinde, fordi hun altid spillede forhenværende Danserinder, den Gang da Kasino gik bag a' Dansen; men nu er hun Jordemo'er og har hjulpet Musottes Barn og den nye Æra til Verden. Naa, saa kommer Malermester Wiehe ind og ser paa Drengen, og da det er saadan en dejlig, litterær Dreng, lover han at tage sig af ham, indtil han bliver stor nok til at kunne faa Engagement ved Kasino. Imidlertid dør Musotte af litterær Barselfeber. »Charlott' ist todt!« hulker Wiehe, og hele Publikum svømmer i litterære Taarer.

— Saa er vel Komedien ude?

— Nej, saa kommer tredie Akt. Direktør Cetti træder frem paa Forfatterens Vegne og holder et længere litterært Foredrag om Skæbnen og om det litterære ved at faa Børn, som ens Kone ikke er Mo'er til. Det er mageløst opdragende. Naar saa Publikum vaagner, ligger alle de Efterlevende af Familien Wiehe om Halsen paa hverandre. uden at nogen kan begribe hvorfor, — og saa gaar man ned i den litterære Garderobe, tager sit Tøj paa og skynder sig hjem for at faa mere Thevand.

— Veed Du hvad, Madsen! Det forekommer mig, at det egentlig maa være nok saa morsomt at se den rigtige Vand-Pantomime.

— Du er en Snob, Lassen. Med de Anskuelser maa Du aldrig vente dig en Ormonde-Bicykle. Spørg bare min litterære Datter Mine. . . . . .

— Har hun da nu faaet sig en litterær Kjæreste?

— Nej, de Tider er forbi. Mine forlover sig aldrig mer. Nu er hnn hleven mandig og modig og skriver Artikler til Oves Avis.

— Er de ogsaa litterære?

— Ja, det forstaar sig; de handler jo kun om nedringet Kjærlighed.

— Go' Nat, Madsen.

— Go' Nat, Lassen. Vi ses igjen i »Dagmar«.

— Det gjør vi. Husk saa at vække mig, naar du ser mig.

Abe-c.

Man altid har antaget Aber for Dyr,
Der næsten er mer end uvidende.
Jo pyt! Deres Sprog er det reneste Guld
Og deres Bemærkninger bidende.
En Amerikaner har sagt det; — ak, hvis
Man blot paa hans Ord kunde stole,
Saa burde man strax sende Eedvard og Bang
Til Urskoven at gaa i Skole.

Den lærde Darwin en Gang for Plaser
Beviste og dokumenterte,
At Aber er Overmen'sker, fra hvem
Vi Andre er degenererte.
Men Overmen'sker — det har vi endnu;
At de er om Mundlæ'eret smurte,
Er noksom bekjendt, om de end efterhaands
Fra brune er hleven smaa sorte.

De taler rent ud et uhyrligt Sprog,
Der halvvejs er gallo-chaldæisk
Og halvvejs er ghetto-germanisk-dansk
Med Anstrøg af norsk evropæisk.
Og altid har Kjæbeposen de fuld
Af Floskler, som sprøjte og sprutte;
At derfor de stammer fra Brøl-Aben ned,
Er No'et, som Enhver jo kan slutte.

De sværmer for Nødder, — aldeles som da
I Urskovens Dyb de var hjemme;
Det kaldes at knuse »Problemer«, og de
Bli'er brugt til at saare og skræmme.

Det Hele gaar til som i fordums Tid:
Vil nemlig man uformodet
Se Nødderne efter i Sømmene, — bums!
Saa faar man kun Skallen i Ho'edet.

De lever i stadig Gorilla-Krig,
— De knap med sig selv kan forliges; —
Men, om de har Snohale eller ej,
Kan ikke med Vished siges;
Skjønt, naar de forløber sig, er der en vis
Sandsynlighed for, de maa ha'et,
For de raaber altid Hale-luja,
Naar blot de kan sno sig fra 'et!

Hvorfra de til dette elendige Land
Er kommen, kan ikke bestemmes,
At nu de er helt københavnske, det kan
Dog af deres Sprog fornemmes!
Thi selv om Race-mærkerne snart
I Tidernes Taage sig tabe,
Er rimeligvis Politikens »Æ-bæh«
Københavnsk Dialekt for — »Abe«.

Hermed følger et illustreret Annonce-Tillæg.

Jakob Grammatikus.

Han peger mod den straalende Top,
Hvorfra han gik ned, og hvor Goos steg op.
Med Pennen sin Krønike han forvandler
Til et Epos om, hvordan bedst man forhandler.
Tak være den brave Kanonikus,
Han hedder JACOB SCAVENIUS!

(Frit efter *Sankt Hansaften-Spil.*)

DUNCH udgaar hver Torsdag. Pris 2 Kroner Kvartalet. (Enkelte Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle kongl. Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor, Kjøbenhavn, Kronprinsessegade 34.

Mapper og Pragtbind til Bladet: 2 Kr.

Redigeret af Angelo Haase, udgivet af og trykt hos C. Simonsen i Kjøbenhavn.

1891. Torsdagen den 27. August. Nr. 35.

Velkommen?

— Det var da morsomt, at De kom. Jeg havde det ligesom paa Fornemmelsen.
— Nej virkelig?
— Ja, hver Gang min Mand og jeg tror, vi skal have det rigtig rart med hinanden, saa kommer der altid Nogen.

I Bygevejr.

Mens Regn og Solskin vexsler hele Ugen,
Og ligervis Humøret trindt om Land
Hos en af Himlen hjemsøgt Landbostand,
Hvis Tanker stadig ruger over Rugen,
Saa er vor Samtid, der er højst forslugen
Paa Sensationsnyt, nok saa net daran:
Det Nyhedsstof, som Pressen har behersket,
Er alle Vegne bleven svært fortærsket.

Herhjemme fik vi dog ved Skæbnens Førelse
Et større Langhalmstærskeri i Gang
Ved Hjælp af den bekjendte »Redegjørelse«,
Hvortil Scavenius fandt særlig Trang,
Saa selv det mindste Blad i Dannevang
Gav hist med Haan og her med synlig Rørelse
Sin Skilling med i Laget for at klare
Det Punkt, om Aandsfriheden er i Fare.

(Men de, der slog paa Aandsfrihedens Vegne,
Begrebet ikke rigtig klaret har.
Vi mener, man vist nærmest bør betegne
Det som den Frihed, mangen Aand sig ta'er,
At laane lidt hos Børne eller Heine
Til Brug for sit Forfatterhonorar
Og ovenpaa at tage sig den lille
Frihed at glemme Navnet paa sin Kilde.)

Naar Pressen saa har gjort, hvad den formaaede,
Ud af den nye norske Udenrigs-
minister af Hr. Steens og Bjørnsons Naade,
Den tyske Korntold og den franske Flaade,
Som nok for Tiden hos John Bull gjør Kiks,
Saa har man et usaligt Øjebliks
Tomhed med Misvæxt paa sin Spalteføde;
Søslangen maa da smukt paa Savnet bøde.

I øvrigt prøver man at fængsle Sindene
Lidt med »den literære Konvention«,
Den tyske Keisers og Kong Bergs Befindende,
Samt vore »rene« Damers Legion,
Som, naar det gjælder om at hytte Skindene,
For Vandgang ikke særlig har Passion,
Men sparer lidt husholderisk paa Badene,
Skjønt somme gaar i Vandet dog — i Bladene.

Foraarsgrønt.

Kere Bob?

Desvære er Ferrien nu forbi, og jej er been skameli snyt, fordig je sku ha vaaren paa Lannet hos min Tandte, men i Stæden for gig jej i Vannet, for min Gamle ville ha, je skulle bie jemme, te de be Obholsvær, aa derve be je obholt hele Ferrien igemmen, aa de be føst Solskindshvær den Da, je sku begonne i Skollen igen, aa hera kan man osse se, hvodan di højere Avtorithedter immer ve Ongdommens Frihed telivs, aa jej va natyrlivis lynene gal i Hodet aa ha laaved aa mugle Didrigtoren for de meterulogiske Ingstitudt, de føste je træffer han, te han ber om got Vær. Men els har dov Reineværet vaaren got for noet, for jej aa Arond Jakobsen ha rejned ud i disse Tider, a vi ve kunne tjenne styrdtende Penge ved et nydt sjornalidstigsk Bladfaaretaene, som vi akter aa begjonne paa den føste Sebtemper. De æ nømli aa ugi et Blad, som ska hede Skolledrængestannens Adressavis, aa Drængene ska ha den gratis, men Forælderne aa di andre vogsne Mensker ska ha den for den dovvelte Pris, Aa je tængker, der ve bie en saadan Reft om Avisen, a vi ka skomme volsom Flode paa Avertidsemendterne, aa der æ aleredde en Segarhanler, som har sent vos et te Engrogkelse, vori han andbefaller sine umærgkede røjfri Segarer te Skollebru, vor di ska være mejet hensegtsmæssie, fordig Leren ka igge obdage, a man ryer i Klasen, naar han egge kan se Røjen. Aa saa ska der desforuden osse obtas Artegler a pedergogigsk Inghol, aa vi har aleredde en hal Snes Stokker te aa begjonne med, aa di hanler alesamen om, vorhvit Lerene ska ha Lov te aa sie Du te vos, eller om vi sku forlange, at di ska sie Di, va je nu synnes ville være de regtiske, fordig de æ igge alle, som mand kan være bekent aa være dus med, aa derved kunne man osse obnaa at faa ingprendtet none a dise Leretambe en Smule ellemendtæer Dannelse, som der jo skræves saamejet om, a di trænger sværdt te, aa de ve je gærne tro, for der er none a dem, som har igge mere dera en for Ægsembel Teisens Bybudde, saa di viser dem heldt uobdragne, naar vi modder dem paa Gaden og ber dem om og iænne vores Segar hos dem. Men de værste ve Bladdet er liegot, at der er none andre Drænge, som osse ve ugi en Addresseavis, saa vi komer nog i en Pollemæk mæ dem, aa je har i den Andledning skrævet te Redagtorene a Skollebladet aa Lerestannens Adressavvis for aa faa dem te aa overlade vos saa mange Skælsor aa Grouhedder, som di kan onvære i deres ejne Blade, for i den Brangsje tror jej, a Lerene allievel kan ha Krammet paa vos.

Din hengivendes
Einar Jørrensen.

E. Skr.

Skulle i Normænd igge snart osse ha Bru for en ny norsk Rellijon, for de maa da være mejet saarenes for jer aa ha fælles Rellion med Svendskerne?

Vov-vov!

I Anledning af nogle Notitser i et herværende Blad angaaende »Militære Dyr«, har vi fra en sagkyndig Bladforhandler modtaget en Skrivelse, af hvilken vi hidsætter Følgende:

Det er en Regel, der maa betragtes som en ubehagelig Nødvendighed, at der ved de fleste »Herværende« findes Sporhunde, som følger deres lokale Negergeneral gjennem tyndt Blæk og tyk Sværte. Nogle af dem er smaa sorte, andre smaa graa, men de Fleste er blakkede.

De to Platfodfolks-Regimenter, der garnisonerer i Integade og Badstuestræde, og hvis Mandskab, som bekjendt, bestaar af Rekruter af forskjellige Vantrosbekjendelser, har saaledes hver sine Sporhunde, om hvilke der kan fortælles mange pudsige Smaatræk. De faar deres Føde af rige Jøder og tilbringer Nætterne paa dertil indrettede Kafeer og »stiller« præcis om Eftermiddagen, saa snart de kommer ud af Sengen.

»Nr. 00«, kaldet »Smukke Ven«, har eller havde, dersom den ikke senere har gjort sig ganske umulig, et Halsbaand med Inskriptionen »Menneskedyr«. Den er utrættelig i at opspore frimodige Damer, hver Gang dens Overordnede trænger til lidt »mandig« Adspredelse. Naar Kompagniet afleveres til Sø-Krigsretten, sidder den altid paa venstre Fløj, for strax at kunne sætte sig i Spidsen for de der opstillede Sproglærere, naar der kommanderes til Vandgang. For øvrigt ynder den ikke høflige Talemaader, men bjæffer paa det heftigste, naar dens Kompagni bliver kaldt »et herværende«, og den skal ikke være til at styre, naar et hidtil uskadt Navn og Rygte kommer i dens Nærhed.

Inte-Regimentets Sporhund »Kauscher« er saa inkarneret anti-militaristisk, som man vel kan forlange. Den bider i enhver Fæstning, som den falder over, og hyler, saa det kan høres helt ned til Berlin, hver Gang en vandrende Lirekasse nærmer sig Regimentet. Da den en Gang i sin Tid kom for Skade at gjø paa russisk, stak den bagefter Halen saa ynkelig mellem Benene, at man lod den løbe. Det bedste Bevis for, at den fuldstændig har frasagt sig al fordummet Omgang med Fædrelanderister, afgiver følgende Exempel, valgt imellem utallige: Skjønt den i Aaringer havde hoppet omkring paa Sartory-Sletten i Hælene paa en navnkundig Digter, der bar sin Hat, som han vilde, snærrede den dog ad ham den Dag, da han kom hjem med en Sankt Hansvise »derovre fra Grænsen«. Den har for Resten den for en veldresseret Sporhund noget aparte Vane, at den jævnlig løber omkring med en større And i Munden, end den kan gabe over. Ofte har den givet eklatante Beviser paa sine Tyggemusklers Styrke ved at gnave paa en saadan sejg And i flere Dage. Den sidste og største And var en svensk Sanger, som den absolut vilde have puttet ind i et Rum paa Blegdamsvejen, hvor dens Rumlepotter plejer at blive opbevarede. Da man saa tvang den til at æde Anden i sig, forbavsede den Verden ved den mærkelige højeste Oplysning, at det var de Andre, der skabede sig.

Den følger altid det numerisk stærkeste »Parti«, som den slutter sig til helt inde fra Rømersgade af. Men trods sine modige Tilbøjeligheder er den umaadelig bange, naar den selv trues med det glatte Lag. Saa snart der gives mindste Signal til Angreb, forsvinder den langt bag en Bunke brændte Protokoller og afventer med sin And i Munden roligere Tider.

Man forsøgte en Gang at ernære en af disse Sporhunde med Agurker; det var nemlig i den saakaldte Agurketid. Men det begavede Dyr sled sig løs og flygtede ud i en Renovationsvogn, hvor den strax aandede friere ved at føle sig i sit rette Element. Efter kort Tids stille Nyden opsnuste den saa en Haand, der laa i Vognen og pegede Fingre ad den. Den vidste fra Regimentet, at selv Overbefalingsmænd — eller som de kaldes i det tekniske Sprog: Overmennesker — kan udsætte sig for at tabe Hovedet, som f. Ex. naar de ikke i Tide har faaet strøget enkelte kompromitterende Udtalelser i 2den Udgave af deres Værker. Men den havde aldrig set nogen af dem tage Haanden af og lægge den fra sig, saa at Resten af Personen maa underforstaas. Der kunde altsaa ikke være Tvivl om, at Haanden maatte tilhøre et Lig. Herman Bang nægtede imidlertid bestemt at vedkjende sig Haanden; naar han skriver »Digte«, bruger han nemlig jævnlig begge Hænderne for at tælle sine Fødder paa Fingrene. Og saa tæller han galt alligevel. Sporhunden var derfor paa det Rene med, at der forelaa et Mord, og gav sig hæsblæsende til at løbe op og ned ad Spalterne med Haanden i Flaben. Men det er ikke enhver Flab forundt at faa Bid i et Mord; og det viste sig da ogsaa, at Haanden tilhørte en Mediciner, der havde laant den for at lære sig selv at føle Pulsen.

Der kunde fortælles endnu flere og interessantere Træk om disse Dyr; men muligvis fremkalder disse Linier hos En eller Anden Erindringer fra de gode, gamle Dage, da »barberede Pudler« endnu spillede en Rolle. Den uheldige lille Historie med Haanden maa dog ikke opfattes som et Exempel paa, at Racen nu er ved at gaa i Hundene. Den kan i det Højeste være et Vidnesbyrd om, at de desto værre ofte er nødsagede til at leve fra Haanden og i Pennen.

Fredselskeren.

Stortysken, nu paa Vagt for Freden,
gav Agt — med Uro, Nag og Sorg —
paa »Leve«-Raabene forleden
fra Kronstad og St. Petersborg.

Til Lyd han slog med bitter Klage,
vredagtig-fæl som Ulveglam:
At Andre frit (i vore Dage)
tør »leve« — uden Lov af ham!

For — vil man efterspore Grunden
til »Mikkels« kildne Fredsælhed,
er den med største Lethed funden
saa vel som Fredens Øjemed:

Naar Nabofolk hans Attraa vakte,
han hug i dem sin Klo, sin Tand —
og hjem som kaaret Offer bragte
en Del af deres Æt og Land.

Nu »Fuchs« paa mere Bytte ruger,
end han fordøje kan i Hast;
ti vil han Fred, idet han bruger
den til at slaa sin Vinding fast.

Se derfor sky han spidser Øre
ved fjærnest Ufred, mindste Larm —
og aner, selv i festligt Røre,
en mod hans Tryghed løftet Arm.

Hver Skælm, der Næstens Eje gemmer,
men dækkes end af Ærens Skin,
den samme Sjælekval fornemmer
ved Lyd af Politiets Trin.

Reduceret.

— Næ — den Ligbrænning slutter jæ mæ li'egodt itte te — faa Basselgilder hulder di itte mier, aa Bryllupsgilder er 'et osse bleven svært knapt med, — saa Begravelse er s'gu den jeneste Fornøjelse, man haar. —

En Kjender.

Doktor: (der bliver hentet i Landpraxis). Sikken et Par lystige Heste, De har for i Dag! Er det et Par Hingste?

Bonden: Næi, de æ de itte; men Faeren til dem, det var en Hingst.

Doktor: Se, se! Ja, jeg kunde jo nok se, der var noget aparte ved dem.

Truende Udsigter.

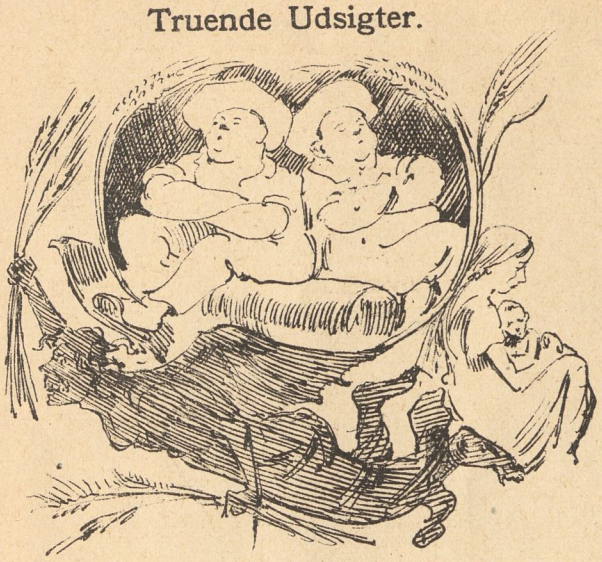

Hungersnøden staar for Døren, Døren, Døren,
Det er næsten ligefrem!
Bagersvende slaar til Søren, Søren, Søren;
Man kan ej faa Bugt med dem.
Nu i mange, lange Uger, Uger, Uger
Trods og Trusler de kun bruger, bruger, bruger,
Medens de paa Lappen suger, suger, suger —
Den er, hvad man kalder, slem!

De har »strikket«, saa det knager, knager, knager
Fælt i Toldene, min Tro.
Men mærkværdigt nok tog Bager, Bager, Bagermestrene den svært med Ro.
Svendene, og det var ilde, ilde, ilde!
Vidste tidlig eller silde, silde, silde,
Nemlig ikke, hvad de vilde, vilde, vilde
Ret i deres Svendekro.

Nogle vil ej spise Maden, Maden, Maden,
Som hos Mestrene de faar,
De vil frit gaa ud i Staden, Staden, Staden,
Naar at Middagstimen slaar.
Andre ej paa Maden klager, klager, klager,
Men saa er der andre Sager, Sager, Sager —
Fy for Fa'n! at være Bager, Bager, Bagermester her i Byen i Aar!

Nogle klager paa »Kontoret«, toret, toret,
Mestrene har lavet sig;
Andre tvertom tager Ordet, Ordet, Ordet,
For, at det generer ej;
Nogle for en Frinat »strikke«, »strikke«, »strikke«,
Andre kun for Mad og Drikke, Drikke, Drikke,
Nogle for at hjemme ligge, ligge, ligge —
Alt er lutter Hurlumhej!

Men vi Andre gaar i Gruen, Gruen, Gruen
For, hvad Tiden bringe vil.
Nu fortælles der, at Rugen, Rugen, Rugen
Næppe nok i Aar slaar til.
Over alt de Landmænd klager, klager, klager;
Hungersnødens Landeplager, plager, plager
Gysende for Øjet drager, drager, drager —
Jo, det er et artigt Spil!

Men, hvis intet Korn i Lade, Lade, Lade
Skulde nu i Aar faa Plads,
Saa kan det jo ikke skade, skade, skade
Os, at Bagerne si'er Pas.
Er der Ingenting at bage, bage, bage,
Faar vi Ingenting at smage, smage, smage,
Og for Ingenting vi klage, klage, klage.
Lad dem da kun være kras!

Naa! til Dato er det gaaet, gaaet, gaaet
Godt, og der var ingen Nød;
Thi hver Morgen har vi faaet, faaet, faaet
Vores varme Hvedebrød.
Og hvor iltert de end blaffe, blaffe, blaffe,
Bli'er de dog nok ved at skaffe, skaffe, skaffe
Brød til vores Morgenkaffe, kaffe, kaffe
Længe efter Strikens Død.

Paa Toldboden i Søndags.

Møller. Kom her, Madsine, kom her, Frederik og lille Busse. Her er en god Plads, hvor vi kan staa og se hele Stadsen. Naar bare den tykke Herre med den høje Hat ikke stod der, og saa det Skib ikke laa i Vejen, saa kunde vi saamænd se lige saa godt som de kongelige. Kan du se, lille Busse, den pæne Mand med Hjelmen og de blanke Knapper? Det er en Betjent. Kan du se, han har hvide Hansker paa? Dem bruger han et nyt Par af hver Dag. Det har han nu Raad til, for Magistraten betaler.

Lille Busse. Jam' Fa'er, hvoffe dør di de'?

Møller: Jo, for Betjenten har ikke Raad selv, min Dreng.

Lille Busse. Jam' Fa'er, hvoffe 'ar han d' ikke de'?

Møller. Nej, for hvis han havde Raad, saa behøvede Magistraten ikke at betale. Nu skal I faa Kejseren af Rusland at se. Han er saa rig, den Mand, at han har Raad til at spise store Fastelavnsboller med Rosiner i til Frokost i Stedet for Rugbrød. Og saa har han hele 300 Koner. For Russerne er Mormoner ligesom Mahomedanerne, og derfor har han Lov til det.

Madam Møller. Jeg troede ellers inte, at han var gift med Andre end som Dagmar.

Møller. Thyra, mener Du. Det kan sgu ogsaa gjerne være, at det er Alexandra. Det passer jo bedre til ham, siden han hedder Alexander. Men for Resten saa kommer det jo omtrent ud paa Et. Dagmar er jo gift med ham Engelskmanden, du ved, ham Kumberland.

Madam Møller. Ja, men hvor kan saa Sultanen af Rusland være gift med 300 Koner?

Møller. Jeg er ogsaa færdig ved at tro, at det er nærmere de 400. Det antager jeg. Men det kan sgu for Resten gjerne være, at det er Sultanen af Tyrkiet der nede i Grækenland. Det er saa længe siden, jeg gik i Skole, at jeg har glemt det meste af min Naturhistorie.

Mad. Møller. Jeg synes, her lugter saa underlig. Det er ligesom den lille skabede Hektor af Urtekræmme-

rens var kommen herud. Ham er der ogsaa altid saadan en Lugt ved.

Møller. Det kommer af, at her er saa mange Mennesker. Saa lugter det altid. Jeg er sgu nær ved at tro, at det er Kejseren, der kommer sejlende derude. Han har sit eget Skib, saa han behøver ikke at tage Billet ligesom vi Andre, naar vi skal i Skoven.

Mad. Møller. Har han da ogsaa sin egen Dampsporvogn?

Møller. Det antager jeg. Den sidste Damper gaar jo saa sent derude fra, saa, naar han har Lyst til at blive lidt længere, saa maa han jo med Dampsporvognen. — Nu skal de strax til at skyde med de store Bum-Kanoner ovre paa Trekroner. Det er nogle Basser, der kan gaa lige durk igjennem den tykkeste Væg.

Lille Busse. Jam' Fa'er, naa nu Vægge æ daa dyk, da de igge dan daa dennem den?

Møller. Jamen det er den ikke. De prøver naturligvis ikke paa det, naar de kan se i Forvejen, at den er for tyk. — Jo, det er ganske rigtig Kejseren, der kommer. Jeg kan tydelig kjende Skibet igjen fra sidste Gang, han var her. Det hedder Dersjava, det vil sige, det hedder nok egentlig kun Sjava, men Tyskerne plejer altid at sætte »der« foran. Det lyder flottere.

Mad. Møller. Jamen Kejseren er jo ingen Tysker,

Møller. Nej, men Skibet er opkaldt efter et, som den gamle Kejser Vilhelm havde. — Lad nu mig faa lille Frederik paa Armen, saa kan Du tage Busse — eller lad mig hellere tage Busse, det er dog ikke værd, Du faar din nye Kjole spoleret, Madsine. — — Nu skal Fa'ers Dreng faa Kejseren at se. — — Fa'ers Dreng maa ikke stikke sine snavsede Ben i Fa'ers Vestelomme. — — Det er for Resten løjerligt, at de kongelige ikke er kommen endnu. De kommer skam for sent.

Mad. Møller. Maaske deres Ur ikke gaar rigtig.

Møller. Det antager jeg ogsaa. Det var dog for Resten en Skam, om Kejseren skulde være nødt til at gaa op i Byen paa sine Ben. Det er sgu slet ikke sagt, at saadan en Russer kan finde Vej paa egen Haand. Nu skal I se, der kommer Skibet. Det har sat Dannebrog op til Ære for os.

Mad. Møller: Jamen, hvad er det for er Flag der øverst opps paa Masten?

Møller. Det er det russiske. Det er for Resten bleven forandret siden sidst. Da var det hvidt med blaat Kors, nu er det blaat med hvidt Kors. — Det er et dejligt Skib, den Dersjava, man kan strax se paa det, at det er et Kejserskib. — Nu maa Du være stille, Madsine, nu skal vi til at raabe Hurra. Halløj, det gaar den forkerte Vej. Denne Vej med Sølvtøjet, Højstærede! Jeg skulde da ikke tro, at det er det forkerte Skib. Spørge Betjenten? Nej — ja, naar Du endelig vil have det — — Mig Forlov — — — —? — —! Naa, saa det er Malmødamperen. Ja, det sagde jeg jo nok. Jeg syntes strax, jeg skulde kjende den. Kejseren kommer først i Morgen. Madsine, saa det kan vel ikke nytte Noget at vente. Kom her, lille Busse, kom her, Frederik. Nu skal vi hjem. (Idet de gaar). Noget fik vi dog altid at se. Det var alligevel godt, vi fik Børnene med. Det er dog ikke hver Dag, de faar saadan en Kejser at se.

Paa Badevejen.

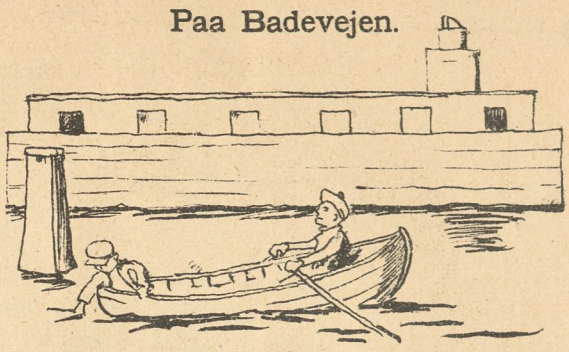

Du fagre, Du smilende Kvinde i Nord,
Som lærte vort Hjærte at banke,
Og som med den Arv, Du fra Moderen fik,
Var Maal for vor Længsel og Tanke;
Ak, nu er det ude! Forbi er dit Ry
Blandt Elskere og blandt Poeter:
Thi nu bli'er vi Mænd »unaturlige Ting«,
Som Georg jo kalder Asketer.

I Bentheims Avis, der er kjendt for sin Takt,
Og som er saa sanddru og sober,
Der stod det paa Tryk, at den nordiske Mø
Ved Øresunds Kyst — er malproper!
Fru Erna Juel-Hansen helt drabelig med
Den Bentheimske Sværte har pjasket sig.
Og hendes Artikel — forstaar sig — var en
Af dem, som man si'er, der har vasket sig.

Thi, saasom hun er af den »modige« Sort,
Der aldrig af Fordomme lænkes
Saa maatte hun græde et Badekar fuldt
For Kvindernes Ret, naar den krænkes:
Hun raabte, mens Bentheim af Rørelse græd,
Han kunde jo slet ikke andet:
Skal Mændene da have Eneret her
Til Lands paa — at gaa i Vandet?

Fru Hansen hun kjender sit Kjøn, maa De tro!
Med moderlig Omhu docerer
Hun kjækt, om hvordan man bli'er frigjort fra al
Slags Dyd, der jo bare generer:
I Hanske-Problemet er Renhed en Ting,
Om hvilken kun Snærper vil spørge,
Nej, — tag Jer en Elsker, som »Aftenen før«
Kan alt det fornødne besørge!

Om unge og Smaa-Piger har hun saagar
Forfattet en modig »Historie«,
Hvorved hun for stedse hos Eedvard vil staa,
Belyst af den »mandigste« Glorie:
De stakkels smaa Piger, der længe med Suk
Har over Forkuelse klaget,
Skal blot holde Bryllup foruden en Præst
Og fuske i Jordemo'er-Faget!

Naar hun nu vil tale om Renhed, — ja saa
Kan hurtig man fatte Moralen:
Naar blot Du er vasket til nedringet, kan
Du blæse ad hele Skandalen;
Vær skabt som en Hollænder, skyl din Person,
Men vis dig »frimodig« og villig,
Vær udvendig ren ... og lad Smudset slaa ind,
— Moralen er kauscher og billig!

Hermed følger et illustreret Annonce-Tillæg

Promethevs.

I Jærn blev sluttet hans Haand og Fod,
Og Ørnen drikker hans Hjerteblod.
— Men, aldrig blev smeddet en Lænke saa fast,
Der kom jo den Stund, hvori den brast,
Da Pilen sused fra Strengen.

PUNCH udgaar hver Torsdag. Pris 2 Kroner Kvartalet. (Enkelte Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle kongl. Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor, Kjøbenhavn, Kronprinsessegade 34

Mapper og Pragtbind til Bladet: 2 Kr.

Redigeret af Angelo Haase, udgivet af og trykt hos C. Simonsen i Kjøbenhavn.

1891. Torsdagen den 3. September. Nr. 36.

Betinget Beundring.

— Det var da en øndig Kjole, Du der har faaet. Den ser sandelig ud, som det var Silke.
— Ja, men det er det virkelig ogsaa!
— Aah! Jeg troede, det var Bomuld!

Folkelige Adspredelser.

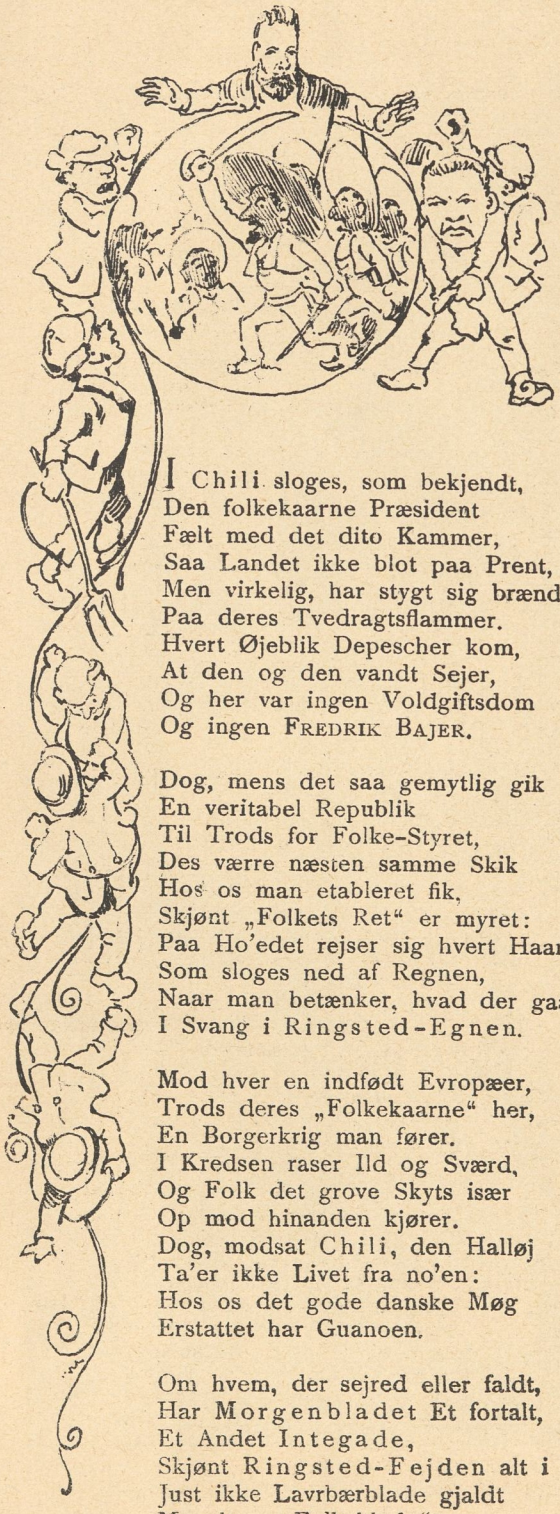

I Chili sloges, som bekjendt,
Den folkekaarne Præsident
Fælt med det dito Kammer,
Saa Landet ikke blot paa Prent,
Men virkelig, har stygt sig brændt
Paa deres Tvedragtsflammer.
Hvert Øjeblik Depescher kom,
At den og den vandt Sejer,
Og her var ingen Voldgiftsdom
Og ingen Fredrik Bajer.

Dog, mens det saa gemytlig gik
En veritabel Republik
Til Trods for Folke-Styret,
Des værre næsten samme Skik
Hos os man etableret fik,
Skjønt „Folkets Ret" er myret:
Paa Ho'edet rejser sig hvert Haar,
Som sloges ned af Regnen,
Naar man betænker, hvad der gaar
I Svang i Ringsted-Egnen.

Mod hver en indfødt Evropæer,
Trods deres „Folkekaarne" her,
En Borgerkrig man fører.
I Kredsen raser Ild og Sværd,
Og Folk det grove Skyts især
Op mod hinanden kjører.
Dog, modsat Chili, den Halløj
Ta'er ikke Livet fra no'en:
Hos os det gode danske Møg
Erstattet har Guanoen.

Om hvem, der sejred eller faldt,
Har Morgenbladet Et fortalt,
Et Andet Integade,
Skjønt Ringsted-Fejden alt i alt
Just ikke Lavrbærblade gjaldt
Men bare „Folkeblade".

Hist Berg og Hørups Blade faar
Paa deres bare „Ænder",
Og her det „rene" Venstre staar
Med Palmer udi Hænder!

Snart meldes om den stakkels Glud,
At fra sin Post med Haar og Hud
Til ufrivilligt Hvil i
De Slagnes Rad han hældes ud,
Snart knyttes Sejren til hans Klud,
Aldeles som i Chili.
Han er den Præsident, hvorom
Sig Borgerkrigen drejer;
Og her kan dog en Voldgiftsdom
Man faa hos Fredrik Bajer!

Dramaturgi?

For at give vore Læsere et overvældende Bevis paa den vanvittige Begejstring for moderne Journalistik, Æsthetik, Kritik og Dramatik, der altid har besjælet *Punch*, har vi formaaet Nordens første og moderneste Dramaturg til at give os en Anmeldelse af Ballettens Forestilling i Torsdags.

Ved en beklagelig Fejltagelse blev den os tiltænkte Anmeldelse indrykket i »Politiken«; men ved en let Omarbejdelse vil det lille Uheld formentlig ikke kunne mærkes. Vi giver altsaa Dramaturgen Pennen:

Det kgl. Theater.

Kermessen i Brügge. Et Kompagniskab.

Sæsonen begynder. Hvis Sæson? Gooses-Dinesens-Fordummelsens-Bøghs-Hykleriets Sæson. — Hu! — Saa jeg ærgrer mig. Men hvad siger ikke denne ret ubetydelige Digter i »Genboerne«: Jeg griner a' Jer, — gjør jeg! Er Fallesen gaaet? . . . Æh! — Fallesen sidder der endnu. Og hans Ven i Theaterkommissionen sidder der endnu. Og vi griner Allesammen. Og saa Pengene. Hvor bliver Regnskabet af for i Fjor? . . . Æh! — De tør ikke, for de veed, at jeg griner a' dem. Jeg er saa uhyrlig vittig, naar jeg regnskaber mig. Sæt, at dette elendige Folk fik at vide, at Staten maa betale 1000 Kroner pr. Aften for at faa opført »I Provinsen« — — Næ, Vaas! jeg mener: »Kermessen«.

Kermesse! — Hvad er Kermesse? Det er »Kirmes« eller »Kirkemesse«. Vi oplyste Folk kan vores Konversationslexikon! Altsaa: det første Ord paa Aarets første Plakat er »Kirkemesse«. Mærker De Goos? Kan De lugte Dinesen? Bør ikke Nordens frisindede Dramaturger sprutte Blæk, naar Reaktionens hundsfotige Enfoldighed saa aabenlyst kaster Masken? Og saa sender man os Fribillet! Og man stikker os en gejstlig Klud i Ansigtet, endda man veed, at vi er mandige og frimodige Mænd, der kun har ladet voreses Børn døbe for at undgaa Vrøvl!

Jeg elsker Balletten. Baade min Ven Fallesen og jeg, vi elsker Balletten. Nøgne Mandfolk og nøgne Piger, er det ikke Øjenlyst, er det ikke Sanseglæde? — Naa, elsker jeg saa ikke Balletten? — — Men ikke en

eneste modig Blottelse! Ikke et eneste modigt Pas! Ikke en eneste opløftet Læg, der kan faa oplyste Mænds Sanser til at vrinske! Skal det være naturlig Dans om naturlige Ting? Nogle gamle Dekorationer, nogle gamle Dragter, nogen spænstig Dans og nogle Mandfolkeben, der er saa fordummede, at de hverken har Mod til at være tynde eller skæve, — det er »Kermessens« samlede Resultat.

Hér skulde man se en Folkelystighed i første Akt: den mindede om Fakkeltoget til vores store Georg, der heller ikke blev til noget. I anden Akt nogle morsomme Scener; det taler vi ikke om. En Dramaturg taler overhovedet ikke om, hvad der skal roses: enten skriver man moderne Kritik, eller man gjør det ikke. Saa en pragtfuld Fest, — Logos bevare mig! — Hvad er en pragtfuld Fest? Det er knitrende Atlask, der smyger sig blødt om modige Barme. Men hvem tør have Barme i dette usle Land? Der hoppede en lille Mand omkring, som skulde være latterfremkaldende. Hykleriet grinte. Tror De, jeg grinte? Jeg har en Gang set en Klown i Cirkus, — det var Komik, jeg forstod; for jeg er saa oplyst. Men ikke den lille Mand hoppede gjennem et Tøndebaand en Gang! Saa endelig i sidste Akt en Kankan. Ak! — dette var den kgl. danske Vildskab! Næ, kom saa i Integade, naar vi drikker Bajere med franske Socialister, — der skal De se Glæde og Sundhed.

Hr. Beck sprang. Naa, — det beundrede jeg. Jeg har aldrig kunnet springe. Siden jeg skrev Vers, har der altid været noget i Vejen med mine Fødder. Monstro, at det er derfor, at det er mig saa plat umuligt at springe? Ogsaa Damerne sprang, . . . Ak! — Konfirmandinder! Ikke en eneste af dem gjorde et »Fejltrin« under Forestillingen. Og det kalder man et Billede af Livet!

Maaske bør man gjøre Kultusministeren opmærksom paa, at man i dette Stykke ser nogle Damekjoler, der er hvide. Mon denne Haan stemmer med, hvad der nu skal læres paa Bjærget? Alterklæder er jo ogsaa hvide! — — He, he, he! Er jeg vittig?

Efter Balletten kom saa det usalige Juks: »Et Kompagniskab«. Har Forfatterne nogensinde skrevet i »Politiken«? Har disse franske Undermaalere bare Begreb om, at der ikke findes andet Kompagniskab i Norden end mellem Integade og Rømersgade? Og dog vover de sig frem paa en Scene, hvor den udødelige Gunnar Heiberg saa nylig har talt Livets egne Ord! Jeg skal ordentlig tage min Ven Kammerchefen ved hans Midasøren for den Spas! — Og saa Skuespillerne. Jeg skal lære dem! De undser sig ikke ved at optræde i et Stykke, som hverken har vores udødelige Esmann eller mit eget udødelige Mig selv til Forfatter. Men de hævnede sig da ogsaa ved at spille deres Roller. Fordummelsen fattede ikke Ironien; kun jeg fattede den. Men skældes ud skal de alligevel. — Naa, og de elendige Forfattere? Kunde de andet end faa Publikum til at halvsove? Næ, — kom saa i »Dagmar«, naar de spiller »En Forlovelse«; der skal De se Søvn!

Atter bør man gjøre Hr. Goos opmærksom paa, at der i Stykket forekommer Repliken »Det veed jeg ikke«. Det er jo aabenbart, at Forfatterne har tænkt sig: »Det veed jeg ved Gud ikke«. Kan dette tillades? — — He, he, he! Jeg er saa vittig!

Theatret var fuldt af Danske. Som om disse Danske har Begreb om Skuespil! Og af Russere. Kun ikke Kejseren, — han vidste jo, at jeg kom der. Det tilstedeværende Publikum overværede Forestillingen; men jeg var allerklogest, — jeg gik hjem og spruttede Blæk.

Æh—bæh.

Viribus unitis!

Den gode, gamle »Liberale«,
Som har grassert i København
Til overmaade tvivlsom Gavn,
Er atter kommen lidt paa Tale.
Ved Foraarstid der blev Uenighed.
I »Morgenbladets« ferske Menighed.

Ak, Stridens Æble, vi erindre,
Det var ved sidste Grundlovsfest,
Om Hørup skulde være Gjæst
Med Berg — ej mere eller mindre.
Da de blev begge inviteret,
Ja, saa var Kampen etableret.

Og »Morgenbladets« Redaktører,
Borchsenius og Gortchakov,
De fandt, at Spasen var for grov,
Og man vil ikke være Fører.
Med fire andre Diplomater
De lægger ned deres Mandater.

At Alting vilde ramle sammen
Ved dette rædselsfulde Skridt,
Og at den vilde blusse vidt
Og bredt omkring nu, Oprørsflammen,
Foreningen tilsidst fortærende,
Det haabed vist de sex Fraværende.

Men Sagen blev ej saa »gefærlig«;
Den Smule Styrelse, der gik,
Man saa i samme Øjeblik,
Var ingenlunde uundværlig.
Ak! som man reder, saa man ligger!
Det kvad Borchsenius og Secher.

Thi Vognen, som de troede væltet,
Saa snart blot Tømmerne de slap,
Med Evropæerne helt rap
Er nylig bleven »sammensmeltet«.
Og Korsgaard kan nu nok saa hoven gaa
Og sige, han er kommen ovenpaa.

Thi han og saa den store Taktiker,
Hr. Sørensen med Fire til,
De har nu faaet vundet Spil
Ved Hjælp af Berg, den fine Praktiker.
Da »Morgenbladet« kom paa Døren,
Blev »Aftenbladet« Monitøren.

Og nu er altsaa Evropæerne
Til Sorg og Harme for de Sex
Med »Kraften« Korsgaard og med Rex
I en særdeles Grad paa Tæerne;
Og vi vil se en ganske splinterny Arbejdsplan i denne Vinter.

Naar Luskepetre, Rumlepotter
I et samdrægtigt Maskepi
Med Liberales Kompagni
Helt ugenert sig sammenrotter,
Konstellationen er bebudende:
Nu vil der komme Liv i Kludene!

Til Stads.

— Du ta'er vel Paraply med? Det er begyndt at regne.
— Tror Du, jeg er tosset og vil ha'e min fine nye Paraply spoleret.

Fra Virkeligheden.

— Jeg havde nylig den Fornøjelse at danse med Deres Frøken Søster. Der er kun Et ved hende, som ikke rigtig smager mig.

— Og det er?

— Jo, til alt, hvad jeg sagde hende, svarede hun bestandig kun: »Nej virkelig?«

— Nej virkelig?

Lit Theaterkumfekt

a

Søren Pipperop.

Talia, du, ves Harpetoner
Laa Plaster paa mit Jærtes Knyst,
Naar i de høje Relioner
Været va ente blaat te lyst,
Lamme ved Hippokrene bælle
I mej, i lange fulle Drav,
Saa der i Aannens Freggedælle
Igen ka bie døgti Slav.

Ve Aabningen Sæsongen hade
En Nyhed, som der va lit stram,
Paa Sjenen i Amallegade,
Men ente a Fru Malle Skram.
De ka nok hændse, at Sjalotte
Vie va liegot piveng
I annen Agt, da i Musotte
Hun la paa sin Musotteseng.

Hos Fallesen man uformodet
Ga mæ Balletten sej i Fær,
For, va man ente har i Hodet,
De har i Benene man her.
De va for mej gefondnes Fressen,
Som Sportsmæn va for Erik Bøj,
Saa je lo ovenpaa Kermessen
Brøgge en Toddy, der va høj.

Men skønt Balletten Lovbærkransen
Enosse a Kræteggen faar,
Blot Sjæfen ente bav a Dansen
Allievel te sist dov gaar
Aa faar den Skæbning, skønt han roses
A Eedvard for sit Frihedskrav,
A spelle Farao hos Moses
I Integades røde Hav.

Tidstavle for August 1891.

1. De loyale Forhandlere i Horsens forener sig med Byens Socialister ved Valget af Ligningskommissionen for at frembringe en Ligning af anden Grad med flere ubekjendte Størrelser. Resultatet bliver imidlertid = 0, og Udbyttet paalignes derefter Deltagerne.

2. Jens Busk vover Trøjen i Slagelse; des værre blæser Vinden fra Vesten, saa hans »sandeste, sundeste og naturligste Allierede«, Socialisterne faar en vaad Trøje i Roskilde.

3. Socialdemokraten efterligner Asenet i Noahs Ark og skriger saa højt, at det kan høres over det ganske Land, fordi nogle Arbejdere blev overkjørte i Roeskilde af en Meningsfælle, der ikke var rigtig med paa Selvstyret.

4—16. Barometeret falder, og Rugen stiger, alle mulige Kornsorter bliver nedslaaede, medens alle mulige og umulige Paraplyer er opslaaede.

10. Til Trods for Regnen søger Scavenius at bringe »Aandsfriheden« paa det Tørre i en Henvendelse til sine Vælgere. Røsten var Jacobs, men Haanden var ikke laaden.

13. Hamborg ophæver Forbudet mod Indførsel af Fejeskarn. København forøger straks sit Oplag til Udførsel.

15. Tivolis Stiftelsesfest. Stor Illumination! den paatænkte Belysning af Regnbygerne med elektrisk Lys gaar des værre i Vandet paa Grund af uforudset Opholdsvejr.

16. To Tylvter Bagersvende nedlægger Arbejdet paa Programmet: Afskaffelse af Natarbejde, Indførelse af Fridage i Stedet for, Lukning af Mestrenes Fæstekontor og Aabning af nye Laanekontorer til Brug for de Streikende.

17. Regnen nedlægger ligeledes Arbejdet og fordrer en 8 Timers Normalarbejdsdag.

19. Efter lykkelig at have overstaaet den fatale Historie med Barfod kommer Wiinblad atter paa fri Fod.

20. Regnen optager atter Arbejdet paa de gamle Betingelser.

21. Drengene paa Schmalfeldts Skraafabrik nedlægger Arbejdet, men optager det dog igjen samme Dag, da de fik Snus af Mesteren og paa Strike-Kassen af Forælderne og heraf indsaa, at de var komne ind paa et altfor farligt Skraaplan.

22. Et ministerielt Cirkulære paabyder, at Asken af en i Udlandet afbrændt Afdød ikke maa begraves her i Landet, førend der foreligger Lægeattest for, at Vedkommende virkelig er død.

24. Kejseren af Rusland ankommer Stor Uenighed mellem Bladene om, hvad hans nye Dampskib hedder. Aftenberlingeren kalder den *„Nordlyset“*, et andet Blad kalder den *„Polarstjernen“*, et tredie *„Nordstjernen“*. Skulde den ikke hedde »Familiejournalen«?

27. De ledende Kræfter i Rømersgade har opdaget, at deres Festsal trænger til Oppudsning og pudser derfor Arbejderne for 40 Øre *pr.* Facade.

31. De russiske Jødeforfølgelser fortsættes paa dansk Grund: Samuel Cohn bliver russisk Vicekonsul — udenfor Numer!

Et anonymt Brev.

(Et Redaktionskontor. Rundt omkring store Dynger af uafsatte Oplag. Slængt henad Gulvet forskjelligt Legetøj. Reoler med Skolebøger. Fra et Sideværelse Lyd af Barnestemmer).

Knudsen, Redaktør (aabner Døren og taler derind). Nu maa I være stille derinde (lukker Døren og gaar frem). Man kan da heller ikke høre Ørenlyd, naar »de Unge« læser paa deres Lektier. Det er meget vanskeligt at redigere et Blad under de Omstændigheder. Lad mig nu se, nu maa jeg se at faa en god Ide. Det er nu ikke saa let (grunder). En Præmie-Hestmedfløjte-inoksagt for den Dreng, der paa en enkelt Dag kan skaffe de fleste Numre af Bladet afsat. Hm ja — det var maaske ikke saa ilde. Jeg kan jo tænke over det. Her ligger et Brev, maaske det kan give mig en Ide (tager et Brev fra Skrivebordet). Det skulde vel ikke være en ny Abonnent? Vrøvl — her kommer saamænd ingen ny Abonnenter. Det er snarere et Dementi af en af mine Nyheder (bryder det). Nej, det er meget bedre, det er et anonymt Brev (læser). »Hr. Redaktør!« Han kalder mig »Hr.«, det plejer de ellers ikke, de Tampe. »Jeg har med stor Fornøjelse læst« — — haha, Anerkjendelsen kommer sent, men den kommer — — »at der er en Skuespiller, der har truet Dem med Prygl« — — naa Tak, det er jo klart, at det er en fordummet Reaktionær. Skjønskriftens og Orthografiens Beskaffenhed røber ogsaa øjeblikkelig dets Oprindelse fra en Tjenestepige eller Urtekræmmersvend. Men det er mig naturligvis saa uendelig ligegyldigt, hvad saadan en Bølle mener om mig. »Alligevel formindskes min Glæde betydelig« — naa dog! Maaske det alligevel er et pænt Menneske — — »naar jeg tænker paa Deres geniale Artikler«. Det er en Dame, det tør jeg dø paa. Damerne har aldrig kunnet modstaa mig. Det kommer af mit ridderlige og mandige Væsen (det banker paa Døren; forskrækket). Hvem Pokker kan det være? Det skulde da aldrig være ham, den anonyme Mand. Det er dog bedst at tage sine Forholdsregler (kryber under Bordet, en Aviskone kommer ind, han stikker Hovedet frem). Hvad Pokker vil De? Hvor kan det falde Dem ind at komme herind paa Kontoret? — — Hva'ba'? — — Har Abonnenterne paa Vesterbro ikke faaet Bladet i Dag? Der er saamænd ingen Abonnenter paa Vesterbro. Og i alt Fald er de saamænd ikke gaaet tabt af Noget — — Hva'ba'? — — Ja, vil De nu bare se, De kan skrubbe af, vil De det? (Aviskonen forsvinder, han kryber frem igjen.) Det er ogsaa forbistret, saa nervøs som jeg er. — — »Deres geniale Artikler!« Skulde jeg virkelig være genial? (spejler sig). Aa jo, jeg kan egentlig nok se ud til det. »Deres Blad repræsenterer Ungdommen« — Ja, det skulde jeg mene — — »den ukonfirmerede Ungdom« — — naa, nu synes jeg næsten, han bliver lidt for stærk i sin Ros igjen. »Deres Blad hører ikke til dem, man læser« — — disse anonyme Skrivere er dog

nogle Bøller. Saa han læser det ikke! — — »for sin Fornøjelses Skyld« — — det er et Mandfolk, det tør jeg dø paa — — »men for at faa et varigere Udbytte deraf«. Saa er det alligevel en Dame. Hm — skulde der virkelig være Nogen, der har et varigere Udbytte deraf? Ja, jeg tør jo nok sige, at mine Anmeldelser af det kgl. Theater og — hm — Kisten ikke er skrevne uden en vis Kunstforstand. Man skal bare skjælde de Gjøglere Huden fuld, det gjør saadan et rart overlegent Indtryk. »Hvilket dette Udbytte er, kan jeg bedst forklare Dem ved en personlig Sammenkomst«. Den søde, lille henrivende Skabning, saa hun vil have en personlig Sammenkomst med mig. Der er vist ingen af de andre Medarbejdere, som en ung sød Dame vil have en personlig Sammenkomst med (gaar hen til Skrivebordet). Her ligger rigtignok nogle Breve, der ser slemt anonyme ud, men de er aabenbart fra Herrer allesammen. Madsen — naa ja, det er naturligvis en Takadresse for Bel-Ami fra aandsfri franske Forfattere. — — Ewald! — det ligner en Damehaand, altsaa er der igjen en, der gjør Grin med ham, det Skind. Skulde jeg virkelig være det mest forføreriske Mandfolk her paa Kontoret? (læser). »Jeg kommer ned paa Kontoret« — Halløj, saa maa vi skam have pyntet lidt op (vender samtlige Billeder ind mod Væggen) — — »med en Rosenknop« hvor romantisk. Akkurat ligesom i »Et Eventyr i Rosenborg Have«. Ja, det kan skam godt være, at vi egentlig burde slaa os paa Romantiken her paa Kontoret. — — »Med en Rosenknop, som Du skal komme til at lugte til, Din — —« Hvadbehager, hvad er det for et Ord; han vover at bruge om mig? Naa, saa han bilder sig ind, at jeg vil lugte til hans Rosenknop? Han kan tro nej, kan han. Der falder mig en Ting ind. Dette Brev er vist egentlig til Rode. Vi har ham jo ikke til Andet (raaber ud). Halløj, Rode! Du maa komme ind og passe Restaurationen. Jeg skal ud og anmelde en Première paa Alleenberg. — — Din danske Stil? Ja, det faar vente. Redaktionsforretninger maa gaa fremfor alt. Her er netop kommet et Brev til Redaktionen, som Du maa tage Dig af (det banker paa Døren). Der kommer Nogen. Det er maaske den Herre, der har skrevet Brevet. Lad mig nu se, Du er rigtig venlig imod ham. Farvel! (gaar ud af en anden Dør).

Hermed følger et illustreret Annonce-Tillæg.

Protektion.

A. THORVALDSEN *sculpsit.* PUNCH *delineavit.*

Da til Ministeren man appellerede,
Var OTTO BENZON'S »Sportsmænd« net leverede.
Fordi Hr. Goos sin Censor protegerede
Og sammes Veto glatvæk exekverede.
Han uden Skaansel »Lasten« demaskerede,
Saa »Dyden« dog til Slutning triumferede.

PUNCH udgaar hver Torsdag. Pris 2 Kroner Kvartalet. (Enkelte Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle kongl. Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor, Kjøbenhavn, Kronprinsessegade 34.

Mapper og Pragtbind til Bladet: 2 Kr.

Redigeret af Angelo Haase, udgivet af og trykt hos C. Simonsen i Kjøbenhavn.

1891. Torsdagen den 10 September. Nr. 37

En ferm Kokkepige.

— Ja, det er altsammen godt nok; men kan De nu ogsaa koge en ordentlig Gryde Grød?
— Ja, saamænd kan jeg saa; men jeg kan ikke spise den!

De Stille i Landet.

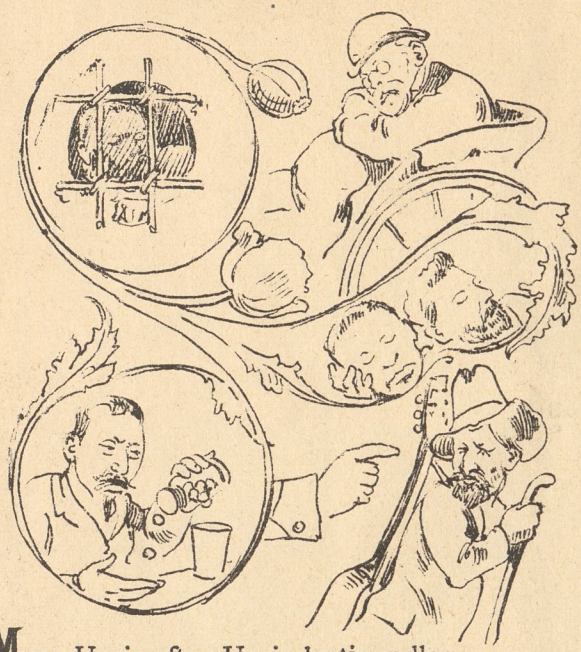

Mens Uvejr efter Uvejr lystig ruller
Den ganske Høsttid over Landet hen
Og volder mindst saa meget Kvalm og Bulder
Som en Snes ordinære Venstremænd,
Er der, endogsaa blandt Hvadkandetnytterne
Til Gjengjæld et Slags Havblik i Gemytterne.

»Den store Fører« gik vel nys paa Rejse,
Men det var ikke rundt fra Kro til Kro;
Omtrent som Sønnesønnen af »*der Greise*«
Han rejste nemlig for at finde Ro,
Og det er noget, hvortil her vi længe
Har vidst, at baade Folk og Fæ kan trænge.

Dernæst har Korsgaard, lig sin store Mester,
Ejheller slidt paa sine Rejsesko
Og buldret løs i Øster og i Vester;
Nej, han har ogsaa trængt til Fred og Ro,
Hvis Aarsag under Lovens gjæstfri Tage
Han holdt Diæt tre Gange fire Dage.

»Langelandsrejsen« har hos Eedvard prentet
Sig dybt i Hjertet, saa lidt tungt det slaar,
Og han endog har »Lægemidler« hentet
Fra Otto Benzons Apothek i Aar.
Hans stakkels »Aandsfrihed« det skændig driller,
At han maa sluge den Sort bitre Piller.

Til Hørup har man ogsaa lidt kun sporet
Fra sidst, da han slap over Knippelsbro.
I *Politiken* har han paa Kontoret
Et Husrum, hvor han tager det med Ro:
I Kjøge Vælgerne forgjæves lytte
Efter hans Komme; thi, hvad kan det nytte?

Endog fra Je. K. Lauridsen i Ringsted
Man hører nu om Stunder intet Kvæk:
Omkring de djærve Bønders gamle Thingsted
Man strides kun med Sværte, Pen og Blæk.
Mundlæ'eret selv hos Busk af Tavshed trykkes,
Saa ingen faar at vide, hvad »A tøkkes«.

Kort sagt: Afløst er Venstres Kvalm og Bulder
Af Stilhed, fast som i et Gravkapel;
Selv Schandorph, der med Lyren om sin Skulder
Til Sorø-Egnen drog som Menestrel,
Har maattet love højt og dyrt til visse
At holde Bøtte her om Æble-Sidse.

Sensationstelegrammer.

Berlin, d. 9. Kl. 8. *Berl. Tageblatt* meddeler, at Russerne har faaet Tilladelse til at gaa igjennem den høje Port, naar de skal passere Dardanellerstrædet.

—, Kl. 10. Ligeledes har Russerne i Badstuestræde faaet Tilladelse til at passere Gaden, naar de har taget en ordentlig Ladning ind og har *Politikens* Thronprætendenter og andre Straffefanger om Bord. Man tillægger Sagen evropæisk Betydning.

—, Kl. 11. Endelig har Journalist Sabro faaet Stormagternes Tilladelse til at passere Underretten med et større Antal deserterede Rekrutter paa Slæbetov.

Rare Børn.

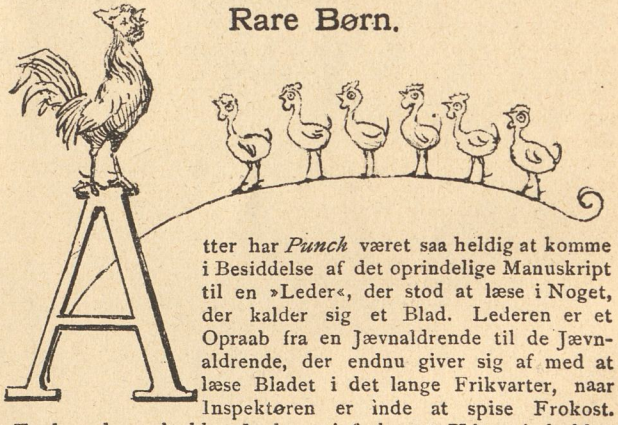

Atter har *Punch* været saa heldig at komme i Besiddelse af det oprindelige Manuskript til en »Leder«, der stod at læse i Noget, der kalder sig et Blad. Lederen er et Opraab fra en Jævnaldrende til de Jævnaldrende, der endnu giver sig af med at læse Bladet i det lange Frikvarter, naar Inspektøren er inde at spise Frokost. Fredag den 4de blev Lederen i forkortet Udtog indrykket i alle »modige« Skolefuxers Moniteur; vi opfatter det som en kjær Pligt at gjengive Artiklen i hele dens aandsfri Oprindelighed:

Frisindede Med-Børn!

Min lille Søster fik forgangen en Abc. Af disse gamle, med en Hane i det store A. Som galer.

Med Abc'en er det nu saa som saa. Den er ikke andet, end en Rems af intetsigende Bogstaver, dem intet opvakt Barn gider lære. Hele Resten af Bogen — der sælges til Fordel for en Præmie til vore saa længe ventede Abonnenter, og forhaabentlig bliver udsolgt — indeholder en Vejledning i disse unyttestiftende Retskrivningsregler, som er al barnlig Journalistiks Undergang.

Og mens man undres, saa skabagtig Reglerne hyppigst falder, og mens man — al pædagogisk Fordummelse til Trods

— faar et virkeligt Indtryk af, at der her i Livet maa gales og atter gales, inden det stive, store A har forsumpet Hjærnerne, — — falder man uvilkaarlig i Blækhuset og skriver en Leder om danske Børns danske Skæbne.

For hvem er det egentlig som raader for dem? Udgrint af alle Fuxer træller den danske Lærer sin Dag. Svinebunden af Carl den Stores Skolelov snøvler han med andre Folks Børn fra Rems til Rems. Han lærer os Sydamerikas idiotiske Alpetinder, — som om oplyste danske Børn behøvede anden Geografi end Navnene paa Landliggerne i Taarbæk. Han tumler med tomme Aarstal om Gorm den Gamle og Valdemar Sejr og andre reaktionære Undermaalere, — aldrig et levende, befriende Ord om Mslle Burbeauts Fødselsdag eller om den Dag, Martinius Nielsen kjøbte sit sidste Par Lakstøvler. Han dummer sig med Dyretænder og Planteceller, der ikke ejer Gnist af Skovens Liv hos Gröndahl og Skovens Skjønheder over Stalden. Og vender saa bestandig tilbage til Luthers søde lille — — som om vi frigjorte Børn havde anden Religion end Thor Jensens.

Og Henning Jensens.

Er det da sært, at alle Lærere er Kretinere? — Der fik De den, Hr. Mikkelsen, fordi De saa altid gav mig Anmærkning i dansk Grammatik! — Hvad skal de stille op med en Fordummelse, der skamløs bilder sig ind, at Børn sættes i Verden, for at lære noget? Hvor skulde de turde ville træde paa de Spanskrør, der er slæbt sammen fra tyranniske Inspektørers Kontorer — blot for at gjøre vore smaa Rygge saa ømme, at vi nu Alle maa føre et ryggesløst Liv. Som Lig og Mumier. Uden »Styrke« i vore Benpiber og uden Fødder i vore Vers.

For der er ingen Profet der vil præke for os Evangeliet — de uvartige Ords store Evangelium. Herre Georg! vi har jo dog ellers en Børne-Profet til det Brug. Nye Tider og nye Tanker dæmrer i Integade og Badstuestræde; de har dæmret i tyve Aar, men derfor er de lige evigdejlige. Bøtten kan immer vendes, naar bare Reaktionens fordummede Snobber vilde holde deres Bøtte. Og vi er saa modige Allesammen. Vi har et frit Theater, hvor skønne Forførelser og befriende Barnefødsler i Dølgsmaal tolkes af saa ypperlige Kunstnere som Hr. Carsten Ravn; vi har en fri Kritik, der besørges af Sproglærere; vi har en fri Literatur, der følger frit med i Tilgift til vore Fri-Abonnenter; og vi har et frit Blad, der fører Frisprog med alle Næsters gode Navn og Rygte, og hvori endogsaa Annoncerne gives frit.

Men, hvad kan det hjælpe? Ingen maa da tro at vi er glade Børn. Der gives ingen glade Børn mere. Som tiaars Drenge har vi Kjærester og som tiaars Piger studerer vi til Jordemo'erexamen, — men vor Glæde er kuet af Nattevaagen og af dette store Tomme, der kaldes Livet. I Tivoli.

For det Pilleri med Aandsfrihed og Lys over Landet og leve Livet og dø i Skønhed — det er bare Grin, man trækker for vore Øjne, for at vi ikke skal se, hvor galt det er fat med os. Og det er baade til at le og græde over, naar vore Profeter og Herrer Lehrere omme i Integade skændes i Aarevis om det er »Overmennesket« eller »Menneskedyret«, der bedst gør umyndige Journalister til Mænd og hurtigst faar Erna Juel-Hansens Kvinder frigjorte.

— — — — Men der er endnu ét Haab for os. Det nemlig, at vi kan gøre saa mange Dumheder, at man med Anstand kan erklære os for »forsømte« eller »forvildede«.

De lykkelige Blasfemiter, der er naaede saa vidt, kan dog idetmindste gøre sig Haab om en god og glædelig Barndom paa et af de Børnehuse, hvor man sørger for deres Opdragelse.

O-Ve! — Lad os gøre vort Bedste!

Finis Balloniæ!

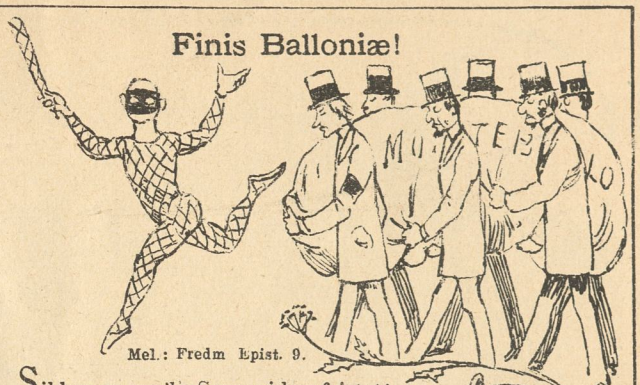

Mel.: Fredm Lpist. 9.

Sikken en gru'lig Sorg, vi har fristet!—
Dansken sin Montebello har mistet!
Bedst som den over Rakket
Svæved i Regn og Slud,
Sprang den, som med et Knald af en Puffert;
Nu den i Roberts »flyvende Kuffert«
Ligger vemodig pakket
Og bæres til Graven ud!
Følget er stort og Taarerne mange,
Medens man gjennem Tivolis Gange
Bringer den svøbt i groft
Lærred, til Pakhusets Loft.
Her spanker Pjerrot, hist en Baron,
Saa kommer en fordægtig Person,
Han skal referere,
Hvad der kan passere. —
Tro Du mig, ... der er Ballon!

Tivolis Bude kimer med Klokken,
Harlekin springer forrest i Flokken,
Baner en Vej med Brixen
Blandt Mængden, der staar og gloer.
Saa kommer Ejerne, — hvor de tude!
Berendsen paa en gas-luftfyldt Pude
Højt løfter Port'monixen;
Men den er nok svøbt i Flor.
Tivolis Aktionærer stime
Rundt i en gratis Vandpantomime,
Mens i den vaade Egn
Himlen af Sorg fælder Regn.
Bicycle-Piger efter Signal
Triller langs »Kisten« med en loyal
Graad i deres Blikke,
Men den tæller ikke,
For den er professional.

Alle, der trodsed Blæsten — og Prisen
Og deres Navne fik i »Avisen«,
Følger den salig Stakkel,
Hvis Død os til Hjærtet gik.
Georg fra sin Fregat over Vandet
Titter og sukker, — det er no'et Andet
End det bekendte Fakkel-
Tog, som han ikke fik!
Talen ved Baaren, — aa, den var yndig;
Var den lidt kort, saa var den dog fyndig:
»Bellen« paa Loftet sat
Blev, mens Go'dard sa'e: Go'nat!
Bentheimnusanded, gulbleg om Kind,
At Montebellos revnede Skind
Var ej værd en Styver; —
Naar for højt, man flyver,
Hvad bli'er saa det Hele? . . . . . Vind!

Spirituel?

— Hvofor haar Do egenlig saalt aall' di Kjør, Lars?

— Jou, for han, der haaller Faaredraw opp' i æ Avhaalsforening saae, te de ett will' waar læng, før all Kohaal bløw faabudn hær i Danmark.

— Men, hvordan har egentlig Kancelliraaden det? Har De set Noget til ham for nylig?
— Ork ja! Det Skind! Det gaar svært til Agters med ham: sidste Gang, jeg saa ham, var han saamænd bleven tyndere endnu, end vi to tilsammen!

Lær mig!

(Frit efter Chr. Richardt.)

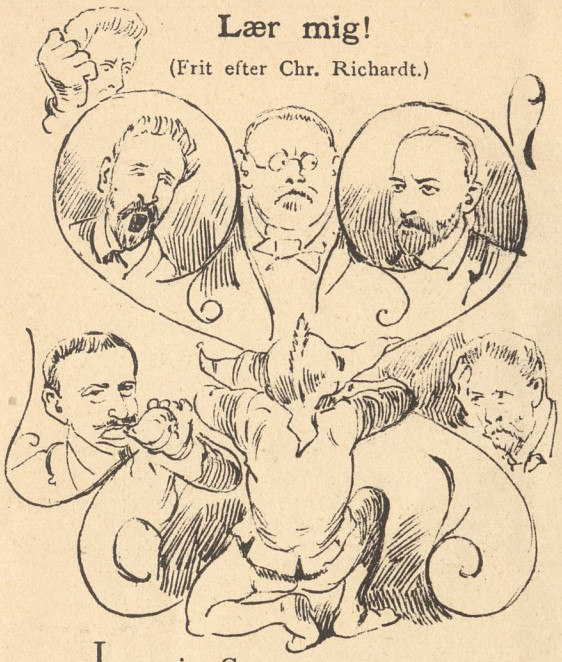

Lær mig, Gyldenkjerne,
At synge grovt og gjerne,
Selv om Bentheim paa sin Vei
Kalder det »en Slyngelstreg«,
Lær mig, Gyldenkjerne!

Lær mig, Folke-Dommer,
At gjøre Vrøvl hver Sommer,
Men mig høist medgjørlig te
I Rigsdagstidens Yintersne.
Lær mig, Folke-Dommer!

Lær mig, golde Frede
»Forhandlingen« at lede,
Nøjet med saa fattig Trøst,
At hver Reform har sine Brøst.
Lær mig, golde Frede!

Lær mig, Venstre-Munde
Et Omslag at begrunde,
Naar jeg faar et nyt Parti,
Fordi det gamle er forbi.
— Lær mig, Venstre-Munde!

Lær mig, Evropæere,
Min Hvidløg at fortære
Ved en Hovedstrømnings Bred,
Hvor man ved *Logos* fromt gjør Ed.
— Lær mig, Evropæere!

Lær mig, Radikale,
Den Kunst med Glans at dale,
Naar det kniber for de smaa,
Og selv de store Aander faa
Slemt paa deres Hale!

Fra ganske upaalidelig Kilde.

— Dr. G. Brandes arbejder i denne Tid paa et større »originalt« Værk, hvori der ikke skal forekomme saa meget som et eneste Citat af Heine eller Børne osv. eller være glemt et eneste Anførselstegn.

— Expastor Henning Jensen agter fra førstkommende Oktober Kvartal at udgive et periodisk Tidsskrift for Fremtidens Theologer. Det skal hedde »Knivsbladet« og anvendes til at sætte Nutidens intolerante Kleresi Kniven paa Struben, som et Surrogat for den Kniv, Hs. Højærværdighed ikke kan faa ud af Ærmet.

— Dr. Eed. Brandes aflagde sidste Sabbath »et Besøg« hos den nye Kultusminister. Hs. Excellense følte sig højlig smigret herover og lovede ved første Lejlighed at udnævne Doktoren til Direktør ved Nationaltheatret i Gosen.

— Forfatteren til »Kjærlighed«, N. B. ikke »uden Strømper« er af Kammerherre Fallesen bleven engageret til at optræde som Tristan i »Kong René's Datter«. I den Anledning skal der for Theatrets Regning anskaffes ham et Sæt nye Ben, da hans gamle er aldeles ubrugelige.

— Redaktionen af »*Politiken*« har i disse Dage anskaffet sig aldeles brandfrie Protokoller for at imødekomme vore Forhørsdommeres til visse Tider saare brændende Ønsker.

Ved Kaffen.

Fru Juliane Petersen: God Dag, søde Fru Schrøder, ja jeg skal bare sidde ned et lille Øjeblik, for jeg skal saa mange andre Steder, hvor jeg vist slet ikke faar Tid til at komme, men jeg kunde dog ikke gaa Deres Dør forbi, og desuden var jeg saa bange for, at De skulde blive fornærmet, hvis jeg ikke saa herop, for jeg er nemlig ude at samle ind til Guldbryllupet, nemlig de Kongeliges, som jo skal være til næste Aar, og De ved jo, at jeg har tænkt paa, om ikke Petersen kunde blive Etatsraad eller Ridder ved samme Lejlighed, og, havde nu salig Schrøder levet, saa kunde han maaske være bleven Kammerraad eller Dannebrogsmand, men det skulde jo nu ikke saadan være, han maatte jo nøjes med Erindringsmedaille, og Herre Gud, Fuglekonge blev han jo og kom jo ogsaa pænt i Jorden, og De kan da ikke gjøre for, at De ikke havde Raad til mere end et simpelt Trækors over ham, og saadan har jo Enhver sit Kors at bære paa, men De vil vel nok give Deres

Skjærv til Guldbrylluppet, og det er jo saa nydeligt af Dem, hvis De vil være med til Legatet, men jeg vil alligevel hellere bede Dem give til en lokal Indsamling, som vi har faaet i Stand, og som ellers kun de allernærmeste faar Lov at være med til, hvad der jo selvfølgelig er langt mere komildfaa end at give til Legatet, som enhver Tjenestepige jo kan komme med til, og saa lægger de Kongelige naturligvis ikke Mærke til, hvem der har givet Bidrag, hvis de da ikke holder Berlingeren, hvor det vel nok bliver bekjendtgjort. Og vi har jo lavet en Komité, hvor jeg er Formand, og vi har allerede holdt et Møde for at drøfte Tingene, men vi kunde ikke rigtig blive enige, for Petersen foreslog, at vi skulde give Pengene til et Hvile- og Rekreationshjem for Etatsraadens Datter paa første Sal, som spiller Skalaer otte Timer om Dagen, og han mente, at vi nok kunde faa det billigt ude ved Glostrup eller ad Hedehusene til, og Petrine vilde absolut have, at vi skulde give dem til Luftskipperen, fordi hun ikke kan tænke sig noget højere og har sendt ham en anonym Buket, fordi han er bleven brintforgiftet af Arsenik, men det synes jeg rigtignok blev til det bare Vind, og Frits Grønbæk mente, at vi hellere skulde give dem til »Avisen« til at anskaffe Bræddetag over Sæden, som staar og spirer paa Roden, men saa sagde jeg rigtig nok, at det er saamænd ikke Andet end noget Vrøvl, for Landmændene maa da tvertimod være glade ved, at deres Korn allerede begynder at spire, saa de ikke behøver at vente til Foraaret, og jeg har selv med mine egne Øjne været til Høstfest i Arenatheatret og set, at den baade er tør og god, men Frits Grønbæk mente jo, at der alligevel var megen Fugtighed i Laden, hvor der jo udskænkes Øl fra Fad, men jeg synes nu, at vi skulde anskaffe en Guldbryllupskaffekande for Pengene og indvie den paa Guldbryllupsdagen, og saa kunde vi jo afsende et Telegram til Majestæterne, men saa sagde Petersen, at saa vilde han da hellere have malet i sit Kontor, som der trænges til, og Petrine vilde have en Bejsiklet med Kusjonringe og Frits Grønbæk mente, at vi kunde gaa i Tivoli for Pengene, naar vi ikke syntes om hans første Forslag, men saa foreslog jeg rigtig nok, at vi skulde gaa i det kongelige den Aften, da Kejseren skulde komme, for jeg mente, at det dog vilde glæde Majestæterne, at der var saa mange Mennesker som muligt, og Petersen havde allerede forberedt sig paa at være den Herre i Parkettet, der udbringer Levet og var i Kjole og Hvidt og jeg i sort Silke, men saa kan De jo tænke Dem vor Forfærdelse, da Kejseren slet ikke var med, og Petersen fik sit Leve i den gale Hals og maatte op og skylle efter med en Bajer i Konditoriet, og jeg synes ved Gud, det var skammeligt, at de annongserer saadan Noget, naar det ikke bliver til Noget, uden at der kommer saa meget som rød Plakat, og vi gik naturligvis ned i Billetkontoret og vilde have vore Penge igjen, men det vilde de ikke gaa ind paa, men alligevel er der jo noget tilbage af, hvad der kom ind ved Indsamlingen, og hvis De nu vil give Deres Bidrag med, saa kan det endnu blive meget pænt, og hvis De ikke har rede Penge, saa kan De jo give noget Sølvtøj, som vi jo altid kan blive af med til Sølvets Værdi, og saa faar De jo Lov til at stemme med om, hvad Pengene skal bruges til, hvad der jo maa være morsomt for Dem, som ellers har saa faa Fornøjelser, og jeg kan jo nok tænke mig, at De helst vil have, at det skal gaa til Legatet, som De selv maaske kan komme til at nyde godt af, og jeg tror egentlig ogsaa, at vi bliver ved det, naar det kommer til Stykket. Farvel, søde Fru Schrøder, og Tak for Kaffe.

Uro i Luften!

Der er Uro paa Jorden i Øst og i Vest,
Og Himlen er der slet intet Smil i,
Torden og Lynild kommer som Gjæst,
Og Kampen raser, blandt Andet i Chili;
Og her i Evropa den nok saa flink
Kan bryde ud paa det mindste Vink.

Den Fredsalliance — som den er kaldt —
Der nys mellem Frankrig og Rusland blev sluttet
Den frygter, naar Alt nu kommer til Alt,
Vist næppe stort for at tænde Krudtet;
Men det vil give dundrende Klang,
Saa saare den første Mine sprang.

Herhjemme lider vi nærmest Fortræd
Af Himlens rent ud ustyrlige Magter;
Skomagerdrenge regner der ned,
Og Lynilden gjør nogle grusomme Fagter
Og Vinden brøler, og Tordenen raser,
Mens Lautrup Direktør Schøller maser.

Især var det galt forleden Nat,
Da Jupiter tonans, som man fortæller,
I to Politibetjente tog fat
Og vælted' dem ned i en Værtshuskjælder,
Og samtidig Brandallarm min Tro
Han gjorde ude paa Vesterbro.

For Vold imod Byens Politi
Maa Jupiter tonans sikkert bøde;
Den voldsomme Gud bliver næppe fri
For pænt i Retten at maatte møde,
Især da han hør, helt lynildsvarm,
Gjort umotiveret Brandallarm. —

En Havn blev bygget i Helsingborg;
Kong Oscar aabnede selv dens Sluser,
Men samme Aften man havde den Sorg,
At Søen igjennem Dæmningen bruser,
Og det var nu ellers ikke saa rart,
Thi Festligheden man kunde spart.

Et Held der i Uheldet var dog for En,
Og det bør noteres! — det var, at førend
De slemme Bølger gjorde den Men,
Kong Oscar havde Ingenieren
Alt dekorert med en Orden liden —
Han havde næppe faaet den siden?

Ak! hvor man kaster sit Øje hen,
Det træffer saa mangen mislig Affære.
Om saa det er Skamdrup, vor Hjertens Ven,
Saa er han sandelig ogsaa paa Færde
Med »Æblesidse« blandt Andet samt
Familien nede i Sorø Amt.

Og Doktoren maatte love Bod
Og Bedring til Ætten af »Æblesidse«.
Det maa være haardt for en gammel Rod
Af ædelig Stamme — ak ja, til visse!
Hans Musa græder, og Sidse ler —
Men han vil aldrig gjøre det mer!

Hermed følger et illustreret Annonce-Tillæg.

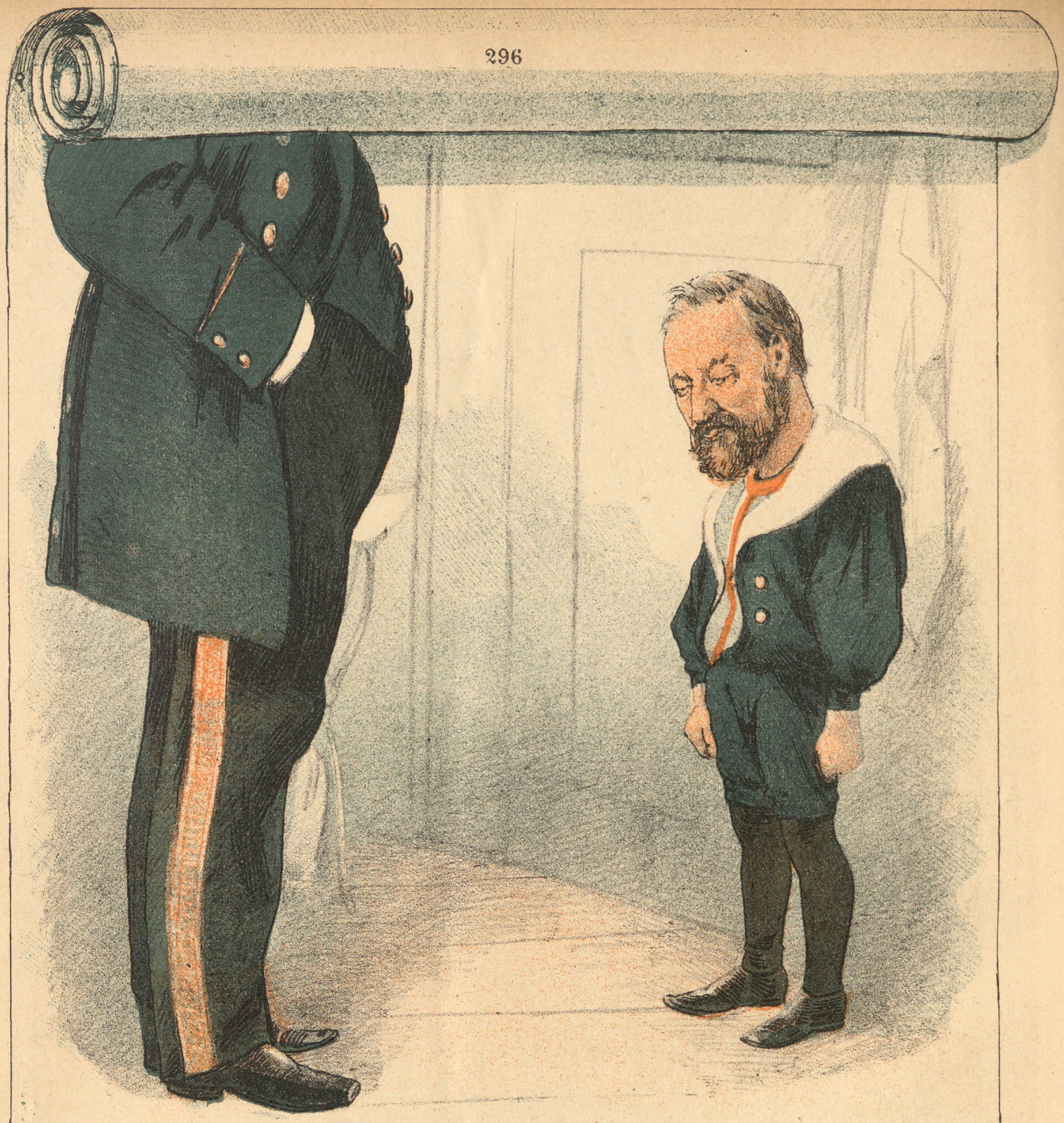

Til Klø hos Inspektøren.

— Jeg skal aldrig gjøre det mere!

PUNCH udgaar hver Torsdag. Pris 2 Kroner Kvartalet. (Enkelte Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle kongl. Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor, Kjøbenhavn, **Kronprinsessegade 34.**

Mapper og Pragtbind til Bladet: 2 Kr.

Redigeret af **Angelo Haase**, udgivet af og trykt hos **C. Simonsen** i Kjøbenhavn.

1891. Torsdagen den 17. September. Nr. 38.

Den kritiske Ungdom.

— Mo'er! Sikken en Dumrian, den Dreng her i *Punch!* »Min bolde Svend, i Morgen er der atter en Dag« troer han, er en Bagersvend!
— Hvad troer Du da selv, det er, mit Lam?
— Begribeligvis en rigtig Tyksak!

Elendige Tider.

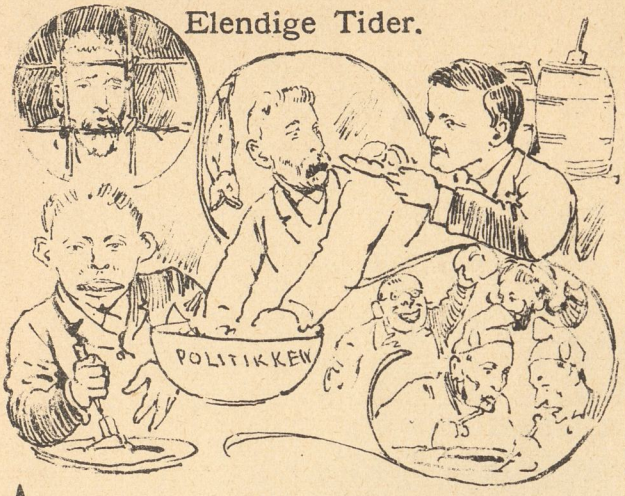

Ak, selv for en frisindet folkelige Vælger
Er det en bedrøvelig Tid, man har!
I gode Dage just ikke han svælger,
Den Ting er des værre meget for klar.
Til dobbelte Priser det Brød man sælger,
Hvoraf han forhen sin Madpose skar!
At ogsaa Smørret er dyrt i denne
Dyrtid, maa Dønnergaard selv bekjende.

Men for en frisindet Fører, des værre,
Har Tiden ogsaa bragt rigelig Nød.
Den stakkels Hørup, det veed Vorherre,
Fik ikke som Embedsmand Levebrød;
Hans Næringsmidler bli'er daglig færre,
Han har kun en Torsk, og den er død;
Og saa faar alligevel han af Bersærken
Claus Berntsen Smørret paa sin Tallerken.

Just som i Maribo bedst han troede
At give Forhandlerne deres Fedt,
Saa gjorde de med en fatal Episode
Fra Smørkrigens Tid ham Helvedet hedt.
Da var Forhandlingen ogsaa paa Mode,
Og Hørup var den Gang dens Nummer Et;
En Herregaardssmørlov sin Anbefaling
Han Vælgerne gav for Højres Betaling.

Hvad kan det saa nytte, at Hørup tvætter
Sig ren i sit rene Venstreblad?
At Je. K. Lauridsen aabent beretter,
At Striden gjælder om mere Mad?
Paa den Slags Fraser man ikke sig mætter,
Naar Bunden man ser paa sit Sulefad.
Og leve skal selv en Andelsslagter,
Om ogsaa han ikke er Kostforagter.

Selv hos de brave Socialister
Er Madposen tom, og »Maalet fuldt«:
En Strikekasse man sig fordrister
Til at idømme Erstatning og Mulkt,
Og, efter Wiinblads Organ, de frister
Den Skæbne hver Dag at krepere af Sult,
Og det, skjønt Berg og hans trofaste Stridsmænd,
Har selv raabt »Leve« for Socialismen!

Brødre.

Sørrespil i en Akt af Hr. Manbang.

Personerne.

Broder Nr. 1, 22 Aar.
Broder Nr. 2, 32 Aar.
Broder Nr. 3, 42 Aar.
Broder Nr. 4, 52 Aar.
Fru Ella, 62 Aar.

Rig Dagligstue. Borde, Stole, Sofaer, Spyttebakke. Lampe paa Bordet, Petroleum i Lampen.

1. Scene.

Broder Nr. 1. Fru Ella.

Broder Nr. 1. Jeg elsker Dig...

Fru Ella. Jeg . . . . .

Broder Nr. 1. (med nervøs Inderlighed). Ella — at et Menneske kan tilhøre et andet i saa høj en Grad næsten helt. Jeg har jo ikke en Tanke, som ikke er Dig, ikke en Øre, som ikke er Dig . . . . .

Ella. Du . . . . .

Broder Nr. 1. Men bliver Du ikke træt af at høre, hvordan jeg kun tænker, føler, lugter, smager Dig . . . .?

Ella. Vi . . . . .

Broder Nr. 1. Jeg har sagt til Tjeneren, at det ikke er Dig, som er her. Jeg lyver aldrig, ved Du.

Ella. (ser nogle Portræter paa Flygelet). De . . . . .

Broder Nr. 1. Det er mine Brødre. Kjender Du dem?

Ella. Nej . . . .

Broder Nr. 1. Det var da mærkeligt. Alle Mennesker si'er, det er mine Brødre. Aa Du, det fatter Du ikke, hvad det vil sige at have saadan nogle Brødre. Det gaar over Din Forstand. Naar jeg i Dag kan gi'e Dig hele min Sjæl, hele mit Legeme, Næse, Øren, Mund, Arme og Ben, godt i Stand, som det er, saa er det dem, der gi'er mig til Dig . . . .

Ella. De . . . .

Broder Nr. 1. Ja . . . .

Ella. (aandfuldt). Naa — Tak.

(Stilhed.)

Broder Nr. 1. Jeg har sagt til dem, at jeg ikke elskede Dig. Jeg lyver aldrig. Jeg kan ikke lyve . . .

Ella (i sine egne Tanker). Jeg vilde gjerne se dem . . . .

Broder Nr. 1. Der er de . . . .

Ella. Saa stikker jeg af . . . .

Broder Nr. 1. Denne Vej med Sølvtøjet. (Ella gaar ad Baggrundsdøren i Forgrunden).

2. Scene.

Broder Nr. 1, 2, 3 og 4. De sidste fra Forgrundsdøren i Baggrunden.

Nr. 2. (til Nr. 1). God Aften, min Dreng.

Nr. 1 (i glad Vanvid). Hvilket?

Nr. 3. Naa . . .

Nr. 4. Saa. . .

Nr. 1 (omfavner de andre, ud).

3. Scene.

De Forrige. En Tjener (fra Baggrunden i Mellemgrunden).

Tjeneren. Her er en Pakke, som den fremmede Dame kom med før. Jeg vilde ikke gi'e den til Kandidaten, mens hun var her.

Nr. 2. Den fremmede Dame?

Tjeneren. Ja — hende som ikke er Fru Ella. (ud).

4. Scene.

Nr. 2. Det er altsaa ikke hende, jeg har elsket. Jeg tænker saa tit paa det. Jeg forstod det ikke. (Bevægelse hos de andre). Jeg gjorde Mo'er Sorg. Jeg elskede en uværdig og — vidste, at hun vidste, at jeg vidste det. (Mere Bevægelse). Vort Forhold var for Resten en Hemmelighed.

Nr. 3. Jeg elskede hende ogsaa. Hun kom her om Natten, men Mo'er sov — — sov? — — laa søvnløs. Det pirrede hendes Lyst at ligge søvnløs. Og jeg tillod det i Begyndelsen

tillod jeg netop det til Lykke netop de Møder ogsaa blev min. For Mo'er vidste ingen Ting, fordi vort Forhold ogsaa var en Hemmelighed. (Endnu mere Bevægelse).

Nr. 4 (Efter en Stilhed). Det var den første Tid, det var i Førfremtid, da hun elskede mig. Jo, jo — for der var Dage, da hun elskede mig. (rejser sig uroligt). Skjønt det mest var om Natten. (sætter sig igjen). Jeg trængte til at blive bedraget. Derfor løb hun bort med en Anden.

5. Scene

Brødrene. Tjeneren (bringer Te). Brødrene. (Tage sindsbevægede mod Theen).

Tjeneren. En Dame ønsker at tale med Dem

Nr. 2. En Dame? Kun én Dame? Til tre Herrer? Naa, lad hende komme ind.

6. Scene.

De Forrige. Fru Ella (kommer ind).

Nr. 2. Jeg elsker . . . .

Nr. 3. Du elsker . . . .

Nr. 4. Han elsker . . . .

Alle tre. Vi elske . . . .

Fru Ella. I elske . . . . (kysser dem).

Nr. 1. (kommer ind). De elske! Saa maa jeg ind i mit Sovekammer og besvime med et dumpt Fald. (gaar).

Nr. 2. (til Ella). De her?

Ella (der i det hele lyver). Ja. Jeg rejste bort for tre Uger siden, men kom allerede tilbage i Dag for fire Uger siden. De har gjort mig Uret, mine Herrer. Det Menneske, jeg løb bort med, var ikke min Elsker.

Nr. 3. Skulde I dog ikke hellere lade hvile dette — som er saa meget forbi?

Ella. Hvorfor forlod De mig saa pludselig, da jeg løb bort med ham?

Nr. 4. Hvorfor? — fordi. (med Skrig). Husker De den lille Kjede, jeg gav Dem? 14 Karat? (bedøvet). Af Guld. (hastigt). Fin og tynd (heftigt). Der om Deres Arm. (bittert og stigende). Her i denne Stue. (i stille larmende Udbrud). En Aften. (som halvvaagen). Den var til 20 Kr. (med knyttede Hænder). Den var vor Forholds Medvider. (med voldsom Hast). Saa De Kjeden?

Ella. Saa De Røgen? (løser sit Haar op, kæmmer det med en Lommekam og kilder ham under Hagen).

Nr. 4. Min Broder — i sit Værelse!

Nr 1. (kommer op slukker Lamperne).

Nr. 2. Du har slukket Lamperne — de var jo ikke tændte — saa jeg.

Nr. 1. (griber Døren, griber en pludselig Ide, Lyset fra de slukkede Lamper falder ind paa Scenen, dækker Ansigtet med sine Hænder, styrter ud, styrter ind. Man hører fra hans Værelse et dumpt Fald).

Nr. 2. (stille og dumt). Hvorfor vilde Du tage det gamle Liv?

(Tæppet falder — Munterhed).

Den chilensiske Krydser.

(Frit efter Carl Bagger.)

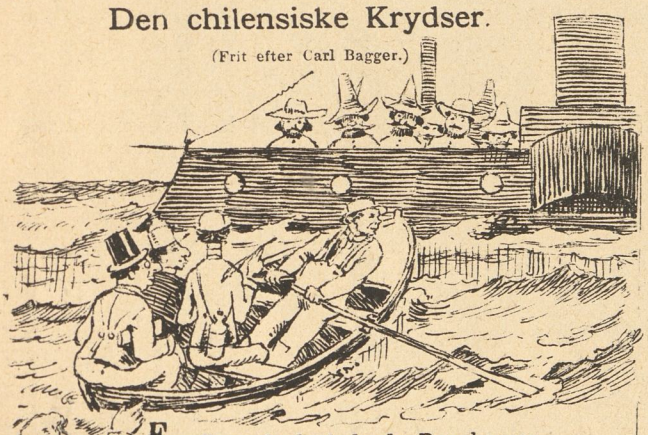

Fra Faxe Ladeplads de Danske saa
Den sidste Rest af Balmacedas Flaade.
Hvorhen den stolte Sejler skulde gaa,
Det var for den, det var for os en Gaade.
Fra *København* man med forbavset Blik
Saa den paa Ydrerheden tage Stade;
En Anelse strax *Politiken* fik
Om, at der nu blev Sjov i Integade.

I Jødebladet, hvor St. Georgs Flag,
Den frie Forskning, vajed stolt fra Masten,
Der blev, saa snart man vejred' denne Sag,
Blandt Medarbejderne saa travl en Hasten.
Til «et Besøg» de gjorde sig i Stand,
Benovet var de sorte, smaa Matroser.
En Evropæer vil som Lygtemand
Helst muntre sig i vores egne Moser.

«Sejl ud,» — saa lød omsider Bentheims Bud —
«Til Presidente Pinto hist paa Rheden!
Hvad der I faar at se, tvær dygtig ud
Og smør kun paa foroven og forneden.

Det vilde være baade Skam og Sorg,
Ifald før os de andre skulde komme!
Hit rask kun paa, saa byder St. Georg,
I Ug-Krydser faar, naar alt er omme!»

Højt lød nu fra hver fordomsfri og fræk
Reporter Glædeshyl og Hurraraaben.
Enhver forsyned' sig med Pen og Blæk,
Til fede Ænder stod jo Alles Haaben.
Kun En af alle dem, der duer i Nord,
Tog ikke Del i den gemene Glæde,
Og, da til Slut han havde væ't om Bord,
Hos Viggo Bentheim fik han Foretræde.

«Hr. Redaktør!» — saa tog til Orde han —
«Jeg var kun Purk, da Herman Bing blev »neglet«,
Jeg var paa Benene og saa, hvordan
Som Rumlepotte Berg blev gjennemheglet.
Hist i Brasilien mangen død Konsul
Jeg leve lod for vore Abonnenter.
Paa «Lampevejen» fik jeg vistnok Mul,
Men det blev skjult af vore «Prætendenter».

Hvad Henning Jensen har som Renegat
Udøvet, har mig tidt gjort vel til Mode.
Men her det drejer sig om en «Pirat»,
Og den er dog i Slægt med Ove Rode.
Falsk viser «*Politikens*» Øjenglas,
Naar her den gi'er Regeringen en Finte.
Jeg saa, hvor Skytset skulde have Plads
Men, av, Kanonerne, dem saa jeg inte!»

— Piraten styrede fra «*København*»,
Og Logos veed, hvor den til sidst skal lande.
Men «*Politiken*» tordner løs mod Ravn,
Som ikke stopped slig Sørøverbande.
Dog stundom skal af Tvivl en Skygge her
Sig snige ind paa Jødebladkontoret,
Om Skuden dog ej var en Evropæer;
Thi det var sorte Smaa, der stod ved Roret.

Ingen Smut.

— Troer din dovne Æsel, at din Fader betaler for Dig i dyre Domme, for at Du skal bestille ingen Ting?

— Ja, men Hr. Lerer, min Fader betaler ingen Ting, for jeg har Friplads!

— Ja, saa meget desmere skulde Du strenge Dig an!

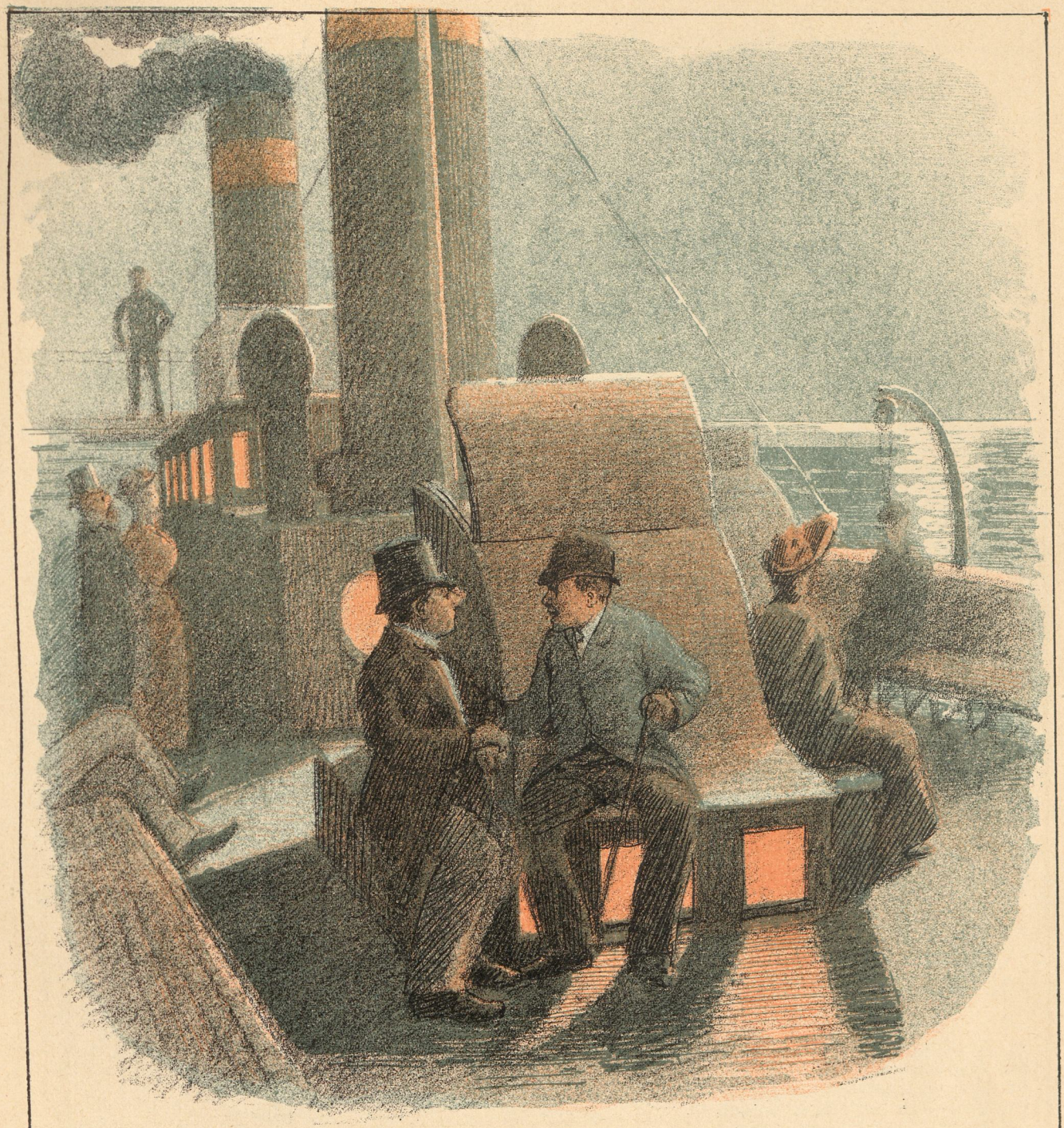

Lige tilpas.

— Hvor kan det være, at De har ligget paa Landet i Aar helt oppe ved Helsingør?
— Det veed jeg sgu egentlig ikke, men forbandet kedeligt har det ogsaa været.
— Ja, men det er dog en dejlig Sejltur derned.
— Aa ja, saamænd! Naar jeg sætter mig ned ved Frokostbordet, saasnart vi har passeret Langelinie, kan jeg lige være færdig, naar vi kommer til Helsingør.

Vexlende Themaer.

Hvis Nogen vil spørge os om: hvad har
For Tiden den største Interesse
Omtrent i hele den danske Presse?
Saa er det let nok at give Svar.
Se blot paa de smaa og de store Snobber,
Der om mellem Hoffets Lakajer hopper!

Hver Journalist fra vort *„København"*
Og *„Politiken"* begjærlig snapper
Deroppe fra Fredensborgs Køkkentrapper
Mer graadig end den graadigste Ravn
Hver lille Levning fra Pot og Gryde,
Som kan deres «Evropæere» fryde.

Man trykker Menu'er hver evige Dag,
Og «*København*» specielt sig gasser
Med franske Trykfejl i svære Masser,
Hvis Tydning ikke er Hvermands Sag.
Kun det forstaar man, at en af «Nejerne»
Er gode Venner med en af Lakajerne.

Fra «*Politiken*» en anden Snob
De Kongelige løber i Hælene,
Alle Vegne ind sig stjælende,
Medens han frækt nok følger Trop;
Endogsaa over til Hveen han søger
Og snuser i deres Kirkebøger.

For Resten tages der flittig fat —
Og, det forstaar sig jo selv, det bør der!
Paa Damernes Over- og Underskjørter,
Paa Parasoller, Jaquets og Hat;
Desuden Frisuren og hele Tournuren
Er aandrigt Studiestof for Fyren.

Og disse folkelig kaarne Mænd,
De Herrer Hørup og Bing og Brandes,
De viser, at Magen der næppe fandtes
Til saadan en Snob saa stor som den,
Der spiller til daglig Demokraten,
Men ligger paa Maven for Potentaten. —

Hvad der nu fængsler os ellers her
Og tager til Fange Interessen
Og fylder for Øjeblikket Pressen.
Det er nok Mord og Selvmord især —
Intet der er, der gjør dem saa glade,
De rare Inte-Skandaleblade!

Ja, saa er der Schamdrup, der ikke blev dømt,
Men som bliver ved med Runer at ridse
Om sig og Heltinden «Æblesidse»,
Der gjorde ham herostratisk berømt.
Han spiller Nar imod bedre Vidende
Udi den «*Ringsted Folketidende*».

Nej, her er der ingen Mangel paa Stof!
Nu har vi jo Krigeridræt paa Fyen,
Og Rigsdagen kommer snart til Byen,
Og saa holder Bogøkongen Hof;
Og da vil det vrimle med Referater
Af Visdomsord fra hans Diplomater.

Paa Benene.

(En midaldrende Mand findes paa Strøget i stærkt overkjørt Tilstand. Saadant kan selvfølgelig hændes den bedste. En halv Snes Minutter efter er et halvt Dusin Reportere i Færd med at udarbejde en Beretning om Ulykkestilfældet. Disse Beretninger er, som det vil ses, ikke ganske overenstemmende i Hovedsagen, men til Gjengjæld er de temmelig forskjellige i Enkelthederne. Dette kan imidlertid ogsaa hændes den bedste).

Socialdemokraten.

Overfald paa Arbejdere! En af vore Meningsfæller blev i Gaar, just som han lige havde forladt Beværtningskjælderen «*det blaa Øje*», hvor han plejer at fejre sin Normalarbejdsdag, overkjørt af en Arbejdsvogn. Kusken, formodentlig en forhenværende Skruebrækker, der sandsynligvis er underkjøbt af det reaktionære Højrekrapyl, kjørte bort uden at bekymre sig om sit ulykkelige Offer, der var bleve skilt ad i tre Stykker. En af den Myrdedes Kammerater opsamlede Stumperne og fremviste disse som *corpus delicti* for en Politibetjent, men denne Retfærdighedens Haandlanger erklærede ikke at kunne gjøre noget ved Sagen. Imidlertid haaber vi, at dette Attentat paa Arbejdernes Samlingsfrihed vil gjøre sin Virkning, og at der vil staa et Skrig over hele Landet. Den Myrdede efterlader sig flere Koner og elleve Børn, hvoraf de 12 er ukonfirmerede og det trettende ikke en Gang født endnu; men disse vil alle komme paa Højrerakkets Samvittighed o. s. v.

Aftenbladet.

Selvmord. En af de saakaldte »bedrestillede« Medborgere har i Gaar taget sig af Dage ved at kaste sig foran Hjulene paa en Omnibus. Den Afdøde »Hædersmand« skiltes ad i to Stykker og blev øjeblikkelig transporteret til Kommunehospitalet i en Droske. Aarsagen til Selvmordet er naturligvis som al Tid den sædvanlige; den Afdøde har uden Tvivl tømt en Kasse, der var ham anbetroet, uden at se sig i Stand til at fylde den igjen. I Morgen, naar vor Reporter har sovet sin Svimmelhed ud, skal de nærmere Omstændigheder blive serverede for vore Læsere.

Politiken.

Ulykkestilfælde. I Gaar blev en Mand overkjørt skraas for Integade af en Bærmevogn. Det ene Hjul gik over Hovedet paa ham og smadrede Hjerneskallen aldeles. Den viste sig imidlertid at være aldeles tom, da Manden var moderat Sammensmelter. Den ulykkelige blev bragt ud paa Frederiks Hospital og øjeblikkelig taget under Behandling af Dr. Rovsing; men alle Oplivelsesforsøg har hidtil vist sig frugtesløse.

København.

Sjældent Ulykkestilfælde. En yngre Mand blev i Gaar overkjørt paa Hjørnet af Østergade og Integade af Dampsprøjten. Den Afdødes sørgelige Rester, der dannede en sammenæltet Masse af Hjærne, Nyrer, Lever o. s. v., blev kjørt i en Rustvogn ud til Blegdamshospitalet. Mærkværdigt nok, skal hans Bedstefader i sin Tid være bleven overkjørt af en Fragtvogn paa Vestergade, saa her synes at foreligge et Tilfælde af Arvelighedens Indflydelse paa Individet.

Børstidende.

Ulykke. En ældre velnæret Grosserer, der kom fra en bedre Middag, ramtes i Gaar af den sørgelige Skæbne at blive over

vældende Tonerigdom i Robert Henriques' mesterlige Arbejde med en Virtuositet, der gjorde den unge lovende Kunstnerinde al mulig Ære. Hun blev ogsaa af det taknemmelige Publikum gjentagne Gange

kjørt ud paa Vestre Hospital i en Char a banc.

Dødssejleren

Skib ligger ved Skib. Lutter Vand nedenunder. Baade farer baade frem og tilbage, vendende med Roret agterud og med Kjølen anbragt under Bunden. Midt i Travlheden hører man Lyde fra Skibene, der mellem de vildeste Ænder vugger sig i Dagspressens Malstrømme.

Det livlige Skuespil, der kun kan fyldig beskrives af Jødebladets Ignotudser, havde vi ret Lejlighed til at iagttage, da vi forgangen, om Bord i en Kutter, stævnede ud i Mudderet. Der laa i statelig Række følgende Fartøjer: Den officielle *Moniteur*, med de sidste Udnævnelser paa Mastetoppen; *Aviso*-damperen »Frederik«, førende gratis Ballast til Udlosning i den literære Forfatter-Konvention; Hr. Bojsens private *Lystyacht*, hvis Ejer nød en moderat Hvile paa en Ottoman, afventende Vind i Sejlene; *Skrue*-Skibet »Social-Demokraten« med de noget defekte Skruer, og de *forenede* Etatsraadsdampere, hvis Fællesrøg indhyllede alle Omgivelser i uklare Synspunkter. Den fordums Pragtsejler »Dagbladet« er lige stævnet ind i *Pressens Leje* ved Stranden, uden dog at hilses med Hurraraab af de afskedigede Typografer.

Foran denne pragtfulde Række Krigsskibe piler Kutteren ud i rum Vandgang, og man øjner da et mørkt, sølle Skrog, let kjendeligt paa sin Revolver-Presse og paa den selvrososende Skorsten. Dette Skib er ilde set, naar det nærmer sig kongelige eller kejserlige Skibe. Det ligger ene her i sin egen Vandgang, forgæves spejdende efter Lys over Landet; thi det er den berygtede Dødssejler, alle rettroende Evropæeres Monitor, der hjemløs drager om fra Bohêmeland til Bohêmeland.

Skibets Historie er bekjendt. Det blev i den literære Kristenforfølgelsestid fabrikeret af Zola & Ko. i Frankrig med Agenturfirmaet Gebrüder Brandes som Rhedere. Men som man rheder, saa ligger man. Gebrüderne havde snart opbrugt alt deres Krudt; og, da de ikke selv havde opfundet det, maa nu Skroget flyde om i vore Farvande, for at holde den gaaende paa Pumperne. Hovedrhederen, Kapt. Georg, siges endog at være sunket ganske sammen af Mangel paa Statsunderstøttelse, saa at ethvert Haab om at holde sig oven Vande er gaaet i Vandet.

Nu ligger altsaa Dødssejleren her i aaben Slamkiste, fornem og sortsmudset og med 2 Master, den ene fra Integade, den anden fra Badstuestræde Paa Skibets Sider er omfangsrige, endnu ikke afbrændte Protokoller til Abonnenterne, som stadig ventes. For øvrigt har det 2 blasfemitiske Skruer løse og i Stævnen er anbragt Kapt. Georgs Martyrehorn, hvorom der staar et Sprøjt af skummende Arrigskab.

Idet Kutteren af Søerne blev kastet op mod Skibssiden, raabte vi paa evropæisk: »Ovenud!« Det betyder: Hiv os et Tov herud!

I samme Øjeblik stod en Flok Umyndige paa Tærne for at kigge over Rælingen, Det var fordums *Pirater*, som Kapt. Georg nu benyttede til de løbende Forretninger. De havde vældig høje Flipper paa, for paa en fin Maade at antyde, at de var om en Hals; men smaa Sorte var de alle. En af dem var Matros, men han havde bødet 200 Kroner i Rangskat for at blive kaldt »smukke Ven«.

De var aabenbart ikke hyggelige ved vort antisemitiske Forsøg paa en Tilnærmelse. Samtidig blev vi tiltalte af en Officier. Han havde krum Profil, var kostumeret som Kong Renés Datter og hed Eedvard.

»Vil I gi'e et Besøg?« raabte han glædestraalende.

»Nej. Vi vil tale med Kapt. Georg.«

»Fordummede Danske! Han har paa længe ikke været hjemme hos Jer. Han er fordybet i pengelige Studier af tyske Filosofer til sin næste originale Bog.«

»Saa uhyrlig gjærne vi vilde om Bord!« sagde vi paa evropæisk-norsk-arabisk for at gjøre os forstaaelige.

»Vi modtager kun modige Sproglærere og frigjorte Kvinder, der taler naturlige Ord om naturlige Ting,« brummede Officieren og skelede for at saare og skræmme os.

»Hvor agter I nu at sejle hen?« spurgte vi.

»Det kan jeg naturalistiskvis ikke sige Jer. Vi driver om alle Vegne, hvor go'e Mennesker vil gi'e os en lille Reklame at leve a'.«

Han kunde have tilføjet: » I hvert Fald gaar vi ikke hjem til det Land *Goose*n, hvor min Ven i Theaterkommissionen bor. Vi literære Apothekere er *Sportsmænd*, det kan De bande paa. Vi havner hellere i Abrahams Skjød.«

I det samme drev Kutteren agterud, saa at vi maatte hage os fast i en død Torsk, der hang under Hækken, for ikke at kuldsejle. Baadsmanden, vi havde om Bord, saa op efter Piraterne. »De er svært tyndbenede,« sagde han; »men de har nok ogsaa mere Ukrudt end Krudt om Bord. De skal se, det varer ikke længe, før den Besætning slaar bagud. Saa De, at en af dem havde en Kniv i Ærmet? — Uha! Jeg vilde li'egodt nødig møde de Pirater, naar jeg gaar alene med mit Rygte paa Gaden.«

»Med Forlov!« raabte vi til Officieren. »Er De ikke det ærede Medlem for Svendborg sjette?«

Eedvard vred sig i Pinsel. Det Emne kunde han aabenbart ikke lide at komme ind paa. »Undskyld,« sagde han, »saa travlt jeg har! — Jeg skal, Kjerulf hente mig! ned og skrive en rosende Anmeldelse om Kasinos sex næste Forestillinger.«

Sagte gled Kutteren bort fra alle disse havarerede Profiler, der med alle Kjendetegn paa Opløsning flakker hjemløse om fra Havn til Havn.

»Farvel saa længe!« raabte vi til Officieren. »Vi ses igjen i *Punch!*«

„Sportsmænd,'.

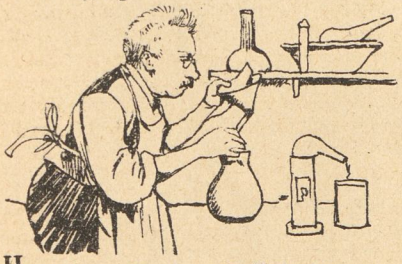

Hist, hvor Flasker og Retorter
Stod langs Hylden, Rad ved Rad,
Mellem literære Sporter
Apotheker Benzon sad.
Men med Et paa Lugen klasked
Tre Par Næver, — sikke Klør! —:
Trende Direktører dasked
Paa hinanden ved hans Dør.

Hørtes da den Ene sige:
»Herre! Giv mig første Pris!
Alt, hvad fra det kongelige
Heldes ud, er Mad for Riis.
Jeg vil gi'e, hvad De vil ha', paa
Haanden, for jeg trænger svært; —
Fly mig til at føre a' paa
Blot en Smule literært!«

Fremad stormed som en Susen
Severin med Puf og Skub:
»Herre! — Fyrretyve tusind
Kan jeg tjene i en Snup!
Husker De min geniale
Pølse-Strid med Skrig og Fløjt?
Vil de ha'e en flot Skandale.
Sluger blindt jeg al Slags Sprøjt!«

En Theater-Konsul mere
Rolig smisker: »Gjør I Grin?
I Kasino kun servere
Kan man Apothekervin!

Jeg Recept fra Inte-Kliken
Har i Lommen, — gaar det galt,
Bli'er vi rost i Politiken
Allenfals, — — det er betalt!«

Apothek-Poeten sender
Dem et Blik fra Siden a':
»Husk, at Ingen af Jer kjender,
Hvad I alle tre vil ha'e!«
Den var flov; men de med Ære
Klared for sig, skreg og lo:
»Aa, vi er saa literære — —
Og Geschäften er saa go'!«

Severin løb af med Kagen.
Men hvad nu? — Det var dog stift,
Om hans »Sportsmænd« faldt paa Bagen,
Uden Spor af Hyl og Pift!
Naa, *enfin!* Om end den bolde
Mand ej tjener en Kopek,
Faar han dog sin sidste Olle
Fra et rigtigt Apothek.

Hermed følger et illustreret Annonce-Tillæg.

Godt kjørende.

Naar Selvstyrismanden for Danevang
Med saadan et Forspand maa tage til Takke,
Saa redder han ingen Gehejmeraadsrang,
Hvor Kjøreturen gaar ned ad Bakke.

PUNCH udgaar hver Torsdag. Pris 2 Kroner Kvartalet. (Enkelte Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle kongl. Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor, Kjøbenhavn, Kronprinsessegade 34.

Mapper og Pragtbind til Bladet: 2 Kr.

Redigeret af Angelo Haase, udgivet af og trykt hos C. Simonsen i Kjøbenhavn.

1891. Torsdagen den 24. September. Nr. 39.

Sancta simplicitas.

Peter (der er i Besøg hos sin Skolekammerat): Kan I faa jeres Piger til det —? hjemme maa Moder saamænd altid gjøre det selv.

En Tale.

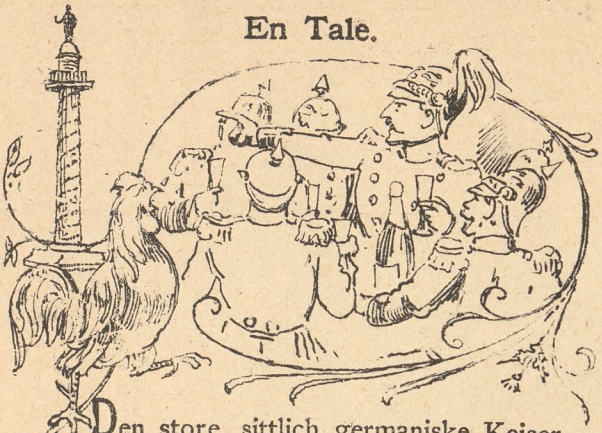

Den store, sittlich germaniske Kejser,
Som vexelvis plejer at vække stor
Forbavselse ved sine mange Rejser
Og ved sine mange velvalgte Ord,
Har nylig i Erfurt været igjen
Paa Færde med en bevinget Udgydelse,
Der Flugten tog over Verden, men
— Af megen Tale kommer Fortrydelse!

Da han tog Ordet blandt sine egne
Befalingsmænd, kunde han ikke sig dy
For salig Napoleon at betegne
Som den »korsikanske Parvenu«.
Til Freden, som Tyskland har højlig kjær,
Var Talen en ganske besynderlig Ydelse:
Frankrig har strax den taget sig nær;
For saa vidt har Talen alt vakt Fortrydelse.

De galliske Haner begyndte at gale,
Og andet Steds anslog man samme Dur;
Men saa blev den allerhøjeste Tale
Betimelig underkastet Censur:
Monarken havde i Talens Flugt
Kun fulgt en saare naturlig Indskydelse,
Han havde blot Ordet »Erobrer« brugt;
Det kunde da siges uden Fortrydelse.

Se, det var for saa vidt jo saare godt;
Men der er ved hele Sagen det Aber,
At Kejserens Taler i Lejr eller Slot,
Trods deres »famose« Egenskaber
Fremkalder, saa snart de vel er forbi,
Den, mildest talt, lidt blandede Nydelse,
Som kaldes et officielt Dementi
Og vidner om, at der opstod Fortrydelse.

Saa snart man en Tale af Kejseren ser,
Saa veed man, der bliver noget at dække;
Endogsaa hans Ord om »de atten Arméer«,
Som først skulde ligge »*auf der Strecke*«,
Blev siden berøvet deres Buket
Ved Dementerings-Djævlens Indflydelse.
Moralen heraf er slet og ret:
Af megen Tale kommer Fortrydelse!

Stoppenaalen.

Frit efter H. C. Andersen.

Der var en Gang en Stoppenaal, der var saa fin paa det. Han havde faaet Udnævnelse til Kammerchef for at lappe paa Kunsten, og saa troede han, at han var æsthetisk.

»Se bare til, at I holder paa mig,« sagde han til Fingrene, der skrev Kritiker. »Taber I mig, finder I aldrig min Lige, saa fin er jeg.«

»Der er Maade med!« sagde Fingrene, og saa klemte de ham.

»Ser I, jeg kommer med Suite!« sagde Stoppenaalen og trak en lang Traad efter sig. Det var en Theaterkommission, der gjerne vilde gjøre Knuder, men den kunde ikke.

En Gang styrede Naalen lige mod en Skuespiller-Adresse, der revnede. Men saa skulde der lappes et Repertoire sammen. »Det er et nedrigt Arbejde!« sagde Stoppenaalen. »Jeg knækker! jeg knækker!« — og saa knak han.

»Nu duer han ikke til noget,« mente Fingrene, der skrev Kritiker. Men de holdt fast ved ham alligevel, for de havde ingen anden. Kokkepigen, Madam Bentheim, dryppede Lak paa ham og stak ham foran i sit Tørklæde.

»Se, nu er jeg kauscher!« sagde Stoppenaalen; »jeg vidste nok, at jeg maatte ende blandt Mænd af Ære, for jeg er saa fin og saa literær!« Og saa smilte han indvendig, for paa en Kammerchef og paa Molière kan man aldrig se det udvendig, naar de smiler. Der sad han nu saa frimodig og mandig, som om han sad paa selve Røgen fra Hedda Gablers Pistoler, og nikkede saa affabelt til hele Integade.

»Maa jeg spørge, om De er af Midas-Guld?« spurgte han Knappenaalen, som var Theatercensor. »De har Deres eget Hovede, men lille er det. Om det saa er min lille Apotheker, stikker De ham ud af Repertoiret af bar Fordummelse. Men man kan jo heller ikke Alle faa smaa sorte Lakklatter paa Kammerherrenøglen!« Og saa rejste Stoppenaalen sig saa stolt i Vejret, at han gik i Vasken, da Mad. Bentheim skyllede en af sine Theaterartikler ud.

»Frænde er Frænde værst!« sagde Stoppenaalen; »bare jeg ikke bliver borte i det!« Men det blev han.

Der sejlede alle Slags hen over ham. »Lad sejle,« sagde han; »jeg sidder, hvor jeg sidder. Se, der gaar nu en Riis-Pind; den tænker paa ingen Ting i Verden, uden paa hvad der er »literært«, men Pølsepind er det, og Ris faar den selv. Der flyder et »Morgengnav«, se hvor det svajer, se hvor det drejer; pas paa dit Kainzmærke, du kunde let løbe Panden mod Ny-Romantiken! — Der flyder et »Dagblad«! — glemt er Alt, hvad det skrev imod mig, og dog fører det et farligt Fersleben. — Jeg sidder taalmodig og stille! jeg veed, hvor jeg er, og der bliver jeg!«

En Dag var der noget, der skinnede saa dejlig tæt ved, at Stoppenaalen troede, det var en Diamant. Efter Rangforordningen var det en Kultusminister, men naar man saae nærmere til, var det et Spejlskaar, hvori alle de smaa Sorte kunde spejle sig. — »De er nok en Diamant?« — »Ja, saadan kan De gjerne stave det; efter min nye Retskrivning er alle Stavemaader lige gode!« og saa troede den Ene om den Anden, at de var rigtig kostbare, og saa talte de om, hvor fordummet Verden var.

»Ja, jeg har ligget i Bomuld hos en Kokkepige, der kunde koge Suppe paa Alt, hvad der dur i Norden,«

sagde Stoppenaalen. »Hun havde fem Fingre, men noget saa indbildsk som de fem Fingre har jeg ikke kjendt. De stivede hverandre af, skjønt af forskjellig Længde. Tommeltot var stor og tyk; naar han gik udenfor Geledet, kaldte de ham »Rumlepotte«. Han havde faaet et Knæk i Ryggen fra den Gang, da han var Enhedsmærke, men han sagde, at hvis han blev hugget af, vilde baade Kokkepigen og hele Landet dø af en Sygdom, der hed Provisorium. Slikpot kom i Sødt og Surt, pegede paa sin store Bro'er, og det var ham, der klemte de andre smaa Sorte, naar de skulde skrive i Jødebladet. Langemand var »Overmenneske« og saae de Andre over Hovedet. Guldbrand gik med Børsring om Maven og var blasfemitisk, og lille Per Anden, Spillemand bestilte ikke Noget, og deraf var han stolt. Pral var det og Pral blev det, og saa gik jeg i Vasken!«

»Og nu sidder vi to sammen og glinser!« sagde Spejlskaaret. I det Samme aabnede alle Forlæggerne deres Sluser, saa at der kom endnu mere Vand i de smaa Kanaler. Vandgangene strømmede over alle Bredder og rev Spejlskaaret med sig. — »Ih, Goos bevare os, nu er han væk!« sagde Stoppenaalen, »men jeg bliver siddende!«

En Dag laa der nogle Inte Drenge og rodede i Kammerchefens Aarsberetning. De søgte efter frigjorte Skuespillerinder med knitrende Atlaskes-Barme, modige Skuespil med uvartige Ord om naturlige Ting og saadant Noget. Det var Griseri, men det var nu deres Fornøjelse.

»Æh bæh!« sagde en af Drengene, for han fik kun fat i gamle Vaudeviller. Men saa fik han Fingre i Kammerchefen og trak ham frem. — »Det er ogsaa en Fyr!«

»Jeg er ingen Fyr, jeg er jo en af Jereses!« sagde Stoppenaalen. Men der var ingen af dem, der vilde høre det, for han var begyndt at blive peter-pluskjævet med Alderen; derfor skulde han nu sejle sin egen Sø. De lavede en Papirsbaad af Jødebladet og stak Stoppenaalen i den, saa at alle smaa Logosdyrkere kunde pege Fingre ad ham. »Nu kan Landets Borgere give 1000 Kroner pr. Aften for at se ham sejle!« sagde de. Men Stoppenaalen vidste godt, at de slet ikke mente det, og saa troede han, at han var endnu finere end før.

Krask! der hørtes et vældigt Underskud og hele den fanatiske Presse kjørte hen over ham. »Nu gaar jeg a'! nu gaar jeg a'!« raabte Kammerchefen. Men han gik ikke af; han laa paa langs — og der kan han blive liggende.

Kommunalt.

Vor By er ret en dejlig By
Af saadan By at være!
Hvorledes man faar Storstads-Ry
Kan her man grundig lære.
Vor Magistrat ej plejer van
At spilde Tid og Penge
Paa Ting, der kun forplumre kan
Den gode, gamle Gænge.

Et Grønttorv her, et Raadhus hist,
Lidt Springvand og Statyer
Og Alt, hvad der gjør Pungen trist,
De vise Fædre skyer.
Naar man med slige Smaating vil
Besvære vor Kommune,
Den skyndsomst vender Ryggen til
Og brummer: Mere Dyne!

Nej, i en Fremskridtsby, som vor,
Har nemlig paa sit aarlige
Budget man andre Sager for,
Som er langt mer alvorlige:
Asfalt langs alle Gader hen
For dyre Penge lægges,
Og hejsa, Vupti! — op igjen
Den hurtigst mulig brækkes!

For at faa Gaden glat og bred
Man slider som et Asen;
Men saa skal der jo Gasrør ned, —
Herop med hele Stadsen!
Saa nok en Gang Asfalt, . . . nej, bi!
Nu skal Kloakrør lægges!
Grav op igjen, hæng bare i, —
Pyt med de Ben, der knækkes.

Og saadan bli'er man evig ved!
Man lægger blot paa Skatten
Og vælter ufortrødent ned
I Gaden hele Klatten!
Og, saasom der trods Slæb og Slid,
Jo altid falder lidt a',
Man lønner efter al sin Flid
Sig med en Bistrupsmidda'.

I Lørdags Byens Vise drak
Og aad for alle Borgerne
Og sa'e sig selv saa mange Tak
Og drukned' Pengesorgerne.
Maaske har de tilsidst sagt Stop;
Skjønt det er umiskjendelig:
Naar man er vant at brække op,
Bli'er Middagen uendelig.

Betænksom.

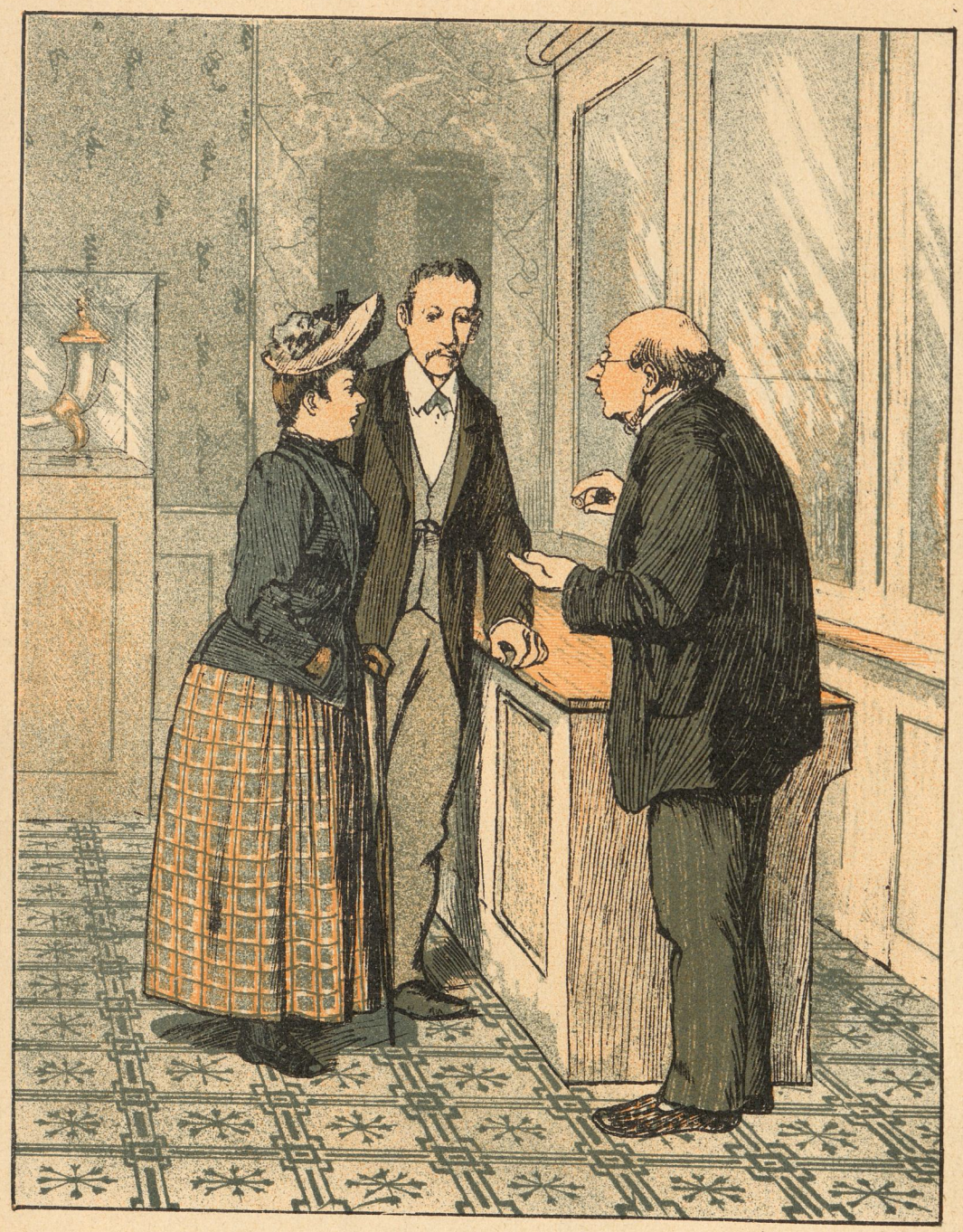

Guldsmeden: Maa jeg spørge, hvad skal der staa i Ringene?
Hun: »Din Valdemar« i den lille, »Din Anna« i den store.
Han: Ska der ikke osse staa Datoen, vi ble' felovede?
Hun: Din Tosse! saa ka di jo'kke brues en anden Gang!

Certosa.

— Li'esom jeg staar, kan i tænke Jer, og aner ingen Uraad, opdager jeg Fyren i Færd med at løsne min Vestekjæde — —

— Vær korrekt i Sproget og kald det Urkjæde.

— Spleis!! — Vestekjæde er s'gu netop korrektere. Du ser vist aldrig nogen med Kjæde uden tilsvarende Vest, mens det derimod hører til Sjældenhederne, at der er noget Ur ved den.

Gjenvordigheder.

For de stakkels Sjoselister,
Som i Pingels Valgkreds bor,
Skæbnen overmaade trist er,
Og de sukker højt i Kor:
Livet er en Jammerdal
Uden Strikekapital!

Dog, hvad kan det ogsaa nytte,
At en Kapital man har,
Naar en Dag som lovligt Bytte
Kongens Foged Kassen ta'er?
Saa har man kun Sorg og Kval
Af sin Strikekapital.

Værst det gaar dog „Demokraten",
Naar den for al sket Fortræd
Skal Erstatning gi'e til Staten
Og til de Private med!
Den vil blive grulig gal
For Organets Kapital!

Vist nok har ved Kongens Foged
Harald Jensen kjendt for Ret:
Man maa inte sige Noget
Om hans Blad i „Dagbladet";
Men den arme Principal
Skjælver for sin Kapital.

Derfor Demokraten stedse
Rakker Kapitalen ned;
Enten han har egen Presse
Eller lever af sin Sved,
Til hans Vanheld gi'er Signal
Den fordømte Kapital.

Nej, saa gaar det rigt'nok bedder
Rømersgadens Faarefold,
Naar man for den tapre Skrædder
Eller Wiinblad gi'er et Sold
Og sig faar en Perial
For sin hele Kapital.

Foraarsgrønt.

Kere Bob;

Desvære staar det kon sørreli tel mæ Ongdommens Frihed her nere i Danmarg i disse Tider, fordig vi hade jo faat obredted en Favforeneng her i Skollen aa hade lavet en Strikkekasse, som Arond Jakobsen hade paataed sej a være Bestyrer a, aa te den skule vi saa betalte saa mange a vores Karreterpænger, som vi igge brogte te Segarer aa andre Livsfornoddenhedder; men der va egge gaaet andre Dræng ing i Foreningen end dem, som fek kons maaddelier aa Sledter, saa der kom igge none Engtægter i Kassen, aa de va Arond Jakobsen egge regti fornojet mæ, aa di andre væmelie Skruebrægere a Skolledrænge, som faar di goe Kargterer, di gig bare aa grinede a vos. Men saa besludiede vi vos te aa gøre Skrue paa de Program, a vi ville ha ingfort en Minnimomskaregter, aa de skulle være mg mæ Krys, aa vis Skollebestyren ville igge gaa eng paa det, saa ville vi nedligge Arbedet, aa di Dræng, der igge ville være med paa den, skulle følles jem a vos aa ha Klø paa Vejen Aa saa skulle der sennes en Debbetasjon ob te Hr. Knobstrob mæ vores Uldtimatom; men da de kom te Stogget, saa va der engen, som ville være Debbetasjon, aa tesist maadte der stemmes om et, aa jej fig liegodt di fledste Stæmer. Ingen a je gig ob te Knobstrob mæ Andmodnengen, va je dov saa forsynli aa laane en a di andre Drænges Trojer aa trægke udenpaa min ejen; men va kunne de nydte? for den væmelie Snydder ga mej none voldsome Strambogx, aa di gore mejed ont, fordig je hade glæmt aa laane en Taarnyre i den frie kvinnelie Favforeneng; aa de to osse en Ænne mæ Forskrægelse, da vi nedlaa Arbedet og ville igge gaa i Skolle men gig i Steden for hen paa Lejeplassen i Grønengen, for vores reagsjonære Snopper a Foræltere føllede vos i Skolle igen aa vi fig alle sammel Andmærgneng aa sledt i Obforsel aa nu æ Striggekassen been oblost, fordig der igge va flere Penge i den Men de æ nu gaaet ob for vos, a de gor engen Teng, for man kan got la være aa bestelle noet, fordig man gaar i Skolle, aa de æ nemmere en aa lave Arbesnedlægelser, saadden som di har gort ovre i Aarhus. Aa de gør heller igge noed, a vi lerer ingen Teng, mens vi gaar i Skolle, for naar vi bier vogsne, saa æ den sjosialidstigske Stadt nog been ingfordt imens, aa saa tængker je nog, a Plasserne som Obsynsmænd over di andre bier betroet te vos, for te di Bestellenger behøver man igge aa kunne redt mejet, saa de tængker je maveli aa kunde klare. Aa je mener, a te di Paasster ve der kons bie taed saadn none, som ha vaaren Martyrer onner de nuværenes kabetalidstigske Rikkemendt, aa je æ da lissaago en Martyr som Berg, der regtinog har vaaren baade paa Blejdamsvejen aa i Tarasphuset nere i Sveis mellem di andre Grovbønder men der æ ællers bare den Forskæld, a han ha faaed sin Martyrglorije omkreng sin aavne Panne, men min æ kommen te aa sidte bavpaa, saadden lit længer nere.

Din hengivendes
Einar Jørrensen.

P. Skr. Æ de sant a Hendrikibsen æ been Æresmellem a di onges Forbont obbe i gamle Norre?

Kadaver-Lyrik = Lig-Poesi.

Af Dr. Osvald Rank-Bang.

I.

Bang er lig Bang,
Lig er Bang lig;
Bang er bang' Lig,
Lig er bang' Bang;

II.

Bang er Lig lig,
Lig er lig Bang;
Lig er lig Lig,
Bang er bang' Bang.

Et Parti Billard

En Billard-Salon paa en Kafé. Skorstensfejermester Mikkelsen. Detailhandler Jørgensen. Petersen, Markør, (stum Person).

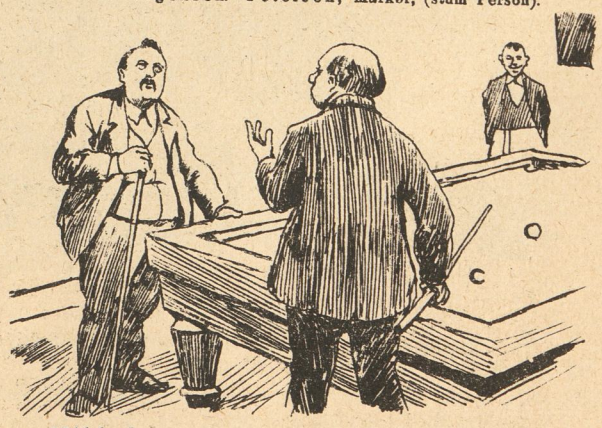

Mikkelsen. Et Slav Kaveline? Ja, det kan jeg godt være med til. Det er der ikke Noget i Vejen for. Kom saa med Apparaterne, lille Peddersen. (Markøren bringer Kugler og Queuer). Naa, Jørrensen, har Du saa læst Berlineren i Aften?

Jørgensen. Nej.

Mikkelsen. Nej, det er sandt — Du læser jo kun Nationaltidende om Morgenen i Dagbladet. Hvad si'er Du til disse Franskmænd, Jørrensen? Disse Sjovenister, hvad? — — Du skal støde, Jørrensen. — — De er sgu ikke bange. Nu har de piftet ad Lohengrin, som Du vel har set. Det skulde bare været her i Byen, at de prøvede paa det, saa kom de da i den Offentlige. Men de er sgu ikke bange for den Offentlige, de Karle. De har Raad til at ofre et Par Kroner paa lidt Grin. Men de har ogsaa Moneterne dernede, har de. De har Raad til at gi'e Bidsmark 5000 Milliarder Kroner i Pangsjon om Aaret. Ved Du, hvormeget en Billiard — Sludder: en Billion — nej: en Milliard er værd? Den er over en Million Kroner værd, min Fa'er. Naar Du bare tænker paa, at der kan gaa over 10,000 Mennesker gjennem Tælleapparatet i Tivoli paa én Aften, saa kan Du gjøre Dig et Begreb om, hvad det vil sige, Jørrensen. Hvad behager?

Jørgensen. Ja, det er storartet, er'et.

Mikkelsen. Det har Du Ret i, Jørrensen, det er lige netop, hvad det er. — — Du skulde kridte din Kø, Jørrensen, saa støder Du sikrere. — — Nej, men ved Du for Resten, hvorfor de kaldes Sjovenister, disse herre Franskmænd? Det er sandsynligvis, fordi de gjør saa meget Sjov — ha ha ha.

Jørgensen. He he he!

(Markøren fniser understrykt).

Mikkelsen. Man kan ogsaa sige, at det kommer af, at de gjør saa meget Lohen-Grin — ha ha ha.

Jørgensen. He he he.

(Markøren fniser igjen).

Mikkelsen. Saa, nu forløb Du i Hjørnehullet, Jørrensen. Det kommer af, at Du kom til at grine. Gud ved, hvem der for Resten har skrevet det, dette herre Lohengrin? Det er ikke Drakmand, saa vidt jeg ved. Men maaske er det denne herre Peter Plus, han Digteren, som skal have et nyt Stykke op paa det Kongelige. Det kan sgu ogsaa gjerne være, at det er en Tydsker. Det er meget muligt, at det er derfor, de er saa gale i Hovedet dernede i Paris. Jeg siger bare: — Gud Fader bevares, Jørrensen, hvordan bar De Dem ad med at forløbe den Bal? — — Jeg siger bare: jeg skulde lige været Kejser Napoleum, saa skulde Du se Løjer, Jørrensen. Jeg skulde nok holde dem i Ave dernede. Naa, nu er Manden jo død, saa man maa jo tildels have ham undskyldt. Men hvis han havde levet, saa skulde jeg lige have været ham. Ser Du, saa vilde jeg erobre Tyskland. Jeg vilde slutte Alliangse med England og Rusland, og saa skulde Du bare se Løjer. Det er jo meget behaveligere at føre Krig nu end i gamle Dage. Det er storartet, saadan nogen Opfindelser de gjør nu om Stunder. Nu har de opdaget et Gevær, som kan skyde uden Krudt. Saa lugter det ikke, forstaar Du. Saa siger man ogsaa, at det er røg- og brandfrit. Det kan jeg nu alligevel ikke rigtig tro, skulde være muligt. Skjønt — man kan saamænd ikke vide, hvad de Amerikanere kan finde paa. Det ender saamænd med, at de opfinder at skyde uden Kugle ogsaa. Ja, hvad gi'er Du mig, Jørrensen?

Jørgensen. Det er storartet, er 'et.

Mikkelsen. Nu har Du jo Ret igjen, Jørrensen. Det er netop storartet. Du har altid saadan nogen originale Bemærkninger ved Haanden, Jørrensen. Ved Du, hvad jeg tror, Jørrensen? — — Du vinder ikke, Jørrensen, der forløb Du igjen i Midterhullet. Jeg tror, at det ender med, at Russerne snupper Tyrkiet. Ja, jeg er naturligvis ikke sikker paa det, og Du skal ikke sige, at jeg har sagt det, men jeg tror det som sagt nok. Hvad siger Du om det? Hvad behager: vil Du hellere spille à la guerre? — — Ja, naar vi nu er færdig med denne herre Kaveline, saa kan vi jo tage saadan en lille En til Dessert. Ser Du, Jørrensen, Du er vel ikke saadan inde i, hvad man kalder det Diplomatigste, men saa meget kan Du vel begribe, at — — det er Dig, der skal støde — — at det fine i Spillet det er disse herre Alliangser. Bare Russerne kan faa lavet en lille Trippelsealliangse med Frankrig og kanske et Par Stykker til som for Exempel Polen og Nordamerika eller et Par andre Stormagter, saa var der saamænd ingen Ting i Vejen. Men det maatte ogsaa helst være en Trippelsealliangse, for denne Slags holder bedst. Ved Du, hvad de skulde, Jørrensen? — — Du skulde kridte Din Kø, Jørrensen — — De skulde bare udnævne mig til Kultusminister, saa skulde jeg snart faa snuppet Tyrkiet. Men saadan noget falder jo ikke en Russer ind. Det gaar over deres Forstand. De behøvede bare at sejle ned ad Donaufloden, saa er der kun et lille Stykke at kjøre paa Jernbane til Konstantinopel. Og hvis at det blev for dyrt, saa kunde de jo kjøre paa Bajsikkel. Naar man først har Maskinen, saa koster det jo ingen Ting. Ved Du hvad, Jørrensen — jeg kan egentlig godt lide Kejseren med Undtagelse af, at han heldte Jøderne ud, fordi at vi risikerer at faa dem her til Byen — jeg kunde sgu have Lyst at gaa op og sige det til ham, nu han er her. Det er ikke sagt, at han finder paa det af sig selv. Saa vilde jeg sige til ham: — — Hvad S.... Jørrensen, jeg tror sgu, Du har gaaet her ligesaa stille og kløet mig af. Det havde jeg dog egentlig ikke troet. — — Nej, men saa vilde jeg sige til ham: — — Hvad behager? — — Øl? Ja vel — aa Peddersen: to Alliangser. — — Saa vilde jeg sige, vilde jeg: Hr. Kejser! — — En lille à la guerre — — Ja vel, saa begynder Du, Jørrensen. Nu skal Du blive munket af. Det kan Du bande paa. (De spiller videre).

Lys paa Møllen.

Frit efter P. A. Heiberg.

Komme, hvo, som komme kan,
Komme, Mand og Kvinde!
Kongens Nytorv snarlig man
Klart belyst skal finde.
Magistraten til vor Bys
Glæde gi'er elektrisk Lys,
Sejsten Buelamper!
Er den ikke hamper?

I det Lys vi snart skal se,
Hvad vi aldrig venter,
Saasom rød Plakat for Theatrets Abonnenter,
Stenbro, som er inte ren,
»Hesten« paa halvfjerde Ben,
Og ved Siden Masser
Kommunale »Kasser«.

Bethelskibet uden Mast
Ligger hist for Anker
For hver stakkels Svabergast,
Som i Mørket vanker,
Og, hvis af en indre Trang
Did du styre maa din Gang,
Kan Du selv i Blinde
»Nødtørftshuset« finde.

Dette Plankeværk, I se,
Maa I lære kjende,
Her »det store Nordiske«
Gjør paa Godtfolk Ende.
Hvis han kommer det for nær,
Kan det hændes for enhver,
At han uformodet
Noget faar i Ho'edet.

Men, skal Staden længe staa,
Den til Mønt kan trænge,
Og vor Magistrat, pas paa,
Snart forlanger Penge.
Kaster derfor i dens Hat
Kun en Lov om Indkomstskat,
Som er glubsk forhøjet:
Saa er den fornøjet!

Hermed følger et illustreret Annonce-Tillæg.

Ferslews Lykkebørn.

— »Det samme skriver netop jeg —«
(*Lykkebarnet.* 2. Akt 1. Sc.)

udgaar hver Torsdag. Pris 2 Kroner Kvartalet. (Enkelte Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle kongl. Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor, Kjøbenhavn, **Kronprinsessegade 34.**

Mapper og Pragtbind til Bladet: 2 Kr.

Redigeret af **Angelo Haase**, udgivet af og trykt hos **C. Simonsen** i Kjøbenhavn.

1891. Torsdagen den 1. Oktober. Nr. 40.

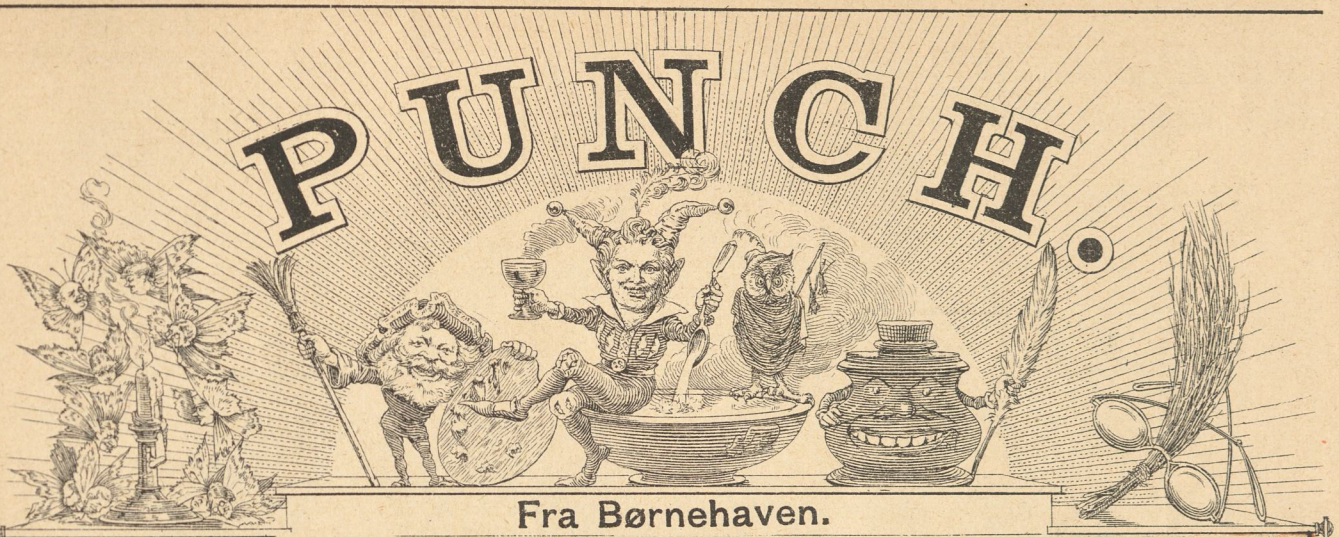

Fra Børnehaven.

— Hvem har saa skabt Verden, lille Jens?
— Det har Vorherre!
— Det var rigtigt; men har han da ogsaa skabt Dig?
— Ja! Men den Gang var jeg saa lille —; alt det øvrige er jeg vokset af mig selv.

Indkaldte.

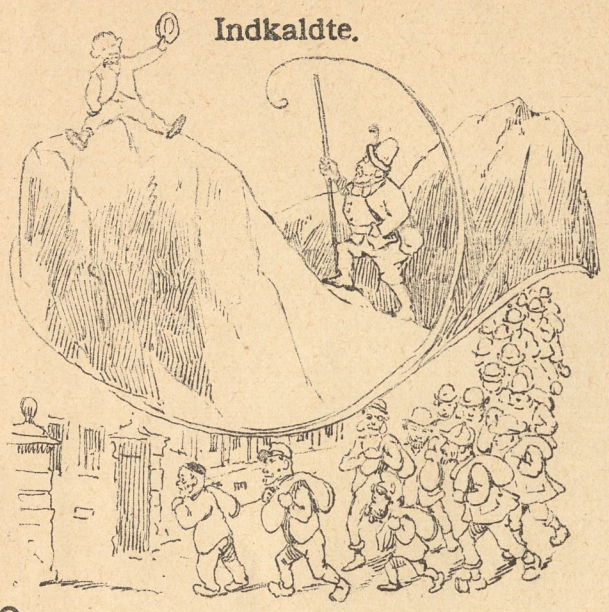

Oprunden var den første i April,
Og vore Venner i den danske Sommer
Tilbagelagde strax en Hoben Mil
Med rigelig Diæt i deres Lommer.
Blandt Vælgerfolket man i løftet Stil
Forklared' sin Mission som Folkedommer,
Mens i det glade Landliv man sig lufted';
Men, av! Et halvt Aars Tid er snart forduftet.

Saavel de fejge Sjæle, der bedrev
Forhandling, som de tapre Radikale,
Der sig paany til Chresten Berg forskrev
For al Slags skarp Protest at anbefale,
Skal atter paa Kasernen ind og tale,
Saasom, i Følge Kongens aabne Brev,
Vor velbekjendte gode danske Landdag
Er tilsagt til at møde her paa Mandag.

Og hele Flokken stiller ufortøvet
Med Regning paa Transport og Øl og Mad
Samt Paastand om, at den har grundig prøvet
At kjende Stemningen i Land og Stad,
Hvor den fandt Venstres Ungdom højst bedrøvet,
Mens Alderdommen var des mere glad,
Hvorhos naturligvis Enhvers Erfaring
Er Stof til en omstændelig Forklaring.

Dog stop! — Den hele Flok vil næppe møde;
Thi der er een renlivet Venstremand,
Som maa sit triste Folkeliv forsøde
I Sveitserostens frie Fædreland
Ved Hjælp af Republikkens »rene« Vand,
Saa det vil knibe svært med Spalteføde
For *Punch* og *Rigsdagstidende*, hvis Chresten
For længe tager Plads paa Orlovslisten.

Men hans Parti vil ganske vist ham hædre
Med Virak, naar det faar ham hjem igjen,
Og spørge ham, om nu han har det bedre,
Samt om han ikke kommen var i Spænd
Paa Farten i Helvetien med hin Ledre,
Som altid var hans specielle Ven
Og lever nok i Sveits i Fryd og Gammen.
Skjønt — de to blev vist næppe sveitset sammen!

Klar Besked.

Den nette, unge Mand var saa net og saa ung. Konfirmeret iforfjor, Student om et Aar, Dus med tre Chantøser og grundet Haab om et Overskæg. Altsaa fuldmoden til Journalist.

Desuden tilbød han at gjøre Prøvestykke i en af de lettere Brancher, f. Ex. som Theateranmelder, og han forsikrede, at han ejede en Skjorte, der var fransk strøget til første Parket. *Punch* var derfor ikke haardhjærtet, gav ham Anmelderkort til »**Peter Plus**« og gav ham to Dage til at fordøje Indtrykket. I Søndags stillede han til Forhør.

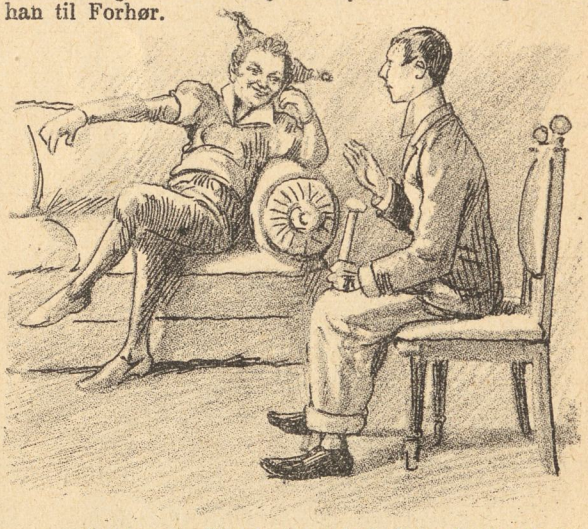

— Naa, unge Mand, tog vi Ordet; gjorde Stykket saa Lykke?

— Ja. I Berlinsgke. Ellers ikke videre.

— Ikke det? Altsaa daarlig spillet?

— Storartet Spil, storartet Iscenesættelse, storartet Stemning, Men det er et Eventyr med Eventyrskikkelser, som er Eventyrskikkelser; det er bindegalt.

— Er det galt? I et Eventyr maa da . . . .

Den unge Mand smilte overlegent og forelagde os »Dagbladet«. Vi læste, bøjede os og spurgte videre.

— Altsaa daarligt Stykke?

— Storartet Stykke. Men sløj Iscenesættelse, tarveligt Spil og tynd Stemning. Gjorde ligefrem ingen Lykke, fordi »I Provinsen« var et daarligt Stykke.

— Ja, men De sagde jo selv . . . .

Atter Smil. Den unge Mand forelagde os »Avisen«.

— De mener altsaa, at man ikke mere skal spille Eventyrkomedier?

— Hvor vil De hen? Dansk Theater for danske Stykker, det har »Morgenbladet« altid sagt.

— Eedvard ogsaa. Men saa skal Stykkerne rigtignok være af Eedvard.

— Ja, han kan! Og saa kan han skrive Vers, ... ikke saadan Kukkenbager-Vers som Christansens.

— Det skulde da være en Kukkenbager med slemme Knyster paa Fødderne. Men hvorfor kalder De dem »Kukkenbager-Vers?

Den unge Mand fremlagde «Politiken«.

— Aa, Herregud! Christiansen kan altsaa ikke længer skriver Vers?

— Jo, det kan han netop! »Peter Plus« er en Digtning med høj, lyrisk Flugt, fin Tanke og nobel Form.

Den unge Mand pegede atter paa »Dagbladet«.

— Lyriken gaar maaske altfor højt?

— Det er, hvad den gjør. Christiansens Nødder har knækket Eedvards haarde Hals, siger »Politiken«.

— Saa har de da gjort nogen Gavn. Men det er naturligvis kjedeligt, at Stykket mangler Tydelighed.

— Snak! Det er jo netop Ulykken: det lider af en altfor nærgaaende Tydelighed . . . siger »Nationaltidende«.

— Puh! . . . det er noget svært at hitte Rede i! Men nu Spillet?

— Det er udmærket. Det vil sige, det er ikke rigtig godt. Emma Nielsen er en fortræffelig troldbunden Prinsesse, siger »Berlingske«, men hun er bare ikke en troldbunden Prinsesse, siger »Avisen«; Reumert skaber en ypperlig Figur, siger »Dagens Nyheder«, men den falder uheldigvis til Jorden, siger »Dagbladet«; Emil Poulsens Dansk er det en Nydelse at høre paa, siger »Politiken«, men det er bare kjedeligt, at han ikke kan tale Dansk, siger »Morgenbladet«; Fru Eckardt . . . . .

— Stop, stop! Jeg har mere end nok. Naar Skuespillerne ikke engang kan tale Dansk . . . .

— Det gjør ikke noget, for det er et tysk Stykke, siger »Dagens Nyheder«! Se f. Ex. »Der var engang«; det er et dansk Stykke, for det er en Dramatisering af tyske Eventyr. Eller den geniale Esmanns Digterværk »Før Bryllupet«; det er ogsaa et dansk Stykke, for det handler om en gift Kone, der løber fra sin Mand for at kunne holde sig en Maler, og det ser man jo hver Dag. Og saa har »Før Bryllupet« saadan en fintformet Fabel, for det handler om det Samme som 2den Akt af »Peter Plus«, der kun har en tynd Fabel — siger Herman. Og han maa jo vide det, for han har »Bud efter Mennesker«.

— Levende Mennesker?

— Det vil jeg ikke svare for; de skal bare have »en Trods, der skærer gjennem deres ganske Tale i bevægede Stunder« og et Blik, der »lyser af dens Angst, som elsker med den Kærlighed, som dør«. Og saa maa de ikke være kongelige Theatermalere, for saa skal de ha'e paa Puklen. Siger Herman.

— Aa ja, hvorfor ikke? Nu spytter vi, sagde Sneglen. Men hvad er saa Deres egen Mening om Stykket?

— Min Mening? Jeg har jo sagt Dem, hvad vi Allesammen blev enige om, at vi var uenige om, da vi lavede Recensionerne til i en Mellemakt.

— Naa ja, men Deres Mening som et Medlem af Publikum?

Den unge Mand snoede sit grundede Haab om et Overskæg, tilkastede os et opgivende Blik og forsvandt med et ynkende:

— Hvornaar har De hørt, at en Publikummer har sin egen Mening?

Der kan være Noget i det. Men nu maa vore Læsere da vide, hvad de skal mene om »Peter Plus«.

Protest

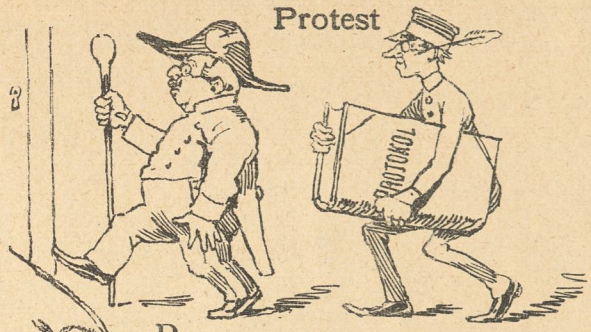

Protestpolitiken med Fynd og Klem
Blev drevet i Aar og Dage.
Skjønt Aar for Aar den er bleven fulgt hjem,
Medusahovedet stak den frem
Og vendte atter tilbage,
Og Meget visnede for et Blik
Af dets dødbringende Øjne.
Dog endte den Protestpolitik,
Da Magten sidste Vinter vi fik
Med disse Medusaløgne.

Protestanterne fik deres Banesaar,
Og Berg og Hørup de fnyser;
Men nu fra en anden Kant i Aar
Det lystig løs med Protester gaar,
Saa alle Skribenterne gyser.
Det er Fogedprotokollerne, som
I Aar er komne paa Mode,
Protesterne svirrer i Luften om,
Forfatterne trues med Lov og Dom —
Man sabler dem ned for Fode.

Saa saare man nævner en Mænd paa Prent,
Saa krænker man snart hans Privatliv;
Man bliver Skadeserstatning ikjendt —
Det tegner i Grunden for en Skribent
Til at blive et ret delikat Liv!
At Sophus Michaelis begik en »Synd«,
Det har vi erfaret tilvisse:
En Urtekræmmer vil nu med Fynd
Ha'e klapset ham af for en saare tynd
Récit à la Æblesidse.

Det bliver nu Urtekræmmerens Sag,
At han privat protesterer;
Men at en Foged hveranden Dag
Er flux parat til at hejse Flag,
Naar en »Tel-quel« rekvirerer —
Det turde dog være en mislig Akt —
Som nu, da man ser »Demokraten«
I Aarhus slutte en inderlig Pagt
Med Allandsens Fogeder — tag Jer i Agt,
Journalister i Dannerstaten!

I stille bør tie snart som en Mur,
Hvis ej I vil give Erstatning.
I er under Kongens Fogeds Censur,
Og som en Tiger han ligger paa Lur —
Jo, det er en dejlig Forfatning!
Tavshed i Hallen tjener nok bedst —
Det er Resultat af det Sete.
Thi det er ikke rart at se som Gjæst
En Foged hveranden Dag med Protest,
Og derfor: *Lingvis cavete!*

Paa Mælkevejen.

— Naa, kære Fru Sørensen! Hvordan gaar det nu med Bedriften?
— Jo, Tak! Ganske godt.
— Hvordan malker nu Deres Køer?
— Aah, de malker ved Gud som Engle.

En Advis.

— Det glæder mig at høre, at Frøkenens Søster er bleven forlovet. Saa kommer Raden nok snart til Dem!

— Nej, jeg lader vist Raden gaa!

For Romantik aa halle Historier

a

Søren Pipperup.

Min Pegasus, min ej'en Krigge,
Bru dine Vinger lit adræt,
A je fra Joren op ka stegge
I Æteren som en Raket,
Saa der je ongefær som Lærken
Ka mine glade Triller sla,
Saa di ska strømme ud fra Kværken
Som fra en Filhamonika!

Paa Sjenen, vor man Ølenslæger
Aa Holberg udenfor har sat,
Je nys har tømt et Glædens Bæger
Ud te den allersiste Slat;
Skønt vi mæ rød Plakat æ drellet
Ei blaat te Løst derovre tit,
Be Peter Plus tesist dov spellet,
Aa de aldeles plusselit!

Han tøster etter Magt aa Ære
Aa Kærlihed, lissom den Gang
Je sto i Bøstenbinderlære
Aa kente osse den Slags Trang.
Et Bæger ka han fabrekere,
Som der ka være noet i;
Men han ve emmervæk ha mere,
Derfor han har min Sømpati.

A han æ ente domme Peter,
Man ser, da han i tredde Agt
Paa Livets Kejlebane set er
Som Konge i sin fine Dragt.
Men Skæbnen ruller mæ sin Kule,
Vormæ den aldri skæve slar!
Forde han gøre ve en Smule
Miragler, den hans Høihed tar.

Te Slut je Konstens Tabernaggel
Blot ønske ve, at Peter Plus
Maa giøre inu et Meraggel,
Aa faa paa Lamben røde Blus,
A han maa hole sei gelassen
Hos Poblekom en gonsti Dom,
Saa Minus i Teaterkassen
Han te et Plus kan hexe om.

Svenska Theaterkatten spinnar.

Ursäkta, mina herrskapen, at jag, som är en gammel svensk katt, men som på många år varit bosatt här i Köpenhamn, nu tager ordet i stället för min vän och cousin, kungliga danska Theaterkatten. Men när jag hörde, at »sköna Helenan« skulle jubilera för hundrade gången med vår landsmaninna Anna Petterson å danska Abrahamsons folktheater, då var det mig rakt umöjligt at stanna hemma, och stod jag därför i queue til förhögat pris og blef af policen visat hen till en sjovare, där jag tok billetten til förhögat nedsatt pris

»Sköna Helenan«, för hundrade gången! Första gången för hundrade gången! Å tusan!

»Sköna Helenan« har varit et lyckobarn för Abrahamson. Vredgas ej, snälla Borchsenius, at jag tyckar den där pjesen vara ovanlig rolig.

Jag har läst uti »Politikan«, att de danska qvinnor är för anständiga til at ge den sköna Helenan. De förstå als inte at tala naturliga ord om naturliga ting, såsom de icke läsar Amalia Skram utan abonnerar i kungliga majestäts Theater och ser barnliga pjeser såsom »barselstuen«, hvor man dock icke får se sjelfva barnet, och Musotte, som också är på et visst sätt en »barselstue«. Nu, då jag har varit i folktheatern ock sett danske Abrahamsons danska koristinnar, förstår jag väl, hvarför de är dygdiga De gör nämligen en dygd af nötvendighet, som danskarna säger.

Nej, så är enddå vår Anna Petterson mere vackar. Såsom jag har läsat i »Politikan«, är den sköna Helenan en frigjord qvinna, såsom hon icke är fördummat nog til at vara sin maka trogen, men har läst liten Eedvards »kärlek«, hvarför hon synger »kärlek måste vi ha« ock sætter mannen sin horn uti hans reaktionära panna. Ock när då Paris aflägger frun »ett besök«, då kommer det till »en förlofvelse« och »ett brott« med kung Menelaos, därför att Offenbach har häntat sina ämnen ur Eedvards värken. Ty Offenbach är Frankrikes Bellmann, och Eedvard är Danmarks Bellmann, lifsglädjens ock andefrihetens representant. Och Calchas, han presten: är icke det där en representant för det fördummade theologiske danska hyckle- og snobberiet, såsom vi känner det från Henning Jensens tidnings-artiklar, såfremt vi har läst dem, hvad er rakt ovanligt! Hvaremot fru Nansen som Orestes er representant för andelösheten — eller andefriheten, som det kallas å Danska.

Anna Petterson är makalös, enddå hon i spektakeln har endda två makar. Å tusan, som hon synger ur sit svenska hjärtas djup engång. En gammel katt kan blifva rent förtjusat af det där. Ock publiken skrattar, skådespelarna skrattar, jag skrattar. Men hvem som skrattar mest, är likväl danske Abrahamson ock hans sjovare, emedan att de tjener en utormordentlig hop af nya tikronasedlarna. Det er en populär förestellning til duppelt pris. De tyckar det vara mycket roligt, de.

I Köpenhamn är der nämligen två slags Theater. Skillnaden er den, at nogra kostar pengar at drifva, andra ger det pengar at hålla. Förstnämnde kallas literäre Theater och er kungliga majestets Theater å kungliga Majestets nya Torget och Riis-Knutzons Dagmartheater. Sistnämnda er Abrahamsons folktheater. Kasino är en Theater, som både er literärt och icke literärt och derför kostar det lika många pengar som de andra tilsammans.

Köpenhamnarna brytar sig als inte om fast engagerede skådespelare. De tycker roligare at se gäster, särskildt

svenska gäster. Derför skickas de talangfulla danska sangerinnor til Sverige för at byttas mot svenska flickor, och i Køpenhamn behållas endda de sångerinnar, som ej hafva Talang. När de danske artistar hafva varit i Stockholm och hafva blifvit svenska, återvenda de til Køpenhamn og blifva nu emottagit af publiken med mycken frøjd. Men jag tycker likaväl, at Abrahamson skulle sända fru Nanson til Stockholm, før änn hon åter uppträder som gäst.

Tidstavle for September 1891.

1. Den nye Banegaard i Nyborg aabnes. Alle Sporene er i den skjønneste Orden med Undtagelse af et eneste Spor til Forbedring af Banegaardsforholdene, hvad der ikke er Spor af.

3. Doktor So. Schandorph maa bide i det sure Æble og give sin Sidse fra sig uden at faa Pæren i Stedet; desuden maa han love at opgive den Slags Ævlen paa Pære-Dansk i Omegnen af Sorø.

4. Lynilden slaar ned hos Aftenbladets Redaktør, men gjør den Opdagelse, at denne Folkeven er alt andet end tiltrækkende, hvorfor den skyndsomst forsvinder uden at efterlade andet end en sveden Lugt.

6. Hørup og Claus Berntsen giver hinanden paa Hatten i Dr. phil. Wederkinch Madsens gamle Valgkreds

7. Dønnergaard faar sit Fedt i Smørkrigen og dømmes til en Afmagring paa 5000 Kroner, saa det nok vil knibe for ham at holde Balancen.

10. Politiken giver paa sin Forside Marineministeren det glatte Lag i en skudt Artikel, fordi »Presidente Pinto« har faaet sine Kanoner om Bord i Kjøge Bugt, altsaa i Nærheden af Hørups Valgkreds. I samme Nummer oplyser Bladet imidlertid, at Skibet endnu venter paa sine Kanoner, og »København«, hvis Redaktør ikke har opfundet det, der ligner Krudt, er kanonfuld af Glæde over Opdagelsen og skyder de Kugler ud, som »Politiken« har støbt, uden at lugte Lunten.

11. Boghandler Philipsen vil ikke mere sende »København« sine Forlagsartikler til Anmeldelse. Til Gjengjæld lover det literære Børneblad en upartisk Anmeldelse af Hr. Philipsens Taler.

12. Sætterne i »Demokratens« Trykkeri gaar hjem og nedlægger Arbejdet. Redaktør Harald Jensen optræder som Arbejdsgiver overfor Kongens Foged, der faar Arbejde nok med at nedlægge Forbud mod at omtale Nedlæggelsen.

14. Efter at Redaktør Wiinblad lige har overstaaet sit Uheld med Pastor Barfod, faar han som en Slags Trøst for sit mislykkede Anfald paa Præstekasten en Dom paa 1000 Kr. plus Sagsomkostninger for et dito paa Krigerkasten.

15. Folketingsmand Harald Jensen maa lade Skruebladets Sættere og Om Brækkere følge hjem af Bahnsons Forglemmigejer.

18. Medens Høstmanøvrerne paa Fyen er i fuld Gang, udkommer et kgl. aabent Brev, der indkalder det gamle Mandskab til at møde paa Kasernen i Fredericiagade førstkommende 5. Oktober for at deltage i de sædvanlige Manøvrer.

20. Medens Kjøbenhavns Tivoli lukker sin Port i for denne Gang, lukker i Randers Hørup sin Mund op paa vid Gab for en Sammensmeltning mellem de »røde« fra Rømersgade og de smaa sorte fra Integade. Politikens Sejrsberetning bringer, som sædvanlig, dens Abonnenter til ogsaa at gabe, hvorfor det efter Forlydende skal være Meningen at indrullere dem i Bergs nye Parti under Rubriken »Hørups faste Gabestok«.

25. Herman Bang tilstaar, at han i Grunden er Antisemit, men bebuder, at han alligevel vil tage sig af de polske og russiske Jøder i København.

26. Den af Skæbnen saa haardt omtumlede Søslange følger salig Biskop Monrads Exempel og optræder for uigjenkaldelig sidste Gang i denne Sæson paa Højden af Ny Zeeland.

In vino veritas

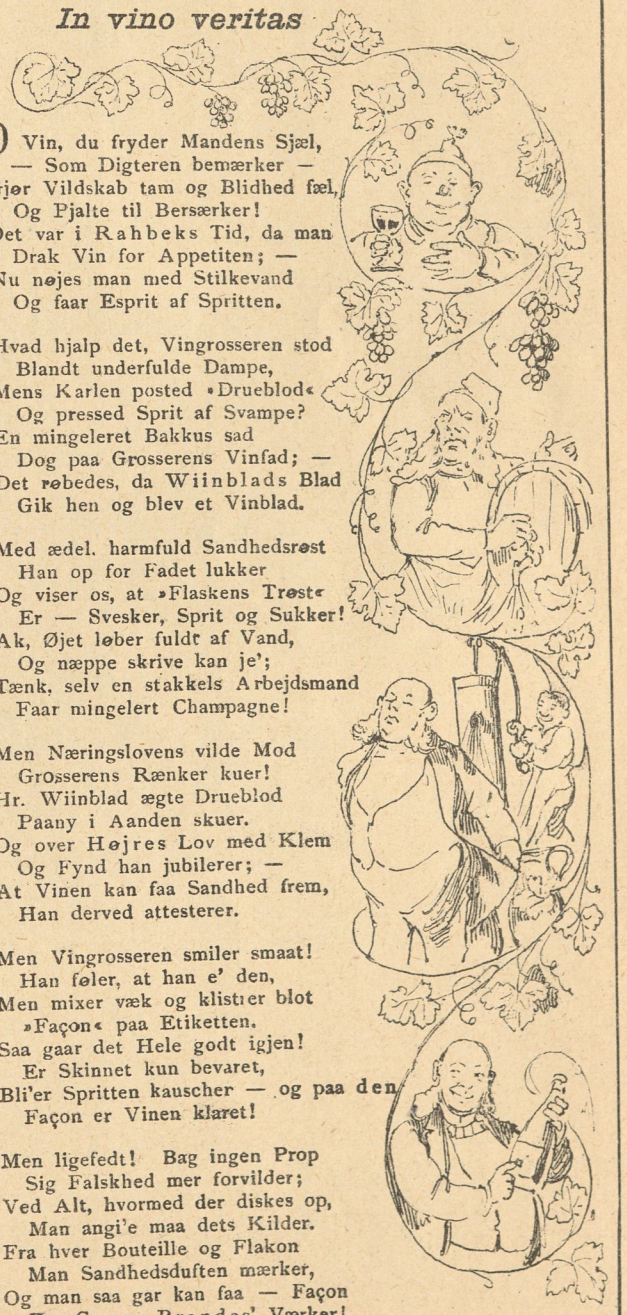

O Vin, du fryder Mandens Sjæl,
— Som Digteren bemærker —
Gjør Vildskab tam og Blidhed fæl,
Og Pjalte til Bersærker!
Det var i Rahbeks Tid, da man
Drak Vin for Appetiten; —
Nu nøjes man med Stilkevand
Og faar Esprit af Spritten.

Hvad hjalp det, Vingrosseren stod
Blandt underfulde Dampe,
Mens Karlen posted »Drueblod«
Og pressed Sprit af Svampe?
En mingeleret Bakkus sad
Dog paa Grosserens Vinfad; —
Det røbedes, da Wiinblads Blad
Gik hen og blev et Vinblad.

Med ædel. harmfuld Sandhedsrøst
Han op for Fadet lukker
Og viser os, at »Flaskens Trøst«
Er — Svesker, Sprit og Sukker!
Ak, Øjet løber fuldt af Vand,
Og næppe skrive kan je';
Tænk, selv en stakkels Arbejdsmand
Faar mingelert Champagne!

Men Næringslovens vilde Mod
Grosserens Rænker kuer!
Hr. Wiinblad ægte Drueblod
Paany i Aanden skuer.
Og over Højres Lov med Klem
Og Fynd han jubilerer; —
At Vinen kan faa Sandhed frem,
Han derved attesterer.

Men Vingrosseren smiler smaat!
Han føler, at han e' den,
Men mixer væk og klistrer blot
»Façon« paa Etiketten.
Saa gaar det Hele godt igjen!
Er Skinnet kun bevaret,
Bli'er Spritten kauscher — og paa den
Façon er Vinen klaret!

Men ligefedt! Bag ingen Prop
Sig Falskhed mer forvilder;
Ved Alt, hvormed der diskes op,
Man angi'e maa dets Kilder.
Fra hver Bouteille og Flakon
Man Sandhedsduften mærker,
Og man saa gar kan faa — Façon
Paa Georg Brandes' Værker!

Hermed følger et illustreret Annonce-Tillæg.

Cavalleria rusticana.

Den gamle Kaserne, som gjenlydt har
I sine uskyldige Barndomsdage
Af italienske Operaer,
Ser Ungdomsminderne vende tilbage,
Idet nu fra Landet Garnisonen
Skal ind for at træffe Kammertonen.

PUNCH udgaar hver Torsdag. Pris 2 Kroner Kvartalet. (Enkelte Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle kongl. Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor, Kjøbenhavn, **Kronprinsessegade 34.**

Mapper og Pragtbind til Bladet: 2 Kr.

Redigeret af **Angelo Haase**, udgivet af og trykt hos **C. Simonsen** i Kjøbenhavn.

1891. Torsdagen den 7. Oktober. Nr. 41.

Uden Overdrivelse.

— Men Frøknen er dog vist alligevel lidt ældre end Deres Søster.
— Ja, det er jeg rigtig nok; men det er da ogsaa kun et Par Maaneder.

Med Permission.

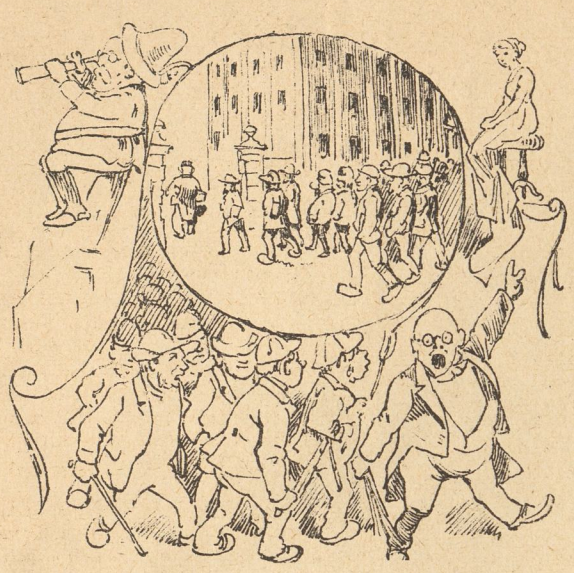

Mandagen kom, da vor Rigsdag igjen
Havde sin grundlovmæssige Aabning,
Og de velsignede Folkethingsmænd
Mødte paa Thinge med nyskabt Forhaabning.
Nu kom der Liv i den tomme Kaserne,
Der stod forladt af sin Garnison.
— Chresten dog dvæler endnu i det Fjerne
Med Permission.

Sært nok har Skæbnen med fin Ironi
Chrestens Upasselighed illustreret:
Den Gang det samlede Venstreparti
Med Visneri sig delikatered',
Savnedes aldrig, naar det skulde stemme,
Berg, men i egen gevaldig Person
Mandtal han holdt over dem, der blev hjemme
Med Permission.

Men, da det vedtog en »Arbejdsplan«,
Som skulde fremmes med Slid og med Møje,
Fandt den stormægtige Bogø-Tyran,
At det var mer, end han kunde fordøje.
Blev der gjort Skrue og drevet, paa Pletten
Stilled han punktlig som Dydsdragon,
Men, skal der arbejdes, ta'er han Billetten
Med Permission.

Ganske vist er der et bedre Exil
Nede i Sveits end paa Blegdams-Hotellet,
Og det ser kjønt ud at ta'e sig et Hvil,
Naar man har arbejdet, aset og trællet,
Derimod ikke som Løn for det »rene«
Standpunkt som Dovenskabs Skytspatron.
Det maa man vel have Lov til at mene,
Med Permission!

— Dog, lad os haabe, at snarlig igjen
Kommer til Kræfter deu veltjente, trætte
»Lovgiver«, saa han til Storm sine Mænd
Atter kan anføre mod *Taburette*,
Samt, naar det kniber, paany at slaa Revne
I sit Parti som i Granbergs Ballon;
Det er et Arbejd, hvortil han har Evne,
Med Permission.

Holger Plus.

Et Eventyr.

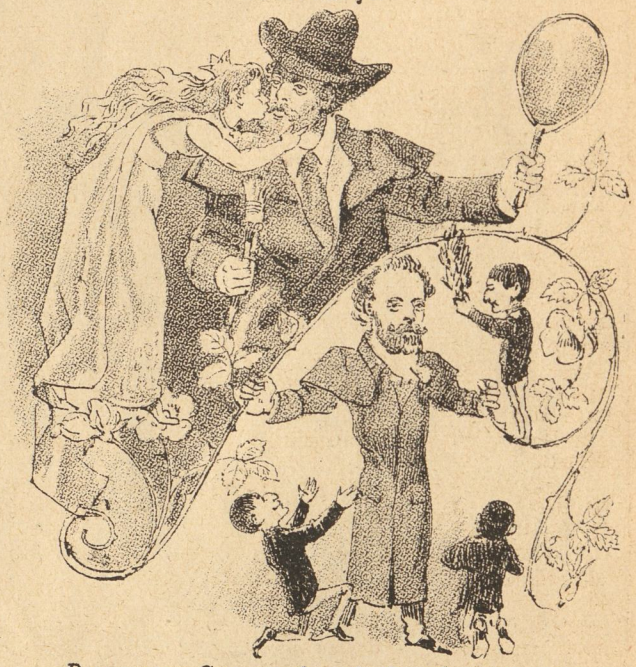

Der var en Gang en farende Svend. Han var et Hoved højere end de fleste, og han fandt selv, at det var et godt Hovede. Men det var mange Hoveder for lidt, sagde han, naar han saa sig i Spejlet; og det var endda et Forstørrelsesspejl, han havde, saa at han altid saa sig selv i overnaturlig Størrelse. Men et Plus til sit gode Hovede maatte han have, og derfor drog han hovedkulds ud i Verden. — Vil Du høre hans Eventyr?

En Dag bankede han paa hos en fortryllende Prinsesse. Hun boede i et kongeligt Kunstakademi og havde rigtige Professorer til sin Opvartning. Men hun var af den gamle Skole, og derfor kunde hun kun smile spinatgrønt, sagde Kritiken.

»Jeg skal faa hende til at smile marineblaat!« sagde Holger, den farende Svend. Saa tog han en Malerpotte over Hovedet som Svømmebælte og sprang ud i Vandet; for Vand kunde han male, og det baade med Kul og Kridt og med den brede Pensel. Prinsessen var henrykt. »Vil Du være min Fatter, saa vil jeg være Vandenes Datter,« sagde hun og kyssede ham midt paa Munden. Og alle Professorerne blev søsyge af Beundring, naar de saa hans Vandfarver; — højere kan en Marinemaler ikke drive det.

»Jeg voxer! — jeg voxer!« raabte Holger Plus, da han saa sig i Forstørrelsesspejlet. »Alle Mennesker og Professorerne maa staa paa Tæerne, naar de vil se

mit gode Hovede, — saa stor er jeg. Men hvad fører det til? Vand gi'er jeg, og Vand faar jeg, og Vand er det Hele! — det er jo til at faa Vand i Ho'edet a'!«

Saa slog han Malerpotten itu og kastede Prinsessen Skaarene i Ansigtet. Og saa var den Pot ude.

En Dag, da han kom farende over Sartory-Sletten, som nok ligger et Sted nede ved Esrom Sø, stødte han med sin arrede Bringe mod en Flok smaa Sorte. Det var Menneskedyr, der levede af at suge Blodet af alle de ni Muser, mens de sov; men nu var de ude for at lede om en Lyriker, der kunde hjælpe paa Kreditten. De var strax villige til at give Holger en Udødelighed paa Haanden, da han sagde »Engelske Socialister!« til dem for at gjøre sig behagelig. Og saa gav de ham en Digterhat paa, som han fik Lov til at bære, som han vilde. Og det gjorde han.

For det turde han. Nu var han bleven saa stor, at han maatte holde sig fast baade ved Ranker og Roser, saa svimmel blev han ved at se sin egen Storhed. De smaa Sorte maatte bruge Briller, naar de vilde se paa ham; og saa kunde de endda ikke altid se ham, men det kom sig af, at deres Briller var farvede. Han var saa stor, at naar han rigtig strakte sig, naaede han lige derovre fra Grænsen og op til »de smaa Kanaler«!

Jo, — nu havde rigtig nok det gode Hoved faaet et Plus, saa at det kunde blive til noget. Men det blev ikke til noget. Hvad hjalp det, at Forstørrelsesspejlet viste hans Digternavn frem med saa vældige Bogstaver, at han maatte slaa Knude paa sig selv af Beundring, naar han spejlede sig? Det elendige Land, han levede i, gav ham dog kun en Maatte, som han maatte holde sig paa, naar han lagde sig neden under den for at tage Maal af sine Ben.

Han følte det! Han maatte have en Ide — og en Mand.

Ideen kom først. Han vilde være det Højeste, hvortil noget Menneske kan drive det. Han vilde være Variété-Direktør!!

Herligt skulde Lokalet være. Han skimtede det allerede i Aanden — Østen for Sol og Vesten for Maane. Hul maatte der slaaes i Loftet, for at hans egen Storhed og de Mange kunde rummes derinde. Og midt paa Gulvet — hans afsjælede Digtermuse, der var død under Maatten. Men med dæmpede Melodier vilde han atter vække hende op af »Kisten«. Og som en Overkomplet i dette usle Land vilde han slaa Takt med sin Kaarde, synge Daudi med sin Elskerinde og tømme sin Ven — W. Rantzaus — »Façon«. Alt havde han forsøgt: Malerpotten, Digterhatten, — nu kom det sidste, det højeste — — Blyhatten!

Men Ingen higer ustraffet efter det højeste; det er Moralen af Eventyret. Ikke en Eneste i dette fordummede Land var dum nok til at helde et Par usle Millioner i den store Digters Hat! Han sukkede, han firede, satte Minus efter Minus: de Mange blev til kjoleklædte Diplomater, den afsjælede Muse til Damer af det fornemme Selskab, og Fremtidens Valli til en bekjendt Digter, der kurrede svinepoliske Romancer om Signora Æble-Sidse — — Alt forgæves! Og dog var det Altsammen det samme. Bare det modsatte.

Og atter sidder den farende Svend paa Maatten og gjør Mudder i Muddergrøften. Ideen har han, Storheden har han, men Manden kommer aldrig — Manden med Millionerne . . . .

Manden med et Plus!

En Storm i et Glas Øl.

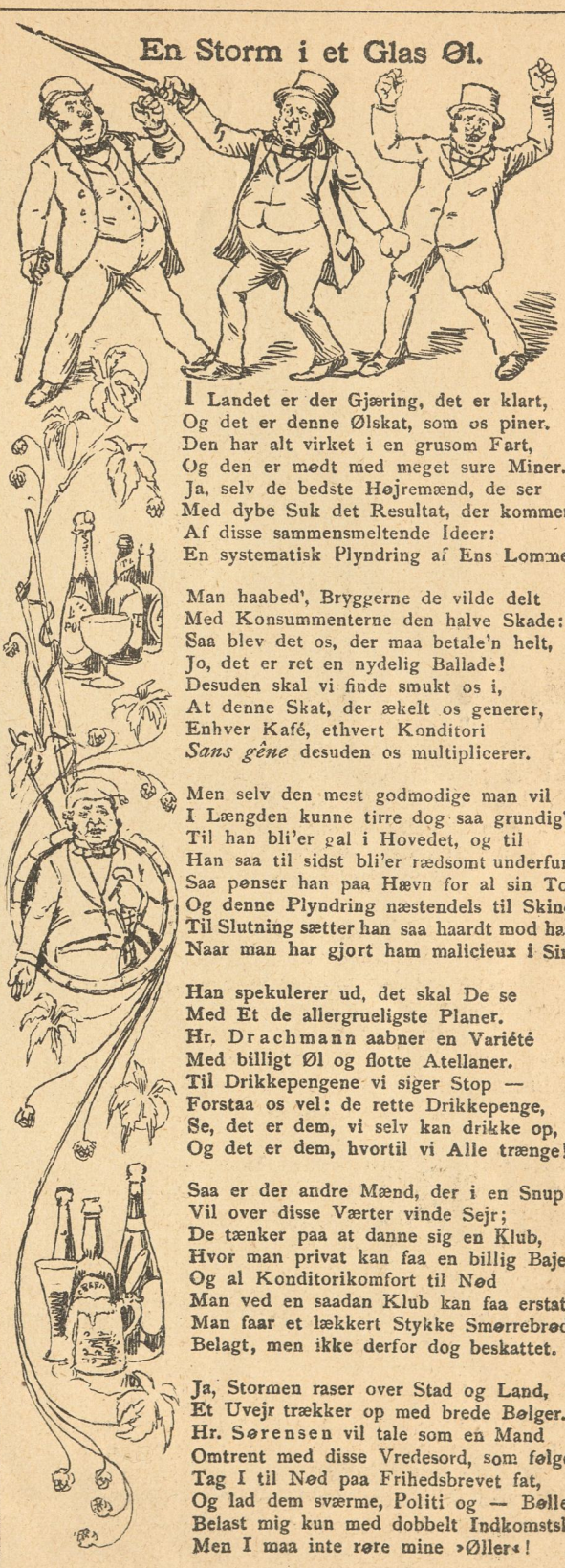

I Landet er der Gjæring, det er klart,
Og det er denne Ølskat, som os piner.
Den har alt virket i en grusom Fart,
Og den er mødt med meget sure Miner.
Ja, selv de bedste Højremænd, de ser
Med dybe Suk det Resultat, der kommer
Af disse sammensmeltende Ideer:
En systematisk Plyndring af Ens Lommer!

Man haabed', Bryggerne de vilde delt
Med Konsummenterne den halve Skade:
Saa blev det os, der maa betale'n helt,
Jo, det er ret en nydelig Ballade!
Desuden skal vi finde smukt os i,
At denne Skat, der ækelt os generer,
Enhver Kafé, ethvert Konditori
Sans gêne desuden os multiplicerer.

Men selv den mest godmodige man vil
I Længden kunne tirre dog saa grundig',
Til han bli'er gal i Hovedet, og til
Han saa til sidst bli'er rædsomt underfundig.
Saa pønser han paa Hævn for al sin Tort
Og denne Plyndring næstendels til Skindet;
Til Slutning sætter han saa haardt mod haardt,
Naar man har gjort ham malicieux i Sindet.

Han spekulerer ud, det skal De se
Med Et de allergrueligste Planer.
Hr. Drachmann aabner en Variété
Med billigt Øl og flotte Atellaner.
Til Drikkepengene vi siger Stop —
Forstaa os vel: de rette Drikkepenge,
Se, det er dem, vi selv kan drikke op,
Og det er dem, hvortil vi Alle trænge!

Saa er der andre Mænd, der i en Snup
Vil over disse Værter vinde Sejr;
De tænker paa at danne sig en Klub,
Hvor man privat kan faa en billig Bajer.
Og al Konditorikomfort til Nød
Man ved en saadan Klub kan faa erstattet;
Man faar et lækkert Stykke Smørrebrød,
Belagt, men ikke derfor dog beskattet.

Ja, Stormen raser over Stad og Land,
Et Uvejr trækker op med brede Bølger.
Hr. Sørensen vil tale som en Mand
Omtrent med disse Vredesord, som følger:
Tag I til Nød paa Frihedsbrevet fat,
Og lad dem sværme, Politi og — Bøller!
Belast mig kun med dobbelt Indkomstskat,
Men I maa inte røre mine »Øller«!

Tvivlraadig.

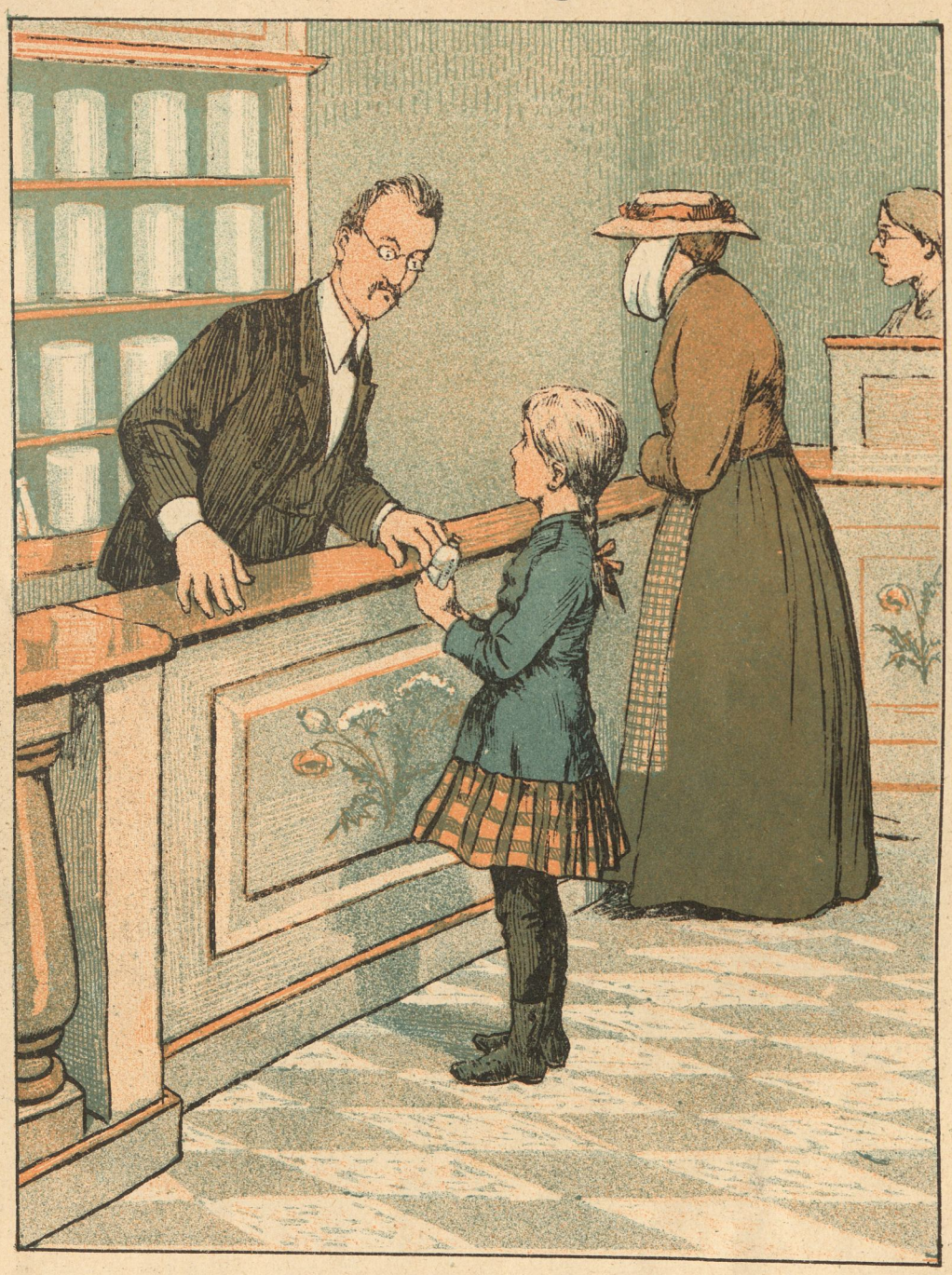

— Jeg skulde hilse fra Moder og sige, at det var vist en Fejltagelse med den Levertran, jeg fik, for der staar Torske-Levertran paa Flasken, og det skulde være til en Hund.

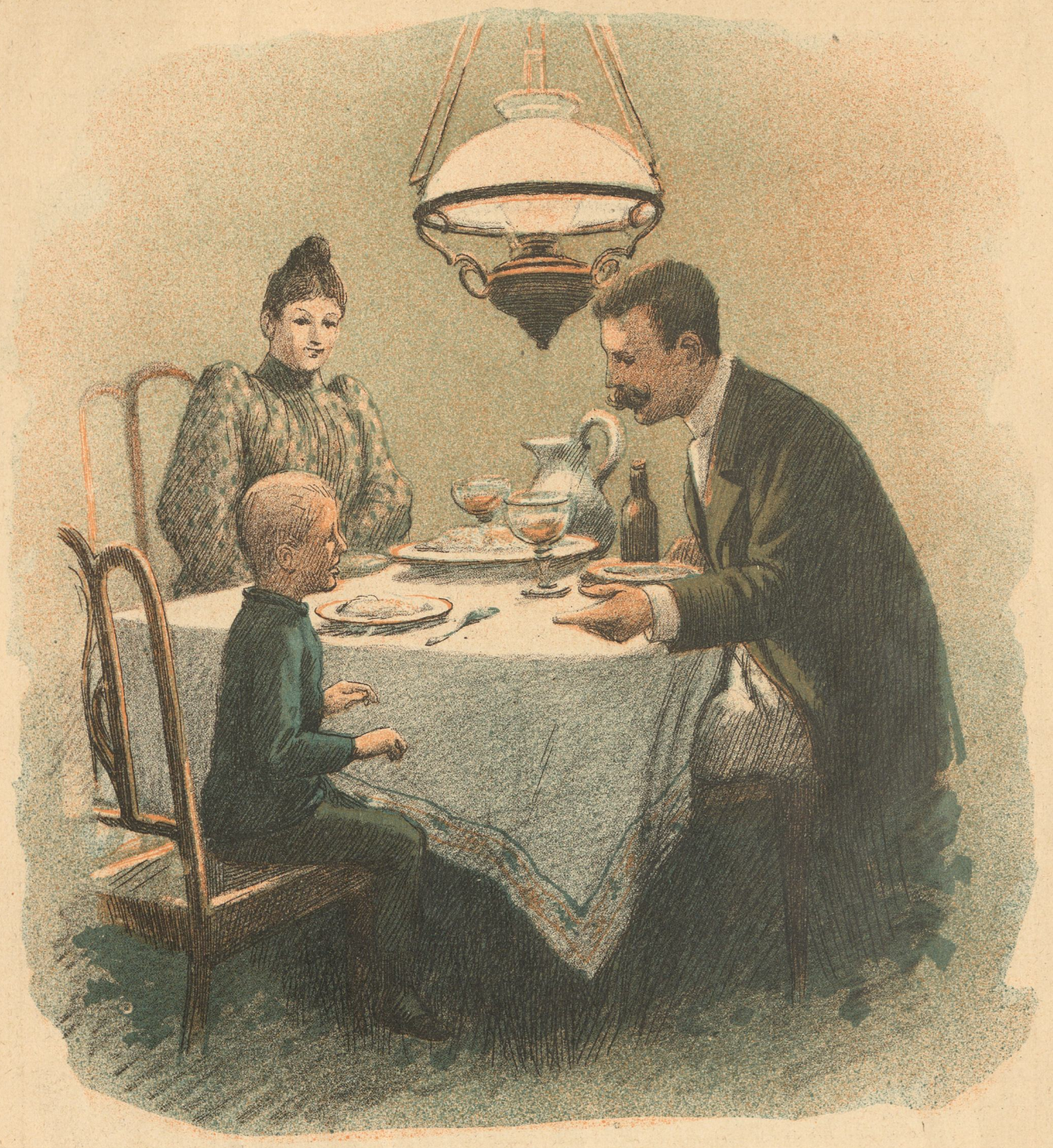

Af to onde Ting —

— Vil Du nu spise din Grød, Alexander!
— Mej kan itte lie Grø!
— Spiser Du den ikke, faar Du Klø, min Dreng!
— Naar mej maa være fri for Grø, mej vil hellere hae Klø!

Overformynderiet

At Kunsten er en herlig Ting,
Men Kunstnerne defekte,
Vil vistnok ingen gaa omkring
Og ligefrem benægte.
Kun et Slags Folk, saa vidt man veed,
Ej større Fryd kan hænde,
End naar man blot vil op og ned
Paa denne Sandhed vende.

De værner om den rene Kunst
Med gloende Plakater
Og bejler stolt til Musers Gunst,
Enhver ved sit Theater —
Forstaar sig! Men i Kunstens Læ
Maa Kassen kunne trives,
Og Publikum, det sølle Kræ,
Maa op med Kunster stives!

Se, derfor har nu vore smaa
Theaterdirektører
Til Kunstens Fremme hittet paa
De herlige Klakører.
Om saa der spilles nok saa galt, —
Med Næver, der kan klodse,
De hamrer, som det var betalt!
Fordi det er 'et osse.

Hver Nyhed tager Stikket hjem,
Og Intet bliver vejet;
Nej, hele Klatten bli'er kaldt frem, —
Det koster lige meget!

Paa en Klakør er Intet spildt:
Han paa sin Klapplads stiller
Og klapper lige ellevildt
Af Eedvard og af Schiller.

Enhver, der blot ta'er Sminke paa,
Kan uden Spor af Møje
Hver Aften Folkehyldest faa,
Saa meget han kan døje!
Hos Cetti, Severin og Riis
Staar under Bifaldsbyger
Enhver Statist saa højt i Pris
Som sejsten Dr. Ryger!

Og hvad si'er Publikum? — Det tier
Og finder, det er yndigt,
Og mærker ikke, at det bli'er
Erklæret selv umyndigt!
Det tror, at Alt er første Rang
Og Alle Pokkers Ka'le, — —
Indtil det ende vil en Gang
Med Kunstens Klap-Finale.

Til Opvarterspørgsmaalet.

(Tante Hanne og Tante Jette har faaet Besøg af deres Niece, den lille Frøken Rikke fra Skælskør og har i den Anledning besluttet at foranstalte en Chokolade-Fællesdrikning hos A-Porta).

Tante Hanne (til en Opvarter, som nærmer sig og »vender imod dem et spørgende Blik«): Tør jeg spørge: er det Hr. A Porta? Vi vilde gjerne tale med ham selv.

Opvarteren. Saa gjerne — det vil sige, Hr. A Porta er død.

Tante Hanne. Det var da kjedeligt. Det har ikke staaet i Berlingeren. Er det længe siden?

Opvarteren. Aa, ikke mere end et halvt hundrede Aar. Men kunde jeg ikke — — ?

Tante Hanne. Ja, vi vilde rigtignok gjerne have talt med Hr. A Porta selv, men saa kan det vel ikke lade sig gjøre. Jeg skal sige Dig, lille Ven — —

Tante Jette (trækker hende i Ærmet), Gud, Hanne, det gaar vist ikke at sige Du til det nette Menneske.

Tante Hanne. Ikke? Ja ja da. — — Jeg skal sige ham: det er min Søsterdatter Rikke fra Skælskør, som er her i Byen. Det er første Gang, hun er her, og saa skulde vi jo more hende lidt.

Opvarteren. S'gerne. Skal det være en Spiseseddel?

Tante Hanne. Ja Tak, lille Ven. (Til Tante Jette.) Den faar vi naturligvis gratis, og det er altid saa morsomt at have den med hjem. (De sætter sig om et Bord, Tante Hanne faar Spisesedlen og putter den i sin Kaabelomme).

Tante Jette. Der sidder ved Gud et Mandfolk og ryger lige op ad os. Det er uforskammet, er det.

Tante Hanne. Ja, det har Du Ret i, Jette, det er det.

Tante Jette. Du maa sige til ham om at lade være, Hanne.

Tante Hanne. Nej, Jette, det maa sandelig Opvarteren gjøre. Paa et Konditori plejer man altid at lade Opvarteren besørge den Slags Ting. (Til Opvarteren.) Aa, lille Ven, vil han ikke værs'go' bede den Herre om at lade være at ryge, naar der er Damer til Stede.

Opvarteren. Vil Damerne ikke hellere sætte Dem over paa den anden Side? Der bliver der ikke røget.

Tante Hanne. Nej saamænd om vi vil. Tror han, lille Ven, at vi vil fortrække, fordi saadan En falder paa at være uforskammet. Nej, vil han værs'go' at sige det. Han skal nok faa gode Drikkepenge.

(Opvarteren trækker paa Skuldrene og beder Herren om at lade være at ryge. Herren lægger ærgerlig Cigaren bort.)

Tante Hanne. Han ser oven i Kjøbet sur ud. Det manglede bare, at han skulde gjøre sig gal, fordi han bliver nødt til at tage lidt Hensyn til sine Medmennesker! Man maa da vel være her. Naa, hvad skal vi saa have? Det skal vel være Chokolade?

Tante Jette. Jeg vil hellere have Kaffe.

Tante Hanne. Naa, ja saa tager vi det. (Til Opvarteren). Aa, lille Ven, vil han give os to Kopper Chokolade og en Kop Kaffe af den bedste, De har. Men vil De sørge for, at Kaffen kommer til at trække ordentlig, men det maa ikke være med ny Pose, og saa skal vi naturligvis have Sukker og Fløde til, og det maa være af Gaméls, og Chokoladen skal være Vanille og med Flødeskum, og saa nogen Kager, men de maa være gode og med Crême, og helst 5-Øres, hvis De har, og ellers 10-Øres af de billigste. (Opvarteren fjerner sig).

Tante Jette (til Rikke). Ser Du, lille Rikke, der ovre ligger nu det kongelige Theater. Naar vi nu har drukket vores Chokolade, saa skal vi gaa derover. Saa kan Du faa Lov til at kigge ind i Vestibulen med de to hvide Statyer. Hvem er det nu, de forestiller?

Tante Hanne. Ja, den ene er jo Wessel.

Tante Jette. Saa er formodentlig den anden Vett. Det kan ogsaa være, Du kan komme derhen en Aften og se denne nye Opera »Russisk Kavalleri« eller hvad den hedder, hvis Fru Jespersen ikke bryder sig om at gaa selv paa sin Abonnementsaften.

Tante Hanne. Gud Jette, det er da ikke sagt, at det er Noget, Barnet har godt af at se.

Tante Jette. Du har Ret, Hanne, det er det heller ikke. Saa er det bedre, at En af os gaar. Men saa skal jeg sige Dig Noget, lille Rikke. Saa maa Du komme med hen og hente den af os, der gaar der, naar det er forbi. Det er saa morsomt at se paa Folk, naar de kommer ud.

Tante Hanne. Saa, der er han med Chokoladen. Det er nu egentlig en Skam, for jeg vilde ogsaa hellere have haft Kaffe, naar jeg havde tænkt paa det i Tide. Hør, lille Ven, han kommer til at bytte den Kop Chokolade med en Kop Kaffe Hvad behager? Kan det ikke lade sig gjøre? — — Skal han selv betale for det ved Buffeten? Men Gud bevares Menneske — det kan vi da ikke gjøre for. Det kan han jo lade være med. Han kommer virkelig til at tage Chokoladen i sig igjen. (Opvarteren gaar med Chokoladen).

Tante Jette. Ved Du hvad, Hanne, her er to Kopper Kaffe paa denne Kande.

Tante Hanne. Ja, men saa behøver vi jo ikke mere. Saa kan vi to jo godt dele. (Til Opvarteren, der kommer med Kaffen) Ja, saa kan det være det samme, lille Ven. Vi behøver ikke mere Kaffe, naar han blot vil give os et Par Kopper til til at drikke af. Hvad er det, han siger, lille Ven? Han kan ikke være tjent med det? Hør veed han hvad, lille Ven, saadan maa et ungt Menneske ikke tale til to ældre Damer. Nu kan han tage sin Kaffe igjen, og saa kan han give os tre Glas Vand. Det manglede bare, naar vi sidder her og fodrer ham med gode Drikkepenge.

Tante Jette. Jeg synes, de Kager er noget smaa til 5 Øre.

Tante Hanne. Det er de ogsaa. Men jeg holder ikke af at gjøre Ophævelser. Naa, der er han med Vandet — saa kan vi ligesaa godt betale med det samme. Hvor meget er det, lille Ven?

Opvarteren. En Chokolade — 35 Øre, en Kaffe 20, 3 Kager 30 — —

Tante Hanne. Nej, veed han nu hvad, lille Ven, han vil da ikke tage 10 Øre Stykket for hver af de Kager? Hvad behager — maa vi virkelig betale samme Pris som Andre? Ja, men saa skal vi slet ikke have. Den der har jeg kun bidt et lille Stykke af, den kan De godt tage det halve tilbage af, naar vi skjærer den over. Saa faar De 5 Øre for den, og saa skal De have 60 Øre ialt. Der har De 75, saa kan De give mig 10 Øre igjen og beholde Resten selv. Men vil De saa hilse Hr. A Porta og sige, at en anden Gang tager vi selv Kager med. Vi er da ikke kommen her for at lade os trække op. Det manglede bare! (De giver sig i Lag med Kaffen og Chokoladen. Opvarteren tæller mellemfornøjet sine Penge).

Rundt paa Gulvet.

— Vor mærkværdige Protevs Holger Drachmann, der baade optræder som Digter, Maler, Oplæser og Syngepigedirektør, gav i Lørdags et Nummer til bedste i *Politiken*, hvori han viser sig som Præst og Overgraver i en og samme Person, mens han udfører det mærkværdige, ekvilibristiske Kunststykke at kaste Jord paa sin egen »Kiste«.

— Det synes ellers, som om Drachmann har havt Besvær nok med at faa sin »Kiste« i Jorden. Efter sit eget Udsagn er han vandret om til alle de Velhavere, han kjendte, for at opdrive Midler til at skaffe Kisten en hæderlig Begravelse, og, som der staar i Kæmpevisen: Han klapped' paa Døren med Kiste,
Fordi han havde ej Skind.

Men der var Ingen, som blev kisteglade over den Tournée. — Som det sidste fortvivlede Middel til at faa Planen med »Kisten« realiseret skal Holger have tilbudt *Politikens* Redaktion at overtage den, saaledes at Eedvard skulde have Lov at optræde i sine bedste Kisteklæder og vise sine Ben frem for Publikum, medens Henning Jensen skulde deklamere af sit Kistepræk for den alvorlige Del af Publikum. Men Redaktionen mente, at man først maatte afvente, hvad det blev til med Fakkeltoget for Georg.

— Mærkværdigt nok har han ikke tænkt paa at sende Ideen til Daare-Kisten.

En Stormagt.

Fogden i Kongen af Danmarks Land
Er en umaadelig mægtig Mand.
Han kan forbyde, hvad man vil,
Skjønt her er Pressefrihed til.
Tidlig og sent han i Øster og Vester
Møder med Forbud og Protester.
Jo, han gi'er den, saamænd,
Ganske som salig Rejersen.

En ulyksalig Redaktør
Bli'er ved hans Komme i snavs Kulør,
Saasom han inte kan nære sig
Mer i sin egen Næringsvej.
Han faar Besøg af Kongens Foged',
Hvis han proberer at sige noget
Om en andens Geschæft,
Tilhold han faar om at holde sin — Mund.

Og en uskyldig Recensent,
Som har sig dristet til paa Prent
At recensere Herman Bang
Eller en »Digter« af lignende Rang,
Kan gjøre Regning paa den Erklæring,
At han har skadet »Digterens« Næring,
Samt, at hvert Exemplar,
Som bliver usolgt, erstatte han har.

Dog vil det blive det haardeste Slag,
Naar man er Kunstanmelder af Fag:
Det bliver knap nogen billig Spøg
At skulle anmelde Hammershøj,
Saasom ved Fogdens Hjælp han kan lade
Kunstkritiken erstatte den Skade,
Som hans Næring er voldt,
Hver Gang han ikke en »Job« faar solgt.

Kort sagt, hans Myndighed er stor
Og uberegnelig, saa jeg tror,
At jeg en Dag med ham i Pagt
Forbud mod Ølskatten vil ha'e nedlagt;
Han skal blot afgive den Erklæring,
At den generer Ens bedste Næring,
Strax vil Maalet man naa,
Det kan man drikke en Carlsberg paa.

Hermed følger et illustreret Annonce-Tillæg.

Overgangen.

Forsigtig mit Æsel træder
Kløftbroens Brædt —

(Chr. Winther).

PUNCH udgaar hver Torsdag. Pris 2 Kroner Kvartalet. (Enkelte Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle kongl. Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor, Kjøbenhavn, Kronprinsessegade 34.

Mapper og Pragtbind til Bladet: 2 Kr.

Redigeret af Angelo Haase, udgivet af og trykt hos C. Simonsen i Kjøbenhavn.

1891. Torsdagen den 15 Oktober. Nr. 42.

Et gammelt Stridsæble.

Moderen: Emil og Peter dog! Hvad er der i Vejen med Jer?
Emil: Peter siger, at min Bedstemoder er hans! Men det er ikke sandt, vel?
Moderen: Herre Gud, Børn! Kan I nu ikke dele Bedstemoder med hinanden?
Emil: Jo, maa jeg saa faa den Del med Hovedet!

Vel begyndt.

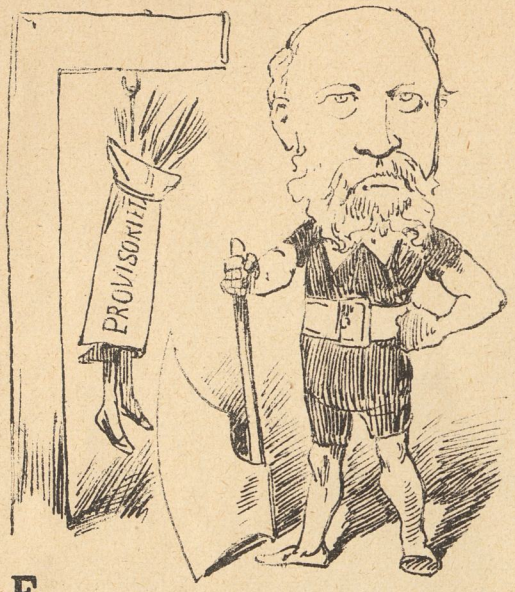

Folkets kaarne Tillidsmænd
Med elektrisk Blus paa Lampen
Gaar nu drabelig i Kampen
For vor Folkeret igjen.
Hos Tutein, vor gamle Ven,
Brænder atter livlig Tampen,
Saa han kvæder Dithyramben
Om det »Grundlovsbrud«, hvorpaa
Ingen Ende vi kan faa,
Skjønt paany han spinder Hampen
Til en provisorisk Strikke;
Men des værre har han ikke,
Trods hver storpolitisk Spaamand,
Vundet andet ved sit Kneb
End at faa det gamle Reb
Anvendt paa den nye Straamand,
Til hvis Hængning kjækt man greb.

Som bedrøvelig Tragedie,
Hvori Helten er af Straa,
Hængningen til Nød kan gaa
Og som Vidne om, hvad snedige
Venstremænd kan hitte paa
For i Thinget et Par ledige
Øjeblikke at forslaa.
Men som passende Remedie
Til at blive »Provisoriet«,
Estrup og vort Landsthing kvit,
Er det intet heldigt Skridt;
Og til Grin for Avditoriet
Er det blevet gjort saa tidt,
At det skæbnesvangre Spor i 'et
Rent ud sagt er helt forslidt.
Saa man akkurat saa vidt
Kom i Aar, skam, som i Fjor i 'et.

Som en Trøst der saas dog Tegn
Blandt vor Folkemagts Besiddere,
Saavel Død- som Grine-Bidere,
Til lidt Skændsmaal *à la* Kain.
Trods hvert Savn af Bogøs Degn
Lod hans brave Flertalsriddere
Valg af Formand og saa videre
Krydre med en syndig Regn
Af krakilske Kommentarer
Til de Moderates Snarer,
Som har omspændt hver en Egn.
Hørup selv med Skræk erfarer,
At for Frede Bojsens Skarer
Er der ingen Ting i Vej'n,
Naar de Chresten Berg vil vælte
Og hans Bentheim, for at smelte
Sammen med — Partiet Klein.

Præventive Forholdsregler?

Det var en lummer Sommernat i Efteraaret 91. Lampen var tændt, Ilden blussede i Kakkelovnen, og alle Vinduer var aabne for at lokke Varmen ud. Myggene summede, og Fluerne røg i Lyset, som smaa sorte plejer, imedens *Punch* laa henstrakt paa sin Sofa og drømte om fri Middagsmad og Jubilæum.

Det var netop akkurat sytten tre Kvart Aar siden, at han havde sagt sin første Vittighed; 46 Medborgere, hvor iblandt 53 Digtere, havde i den Anledning omdannet Koncertpalæet til en Skydebane, hvor Hædersgæsten var Skive for røgfri Viraksalver. Der blev holdt uhyrlige Taler, og der blev trakteret med Børnemælk og Statsunderstøttelser i Gelée, — ganske ligesom ved Georgine-Festen den 28de ds., hvor Folk med Gjennembrud i Hjærnen skal spise Alt, hvad der dør i Norden, sønder og sammen.

Klinge linge ling! — Pludselig kimede det paa Entréeklokken, og *Punch* foer forvildet ud for at lukke op. Han troede, at det var den stakkels Dreng med Kvartalsregningen fra *Aftenbladet*, da han forbavset traadte tilbage med en Fart af fem Puncheglas i Timen. Paa Trappen stod en stor Protokol med en guldtresset Herre udenom og to Herrer bagved.

»Ønsker de Herrer Nattelogis?« spurgte *Punch* med sit sædvanlige, indtagende Smil.

»Kongens Foged sover aldrig! Kongens Foged kjender ingen Forskjel paa Døgn eller Søgn eller Hellig!« svarede Guldtressen højtidelig, idet han fulgte sin Protokol ind i Stuen. »Tør jeg spørge, om det er Hr. Punch? — Meget vel. Jeg kan hilse Dem fra Redaktøren i Integade,« sagde han, ... (det vil sige Guldtressen, ikke Protokollen; for den var ikke Spor af brændt) . . . . . »i Henhold til Deres Bagside af 8de ds. forbyder han herved Dem og Arvinger til alle Sider, saavel med Pen som med Pensel, at betegne ham som et Æsel.«

Punch bøjede angerfuld sit Hoved og lovede, at han aldrig oftere skulde tale i Inte-Kjøn. Med stille Alvor fulgte han Fogden til Døren, tog sin Jakob Davidsen ned fra Hylden og fordybede sig i et belærende Studium af salig Rejersens Embedspligter.

Klinge linge ling! — Det ringede. Og atter traadte Fogden med Protokol og Herrer ind i Stuen.

»Tør jeg spørge, om det er Hr. *Punch?* — Meget vel. Jeg kan hilse Dem fra den ærede Hr. Kresten af Vejle 2den,« erklærede han med et schweizerbittert Smil; »han forbyder Dem herved at benytte Ordene: Mærke, Potte, Pande, Dannevirke, Paraply og Blegdam; at tegne eller lade tegne nogensomhelst Person, der besidder en svigtende Hukommelse, samt at nære skumle Planer i Retning af at afbilde Rekvirenten som hjulbenet.«

Punch fældede Fortrydelsens Taarer og lovede at iagttage »Formerne«. Han sendte Rekvirenten en bevæget Gjenhilsen og lykønskede ham, fordi hans Ben nu havde ført ham til Schweiz, hvor jo Alle er Kalvinister. Saa tog Fogden en hjærtelig Afsked, medens *Punch* andægtig nippede til sin Toddy.

Klinge linge ling! — Fogden og Herrerne og Protokollen viste sig paany i Døren.

»Tør jeg spørge, om det er Hr. *Punch?* — Meget vel. Jeg kan hilse fra Nordens svinepoliskeste Digter. Han forbyder Dem F. g. ham at hentyde til Alt, hvad der hedder Farvetinter, Røgtere, uvartige Ord eller andre »Oplevelser«, samt til overhovedet at afbilde ædle og ridderlige Skikkelser eller lignende aabenbare Karrikaturer af Rekvirenten.« Inden *Punch* fik Tid til at svare, lukkedes Døren.

Klinge linge ling! — Døren aabnedes, Protokollen og Herrerne og Fogden traadte ind.

»Tør jeg spørge, om det er Hr. *Punch?* — Godt. Jeg kan hilse Dem fra Deres ærede Ven Kammerchefen. Han nedlægger herved et affabelt Forbud mod, at De fremtidig forsøger paa at være ej blot til Lyst eller paa anden Maade indgriber i hans Ret til at nyde Privattheatrenes Fred. Tillige forbyder han enhver Antydning af Vid og Flugt i Deres Tegninger, da saavel disse som andre kunstneriske Hensyn maa opfattes som direkte Indgreb i hans Næring.«

Herrerne, Protokollen og Fogden forsvandt med et Buk. — Klinge linge ling! — Protokollen og Fogden og Herrerne traadte atter ind.

»Tør jeg spørge, om det er Hr. *Punch?* — Paa alle Overmenneskers med Familiers Vegne forbyder jeg Dem herved at nævne Navnet paa Tivolis Fregat, Kongen af Grækenland, Manden med Dragen, Kunigundes Forlovede eller paa nogetsomhelst tysk Værk, hvori Ordet »Ernst« forekommer. Endvidere at benytte noget Ord, der nogensinde har staaet trykt i et herværende offentligt Blad *Politiken*, at afbilde Personer, der ere forsynede med Næser, at insinuere, at Nogen kan nære sig i dette fordummede Land, samt overhovedet at komme med »platte« Hentydninger til hvadsomhelst.« — Pavse. — Hvorefter Fogden forsvandt.

Klinge linge ling! — Atter Fogden. Han var saa afmattet, at Herrerne maatte støtte ham, og Protokollen var kun en sørgelig Las. »Tør jeg spørge, om det er Hr. *Punch?* — Paa alle samtlige Medborgeres Vegne forbyder jeg Dem herved alle samtlige Udtalelser om alle samtlige Forhold i alle samtlige Verdener og Lande. . . . . .«

Klinge linge linge linge ling! Nu blev det rent galt. Lige fra Kvisten til Kjælderetagen var Trappen fuld af Fogeder, der raabte i Munden paa hverandre: »Ingen maa skrive Noget om Nogen! — Ingen maa skrive Noget om Nogen!« — *Punch* foer forvildet omkring, styrtede næsegrus over Protokollen og — — — vaagnede.

Ringeapparatet var i Vilderede. Der var en Klokker, der havde pillet ved det.

Storartet!

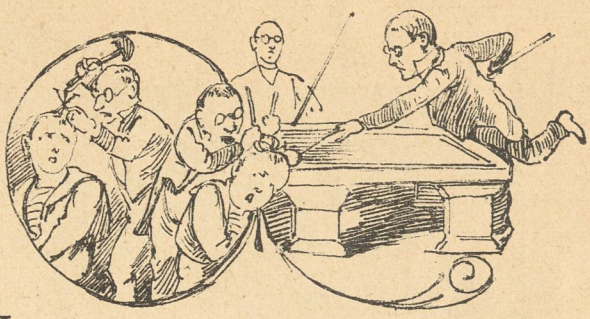

I Retskrivnings- (. . Rætskrivnings? . . ret Skrivnings? . .) Sagen
Man skændes (. . skjændes? . . skendes? . .) uden Frygt,
Og lægger (. . eller legger? . . eller læger? . .) klart for Dagen
Omkap (. . om Kap? . .) sin Viden og sin Kløgt.
Men kald mig kun for Jakob, om jeg ved, hvad der skal blive
Af Sproget, naar det saadan laves til!
Man dristig (. . eller dristigt? . . eller dristigen? . .) kan skrive
Saa sprøjte (. . sprøite? . . spraajte? . .) galt, man vil.

Fra den Gang Skjalden sang om Jarl Hakon og Lars Braaby,
Er Alfabetet vendt (. . vænt? . .) op og ned;
Fra Øresundets Søby op til Sæby og til Saaby
Forfjamsket staar den hele Menighed.
Thi mindst paa sexten (. . seksten? . . sajsten? . .) underlige Maader
Hvert Ord kan skrives op og gjøre Gavn,
Og det er ikke en af Verdens (. . Værdens? . .) mindste Gaader,
Hvordan man skrive skal — sit eget Navn.

Hver Pog (. . hvær Paag? . .), der frigjort har gi'et Pokker i de vamle
Og dumme Grammatikers Sprog-Problem,
Kan lege Journa (. . Sjurna? . .) list og grine a' sin Gamle
Og lave, hvad han kalder: »sit System«;
Men, hvis man ikke higer efter, hvad der er genialest,
Men simpelthen kun stave vil perfekt,
Saa skal man bare vælge, hvad man synes allergalest, —
Det bliver uundgaaelig korrekt!

Fra Videnskabens Borge ned til Døgnets Boulevarder
Man spiller en fortvivlet *à la guerre*
Nu paa vort Sprogs Billarder (. . Billiarder? . . Billejarder?)
Og stadig væk er man dog lige nær!
Enhver Minister bøder efter Evne paa Skavanken,
Som han i Arv af sin Hr. Formand faar;
Uha! det vimrer (. . hvimrer? . . eller Wimmerer . .) for Tanken! - -
Men sikket Held, man ej er otte Aar!

Snart puttes j og x i de smaa Staklers Ho'eder,
Snart hales j og x'et ud paany!
Snart lærer de, at Bægge hør' til Livets største Goder,
Og snart de Begge skal som Pesten fly!
Snart faar de nye Bøger, og snart de faar det atter,
For de kan trykkes om, saa tidt man vil, —
Hvad ellers (. . eller ællers?) skulde vel den Lilles Fatter
Gi'e sine Penge ud af Lommen til?

Men vore Efterkommere kan sagtens være glade,
Formedelst de ej læse kan et Ord
Af alle de moderne Skriblerier og dito Blade,
Som nutildags i Kragemaalet groer.
Nej, Børn skriv bare væk, og takker til, at eders Lykke
Er større end tilforn (. . tilfaarn? . . til Forn? . .)
Lad Fransken ha' sin Eiffel, vi kan blæse ham et Stykke, —
Vi har jo vores Jakobs Babelstaarn!

Uundværlig.

(Skuespillerbryllup).

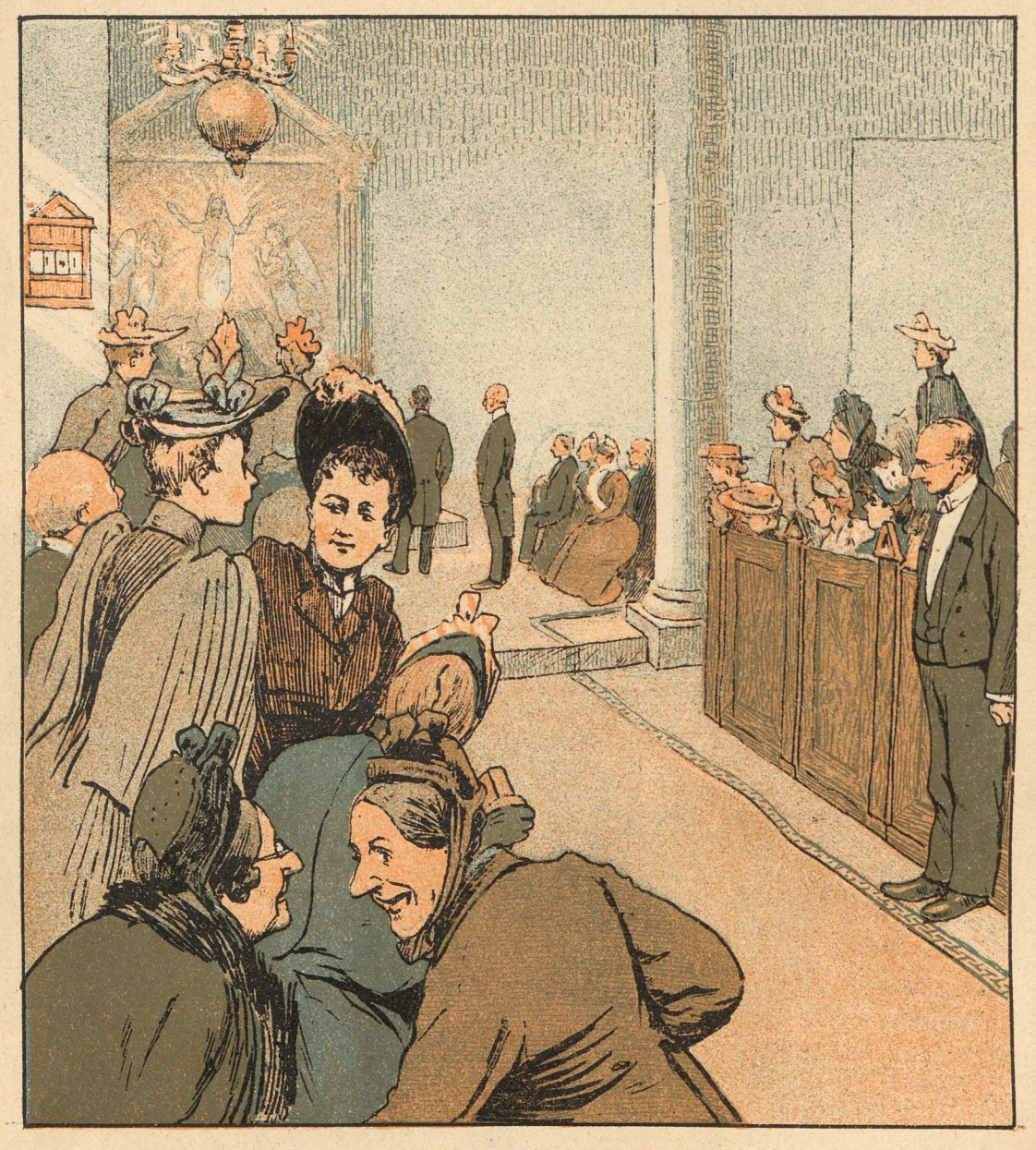

— Hvem er saa han, der staar bag ved Brudgommen?
— Det er jo Sufløren!

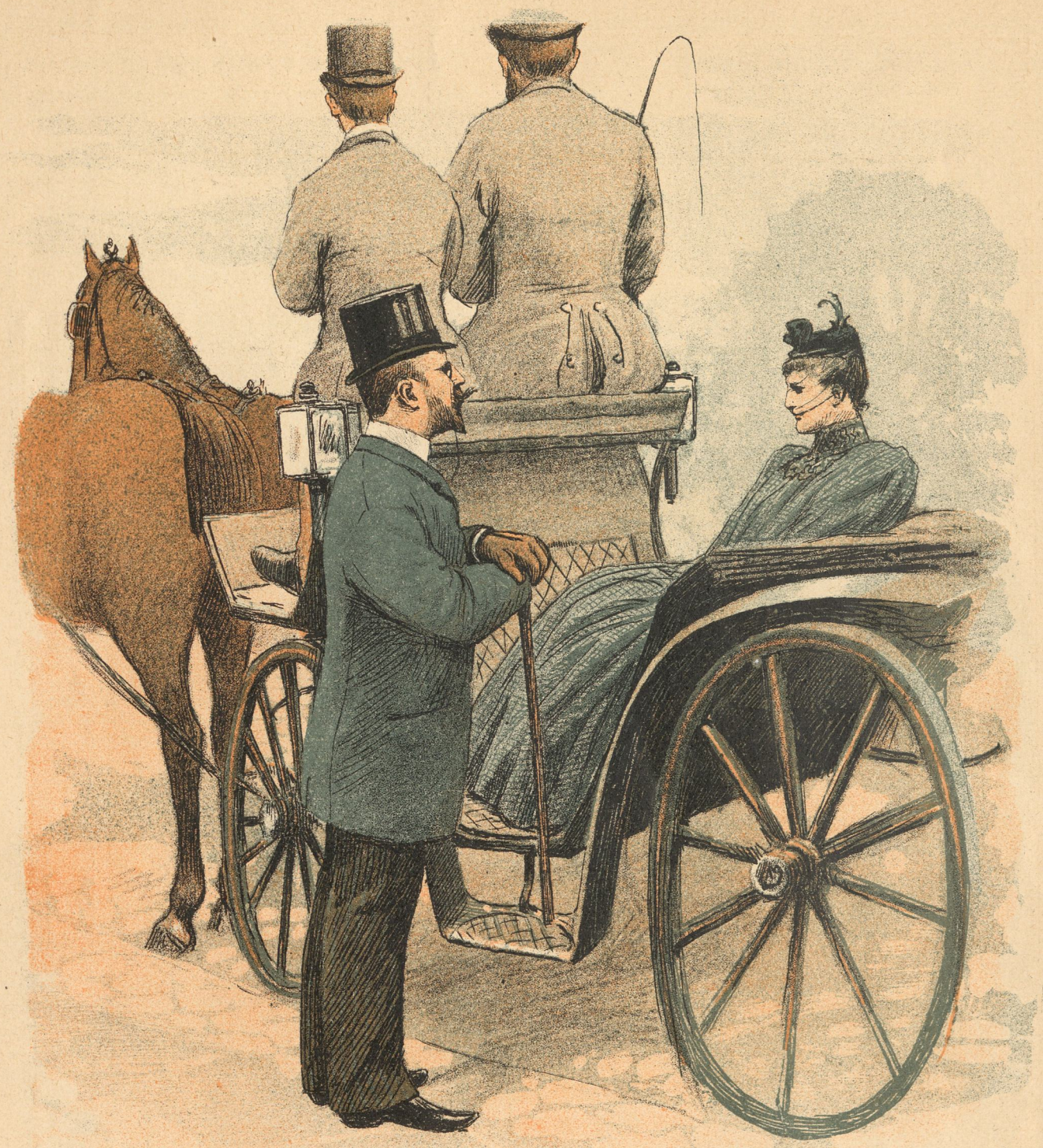

En Forskjel.

— Synes Baronessen dog ikke, at Kammerjunker Olsen er ret tornøjelig at tale med?
— Jo saamænd, men han er rædsom at høre paa!

Gyngende Grund.

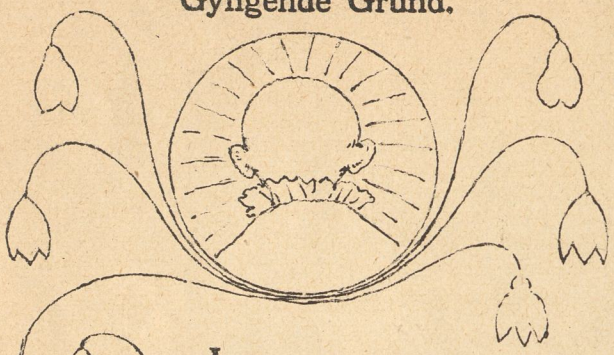

Ja, vi elsker Magistraten
Og dens »Overslag«,
Skjønt de hyppig kommer fra den
Fyldt med Selvbedrag!
Elsker, elsker den og tænker
Paa dens Bistrupsfo'er
Og dens Skoler, som sig sænker
Ned i sorten Jord.

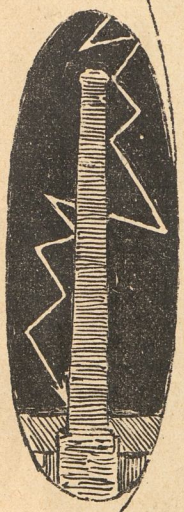

Skraas for Regnegade bygger
Den et Lysanlæg,
Som dog kaster visse Skygger
Paa dens røde Væg.
Overslaget lød uhyre
Tamt og fredeligt;
Dog blev Kjedlerne for dyre:
Det var kjedeligt!

Og som heldig man af Kniben
Denne Gang blev klar,
Lynet efter Skorstenspiben
Langed' ud saagar.
Dog den dyre Anstalt fra det
Heldig slap endda;
Men nu kommer Attentatet
Paa den nedenfra.

Lyset, førend man har tændt det,
Varsler grumme slet;
Vejet har man Fundamentet,
Som man fandt for let.
Ho'derne, man overdrog 'et,
La'er Afstivning ske,
Skjønt Beregningen er noget
Af det stiveste.

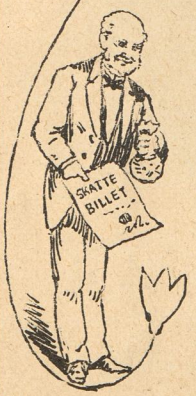

Ja, vi elsker Magistraten
Og dens Sparsomhed.
Ønsker En: Gid Pokker ta'e den!
Bli'er vi saagu' vred.
Og, naar Indkomstskatten praler
Med Forhøjelse,
Vi Bekostningen betaler
Med Fornøjelse.

Punchs Konversations-Lexikon.

Ligesom alle andre ordenlig illustrerede Blade har *Punch* besluttet at glæde sine Medmennesker med at udgive et

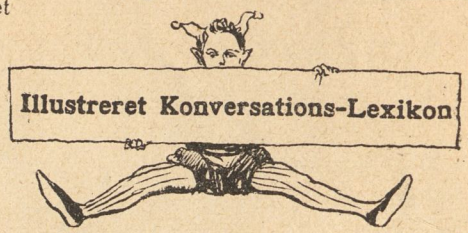

til den fabelagtig billige Pris af 2 Kr. Kvartalet. Selvfølgelig faar Abonnenter paa *Punch* det ganske og aldeles gratis. Værket vil udkomme i et saa stort Antal Leveringer, at den sidste først bliver leveret Abonnenterne i deres Dødsbo, hvorved de altsaa selv kan være net leverede.

Vi henviser iøvrigt til nedenstaaende Prøveside.

Aa.

Aa! Se Guldregn.
Aabenbaring. Se Henning Jensen.
Aabenraa, Poeten i. Se Eedvard Brandes.
Aaben Pande. Se Berg for Højesteret.
Aadsel. Se Herman Bang.
Aag, det provisoriske. Se Folkethingstidenden.
Aager. Se Prof. P. Hansens betroede Pund.
Aal. Se Holstein Ledreborg.
Aalekone. Se Fred. Bajer.
Aandsfrihed. Se Politiken.
Aarhundrede, det nittende. Se Hovedstrømninger.
Aareladning. Se Aftenbladets Kasse efter en Overretsdom.
Aaresvulst. Se Stuckenbergs »Digte«.
Aarsunge. Se Ove Rode.

A.

Abekat, levende. Se Bjørnson.
— , kvalt. Se Højmark.
Abonnent, det kgl. Theaters. Se Peter Plus.
Achilles. Se Slot-Møllers Billeder.
Achilleshæl. Se Berg i 1866.
Adonis. Se Skrædder Holm.
Afskum. Se Skum.
Agurk. Se Bladene i Hundedagene.
Akvarium, Ferskvands. Se *København.*
— , Saltvands. Se Leths Fiskeriforslag.
Almindeligheden. Se den nye Ladegaard.
Andemad. Se Organet for den højeste Oplysning.
Anfægtelse. Se Jens Busks Forhandlingsvillighed.
Antikvitet. Se Ordinær Finanslov.
Appetit. Se Tauber.
Arabisk, *N. B.* **Norsk.** Se »Paa Guds Veje«.
Aristokrat. Se Socialistførerne paa Grundlovsdagen.
Arithmetik. Se Overslag til det elektriske Lysanlæg.
Artikler, opkogte. Se Morgenbladet.
— , raa. Se Aftenbladet.
Asen. Se *Punch*'s forrige Bagside.
Asiat. Se Georg Brandes.
Askese. Se Bidstrup-Middag.
Attrap. Se Rent Vens treblad.
Attribut. Se Folkeuhr, Paraply, Rejsetæppe o. s. v.
Avgurer. Se Hørup og Korsgaard.
Avgustin, du lieber, ach. Se *København* til Nytaar.

Ved Kaffen.

Fru Juliane Petersen: God Dag, søde Fru Schrøder, ja i Dag har jeg en lille Overraskelse til Dem, nemlig en Indbydelse til Middag, at sige den for Georgbrandes, som jeg har lovet at virke for, som De vel nok kan faa Raad til nu, da Sukkeret er sunket og Gamel har slaaet 10 Øre af paa Kaffen, og De behøver saamænd ikke nogen ny Vinterhat, naar De har kunnet gaa med den gamle saa længe, og nu kan De jo ogsaa gaa gratis i Øjterpe, hvad De vel for Resten ikke gjør, saa det er jo dog ogsaa en Besparelse. Og naar jeg skulde spise til Ære for en Forfatter, saa vilde jeg naturligvis nok hellere have, at det skulde være ham, der har skrevet Følgetongen i Berlingeren, som jeg ikke husker hvad hedder, men for det første veed jeg nu ikke, hvornaar han holder Jubilæum og for det andet sværmer Petrine saadan for Georg, som hun siger har frigjort Kvinden og skrevet modige Bøger, som altsaa formodentlig er noget om Krig, som jeg nu for Resten ikke sværmer for, men Petrine har jo gaaet paa hans Forelæsninger, som hun ikke kunde høre Noget af, fordi hun maatte staa ude paa Gangen, men hun havde jo alligevel saa meget Udbytte af det, for den unge Nathan, som har staaet i Petersens Butik, men som nu er bleven Literat og skriver i »København«, han stod altid i Døren og fortalte hende det vigtigste af, hvad Manden sagde der indenfor, og han har halvt om halvt lovet hende, at han skal skaffe hende en Novelle optaget i Bladet, og den skal handle om en Kvinde, der er sin Elsker utro og lever sammen med den Mand, hun er gift med, og jeg har allerede sagt til Petersen, at han ikke maa kjøbe Bladet den Dag, da den kommer i, for jeg mener ikke, at han har godt af at læse den Slags Literatur, men Frits Grønbæk siger rigtig nok, at det hellere skulde forbydes Petrine selv at læse den, hvad jeg dog synes vilde være Synd for Pigebarnet, men nu har hun jo faaet os til at tegne os til Fællesspisningen, og hun haaber jo saa smaat paa at faa Henningjensen til Bords, fordi han jo ogsaa skal debytere i Literaturen, og maaske hun saa kommer sammen med ham i den næste Udgave af »Gjennembrudet«, og De maa jo endelig komme med ogsaa, søde Fru Schrøder, og det er meget muligt, at jeg kan skaffe Dem Stukkenberg eller P. Knudsen eller en anden berømt Mand til Bords, og hvis De ikke har Klæder til det, saa kan De faa afdøde Moders lilla Silkes, som vist kan blive meget pæn til Dem, naar den bliver syet lidt om, hvad der vist er nødvendigt, fordi Moder jo var noget sværere end De, og det er jo morsomt, at det skal staa i Koncertpalæet, fordi man jo saa bagefter kan gaa ind og bese det Glaspusteri, som der jo skal være, og saa faar man jo altid noget for Pengene, og Eedvard skriver naturligvis en Sang til den Lejlighed, og saa kan vel Sjarles Kjærulf sætte en anden Komponists Musik til den, som han jo er saa flink til, og naar saa Sjandorf holder den morsomme Tale om studiosus perpetuum mobile, som han nu har holdt baade i Studenterforeningen og ved Samfundets Rusgilde, saa kan det vist blive meget morsomt, hvis de nu bare ikke kommer for meget Hvidløg i Maden, og saa er man da altid sikker paa, at man ikke faar Flæskesteg, hvad jeg ikke for min Død kan fordrage. Ja ja, søde Fru Schrøder, saa bliver det vel ved den Aftale, at jeg tegner Dem hos Gyldendahl, og saa kan De komme op til mig og hente deres Billet, og De gjør jo en god Gjerning dermed, for Skindet kan saamænd nok trænge til lidt god Mad, siden han ikke fik Statsunderstøttelse, og naar han mærker, at Folk skjønner lidt paa ham, saa kan det jo være, at han kan lade være at skrive flere Bøger. Ja, jeg husker ikke i Øjeblikket, hvornaar Festen skal være, men det kan De selv se i Bladet. De kan jo nok laane en Øjterpetidende — De veed Mationaltidende — nede paa første Sal. Farvel, søde Fru Schrøder, og Tak for Kaffe.

Mere Retskrivningsreform.

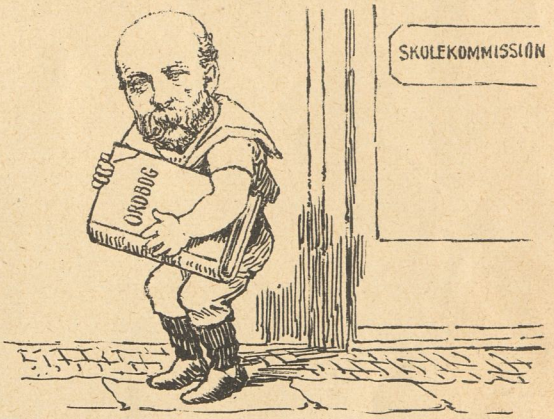

Har De hørt det, eller har De bare set det,
At vort Skriftsprog skal støbes om igjen?
En Forbedring er atter paa Tapetet
Til Fryd for alle gode Skolemænd:
En Kommission skal til at overveje,
Om Saabys Ordbog bør gaa ud af Spillet
Eller ha'e i en Forbedringsanstalt Pleje;
Det kan ikke dølges, at den trænger til'et.

Som ved Braavalla salig Stærkodder,
Saalunde Docent Saaby vældig slog
For Panden de ulykkelige »Jod«er
I sit nye kjælderkjøbenhavnske Sprog.
Det stakkels „d" som husvild maatte flygte
Fra sin egen »Kres«, som Saaby bogstaverede.
Hvert døvstumt „e" han grusomt undertrykte,
Og „x" han ubarmhjertig »ekskluderede«.

Men der er Lov og Ret selv for Sproget;
Og heldigvis er det saa klart som Blæk,
At »x« kan blot ved Hjælp af Kongens Foged
Faa Saaby og hans Fremmed-Ordbog væk;
Og, eftersom han „x" har berøvet
I Alfabetet Borgerskab og Næring;
Kan det forfulgte Bogstav ufortøvet
Endogsaa faa sig tilkjendt Kost og Tæring.

Dog knap paa denne russiske Methode
Mod Saabyes Glosebog man skrider ind,
Men prøver først at ta'e den med det gode,
Fordi den er saa pæredansk i Sind.
Til sidst hans Sprogreform man dog vælter
Ligesom Scavenius, der har rejst den,
Til Trøst for hver en skikkelig »Forælder«,
Som maatte dyrt betale den »Tryksejsten«.

Hermed følger et **illustreret Annonce-Tillæg.**

Trolleri?

Slaar *Punch* lidt haardt, saa springer Trolden
Strax op med Foged-Protokollen,
Men ved det næste Slag vor Ven
Maa pænt i Æsken ned igjen.

Redigeret af **Angelo Haase**, udgivet af og trykt hos **C. Simonsen** i Kjøbenhavn.

1891. Torsdagen den 22 Oktober. Nr. 43.

Der har vi det.

— Ja, det er min første Kones Portræt!
— Virkelig? Det ligner ellers Deres Frue paafaldende.
— Ja, det er rimeligt nok, for hun er netop min første Kone.

Første Behandling.

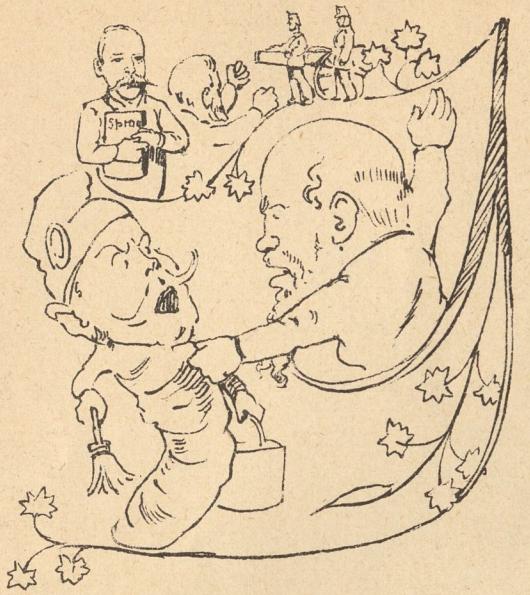

Endelig har paa Finanslovprojektet
Talerne mægtet
Ende paa første Afrøfling at faa,
Skjønt det var haardt nok, kan man forstaa.
Ingen sig nægted
Ordet; i det Punkt hinanden man slægted
Broderlig paa.
Snart blev bestridt og snart blev forfægtet,
At det var muligt i Fremtidsprospektet
Til veritabel Balance at naa.
Storpolitikken blev ugenert hægtet
Paa Diskussionen af Store og Smaa
For at forslaa
Tiden, saa det kan begribes, man smægted
Efter en Mandag af dem, som er »blaa«.

Korsgaard tog Ordet for Chrestens Statister,
Medens Tutein
Viste sig ubarmhjertig og streng
Imod de stakkels Socialister,
Skjønt de har ofte forøget med Klister
Oppositionens Sammenhæng.
Hørup slog bister
Løs paa Forhandlingspartiet i Flæng,
Og hans Refrain
Var »provisoriske Artillerister«,
Medens vor forrige Kultusminister
Havde adskilligt, der lignede Gnister,
Og gjorde skarp Front mod hele det Slæng,
Der, lig forlorne Grundlovsgardister,
Drog deres Mundlæ'er mod »Provisorister«,
Indtil de udtømte Hjernekister
Maatte med Bønløkke hjem og i Seng.

Jo, det var lange, gemytlige Dage!
Trier og Hage
Fremstod som Talere, hver med sin Klage:
En over de Millioner, der gik
Med til de mage-
løse Stationer, som Nordsjælland fik,
En for de Lærere, der maa forsage
Her Steds det Dyrtidstillæg at smage,
Som man dog andet Steds faar for en Slik.
Ingen Minister dog lod sig forjage
Eller slog Klik.
— Men, hvad Hr. Høgsbroes Talefabrik
Alt har præsteret, skal nok os betage
Stærkt med Respekt for det Øjeblik,
Da Chresten Povelsen kommer tilbage.

Georgine-Fest.

Fra hele Evropa, helt oppe fra det nordligste Kjelland og helt nede fra den dybeste Kjælder i »Berliner Tageblatt«, strømmede Gjæsterne sammen. Der var sort i Gaderne. Alle Profiler var rettede mod Koncertpalæet, og krumme var de alle; for de var indrettede til at dreje om Hjørnerne i en snæver Vending, naar det kneb. I en overskuelig Række fylkedes de om det lange Festbord, skjønt det maalte sine 50 Alen. Med et løst Skjøn talte »Politikens« Referent 1100 Deltagere, og endda talte han ikke alle Nullerne med.

Efterat den eneste Suppe, der duer i Norden, var serveret, aabnedes Festen af

Doctor-Digteren: Jeg vil F. g. m. byde os Allesammen Velkommen. — Sa'e jeg ikke nok, at vi engang vilde komme til Truget? — Og nu staar den F. æde mig paa Flæskesteg! — (Jubel. »Leve vor store Humorist!«) — Vi er Alle Svin for Vorherre — (Hør! hør!) — Men vor Herre er den navnkundige Hædersgjæst. — (Hurra!) — Han har lært mig, hvordan man røgter sit Kald, og her er vel ingen Ævle-Sidse til Stede, der vil gjøre Vrøvl — (Stormende Latter) — naar jeg nu tømmer min Flaske paa hans Velgaaende. Han er So dansk, So dansk som nogen Svineslagter, der er født i Gosen, — det kan I bande Jer ind i mit komiske Album paa! — Altsaa: Giv Agt! . . . . Retning efter Trediemands Næse! . . . Jubilaren leve! . . (Hædersgjæsten: Jeg leve! — En, to, tre — — Alle: Hurra!)

Ex-Pastoren. Efter vor geniale Digters aandfulde Tale har jeg kun lidet at tilføje. I Skriften forekommer Ordet »sandelig«; men er Sandheden ikke Naturalismens Maal? Følgelig kan kun Hyklere og Theologer benægte, at Skriften er Verdens første naturalistiske Roman. — (Hør! Bravo!) — Vor berømte Hædersgjæst har givet os en Kniv i Ærmet. — (Munterhed.) — I Dag har det vist sig, at det er en Forskærerkniv. — (Ha, ha!) — Men med denne Kniv snitter vi Fordummelsens Avis-Ænder i Smaastumper! — (En Inte-Redaktør irriteret: »Hvad mener De med Avis-Ænder?«) — Jeg mener Prædikant-Listen! — Leve det frisindede Nordens Apostel! Leve vor store Logos! — (Hædersgjæsten: En, to, tre . . . Alle: Hurra!).

Hædersgæsten. Hele Kravlet holder Bøtte! — (dyb Tavshed) — Hele Kravlet synger den omdelte Sang, som min lille geniale Gjennembruds-Bro'er har forfattet til min Ære.

Kor.

Mel.: Kejseren af Kinesiens Land.

Georg udi Evropiens Land
Har paa længe været en uhyrlig mægtig Mand;
Trods pengelige Sorger han gjør, hvad han vil,
Endda der er en Rigsdag til,
Fordummede Snobber og mæskede Præster,
Idiotiske Provisorister og Grundlovsfester; —
Men dog fik han Mad en Gang,
Og just derom lyder min Sang!

Da det trods alle Anstrængelser og Trampen med Fødderne ikke lykkedes at faa Visen sunget til Ende, gaves Ordet skyndsomst til:

Per Anden: Mine Damer! Det har vist sig plat umuligt at give den ypperlige Sang Fødder at gaa paa; jeg vil derfor overbringe dens poesifulde Digter, vor store Æh-bæh, Forsamlingens Beundring og Tak. — (Levende Tilslutning). — Gennem hans frimodige Rythmer høres taktfaste Slag af knitrende Atlaskes-Barme, thi de bringer os en Hilsen fra de tusinde Hjem, hvor talløse frigjorte Fruer i dette Øjeblik slænger Fingerkys til vor Hædersgjæst, medens deres Elskere bærer dem ind i Sovekamrene. — Længe leve den store Sankt Georg, der har fældet alle Moralens reaktionære Drager! (Hædersgjæsten: En, to, tre . . . Alle: Hurra!)

Hædersgjæsten: Min Tak for disse ganske uventede Hædersbevisninger. Jeg har skrevet Deltagerne op, og jeg skal huske dem; — alle fordummede Udenforstaaende anbefaler jeg til frisindet Afrøfling. — (Hør, hør! — Bravo!) — Det er jo saa i dette usle Land, at dets ypperste Borger hentæres af Sult og lumpne 6000 Kroner om Aaret. — (En Børs-Redaktør: »Kapital paa 100,000, sex Procent! — Føj!«) Med overmenneskelige Evner har jeg rendt Fædrelanderiet en Stage gjennem Livet . . (Alle de Unge: »Længe leve vor Georg Stage!«) . . . men disse lavpandede Danske, synger de ikke stadig deres Fødelandssange? — (fy!) — gaar de ikke i Kirke? — (fy! fy!) — er ikke mange af dem — rent ud sagt — dydige? — (fy! fy! fy!) — Naa, hvad har saa deres store Mænd for Ulejligheden? — Sidder jeg ikke her som ædel Martyr og maa krybe i Skjul i Koncertpalæet for at faa min usle Føde? — (Værten tager af Bordet) — Men for 25 Aar siden var der Gjennembrud i Norden! — (Alle de Ældre græder) — Og endnu den Dag i Dag maa vi gaa omkring og gjennembryde! — Derfor udbringer jeg en Skaal for Fremtiden. Jeg leve! . . (Endeløs Jubel).

Talernes svimlende Række afbrødes omsider af Socialistmarchen. Et uendeligt Tog af Mænd, Kvinder og Barnevogne, der alle bar Fakler, bølgede fra Rømersgade ind i Palæets Gaard og fyldte den med et magisk Skue. Stadens Politimester stod ærbødig med Hatten i Haanden, medens den udsultede Martyr ombrustes af det blodrøde Flammehav. Og der taltes naturlige Ord om naturlige Ting, og Gebrüder-Firmaet løftedes højt paa en Skrædersax og bares med Jakobinerhuer paa gjennem den jublende Mængde, der tømte en Alliance-Bajer til Jubilarens Ære.

Saa De Røgen? — sagde Kjøbenhavnerne.

Men Hr. Manbang gik stille hjem og skrev et Sørgespil, der hed »Tre Brødre«.

E. S. Først efter Bladets Slutning opdager vi, at ovenstaaende troværdige Referat ved en Ombrækker-Fejl er bleven indrykket i dette Numer. Da det imidlertid kun er otte Dage for tidligt, vil vore Læsere sikkert paaskjønne et saa slaaende Vidnesbyrd om, at *Punch* stadig er Landets bedst underrettede Nyhedsblad.

Red.

To Kongresser.

Som i Kreditforeningen,
Den Gang, da det var Meningen
At gjøre syndigt Kvalm om Herforth,
Saalunde gaar det andet Steds
Og ikke mindst paa den Kongres,
Som nu har Hus- og Hjerterum i Erfurt.

Kongressen gjorde den Ting klar,
At Broderskabet, som man har
I Socialisternes Geledder,
Er hist som her hos os i Fjor:
Man exkluderer kjønt sin Bro'er
Og sprutter fromt imod ham Gift og Edder.

Dog, medens disse røde Køer
Hjemsøges svært af Krigshumør
Og raser glubsk mod deres egne,
Imellem Efterkommere
Af gode gamle Romere
Skal holdes en Kongres paa Fredens Vegne.

Des værre er den kjære Fred
Ved den nok kommen slemt paa Gled,
Selv før Kongressen er traadt sammen,
Fordi dens høje Præsident
Har sig en værre Stage rendt
I Livet og gjort Tysken vred i Kammen.

Han kunde ikke holde tæt
Med sin Kritik af Tysklands Ret
Til, hvad med Magt det annektered';
Dermed var Freden strax forbi
I Bajers eget Kompagni,
Og sammes Voldgiftsdomstol net leveret.

Mod Præsidenten var man spydsk
Paa østerrigsk, paa vælsk og tysk;
Thi Mennesket er selv sig stedse ligt,
Og hver en Fredsapostel, som
For Fredens Skyld i Harnisk kom,
Optraadte her aldeles fredskongræsseligt.

Men det gjør ingen Ting! De kan
Nok lære Fyrsterne, hvordan
Hver Sabel holdes skal i Skeden,
Endskjønt selv Fredrik Bajer veed,
At det er svært at holde Fred,
Men meget værre dog at holde *„Freden.*

Trøstet.

— Je ska sie Dem, jej æ Posetivspiller for Køvenhavn aa Omejn; men de æ liegodt en Velsinelse mæ disse Likasser.

— De mener vel Lirekasser?

— Næ, je mener sgu Likasser! Ser Di, je hade assorert min Kone, aa saa døde hun jo, det Skind. Men hun fik sgu en pen Begravelse aa jej allirenvel 66 Kroner tilovers, saa je var liefrem janfri.

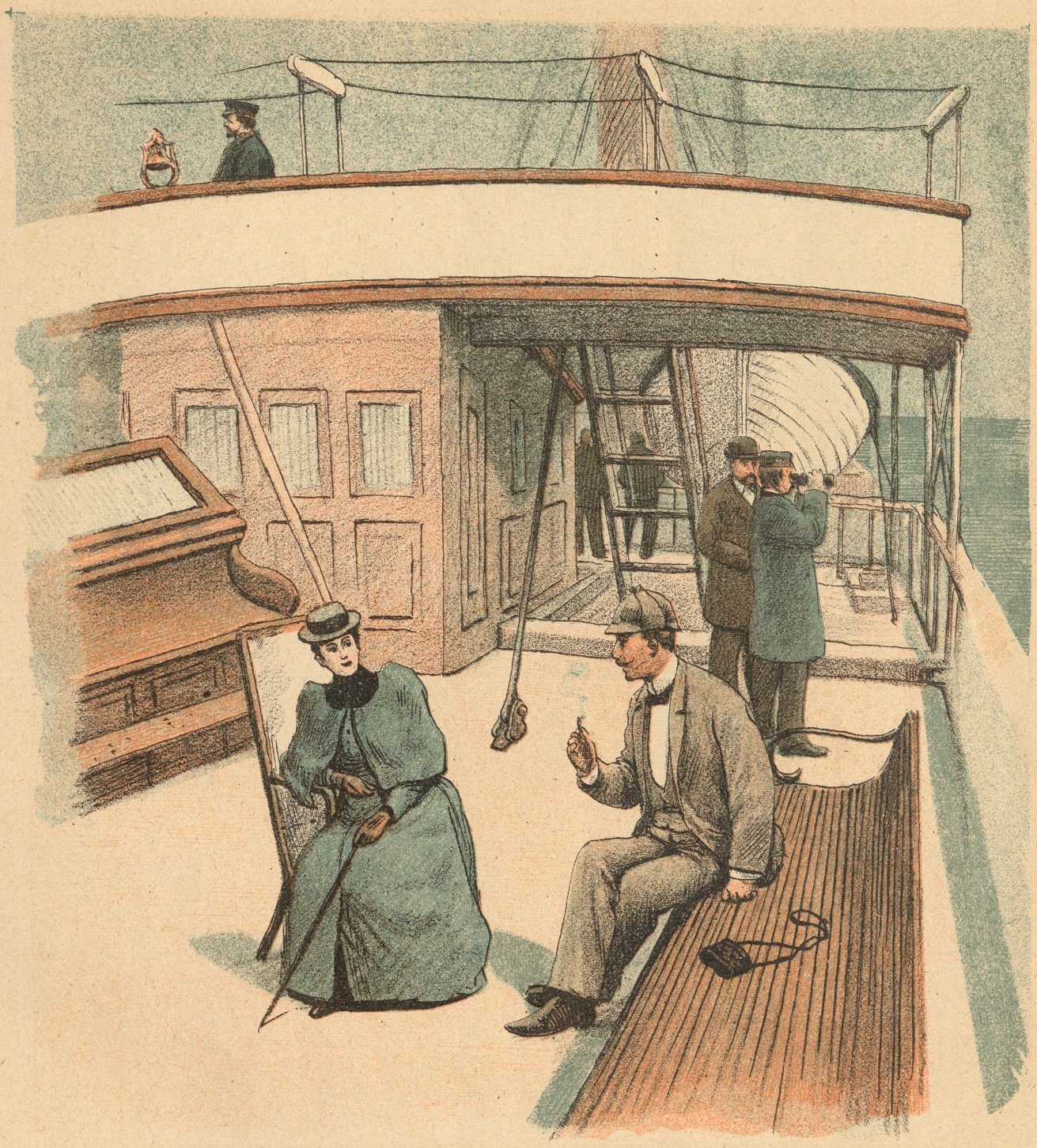

Paa Atlanterhavet.

— Hvor langt tror De nu, Hr. Doktor, at vi har til det nærmeste Land?
— Aa, jeg tænker en 3 Fjerdingvej i det højeste.
— Det var jo dejligt! Saa er vi der da snart?
— Nej, forhaabentlig dog ikke, lille Frue; for saa laa vi paa Havets Bund!

Fakkeldans.

Af »Meyer« ohne Beer.

Lyse Fakler — Ingen vakler —
Vandrer ud fra »Nicolaj«.
Badstuestræde megen Glæde
Venter sig af den Staahej.

Rømersgade, Integade
Ville glade følge Trop,
Ud at vise, at de prise
Ville den berømte Snob.

Og saa mange, glade Sange
Lyde mod Altanen op,
Hvor hin Fører staar og hører
Paa en højt begejstret Trop.

Det forlyder, at man byder
Extra paa en Fakkeldans,
Og at Guden desforuden
Krones med en Lavrbærkrans.

Kvinder blide, klædt i hvide,
Klare Skjørter og Gevandt,
Ville kranse, mens de danse,
Deres Heros elegant.

Fine Varer og Fanfarer
Med den bedste Druesaft
Og Bouquetter, som man fletter,
Skulle hædre ham paa Kraft.

Se! Salutter af de Gutter
Vil nok ikke blive skudt —
Største Parten af dem har den
Fejl: de tør ej lugte Krudt.

Men de agte nok at slagte
Ham en Hekatombe — ej! ej!
Der skal nemlig bruges temmelig
Megen Boeuf og Oxesteg.

Og Alverden al den Færden
Skal erfare vidt og bredt;
Man skal høre, hvad vi gjøre,
Naar vi rigtig faar det hedt.

Rundt om Lande skal de sande,
Brandes var Nationens Tolk,
Naar han sparked' eller harked'
Haanlig ad det danske Folk!

Foraarsgrønt.

Kjere Bob?

Du kan regtinok være glad, fordig du lever i et fridt Land, vor Ungdommen aa Fremskittets hælie Sav gør stor Løgge, aa egge her nere i de fordummede aa hyglerigske Danmarg, vor envær Frihestrang stragsk bliver ondertrøgget a Makthaverne. Aa vi Drænge hade besludtet aa engaa mæ et Andragende te Skollebestyren om aa gi vores Lerere et Tehol om aa forhøje Karktærene, fordig vi lever i en Dyrtisperriode, vor Livsfornøddenhedderne er been mejet dyrere, en di plejer van, saa vi kan egge faa saa mange Segarer for vore Karktærpenge som vi før har kundet; men Bestyren svarte, a etter di Oblysninger, han hade faaed fra stadtistigsk Byraa, saa va Tobaggen been mejed belliere, end den hade vaaren før, aa saa sae han, a vi skulle se og faa none flere uGer aa egge saa mange Andmærgninger aa sledter, saa velle vi nog kunde tjenne none flere Karktærpenge. Men saa be vi ovenpaa desse Svar enie om, a de va en sior Skam a Hr Knobstrob aa gi vos saamange dolie Kargtære aa Andmærgnenger, fordig de va et Engreb i vores Næring aa laa Hendringer i Vejen for vores vegtiste Engtæktskile, va der stridder mod Næringslovven, aa vi veto da og gaa ob til Kongens Fode for og faa han te aa nedligge Forbod mod a noensomhelst Lere i noedsomhælst Fav gir vos sodden Karktære der ka berøve vos Ingtægt a Kargtærpænge, aa forbyde dem og skrive Andmærgnenger i Prottekaalen eller Karktærbøjerne, vorved en Dræng ka bie nedsadt i sine Mæborgeres Aktelse. Lissaadan veto vi, a vi ville ha en Erstadtneng a 5000 Kroner for alle di Sledter aa Maaddelier, som vi hade faaet i Skollen, for saamejet ku vi etter uvellie Mæns Skjønd ha hat, ves de hade vædt Uger allesammen. Men da de kom te Støgget, saa be vi smith paa Døren baade hos Kongens Fode aa Prokkeradteren, aa egge Engang Stodentersamfunnets Retsjælb for Ubemilede velle ha mæ vores Sav aa gøre. Men de hade nok faaet et anned Ufald ves vi hade hørt te Raksjonspattiet hær i Lannet, fordig disse redaksjonere Storborgsnuder faar alti Redt for Retten aa Erstadtneng oveni Kovet. Men vi ha derfor aasse bestæmt vos te aa demondstrere ved aa delta i Faggeltovet for Georgbrandes sammel med Hørdum, som jo Engang ha vaaren Bajtyran aa sadt paa en Kvest, men som nu er kommen paa en grønd Gren aa been Forredtningsfører i Rømersgade. Aa der æ Tale om, a han aa di tongsindie Skommersvennes Favforening ve overta Leverangsjen a Bajed te Fakelerne, men je tror nu, a de egge bier te annet end som kons te Jødebaj.

Din hengivenes

Einar Jørrensen.

E. Skr.

Æ der noed om a Bjørnstjærne Bjørnson ska sennes te Rom for og holde Faaredrag paa Freskumgræssen om den Mand der hade Ældsass aa Lotrengen i Lommen?

Vores Fakkelavreus.

(Ganske overordentlig frit efter »Politiken«)

Tanken om et Festmaaltid paa 25-Aarsdagen for Udgivelsen af Dr. *G. Brandes*'s første Bog er af Dr. G. Brandes bleven modtagen med den største Velvillie. *Punch* derimod var ikke rigtig tilfreds med, at det kun blev Festmaaltid. Han sagde som saa, at Fremmede tidligere har givet Festmaaltid, om ikke for Georg, saa til Ære for Andre, og det i mindst ligesaa stor Stil. Desuden: Et Festmaaltid, selv om det fandt Sted i et af voreses største Lokaler, vilde dog kun kunne samle en begrænset Kreds, da det ikke altid er Lokalet, det kommer an paa. Nej, sagde derfor *Punch*, lad os tænde de smaa sorte Sandheds- og Begfakler og yde ham, den store sorte Fakkelbærer, den Udmærkelse, som ellers kun bliver ydet Danmarks mest berømte Mænd. Festmaaltid holder *Punch* saa tidt, men det er længe siden, han har holdt Fakkeltog.

Saa gik han da til Kongens Foged, som med den største Elskværdighed gav Tilladelse til at holde Fakkeltoget, ja endog til, at Faklerne maatte være tændte.

Fakkeltoget vil da udgaa fra *Punch*'s Kontor i Kronprinsessegade og bevæger sig til Koncertpalæet, hvor Deltagerne maaske vil kunne nyde det opløftende Syn af Hædersgæsten i et af Vinduerne.

Toget tænkes opstillet i følgende Orden:

Først kommer Skoleungdommen, repræsenteret af følgende Skoler: den romantiske Skole i Tyskland, den naturalistiske Skole i Frankrig og *København*'s Redaktion. I Spidsen et Musikkorps, der spiller Sørgespil af Herman Bang. Deltagerne samles i Børnehuset.

Derefter følger Overmenneskenes Forening, bestaaende af D'Hrr. Eedvard og Ernst. Da de ikke plejer at sætte deres Lys under en Skæppe, ventes det, at denne Afdeling af Toget vil tage sig særlig imponerende ud.

Togets Hovedstrømning bestaar dog af Undermennesker, der ordnes i følgende Underafdelinger:

1. *Den gjensidige literære Brandesforsikringsforening*, hvis Medlemmer ikke er Lys, og som derfor alle maa bære Fakler.

2. *De samvirkende Fagforeninger* med P. Holm, Hørdum, P. Knudsen og andre Arbejdsmænd i Spidsen. Alle Fagene vil blive smukt oplyste ved Gjenskinnet af den ifølge Højesteretsdommen over Skomagerforbundet antændte »Kjøbenhavns Strikekassefabrik«s Brand.

3. *Den højeste Oplysning.*

4. *Dr.* Sk. Amdrup, festlig illumineret.

Iøvrigt vil Festens Gjenstand blive belyst paa en særlig smuk Maade ved Lygter, der i Transparent fremviser Citater uden Kildeangivelse af de af Jubilaren i hans 25-aarige Virksomhed benyttede Forfattere, ligesom der overalt i Toget vil blive baaret orientalske Lamper og afbrændt St. Georgs-Blus til Jubilarens Ære. De smaa Sortes Optog vil blive smukt isprængt med smaa Røde og Grønne, og, naar Faklerne kastes i Baal, vil Hr. Kunstfyrværker Bing afbrænde et smukt Protokol-Fyrværkeri. Paa et senere Tidspunkt af Festen, nemlig næste Morgen, vil *Politiken*, *København* og *Social-Demokraten* foranstalte den fra Grundlovsfester og lignende Lejligheder ikke ukjendte Folkehyldest og Jubel.

Medlemmer af Fagforeningerne, som ikke ønsker at deltage i Toget, kan faa Billetter â 75 Øre, der giver Adgang tit Fritagelse for at deltage, paa *Social-Demokraten*'s Kontor.

Alt tegner til, at *Punch*'s forhaabentlig animerede Fest med Fakkeltog og *Punch*esold, vil blive en Fest, som ingen af Fakkelbærerne vil glemme.

Forzinket?

Om hele Jorden ganske smaat
Gik op i Røg og Gnister,
Om Staten spilled' bankerot,
Om Berg blev Krigsminister —
Ja, kort sagt: Alvor, Skæmt og Vid,
Alt for en Kjøbenhavner
Mod en pikant Theaterstrid
Er Smaating, Vind og Avner!

Det var just sidste Efteraar,
Man hørte Vaabenbraget,
I Hippodromens gamle Gaard
Hos Severin stod Slaget;
Thi, saasom Krybben der var tom,
Trods Ferdinands Bevillinger,
Gik Thespis-Kærrens Heste om
Og nappedes om Skillinger.

For Severin ej længer gik
Det i de gamle Gænger,
Da han et kauscher Indfald fik,
Der kunde skaffe Penger:
Han flux forkyndte nær og fjærn,
Og ej man saa ham blinke,
At Zinck var ikke mer et Jærn,
Men en fortinnet Sinke!

Saa tog de bolde Kæmper fat
Og hev i Pengepungen,
Og begge to blev lagt i Watt
For at faa Kraft i Lungen;
Men Gubben Zinck led intet Savn,
Han gjennem Alt sig hutlede:
I Mudderprammen *„København"*
Han sad og Yankee-doodlede.

Et Aar svandt hen. Af Sølv og Guld
Fik Severin med Tiden
Sin Kasse umanerlig fuld,
Men stadig raste Striden.
Thi Gubben Zinck hang tappert i
Og svigted ej sit Motto:
I Hippodromen spiller vi
Nok inte »Gale-Otto«!

Nu klinker de i Fred og Grin,
Og Striden anes næppe:
— »Naa Skaal! Og Tak for Sæverin!«
— »Zinck-Godt, du gamle Jeppe!«
De Favn i Favn bag Rampen staar
Og nikker saa uskyldigt!
Moral: Du milde Skaber, hvor
Det er os ligegyldigt!

Hermed følger et **illustreret Annonce-Tillæg.**

Reiersen *redivivus.*

— Maa den trykkes, Birch?

PUNCH udgaar hver Torsdag. Pris 2 Kroner Kvartalet. (Enkelte Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle kongl. Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor, Kjøbenhavn, Kronprinsessegade 34.

Mapper og Pragtbind til Bladet: 2 Kr.

Redigeret af Angelo Haase, udgivet af og trykt hos C. Simonsen i Kjøbenhavn.

1891. Torsdagen den 29. Oktober. Nr. 44.

Gaadens Løsning.

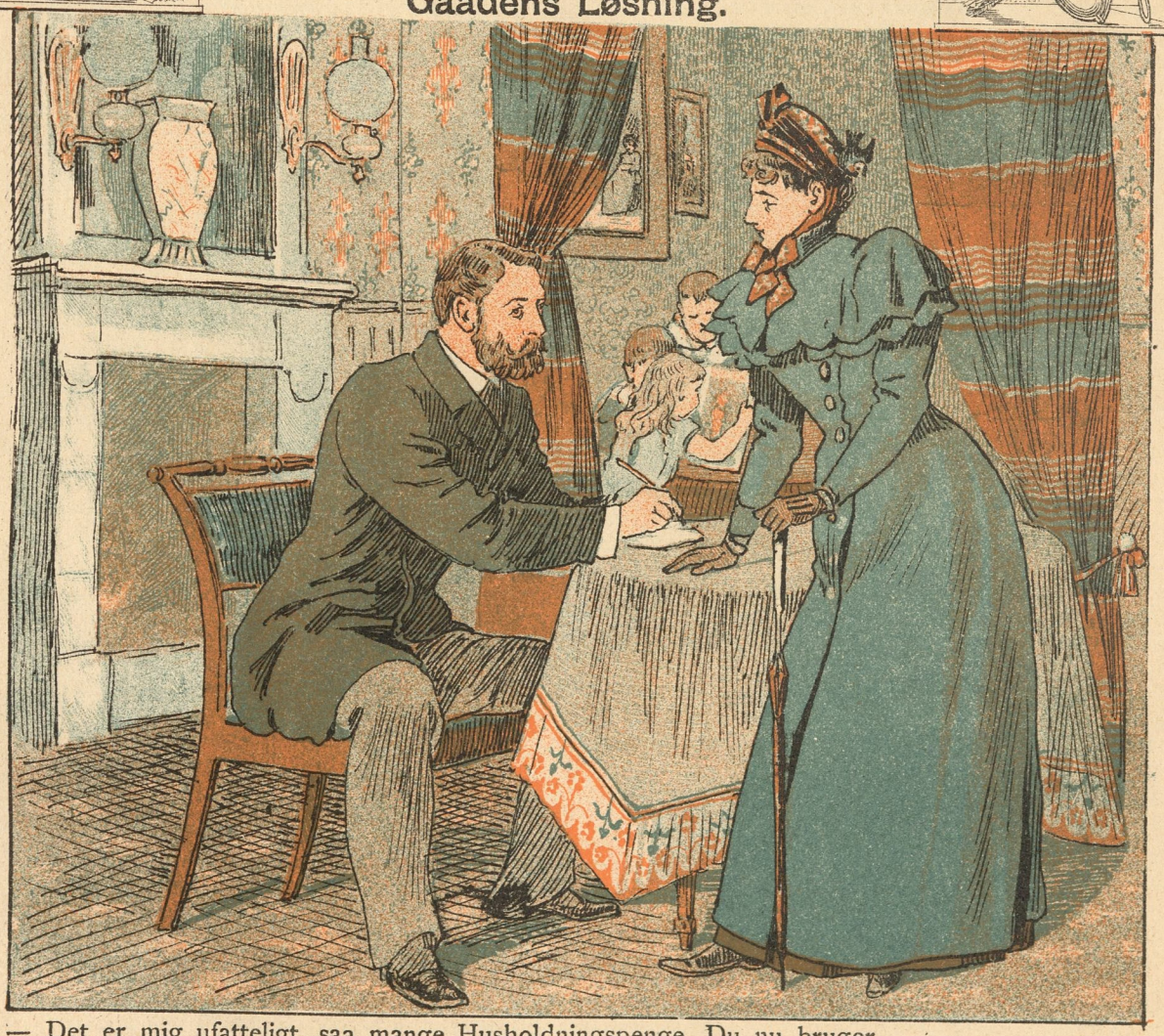

— Det er mig ufatteligt, saa mange Husholdningspenge, Du nu bruger.

— Jeg sparer dog paa alle Leder og Kanter, Peter; men Alting bliver jo dyrere hver Dag, der gaar.

— Og saa kjøbe saa flot en Hat, som den Du der kommer hjem med!

— Herre Gud! Den har jeg faaet mig for, hvad jeg har sparet paa Husholdningspengene.

Mandsmod.

Omsider kom fra Syden Bogø-Drotten
Og stilled' sig i Spidsen for sin Hær,
Hvor strax det viste sig, at »Rumlepotten«
Er ikke bleven mindre »ordinær«
End, da Defensor for hans Jyllands-Færd
Betegned' ham som blød paa Bergamotten,
Fordi han gav igjen sin kategoriske
Parole: »Skarp Front mod den provisoriske!«

Alt, hvad der duer i Danmarks Folkekammer,
I Fredags samled' han til »skarp Protest«,
Og, li'som Avkthor, naar han svang sin Hammer,
Han gik til den Konflikt som til en Fest,
Mens der var Tænders Gnidsel, Graad og Jammer
I Højres lille Klat, som er til Rest.
Men saa fandt Berntsen og hans Højreklike
Det passende at melde: Stemmer ikke!

Det var for Chresten og hans Styrkeliste
Alt andet end et afgjort Svineheld;
Thi Bentheim tænkte: »Saa er vi de fleste
Og kan slaa Provisoriet ihjel!
Den Skæbne vil jeg grumme nødig friste, —
Det var kun Meningen at gjøre Spræl,
Men ikke for saa pludselig at slumpe
Til en Opløsning! Man kan tidsnok dumpe!«

Saa hjalp han Venstre fromt i denne Klemme
Ved mod sin Mester skarpt at gjøre Front.
Til Provisoriet han gav sin Stemme,
Hvorved det naadigst Livet blev forundt
For i Finansudvalgets sikre Gjemme,
Hvor Chresten passer støt sin Formandsdont,
At hvile paa de vundne Lavrbærblade,
Som Berg beskærmer mod Fortræd og Skade!

Men efter den Bedrift stak Bentheim Næsen
I Skyen med sin drabelige Flok,
Saa Loven om vor Hærs Forplejningsvæsen
Om Tøjhus-Flytning og den nye Dok
Fluks maatte af med Ho'edet paa hans Blok,
En Heltedaad, der minder om Fadæsen
At la'e den arme Bager vandre heden,
Da det for farligt var at rette Smeden.

Sensationelt Selvmord.

I et pludseligt Anfald af momentan Fornuft har en af *Kobenhavns* Medarbejdere, Herr *Homo sapiens*, taget sig selv af Dage Mandag den 19de Oktober under en trist *Oktoberstemning*. Da han selv har meddelt Begivenheden, maa den antages for at være paalidelig. Det formodes, at Aarsagen til den fortvivlede Beslutning er fremkaldt ved Selvopgivelse af hans sørgelige Livsstilling.

Gjennembrudt.

Det var en lun, lille Frihavn, de havde faaet lavet sig. Alle de smaa Indbyggere havde deres paa det Tørre. Nogle var Rødspætter, andre var kun Skaller; men alle ernærede de sig af »udløste« Strandvaskere og af at beundre hinandens Storhed. Det var ligefrem en fogedlig Fornærmelse at kalde dem Inte-Mennesker, naar de dog havde udnævnt sig selv til Overmenneskcr. Med Stolthed skuede de op paa de mægtige Fangedæmninger, der omgav Havnen, og hvori Alt, hvad der duver i Norden, afsatte sit rigelige Slam. Og, naar dresserede Stormmaager fortalte dem om en Verden derude, hvor noget fælt Noget, der hed Moral, drev sit forargelige Spil, saa krøb de dobbelt frigjorte om i Mudderet og følte sig endnu tryggere i Havnemester Georgs kunstige lille Børnehjem.

Men i Længden bliver det en Smule trættende at sidde i Frihavn og være frimodig. Nye Hovedstrømninger bruste mod Dæmningerne, nye friske Vindpust blæste op, men i den døde Havn hørtes ikke en Lyd. Bestandig boblede Mudderet i den samme gamle Gænge. »Hæng i!« sagde Havnemesteren; »de nye Vindpust vedkommer ikke os, — de er bare for ukonfirmerede.«

»Ja, men vi kan ogsaa trænge til at konfirmeres!« sagde de smaa Indbyggere og fældede røde Taarer af Længsel efter at vise, at de endnu kunde være Gjennembrudsmænd. Og Lejligheden kom; — men rigtig nok ikke, som de havde tænkt sig den.

Det var i Søndags. Havnemesteren havde inspiceret Dæmningerne og erklæret Mudderet for kauschert at være. Naar der blev rodet lidt op i det, vilde der endnu kunne brygges en lille Bakterie-Toddy til hans Ære. Saa blev der holdt Gilde. Alle de smaa Indbyggere fik travlt, og Alt, hvad der kunde krybe og gaa, blev skrabet sammen for at spille Gutter om Bord i ny Bearbejdelse. Modige Unge paa halvtreds og livsledeløse Oldinge paa tyve kom mylrende til Fadet. De spiste Mudder-Aal, og de drak Slampamp, og alle var de slamkisteglade.

Spunsen blev tagen af Vinfadene. Men jo flere Spunser, der blev tagne af, desto mere Vand flød der i Talerne. Til sidst opdagedes det med Rædsel, at man var naaet mange bedrøvelige Fødder over dagligt Vande, og det vil dog sige Noget! Alt det gamle Brakvand, der nu i 25 Aar havde ligget gjemt bag Mudderet, kom piplende frem. Og stadig tog Vandgangen til. Frihavnens fineste og fornemste Støtter knak over som Pinde, ligefra oven og nedefter, fordi de ikke kunde retirere sig i Tide; Havnemesterens fastboltede Tvinge holdt dem fast i Kardusen, og forneden stod de indespændte i Mudderet. Fem officielle Digtere anstrængte sig for at redde Havnemesterens sidste Materialier; men de opnaaede kun at forøge Vandstanden. Saa ramlede Dæmningen sammen med et Brag; alle og enhver kunde kigge lige ind i Frihavnen, — og saa kom hele Ynkeligheden for en Dag. Indført Slam og indfødt Slam,

halvfordøjede Brokker af tyske Filosofer, duftende Selvros og slimende Galde, Vand foroven og Vand forneden, — det var Udbyttet af 25 Aars utrættelige Opfyldninger. Og det var de smaa Indbyggere selv, der ganske uopfordret havde vist det frem!

Som Aarsag til Gjennembruddet er det konstateret, at Frihavnen har været opført paa Kviksand. Men efterhaanden som de smaa Indbyggere saa sig nødsagede til at sænke Niveauet, kunde Kviksandet ikke frigjøre sig for de uhyrlige Vandmasser, hvormed det var blevet mættet gjennem 25 Aars Literatur, og der behøvedes derfor kun et ganske lille Skub for at faa Vandet til at vælde frem over alle Bredder. — Og nu svømmer de.

Der vil selvfølgelig blive gjort overmenneskelige Anstrængelser for at hindre nye Strømninger i at trænge ind og forplumre Mudderet. Det gjælder nu mere end nogensinde om at tilvejebringe de ca. 3000 Kroner, der er nødvendige for Havnemesteren til at dække over Følgerne af den sidste Vandpantomime. Den gamle Muddermaskine »Politiken« vil i den Anledning have at præstere det behørige Spalte-Fyld; ved at begaa sine sædvanlige Bukke vil det forhaabentlig kunne lykkes den at knibe sig igjennem. Man vil naturligvis heller ikke forsmaa at skaffe sig Fyldekalk fra Frilageret i Rømersgade, hvor der, som bekjendt, holdes Mudder *en gros*. Og samtidig hermed vil der blive gjort Forsøg paa at holde den anden lille Mudderpram, »København«, i Gang. Den vil passende kunne anvendes til at vælte sine Spande ud over alle Forbigaaende, naar Havnemesteren benytter sig af de kjendte, smaa Bagdøre, der betegnes ved den noget gaadefulde Indskrift: »2den gjennemsete Udgave!« Naar Mudderprammen har gjort sin Pligt, vil det være en let Sag at afskaffe den — og strø Sand paa.

Skulde Arbejdet ikke lykkes, er der Haab om, at man en Gang i næste Aarhundrede vil kunne tage fat paa en Frisk. Nu gaar'en foreløbig paa Pumperne.

Holger til Georg.

(Frit efter »Illustr. Tidende«.)

Min Haand — nej, væk med Haanden!
i ingen Virak træ'er jeg,
og ingen Nekrolog til
din Ære synger her jeg.

Jeg veed jo, at det kildred'
dig ind i Doktorrangen,
da jeg, den store Digter,
stod udenfor paa Gangen:

Ak! al den lækre Mad fik
jeg Synder ingen Part i, —
fordi at ingen, ingen
har været saa uartig!

Jeg skulde blot ha'e anet,
I endnu kan holde Gilde,
saa skulde nok jeg dyet mig;
men — n-n-n-u er det for silde! —

*

Se dog, hvor der gik Møl i
den laadne Panserskjorte,
som vi trak paa, den Gang vi
var størst iblandt smaa Sorte;

vi lo, saa »Gnavet« knaged',
og stived' op hinanden,
naar vi i fælles Vandgang
mod Bunden rendte Panden;

vi vidste nok, der var et
Par andre Folk i Staden, —
men, o, hvor fandt vi Styrke,
naar der var Sjov i Gaden! — —

*

Da fik Du andre Skygger,
end mig, at sætte Fart i;
saa gik jeg til Ostende, —
og saa blev jeg uvartig.

Hvordan? hvorfor? hvorlunde? —
de Folk har kjendt mig daarligt,
som troer, jeg no'et om no'et har
ment nogen Tid alvorligt;

og, mens Du frit bespistes,
jeg sulten stod bag Døren
og turde næppe stille
til Klø hos Inspektøren.

Jeg savnedes! thi, hvad der
end mellem os kan være,
saa er jeg dog i eders
Gebrüder-Bund den fjerde! — —

*

Velan! Du trænger, Bruder,
til gratis Mad og Fakler
i dette dumme Land, hvor
vi store Mænd er Stakler;

du trænger til at ryges:
men røg end dine Tropper,
og tømtes end din »Ilddrik«, —
saa nøjes jeg med Propper.

I Enrum vil med Proppen
jeg mig om Munden smøre, —
det er, som følte atter
din Haand jeg mig berøre!

og ene vil jeg lege,
at nu din Skaal jeg drikker,
indtil med stride Taarer
jeg paa min Gjærning ligger. — —

O, stat saa stille Vandrer!
min Skæbne ser Du klart i:
Der vanker ingen Mad, naar
man været har uvartig!!

Økonomi.

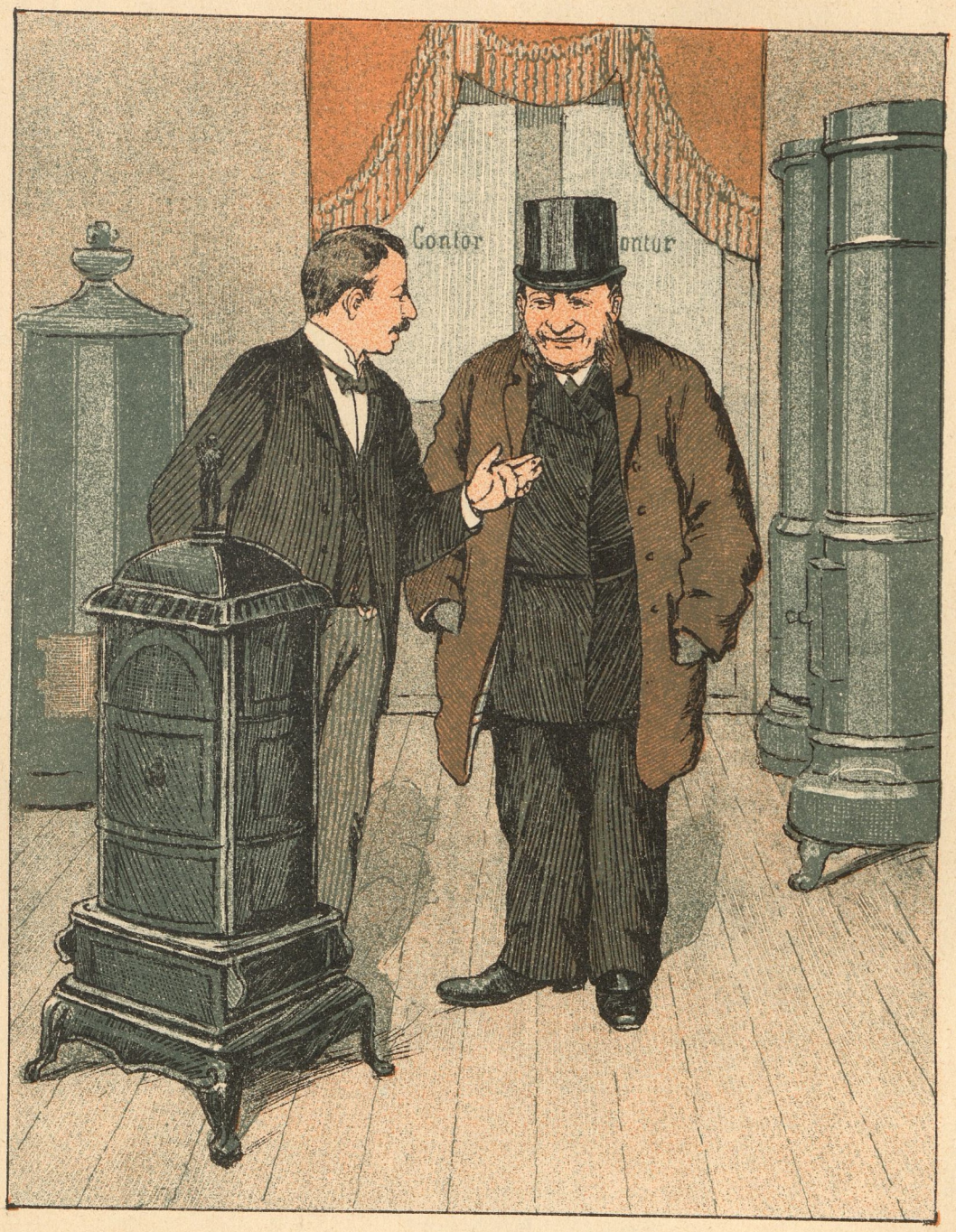

— Jeg vil dog raade. Dem til at kjøbe en Kakkelovn af denne Slags, for saa kan De spare det halve Brændsel.

— Lad mig saa hellere faa to af dem og spare det Hele.

God Fornøjelse.

— More mig! Lad os bare være her! Gaar Forretningen rigtig strygende, som den skulde, saa har jeg aldrig Tid til at more mig, og gaar den sløjt, som den plejer, hvor skal jeg saa faa Raad dertil?

Ved Flæskestegen.

Festdigt.

Frit efter Sganarel.

Tænk, om Brandes nu inte var født
Med sin egen Profil i Gesichtet
Og med Fødder, der minder om Digtet,
Som jeg selv har min Muse afnødt,
Saa var han maaske nu Konkurrent
Til Jens Busk, naar han Svin smelter sammen,
Og fik Andel i Slagtningen. — Ja, men
Det laa nu'nte for Brandes' Talent.

Havde Brandes slet inte gjort Sjov
Med al gammeldags kirkelig Gjøglen,
Men paa Frueplads ledt efter Nøglen
Med et mere diskret: Med Forlov?
Havde inte som Degn vi ham kjendt,
Der har hos Henning Jensen sagt Amen
Og ta'er »Troen« fra Publikum. — Ja, men
Det laa netop for Brandes' Talent.

Havde Brandes nu aldrig en Vej
Brudt for »Arbederbatallionen«,
Der gav Møde paa Brandesstationen
Ved den brandrøde St. Nikkelai,
Var, sgu, aldrig et Fakkelblus tændt,
Men smaa sorte, skjønt røde i Kammen,
Havde selv maattet ose her! — Ja, men
Det var noget for Brandes' Talent.

Havde Brandes ej virket i Nord,
Saa var inte her stiftet Organer,
Hvor den afdøde Brasilianer
Saa sig anholdt for Lampevejsmord;
Men saa havde nok hver Referent
Kun den nøgneste Sandhed sat sammen
Og serveret den ufarvet. — Ja, men
Det laa nu'nte for Brandes' Talent.

Og hvis Brandes i Højres Parti
Blot en Aandsfriheds Krog havde hittet,
Saa var her han kanske bleven smittet
Af vort Højreraks Angiveri;
Medens nu han som aandfuld Skribent
Har bevist baade tidlig og silde,
At Angivelse, selv af sin Kilde,
Det laa nu'nte for Brandes' Talent.

Illustreret Konversationslexikon.

B.

Babelstaarn. Se Retskrivningsspørgsmaalet.
Badeanstalt. Se Kloakudløb.
Badstuestræde. Se Halvasien.
Bagværk. Se Tournure.
Banebryder. Se Kolding Ruin.
Barfod. Se Korsgaard.
Barnum. Se Loyal Skinforhandler.
Bavian. Se Stamtavle.
Bavl. Se Folkethingstidende.
Begfakkel. Se Livsvarig Hædersgave.
Begplaster. Se Skomagersvendenes Fagforening.
Bekkasiner. Se Ulvedalen.
Bel Ami. Se Kriminalretten.
Bentheim. Se Kjøge Huskors.
Berg. Se Poulsen.
Bêtiser. Se Venstretaktik.
Bersærk. Se Skattenægter.
Beskedenhed. Se Overmenneske.
Bistrupsmiddag Se Skovudvisning.
Bjørnetjeneste. Se Fakkeltog.
Bjørnetrækker. Se Festmaaltid.
Bladfabrikant. Se Gutten-Berg.
Blasfemi. Se Pontoppidans Atlas.
Blodtørst. Se Socialdemokraten.
Blokade. Se »Demokraten«.
Blufærdighed. Se »Et Besøg«.
Blæksprutte. Se Frisindet Festdigter.
Blære. Se Folke-Høj-Skole-Elev.
Bløddyr. Se Liberal Høiremand.
Boaslange. Se Rejsegodtgjørelse.
Bohême. Se Moderne Literat.
Bondefanger. Se Andelsslagter.
Brandes. Se En Smavs i Koncertpalæet.
Broderkrig. Se Socialistkongres.
Brolægning. Se Nyboder.
Brummetur. Se Riffelrummel.
Buridans Æsel. Se Partiet Klein.
Bygningsinspektør. Se Det elektriske Lysanlæg.
Børne-Ven. Se Georg Brandes.

Den næsthøjeste Oplysning.

(Smedemester Madsen med Kone og deres nykonfirmerede Datter Diderikke er kommen ud at se paa Fakkeltoget til Georg Brandes.

Madsen. Kom nu her, saa skal I se Løjer. Naar vi bare ku' faa den lille Stodent der til at gaa af Vejen, saa var sgu Udsigten møjet go'. La' vos prøve paa det. Undskyld, min Herre, men her er nogen Damer, som gjerne sku' ha' Stadsen og se. (Studenten flytter sig). Tak ska' De ha'.

Mad. Madsen. Tak, det va' dajlig. Hør, hvem er dette hersens egentlig til Ære for?

Madsen. Jeg tror sgu nok, det er en eller anden Degtertamp. Det er vel Sjandorf eller Drakmand eller saaden en Knop. Men det veed vist Stodenten. Pst! De der, ka' D'ikke sige vos, hva' de' er for en Rad, som at de gjør saadan en Blæst for? — Naa, saa det er Georg Brandes. Det er Georg Brandes, Mutter.

Mad. Madsen. Hvor mon det er, at han skriver?

Diderikke. Det er sandsynligvis i »Familie-Sjenalen«.

Madsen. Ja, det er 'et nok. Det var nu dumt, for der var to af Svendene paa Værkstedet, der sku' med i Toget. Jeg ku' ha' sport dem ad. De maa sgu da vel vide det, sku' man synnes.

Diderikke. Ja, det er ikke sagt, Fatter. De er nu ikke videre dannige. De ka'tte gudtere det æstetigste.

Madsen. Det ska' Du sgu ikke sige. De er da næsten li'saa dannige som je' selv. Men det er jo ikke Enhver, der har faaet saadan en Opdravelse som Du.

Mad. Madsen. Det maa liegodt være en svær Ære at faa saadan et Faggeltov.

Madsen. Aa Skidt, Mutter! man har da før set, at nogen afdøde Degtersnuder har faaet det, som nu han, den gamle afdøde Holdberg, der sitter udenfor det Kongelige. Saa maa de levende da være møjet nærmere te 'et, sku' man tro.

Mad. Madsen. Hvor mon nu han ka' være henne, ham Manden, som det er til Ære for.

Madsen. Han ska' naturlevis selv gaa i Spidsen af Tovet. Det ka' Du da nok tænke.

Diderikke. Næ, Faer, der har staaet i »Socialen«, at han sidder og spiser i Koncærtpalæumet.

Madsen. Spiser han i Koncerdpalæumet? Jamen saa maa det jo være en Mosekker.

Diderikke. Det hedder ikke en Mosekker, det hedder egentlig en Mosaikker, men man kan ogsaa godt sige f. Ex. Musækker i daglig Tale.

Madsen. Jeg er sgu lige glad, hvad det hedder. Men jeg tror liegodt, at denne hersens Georg, det er en af de Spillekantere, der didrigerer om Sommeren i Tiveli.

Diderikke. Næ, Fa'er, det er jo Lomby.

Madsen. Ja Lomby er der osse. Det ved je' møjet godt. Men Georg er der Pinedød osse. Det er jo han, som at Fregatten er opkaldt etter.

Mad. Madsen. Vi ka' jo spøre Stodenten ad.

Madsen. Det ka' vi sgu osse. Det er dog immervæk Dig, der hitter paa Redseltaterne, Mutter. Med Faalov aa spørre: denne hersens Dævel, som de laver Faggeltov for, er det inte han, der didrigerer ude i Tiveli om Sommeren ved Hammenikorsjesteret? Hvadbehaver? Er det en Kridtiker? Det er han, der skriver Kridtiker i »Socialen«, Mutter.

Diderikke. Gud, er det det? De' var da øndi. Saa maa det altsaa være ham, der skriver om Nasjenaltheatret, som at de kalder det Kongelige.

Madsen. Øjterpe-Theatret, hedder det. Saa kan Du se, jeg hade dov Ret. Jeg vidste nok, at han havde noget med saadan noget Gøgleri at gjøre. Og Tiveli og Nasjenal, det kommer dov omtrent ud paa et. Det er en Skam, at den Mand inte stiller sig til Folkethinget.

Mad. Madsen. Ja, men nu kan han jo komme ind i Borrerepræsangsionen.

Madsen. Ja, nu ska' jo Kvinderne ha'e Valgret, naar de da inte er gifte.

Mad. Madsen. Hvorfor maa de inte være gift, Fatter?

Madsen. Jo, for naar at de er gift, saa kjender de Mandfolkene for godt, og saa vil de inte stemme paa dem. Naa, jeg tror nu alligevel, at jeg vil blive ved at stemme paa Hørdum, selv om denne Lomby eller Brandessen, hvad han nu hedder, sku' falde paa at stelle sig. Naa, der er de med han. Nu skal I bare se Løjer.

(Fakkeltoget drager forbi).

Hør veed I hvad, nu maa I raave Hurra, naar Svenderne fra Værksteddet kommer forbi. Det er da det mindste, de kan have for deres Ulejlighed. Saa, der har vi dem. Nu maa I raave. Hurra! Hurra! — — — —

Det var da et nydeligt Syn, det er vist. Jeg ka' nu alligevel inte begrive, hvorved han denne her — naa ja, det er jo lige møjet, hva' han hedder, har gjort sig fortjent til det. Men nydeligt var 'et Faenedeme, og det er sgu pænt af Magistraten at arrensjerre det. Naa, la' vos nu komme hjem. (Idet de gaar) Jeg kan ligegodt ikke vide, hvad Svendene fra Værksteddet faar for at gaa med til det. Det kan sgu godt være, at jeg kan knappe dem lidt af i Davlønnen for 'et. Saa har man dog nogen Fordel a 'et.

Hr. Bergs Saga.

Hr. Berg er vendt tilbage,
Mironton, mironton, mirontaine!
Hr, Berg er vendt tilbage
Til alle sine Mænd.
:| Der er kun Faa igjen, |:
Men Ingen af dem klage,
Nej, der er Spark og Spænd!

Han drog til Badesteder — Mironton!
Han var saa tyk og fed.
:| Men i sit Ansigts Sved |:
Han hviden Lintøj væder
Og sætter Vægten ned.

Og med Figur den ranke — Mironton!
Han vendte hid igjen
:| Som nyfødt Ungersvend |:
Saa frisk i Sind og Tanke
Til alle sine Mænd.

Se, Formand blev han ikke — Mironton!
I vores Folkething.
:| Men Hørup, Busk og Bing |:
De danner med en Klike
Om ham en samlet Ring.

At se med Smil paa Kinden — Mironton!
I lysegraa Habit
:| Ham gaa med lette Skridt |:
Foruden og forinden —
Ja, det gi'er Appetit.

Og i de høje Haller — Mironton!
Der lyder alt hans Røst.
:| Med vanlig Liv og Lyst, |:
Den gjalder med Rabalder
Til sine Venners Trøst.

Alt i Forsikringsloven — Mironton!
Han »bessermachet« har.
:| Han er saa snild og snar, |:
Saa dristig og forvoven
Og superklog og klar.

Dog derved ej det bliver — Mironton!
Det vide vi saa godt.
:| I Stort saavel som Smaat |:
Han taler og han skriver
Som flittig Rumlepot.

I »Venstrebladet« Talen — Mironton!
Til Menigmand udfor.
:| Der faar det hele Kor |:
Fra Venstregeneralen
Parolens vise Ord.

Der er det, han profeter — Mironton!
Ret som en Brahmagud:
:| Dekreter sendes ud, |:
Og ve hver Luskepeter,
Der sveg Profetens Bud!

Hr. Berg er vendt tilbage — Mironton!
Og Vennerne de flage,
De Store som de Smaa.
Og han er ovenpaa;
Han let og lysegraa
Vil Dyrendalen drage,
Det kan De bande paa!

Hermed følger et illustreret Annonce-Tillæg.

Endelig!

Den glade Søgut skal igjen
En bitter Kalk for Retten drikke.

Man ser, at selv den »smukke Ven«
Har sine stygge Øjeblikke.

DUNGI udgaar hver Torsdag. Pris 2 Kroner Kvartalet. (Enkelte Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle kongl. Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor, Kjøbenhavn, Kronprinsessegade 34.

Mapper og Pragtbind til Bladet: 2 Kr.

Redigeret af Angelo Haase, udgivet af og trykt hos C. Simonsen i Kjøbenhavn.

1891. Torsdagen den 5. November. Nr. 45.

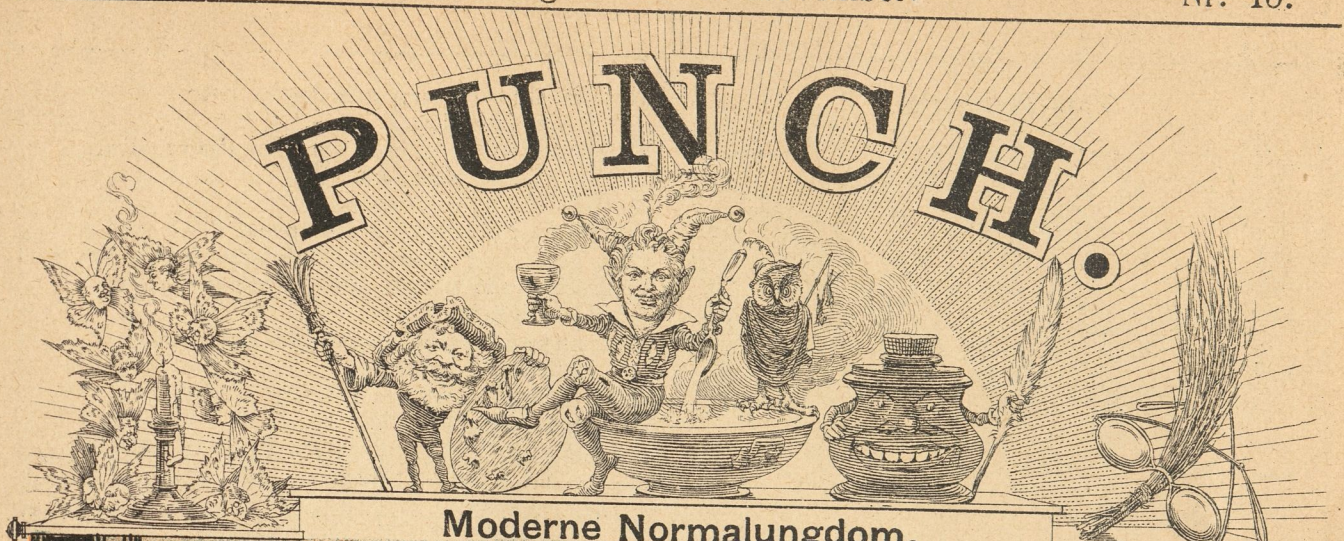

Moderne Normalungdom.

— Se nu at faa Frakken af, Peter, og tag saa fat paa dine Lektier!
— Nej, Moder! Nu er jeg træt; 5 Timer i Skole, 3 Timer til Dans! 8 Timer er Normalarbejdsdag. Saa læser jeg ikke Lektier.

Tids-Skiftinger.

Den nylig begyndte Lovgiverserie
Forkortet blev med en Skiftedagsferie,
Hvori selv de, som stærkest sig viste
Til skarp Protest,
Drog hjem for at vælge de nye Koste,
Som fejer bedst.
En Overenskomst de her maa stifte
Og gaa paa Akkord,
Skjønt saadant var ellers en evig Tort;
Men Tiderne skifte!

Med Oppositionen er sket en Forvandling
Fra den Tid, den vedtog: »Ingen Forhandling
Med Højrekrapylet eller Ministrene!
Dem maa vi ha'e væk!«
Den Gang var hver Ordfører hed og gnistrende
I hvert et Kvæk;
Men nu kan selv paa Forhandling med Gifte
Man faa dem med;
Vel holder de Taler paa selvsamme Sted,
Men — Tiderne skifte.

Endnu kan mindes særdeles tydeligt,
At En og Anden fandt det »modbydeligt«
At skulle forhandle med »liberale«
Som salig Hall,
Ja, teede sig overfor Klein som gale,
Men talende Tal;
Dog nu har de opgivet rent at pifte
Ad Estrup saagar,
Og ind deres Pibe de stukket har!
— Ja, Tiderne skifte!

I Grunden er ogsaa det ganske forlystende
At tænke paa den Million af trøstende
Tirader til »Vælgerfolket«: at Sejren
Var nær og vis.
Hermed slog Styrken i Venstrelejren
Sig glatvæk tilfreds.

Nu tør med Palmen nok ingen vifte
I Venstres Lag!
Her lyder kun Suk for dets »haabløse« Sag.
— Ja, Tiderne skifte.

Og Pingel, der levede aabenbart i
Den Tanke, at, blot man var brav »uvardig«
I Munden, saa havde man »Revolutionen«,
Med Kraftord kom,
Men glemte dog ej at salvere Personen
Mod Lov og Dom.
Nu træder han frem for ærlig at skrifte,
Hvad længst vi har vidst,
At det var kun Humbug fra først til sidst!
— Ja, Tiderne skifte.

Manden, der drog ud for at lære Frygt at kjende.

Et grimmigt Eventyr.

Der var engang en Mand, der hed Victorinus. Der er ogsaa dem, der kalder ham det ærede Medlem for Aarhus's 2den, men det holder han ikke længere rigtig af at høre. I hans Velmagtsdage troede baade han selv og mange Andre, at han var en stor Mand, fordi han var noget med »Over«. Han var nemlig Overlærer. Men Overmenneske var han dog ikke, skjønt han havde en Rem af Huden; og Remmen var oven i Kjøbet af Mundlæder.

Der var ikke den Ting i Verden, som han gjøs tilbage for, og det var han meget bedrøvet over. Saa kom der en Dag en Klokker i Besøg. — »Vil Du lære at gyse?« sagde Klokkeren, »saa følg bare med mig op i Bogø Kirketaarn, naar jeg ringer Tolv for Højrerakket!« Og det gjorde han.

I Glughullet stod der et Spøgelse. — »Det er Provisoriet!« sagde Klokkeren og rystede, saa at Knæerne klinkede. — »Sikke Sjov!« sagde Overlæreren; »skal vi saa lege Revolution?« — I det samme trak han sit Mundlæ'er og svingede det, saa at hele Taarnet dirrede. Han fortalte om Juli-Revolutionen, og det baade forfra og bagfra, og tilsidst saae det grangivelig ud, som om det provisoriske Spøgelse trillede ned og slog sig i Stykker. Men det var bare Rummel og Blændværk, for Spøgelset levede mange Aar endnu; men, da Overlæreren kom hjem til Skolen, fik han udleveret et Stykke graat Papir med Tilbehør. — »Det er da ikke noget at gyse for,« sagde han; »nu gaar jeg ud at lære Frygt at kjende!« Saa puttede han en Riffel i Baglommen, og saa gik han.

Han kom til et Sted, hvor syv Ministre sad og syede nye Klæder til Spøgelset; men de lod, som om de slet ikke saae ham. — »Jeg skal nok holde Jer til Ilden!« sagde Overlæreren; »der skal mere end Syv til, for at faa mig til at gyse.« Saa tændte han en Bavn. — »Det skal forestille en Revolution,« oplyste han og svingede med Mundlæ'eret for at gjøre Blæst, saa at Ilden kunde flamme op. Men Alt, hvad han sled, kunde han ikke faa den mere end til at ose, og de syv Ministre sad ganske rolige og syede videre. — »Ja, ja!« sagde han. »Naar I ikke bryder jer om det, saa kan I jo blive siddende!« Og saa gik han videre.

»Bare jeg dog kunde gyse! — Bare jeg dog kunde gyse!« sukkede han. Saa kom han til et forfaldent Slot. Det laa i Boheme-Land, og der stod rød Røg op af Skorstenen. Overlæreren kunde tydelig lugte, at der blev kogt

Hvidløg til Aftensmaden. »Der maa jeg ind,» sagde han, »saa kan jeg da lære Frygt at kjende!« — »Ja, kan Du, nære Dig i det Slot,« sagde Manden, der sad ved Indgangen og samlede Statsunderstøttelser ind til Beboerne, »saa bli'er Du udnævnt til Alt, hvad der duer i Norden og kan faa li'esaa mange frigjorte Kvinder til Kjærester, som Du peger paa!« Men den tapre Overlærer gik lige ind i Stuen og tændte Revolutionsbaal midt paa Gulvet.

»Wai! Wai! hvor vi fryser!« skreg det pludselig fra en Krog, og to smaa Sorte kom hoppende hen til Ilden. »Skal vi spille højt Spil, smukke Ven?« foreslog de; »den, der taber, betaler Mulkten.« — »Ja nok,« sagde Overlæreren; men i det samme surrede han dem saa fast med sit Mundlæ'er, at de skreg ved det. »Nu har jeg set Jer paa Fingrene!« sagde han. Men fra alle Sider kom smaa Sorte mylrende; de trampede paa hans Ild, saa Revolutionen igjen gik op i Røg, de peb i Fingrene, og de gjorde et farligt Spektakel. Men han daskede til dem med Mundlæ'eret, saa at de foer hvinende til alle Sider og gjorde den ene Vandgang efter den anden. Saa gik han rolig i Seng og trak Dynen op over Ørene; men Sengen gav sig til at kjøre rundt med ham, for den var smurt med store Ord og fedt Flæsk, op ad Trapper og ned ad Trapper, ind ad Døre og ud ad Døre. — »Jeg kjører fast,« raabte han, »jeg kjører fast!« Og saa kjørte han fast.

Det var den første Nat; men endnu havde han ikke lært at gyse.

Den næste Nat kom der pludselig en halv Mand dumpende ned fra Loftet. Fødderne var noget brede, men de var ogsaa indrettede til at smutte udenom, naar bare Nogen nævnede Ordet »Fædrelanderi«. Lidt efter kom den anden Halvdel; den havde Børnehoved og Martyrglorie, men da Delene blev sat sammen, var det Lucifer i egen Person. Han blæste i et Horn og kaldte paa Mænd, og strax kom der en Flok røde Kegler ind med Fakler i Hænderne og Dødningehoveder. — »Nu stritter vi efter Tankelig!« sagde de. — »Jeg er med!« sagde Overlæreren og svippede med Mundlæ'eret. Men han slog lutter Skæve, og kunde endda ikke gyse.

Saa bar Mændene en Ligkiste ind i Stuen. Den var af Avispapir, og i Kisten laa de sidste Levninger af en salig Venstrefordærver. Han havde Strimer paa Ryggen og stønnede som en vandrende Lirekasse. — »Du er saa kold,« sagde Overlæreren; »det er nok bedst, jeg varmer dig!« Saa brugte han Mundlæ'eret, det flittigste han kunde; men Venstrefordærveren rejste sig op i Kisten og raabte: »Nu kvæler jeg dig med en Leder!« Men Overlæreren kunde stadig ikke gyse.

Til sidst traadte en vældig Kæmpe ind, saa høj som et Enhedsmærke og saa bred som en Folkepande. — »God Dag, Mahdi!« sagde Overlæreren. »Du er nok bleven forfremmet, siden Du var Klokker! Skal vi prøve Kræfter?« — »Lad gaa,« svarede Mahdien. »Jeg kan ramme en Pæl gjennem mine egne Ord, li'e saa ofte det forlanges, saa at de bli'er saa flade som en Blegdam!« — »Ja, men jeg kan ramme en Piece gjennem Livet paa dig!« sagde Overlæreren.

Saa udstødte baade Lucifer og Keglerne og Venstrefordærveren og Mahdien et saa aandsfrit Hyl, at alle Mure i Omegnen, ligefra Badstuestræde og til Integade, gav sig til at ryste af Skræk. Lige lidt hjalp det; Overlæreren havde endnu ikke lært Frygt at kjende.

Men, da han bagefter laa og sov den Retfærdiges Søvn paa sin Piece, drømte han, at alle hans gamle Vandgange kom vældende ned over ham. Og de var fulde af' døde Torsk, der sprællede og kravlede og nappede ham baade indvendig og udvendig. — Saa vaagnede han med et Skrig —

For nu havde Victorinus lært at gyse.

Panik.

Et Digt.

Den var fuld — Salonen.
Af Snobber kun føje;
ellers kun alt, hvad der dør i Norden. —
For der var Ligskue.
Han — Liget — maatte ha'e dem —
Pengene,
for naar *Charon* gaa til Finland
med Lig i Lasten.

Aa — for et Kunstner-Kobbel;
Æble-Sidses Skjald, agende frem for Krapylet
paa Thalias Gumpekærre,
og Genierne Marx og Broch-Nansen
hængende udenom —
som Graahimle.
Og de spillede — Skuespillerne —
med et glemt Lag Sminke,
og der kom Bud fra Mennesker —
saadan spillede de.
Og de læste — Digterne —
Aa, — for Pinsel!
Og Liget læste — han ogsaa,
og Publikum, stønnede *under Aaget* —
saadan læste han.

Men hvem spillede Oswald?
gjorde Liget? — Nej! —
Lindberg;
for han kan ogsaa være det — affekteret.
Men naar en Anden,
kommer her og vil være *Genganger*, —
hvad har jeg saa, at være død for?

»Solen! — Solen!« — raabte han —
og det ganske Hus, forstod
at det var mig — han kaldte paa.
Og, saa kom det — —
Solstikket.

I Ho'edet paa en Herre.

Æblesidse — Holger — Lindberg —
Og Liget, der læste, —
mindre kan Mand fælde.
»Brand! Brand!» — lød Raabet over Salen, —
for Lidelse, det var! —
Saa vidt var jeg altsaa kommen — —
de troede. at Liget skulde brændes!!

Min Vandgang — blev en Brandgang!
men som en Brand i Næsen,
drager jeg nu til Søernes Land —
og til nye Vandgange. — —

Dette Digt være mit Gravminde.

Midlertidig hjemsendt.

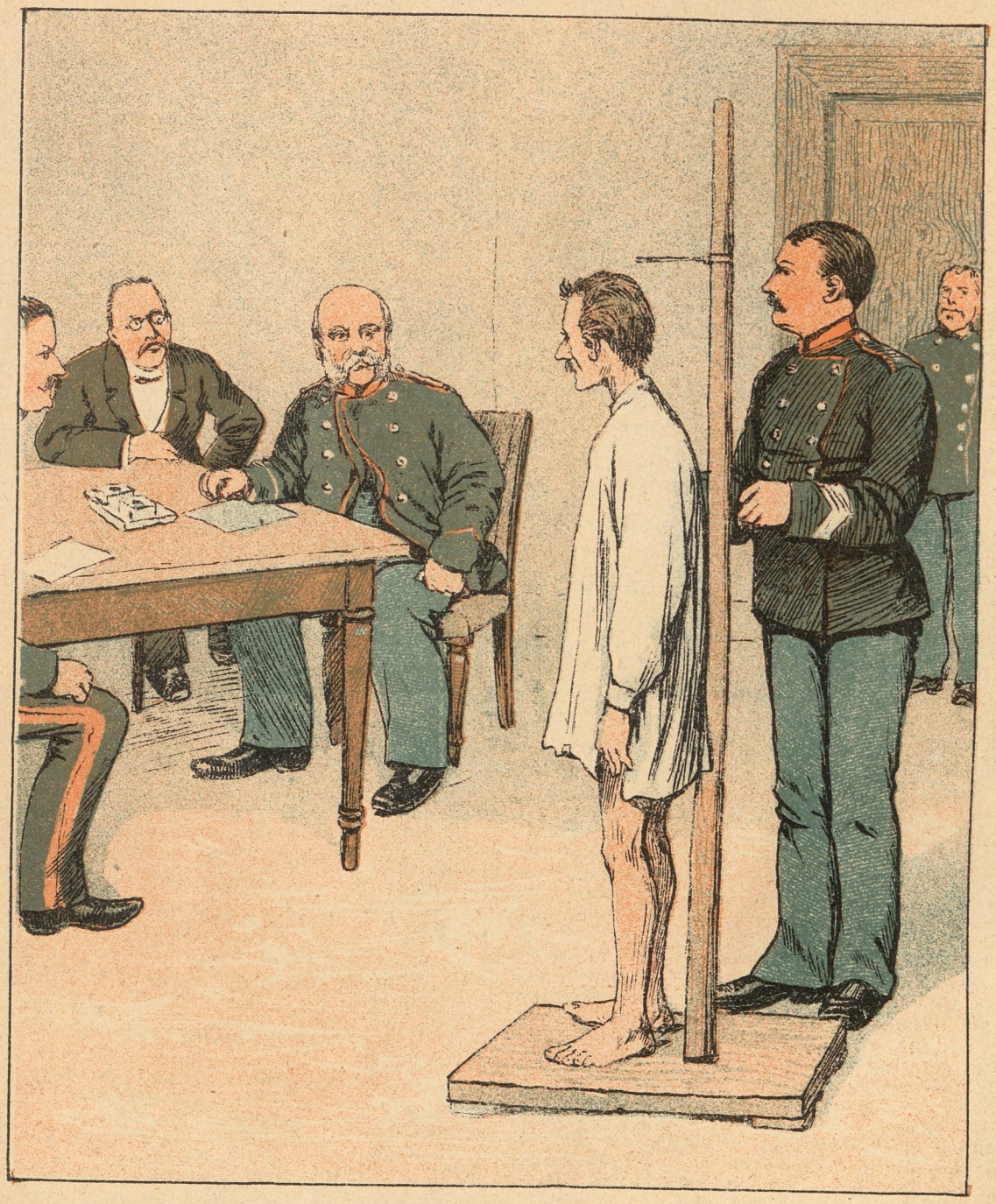

Underofficer: Højden 61½ Tomme!
Sessionschef: Men De maalte jo godt 62 Tommer, da De var her i Fjor.
Værnepligtig: Ja, det gjorde jeg nok!
Sessionschef: Vil De saa gaa hjem og komme igjen næste Aar, hvis der da er noget tilbage af Dem?

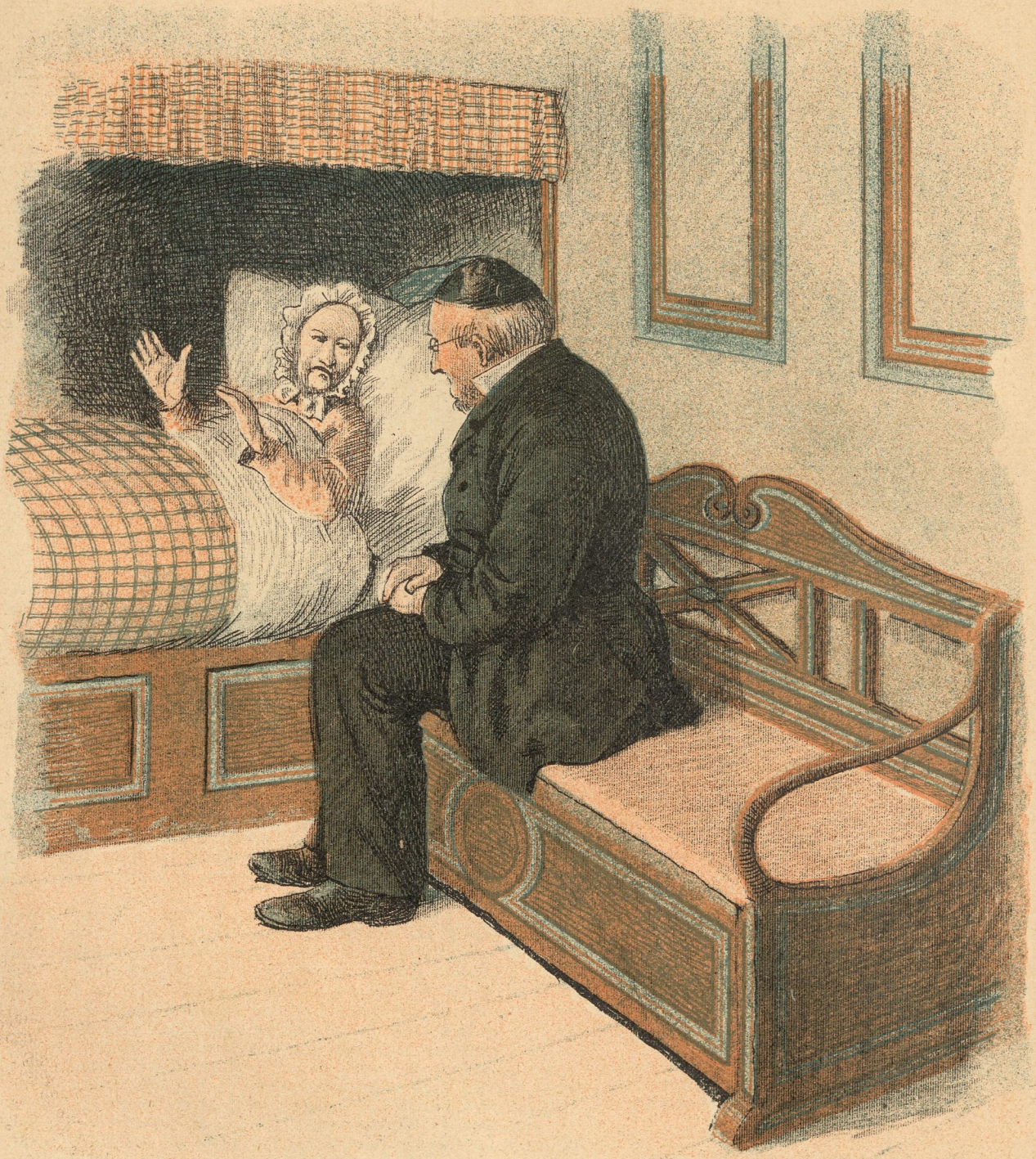

En Opgjørelse.

— Naa, Maren, har De nu tænkt paa, før De dør, at faa Deres Regnskab gjort op?
— Jøsses dow! — Jow, Hr. Pastor; je vej nok, je skylder Dem fire Kruner!

En varm Lyriker.

Hr. Skamdrup kasted' Runer over Spange,
Som Georg Brandes over skulde gange;
Saa sang han om Krapylet
I Højres Krybily,
Mens Integade hyled'
Af Fryd i vilden Sky.
Fagre Ord fryded' Georgs Hjerte
Og den Flok, som lod ham beværte
Ganske frit.

Han sang om Højres Drage midt i Sumpen,
Hvor St. Georg har traadt den djærvt paa Gumpen,
Samt om de mange »Trælle«,
Som her »stavnsbundne« gaa,
Men som med Skam at mælde
Paa Knæ dog aldrig laa
For Georgses frie Aand at hædre,
Skjønt han tidt haaned' deres Fædre-
landeri.

Men, selv om Søndagsfesten var en go' Da',
Der kom en Dag med Spegesild og Soda,
Hvor Skæbnen fæl og lumpen
Udslukte Festens Blus,
Og Skamdrup blev paa Gumpen
Traadt af Borchsenius.
Faktum var, at til Æblesidse
Skulde han heller skrevet disse
Favre Ord.

Saa maatte Skamdrup tilstaa pænt, at Stilen
Sin Varme fik fra Sammen-Smelte-Diglen,
Hvori han højst gelinde
Har lutret Harpens Streng,
Han anslog for hver Inte-
Og Romersgadedreng.
Derfra skrev sig hans Pegasus farlige
Spring fra St. Georg til den skinbarlige
Lucifer.

Men, Herre Gud, vi Andre ikke græder,
Fordi han Brandes gjør til Gumpetræder.
Lad være, det befandtes,
At Lignelsen var plat,
Med Fødderne hos Brandes
Den harmonered' glat,
Derfor fandt Doktorens »Lyrik« sin
Rette Plads, hvor St. Georg fik sin
Varme Mad.

Evropæisk Rundsjov.

Oktober 1891.

Der var, som Napoleon den Tredje meget rigtig bemærkede, smaa sorte Punkter paa Evropæernes Horizont strax ved Maanedens Begyndelse, baade paa Grund af den fransk-russiske Alliance og fordi den danske Rigsdag havde begyndt en ny ordentlig Samling. Hvad der særlig foruroligede Gemytligheden, var, at Berg, som ellers ikke hørte til de fraværende, denne Gang ikke havde udbragt noget »Grundloven leve«, men var draget ned til de frie Sveitsere for at rejse dem til en fortvivlet Kamp mod Provisoriet. Der gik endogsaa et almindeligt Rygte paa Børstidendens Kontor, at Digteren Sofus Schandorph havde bedet Fanden raspe sig paa, at han nok i den Anledning skulde skrive en Krigssang med Overskrift »Til Vaaben«, hvis det lykkedes Berg at opdrive det fornødne Antal Schweitzerbittere til at mobilisere alle ni Muser med; men heldigvis indtraadte i de samme Dage en pludselig og uventet Prisstigning paa bajersk Øl, og skjønt Bryggerne appellerede baade til Bajers Voldgift og Nevtralitet, opnaaede de kun at faa Prisen paa Sukker nedsat med diverse Øre pr. Pund. Da det tillige viste sig, at Vintapperne med gammel nordisk Vintapperhed hellere end at underkaste sig den forlængst afskaffede Vandprøve vilde give det brændende Etikettespørgsmaal en ny »Facon«, besluttede Avtoriteterne viselig at henvise Spørgsmaalet til Undersøgelse af den nye Retskrivningskommission. Desværre trak det op til et Brud mellem Chili og Kabinettet i Washington tiltrods for, at Bjørnstjerne Bjørnson allerede i Fjor havde afgjort alle fremtidige amerikanske Konflikter i Mindelighed, og da der tillige skete et Brud paa Dæmningen ved den nye Frihavn, indsaa de evropæiske Stormagter, at der maatte gribes til overordentlige Forholdsregler for at sikre »Freden« et anstændigt Kvartalskifte. Der blev derfor foranstaltet en almindelig evropæisk Koncert i Koncertpalæet, hvor den noksom bekjendte Doktor Georg Brandes modtog en Deputation fra Slagterboderne ved Nikolaj Taarn, og efterat den i Omegnen af Sorø velbekjendte Æblesidserone, Dr. Sofus Schandorph, havde stemplet alle Antibrandessianere som »stavnsbundne Trælle«, i Modsætning til Brandes, der hører til et Folkefærd, som nok ikke er stavnsbundet andre Steder end i Læderstræde, men dog lader som hjemme alle Vegne, afbrændtes et større Glædesblus af bare Jødebeg.

Imidlertid viste det sig, at de forskjellige Retter ogsaa havde deres Gang andre Steder i Evropa. Saaledes skete det, at »Aftenbladet«s Redaktør for Højesteret maatte give en Forestilling til fordoblet Pris for at have glemt et lille »t« i Ordet »smitter«, hvorved det viste sig, at det kan have sine Betænkeligheder at servere Aftenbladets Publikum dets sædvanlige Vrøvl uden »T«; men, da samtidig hermed den foruroligende Efterretning, at Johan Knudsen havde kjøbt afdøde Herman Bangs Bo, viste sig at bero paa en Navneforvexling, havde den omtalte Prisstigning dog ingen videre Indflydelse paa Verdensmarkedet, og, da der omsider indløb den beroligende Efterretning fra Dublin, at Irlænderne havde mørbanket deres egen Dillon, som havde ladet sig følge hjem af Balfours Gendarmer, og de af Je. K. Lauridsen anpriste »irske Tilstande« saaledes atter var blevne normale, bedredes de evropæiske Forhold hurtig saa meget, at endogsaa Kongens Foged kunde tænke paa for en Gangs Skyld at tage sig en normal Arbejdsdag.

Tømmermænd,

eller

En Digter i sit Arbejdsværelse.

Kabinets-Billede.

(Digterens Arbejdsværelse. Paa Skrivebordet Metalsvinet fra Florents, paa Væggene Prospekter fra Swinemünde. Paa Bordet tømte Sodavands-Sifoner og Skelettet af en Spegesild).

Digteren (med koldt Omslag om Hovedet): Naa, nu skulde jeg nok se til at digte. Lad mig nu se, hvor har jeg Remedierne? Priskuranten over Farvetinter fra Stellings Farvehandel — Konversationslexikonet — Christiansens »Gadesproget« — her har vi det. Lad os saa se. (skriver) »Til Georg Br« — — nej, det er sgu sandt, den har jeg skrevet en Gang — den skal vi F. g. m. ikke have mere af. Jeg kan ikke faa den ud af Hovedet. Det er ogsaa den forbandede Punchs Skyld! ja, det vil sige: ikke den, som man taber Processer imod, men den rigtige, den fugtige — den, som Arbejderne fik Lov at se paa, at vi Andre drak i Koncertpalæet. — Naa, nu skal vi digte. (skriver). »Hen over de guliggrønne Marker, der F. g. m. laa i brunrødt Flimmer af violetokkerfarvede Farvetinter som et Stillebensstykke af Georg Brandes i Koncertpalæet, medens Snogene paa Møddingen — —« Saa, der har vi det igjen. Det Festmaaltid bliver mit Carl Behrens's — eller hvad jeg vilde sige: Carl den Førstes Hoved — Carl Behrens's gjør sgu ingen Fortræd. Det er igjen den Punch. Sludder, jeg læser jo ikke »Punch«. Men hvad F. kan det for Resten nytte, at jeg ikke læser det? Jeg ærgrer mig altid mest over de Blade, jeg ikke læser. Jeg læser kun de Blade, der roser mig. De andre er Snoge, er de. De er Krapyl, er de. Saa snart jeg har set i et Blad, at det ikke har rost mig, saa læser jeg det ikke. Og, naar jeg endelig en Gang ikke kan lade være at læse dem, fordi jeg faar dem sendende ind ad Døren, saa sender jeg dem ulæst tilbage. — Saa, nu skal der F. g. m. digtes. (skriver). »Gaardmand Hans Mikkelsen, den Somikkel, stod Kraft stejle mig« — det lyder godt — »paa sin Mødding med den brede« — — her maa vi have et uartigt Ord — — Tja, vi kunde jo sgu egentlig bruge det fra Brandesfesten — det er der sgu ingen, der husker mere — — (skriver) »med den brede Gump, som Borchsenius i Morgenbladet har taget Forargelse — —«. Saa for Pokker, der er det igjen! Det er nu ogsaa forbandet med den Borchsenius. Ham kan jeg ikke lade være at læse. Herre Gud, jeg er jo dog i Grunden saadan en rar skikkelig Fyr, hvorfor skal han saa falde over mig? Man kan da ikke være alsidig overvejende, modificerende-restringerende, naar man skriver Lyrik. Naar bare det med Gumpen er lykkedes kunstnerisk, saa er det virkelig ikke Noget at gjøre Ophævelser over. Se, om »Politiken« er bleven forarget! Se, om Peter Nansen rødmede! Om det saa er »København«, saa har det ikke følt sig det mindste stødt! Der er ingen Tvivl om, at det virkelig var en overmaade pæn og dannet Sang. Naar man ser bort fra de mere lyriske Steder, saa kunde den F. g. m. godt bruges til Konfirmationssang for en ung Pige. Og Herre Gud — vi skriver jo dog ikke for Skolebørn, for det ukonfirmerede Standpunkt, som min Ven Eedvard siger. *Non scholæ sed aquavitæ discimus*, som den gamle latinske Digter Madvig siger. Man maa da vise, at man kan sine Klassikere.

Nu har jeg en Ide! Jeg vil skrive et aabent Brev til min gamle Ven — min kjære, gamle Ven Borchsenius. Det ser flot ud med saadan et aabent Brev. Det minder om Kejser Vilhelm. Saa kan jeg med det samme faa Lejlighed til at skjælde de Andre ud, dem, som jeg ikke læser. — Aa, den forbandede Punch — Ja, det vil sige den fra Koncertpalæet. Den dunker saadan i Hovedet — Lad os nu se, hvad vi kan finde paa at kalde dem, de Svinepelse. — Svinepelse? Nej, det duer ikke. Det var et rigtig morsomt Ord i sin Tid, men nu er det blevet for gammelt. Somikler? Nej, det er F. g. m. ogsaa for forslidt. Kunde man ikke kalde dem Generalavditører, saadan som Brandes kaldte Stephensen? Georg er jo dog et godt Hoved — meget bedre end jeg, i alt Fald, naar jeg har faaet Punch i mit, saa, naar han kan bruge det, saa kan jeg vel ogsaa. Nej, nu har jeg det! De skal sgu ikke saa højt op i Rangforordningen, de Børster. Jeg kalder dem uden videre »andre Sekretærer«. Det er der sgu Ingen, der forstaar, heller ikke jeg selv, men det er nyt, det er originalt. Det er sgu morsomt! (dypper sit Hoved i Vandfadet og skriver løs).

„Af megen Tale —!"

Her var det Skik fra Arilds Tid,
En Skik, som Alle anbefalte,
Der ej var blottet helt for Vid,
At Folk helst tænkte, før de talte.
Man ynded' ikke megen Snak,
Hvor der var ofte Løgn og Pral i;
Som oftest fik kun Skam til Tak
Den, der var altfor snakkesalig.

Men Tiden skred. Veltalenhed
Og Skrivekunsten kom til Ære.
Nu snakkede man op og ned
Og skrev om, hvad det skulde være.
Da blev det set, men ak! for sent,
At de, der allerhøjest galte,
De kunde neppe skrive rent
Og tænkte sjeldent, før de talte.

Man saa det Særsyn, at en Flok,
Der knap var krøben ud af Ægget,
Blev Journalister som en Sok,
Der op og ned ad Vægge præked'.
Hvad hjalp det vel at Hr. Oscar,
At Helge og at Ove Rode
Fik kriminelt et Honorar
Paa Grund af deres Snakkeho'ede?

Thi det var ikke blot de Smaa
I »København«, der løb grassate,
Nej, mange voxne Folk man saa
Som rene Pattebørn at prate.
Læg Mærke til en Schandorphs Hyl!
Det klinger ganske godt tilvisse,
Naar han har sunget om »Krapyl«
Og har læst op om »Æblesidse«.

Se ham der nylig blev belyst
Af disse petroløse Fakler,
Som tidt har skræmmet og har kyst
En Del ideforladte Stakler.
Han blev betragtet som Profet,
Der nye Evangelier bragte,
Og hvor har man dog ikke leet,
Saasnart han løj sig fra det sagte!

Uheldig den, hvem Munden løb
Helt tummelumsk saavel som Pennen,
Der senere til Korset krøb
I Kraft af mere klar Erkjenden.
Se Pingel, der som en Gigant
Vil stable Pelion paa Ossa,
Og som, da Illusionen svandt,
Maa gaa bodfærdig til Canossa!

Det er til alle Tider sket,
At der var Folk, der vare gale,
Der er til alle Tider set
Ret megen overflødig Tale.
Den, der vil fries for Ak og Veer,
Han bør bestandig vel erindre:
Man staar sig ved at tænke mer
Og ved at tale meget mindre!

Hermed følger et illustreret Annonce-Tillæg.

I Guldstol.

Da Larsen hos Dinesen Haandsrækning fik,
Tutein fandt et løftet Øjeblik.

Hos Hørup var Løftelsen ikke saa stor.
Han hører til alt, hvad der vælter i Nord.

PUNCH udgaar hver Torsdag. Pris 2 Kroner Kvartalet. (Enkelte Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle kongl. Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor, Kjøbenhavn, Kronprinsessegade 34.

Mapper og Pragtbind til Bladet: 2 Kr.

Redigeret af Angelo Haase, udgivet af og trykt hos C. Simonsen i Kjøbenhavn.

1891. Torsdagen den 12. November. Nr 46.

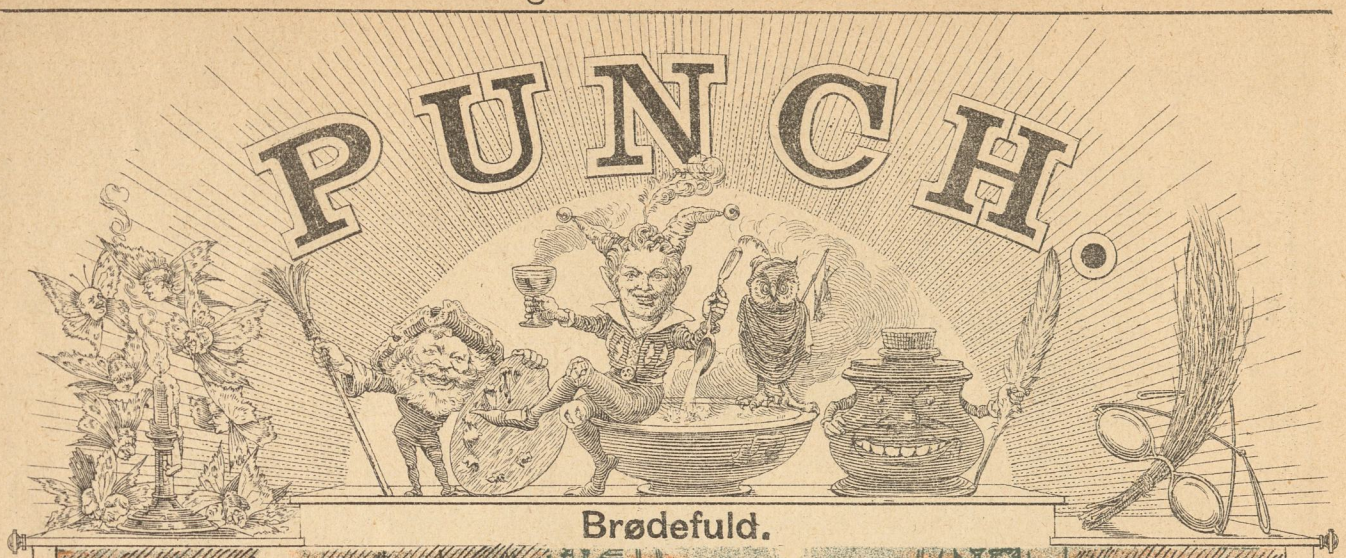

Brødefuld.

— Bedstemoder! Jeg har slaaet et Æg itu—u—u!
— Saa maa jeg ned til Marie og høre, hvorledes det hænger sammen!
— Jammen Bedste! Det hænger slet ikke sammen! Uhu—hu!

Krigsgalskab.

Imens i Rom man holder Freds-Kongres
Og breder Broderkjærlighedens Kaabe
Fromt over hver en Rivning samme Steds,
Saa Verden næsten tør paa Venskab haabe
Imellem Tysk og Fransk, og ingen Gæs
Paa Kapitolium vil om Ufred raabe,
Har vore egne Mortensgæs herhjemme
Sin Stridbarhed dog ikke kunnet tæmme.

I Folkethinget er der langtfra Ro
Og Fred som i et velærværdigt Kloster,
Saa snart det gjælder om at slaa en Klo
I sammes efterspurgte Tillidsposter.
Man slaas om Byttet i den glade Tro,
At Staten nok betaler, hvad det koster:
Til Krig paa Stemmesedler man sig flokker
Ved Valg af Formand eller Vice-Klokker.

I Thinget hengik et Par glade Timer,
Fordi det rene Venstre pønsed' paa
Den skikkelige Bojsen flad at slaa
Ved Hjælp af af vor berømte Chresten Kimer,
Til hvis Per Døver det var tænkt at faa,
Om muligt, Manden med de røde Strimer,
Vor egen Bentheim, der med en forbavsende Dødsforagt gik løs paa Rasmus Clausen.

Des værre skulde Chrestens Planer strande,
Og, skjønt han som den gamle Folkeven
Sig fægted' frem med aaben Dosmerpande,
En Bule han sig hented' her igjen,
Og fløjten gik det skjønne Haab at lande
Imellem Folkethingets Vice-Mænd,
— Ak, han har ønsket vist den Time Pokker
I Vold, da han opgav sin Plads som Klokker.

Og Hørup, som nok havde allerhelst
Forhandlet med, var inte rigtig heldig:
Endskjønt Forhandlerne paa Klingen vældig
Han gik, blev han for Vandgang inte frelst, —
Thi Rasmus Clausen havde et, tilfældigvis medfødt, Fortrin: Han var nemlig ældst.
Derved fik Hørup, skjønt lidt sent, at vide:
Alderdomsloven har sin gode Sidel

Madsen og Lassen.

— Haløj, Madsen! . . . Hvorhen? . . . Du har saadan et Jav.

— Hæng paa, Lassen. Jeg løber rundt og arrangerer.

— Hvem skal nu ha'e Fakkeltog? Det er vel aldrig Georg, der igjen har tudet i det Horn, han har i Siden til dette Land, for at kalde Mænd?

— Naada, nej! det er mig selv, der skal ha'e en Jubilæums-Forestilling. Nu er det akkurat halvniende Aar siden, at jeg tog min første Lotteriseddel.

— Ja, den Slags Forestillinger er jo i Mode. Men er Du da trængendes? Eller er Du bare afdød, saadan som Herman, da han skulde ha'e Penge til sin Begravelse?

— Nej, men jeg kan jo heller ikke faa Statsunderstøttelse. Og for Fremtiden agter jeg at bosætte mig paa Vesterbro, saa maa jeg da begribeligvis ha'e en Forestilling.

— Det er saa rimeligt. Hvad har Du saa tænkt dig, at den skal bestaa af?

— Jo, ser Du, fint skal det være. Paa hver Plads skal der staa en halv Flaske Banko. Naar min Nabo Isenkræmmeren faar Lov til at klistre sin Annonce fra Adresseavisen paa Flaskehalsen, saa leverer han den gratis.

— Rigtig! Det er li'esom hos Julie Hansen, da Tilskuerne stod og sang:

Men Julle, hvad vil
Du med Manufakturhandlerens visne Viol?

Men hun lod li'egodt Violen sørge og smilte saa himmelfornøjet, at Smilet skar durk igjennem Severins Samvittighed, da han talte sit Personale efter. Hvad skal Du ha'e mer?

— Saa skal jeg ha'e Æble-Sidse til at læse no'et

op a' Doktorens komiske Album. Han plejer jo van at gaa omkring og piratisere . . . eller, hvad jeg vil sige, privatisere . . . ved den Slags Forestillinger. Jeg tænker nok, at jeg kan faa ham i Timevis for en nogenlunde modificerende-restringerende Betaling.

— Jamen vil Du ikke ogsaa ha'e no'et, der kan trække? Du kunde jo f. Ex. faa Hørup til at oplæse en Dagsorden om Retsreformen, eller Oskar Johannsen til at holde sin Fakkeltale? Jeg skal sige dig, Folk kan saa godt li'e at faa no'et, som de kan grine a'.

— Det er meget muligt, men jeg vil nu hellere være „literær", for det lader saa dannet. Jeg har netop været ude og konsulere Kasinos Bestyrelse i den Anledning; vi blev enige om at ta'e lille Per Anden til Direktør, begrundet paa, at han heller ikke duer til andet.

— Hvad for no'et? Skal lille Per være Direktør for Kasino?

— Begribeligvis. Saa følger „*Politiken*" jo immer gratis med som Klakør, — og det kniber nok svært med at faa Klap-Pladserne besatte derinde. Naar saa Østergaard leverer det Rørstrømske, og lille Per leverer de uvartige Ord, saa har de det Literære gaaendes, forstaar Du?

— Det gaar bare inte, Madsen!

— Hvad gjør det, Lassen? Saa begynder de bare forfra paa „Et Byggeforetagende" og laver Theatret om til et Pakhus.

— Ja, men hvad for Stykker vil Du saa gi'e til din Forestilling?

— Jeg begynder med et Proverbe i fem Akter af Gustav Esmann. Det hedder „Essence de Thevand" og handler om fem Ægtemænd og syv Elskere, der er saa fine og stemningsfulde, at de ikke kan hitte Rede i hvad for en Kone, der er hvilkens. Jeg havde ogsaa tænkt mig, at faa „*Københavns*" Redaktion til at optræde i et Stykke, der hedder „Saadan er Livet eller 5000 Koner i Bøde"; men saa rejste jo Hovedpersonerne til Ægypten for at lede efter flere Mumier.

— Hvad kommer saa bagefter?

— Et Folkeskuespil, der hedder „Fem Mennesker i een Seng". Der optræder baade Frederik og Wiinblad som Nævefægtere. Og jo mere de dænger hinanden, desto mere Mudder bli'er der i Galleriet. Kvartalsregningerne betaler.

— Veed Du hvad, Madsen, saa skulde Du med det samme faa en eller anden Læge til at male et Figenblad paa Fortæppet; det kunde passende forestille en Leder i „*Politiken*" om den nyeste Sensations-Skandale.

— Det var en god *dessein*, Lassen! Maa jeg bruge den? . . . som Georg plejer van at sige, naar han læser tyske Filosofer.

— Og saa synes jeg, at Du skulde anskaffe dig no'en Svenskere, for det hør' jo ogsaa til. Som jeg f. Ex. vil sige, en eller anden udblødt „Genganger", der kan lave lidt Panik, eller en Opera, der bare ikke maa opføre no'en af de Operaer, der no'en Steder er bleven opført siden Verdens Skabelse.

— Hvad er den a', Lassen? Gjør Du Løjer med Kammerherren, fordi han har sat sig paa den høje „*Gavalleria*" og inte vil gjøre Halloj med Svenskermusiken? Saa hører Du jo til den fanatiske Presse, Lassen! Jeg vil slet ikke tale med dig.

— Ja, ja! . . . Saa Farvel, Madsen.

— Bi lidt! . . . Her har Du et Frikort til min Forestilling. Jeg si'er li'esom de sa'e, da der skulde være Fakkeltog: Alt er udsolgt, og man bedes derfor sikre sig de tiloversblevne Billetter i Tide . . . Adjøs, Lassen.

— 'djøs, Madsen.

Hvor er Katten?

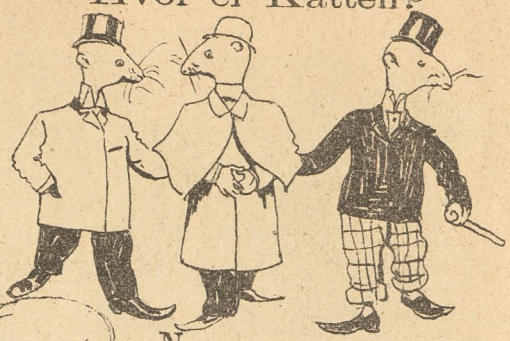

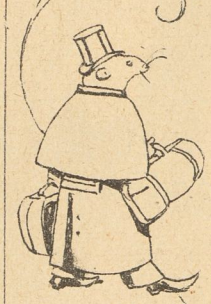

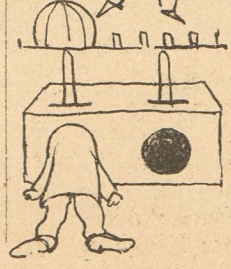

Nu har vi Vinter, det er klart!
— At sige, det er taaget;
Men det er klart, og det er rart,
At Skoven nu staar broget,
Mens Vinden fejer susende
Det visne Løv mod Skyen! —
Og nu tyer alle Musene
Fra Marken ind til Byen.

De atter deres Folder slaa
Ved Natten og ved Dagen; —
At de har Vest og Buxer paa,
Gjør ingen Ting til Sagen.
Og nu, som før, har Musene
Utrolig stærke Maver:
Paa Gader og i Husene
Man hører, hvor de gnaver.

De er smaa sorte, er smaa graa
Og vrager ingen Retter;
Snart ser man dem med Fakler paa,
Og snart som Søkadetter;
De mimrende og svingende
Det hele Samfund stormer,
Ja, — kravler op i Thingene
Og æder Retsreformer!

De helst paa Bladkontorer sig
Som kloge Smaadyr gjemme;
Men Ingen veed det Fag, hvor ej
De føler sig som hjemme:
Hannover snart i deres »fri
Salon« faar Pinsler tunge;
Snart piber de som Musici
Og kalder sig »de Unge«.

Snart bruger Næsen de som Kost
Og bliver »literære«,
Mens de som anden Gammelost
Vort dumme Land fortære;
Saa gnaver de, saa piller de,
Saa det kan Sjælen gotte, —
Endog paa „*Dagmar*" spiller de
Hoverende — »Musotte«.

De Godtfolks Rygte flaar i Flæng.
Den Sport de særlig ynde;
Men — Overretten er saa streng
Og Museben saa tynde!
Fra Kvistene til Kjælderne
Man dog, naar Vint'ren helder,
Har alle Musefællerne
I deres Musefælder!

Fra Sø

— Hold paa Laaget, Jensen!

og Land.

En Gaardmandssøn, (der kommer fra en Højskole): »Det er s'gu egentlig ikke saad'n no'et rigtig for mig og sidde her og kjøre paa 3die Klasse; naar jeg kommer hjem til min Fa'r, kan jeg kjøre med 6 for, om det skal være.«

En Sømand: »Det ska' Du sg'u 'tte bryde Dig om, min Ven! Enhver, der ser Dig, véd spille mej strax, hvad Klasse Du hører til!«

Digterluner.

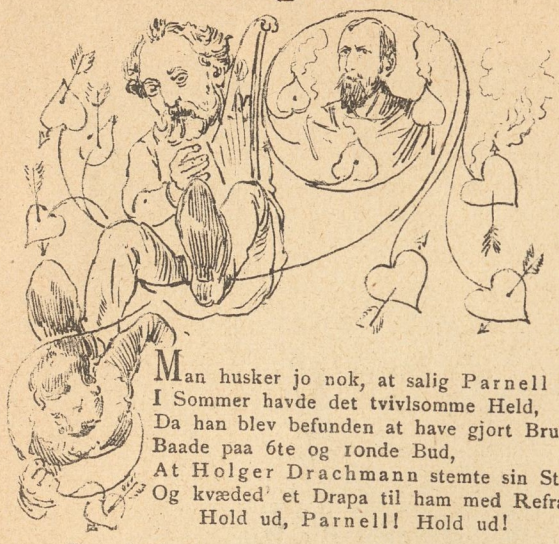

Man husker jo nok, at salig Parnell
I Sommer havde det tvivlsomme Held,
Da han blev befunden at have gjort Brud
Baade paa 6te og 10nde Bud,
At Holger Drachmann stemte sin Streng
Og kvæded' et Drapa til ham med Refrain:
Hold ud, Parnell! Hold ud!

Det gjorde Parnell dog alligevel ikke;
Hin Repræsentant for »en varmblodig Ø«
Blev gift, og saa lagde han sig til at dø.
I Skuffelsen maatte Holger sig skikke;
Men heldigvis fandt vor frimodige Sanger
En Fører af lignende Bolledejg,
Der dyrket som Afgud blev paa sin Vej
Og, skjønt han tillige var Præst i Stavanger,
Dog over det 6te Bud slog en Streg.
Da Holger erfared', at her beroede
En Rem af Parnells lidt vovede Hud,
Han satte sig ned og digted' en Ode;
Men, — hvo kan ransage Holgers Spor? —
Den tordned' mod Hykleri og Hoer
Og mangled' rent de bevingede Ord:
Hold ud, Oftedal! Hold ud!

Hvorfor skal den Synder nu røfles ihjel
Og ikke besynges *à la* Parnell?
Han var dog en Fører, hvis Magt maatte dale,
Skjønt han blev tilbedt af sit Parti;
Han havde saa godt af lidt trøstende Tale,
Og Hykleri er dog Hykleri,
Hvad enten det skriver sig fra en Pave
Med Møllestenskrave
Eller en storpolitisk Despot,
Der fordrer at blive lystret og troet.
Og, enten sig Hykleriet kan flaske
Bag Troens eller bag Venskabets Maske,
Hvor kan det dog være,
At hist gaar det an, hvad der her var en Skam?
Og hvorfor kan ikke Holger skære
Dem begge over den selvsamme Kam?

Er det en »indre Mission«, der driver
Ham ved Skandaler af den Natur
Til at begejstres af pludselig Iver
Som Sandhedens egen Troubadur?
Og er mon Sandhedens hellige Sag
En i Gaar og en anden i Dag,
Som godt kan lade sig værne hist
Af en ægte Kjødets Evangelist,
Medens den fromt kan forsvares her
Af en frivillig Midnatsmissionær?

Eller er Knuden den, at Moralen er
Hos Holger ikke saa ganske klar,
Men til at maale den op han har
To højst forskjellige Alener?

Ved Kaffen.

Fru Juliane Petersen: God Dag søde Fru Schrøder, ja De kan sagtens, De kan saamænd være glad ved, at salig Schrøder gik hen og laa sig i sin Grav, mens det endnu var Tid og ikke blev fordærvet og blev Oftedøler og gav sig til at kysse Pigerne, for det bliver ved Gud snart saadan, at man aldrig kan være sikker paa noget Mandfolk mere, og jeg har nu for en Sikkerheds Skyld bestemt, at Petersen ikke mere maa læse Noget af, hvad der kommer i Læsetasken, før jeg har set det igjennem, for man har dog et Ansvar, og havde salig Schrøder levet, saa var det saamænd gaaet rent galt med ham, for han var jo rentud sagt lidt løs paa Traaden og gik i Kisten og læste Amalie Skram, hvis hun da var til den Gang, han levede, hvad jeg ikke husker. Og jeg takker saamænd min Gud, at Petersen ikke er nogen Nordmand, for der skal det nu være rent galt oppe med disse Kaniner, som nok skal være noget lignende som København hos os og som er saa lidt rene, at de ikke en Gang kan taale et rent Flag og det er da ved Gud ogsaa betegnende, at de danske Forfattere, der skriver de værste Bøger, de er altid Nordmænd, og saa mangler de jo en anstændig Presse som »Berlingske« og »Politiken«, der ordentlig har læst denne væmmelige Oftedal Texten, fordi han har kysset en Pige, og det er kanske nok lidt strengt af Peter Nansen eller hvem der nu har skrevet det, men det kan vi dog alligevel let blive enige om, at det er væmmeligt, naar en ældre pæn Mand faar den Vane, og navnlig naar han bliver ved med flere Aar igjennem at gaa om og kysse Pigerne, men det er jo alligevel saa nydeligt, at han saa bagefter staar frem og bekjender det for hele Menigheden, og hvis der bare kunde blive Noget her i Byen af den Slags, saa skulde jeg rigtignok i Kirke den Søndag, for jeg synes, at det maa være næsten endnu mere højtideligt end Bryllup eller Konfirmation eller Begravelse, og jeg har sagt til Petersen, at hvis han en Gang skulde komme i en lignende Situation, saa skal han hen i Helliggejstes og bekjende, for der er jo saa længe til, at vi skal have Sølvbryllup, saa jeg synes, at vi trænger til saadan en lille Festlighed, med mindre Petrine skulde gaa hen og gifte sig, som nu er bleven indremissionsk og gaar og sværmer i Stilhed for en Kandidat, der kunde have været Præst, hvis han ikke var falden igjennem til Examen, men som hun nok tror er frafalden, fordi Stuepigen mener, at hun har set ham danse ude i Figaro, saa at han altsaa er noget ganske lignende som Oftedal, og saa har jeg jo tænkt mig, at det kunde gaa til paa den Maade, at Petersen først træder frem i Kordøren og bekjender, og saa træder jeg bagefter frem og tilgiver ham, og saa holder Præsten en kort Tale, og vi vil naturligvis udstede Adgangskort til Kirken, og De skal nok faa et med, søde Fru Schrøder, hvis De har Lyst, og saa giver vi naturligvis en lille Middag hjemme og vi tager naturligvis ogsaa mod, hvad Folk sender os af

Sølvtøj og saadan, og nu er Petersen og jeg uenige over, om det skal staa paa Skydebanen eller i Koncertpalæet, som jeg synes er det fængdøsjekleste, og der har vi jo ogsaa den lille Sal til at danse i, og for at De ikke skal komme i Forlegenhed, saa skal jeg blot sige Dem, at vi mangler i høj Grad Syltetøjskeer og jeg kan sige Dem et Sted, hvor De kan faa det meget billigere end i de rigtige Guldsmedebutiker, og De kan saamænd saa godt gaa i den graa Silkes, som De havde paa til Petersens og mit Bryllup, naar De bare faar et nyt Liv og maaske ogsaa en ny Nederdel og saa fixer den op med lidt ny Besætning. Ja, det er jo ikke sagt, at det bliver til Noget, men naar det bare bliver moderne, hvad man jo maa haabe, saa vil vi naturligvis ikke staa tilbage. Og hvis De nu havde haft salig Schrøder, saa kunde De maaske have holdt saadan en Fest hvert Aar, for De behøvede naturligvis ikke at give stor Middag, men kunde godt nøjes med at se de Nærmeste, men nu bliver der vel ikke Noget for Dem af den Slags, før De en Gang skal begraves. Farvel, søde Fru Schrøder, og Tak for Kaffe.

C.

Camera obscura. Se Folkekammeret, naar Belysningen nedlægger Arbejdet.
Cayennepeber. Se Oscar Johansens »Festtale«.
Ceder. Se forhenv. Medarbejder af »Politiken«.
Cellevæv. Se Pingels Besøg hos Berg paa Blegdamsvejen.
Cementpuds. Se Monumental Facade.
Censor. Se Kongens Foged.
Censur. Se Fogedkjendelse.
Centralhotel. Se Paraply.
Champagne. Se »Facon«.
Charlatan. Se Gjennembrudsmand.
Chauvinisme. Se Berliner Tageblat, Inte-Bladet o. s. v.
Chemise. Se Københavns Feuilleton.
Chikane. Se Viceformandsvalg i Folkethinget.
Chilian. Se næste Valgdag i Kjøge.
Chimpanse. Se næst ved.
Chimære. Se Eedvards Gjenvalg.
Christianshavn. Se Fribolig for Oppositionsredaktører.
Cicero. Se Boghandler Philipsen.
Cirkel. Se Demokratisk Bevisførelse.
Cirkusforestilling. Se Venstredelegeretmøde.
Citater. Se Georg Brandes's aandfulde Bemærkninger.
Citron. Se Pebermø.
Civilist. Se Jens Busk.
Civilliste. Se Statsrevisorgage.
Civilisation. Se Keiser Vilhelms sidste »aabne Brev«.
Coelibat. Se Ugift.
Cognak. Se Gift.
Cyklesport. Se Rundt paa Gulvet.
Cynisme. Se Københavns Læge-Domme.
Cy-Pressen. Se salig Dass-Avisen.

Jubbelæumshømne

a

Søren Pipperup.

Kom te mit Jærte hule Muse
Aa trøk mei te din ømme Barm,
Saa Geisten, som je har te Huse
I mei ka bie kroggevarm,
Aa lissaa hedt, som Sjangdorf alle
Tider fra Diglen faar sit Degt,
De som Æh Bæh fra spæde Kalle
Maa komme fra min Aands Gestrekt.

Je overrægger Lavbærkransen
I Da med skyldi Komplemang
Te Jullelombylangehansen,
Som har mej gotted mangen Gang.
I førretyve Aar hun spelled
Gemytlihedens Fivelin,
Saa Poblekomses Taarer trilled
A bare uforfalsked Grin.

Paa Hofteatret først hos Vie
Aa Høt kom op paa Sjenens Bræt
Den regtie solide Pie,
Som Julle emmervæk ha væt,
Blandt Køvenhavnernes Lakøjer
Va hun en regti Rosenknop,
Der osse to som Madam Krøjer
Gevaldi Bifal i en Snup.

Men nu ska hinners Pund begraves,
For hun be nok »sagt op« te sist.
Aa naar hun trægger sej tebaves,
Ve Savnet renok bie trest.
Dov, sæl om Tiderne lar rulle
Over mej nog saa mange Aar,
Je mendes ve min ejen Julle,
Naar je en Vemodskæfert faar.

Hermed følger et **illustreret Annonce-Tillæg.**

Det evig Ridderlige.

Sin gamle spanske Tapperhed udfolder
Vor djærve VICTORINUS gjennemheglende
Demokratiets vingede Herolder,
Som han dog forhen skaffed' Vind i Sejlene.

PUNCH udgaar hver Torsdag. Pris 2 Kroner Kvartalet. (Enkelte Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle kongl. Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor, Kjøbenhavn, Kronprinsessegade 34.

Mapper og Pragtbind til Bladet: 2 Kr.

Redigeret af Angelo Haase, udgivet og trykt hos C. Simonsen i Kjøbenhavn.

1891. Torsdagen den 19. November. Nr. 47.

Eventyrlig Dødsforagt.

— Tag Dig i Agt, Emil, at Du ikke synker den, for saa døer Du!
— Det gjør ikke noget, Anna, for det gjør ikke ondt at dø.
— Hvoraf veed Du det?
— Jo, det staar i »Andersens Eventyr«, og han maa da bedst vide det, for han er selv død!

Menneskedyrkelse.

Der var en Troens Tid, hvor Chresten
Var Nummer Et paa Gudelisten
Hos Moderat og Radikal.
Den Gang var til Familietvisten
Aldeles ikke gjort Signal.
Han throned længe uanfægtet
Paa Flertalsvældets Piedestal;
Hans Dyrkelse var nær beslægtet
Med den, der vistes Oftedal.

For ham, den højeste blandt Guder,
Blev gjort en voldsom Hoben Knuder,
Før Alteret gik op i Røg:
Man klinked' mange Højreruder
Og gjorde Gavn som Droskeøg.
Saagar hos fødte Filosoffer
Som Pingel var, Skam, Troen høj,
Og fromt man bragte Guden Offer
Af uforfalsket Syltetøj.

Men paa den Tid, hvor blindt man troede,
Kom nu en Frafaldsperiode,
Og først slog Tvivlen ned hos Klein:
Om egentlig en Guddom boede
I den famøse Bogø-Degn.
Hans egen Hjord lod derpaa falde
Vink om et længe lovet Tegn;
Men Berg tog Troen fra dem alle,
Han rydded' ingen Tvivl af Vejen.

— Ak, nu er han som Gudebilled
Des værre gaaet ud af Spillet!
Selv Korsgaard fandt ham skabt af Ler
Og har med Trier ned ham trillet
Fra Piedestalen, som man seer.
Larsen, hans gamle Forbundsfælle,
Gav ham til Slutning ind med Skeer,
At »Parlamentarismens Trælle
Vil vi dog aldrig være mer!«

I Toget.

(:En tredie Klasses Waggon med halv Væg mellem Kupéerne. Livlig Samtale paa begge Sider.:)

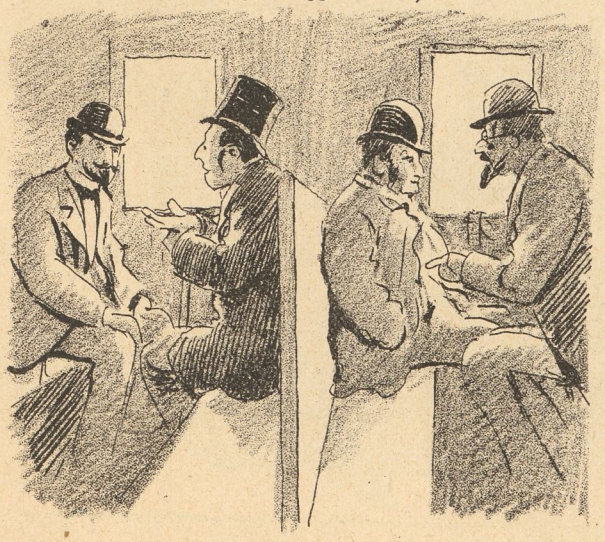

1ste Kupé. — Hva' beha'er! — Nej, jeg skal kun til Hellerup — Naa, saa De skal ind til »Guldaasen«? — Ja, Gu' faar Kammerherren Guld i den Daase! Men veed De hvad, morsomme Stykker er da ogsaa de morsomste! — Saadan saa jeg en Gang en Farce, der hed . . .

2den Kupé. — Retsreformen! Ja, sikket Styr! — Men jeg holder paa Nævninger. Naar nu f. Ex. *København* for en Gangs Skyld bliver nævneværdig og sat til at dømme *Politikens* døde Tanke-Torsk, eller *Politiken* bli'er nævnet til at dømme *Københavns* Unævnelige, som f. Ex. dens Føljetoner, — ser De, det kalder jeg Retfærdighed. Og saa har vi da Spillet gaaende! . . .

1ste Kupé. — Ja, men Spillet er skidt. Skal det være »Familielykke«? — Nej, maa jeg saa be'e om Anna Petterson! — De har vel hørt det? Nu er hun bleven gift . . .

2den Kupé. — Af Kjærlighed? — Ja, det forstaar sig! De to har jo immer elsket Reformer. Men saa skal Reformerne rigtig nok brygges i deres egen Rumlepotte med en frigjort Tilsætning af Luskepetersilie. Med mindre der er Tale om en almennyttig Reform, som f. Ex. en Statsunderstøttelse til ham, denne . . . . . ja, hva' er 'et nu han hedder? . . . .

1ste Kupé. — Lucifer? — Nej, De mener vist »Mefistoteles«. — Ja, det var en dejlig Komedie! Jeg var lige ved at daane af Latter. — Men veed De, hvad jeg ogsaa glæder mig til? — Jeg glæder mig til, at vi en Gang faar den svenske Opera herned! — Naar det bare nogensinde bli'er til no'et! . . . .

2den Kupé. — Aldrig under dette Ministerium! — Det gamle er godt nok. Hvad ska' vi med Nævninger? — Jeg hader Nævninger! — Nej, følg De mit Raad, Frederiksen: Tag Dem i Vare for de kjoleklædte Skorpioner, der løber rundt med Retsreformer, og viis, at De kjender Deres Bentheimere! — For det er kloge Mænd — og politiske Mænd — og — og . . . .

1ste Kupé. — »Sportsmænd«? — Naa ja, Herre Gud! Kan der blive lidt Mudder i Salen, hjælper det

jo altid paa Geschæften. Direktørerne var da ogsaa lige ved at flaa Apothekeren for at faa Bid i den Pille! — Men veed De, hvad jeg kalder det? . . . .

2den Kupé. — Kjøbe Katten i Sækken? — Ja, det maa De nok sige. Men de Sammensmæltere vil jo ikke ta'e mod Fornuft. — Hva' heha'er? Plejer jeg ellers altid van at sige, at Retsplejen ska' reformeres? — Ja, det gjør jeg! For det har jeg selv læst i Bentheims Avis. Og jeg si'er lie'som Jens Busk . . . .

1ste Kupé. — Der skal jo No'en til at være Klakør, min kjære. Og naar Fribilletterne vil paata'e sig det, kan Direktøren da spare de Skillinger! — I det Kongelige gaar'et jo li'esaadan. Jeg kan huske, at da jeg første Gang var henne og se »I Provinsen« . . .

2den Kupé. — Ja, det var nu no'et Pjank! — For nu holder vi paa de gamle Dommere, begrundet paa at de bare er Højremænd, og det er rare Mennesker. Men hvem er 'et der vil skaffe os Nævninger paa Halsen? — Det er Pinedød Højremændene, og det er fordummede Mennesker . . . .

1ste Kupé. — Gud, hvor De vrøvler! — Ja, undskyld, jeg si'er det. Men hvad skulde Theatret gjøre mer, end det gjør? — Naar de skal holde Generalprøve hver anden Dag, hvordan skulde de saa faa Tid til at gi'e Nyheder? — Nej, men I Abonnenter er aldrig tilfreds! . . . .

2den Kupé. — Ja, ikke sandt? Det er dette aandsforladte, fladttænkende, spidsborgerlige, snobbede og hykleriske Bourgeoisie, der aldrig kan faa nok! Nu vil de bare ha'e Nævninger for at nævne sig selv ind, — og saa kan en anden En aldrig mer faa Lov til at skælde no'et skikkeligt Menneske Huden fuld paa Tryk! — Nej, vi er Fremskridtsmænd, Frederiksen, og derfor holder vi paa det bestaaende. . .

1ste Kupé. — Holder De paa det bestaaende? — Hva' beha'er? — Naa, det var inde ved Siden a'. — Ja, men det skulde De ogsaa gjøre. For se, nu er *Kasino* literært, og *Dagmar* er literært, men det Kgl. kan magelig skaffe Underskud uden at være literært, — hvorfor skulde det saa gjøre sig Ulejlighed? — Uha! Alt dette »literære« har Lucifer skabt! — Jeg spør' bare: hvor glider vi hen?

2den Kupé. — Jeg skal ikke længer end til Hellerup; — men det ka' ikke nytte, at De taler om no'et andet, for nu veed De min Mening! — Hva' sa'e De? — Har jeg lie'saa mange Meninger, som der er Vinde til? — Det skulde De nødig gjøre Blæst a'. For Bentheim er li'egodt Mand for at ta'e sig a' sine Retsplejebørn, og jeg si'er bare, at jeg sætter, at vi for Proberings Skyld slaar et Par Mennesker ihjel, — saa kommer Nævningen, . . . og saa si'er den: »selv Overmennesker!« — og saa snupper den os . . . .

1ste Kupé. — Og saa sidder vi der! — Det er Alt, hvad vi har faaet ud af det literære! — Nej, følg De bare mit Exempel:. Jeg holder paa Chefen, og jeg holder paa det bestaaende —

1ste og 2den Kupé. — og kommer der No'en og gjør Vrøvl, saa si'er jeg bare — — — —

— Hellerup!

Et afskrækkende Exempel.

I Søndags Nat mellem Tolv og To
Slog Maanen sig som »total« til Ro;
Men hvad kan det nytte? Den gik jo hen
Før Hanegal og blev »fuld« igjen!

Jægerkor.

I Thinget stolte Riddersmænd
For Øjeblikket strider.
Der taler baade den og den
Om Vildtets Fredningstider:
Grev Danneskjold og Ahlefeldt
Og Tage Thott og Moltke
Med samt saa mangen anden Helt
Nu deres Tanker tolke.

I Skoven boer den vilde Fugl
Fra Krage og til Ugle;
I Skoven er der mangt et Skjul
For Jægersmanden Kugle.
Men vogter Eder, Fugle smaa,
I Skov som hist paa Hede,
Thi det er nok kun grumme faa
Af Eder, man vil frede.

Og vogt Dig vel, Du snilde Ræv!
Dig truer samme Fare
Fra Jægermanden nok saa gjæv
Alt som den vege Hare.
Du, Agerhøne, tyk og fed,
Og Dig, Du lille Sneppe,
Og Brok- og Urfugl, at I veed:
Man skaaner Eder næppe.

Nej, Jægersmanden, han er slem,
Naar han faar Blod paa Tanden;
Da farer han med Grumhed frem
Som næsten ingen anden.
Af Talen, som man lytter til,
Man tror at kunne tyde,
At, hvor den ene frede vil,
Der vil den anden skyde.

Men ikke blot fra Mark og Skov
Om Jægeridræt meldes;
Nej, ogsaa fra en anden Bov
Man hører, Vildtet fældes.
Kon Chresten i sin fulde Magt
Med alvorsfulde Miner
Er nylig dragen ud paa Jagt —
Der gjælder det Kaniner!

Med Harm i Øjet Bøssen ser
Man ham til Kinden trykke;
Han sendte ud sin Falkoner,
Der hedder nu Bønløkke.
Han jager højst determinert
Det stakkels Vildt af Hulen,
Og Kongens Dødsdom exekvert
Nu bliver snart af Kuglen.

Kong Chrestens slaar med Haanden ud:
»Mit Folk, saa tro, nu skal I
Faa høre Eders Konges Bud
Alt i et stolt Hallali!«
Valdhornet skingrer med et Hvin
Alt til Kong Chrestens Hæder:
»Odsherred misted' sin Kanin,
Og »Aftenbladet« græder!«

Taalmodighedens Grænse.

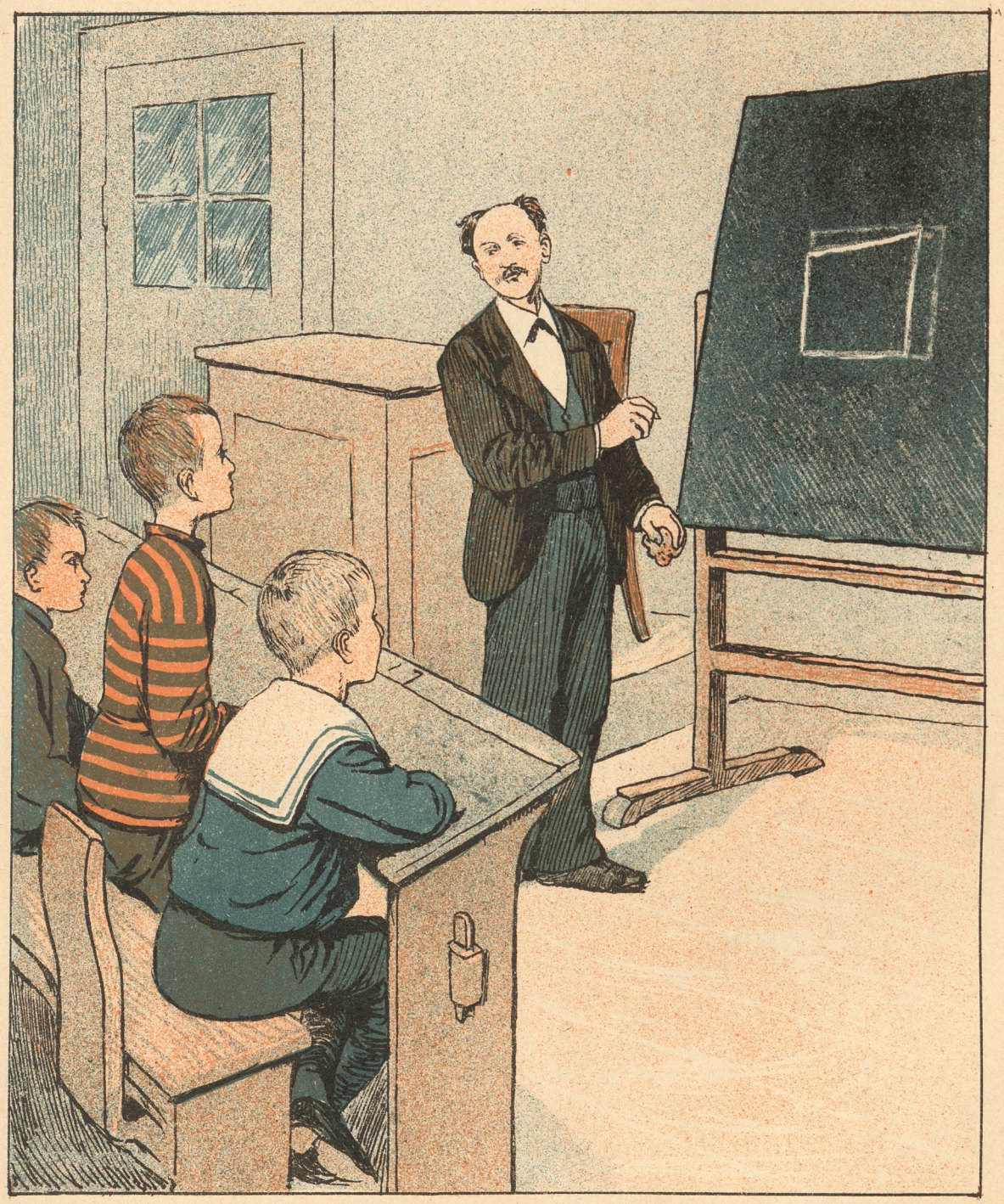

Læreren: I kan bedre se det fra jeres Plads; er det Kvadrat ordentlig tegnet?
En Dreng: Det er lidt for højt!
Læreren: Ja, jeg troer det ogsaa (retter paa det).
En anden Dreng: Men nu blev det for bredt!
Læreren: Nok muligt (retter igjen).
En tredie Dreng: Nu blev det skævt!
Læreren: Aa, hold jeres dumme Bøtter!

Tidskort.

Præstekonen: Men sig mig en Gang, Peder Jensen, de lange Vinteraftener? Bestiller De saa dog aldrig noget nyttigt?

Peder Jensen: Næ — it saaddan større!

Præstekonen: Da skulde De virkelig tage Dem noget nyttigt til. De skulde f. Ex. spille Skak; det udvikler Tankerne og gjør En snild og beregnende.

Peder Jensen: Ja, se ded gø vi jo osse; men yde hos vos der kaller vi 'ed ejsens Sjavs!

Alt for Damerne.

Imedens Vælgerfolkets Mandspersoner
For den moralske Ret blev skændig snydt,
Vil Venstre skaffe Byens kloge Koner
Lidt Borgerret ved Hjælp af stiv Dispyt.
De stakkels Kvinder kjønt maa blive hjemme,
Hvor i en Bidstrupsmiddag der skal svælges.
Men nu kan Byens vise Mødre stemme,
Saa ofte som dens vise Fædre vælges.

Ja, det forstaar sig, der er rigt'nok no'ne,
Som mener, at det inte godt gaar an,
Hvis andre end en ugift Rullekone
Faar samme Valgret som en Mælkemand.

Den gifte Kvinde, saasom hun har kaaret
Sig en Tyran og mistet sin Selvstændighed,
Bør ikke være slig en Ret beskaaret,
Men hun maa nøjes med sit Kalds Elendighed.

Des værre det bedrøveligt, men sandt er,
At der er langt frem, inden man kan faa
Sine Niecer gjort til Repræsen-Tanter
Og sin Kjærest' og Kusine ligesaa.
Men Timen kommer nok, da man forladende
I Magistraten Hankjønsdespotiet,
La'er Fru Juel Hansen tage sig af Badene
Og Fru Schram af Kommunalsvineriet.

Men, inden saadant bliver istandbragt,
Vil det med Glæde spørges trindt omkring,
At Høgsbro nu faar sine Døtre anbragt
Som Stenografer i vort Folkething.
Det viser, at for Kvindesagens Fremme
Han hverken mangler Evnen eller Villien,
Og Fortjenesten af denne Sag herhjemme
Vil allenfals dog blive i Familien.

Brev fra Helvede.

Min egen Viggo Bentheim! Ja, saa gid da den skinbarlige Lucifer maatte tage alt, hvad der hedder livsvarig Hædersgave hvis jeg kan begribe hvorfor du, som dog repræsenterer den højeste Oplysning, ikke har sendt mig nogensomhelst Oplysning om, at der skulde være Jubilæum for Georg Brandes. Jeg vil være fordømt om jeg ikke strax havde tegnet mig som Deltager eller i det mindste sendt et Telegram, hvad han, min Sæl, nok kan have fortjent om ikke for andet, saa fordi han denne Gang nøjedes med at plagiere mig og optræde som Lucifer i egen Person, da han med hele sin Sagkundskab oplyste Tilhørerne om, at Ilden var et muntert Element; og deri har han, Fan'en spille mig Ret, skjønt jeg paa den anden Side des værre maa tilstaa, at der gives utaknemmelige, sorte Sjæle, som slet ikke føler sig synderlig muntre naar jeg anviser dem en lun Plads hernede i deres rette Element. Jeg skulde ogsaa gjerne have været til Tjeneste ved Fakkeltoget med en lille Leverance af Beg og Svovl; men „hvad kan det nytte" at snakke derom bagefter, især da jeg dog havde den satans grinagtige Historie at observere Festdigteren Sofus Schandorph præsentere sig i Morgenbladet som en af det moderne Opbræknings Mænd, saa jeg vil for denne Gang lade det skete være glemt og skal nok huske en anden Gang at sanke gloende Kul paa jeres Hoveder for det.

Ellers vil jeg i Dag bare sige, at du har min højeste Agtelse, siden du ikke vil vide af nogen Retsreform eller Nævningevæsen, for man behøver sandt for Dyden ikke at have gaaet længe i den sorte Skole for at være overtydet om, at, havde du for Exempel, da du sidst skældte en Dommer ud, havt med en Folkedommer at bestille, saa havde han ikke ladet dig slippe med 3 Maaneder paa Christianshavn, men saa havde du i det mindste faaet 3 Aar for din Ulejlighed, og du kan sætte Fingeren paa Øjet og bede mig slaa til paa, at Juristerne havde ikke villet demonstrere mod Folkedommerne ved at skyde sammen til en Festgave til dig i den Anledning; saa hold du bare paa det bestaaende! Man veed, hvad man har; men man veed ikke, hvad man faar. Hils nu Georg fra mig og sig, at han alligevel ikke er saa sort som han snakker til

Din hengivne
Mefistofeles.

P. S.

Skulde København i en nær Fremtid gaa ad Helvede til, saa benyt Lejligheden til at sende mig det udkomne af Henning Jensens Trosartikler.

Maaneformørkelse.

(Mads Jordemodermand og Kristen Smed mødes under Maaneformørkelsen paa Landsbygaden).

Mads. God Avten, Kristen Smed.

Kristen. God Avten selv, Mads Jordmo'rmand.

Mads. Je veed itte, Kristen Smed, om Du har bemærket, at Maanen hun er formørket i Avten.

Kristen. Jou, je har saa, Mads Jordmo'rmand.

Mads. Hva' Fa'en kan ded nu komme af, Kristen Smed?

Kristen. Je ved sgu itte, Mads Jordmo'rmand.

Mads. Je veed sgu heller itte, Kristen Smed. (Pause). Ded er nu ellers mærkeligt nok, at Ingen af vos to veed ded, Kristen Smed. Ded er dou nouet, som at man itte faar at se til hver Dau. Nu har je dov væt i Amerika og har sejlet de mange Mil over Havet med en Ignorant-Damper, men je veed sgu itte nouet af, at je har set ded derovre. Men ded er jo møjet mouligt, at denne her Edikeson har opdavet en Maade at afskaffe ded paa. Ded kan godt være, at ded er nouet, som ikke skal være. Ded er jej tilbøjelig til at tro.

Kristen. Ja, ded er sgu møjet rimeligt.

Mads. Di maa vel vide ded inde paa Konservatoriet i Kjøbenhavn. Og i alt Fald saa veed Degnen ded nok. Han kan jo møjet mere Bibelskhistorie end vi

Andre. Men ded er nu alligevel kraperligt, at man itte veed ded. Hør sig mig, Kristen Smed, tror Du, ded er nouet, der bliver bestemt i Forvejen i Almenakken?

Kristen. Je veed sgu itte, Mads Jordmo'rmand.

Mads. Ja, je sgu heller itte, Kristen Smed. Men ded kan de vel ikke sige saadan med Sikkerhed i Forvejen. De kan jo itte vide, hvad de kan finde paa oppe paa Maanen. Je kan dou itte vide, om itte Risdauen skulde have nouet med ded at gjøre. Ded kan sgu godt være.

Kristen. Ded kan osse itte være.

Mads. Ded ka'et osse. Ded har Du Ret i. Men je tænker mig nu, at ded ku' have nouet med ded lektriske Lys og gjøre, og ded veed je da, at ded er Risdauen, der bestemmer ded.

Kristen. Je er nu snarere tilbøjelig til og tro, at ded kommer af, at Maanen vender den forkerte Side ydad.

Mads. Ded kan sgu osse godt være. De har jo i Rejlen Dau deroppe, naarenstid at vi har Nat, og derfor saa kan ded skinne, men se nu kan ded godt være, at ded er en af de korteste Daue, da ded bliver mørkt allerede tidlig paa Formiddauen, og derfor saa er'et, at di holder Mørkning og lader være og tænde Lys. Kaske Petroliommen er dyrere deroppe end som her.

Kristen. Ja, ded er'en jo rimeligvis nok.

Mads. Ja, nouet forstaar man sig jo altid paa de Dele ogsaa, skjønt ded slet itte er saa nemt at hitte yd af ikke. Men Oplysningen gaar jo altid fremad. Der er sgu Folk inde i Kjøbenhavn, der formelig lever af at sidde i Vinduet og kigge paa Stjernerne. Der er nu ham den tykke Brahe, som der staar om i Historiebøgerne, han skal være en af de dygtigste, hvis han da ikke er død, hvad je næsten er tilbøjelig til og tro. Han havde sgu et helt Værksted til ded samme.

Kristen. Ded var da en mærkelig Bestilling.

Mads. Ded er 'et osse. Ser Du, jeg er nu Jordmo'rmand, og Du er kuns Smed, og saadan har vi jo hver sin Gjerning, og je vil sgu itte se ned paa dem, der itte har saa fremragende en Stilling, men je siger alligevel: der er sgu mange Mennesker, som vi lissaa godt ku' have undværet her i Verden.

Kristen. Ded er der, Mads Jordmo'rmand. Monstro der osse er Mennesker paa Maanen?

Mads. Ja, ded kan Du godt bande paa, der er. Der har da ialfald været før, og jej er tilbøjelig til at tro, at de er der endnu.

Kristen. Ja, men hvad gjør de saa, naar hun er i føste Koteer?

Mads. Saa maa de sgu passe at være paa den rejtie Ende. Men de kan jo osse snart komme fra den ene Side til den anden. Vejen er jo itte saa lang.

Kristen. Ded er dou kunstig og tænke sig.

Mads. Ded er 'et osse, Kristen Smed. Ded er sikkert. Men nu maa je nok hjem og passe min Bestilling. Min Kone har været hos tre Koner idau, hvoraf den ene fik Tvillinger.

Kristen. Ja, ded er jo nouet, som kan hænds den bedste.

Mads. Ja, ded er 'et osse, men naar man skal have Tvillinger, saa er 'et dou bedre at faa en ad Gange. To paa en Dau af den Slaus, ded er dou lidt rigeligt.

Kristen. Ded er 'et osse. God Nat, Mads Jordmo'rmand.

Mads. God Nat, Kristen Smed.

Isblink.

Naa, sikken Svir! — Til Vinter kan
Man komme med sin Pige
Paa Glatis, uden Spor af Vand
Og Vaager og deslige!
Paa kunstig Is man rutscher rundt,
Asfalten helt kasseres, —
Nu skal man være »Isfaltier«,
Naar man vil respekteres.

Kun Bønderne vil helt fortabt
Bese vort nye Island,
Hvor Hestene af Træ er skabt,
Og Gødningen bli'er Isvand! —
Der flyver Kjøbenhavnerne
Imellem Blus og Standere
Og varmer Isens Flade op
Med lie'saa flade Brandere.

Der mødes Store, mødes Smaa,
Der mødes Patrioter
Fromt med smaa Sorte og smaa Graa
Og med Iskarioter;
Selv »Overmen'sker« uden Frygt
For Ischias og Phtisis
Vil rent fra *Logos* glide væk
Og bare tro paa *Is-is*.

Snart glider ud en Sybarit
Paa blanke Iskrystaller,
Paa Næsen en Israelit
Snart med et »Is-ak!« falder.
Men, saasom Ispaladset tæt
Ved Tivoli skal knejse,
Har man jo »Watt« ved Haanden, hvis
For haardt man skulde dejse.

Og ømme Skøjte-Par med stor
Plaser saa lidt vil savne
Som Is i Fjor paa Isefjord
De fordums Kælenavne:
Hvad skal den megen Varme til?
Nu bli'er det jo et Held, a'
Man nøj's kan med en »Isidor«
Og med en »Isabella« — —

Jeg synes, Nogen raabte: »Uh!«?
Ja, Branderne er slemme,
Men jeg min vilde Fryd endnu
Har ikke lært at tæmme!
At vi en kunstig Bane faar,
Kan sagtens ta'e med Vold En, —
Er det saa ikke menskeligt,
At Visen bli'er — en kold En!

Hermed følger et illustreret Annonce-Tillæg.

En gammel Gase

dryppet i sit eget Fedt.

Da denne Ret blev saadan reformeret,
Var stakkels Viggo Bentheim net leveret;
Hvad kan det nytte vel, at han som Jævning
Paa Saucen fik den folkevalgte Nævning!

Redigeret af **Angelo Haase**, udgivet af og trykt hos **C. Simonsen** i Kjøbenhavn.

1891. Torsdagen den 26. November. Nr. 48.

Ubetinget Indrømmelse.

— De er saa muntre og livlige, de søde Unger, at jeg virkelig er ganske stolt at dem. De som selv har Smaafolk, vil vist indrømme mig, at Mage til mine Børn har De aldrig set.

— Nej, Gud ske Lov!

Folke-Ret — folkelige Retter.

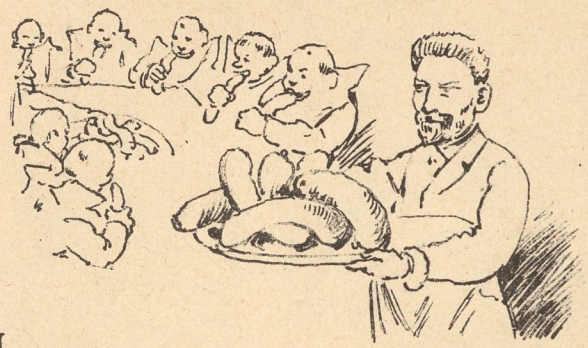

November er den Tid, da Land og Stad,
I Taage hyllet, søger Glædens Kilde
Ved Bordet, hvor den sprudler frisk fra Fad,
Hvis ikke den sin Bærme kun vil spilde.
— Paa den Tid holder Godtfolk Pølsegilde
Og langer til den kjære Pølsemad,
Hvis Nydelse hos »Dansk« og »Evropæere«
Fremkalder et »Her er, sgu, godt at være!«

Derfor det er paa denne Tid af Aaret,
At vore Folkekaarne har især
Sit Publikum den Pølsemad beskaaret,
Som det i Folkehjærtet har saa kjær.
Det føler sig af Korsgaards »Aand« bedaaret,
Og Jeppe Tang selv bliver populær,
Ja, mangen Menig i Demokratiet
Paa Pølsemaden sætter Krydderiet.

Men Viggo Bentheim er dog særlig den,
Hvem denne Slagtemaaned skylder Takken,
Fordi som højt begavet Frihedsven
Han fyldigst har leveret Pølsesnakken;
Og, selv om Tallet af hans fuldtro Mænd
Ved denne Lejlighed gik ned ad Bakken,
Saa maatte dog Enhver hans Ord erkjende
For en Rosin i Pølsemadens Ende.

Han tog sig for som Taler at bevise,
At »Retsreformen« var en sand Ruin
Saavel for hvert et Evropæersvin
Som for P. Holms og Hørdums røde Grise;
Vor gode gamle Ret han vilde prise, —
Han havde selv jo været slagtet i 'en, —
Hvorfor de Røde den han anbefalede:
Man mærked', det var Blodets Røst, som talede.

Ja, vi bør mindes med erkjendtligt Sind,
At han var Pølsen i vor Slagtemaaned,
Saa meget mere, som det stakkels Skind-
forhandlingsvæsen ikke saa sig skaanet,
Men fandt sig aalet, overgrint og haanet,
Samt reduceret til en Pølsepind,
Hvorpaa i „*Politiken*" Chrestens Gruppe
I magre Tider koge kan lidt Suppe.

Sportsmænd.

Et Efterspil.

(Den spændende Handling foregaar i et dramatisk Laboratorium). Apothekeren (i Sports- og Arbejdsdragt sidder travlt beskjæftiget med en Flaske Galdeudtræk — eller Blæk — og vender Ryggen til Døren.) En Façade-Direktør (træder ind.)

Façade-Direktøren. Hr. Apotheker!

Apothekeren. Ikke forstyrre! . . . De ser jo, at jeg sidder og skriver et nyt Skuespil . . . Utrolig vittigt . . . Oskar Johannsens Fakkeltale, inddelt i fem Akter! — Hvad gi'er De mig?

Façade-Direktøren. Hvad jeg gi'er? — Nej, hør! veed De hvad! . . . .

Apothekeren. Tys! Ikke forstyrre! . . Nu skriver vi: »Første Akt, en hyklerisk Dagligstue; Theatercensoren træder fordummet ind« — — Det kalder jeg en fin Satire, hva'beha'er? — Aandrig, men tilsløret! — Og saa si'er han: »Det er Fanden frisere mig et brillant Geveir i Dag« — Har man kjendt Mage til Vid? Geveir, i Stedet for Veir, — det har aldrig Nogen hørt før! — Nu maa vi ha'e en storartet Aandrighed, — lad mig se! — (skriver): »Salige ere de Fattige i Aanden . . . .«

Façade-Direktøren. Undskyld, Hr. Digter, — men . . . .

Apothekeren. Ikke forstyrre, si'er jeg! — (ved Telefonen) Maa jeg be'e om Eedvard, Telefonnummer 00! . . . Er der No'en? . . . Med Forlov, hvad plejer vi at sige om de Fattige i Aanden? . . . . Hva' befaler? Højre-Snobberi for Ukonfirmerede! — mageløs vittigt . . . Tusind Tak! — — saa skriver vi altsaa: . . .

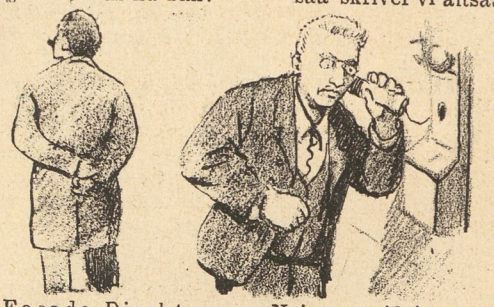

Façade-Direktøren. Nej, nu vil jeg tale med Dem!

Apothekeren (vender sig om) Ih, hvad ser jeg? Er det Dem, Kjære? Det skulde De ha'e sagt strax. — Naa, . . . glimrende Forretning, hva'? — Sport i Hippodromen, — hyp, alle mine Højre-Krikker, — gaar som det var smurt, — hva' beha'er?

Façade-Direktøren. Smurt? — Aa, ja! — men det er bare mig, der faar Smørene! — Das war eine allzu grausame Apotheker-Salve, Hr. Digter!

Apothekeren. Det var jo Dem selv, der kom og bad mig om No'et, der kunde trække!

Façade-Direktøren. Meget rigtig, Hr. Apotheker, men jeg bad ikke om No'et, der kunde trække Folk fra Huset.

Apothekeren. Er De gal, Mand? — Det var jo det fineste Begplaster, — ægte importeret Jødebeg, evropæisk indforskrevet fra Integade.

Façade-Direktøren. Jo, det var en rar Begmand, jeg der fik! — Jeg sagde Dem jo, at det var i Pengekassen. Bylden stak, — men nu har den bare faaet Svindsot af Deres Mixtur!

Apothekeren. Hvor kan man vente andet i dette usle Land? — Ikke en eneste Hykler er jo aandsfri nok til at la'e sig spytte i Ansigtet!

Façade-Direktøren. Spyttet kom fra Deres Distillator, Hr. Apotheker, — men det var mig, der gav Mund til!

Apothekeren. Ja, hvad ellers? — Er De en Lapsvams, Hr. Direktør, eller er De en af mine Folk?

Façade-Direktøren. Jeg er s'gu hverken en af Minesens eller Dinesens Folk, — jeg er Geschäftsmand. Og hvad skal en stakkels fattig Direktør ta'e og gjøre i, naar det ikke skulde være i Mudder? — Men, naar man er født til at spille Marquis, er det li'egodt en haard Skæbne, Hr. Sportsmand! — Ach wai, ach wai! . . . . jeg havde bedt saa inderlig til Ahrahams Guldkalv om en lille Pibekoncert, men jeg har kun faaet nogle Pibestilke, der klapper . . . og det er Frigængere.

Apothekeren. Ubegribeligt! — En saa kauscher og saa kongelig kasseret Mixtur! — 30 Gram Eedvardske Uhyrligheder, 30 Gram Ex-Jensenske Bibelsteder, 30 Gram Skorpiongift i Bentheimsk Reform-Aftapning og 11 Gram Per Andemad for Grins Skyld, — saa er 101 ude. Kan De tænke Dem noget mere aandsfrit og moderne?

Façade-Direktøren. Storartet! . . . . naar det betaler sig!

Apothekeren. Naa, — og saa Kryderierne? Hykleri, Idioti, Oftedaleri, Fædrelanderi, . . er der No'et, der mangler?

Façade-Direktøren. Nej, bevares, Recepten kan De, Hr. Apotheker, ... naar den bare betaler sig! . . Men undskyld, den Gang jeg gik i Direktør-Lære, var der no'et, der hed originale Figurer. . . . .

Apothekeren. Hvad skal det sige? Har jeg ikke selv bladet over hundrede gamle Komedier igjennem for at finde Figurer? — Naa, er de saa ikke originale?

Façade-Direktøren. Der var ogsaa no'et, som vi kaldte Handling. . . . .

Apothekeren. O, Fordummelse, Du er stor i Israel . . . . nej, jeg vilde sige: i Danmark. Se til vort Lands største Digtere, — Esmann og Eedvard, — har de Handling? Hvordan Pokker kan man handle, naar man skal skælde ud? Nej, min go'e Direktør, kom ikke her og spil dannet lige overfor den eneste vittige Mand, hvis Komedier dør i Norden.

Façade-Direktøren. Jeg spiller alt, ... naar det bare betaler sig. — Men, synes De ikke, at det vilde være billigt, om De f. Ex. tilbagebetalte mig et halvhundred Procent for Tort og Kreditspild? Eller muligvis en lille Sum paa 5000 i Erstatning, — det er jo Taxten. . . . .

Apothekeren. Hm! — Hør, min Kjære, — jeg skal foreslaa Dem et Kompromis. . , . .

Façade-Direktøren. Nej, Tak — nu er jeg tilstrækkelig kompromitteret! —

Apothekeren. Hvad mener De om at faa et Skuespil i Tilgift? — Jeg har netop et liggende: »Farmaceuternes Skrue«, Vittighed i 4 Akter. Det handler om en Apotheker, der er ædende gal paa Samfundet og . . .

Façade-Direktøren. Undskyld, . . . der er vist Nogen, der venter paa mig! —

Apothekeren. Eller vil De hellere ha'e et Lystspil? — 5 Akter og 9 Tableauer, — Ideen efter Georg, derfor hedder det ogsaa: »Apothekeren og Doktoren«. Det er en Lucigefærlig Satire over . . . . Men Herre Gud, Mand, hvorfor løber De?

(Han synker forundret om i det sidste Numer af »Politiken«. Direktøren løber endnu.)

Sanginspektørkantaten.

Ledemotiver efter nyeste Syngeplan.

I.

I alle de Riger og Lande,
Hvor Sanginspektøren henfoer,
Man inte — det maa han sanne —
Hans Noder for Alvor troer.

Snart med, snart foruden Mærke
Af Skoser der falder en Regn
Til ham, som i Frue Kirke
Fungerer endnu som Degn.

Saa snart i en Bog man blader,
Og Sanne er Udgiver a' en,
Man ser strax, det er kun Plader
Til Skolernes Syngeplan.

II.

Danmark, dejligst Vang og Vænge,
Trængte til Censur.
Den har sannelig for længe
Lydt blandt os i Dur.
Men nu fik man arrangeret
Den for Skolen demolleret.
Den Ide sprang ud fra Sanne
Af en Molbo-Pande.

Ved hver Bog, han ses fremavle,
Er Kritik parat,
Og hans stakkels Syngetavle
Kaldes Plagiat!
Fra de Sakser, Slaver, Vender
Hver en Node strax man kjender.
En Ting mangler samme Herre:
Det er Takt, des værre.

III.

Men, naar for det Sanne og Skjønne man har lidt
Modgang i saa mangen grum Bataille,
Saa er det dog en Glæde, at Solen smiler blidt
Til hans velfortjente Sølvmedaille.

Der vanked en Medaille til Sanne, fordi
Hvert et Sangværk, han har fabrikeret,
Er dog et Vidnesbyrd om den Kunstindustri,
Som Andre skammelig har negligeret.

Dog siges for Sanne, at man kan ogsaa som
Redningsmedaille den betegne,
Formedelst i hvert Opus, som fra Hr. Sanne kom,
Er Indholdet reddet alle Vegne.

Godt hjulpen.

(Skolevisitats.)

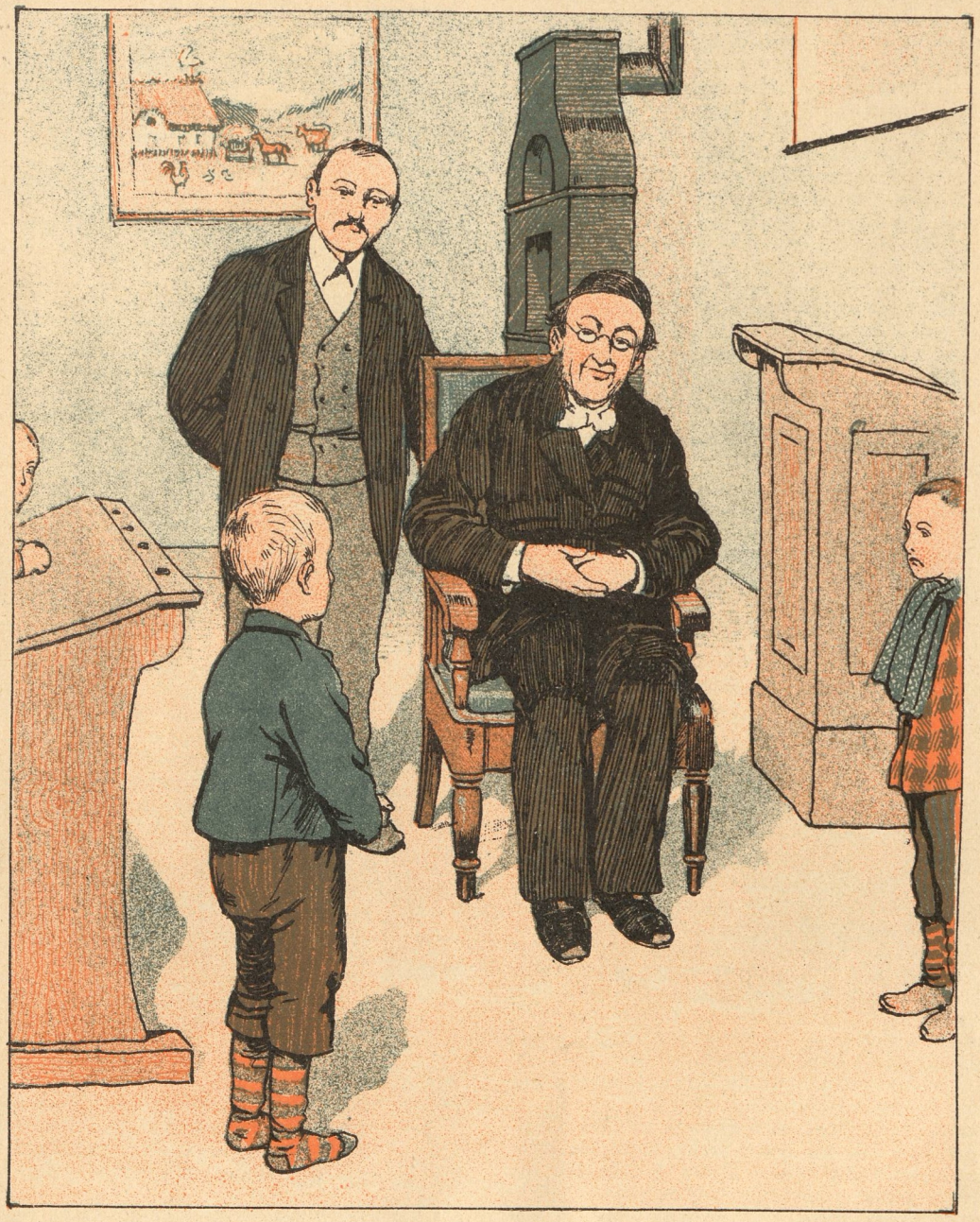

Præsten: Naar Du nu var rigtig forladt, fattig eller i stor Nød — hvem vilde Du saa henvende Dig til?

Drengen: Te Sovnerodet!

Kraftig Kost.

Kaptainen: Tag til Bunds, Folkens! Der ligger Ærterne!
Matrosen: Takker Kaptajnen! Jeg fik nyssen een!

Sportsmænd.

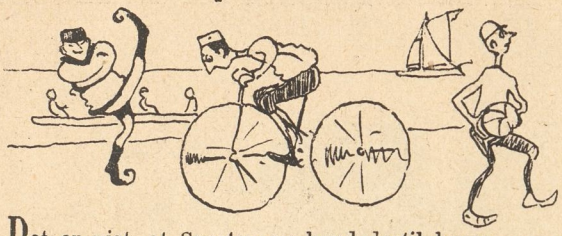

Det er vist, at Sporten og hvad dertil hører,
Saavel til Lands som til Vands her til Lands
En fortryllende Tilværelse fører,
At den fængsler Mænds og Kvinders Sind og Sans.
Sportsmænd ses i de fleste Udhængsskabe;
Gode Venner staar i Timevis og gabe
Paa de svulmende Lægge, klædt i Trikot,
Der er fejrede med Hurraraab og Clicquot.

Vore Blade til Dagligdags er fyldte
Med de stolte Navne paa hver Idrætshelt,
Der har vundet Pokaler, kjønt forgyldte,
Og Medailler i Fred, men ej i Felt,
Fyldt med Navn paa dem, der cykler og der sejler,
Og som spiller enten Fodbold eller Kegler,
Der om Vintren under Fakler og Faner
Henter Kvindesmil paa flotte Skøjtebaner.

Disse Sportsmænd har nu i Aar og Dage
Lagt Beslag paa Tilværelsen her;
De har været os til Fryd og til Plage,
Men til megen Bedrøvelse især
For de fleste af Omegnens Bommænd,
Mens til Gjengjæld de landlige Kromænd
Har vist grundig formeret deres Grunker
Ved de Ripley-besøgende Bunker.

Nu de seneste Dages Affaire
Har et andet Slags »*Sportsmænd*« os bragt;
De har havt deres egen Karriere
Og en Masse Fortrydelse vakt;
Halvvejs har der været Oprør i Staden,
Der har næsten været Opløb paa Gaden,
Formedelst at Hr. Otto Benzons Stykke
Ikke gjorde den forønskede Lykke.

At et saadant Overmenneske, der hører
Til Flødeskummet af vort Bourgeoisie,
Som i Selvejer-Landauer kjører,
Holder Kutter og — fineste Pli,
Der har »*Receptions*« i pragtfulde Sale,
Der har høstet Lavrbær ved »*en Skandale*«,
At man saadan *sans gêne* kasserer ham,
Det er tydeligt nok, at det kreperer ham.

Og nu galper da ogsaa hele Koblet
Af hans Venner for al denne Skam,
Ja, og Hylene bliver fordoblet,
Fordi Eedvard deler Skæbne med ham.
At Theaterbestyrelsen er grulig
Idiotisk, borneret og umulig,
Derom er de Alle ganske enige,
Baade Underofficerer og de Menige.

Nej, lad Eedvard komme til Roret!
Han er Manden — ja, det er, hvad han er!
Lad Gregorius den Store føre Ordet,
Han, Lysbringeren, selve Lucifer!
Lad saa alle deres brave Ildtilbedere
Højt trompete i alenlange »Ledere«,
Da vil alle disse lysende Fakler
Over Landet gjøre vældige Mirakler!

Foraarsgrønt.

Kære Bob?

Jej ka ida fortæle dej som et glæddeli Tidens Tein paa a egge al Aansliv æ udød hernere, a vi ha feired en stor Jubelæomsfest i disse Dae her i Skollen, i Andlening a, at de va akkorat 25 Maaneder siden, a Arond Jakobsen fig sit føste Nold i dansk Stil i den Klas, vori han gaaer inu den Da i Da Aa vi ville føst ha hat Kunsertpalæet te aa feire Høitiliheden i men da de hviste sei, a der dov ikke velle bie Plas te alle dem, der velle være mæ, nøides vi mæ aa laane et Kvestkammer hos Arond Jakobsens Faer, fordig Familien har altid et ledit Værelse staaende i den øverste Etasje aa der holt vi saa Gillet aa medto kons Klasens Sbesser som Deltaere Aa je hade skrævet en Sang te Jublelaren vori je hade røflet vores raksjonære Leretambe orrenli a aa sagt om dem a

Di brøle, di Stude, aa længes mod Baasen,
Men han kan i M— dem sparge inu.

Aa Visen gore saa meied Løgke, a je ha tængkt paa og sidte den paa Reppetoaret, ves jej aa Dogter Sjangdorf sku komme paa Taarnee sammel aa læse høidt i di kunservative Klobber omkreng i Lannet vor vores Lyrika natyrlivis ve falle i go Jor. Aa desuden be der holt Taler vori vi brugte alle di uvardie Or, som hade vaaren brogt ve Fæsten for Georgbrandes; men de gore egge noet for han pleier jo osse sæl og laane naar han kan egge hidte paa noed sæl. Regtinok hade vi egge noed Fagkeltog men saa va der none a vos som hade køft en hel Bonge Knalleperler aa di gig ner i Gaaren aa gore Salut te Festtalen. Aa jej sku hat Klø den neste Da paa Skollen, fordig min Vise va ful a Engjurier imod minne Lerere; men da jej onskylte mej mæ, a Visen va lissaa varm, som den va kommen fra Rimsmædeværgstædet aa a der va egge mer Meneng i den, end som der plejer vant og være i Oppodsitionens andre Festsange, saa slab je mæ en Advarelse Men de æ endda got, a vi igge, som obbe hos jer, ha faaet engførdt Nevnenger, for saa hade vi snart egge en Gang Lov te aa skælle vores Modstannere ud etter Noder

Din hengivendes
Einar Jørrensen.

Hæls Las Oftedal aa spør om han allievel egge kunne passe sit Præstekal et halt Aars Tid inu, for Køvenhavns Redagsjon skulle komformeres te Paaske, aa di velle gerne gaa te Præsten hos han?

Theaterkatten spinder.

Kammerherren og jeg var i Galla til Jubilæet i Lørdags. Men det var ogsaa vores egen Betty, — ja, jeg har nu Lov til at kalde hende ved Fornavn, fordi jeg har været ved Theatret saa mange Aar, — der holdt det. Han var i Kjole og trekantet, jeg havde slikket Pelsen og vixet mit Overskjæg.

Det var en Fest! I Dagens Anledning forkastede Censor et særlig godt Stykke, og samtlige Fruens Kammerater undlod at melde sig syge. Om Aftenen var — som en lille Overraskelse til Abonnenterne — »Sylfiden« ombyttet med »Brudefærden«, formodentlig en

affabel Antydning af, at siden Betty Schnells Brudefærd har vi ikke haft nogen Sylfide.

Om Formiddagen havde vi Katte naturligvis en lille Fest — Mælkelaberi nede i Kjælderen. Jeg bød velkommen og bemærkede, at jeg altid havde levet paa en god Pote med Fru Hennings, og derfor vilde jeg bede Forsamlingen labe en Underkop for hende og give hende et nifoldigt Miav. — Saa talte Kammerherren, vi havde indbudt som Hædersgjæst. Han sagde, at det var ham en særlig Fornøjelse, at det ikke var lykkedes ham at forjage Fru Hennings for to Aar siden, da hun vilde give Gjæsteroller i »Lad os skilles ad«. Om saa Goethe havde skrevet en tredie Del af sin Faust og Peter Hansen ogsaa havde oversat den, hvad han naturligvis i saa Fald havde gjort, vilde det have været ham en sand Fornøjelse at opføre det, skjønt han ellers ikke yndede den Slags Stykker. Naa, Herre Gud, det var jo det første Arbejde, Goethe havde faaet opført i hans Tid, og man maatte jo aldrig stille for store Fordringer til en Begynder. Skulde dernæst Fruen en anden Gang have Lyst at rejse til Finland i sin Ferie, skulde det være ham en Fornøjelse at give hende Permission, selv om hun vilde til Lapland med, naar blot Hr. Hennings vilde paatage sig den Ulejlighed at være Impresario. Hr. Hennings leve! (Miav!).

Derpaa oplæste jeg Telegrammerne, der var indløbne fra Venner i Ind- og Udland. De lød som følger:

Einst sagt' ich, als Sie wissen: »Licht, mehr Licht,«
das aber mus ich jetzt gestehen:
Frau Hennings ist in Faust, meinem Gedicht,
das schönste Licht, das jemals ich gesehen.
Gestorbener Geheimerath v. Goethe.

Bedste Fru Hennings! Det er alligevel en rar Ting med de Jubilæer. Georg Brandes.

Ak! Gid De dog var kommen til at spille i »Sportsmænd«. Severin Abrahams.

Jeg er bleven
ganske levende
igjen.
For et Sørpespil —
om Sorg og Bedrøvelse —
jeg nu skal skrive
med Pen og Blæk
paa Papir
og med en Rolle i
til Dem. Herman Bang.

Nu skal De vel snart have Jubilæum igjen?
Peter Schram.

Schade, dass Amerika
liegen soll so lang herfra.
Joseph Kainz.

De kan takke Bojsen og de andre Sammensmeltere for, at De ikke kan tælle mig mellem Deres Tilskuere. Naar vi faar afkastet det provisoriske Aag, gaar jeg igjen i Theatret. Hvorledes stemte Hr. Hennings ved sidste Folkethingsvalg? Kresten Berg.

Ogsaa Byens vise Fædre har ønsket at bringe Dem en Hyldest paa denne Dag. Tilgiv, at vi ifølge det Princip, der gjør sig gjældende ved den kunstneriske Udsmykning af Plankeværket om Springvandet paa Gammeltorv, paa Bagsiden af dette Lykønskningskort giver Ordet til en af vore mest populære Forfattere.
Kjøbenhavns Kommunalbestyrelse.

Paa Bagsiden læses:
Kjøb altid Otto Mønsteds Margarine.
Otto Mønsted.

Hjertelig Lykønskning fra Deres gamle
Theaterkat.

Tristan.

O Logos, min Logos! — hvi haver
Mig arme, frimodige Mand
Du svigtet, endda jeg paa længe
Har vrinsket, det bedste jeg kan?
Hør Taarernes Dryp paa Asfalten? —
Her sidder med grædende Ord
Jeg ved »Politikens« Vande
Og hyller min Harpe i Flor.

I sukker, I skræmmende Strænge,
De skjønneste, Norden har set?
Jeg spandt jer af sitrende Nerver
Af primaste Bonitet! —
Nu vaander vi os »under Loven«
Paa denne fordummede Jord,
Endda vi vil bare ha'e »Lov« til
At synge uvartige Ord!

Vi synger om fribaaren Elskov; —
Thi det er jo saa her til Lands,
At Manden er slet ikke hendes,
Og Konen er slet ikke hans;
Men, se om de hyklerske Danske
Har Sans for det noble og fri
Og kauschere, fine og modige
Menneskedyrs-Poesi!

Selv Chefen — denne naturlige
Søn af min Inte-Aand,
Han staar nu som - - Goosforvalter
Med Mester Erik i Haand!
At man byder Bagerbørn Hveder,
Er latterligt, som De jo veed,
Men, at man gi'er mig en Næse —
Det er en Uhyrlighed!

Naa, — Chefen, han staar under Loven!
Men vel skal han agte derpaa:
Vi Østerlands modige Sønner,
Vi kan baade savle og slaa!
Jeg slikker ej kongelig Fløde,
Hvor Skam jeg for Skum ikkun faar;
Nej, jeg som den evige.... Ahasverus
Gaar hjem til min Østergaard.

Heldt ud og forstødt vil jeg blande
Min Røst i »Miss Helyetts« Kor, —
Thi nu har selv Du, min von Rovsing,
Jo sagt de bevingede Ord:
»Det i vort elendige Danmark
Des værre kun daarlig staar til,
Saa længe den bløde Eedvard
Faar Lov til at drive sit Spil.«

Hermed følger et **illustreret Annonce-Tillæg.**

Sportsmænd.

Paa Benene er hver en Journalist
Med Spænd og Spark i Døgnets Bagateller,
Men helst, hvor det til syvende og sidst
Er Kammerherrens Ho'de, Spillet gjælder.

PUNCH udgaar hver Torsdag. Pris 2 Kroner Kvartalet. (Enkelte Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle kongl. Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor, Kjøbenhavn, Kronprinsessegade 34.

Mapper og Pragtbind til Bladet: 2 Kr.

Redigeret af Angelo Haase, udgivet af og trykt hos C. Simonsen i Kjøbenhavn.

1891. Torsdagen den 3. December. Nr. 49.

Næringssorg.

— Hvorfor græder lille Anna?
— Jo, for min Mund er for lille til den store Kage —

Den store PAN er død. Det stolte Venstre,
Det glade Liv, der sig bevæged' i
Talmajestætens vældige Natur,
Har sluttet nu sit Løb. De gamle Rotter
Forlader Venstres Skib, og Vælgerne
Med længselsfulde Blik betragter Flaget,
Det rene Flag, for allersidste Gang.
Det gamle Mandskab ryster bleg til Afsked
Det Navn, han vandt, i Tidens Bølger ud.
— Den store PAN er død, hans Epigoner
Kun smaa, de stirre paa det tomme Rum,
Han efterlod, med Skræk — og den er panisk.

Frit efter C. Hauch: *„Tiberius"*, Akt 5.

Evropæisk Rundsjov.

November 1891.

Des værre viste det sig strax ved Maanedens Begyndelse, at Fredskongressens Bestræbelser i Rom for at tilsløre de evropæiske Stridsspørgsmaal paa en uhyggelig Maade blev forstyrrede ved forskjellige opsigtvækkende Afsløringer, idet Doktor Pingel uden videre afslørede Berg og Hørup med samt hele Oppositionspolitiken i al dens Nøgenhed, medens Lars Oftedal mere beskeden nøjedes med at afsløre sig selv. Disse Begivenheder fremkaldte straks en virkelig Panik paa Børserne i Wien og Berlin, og sidstnævnte By hjemsøgtes i den Anledning af en Række ualmindelig rundhaandede Falitter, medens vi herhjemme dog heldigvis slap med en enkelt Falliterklæring fra Redaktøren af Herman Bings Organ i Aalborgegnen.

De evropæiske Pengemarkeders Tilstand forværredes selvfølgelig i høj Grad under disse Forhold, saa at endog saa solide Forretningshuse som Athanasius & Co. paa Balkanhalvøen saa sig nødsagede til at forhøje Løsepengene for de Rejsende, der gjorde Forretninger med disse Firmaer, og Kommunalbestyrelsen i Kjøbenhavn maatte gribe til den Udvej at foreslaa en Forhøjelse af Indkomstskatten.

Hertil kom, at den brasilianske Republik fejrede sin 2aarige Stiftelsesfest med en ny Revolution, som i den Grad tog Humøret fra alle gode Republikanere, at endog »*Politikens*« salig Generalkonsul vendte sig i sin Grav af Skuffelse over, at Integades velbekjendte Reporter havde tabt Lysten til at interviewe ham om den stedfundne Regeringsforandring.

Da der samtidig hermed udbrød en højst betænkelig Revolution blandt Hørups egne Brasilianere med det Formaal at lade Rigets fremragende Notabiliteter for Fremtiden dømmes til Brummeture af folkevalgte Nævninger i Stedet for af Jurister, indsaa de evropæiske Stormagter, at man maatte belave sig paa det værste. Østerrig forsynede den sidste Aargang Rekrutter med Repetergeværer, mens Otto Benzon repeterede den sidste Aargang af »*Politiken*« og lod sine »*Sportsmænd*« rykke i Marken. Des værre var deres Krudt ikke af den røgfri Slags, saa den forventede Virkning gik aldeles op i Røg, uagtet Folketheatrets Direktør ikke havde været bange for at spytte i Bøssen.

Under disse fortvivlede Forhold var det en Himlens Lykke, at Kejseren over det hellige romerske Rige reddede Situationen ved at tale gammelromersk med de bajerske Chauvinister, og, da han tillige indskærpede de preussiske Rekrutter at holde sig fra alle Civilister og kun omgaas Militærpersoner, idet han formodenlig har antydet, at deres Madkjærester for Fremtiden skulde iføres Uniform og rangere med 7 militære Piger, saa virkede dette i den Grad beroligende paa den offentlige Mening, at selv Høgsbro fandt sig foranlediget til at introducere sine Døtre som kvindelige Stenografer i Folkethinget, mens sammes Finansudvalg benyttede de indtraadte rolige Forhold til at tage den med Ro et Par Maaneder endnu.

En Time i Dramaturgi.

(Efter at have været i *Dagmartheatret* og set Reckes »*Hertuginden af Burgund*« kommer Petersen med Familie ind paa en Kafé.)

Petersen. Kom nu her, Børn, saa skal I faa Noget at putte ned paa Bunden af Maven. Nej, men hvad jeg vilde sige: det er dog alligevel Romantiken — hvad skal det være, Mutter? Et med Leverpostej og et med Schweitzer — — jeg siger dog alligevel — — aa

pst, De der Opvarter — en Smørrebrødsseddel — — at det er Romantiken, der gaar af med Sejren. Denne Rikke er sgu'kke tabt bag af en Vogn. Der var Slav i Frikadellen — hva? Jeg kan sgu alligevel ikke begribe, hvordan han kan hitte paa alt det. Nu for Eksemplum den sidste Sjene, hvor Jensen slaar Marx ihjel — det var sgu ganske grinagtigt.

Frøken Petersen Nr. 1. Jeg holder nu mere af Brandes.

Petersen. Ja, jeg vil sgu ikke forkleine Manden. Det er møjet muligt, at han ogsaa kan skrive kjønne Stykker med ligesaa møjet Fut i. Men jeg er dog tilbøjelig til at tro, at han ikke kan gjøre det bedre end som Rikke.

Fru Petersen. Gud veed, hvad det koster Alen, det, hun havde paa, hende der spillede Hertuginden? Hvad er det nu, hun hedder?

Frk. Petersen Nr. 2 (ser paa Plakaten). Fru Gjörling.

Fru Petersen. Næh, hun kan jo ikke være Frue. Hun bliver jo forlovet med ham, Jensen.

Petersen. Ja, jeg veed sgu'tte, hvem det var, men det kan jo osse være os lige møjet. Hun saa sgu godt ud. Ja, Du bliver vel ikke sjalu, Mutter?

Fru Petersen. Jeg veed ikke, Fatter. Det er godt, hun ikke kjender Dig personlig. Ellers kunde hun nemt blive forelsket i Dig.

Frk. Petersen Nr. 1. Jeg savnede nu alligevel Frøken Hornemann. Hun plejer ellers altid van at spille Hovedrollen. Bare hun ikke er bleven syg.

Frk. Petersen Nr. 2. Jeg tror nu snarere, det er, fordi Martinius ikke spillede Elskeren. Hun elsker vist ikke Andre end som ham.

Petersen. Ja, se hvad det angaar med Kjærlighed og de Dele, saa siger jeg bare — — der har vi nok Opvarteren med Smørrebrødet. Jeg siger bare, at det er Noget, som unge Piger ikke har godt af at faa for meget af. Det er mere for os Mandfolk. Vi har Erfaringen, skal jeg sige vos. Naa, kom nu her, saa skal I faa Noget at spise. Det var et morsomt Stykke, det veed Gud, det var.

Fru Petersen. Jeg synes dog næsten, at »Jorden rundt« var bedre, den Gang det gik ude paa Kasino.

Petersen. Naa ja — jeg veed dog næsten ikke. Er det for Resten ikke af denne hersens Ibsen? (til Frk. Petersen Nr. 1). Det maa Du vel vide, Madsine. Du har jo gaaet paa Korsus og lært baade Naturhistorie og — —

Frk. Petersen Nr. 1. Og Literaturhistorie.

Petersen. Ja, jeg er sgu lige glad, hvad det hedder. Men er det ikke Ibsen, der har skrevet dette hersens »Jorden rundt«?

Frk. Petersen Nr. 1. Næh, det er vist snarere Bjørnson. Ja, jeg er nu for Resten ikke ganske sikker paa det.

Petersen. Naa, saa er det kanske »Paa Havsens Bund«, at jeg tager fejl af.

Frk. Petersen Nr. 1. Fader mener vist »Fruen fra Havet«?

Petersen. Ja, det kan sgu gjerne være, men det kommer jo omtrent ud paa Et. Jeg veed bare saa meget, at det Stykke — — det Stykke med Rullepølse skulde jo have været med salt Kjød — — jeg veed bare, at det Stykke, vi har set i Aften, det kunde sgu hverken Øllenslæger eller Sjækspeter have gjort bedre. Og saa er det oven i Kjøbet skreven paa Vers.

Fru Petersen. Næh, var det paa Vers? Det kunde jeg saamænd ikke høre.

Petersen. Ja, da var det det. Du kan da nok tænke, at naar der er Riddere i, saa maa det være paa Vers.

Frk. Petersen Nr. 2. Jeg synes nu, at det øndigste var, da de fik hinanden i Enden. Jeg sad ligefrem og rystede og bævede for, at hun ikke skulle have villet have ham, før det var for sent.

Petersen. Naa, det kunde man sgu da nok tænke sig. De plejer da aldrig at lade Tæppet falde, før de har faaet hinanden.

Frk. Petersen Nr. 2. Man kan dog alligevel aldrig saadan se Enden forud med Sikkerhed. Det er for Resten noget overmaade behageligt Smørrebrød.

Petersen. Ja, det er det. Det værste er, at saadan et Stykke kan man sgu altid se Enden paa. Der skulde være et Stykke med bart til mig. Det er det, jeg stadig siger, Romantiken gaar dog aldrig af Mode. (skjænker sig en Snaps). Skaal!

I Kjøbenhavn.

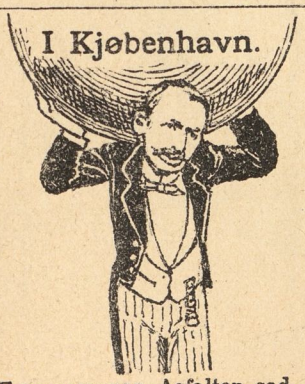

En Evropæer paa Asfalten sad,
Hans Tømmermænd vare saa stride;
Han havde ej set sin Fædrenestad
Saa aarle ved Morgentide.

Han havde ej set, at *Lucifer* faldt
For Faklernes osende Brande;
Ham Logos havde fra Vennerne kaldt
Til Ferslews taagede Strande.

Hr. Esmann greb i sin egen Barm,
Og hen til Hjørnet han hinked,
Hvor lille Per Anden i Vinduets Karm
Krøb op og ironisk blinked.

Da tørred han sig over Næsen ned,
Hans Ord de vare saa djærve.
Imens han med sportslig Glæde gned
Sin kjø . . . københavnske Nerve:

»Hvor er I henne, I sorte smaa,
I Nattens frimodige Ravne,
I Storstadens Haab, som med Cheviot paa
De aandsfrie Pigebørn favne?

Monstro nu jert Overflade-Liv
I angrer med bævende Venten?
Var Jer den sidste Toddy for stiv,
Og fik I Dada af Betjenten?

Nej! — I »den danske Idiot«
Har lært, hvad han higende savner:
At kjende en frigjort og lakbeskoet
Evropæisk-fransk Københavner!

Velan, Kammerater! naar nu Eders Ros
Jeg skriver i duftende Vande,
I svøbe en Krans af Viraks-Os
Om min Københavner-Pande!

Jeg prikker, jeg kildrer med drillende Vid,
Saa I af Beundring skal briste! —
Helt mangen Bog jeg begik i min Tid,
Men ingen saa besk som den sidste.

Naar Georg, vor store Vandgangsmath
Til Mønstring saa kalder de Døde,
Da skal jeg ogsaa være parat
Med min Demimonde at møde.

Og stolt jeg omkring mig i Salen ser, —
Der møder jeg hele Klumpen:
Henning og Bentheim og Ove og Per
Og Eedvard — og ham med Gumpen!«

Saa skrev han sin Bog og lagde sig træt;
De troede, at han havde Tanker.
Men Bogen var død, — dens Død var let:
Den faldt for de knusende Anker.

Artsforskjel.

Premierlieutenant: Naa, 49! hvorpaa kjender man en Kapitain fra en Premierlieutenant?
49: (tier).
Premierlieutenant: Hvorpaa kjender De Kapitainen fra mig?
49: Paa Skjægget!

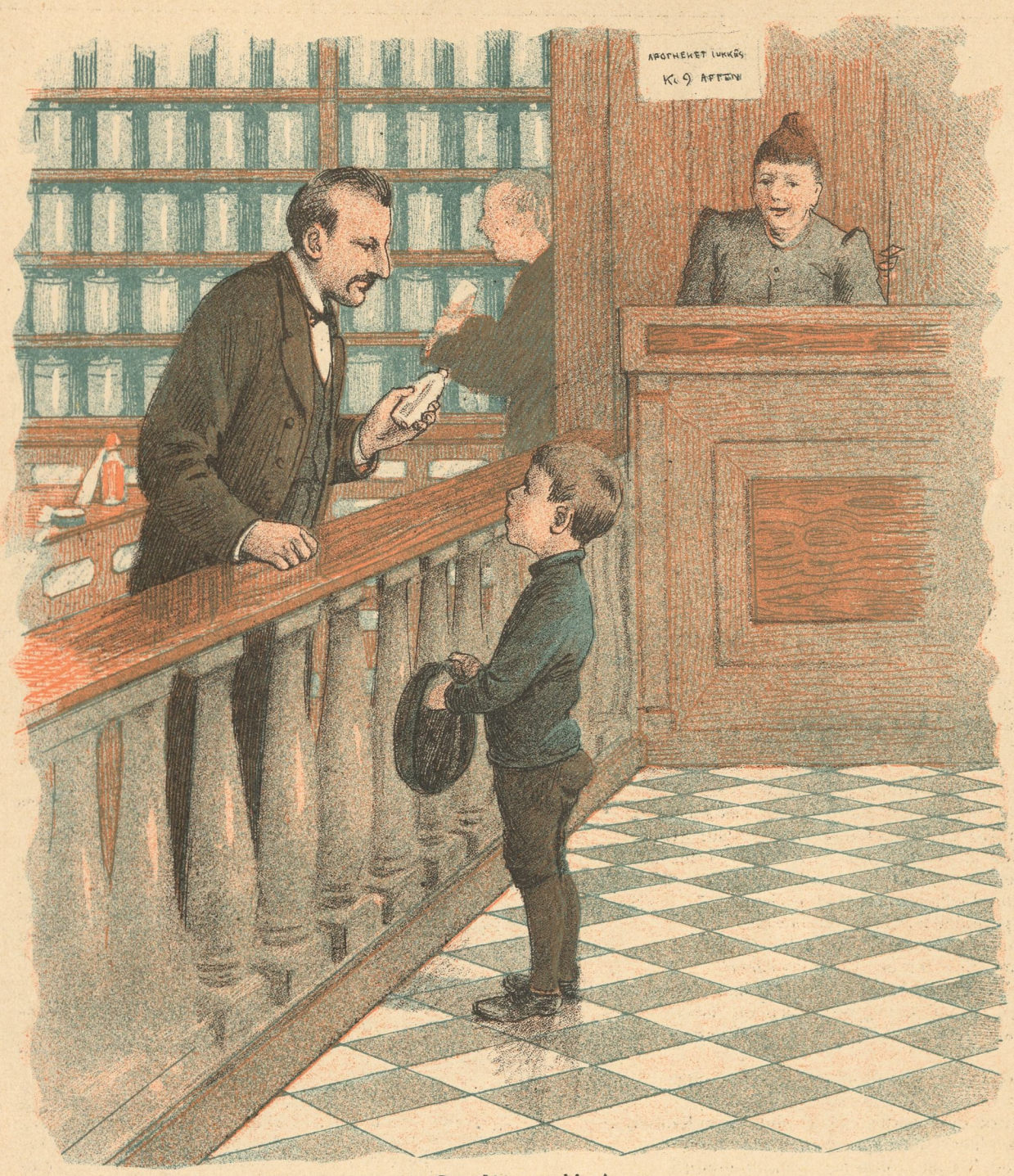

Godt gættet.

— Je vilde gerne ha'e noet Medicin.
— Hvad for Medicin? Til hvem er det?
— Til Fa'ers Buxer!
— Naah, Du mener Benzin!

Det nyeste Parti.

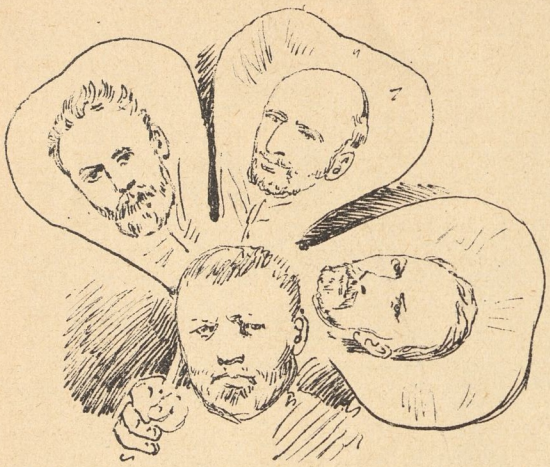

Der er en Nød, som ikke let man knækker
Selv med et folkeligt Gebis,
Og den er, hvordan Venstres Rækker
Igjen skal faa den svundne Tids Justits.
Med Sorg og Drøvelse man hører,
At hine Dage er forbi,
Da Venstre havde kun den ene Fører:
Nu har det otte eller ni!
Med Sammensmeltning af Idé og Virkeligheden var der mange Ting i Vejen,
Især, da Venstres Enhedsmærke
Er blevet til dets Skilletegn.

Fornylig Folkehjærtet blødte,
Da ved Bønløkke kom det Rædselsbud,
At Korsgaard, Chrestens bedste Støtte,
Blev af »det rene Venstre« verfet ud.
Den arme Korsgaard følges af en Skæbne,
Mod hvilken aabenbart omsomst
Sig Staklen stræber at bevæbne
Med den gemene Mængdes Gunst:
Han blev sat ud af *Morgenbladet*,
I Bergs Parti han samme Vilkaar nød,
Og, har til Gjengjæld Skæbnen ladet
Ham sætte ind, blev det paa Vand og Brød.

Dog Venstre nok et større Kors faar
At slæbe paa ved dette Klammeri;
Fordi det hældte ud en Helt som Korsgaard,
Saa laver han sig strax et nyt Parti.
Med Trier, Bing og Falkenstjerne
En Sammensmeltning bragte han i Stand,
Som i vor Operakaserne
Partiet Bajer distancere kan.
Blandt Evropæere og Danske
Vil Sammenhængen komme let for Dag,
At i det rene Venstre den er ganske
Som i et Madsen-Mygdalsk Foredrag.

Nu spørges, hvad det Barn skal hedde,
Til hvilket Korsgaard udlagt blev som Fa'er,
Skjønt det var Berg, som i sin Vrede
Partiet denne Fløjte skar.
I alt Fald har man Lov at mene,
At dette Venstrefænomen
Faar ikke Lov at kalde sig »det rene«;
Thi kun i Hørups Flok er nu den ren.
Nej, Godtfolk bliver næppe sært forbavsede,
Hvis Korsgaards Venstre, til det døer,
Faar Lov at kalde sig »det snavsede«,
Thi det er idelig i snavs Kulør.

Under Hammeren.

Interiør med Slag i.

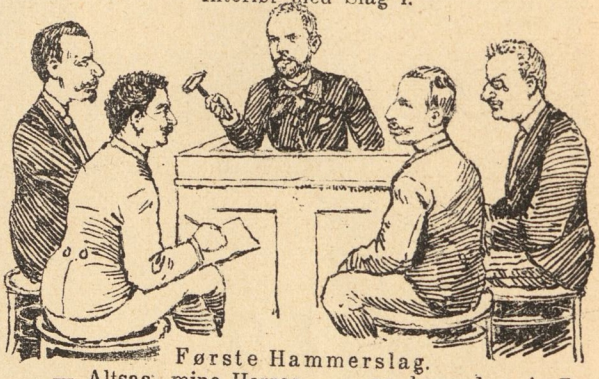

Første Hammerslag.

— Altsaa, mine Herrer. . . . nu begynder vi. Den eneste Berømmelse, der duer i Norden, er indbudt. Ærede Lysthavende med forpinte Hjærner bedes indlevere samme til Auktionsprotokollen. — — Hva' beha'er? — Ja, naturligvis skal det være et Skuespil, en af disse faste og stolte Bygninger midt i en ung Kunst . . . . . der bare er 25 Aar og et Fakkeltog gammel. — Kil saa paa, mine Herrer!

— — — — —

— Sa'e De Sørgespil? — Nej, det skal ikke være et komisk Stykke. Gak til Kristiania og lig todt, lille Herman. — Jeg synes, at en Herre sa'e »Sportsmænd«? — Nej, det gaar ikke. For det skal ikke være et bedrøveligt Stykke; bare mandig Ærlighed og sanddru Mandighed og ærlig Sanddruhed og sandig Manddruhed og ædru Sandighed og . . . .

— — — — —

— Hva' beha'er? — Tør jeg spørge om den ærede Lysthavendes Navn og Stilling? — Nordens første Dramaturg, falden efter Lucifer! . . . meget vel. — Hvad byder De?

— — — — —

— Udmærket: en »evropæisk« Kaptejn, der staar med det ene Ben i Afrika og med det andet Ben i en anden Mands Bede. — Med Forlov, hvem er saa Beden? — Naa, saaledes: Enkefru Bording, løs paa Traaden og fintfølende, gift med en gal Mand og Kjæreste med en forkert Mand. Det er en nobel og fornem Tanke! — Byder De mere?

— — — — —

— Jeg er med: Han og Hun vil flygte til Afrika for at skrive sig deres egen Moral paa Figenblade. Da Hunnens rigtige Han er sindssvag, og da Hannens rigtige Hun er uhyrlig fordomsfri, har Kaptejnen allerede indmeldt sig i Turistforeningen for frigjorte Elskende.

En ærbar Fru Hun, der har to Hanner, og en lille Frøken Hun, der har kraftige Han-Tilbøjeligheder, betragtes foreløbig som uvedkommende Bipersoner. — Det er storartet, saa De kjender Menneskelivet. Hr. Dramaturg! — Nu gaar De altsaa løs paa Handlingen med krum Profil. . . . . .

— — — — —

— Hva'? . . . Er der ikke mer? — Hm! det maa jeg sige, — jeg har aldrig kjendt Mage til Hittepaasomhed! — — Ingen af de Herrer byder højere? — Saa slaar vi til! — — Det var første Akt.

Andet Hammerslag.

— Efter denne fine og spændende Exposition maa jeg altsaa be'e de ærede Lysthavende gaa videre. — Hva' beha'er? — — Der er et Par Herrer, der foreslaar en Lystsejlads med paafølgende Skydebane-Middag »i Provinsen«; — hm-hm, ja, — det vilde maaske være en ret mandig Sandruhed, som man aldrig har set før! — Jeg veed ikke, hvad Hr. Dramaturgen synes? — — Naa, De ønsker selv Ordet? — Vær saa artig!

— — — — —

Helene Bordings Hjem. Familien er samlet: Idioter og Udhalere. — — Maa jeg be'e Forsamlingen holde sin Begejstring i Tømme: nu er vi inde paa det dybe i Menneskelivet! — — Det paatænkes at hente Hr. Bording hjem for at sætte ham i Stand til at fordøje sine Bidstrupmiddage. — — Aa, lille Per, sørg for at den Herre bliver baaren hjem i Badstuestræde, han er besvimet af Spænding — — Kaptejnens lille Frøken sikrer sig en udhalende Musikers Attest for, at hun er med paa Noderne.

— — — — —

Kaptejnens Hjem. Han taler afrikansk med sin Frue og meddeler hende, at han er næsten gift med Helene. Helene kommer ind og ytrer livlig Utilbøjelighed til at serveres paa Figenblade for aandsfri Overmenneskeædere. Paa Grund af, at hun er træt, besluttes dog Rejsen. Fru Kaptejnen spræller — — Hvorfor tier De stille, Hr. Dramaturg?

— — — — —

Hva'? — Er der nu igjen ikke mer? — Ja, men de tre Scener — — Naa, saaledes: syv Scener og to Afdelinger! — Nu maa De tillade, at jeg sætter mig ned! — Aldrig har et dansk Skuespil været bygget med en saa arkitektonisk Skjønhed. I første Akt: Rejsen besluttes, Ingen veed det; i anden Akt: Rejsen besluttes, Fru Kaptejnen raser! — Hvilken Stigning, hvilken Konflikt, hvilken modig, nobel, sanddru, mandig Modig-Nobel-Sanddru-Mandighed! — Jeg gaar ud fra, at ingen af de Herrer kan byde højere, – altsaa: det var anden Akt.

Tredie Hammerslag.

Da de ærede Herrer er for aandeløse til at kunne tale, vil jeg strax anmode Hr. Dramaturgen om Afslutning. —

— — — — —

Den rasende Fru Kaptejn er ikke længer rasende. Hun anmoder kun de ærede Rejsende om at forevise deres Billetter for Frøken Kaptejnen, inden det uskyldige Barn gaar til sin første Time hos den uvartige Musiker. Dybt rystet pakker Kaptejnen sin Baedecher ind i Stanleys mørke Fastland, Helene pakker atter sine Figenblade ud, — og Rejsen opgives . . . Saa gribende er Livets Ubarmhjertighed! — Og til al denne Situationens Pathos fordrer Hr Dramaturgen kun to Afdelinger! — — —

Jeg vil henstille til den talrige Forsamling, om de ikke alle fire bifalder, at jeg tilkjender vor geniale Dramaturg Eedvard Hammerslaget? — Hans uforlignelige Værk vil aldrig blive spillet og aldrig blive læst, men det vil leve i det danske Folks Minde lige fra Integade til Halvasien! — Nu staar der kun tilbage, at den inderlige Kunstner meddeler os Titlen paa sit uhyrlige Skuespil? —

— — — — —

Mine Herrer! Med mandig Resignation giver Dramaturgen Afkald paa at kalde det »Øxeskaft!« End ikke en saa nobel Titel som »Glemikke Dampskibet« tiltaler hans frimodige Talent. Som loyal og bramfri Borger kalder han det slet og ret

„Under Loven“.

Fra Boghylden.

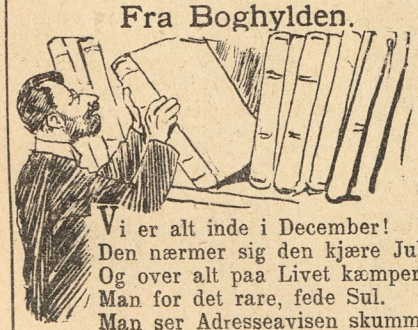

Vi er alt inde i December!
Den nærmer sig den kjære Jul,
Og over alt paa Livet kæmper
Man for det rare, fede Sul.
Man ser Adresseavisen skumme
Med »Tillæg«, saa det kan forslaa,
Mens Averterende paa Tromme
Med Kæmpetryk i Bladet staa.

Forfatterne, de giver Møde
I Massevis til Julebord.
Det vidner om, at der er Grøde
Udi den danske Digterjord.
Erna Juel Hansen er til Stede
Med Kram fra sin Maskinfabrik;
Vi hilser Rudolf Schmidt med Glæde
Og Sophus Schandorph med et Nik.

Hr. Bangs bedrøvelige Muse
Med tvende Sørgespil er mødt;
I dybe Mollakkorder bruse
Fra Harpen Toner blødt og dødt.
Ja, døde Toner vi beundre,
Paa dem er denne Harpe rig,
Hvad ingen Djævel kan forundre,
Da Digteren jo er et — Lig.

Hr. Henning Jensen er paa Banen:
Hin Pastor Ordet blev forbudt;
Saa lader han nu »Kapellanen«
Til Gjengjæld brænde af sit Krudt.
Iøvrigt Julebordet pranger,
Som vi det jo forkyndte strax
Med store Masser af Presenter
Af »literære« Alleslags.

I Mylren særlig vi beundrede
Vor grønne Ungdoms kjære Bog,
I Oplag et halvandet Hundrede,
Af Biskop Balslevs Lærebog.
Vi hilser denne gamle, kjære,
Højt venererte Jubilar —
For vore Synders Skyld forære
Ernst Brandes vi et Exemplar.

At Eedvard møder med en Skjærv a'
Sit lille Pund, det har vi set.
Han vil nu, *invita Minerva*,
Os imponere som Poet.
Skjønt »Juleroserne« i Vasken
For Ild og Vand for nylig gik,
Som en Fugl Fønix frem af Asken
De staar i dette Øjeblik.

Saa er der trende Lexikoner
Til Hjælp for Folks Konversation;
Desuden fik vi »*de tre Vonner*«
Af en ret malicieus Person,
Der nu for silde maa bekjende,
At han med disse Eventyr
Har lavet til sin egen Ende
Et slemme Ris, den sølle Fyr!

Man ser, at her er ingen Mangel
For, som det hedder, Folk og Fæ
Paa et poetisk Dingeldangel
Til Fryd og Pynt for Juletræ.
Vort Lands fortræffelige Presse
Vil Klint' fra Hvede skille ud,
Men *l'embarras de la richesse*
Kan dog nok volde Hovedbrud.

Hermed følger et **illustreret Annonce-Tillæg.**

Afslutning!

— Hold paa Laaget, Liebe!

udgaar hver Torsdag. Pris 2 Kroner Kvartalet. (Enkelte Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle kongl. Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor, Kjøbenhavn, Kronprinsessegade 34.

Mapper og Pragtbind til Bladet: 2 Kr.

Redigeret af Angelo Haase, udgivet af og trykt hos C. Simonsen i Kjøbenhavn.

1891. Torsdagen den 10. December. Nr. 50.

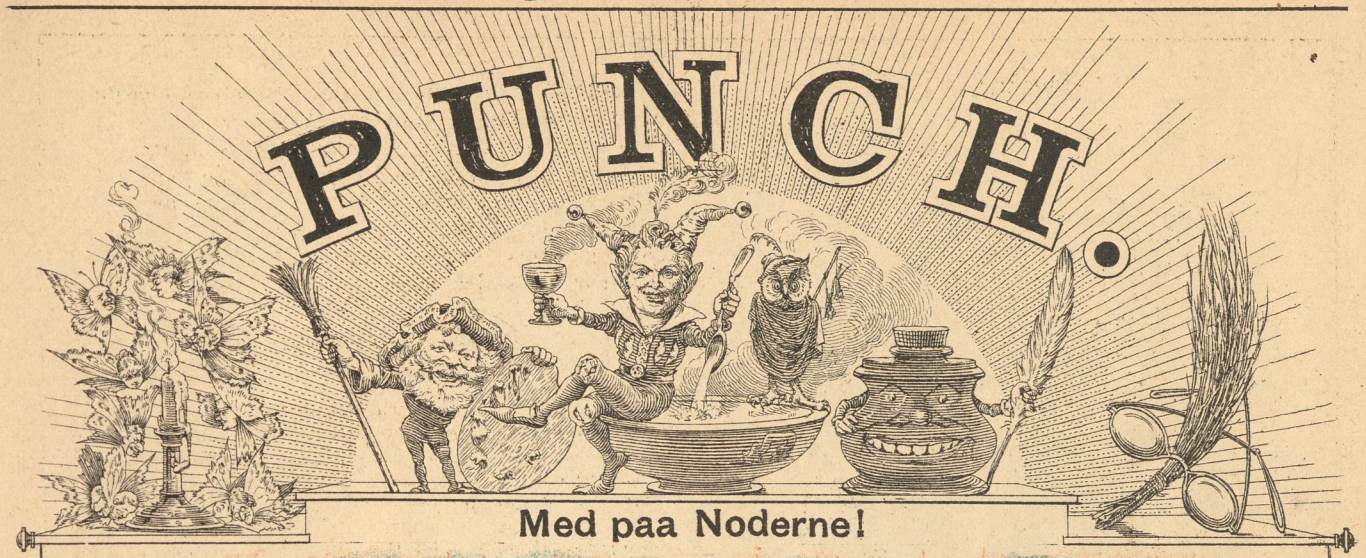

Med paa Noderne!

— Naa lille Jens! Nu er det nok paa Tiden, at Du kommer i Seng, min Dreng.
— Næ Moder! Jeg vil vente til de Fremmede er gaaede for at høre, hvordan de saa var.

Hvorhen?

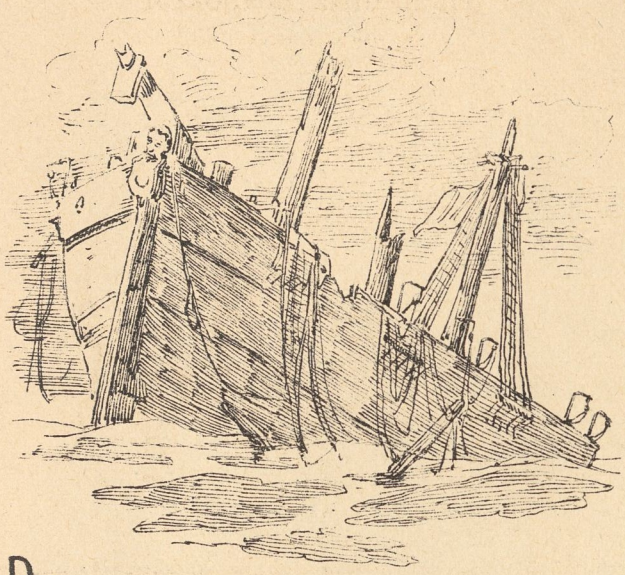

Det var unægtelig et Syn for Guder,
Da Berg og Hørup lagde ud paa ny
Imod de »moderate« Pæreskuder,
Hvis Mandskab skulde falde eller fly.
Det rene Flag man hejsed' højt mod Sky,
Og ved dets Gaffel gjorde Tauber Knuder;
Paa Skansen Chefen stod, til Æren bejlende,
Og Rømersgade skaffed' Vind i Sejlene.

Det eneste, der udi Norden duer,
Som Æselsho'der herlig sig befandt her,
Korsgaard og Herman Trier var dets Vanter
Og liden Eedvard Gallionsfigur.
Octavius og Knudsen var Oktanter,
Og Kronometer var et Folkeuhr.
Blandt halvbefarne Madsen-Mygdal stilled',
Og Je. K. Lauridsen gik med i Spillet.

Men, hvor utrolig det endogsaa klinger,
Saa blev dog Kursen ingen Sinde støt.
I Valsen var der næsten altid Slinger,
Skjønt Vælgerfolkets Hav var dejlig blødt.
I Spillet havde Skæbnen tidt sin Finger
Og gjorde sort Humøret, der var rødt.
— Fra Skansen maatte Chefen nys bortdrage
Og lade Skroget hjælpeløst tilbage.

Skuden har Modvind, det er aabenbart,
Og lystrer ikke rigtig Roret længer.
Snart den mod Styrbord, snart mod Bagbord krænger,
Imens den kryber frem med Sneglefart.
Af Sejlene den alt har største Part
Forlist og ikkun reddet deres — Flænger;
Hvorpaa man ser foruden som forinden,
At Krydseren er kommen slemt i Vinden.

— Ak, selv iblandt det rene Venstres Degne
Man finder ingen, som erstatte kan
Den tabte Chresten som Selvstyrismand,
Og derfor kommer Skuden ingen Vegne.
Dens Kurs kan ikke Hørup selv beregne,
Den driver haabløst i det bare Vand,
Og ved dens Pumpe brummer Svabergasten:
Jeg tror, vi sejler med et Lig i Lasten.

Punch's Pris-Opgaver

for Aaret 1891.

1. Theologi.

At undersøge, hvorvidt en Ex-Pastor, der p. t. ikke har andet Kald end at fungere som Indre-Missionær i »Kapellan«-Faget, kan anses for at være aandelig paavirket af Menneskedyret i Zolas Aabenbaring; samt hvor vidt en Kniv i Ærmet egner sig til at benyttes som Penneskaft; med særligt Hensyn til Udarbejdelsen af en bibelfortolkende Lejebibliotheks-Litteratur for Tübinger Skolebörn.

2. Lovkyndighed.

Der ønskes en Undersøgelse af, hvor vidt en Retsreformator vil kunne makke Ret med sig selv og sine Vælgere, naar han ikke har federe Retter at byde paa end en mindre nævninge-værdig Retsforhandling under sin Deltagelse i Sagens første Behandling. Det bemærkes, at juridiske Kildeskrifter som »Under Loven« vil blive strængt forkastede af Censuren.

3. Statsvidenskab.

Der ønskes en statistisk Oversigt over det skattefri Lager-Øls Forhold til Vandstanden i Tuborg Havn, samt en derpaa bygget Undersøgelse af Fred. Bajers Theori om, at alle Kjøn er eins Bier. Endvidere ønskes undersøgt, hvor højt en aandsfri Artikel i »Politiken« kan skattes, naar den med smaa Ændringer staar at læse i »København»; at beregne efter Principet »Bag efter kommer tyndt Øl«.

4. Lægevidenskab.

En kritisk Fremstilling af Influenzaens Indflydelse paa kongelige Theaterpersonaler, samt en Diagnose over, hvor vidt Folketheaterkassers hensygnende Tilstand og Farmacevternes Strike — enten begge eller delvis — staar i Forbindelse med Apothekernes Forhold til de for Tiden grasserende »Sportsmænd«.

5. Filosofi.

En Fremstilling og Vurdering af *Lucifers* Forhold til faldne Engle tilligemed en Undersøgelse af, hvor vidt den med et Fakkeltog følgende Prostitution vil kunne bortraisonneres.

6. Historie.

Christian den Andens Hoved og dets Betydning for den moderne Journalistik, efter at det i Følge de nyeste, højeste Oplysninger er fundet henliggende som Trykfejl paa Stokholms Torv.

7. Klassisk Filologi.

En Redegjørelse for Betydningen af Begrebet: 'Οι ἰδιωται, belyst ved Paradigmata fra den moderneste Opfattelse af *J. L. Heiberg* som Æsthetiker.

8. Østerlandsk Filologi.

Der forlanges en dansk Oversættelse af Dr. Eed. Brandes' samtlige Værker.

9. Nordisk Filologi.

Efter en modificerende-restringerende Analyse af de ved nordiske Fester afbenyttede, saakaldte »evropæiske«

Krapyl-Sange at paavise Oprindelsen til Talemaaden: »Vil du væk fra Gumpen, Rad!«

10. Tysk Filologi.

Den lærde Dr. Georgs Virksomhed til Børne-Litteraturens Fremme (Der leere Doctor Georg sein Wirthschaft mit Börne).

11. Astronomi og Mathematik.

Fra længere Tids Hvilestilling i Badstuestrædes Graahimle tænkes et uendelig lille Edderkoppe-Lig at være faldet gjennem det store Tomme ned mod Kristiania Tivoli, hvor det i Følge Formlen for den højeste kunstneriske Im-Potens (x = Ti Aar i Ti'ne Potens = 0) opfattes som en rejsende fiks Stjærne.

Med det faldende Legemes slingrende Bevægelser som Udgangspunkt ønskes godtgjort, hvor vidt Liget har Udsigt til at faa »Façon« paa sig, selv om det staar med tre Stjærner paa Plakaten.

12. Fysik og Kemi.

Der forlanges en magistratisk Fremstilling af de elektriske Traades Indflydelse paa en nylagt Stenbro, samt en kritisk Undersøgelse af Papirmassen i den Ferslewske Volte-Søjle, med særligt Hensyn til, om den egner sig til at frembringe gode Ledere, selv naar disse ikke virke isolerede.

13. Naturhistorie.

Giv en Skildring af de med den saakaldte »Lucifers Mælkebøtte« *(Articulus Spiritualisticus et Ignotus)* bevoxede Asfalter i dette fordummede Land; søg endvidere at paavise Grunden til Bøtternes Forskjelligheder efter de forskjellige Theaterlokaler (de bitre, hertugelige Arter fra Burgund i Modsætning til de altidsmilende Arter fra Monte Kasino), og paavis endelig, hvorledes der af de samme Steds forekommende Rødder kan uddrages en journalistisk Løvetand, der dog hverken minder om Løver eller Tænder.

Naturalistiske Exemplarer vedlægges.

Anmærkning. Med Undtagelse af Opgaven i Østerlandsk Filologi, der maa anses for umulig at løse, vil Besvarelserne kunne affattes i alle existerende Sprog og paa Norsk. De Besvarelser, der fortjener en Erindringsmedaille, vil øjeblikkelig blive opbevarede i *Punch's* Papirkurv.

Elegi.

O *Aftenblad*, hvad har du tabt?
Din Korsgaards Mund løb over!
Det »Despoti«, som Berg har skabt,
At byde Trods han vover!

Den største Sandhed, han har sagt,
— Og muligvis den første, —
I salig Bergs »bevidste Magt«
Mod ham har rejst hver Børste.

Paa Flugt de Sandhedsvidnet slog
Med fuld Musik af Fløjte,
Saa denne Folkedom selv tog
Humøret af hans Sprøjte.

Og, skjønt det „*Fremad*", Berg har skabt,
Just ingen Frugter lover,
O Korsgaard! du din Sag har tabt,
Skjønt Bogøkongen sover.

En nordisk Demokrat.

(Frit efter Chr. Richardt.

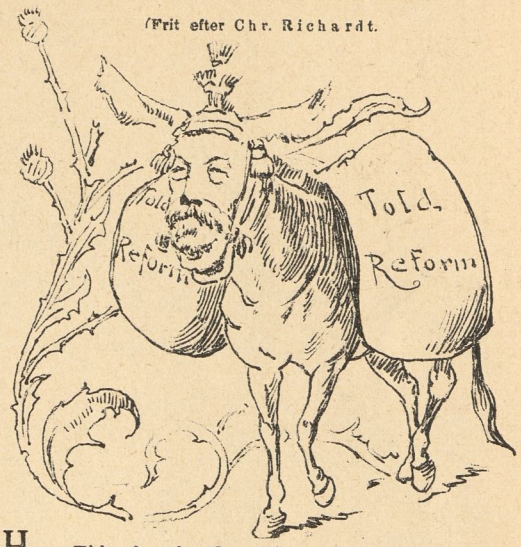

Hvor Tidenden for Sorø Amt man trykker,
Staar den gammelkloge Tauber og tygger,
Og han gnaver og gnaver og gnaver,
Mens den hele Gruppe falder i Staver.

»Det er fælt at søbe Kaal med Bergs Parti!
Herre Gud, hvor man maa traske om deri,
Fra Bojsen til Hørup, fra Klein til Kommunarderne,
Og jeg skal altid være en af Parterne!
Her er et Jav, hvormed intet kan lignes,
Og i Fjor skulde jeg oven i Kjøbet velsignes
Med den ene Toldreform efter den anden;
Men det var for Øjet og ikke for Tanden.
Bentheim, det Skarn, rev mig saagar i Næsen
Min Toldsats paa Øl og det rene Væsen,
Saa jeg rejste hjem baade flov og slunken.
Jeg skal nok ved Lejlighed sparke Hallunken.«

Og han tygger og tygger og tygger
Og faar storpolitiske Nykker:

»Et er det, jeg altid spekulerer paa:
Og det er, hvordan jeg skal slippe for at gaa
Rabundus, naar jeg maa til Valg mig stille;
Det kan hændes, at min Gruppe bliver den lille.
— I Slagelse traf jeg en Fyr, der kom
For at se, om her ogsaa var Folkedom.
Han paastod, at Venstre gik idelig rundt
I Kredsløb, at det er dets eneste Dont,
Og, da jeg gjør Holdt og lytter og hører,
(Jeg har altid havt ganske ualmindelige Ører,)
Slaar Vælgerne løs, og det gjorde ondt,
Saa jeg tabte Stemmedifferencen,
Og min Slagelse Folkebank tabte Balancen.

Men det har jeg tænkt paa mangfoldige Gange,
Især naar med Rejsediæt jeg kvæger mig,
For, hvis det er sandt, at Venstre bevæger sig
I Kredsløb, behøved' man blot at staa stille
Og lade de andre løfte Hovene,
Saa kom man til, hvad for en Kreds man vilde,
Foruden at slide sig op paa Lovene.
Det er min kjære, stadige Tanke;
Men Ingen veed, om et Gjenvalg vil vanke.«

Paa Styrkelisten.

— Du, Kresjan, hvem er den stærkeste her i jeres Skole?
— Det er Viceinspektøren!

Lovmedholdelig.

— Ved De ikke, at man ikke maa kjøre med Arbejdsvogne paa denne Tid om Søndagen.
— Ja, mæn ded æ osse min Stadsvogn!

Fra Esrom til Bosporus.

»Literære Varieté«-Drømmerier
af
Ole Mammeluk-Øje.

O Fisk, o Fisk, — o grumme store Fisk,
Der svam i Esrom Sø,
Min Sang — kling klang — lød fordum kæmpefrisk
For dig og Skovens Frø;
Ved Fiskenes Barm, saa rund og glat,
En arret Bringe daaned,
Men ak, de livsalige Dage brat
Forsvandt som en Fiskemaaned!

O Torsk, — o Torsk, — o meget døde Torsk
I Bentheims Vandbassin.
Saa tidt — tit tit! — du drog mig, naar jeg dorsk
Laa gjemt i Højres Seng;
Til Sartory-Slettens Blodpøl trak
Du mig med lyrisk Hvæsen,
Men tappert jeg fra Ostende drak
En Skalle dig i . . . . . Profilen!

O Hat, — o Hat. — o du rebelske Hat,
Jeg bær' dig, som jeg vil;
Men ve, — o ve, — saa snart jeg fik dig sat,
Du snurred rundt paa Dril:
Til Højre, — til Venstre — stadig var
Du rede til at trille,
Og stadig jeg stakkels Digter bar
Dig kun, — som de Andre vilde.

O Fest, — o Fest, — o Fakkelfest, hvor jeg
Stod udenfor med Graad!
Og dog, — ak dog — som min Ven Goethe ej
Jeg bli'er Gehejmeraad!
Jeg skriver dog Vers til Alt, hvad sker
Fra Kap til Skagerak, — — man
Si'er aldrig: »Glem ikke Dampskibet« mer —
Nu hedder det: Glem ikke Drachmann!

O Tyrk, — o Tyrk, — o dydige Hr. Tyrk,
Beaand min Harpes Klang!
Og lad — tillad — mig i min Storheds Ørk
At prise dig med Sang.
Va banque! — mellem Chefens Syngepi'er
Som en »Ulema« staar jeg;
Jeg kaster min Frakke! — Drik! — jeg gi'er, —
Og stolt til Scheik Søren slaar jeg!

O Sild, — o Sild, — o marineret Sild!
Den svandt, den skjønne Rus!
Jeg sang — jeg sprang — saa elle-sprælle-vild, —
Men kun for daarligt Hus!
Saa kom da, min Huris, — tøm din Puns, —
Du skatter Digtergnisten:
I Bosporus' Dyb vi gaar til Bunds —
Saa ender vi nok . . . . i Kisten!

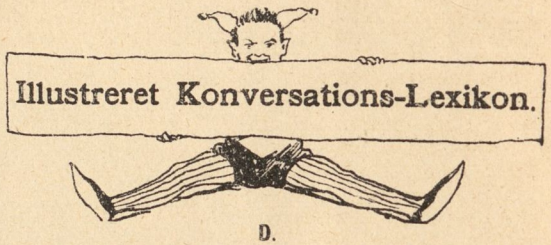

D.

Daarekiste. Se Fredskongres.
Dassavis. Se Gravfred.
Dagdriver. Se Visnepolitiker.
Dampsprøjte. Se Nationaltidende.
Dada. Se Pingels Piece.
Darwinisme. Se »Piratens« Aflægger.
Defensor patriæ. Se Didrich Menschenskræk.
Degradering. Se Korsgaard.
Delegeretmøde. Se Referatet.
Demagog. Se Sølvkrans.
Demimonde. Se Frigjort Kvinde.
Demoralisation. Se Busk-Mennesker.
Demokraten. Se Skrueblad.
Demosthenes. Se Octavius Hansen.
Desert. Se Aftenbladet for Overretten.
Desperation. Se Sportsmænd.
Despoti. Se Rømersgade.
Didrich Menschenskræk. Se *Defensor patriæ.*
Digter. Se Reporter.
Dichtung und Wahrheit. Se Mindetaler over afdøde Politikere.
Diabolisk. Se Lucifers Optræden i Gumpenheim.
Diogenes. Se Lygtemand.
Diplomat. Se Klein.
Disciplin. Se Formandsvalg.
Dithyrambe. Se Schandorphs »Lyrika«.
Dividende. Se Marmorkirke.
Djærvhed. Se Neijendam.
Djævelskab. Se Henning Jensen paa Bornholm om Politiken.
Doktorgrader. Se Eedvard Brandes og Wederkinck-Madsen.
Don Juan. Se Helge Rode.
Donnert. Se Kjendelse.
Dovenskab. Se Normalarbejdsdag.
Dragon Se Bajer.
Dramaturgi. Se »Kjærlighed«.
Driveri. Se Udvalgsbetænkning.
Dumhed. Se Cammermeyers »unge Syndere«.
Dydsmønster. Se Oftedal.
Dyrskue. Se Vælgermøde.
Dyrtæmmer. Se Instruktør.
Dyrtid. Se Tillæg.
Dækning. Se Fallesens Underskud.
Dødbider. Se Herman Bang.
Dødskamp. Se Københavns Kvartalskife.
Døgenicht. Se Stamherre.
Dønnergaard. Se Spøgefugl.

Ved Kaffen.

Fru Juliane Petersen: God Dag, søde Fru Schrøder, ja, jeg skal bare sidde mig ned lige et Øjeblik, for jeg er ved Gud bleven saa angrymeret og forkølet af Indfluendsa, som man jo nu kalder baade Snue og Ondtimaven og Tandpine og naar man er ingviteret ud og vil sige Nej, hvad der jo er meget nemt, fordi det jo Gud ske Lov er saa smitsomt, saa naar der bare er En i Familien, der har det, saa kan vi bruge det som Paaskud alle sammen og saa skiftes vi til det, og i denne Uge er det mig, men jeg er bleven helt uhyggelig ved det, for jeg synes ligefrem, at jeg kan føle den rigtige Indfluendsa krible omkring i Kroppen, og det skal for Resten komme af Baksiller, som jo nu er saa moderne baade til Difteritigsk og gastronomisk Feber og Tubberkuglose, og tænk, jeg vilde saa gjerne se, hvordan en Baksille ser ud, men det skulde naturligvis kun være en Indfluendsa og af de mindste, for ellers er jeg ved Gud bange for, at jeg ikke turde se paa den, skjønt Frits Grønbæk siger, at det er meget pæne Dyr, der godt kunde pynte i udstoppet Tilstand paa en Vinterhat og som vist nok ogsaa kunde spises, naar de blev tillavede som Baksillesalat eller som Boller i Baksillerisauce, men det er jo kjedelig at have den nu paa denne Aarstid, da der jo er saa mange Festligheder, fordi alle Folk holder Jubilæer, baade Brandes og Fru Hennings og Mosart har jo haft og nu skal Heiberg jo have og Petersen er ogsaa begyndt saa smaat at tænke paa det, skjønt han kun har været etableret i 17 Aar, men det kunde han jo nok have Raad til at runde af til 20, og saa blev der jo ogsaa længere Tid til det 25-Aars, og desuden kan man jo regne det fra hvad Dag man vil, og naar man ikke regner det fra den Dag, Petersen etablerede sig, men fra den Dag, da han kom i Lære, saa er det jo meget over tyve Aar siden, men jeg maa jo nu gaa rundt til de forskjellige Jubilæumer og se, hvordan de bliver arrangsjeret, men jeg synes ved Gud nok, at Mosarts var noget tarveligt, for det kan jo være meget kjønt med Festartikler i alle Aviserne og Petersilia-Koncert i Koncertpalæet, men det er jo dog alligevel noget fattigt, og naar man endelig vil hædre Manden i Koncertpalæet. saa skulde de dog hellere give ham et Festmaaltid, saadan som de gjorde ved Brandes, for selv om Mosart selv er død, saa var der dog mange andre, der kunde have Fornøjelse af det, og de kunde jo da i alt Fald ingvitere Enken, men i Mangel deraf er det jo nu blevet saa moderne med et Album med Aandrigheder, og jeg vil nok bede Dem om allerede nu at tænke paa en lille Aandrighed til Petersen, for det bliver maaske nok ikke før om at Par Maaneder, men jeg veed jo, at den Slags ikke flyder saa let fra Dem, søde Fru Schrøder, fordi at De jo er saa lidt vant til at være aandrig, og derfor er det bedst. at De tænker over det i Tide, og det kan vel ikke være saa vanskelig at sige Noget om de hvide Varer, Petersen har gjort i i de forløbne Aar, f. Ex. at hans Forretningsførelse ikke har været Andet end en eneste stor hvid Vare, eller at hvis han blev Etatsraad i Dagens Anledning, saa vilde det være en fortjent Hviderværdighed, eller at han har fremmet Hvidebegjærligheden hos sine Medborgere, som Frits Grønbæk foreslog, men hvis De hellere vil brodere et eller andet til os, saa tager vi jo saa gjerne imod det, og Sølvtøj er naturligvis ogsaa godt, men som sagt, vi holder ikke Jubilæumet før ind i det nye Aar, fordi der er saa mange i denne Tid, og nu skal det Forenede jo ogsaa til det, hvad der jo navnlig bliver til Fordel for Tietgen, og tænk, hvor den Mand maa kunne holde Jubilæer baade for Dampsporvognen og for hver Gang, Arbejdet paa Marmorkirken er bleven paabegyndt, som det jo nu er blevet hvert Aar i den sidste Menneskealder, og han fortjener jo ogsaa en Opmuntring, fordi han ikke har ladet Dampskibene sejle deres egen Sø, men stadig fyret under Kjedlerne, og det var saamænd ikke for meget, om der blev holdt en lille Fællesspisning paa Aktier i Dampkøkkenet, fordi hans Skibe nu sejler rundt omkring hele Jordens Aktie, og da han nu er Gehejmeetatsraad i Forvejen, saa kunde han jo passende blive udnævnt til Gehejmesejladsraad. Farvel, søde Fru Schrøder, og Tak for Kaffe.

Under Ventilation!

At Hospitaler eller Musæer
I Kraft af Venerationens Ret
Ej hundredaarige Jubilæer
Skal fejre netop paa samme Plet
Naar Murene baade er skjøre og skidne,
Vil sikkert de allerfleste bevidne.

At Frederiks Hospital nu har
Alt længe gjort tilstrækkelig Tjeneste,
Den Sag er baade klappet og klar,
Og den bestrider vist ikke en Eneste;
Skjønt Alle er enige om at flytte,
Gjør Enigheden slet ingen Nytte.

Den Ene vil have et Kysthospital,
Den Anden vil paa Fælleden gjærne;
Men pludselig møder en General
Og snakker om en Husarkaserne,
Imedens Pingel taler i Tunger
Om Legepladser og Smaafolks Lunger.

Nu lægger Ministeren frem paa Bord
En Plan, der er artig amputeret,
Mod hvilken det samlede Lægekor
Har ret eftertrykkelig protesteret.
Og det vil vise sig ved Bevillingen,
Man slipper Daleren og holder paa Skillingen!

Oldnordisk Museum en prægtig Plads
I Prinsens Palais kan herlig erholde.
Det var nu Hr. Meldahl ikke til Pas,
Saa tog han paa sig en Kunstnerrolle,
Og for des bedre Planen at dede
Han stævnede Folk til et Kunstnermøde.

Saa mødte de da paa St. Annæ Plads
I Larsens det bekjendte Lokale,
Hvor Gustav Christensen var ret hvas,
Mens Meldahl var mere mild i sin Tale.
Dog blev Resultatet til sidst, at faa gaar
Med ham og hans *fidus Achates* Aagaard.

Hr. Meldahl sagde Farvel med et Buk
Og gik lidt slukøret ud ad Døren,
Idet han vist mindedes med et Suk
Den Gang, han var Hr. Kunstdirektøren,
Hvem Alle sprang for, naar han mon fløjte —
Habil Vorsprecher og første Sprøjte!

Vi andre tænker nu ogsaa vort!
Skal om Museer og Hospitaler
Med Rigsdagsmænd vi gaa paa Akkord
Med General, Arkitikt og Maler,
Vil Resultatet nok vare længe,
Men, det forstaar sig — vi sparer Penge!

Hermed følger et illustreret Annonce-Tillæg.

Sølvbryllupsfærd.

Den første Ring, som TIETGEN danned',
Var — efter Danskens Sæd — paa Vandet:
Han, af Venezias Aand besjælet,
Med Østersøen sig formæled'.

I fem og tyve Aar har Pagten
Nu holdt, trods Fald i Dampskibsfragten;
Til Ros og Magt gik stedse Vejen,
Derfor gaar nu han paa Galejen.

DUNGI udgaar hver Torsdag. Pris 2 Kroner Kvartalet. (Enkelte Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle kongl. Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor, Kjøbenhavn, Kronprinsessegade 34.

Mapper og Pragtbind til Bladet: 2 Kr.

Redigeret af Angelo Haase, udgivet af og trykt hos C. Simonsen i Kjøbenhavn.

1891. Torsdagen den 17. December. Nr. 51.

Stort Kirkebryllup.

— De maa ikke trænge saa stærkt paa. Der er sandelig ikke mere Plads.
— Det er da ogsaa skrækkeligt, at man ikke bygger Kirkerne større.
— Kjære Frue, de er saamænd store nok om Søndagen.

„Det forenede".

Et Mindedrapa.

Et Jubilæum blev fejret med Glans,
Med Flagning til Vands og Middag til Lands.
— Paa Højden af Hotel d'Angleterre
Gik Selskabets glade Gutter om Bord:
Her blev holdt Taler og sunget i Kor,
Imens Telegrammer fra Syd og Nord
Indløb til Situationens Herre
Og Børsmatador
Med Omkvæd: Geheimeraaden er stor!

Ja, her var Begejstring, og her var Glæde;
Og dog maa bedrøvet man Øjet væde,
Fordi man des værre maa tænke paa
Det vidtforgrenede
Selskab, som ogsaa hed »det forenede«,
Skjønt »Foreningen« ikkun var saa som saa!
— Ak, havde det bare kunnet bestaa
Til Dato og saa et Par Aar foruden,
Saa havde det ogsaa havt Jubelfest
Med »Gründeren« Berg som Hædersgjæst!
Men det gik i Hundene — det er Knuden.

— Da »det forenede Venstre« blev dannet,
Sikken et Opsving det fik paa Landet,
Og sikke Masser af Hestes Kraft
Det altid til Disposition har havt!
Som Konkurrent det havde sig viet
Til Dampskibsselskabets Kvæg-Transport;
I alt Fald havde til Formaal Partiet
Befordring af Svin — til Kancelliet.
Men ak! Forretningen havde den Tort,
At der kom nok aldrig nogen i 'et.
Og, hvad der gjør Sagen særlig trist,
Det var, at hvert Øjeblik Rederiet
En Jobspost fik om en Havarist;
Saasom hin ulyksalige Dag,
Da J. A. Hansens Maltheserflag
Just ikke med Hæder blev strøget;
Den Ladning, det dækked', befandtes røget,
Og selv han forføjed'
Sig bort fra Skygge — og fra Bedrag.

Ja, »det Forenedes« Assurance
Til Dampskibsselskabets sagde Sparto;
Ikke at tale om dets Balance:
Det var »en grovkornet Spøg«, kan I tro.
— Det naaede des værre aldrig at hitte
En rigtig Geheimeraad i sin Midte,
Og ingen Marmorkirkeruin
Det kaldte for sin.
Det byggede bare et Gravkapel
Til alle de Forslag, det slog ihjel,
Samt ogsaa, des værre, til Selskabets Gründer
Med alle hans storpolitiske Synder
Og alle hans mange tomme Tønder.
— God Nat, og sov vel!

Heiberg.

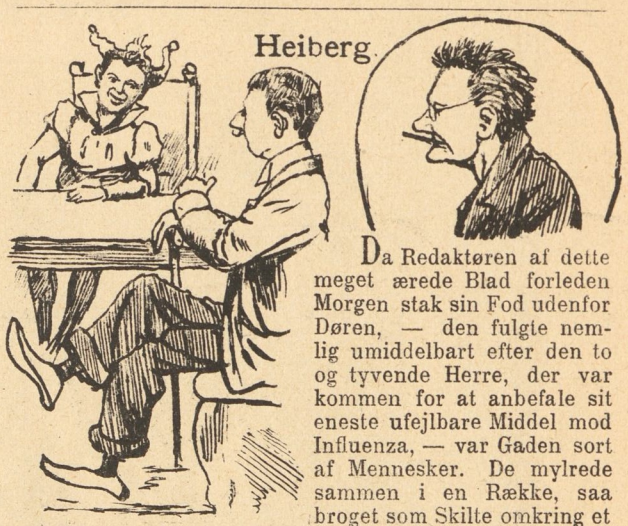

Da Redaktøren af dette meget ærede Blad forleden Morgen stak sin Fod udenfor Døren, — den fulgte nemlig umiddelbart efter den to og tyvende Herre, der var kommen for at anbefale sit eneste ufejlbare Middel mod Influenza, — var Gaden sort af Mennesker. De mylrede sammen i en Række, saa broget som Skilte omkring et Plankeværk og saa lang som en ordinær Mellemakt i det Kongelige. Men Hr. *Punch* blinkede ikke; han er jo vant til, at alle Tanters morsomme Nevøer kappes om at tilbyde ham deres Medarbejderskab. Det sædvanlige, sønderknusende Udbrud: »Vi ta'er ikke noget ved Dørene« svævede ham allerede paa Læben, da han i det samme fik Øje paa en Mindreaarig, der bedende strakte sin Næse op imod ham.

Det rørte ham. Tunge Erfaringen fra dette Liv, der ikke er værdt at leve, laa som Graahimle over den Mindreaariges Pandehaar; hans Benklæder viftede og bølgede som salig *Montebello*, naar Fyldingen var gaaet ud, og hans forpinte Hoved var sat i tilsyneladende Forbindelse med Skuldrene ved Hjælp af de eneste Flipper, der duer i Norden. Desuden bragte han ikke noget, men vilde bare være Medarbejder. Hver Torsdag læste han alle Billederne i *Punch*, forsikrede han, og han mente derfor nok, at han fortjente en Tak, naar han nu tilbød at forbedre Bladet. Saa megen Uegennytte var naturligvis ikke til at modstaa; Ansøgningen blev derfor bevilget, imod at han først aflagde en Prøve paa sine journalistiske Evner.

Han fik sin Opgave og forsvandt. Faa Dage efter stillede han paa Kontoret med et saa straalende Smil, som om han havde faaet Mulkt i en Blasfemi-Sag.

— Naa, unge Mand, — spurgte Hr. *Punch* og nikkede saa velvilligt, at to Venstremænd ude paa Gaden skyndte sig at dreje om Hjørnet, — har De saa gjort Deres Bedste?

— Mit Allerbedste. Jeg vil bare sige Dem, at det bliver en fornem Artikel. Alle »Politikens« Medarbejdere er blevne hvide af Misundelse.

— Prægtig! — Lad mig se den.

— Neh, . . . jeg har ikke skrevet den. Men jeg bringer Oplysninger.

— Ogsaa godt. De kan maaske ikke selv være morsom?

— Jeg ikke? Naada! — Jeg har saamæn en Gang lavet en hel Vittighed; men den gav jeg min Ven Benzon for en Æske Antifebrin. Han skulde nemlig bruge den som Stof til et 5-Akts Lystspil.

— Ja, ja, Artiklen maa jo ogsaa helst være alvorlig. For De kan vel være alvorlig?

— O, Sofie, hører Du det? . . . Manden spør', om jeg kan være alvorlig! . . . Og jeg, som med saa fine Ord har skildret mine Pinsler over det brødefulde Forhold, der forener os! . . . jeg, som med dirrende Nerver har sønderbidt det knitrende Atlask, hvori dit slanke, unge Legeme . . . . .

— Stop! — Gjem det til deres Ven Eedvard, naar han mangler Stof til et nedringet 3-Akts Drama. Lad os nu komme til Artiklen. Som jeg sagde Dem forleden, er *Punch* altid paa Højden med Tidens brændende Spørgsmaal. Vi maa altsaa have et Par gribende og fyndige Ord i Anledning af Heibergs-Jubilæet. Vil De behage at diktere, saa skriver jeg: Heiberg fødtes . . .

— Ja, det gjorde han. Og det var et Held for dette usle Land. Han fødtes til at være en ædel Kæmpe i Aandsfrihedens Legioner, men han maatte des værre nøjes med en stille, bramfri Virken.

— Nej hør, veed De hvad! — Den kan De bilde Georg ind! — Troer De, at jeg vil servere mine Læsere en saa haandgribelig And?

— Den er s'gu altid ligesaa paalidelig som Heibergs egne.

— Er De gal, Menneske? Hvor tør De tale saadan om Dagens Helt? Har De aldrig set hans Vaudeviller?

— Neh! . . . Har Heiberg skrevet Vaudeviller?

— Naa, det veed De ikke!! . . . Saa kjender De vel heller ikke en Sjæl efter Døden?

— Hvem? Herman? . . Jo, ham kjender jeg godt. Aa, for et Geni. Hvad for en Skuespiller taber Verden ikke i ham! . . . Jeg mener i Herman, ikke i Heiberg. Skjønt han kunde vist ogsaa nok ta'e sig ud paa Scenen. F. Ex. i Neger-Roller, . . hva' beha'er?

— Er De fuld eller syg? De veed jo ikke en Gang saa megen Besked som en Skoledreng!

— Jeg taaler ikke Fornærmelser, Hr. *Punch*. Vil De krænke mig, skal jeg min Salighed vise Dem, at jeg er Mand for . . . at gaa øjeblikkelig. Jeg gad se, om nogen kan gi'e Dem bedre Oplysninger om Heiberg, end som jeg, — for jeg har selv interviewet ham.

— Det var min Tro godt gjort. Talte De saa brasiliansk med ham? Eller indbød De ham til en lille Rutsche-Tur paa Stokholms Torv med Christian den Andens Hoved?

— Neh! . . . Jeg indbød ham paa en Bajer.

— Ser man det! . . . Hvad svarede saa Hr. Etatsraaden?

— Han er ikke Etatsraad; han er Doktor.

— Lad gaa! Han var baade Doktor og Professor og Digter.

— Digter? Hvor kan De nu være saa bitter, Hr. *Punch?* . . . Naar Mennesket ikke faar mere end ti Øre for Stykket, er han da nødt til at fixe lidt op paa Ænderne.

— De mener vel ti Øre for Linjen?

— Neh! . . . saa meget har »*København*« rigtig nok aldrig givet!

— Vil De nu ha'e Heiberg ansat ved »*København*"?

— Nej, jeg vil ikke, for det er han. Han er saamænd ærligt og redeligt Arvegods efter salig Das-Avisen.

— Ulyksalige! Jeg taler om den store Digter Heiberg, ham, der er død for over tredive Aar siden!

— Hva' be . . . . Nu har jeg hørt det med! Hvor kan det falde noget aandsfrit Nutidsmenneske ind at tale om ham? — Vi modige Unge kjender kun een Heiberg!

— Og jeg kjender kun een Dør . . . . herut!

Dermed forsvandt den Mindreaarige som et Pust, — og dermed slap Læseren endelig en Gang for at faa en Artikel om Heiberg.

Likvideret.

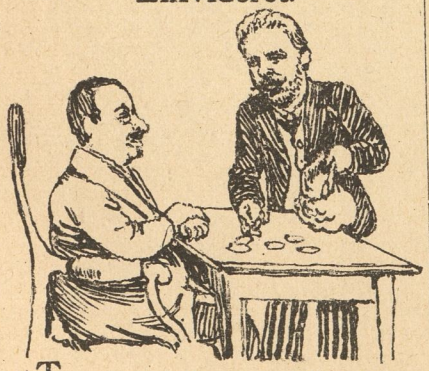

:|: Terminen :|: det er en ækel En!
Det drypper, det regner, det skyller med Syle,
Men ynkelig Pengekattene hyle;
:|: Uha da, :|: det gaar til Marv og Ben!

:|: Men aller- :|: som værst det er i Aar;
Omtrent li'saa galt, som det altid har været,
Naar Vejret er trist og Profiten fortæret.
:|: December :|: er vor »Therminidor«,

:|: Nu stopper :|: hver Gaardmand sin Tobak,
Paa Pletten med Mønten i Sokkerne staar han,
Hvis ikke, — strax En paa Kredit-Kasssen faar han
:|: Og glemmer :|: at sige mange Tak.

:|: For Resten :|: — han Karl er for sin Hat;
Og derfor skal Pokker nu sidde og slide
Med her at besynge hans Sorg og Kvide! —
:|: Med Andre :|: var det nok værre fat.

:|: Hr. Brandes :|: var en frimodig Fyr.
De smaa Blasfemiter til Trøst og Gammen
Han mixede Moses og Adam sammen, —
:|: Det fandt de :|: var saa uhyrligt Styr.

:|: En Dag, da :|: i Børsavisens Vand
Han pjasked, saa skreg han: »Nu har vi Skandalen!«
Og væltede Dyden og hele Moralen,
:|: Formedelst :|: han var en »fornem« Mand.

:|: Saa drog han :|: til Hr. Pontoppidan;
Hr. Henrik er nemlig saa skrækkelig dydig.
- Fy, Læser! lad vær med at smile saa spydig! -
:|: Og pifte, :|: se det er, hvad han kan.

:|: Saa leged :|: de Aandsfrihed, de To.
Naa, Herre Gud, det var da ikke saa værre,
De gjorde jo bare lidt Grin med Vorherre, —
:|: Det klædte :|: dem yndig, kan De tro.

:|: Des værre :|: det hele var omsonst!
For saa kom December, og saa kom Terminen,
Og saa kom nok Regnskabets Dag med Rosinen
:|: I Enden :|: paa Henriks fine Kunst.

:|: Med Taarer :|: de pænt bad om Forlov,
Naar Retten blev vred og sa'e: Alles mit Mase,
Sa'e Brandes: Ach, das war nicht Ernst mit die Spase,
: : Saa slap han :|: for Strips, — og det var Shaw!

:|: Hans Hjemkomst :|: blev fejret med Humør;
Terminen var klaret og Sylene borte,
Og derfor blev alle hans Smaafolk smaa sorte, -
:|: Men det er :|: den modigste Kulør!

:|: Og Børsen :|: drak Ernstes Skaal til Bunds;
Alverden jo maatte hans Lykke prise;
Og saa var der En, der laved en Vise;
:|: Her er den! :|: — og saa kom Ernst i *Punch!*

Terminsbesværligheder.

— Hør Peter! kan Du ikke gjøre mig den Tjeneste at laane mig 5 Øre?
— Det kan jeg s'gu ikke — aldeles umuligt, nu i Terminen. —

Ganske uskyldig.

— I Dag har Du jo opført Dig rigtig pænt lille Petra; Du har slet ikke været saa urolig og forstyrret som ellers.

— Nej, men jeg kan ikke gjøre for det, for jeg har en stiv Hals.

Johan Ludvig Heiberg.

Et Digterjubilæum har vi fejret
I disse Dage her i Kjøbenhavn:
En Stridsmand, der har kæmpet og har sejret,
Og Johan Ludvig Heiberg er hans Navn.
En Aandens Stridsmand, ja! han var herhjemme,
Der førte Viddets Kaardestød med Glans.
Som Musaget han førte med sin Stemme
I Musernes og Gratiernes Dans.

En gjenfødt Holberg paa den danske Scene
Han luged' ud i Havens Blomsterflor.
Mens Oehlenshlæger førte Melpomene,
Saa førte han Thalias Latterkor.
En Alfeverden han for Øjet trylled'
Saa let og gratiøs og elegant;
Som Gratiernes Digter man ham hylded'
Og hylder ham trods Tiderne, der svandt.

„Erindrer De, det var i Kongens Have,"
At Timer som Minutter for os fløj?
Vi saa hans Pegasus helt lystig trave
Til Højerup og frem til „Elverhøj".
Agnetes Sværmeri og Elskovsdrømme
Vi henrykt følger hist i Elverkrat,
Imedens vi ved Gurresøen drømme
Et Eventyr „en herlig Sommernat".

Han aabned' vore glad beruste Øjne
For Poesiens skjønne Paradis
Paa samme Tid, som over hule Løgne
Han svang med Kraft Kritikens haarde Ris.
Hans Vaudeviller vi med Rette skatter,
Der føler vi, han ret var i sit Es,
Naar Daarerne han revsed' med sin Latter
Og kaldtes „Danmarks Aristofanes".

Saa kom der dog en Tid, da „de moderne,
De nye Mænd" med overlegen Haan
Flot kaldte Heiberg for en slukket Stjerne,
Mens selv de lyste op med fremmed Laan.
Lad klamme Skyer kun en Tid fordunkle
Den klare Sol — sligt er ej stort bevendt:
Naar de forlængst forsvandt, vil Heiberg funkle
I varig Glans paa Nordens Firmament!

Humbug — Façon.

Julcudstilling — nedsatte Indkjøbspriser — Humbug med Façon eller Façon, som er Humbug — det er Løsenet over hele Linien.

Der er nu Firmaet Brandes & Pontoppidan. De falbød nok saa flot Blasfemier af prima Sort til 2 Maaneders »sædvanlig« Stykket. Enhver Konkurrence fra Specialitetsforretningen »København« syntes derved at være umuliggjort, selv om »København« ikke havde været en Umulighed herhjemme. Den røde Lygte var allerede hængt ud udenfor det folkelige Forlystelses-Etablissement paa Christianshavn. Men da det kgl. Theaters Censor havde forkastet Eedvards »Under Loven«, forkastede Højesterets Censorer Ernsts »Udenfor Loven«, og Shawerne, som allerede havde opkjøbt det meste af Huset, maatte realisere hele Oplaget til nedsat Pris å 300 Kr. Det var Façon, der var Humbug.

Saa er der en lille fix og prisbillig Julenyhed, som hedder Influenza. Der er den rigtige Influenza, som hverken er Humbug eller Façon; der er ganske almindelig Snue med Influenza-Façon, og der er det kgl. Theaters Influenza, som onde Tunger siger ikke er andet end Humbug. Den sidste kan baade benyttes i en Stue og i fri Luft, de to førstnævnte maa derimod hellere dyrkes inden Døre.

Ude paa Kasino har de faaet en ny Økonomi-Direktør. Mens Økonomien tidligere var Humbug, er den nu bleven Façon. Økonomidirektøren er en ganske almindelig Direktør, men af Etikettehensyn overfor Dagmartheatrets Landmandsbankdirektør skal der staa Økonomidirektør paa Etiketten.

Hvad der derimod ikke var Humbug, det var »Det Forenedes« Jubilæum. Du store Nordiske! hvilken Fest! Det var saa fint, at Manicus var ene om at repræsentere Pressen, hvorfor man tør haabe paa, at han har spist og drukket for hele Menigheden. »Politiken«, der flere Dage i Forvejen var mødt med en Festartikel for at lade Tietgen vide, at den ikke vilde være for storagtig til at spise en Bid Brød med, blev endogsaa saa fin paa det, at den efter eget Sigende forsmaaede at forsøge at skaffe sig Adgang ad Bagtrappen, hvilken Noblesse den selv var meget stolt af! Og om det saa var Dampsporvognen, saa blev det gamle Liv i Dagens Anledning saa oprømt, at den ikke lod sig nøje med som sædvanlig at mase nogle Vogne og Heste, knække nogle Arme og Ben osv., men sparkede en hel Væg ind af et Hus, satte sig i den bedste Sofa i Stuen og tog sans façon en Cigar, idet den paa en humoristisk Maade gjorde Undskyldning for, at den vækkede Husets Herre af hans Morgenlur. Nu vil nok Strandvejens Beboere se at faa Fæstnings-Enceinten udstrakt til deres Jurisdiktion.

De mest overraskende Julenyheder finder man dog paa Kongens Nytorv. Kammerherren har haft sin Heiberg-Uge. Tænk — trods Influenza instuderet følgende Nyheder: Et Stykke af Heibergs Fader, »Recensenten og Dyret», »Elverhøj« (aldrig før set her paa Pladsen), »Aprilsnarrene« (overraskende Julenyhed), »Syvsoverdag« (nyt, originalt) og »Et Eventyr i Rosenborg Have« (i ny Indstudering). Endelig hver Aften som Slut paa Programmet den lille uforgængelige og -lignelige lille Morsomhed: Upasselige ere: D'hrr. osv.

Det skal efter Forlydende endogsaa have været paatænkt at gjenoptage »Ser Jer i Spejl«, der er oversat af Heiberg, men det viste sig dog, at de dermed forbundne Anstrengelser var uoverkommelige. Men hvorfor ikke spille »Kong Midas«? Det er jo dog ogsaa af Heiberg.

Nej — saa forstaar de bedre at give Heiberg-Fest oppe i Norge. Der spiller Hermann »Et Lig efter Døden« og Recensenten i »Verdens Gang« har rost Dyret i sit Blad.

Er det nu Humbug eller er det Façon?

Danefæ.

Som bekjendt har der i længere Tid været foretaget Undersøgelser i Viborgs nærmeste Omegn for at finde en passende Grund til at opføre en ny Banestation paa, eftersom den nuværende anses for at være for klein. *Punch* nærer, som man veed, en levende Interesse for vore historiske Provinsarkiver og sendte i den Anledning paa egen Bekostning en arkæologisk Expedition op til denne Egn, der er saa rig paa dyre Fortids- og Nutidserindringer, med det Formaal at stikke Fingrene i Jorden og lugte, hvad Land den var i, samt at finde passende Grunde til Flytningen af Byens andre mærkelige Bygninger.

Ved en foretagen Udgravning var Expeditionen saa heldig at faa fat paa en gammel Kasserolle, hvori der laa nogle Ladegaardsspecier fra Slutningen af det trettende Aarhundrede. De var indsvøbte i en gammel Avis, som ved nærmere Eftersyn viste sig at være:

Finnerup Folkeblad.

Organ for den frisindede Befolkning
i Finnerup og Omegn.
Udgaar 3 Gange ugenlig.

Af Bladets Indhold meddeler vi herved nedenstaaende interessante Artikel:

Dramaet i Finnerup Lade.

Den milbelst talt beklagelige Begivenhed, som fandt Sted her i Byen i Forgaars Nat, og hvorom vi allerede ved Løbesedler har underrettet vore Læsere, er et nyt Vidnesbyrd om, i hvor høj Grad vor Retspleje trænger *til* en Reform, og at det des værre er en sørgelig Sandhed, hvad en af vore politiske Førere for et Par Aar siden sagde, inden han tog fast Ophold i Schweitz, at man skulde rejse til Japan for at finde Mage til den Retstilstand, som herskede her i Landet.

Vi skal nu her meddele de nærmere Omstændigheder, saa vidt de er os bekjendte, om dette heldigvis enestaaende Udslag af reaktionær Højrefanatisme.

Allerede for nogen Tid siden havde den for sin Krigsgalskab og Befæstningsmani lige velbekjendte Krigsminister Stig Andersen bragt en Sammensmeltning i Stand med forskjellige Godsejere og andre fra Smørkrigen velbekjendte Herremænd med det Formaal at rydde vor folkekjære Konge af Vejen under det futile Paaskud, at han paa Grund af usædeligt Forhold havde gjort sig skyldig til Embedsfortabelse. Fremdragningen af Kongens Forseelse, (der efter hvad troværdige Vidner har forsikret os, kun har bestaaet i, at Kong Erik for adskillige Aar siden skal have stjaalet et Kys fra bemeldte Hr. Andersens Hustru, og efter andre ligesaa troværdige Vidners Udsagn kun har bestaaet i, at, da der en Gang ved given Lejlighed var Tale om Dækning af Madam Andersens Batterier, skal han have sagt: Ja, hvad kan det nytte?) viser bedst, hvilken Bornerthed der endnu kan herske i vort oplyste og fremskredne Aarhundrede i visse forbummede Kredse her i Landet.

Som det synes, har de forenede Sammensmeltere faaet den Hedensarnes betroede Hofmarskalk, Kammerherre R. Johnsen paa deres Side mod at love ham en Plads i det næste norske Ministerium, og denne upaalidelige Størrelse var derved bleven bragt til at forandre Signaler, saa han nu mødte ved Hoffet med et smilende Ansigt, men med en Kniv i Ærmet, beredt til at støde til, naar man mindst ventede det.

For omtrent en Maaned siden afholdt Sammensmelterne et lukket Møde, hvortil foruden de Indviede kun Referenter fra Højrepressen havde faaet Adgang, og her vedtoges det med stor Stemmeflerhed at udføre Misgjerningen i St. Cæciliæ Nat i indeværende Slagtemaaned.

I Forgaars Nat ankom Kong Erik her til Byen tilligemed sin Hofmarskalk og et Par Lakajer. Paa Grund af et Uheld var Togets Ankomst bleven forsinket, saa at alle Restaurationerne i Byen som Følge af den nye Politivedtægt allerede var lukkede. Der var ikke andet for Kongen at gjøre end at tage midlertidigt Ophold i den store Lade, der for Tiden henligger ubenyttet, fordi Byens Magistrat ikke er kommen til Enighed om, hvor vidt den skal anvendes til Ladegaard eller til Fattighus.

Næppe havde Kongen imidlertid slaaet sig til Ro her, førend der blev banket paa Porten, og en Stemme, der tilhørte Hr. Andersen, anmodede Kongen om at komme udenfor; der var nogle, som gjerne vilde snakke med ham. Kammerherre Johnsen sprang strax hen og lukkede Porten op under det Paaskud, at han vilde løbe hen og hente Gendarmerne, og nu traadte Sammensmelterne ind, væbnede til Tænderne.

Kong Erik, der strax fattede Situationen, paalagde sine Tjenere at forfærdige en Straamand af den tilstedeværende Halmforsyning, for at den kunde tage de værste Stød af; men Tjenerne turde ikke, fordi det formentlig stred mod det sidste Straamandsprovisorium, og saaledes gik det til, at den ulykkelige Kong Erik, skjønt han i sit Liv havde udrettet lige saa meget som de 17 sidste Konger tilsammen for sit Vælgerfolks Opkomst og de hjærtefaste, frisindede Kvinders Nedkomst, alligevel maatte segne som et sørgeligt Offer for de provisoriske Tilstande, hvorunder vi nu have levet i de sidste 7 Aar.

Det varede naturligvis en halv Time, inden Gendarmerne arriverede, og ved disse mandhaftige Krigeres Ankomst var der selvfølgelig ikke Spor af Hr. eller Madam Andersen mere.

Den tilstedeværende Distriktslæge Dr. Henrik Harpestrengesen kunde kun konstatere, at Døden var indtraadt, og erklærede, at, hvis man havde sendt Bud efter ham en Time tidligere, troede han nok, at den Afdødes Liv havde kunnet reddes.

Liget er nu blevet ført til Viborg, hvor det paa Søndag skal bisættes med stor Højtidelighed. Fra Medlemmerne af de forskjellige Begravelsesudvalg er der allerede ankommen en stor Sølvkrans.

Morderne er endnu ikke paagrebne. Ganske vist blev en af dem anholdt i Gaar i Aalborg, men efter Grundlovsforhøret blev han strax sat paa fri Fod, da det lykkedes ham at godtgjøre, at han ikke havde vidst, at det var Kongen, han havde slaaet ihjel; han havde staaet i den Formening; at det kun var Rodemesteren.

Hundredaari Jubbelæomshømne

Søren Pipperop.

Min eviglaje Muse, lamme
Vile mei ve dit hule Brøst,
Aa pust te min Begajstrings Flamme,
Saa den gør smeltenes min Röst,
Aa den Gehør ka hole, mens a
Inu je mine Foller slar,
Aa innen jej a Engfluendsa
Beletten te Elysjom taer.

Paa Sjenen, som en volsom sej Berg
Ga Ordre te a lukkes i,
Be Jubbeleom holt for Heiber,
Aa de æ noed, je ka lie.
Den danske Vadivilles Skaver
Plas i mit Krithus emmer fek,
Især naar je mei to en Skraver,
Mens en Problemkomeje gik.

La Andre kons hos Hærman Vandel.
Sei ærke eller kede sej;
Te Timer hos Fru Bittermandel
Je sier renok ente Nei!
Je lo mej osse svært oplive
A Trops aa Madam Sommers Spøj,
Saa man ka dera sæl begrive,
A den har vaaren elverhøj.

Mit Ønske være ska te Slut i
Anlening a hans Jubbelas,
A der maa være mere Fut i
Di Folk, som skriver nu te Das;
Saa ente blot te Drakmands Kister
Di none tøre Pinne ger,
Men Eedevarts aa Esmands »Klister«
Aa »Maller« liner Heibers mer.

Hermed følger et illustreret Annonce-Tillæg.

Heldig fra det.

Henrik Pontoppidan:
Ja, det kan nok hænd' sig, der var Shaw i vores Gade!
Ernst Brandes:
Og jeg fik ingen Brummetur for din Messiade!

udgaar hver Torsdag. Pris 2 Kroner Kvartalet. (Enkelte Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle kongl. Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor, Kjøbenhavn. **Kronprinsessegade 34.**

Mapper og Pragtbind til Bladet: 2 Kr.

Redigeret af **Angelo Haase**, udgivet af og trykt hos **C. Simonsen** i Kjøbenhavn.

1891. Torsdagen den 24. December. Nr. 52.

Ikke forknyt.

— Hør Stine! De maa virkelig gjøre Dem mere Umage med Deres Gjerning. Det er saa kedeligt for mig at høre Fruen skænde saa tidt paa Dem.

— Det skal Herren saamænd ikke tage sig nær, for jeg bryder mig slet ikke om 'et.

Naade og Unaade.

Imedens der meldes fra Staden ved Spreen
Pr. Telegram og *pr.* Breve:
Caprivi kom paa den grønne Gren
Og holed' sig Titel af Greve,
Saa kom der fra Elben et Telegram,
Der handled' om Hædersbevisning mod ham,
Som Kejseren kasted' med Glans væk;
Men nu har en Titel han reddet sig, skam!
Som Æresborger i Wandsbeck.

Caprivi, som blev i den »sittliche« Stat
Hans Efterfølger paa Kaldet,
Fik hvervet for sin Handels-Traktat
I Rigsdagen Overtallet.
For saa vidt han gik i sin Forgængers Spor,
— Hvor meget endog paa den syndige Jord
Sig Tiderne ellers forvandle, —
Som han tog Hensyn til Bismarcks Ord:
Det kommer kun an paa at handle.

Sin Greve-Titel fik Bismarck, da han
Londoner-Traktaten flaaede
Og viste sig som en Handlingens Mand,
Evropa til liden Baade.
Og Titlen som Fyrste blev ham bragt,
Da Moltkes Soldater sang deres „*Wacht Am Rhein*" til »den tavse Mands« Skræk;
Men nu for Tiden gjælder hans Magt
Ved Elben kun nærmest til Wandsbeck.

I sin Tid kunde i hele sin Færd
Han trygt paa en Kejser regne,
Der gav Partiet som Farisæer
Og talte paa Forsynets Vegne.
Men han, som for Tiden har Kejserrang,
Om end han sin »stærke« Psalmesang
I Ny og i Næ udfolder,
Saa sætter han ikkun en Told-Krig i Gang,
Og giver Partiet som Tolder.

I denne Forskjel kan ligefrem
De tvende Kantsleres ligge:
Tolderens gaar benaadet hjem,
Men Farisæerens ikke.
— Hvordan det endog ham gaar til sidst,
Saa kunde dog Kejserens Tolderist
Gaa hjem med sin Lavrbærkrans kjæk,
Mens Bismarck gaar hjem og lægger sig trist
Som Æresborger i — Wandsbeck!

Sjælen paa Vandring.

En Julefortælling.

Motto: »Kan det mere Dem at se Liget?«

Det var Juleaften. Ingen smaa Stjærner skinnede, for de var alle forvandlede til hvide Sneflokker, der langsomt dalede ned over den store By, hvor der boede saa mange onde Mennesker. Men der boede ogsaa gode Mennesker, som Alle holdt af. De hed Magistratspersoner, og i deres Hjærtens Godhed havde de tændt store Lygter, saa at Folk kunde se at komme hjem til sine smaa Børn. Og saa havde de gode Mennesker sørget for, at Stenbroen alle Vegne var brudt op, for at man rigtig kunde glæde sig over, hvor dejlig deres Lygter skinnede; det vilde ellers slet Ingen have opdaget.

Juleklokkerne ringede. Tætte Skarer mylrede ud fra »Messen« og lagde Vejen hjemad gjennem Kirke-Stræde, for det var jo Højtidsaften. Alle havde travlt, og Ingen havde Øje og Hjærte for to fattige Drenge, der grædende klyngede sig til hinanden i den kolde, kolde Vinterkulde.

Det var to stakkels Byzantinere. Den ene var en lang, opløben Fyr, hvis frivole Forfinethed tydede paa, at han hørte hjemme »ved Bosporus«. Den anden sad paa hans Arm og legede med sin forpinte Hjærne; han var slet ikke en gladelig Byzantiner, for han havde allerede længe været død og borte. I mange Aar havde han levet af at være Lig, men det kunde han ikke mere faa noget at laane paa. Hans Kammerat havde »forskrevet« sig til en Forlægger, og der kunde ikke passere den Ting i Verden, som han ikke stak sine lange Ben i og skrev en Vise om, akkurat ligesom naar en Kræmmer stikker sin Adresse ind i alle Landets Jernbanevogne. Men Folk er saa utaknemlige; de stygge Mennesker trak kun paa Skuldrene og brød sig aldrig en Smule om de to stakkels Byzantinere.

Hver Gang en Herre kom forbi med et Par Millioner i Baglommen, tog den Lange sin Hat af, som han vilde, og bad saa inderlig om »en lille S..s..s..skilling til en literær Variété!« Men Alle skyndte sig videre og lod, som om de slet ikke hørte ham; for alle rige Folk er stygge Mennesker. Til sidst havde det lille Lig paa Armen hørt Spørgsmaalet saa tidt, at han ganske grangivelig kunde sige det efter.

Saa kom en Nordmand gaaende. Han saa saa barsk

og alvorlig ud, for han havde slet ingen Juleglæde. »Go'e Herre! — Gi'e en lille S..s..s..skilling til en literær Variété!« stammede den Lille og stak sin Finger saa langt ind i Munden, at han blev ganske sort omkring Øjnene af Anstrængelse.

Nordmanden standsede og stirrede længe paa Liget. Han mindedes en dejlig Juletid for længe, længe siden, da han selv havde været i »Kisten«. Nu havde ogsaa han faaet et *Tivoli*, men hans Syngepiger havde aldrig været literære, og aldrig hørte han en uskyldig Barnelatter fra smaa sorte Umyndige i Parkettet. Nu brast den haarde Skorpe, som Etablissementets iskolde Bajere havde lagt om hans Hjærte, og dybt bevæget tog han det lille Lig i sine Arme.

— »Hvad heter dokker?« spurgte den Fremmede.

»Dokker heder Herman,
Og Dukke-tøj det er man«,

svarede den Lange, som strax syntes, at han burde lave et Digt i Anledning af Begivenheden.

— »Saa faar dokker tulle med mæj da!« sagde Nordmanden.

— »Aa — for gærne!« raabte Liget og sprællede ud i det store Tomme med dem — Benene. »Mon om hvad vi To saa skal lege?«

— »Daudi!« svarede Nordmanden. Men Daudi er et norsk Ord, der paa een Gang betyder National og et frit Theater og ethvert Theater, der heller ikke kan betale sig. — »Ikke tude, store Holger«, skreg salig Herman til sin lange Kammerat; — »Du naturligvis faar Fribillet til halv Pris den ganske første Aften!«

Saa hankede den rare Nordmand op i Liget, og de gik meget længe, indtil de kom til Kontinentet Norge. Midt i Hundredtusindmylret laa en Barbaresk-Stat, for saadan hedder Kristiania paa norsk-byzantinsk. Der gik de lige ind i *Tivoli*, hvor den rare Nordmand boede. — »Nu steller vi til Jul, du Herman«, sagde han, — »og til Juling for di herre Kaninerne oppaa, sa'n!«

Aa, hvor der var hyggeligt! Det var rigtig nok kun en Hjørnesalon med hotelbanalt Udstyr; men Nordmanden lukkede alle Dørene op, for at det dyre Guld kunde trille ind. Der kom dog alligevel ikke andet end de indfødte smaa Sorte, for saadan er »Verdens Gang«; men de forsikrede selv, at de var »en Reservekreds med Hovedstads-Sensations« (det norsk-byzantinske er nemlig et underligt Sprog). Nu skulde de holde 25-Aars Jubilæum for *Logos*' Fødsel — det var deres Jul.

For modigt Selskab det blev! — Lille Arne Garborg gik omkring og stænkede »trætte Mænd« med ægte Oftedaler-Vievand, saa at de ganske glemte, hvor mange Læsere de havde slaaet ihjel af Kjedsommelighed; lille Knut Hamsun drak Strindberg-Eddike mod »Sult«; lille Gunner Hi-Ha-Heiberg piftede i Fingrene ad den strixe Hr. Lehrer omme paa Aulestad, og lille Gabriel Finne kom slæbende med »to Damer«, der kunde sige saadan yndige, uvartige Ord, at hele Reserve-Kredsen antog dem for literære. Aa, hvor den rare Nordmand morede sig! Det hele var Kaos og Sans-Façon; men salig Herman var selv lutter »Façon«, saa det gik lige op; for han var jo den afdøde Sjæl i Foretagendet.

Saadan gik det til, at den stakkels Byzantiner — der er ogsaa Somme, der kalder ham Byzan-»Tine« — alligevel kom til Julegilde. Af bar Glæde gik han i Skjorteærmer oppe paa Tribunen og trillede en Plov; for nu skulde han leve sin anden forpinte Ungdom. Men, naar Sjælen til næste Aar — paa Grund af visse Aarsager — er vandret til Nordkap for at leve sin tredie Ungdom, saa skal vi fortælle Fortsættelsen af Historien.

Og stakkels Holger? — Ja, han fik en lang Næse, — — men det er jo ogsaa en Julepresent.

Julekort og Julenips.

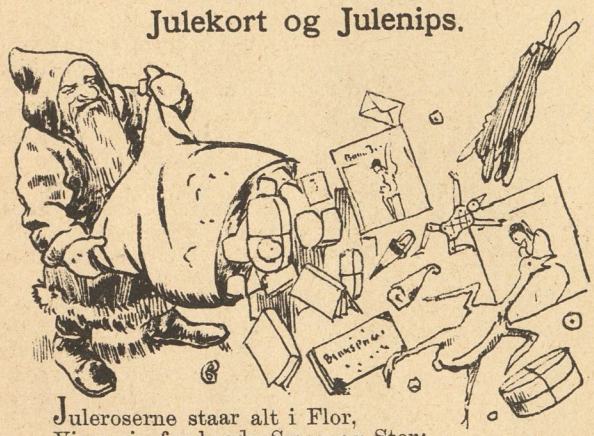

Juleroserne staar alt i Flor,
Viser sig for baade Smaa og Stor:
Poesi fra mangt et Digterhjem
Vover ganske smaat sig atter frem.
Vinget Pegasus i Stalden stod;
Nu den traver med fornyet Mod.
Eedvard Brandes end ej — hvilket Held! —
Fik dog redet Dyret rent ihjel.

Christian Richardt møder atter frem;
Julius Steenberg, han er trumme slem —
Ej med „Muser" blot er han paa Spil,
Nej, „Sirener" maa der ogsaa til.
Trommer og Basuner er i Gang
Alt til Kræmmernes Reklamesang —
„Handsker, Sko og Skinker gives bort
Allerbedst ved Hjælp af Julekort."

Julekort med gode Løfter paa
Fra hvert Juletræ i Aar vi faa.
Brygger Jakobsen har sendt os et,
Mærket „Sehnsucht nach dem Ferdinand Schmidt"!
Ham vi dog ej atter have skal,
Men han lover os et „National",
Hvor til Sang og Dans og kjønne Ben
Man kan nyde sig „en lille En".

Fra Christiania har Herman Bang
Os bebudet snart en flot Present.
Paa hans Julekort der staar at se:
„Nordisk literair Variété."
Man tør være vis paa, efter slig
En Beretning, i det „lille Lig"
Kom der atter nu en Smule Liv,
Lyst til noget Gjøglertidsfordriv.

„*Politikens*" pæne Julekort
Lover os Zola — af prima Sort;
Men det lille „Københavns" Bonbons
Er af den sædvanlige Facon.
Liden Julius Nordstjerne-Schiøtt
Med en Bunke Poesi er mødt:
Liflig illustreret Eftertryk,
Klædt i Guldsnit og broderet Ryg.

Gode Gaver, hvorhen Øjet ser!
Og af gode Løfter endnu fler!
Kolding lover os en Rigsdagsmand,
Der dog Berg os knap erstatte kan.
Men, hvad Kolding mulig ej formaar,
Vi maaske fra Kongens Lyngby faar —
Er nu ogsaa Kolding væk, min Ven,
Vi fra Lyngby Colding faar igjen!

Peripathetisk Livsfilosofi.

— Du, Jensen! Det er sgu grinagtigt nok at tænke sig: — mens han der nu render efter den Sporvogn, saa kjører den ham naturligvis altfor hurtig, og, naar han saa først er kommen op i den, saa kjører den selvfølgelig altfor langsomt for ham!

Landsmandskab.

(Paa en svensk Jernbanestation).

— Äter Herren inte Poteter?
— Næ, jeg spiser sku Kartofler.
— Herre Gud, Mand! Spiser De ogsaa Kartofler? Saa er vi jo Landsmænd:

Juleaften.

Juleaften, o, hvor du er sød,
Saa faar Folkethinget Julegrød.
Den blev ikke først til Udvalg sendt,
Saasom herved var man daarlig tjent.
TAUBER sidder flittig ved sit Fad,
JE. K. LAURIDSEN faar »mere Mad«.
Selv JENS BUSK faar »Ben" med dobbelt Sul,
Han skal ogsaa vide, det er Jul.
Jul! Jul! Jul!

Politiken har et Julebord
Arrangert for dem, som duer i Nord.
SCHANDORPH nyder sine Grisetæer,
Jødekager faar hver Evropæer,
Og i HENNING JENSENS *„Kapellan"*
VIGGO BENTHEIM fandt til sit Organ
En Attrap, som her, skjønt tom og hul,
Dog en stille Trøster blev til Jul.

OVE RODE og den Broer, han har,
Dygtig for af Retterne sig ta'er,
Til i Hof- og Stats- og Over-Ret
Broderparret har sig gumlet mæt.
Ved sin delikate Andesteg
KORSGAARD sidder just og gasser sig.
WIINBLAD kun sig ærgrer grøn og gul:
Saadan plejer han at holde Jul.

Magistraten paa Tallerknen faar
Først sin nye Sokkerladegaard;
Ingen af de vise Fædre veed,
Hvad de skal med denne Herlighed.
Og i Tilgift faar de grov Konfekt
For det næste Aars Finansprojekt,
Hvori skjælmsk Balancen leger Skjul,
Bytte Gaard og Panteleg ved Jul.

— Ja, vor Juleaften er dog sød!
Selv hos HØGSBRO har man ingen Nød:
Med sin Julekage hjem han gik,
Som han i Kasernen melet fik.
Til hans kjære Poder er der i 'en
Mangen Stenografplads som Rosin.
— Statens Kasse kun faar dobbelt Mul,
Den skal ogsaa vide, det er Jul.
Jul, Jul, Jul!

Punch drømmer.

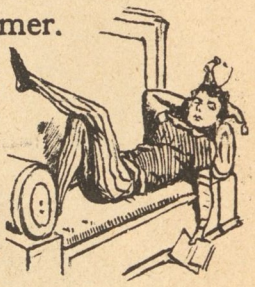

Punch havde spist en halv norsk Reje til Frokost med et Par Lysholmere til, og efter Frokosten havde han lagt sig lidt til Hvile paa sin Sofa med Jonas Lies »Trold«, som til hans store Sorg viste sig ikke en Gang at være oversat paa Norsk, end sige paa Dansk. Efterhaanden ljomede, durede, fræsede og fossede de norske Gloser i hans Hoved, — det blev en hel norsk Springdans. Paa en Gang vidste han ikke mere, hvor han var. Hvad var det — Han sad jo i et Variété-Lokale og drak norsk Pjolter. Han spurgte sig for — han var i Tivoli — Kristiania Tivoli. Nu huskede han, at han havde hørt, at Tivoli var bleven omdannet til Kiste, og ganske rigtig, der sad Liget Herman lyslevende ved Direktørbordet henne og pjoltrede ligesom *Punch*. Altsaa var han formodentlig død og var kommen i samme Kiste som Herman. Han bestilte sig en dansk skattefri Gravøl.

Orkestret spillede Chopins Sørgemarche, og derefter gik Tæppet op for det første Numer paa Programmet: »Optræden af Gebrüder Brandeski fra Kjøbenhavn, international grotesk evropæisk Jødekvartet.« *Punch* kjendte strax de tre; den fjerde kjendte han først, da han vendte Ryggen til, saa man kunde se Gumpen. *Punchs* Sidemand hviskede til ham, at han var nok ikke ægte, man sagde om ham, at han havde forestaaet en Svine-Exportforretning i Kjøbenhavn; men det gjorde jo ikke Noget, da han var udstafferet ligesom de tre Andre og fuldt saa grinagtig som Nogen af dem. Derimod vidste han bestemt, at den ældste af Brødrene havde modtaget »Indtryk fra Polen«. og den næstældste var opdraget »under Loven« og havde aldrig lært Evangeliet at kjende. Den yngste traadte i Mose Fodspor, for saa vidt som han altid havde en Aaron, der for Resten hed Pontoppidan, til at udtrykke sine Tanker. Han sad ogsaa nu nede i Suflørhullet, medens hans Herre og Mester aldrig havde været i Hullet.

Saa kom »Sjæle efter Døden eller Det gjør de Alle«, komisk Sangforedrag af den Ibsenske Selvmorderinde-Trio. Det var Damerne Hedvig Ekdal, Rebekka West og Hedda Gabler. *Punchs* Nabo bemærkede, at de maatte kunne blive gode Livsledsagerinder, da de led af Livslede alle tre. Nu fulgte Numrene Slag i Slag. Fru Amalie Skram foredrog en uartig Vise, som blev livlig applauderet; den farende Svend sang en humoristisk Vise om Oftedal, Direktøren selv optraadte som excentrisk Klown, og de danske Athleter Hørup & Boisen som Boxere. Fremdeles præsenterede det Medlem af Jødekvartetten, der ikke var ægte, sig som »Gumpedanser«, et orientalsk Numer, der mindede om Mavedansen, undtagen for saa vidt det var lige det Modsatte Man havde været bange for, at Politiet vilde forbyde det, men Borgmester Kielland havde med stor Beredvillighed givet Tilladelse til det ligesom hans Foresatte, Ministeriet, heller ikke havde lagt det den mindste Steen i Vejen.

Aftenens Clou var dog Optræden af de smaa Sortes Operaselskab fra Kjøbenhavn. Der var ansete gamle Negerkomikere fra »Politiken«, der var smaa sorte Drengebørn fra »København«, der var »Sportsmænd«, der optraadte som Akrobater, men som for Resten ikke gjorde Lykke; — det Hele sluttede med »København«s Julenumer.

Efterhaanden blev Stemningen mere og mere animeret, og selv de mest »trætte Mænd« livede op. Publikum gav sig til at snakke, de Fleste snakkede norsk, de Sorte snakkede sort, og lige meget forstod *Punch* af det. Til sidst begyndte de nulevende og afdøde Lig at danse Kankan, der kom nærmere og nærmere ind paa Livet af *Punch*, og saa sparkede de ham op ad Skinnebenene med deres Knokler. Han gav et Skrig fra sig og — vaagnede. Han laa endnu paa Sofaen, Bogen var gleden ned paa Gulvet. Ind ad Døren kom Aftenberlingeren med et Telegram fra Ritzau om, at Herman var bleven Direktør for en »literær« Variété i Kristiania Tivoli.

Foraarsgrønt.

Kere Bob?

Det er renog egge noen gledeli Hjul for en frisinnig aa fremskredden Demogkradt, for først saa hade je faaen Engfluendsa, aa saa trude vores Huslæge mej mæ, a jej i hele Hjullen sku egge nyde anned en som Mælg fra Kø-venhavns nymælgede Mælgeforsyneng, aa lissom je hade faaed den overstaaed, saa sku vi trægges hernere en hel Ue igemmel mæ Hjubbelæom for Fru Hejbers Man, som nog heldivis æ baade død aa begraven, skønt de va førent en som man hadde opfonnet Engfluendsaen, men imens han inu va levenes saa morede han sig mæ aa være Smedeskriver aa gøre Nar a di frigorte Piebørn i Fru Bedtermandels Engstetudt aa a den fordomsfri Hans Mortensen, som velle egge ta Hensyn te va Lerene eller Forælterne ha hidted paa for aa ligge Baan paa di Onges Tebøjelihedder. Aa han ha lissaadan gordt Grin mæ en a Polletekens Medarbejtere i et Magværg, som hedder Resendsenten aa Dyret aa ladt Redsensenten fortæle a han ka skaffe Adtest paa, a han ha vaaren lie ve aa ta Ægsame, aa mæ Dyret ha han natyrlivis segted' te Venstrebladet, fordig de er et defægt Ægsemplar, aa ves Heiber hadde vaaren levenes, saa hade aldt, vad der dur i Noren, nog kundet faa han dømt te aa betalle Skaddesærstadtneng aa Tordt aa Kredidtspille, men nu har di engen andre end som Fallesen aa holle sei te aa han har kons sit Unnerskod, aa va ka de nydte? Aa saa har han osse skrævet en Sjæl etter Døden, som ska være en Spydihed te Chræstenberre, fordig han va liegødt Sjælen i den samlede Oppossisjon, aa den er jo avgaaed ve Døden for længe siden. Men de æ egge honnedt a Hejberre aa sidte den Sjæl ner i Helvede, fordig der va dov engen Dævel der kunne holle ud aa høre paa Berg, naar han begønte a tale om de provisorigske Rekkemendte, aa de æ da tyddeli nog. a han maa være kommen i Himmerie, ves none ellers kommer der, for han hade Attest fra Ogtaviushansen a han hørte te di fattie i Aannen, saa man ka bare dera se, vafor en Engdiodt, a den Heiber maa ha vaaren, sæl om de igge osse va den Heiber, som bangede Eedvart, fordig han hade skrævet et Støgge, som hed onner Loven, aa som nog ska være en fin Sødtire over Mose Lov, vori de æ forbut a begære sin Næstes Hustru. Men de va dov liegot et Svineheld, a Avtorritedterne igge hade obdaget de, for ellers hade nog Eedvart osse faaet en Proseds for Bladsfæmi.

Din hengivendes

Einar Jørrensen.

P. Skr. Hæls Allegsander Kjællan aa ønsk han vel bekomme fra mei, a sie, ves di da osse bruer aa holle Bistrobsmiddae i Stavanger.

Om igjen!

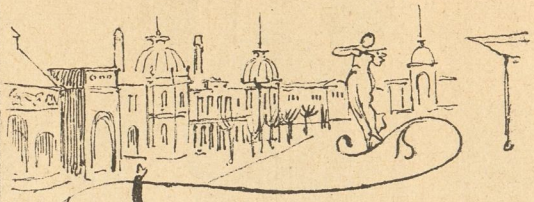

Det stakkels lille Kjøbenhavn! —
Hvor har dog Hovedstaden
Ej længe lidt et dybtfølt Savn
Af Grin og Sjov i Gaden!
Den leger Verdensby, og dog
Dens Boulevard-Alleer
Kun gjemmer fire Scener og
Sex-syv Variétéer!

Velan, du mine Fædres By,
Paany med Storstads-Stempel
Du hævde kan dit gamle Ry
Som Kunstens stolte Tempel.
Skjønt Fastelavn er fjærn, du skal
Dog ikke dø i Synden:
Til Nytaar atter »*National*«
Skal slaas af Bryggertønden.

Du faar — skjønt kun et Fingerbøl
Du er blandt Verdens Stater —
Et Glyptothek for Carlsberg-Øl
Og Hamburg-Akrobater!
Restauratørens sikre Blik
Vil Kunst med Øl forene:
»*Euterpe*« i sin Vater gik,
Saa han staar mutters-ene.

Hvor Ferdinand med Sorgens Sten
Paa Hjærtet har i Graven
Lagt sine Koristinders Ben
Og grebet Vandringsstaven,
Paa ny fra Signor Vallis Hals
Man hører Stormens Susen, —
Men Abrahams maa allenfals
Ha'e Hundred-tyve-tusind!

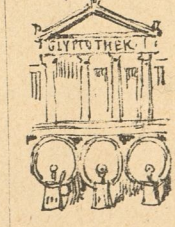

Nu vil paa ny med ædel Daad
Man Smagen omkalfatre;
Husk: Smaakaarsfolk har ikke Raad
Til rigtige Theatre;
Det koster mindst en Krone; — her
Kan De med Børn og Koner
Faa deres Aandsliv vakt, naar hver
Kun gi'er tre-fire Kroner.

Hil Bryggeren, som lindret har
De Savn, der os fortære,
Som modig af sit Øl-Træ skar
En Krans til Kunstens Ære!
Thi fryd dig, Læser! — Om Du end
Har paa den hele Jord fartet
Om, Du sander dog igjen
At Jacob(sen) er storartet!

Hermed følger et **illustreret Annonce-Tillæg.**

Dansk-norsk-arabisk *Variété littéraire.*

Sieur Hermans Christiania-Varieté
Er ingen almindelig »haabløs« Ide;
Især, dersom Massa Bang kan sikre
Sig saadanne fire — pas paa, saa skær den!
De maa kunne give Partiet som Niggere,
Saa tidt, som de Herrer har gjort i Sværten.

PUNCH udgaar hver Torsdag. Pris 2 Kroner Kvartalet. (Enkelte Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle kongl. Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor, Kjøbenhavn, Kronprinsessegade 34.

Mapper og Pragtbind til Bladet: 2 Kr.

Redigeret af Angelo Haase, udgivet af og trykt hos C. Simonsen i Kjøbenhavn.

1891. Torsdagen den 31. December. Nr. 53.

Beroligende?

— Men Gud fri os, Maren! Tulle sidder jo og putter en Knappenaal i Munden!
— Ja, men det er kun en Sikkerhedsnaal.

I Afskedsøjeblikket.

Det gamle Aar har sunget snart sit sidste,
Sit allersidste Vers for denne Gang
Og har i Smag med salig Herman Bang
Den bedste Udsigt til en haabløs »Kiste«.
Naar Midnatsklokken slaar sit tolvte Slag,
Det sukker sit: Farvel, Alverdens Glæder!
Og vandrer bort fra Skygge og Bedrag;
Thi, skjønt i Morgen er det atter Dag,
Saa er det ikkun for dets Stedfortræder.

Som sine salig Formænd Aaret snød
Os for den radikale Statsomvæltning,
I Stedet for paa Freds-Kongres det bød
Og fryded' mangt et Sind med Sammensmeltning.
Mens Visneriet vejet blev og talt,
Fik Ende Bogøkronens Herredømme;
Der blev lagt Skat paa Humle, Urt og Malt,
Hvis Aarsag Øllet steg — men Vandet faldt
Fra Himlens Sluser ned i stride Strømme.

Ellers har Aaret frembragt mer end nok
Af Stof til Nytaarsvæv i vore Blade,
Det divertered' Holmens faste Stok
Med rhytmisk Kirkesang i Danmarks Gade,
Med „*Montebello*" stolt til Vejrs det drog,
Med Triers Foredrag det holdt sig svævende,
St. Georg skaffed' det et Fakkeltog
Og viste Oftedal som Theolog
Paa Kjærlighedens Kaabe nidkjært vævende.

Men de, som varmest fandt sig indesluttede
I Aarets ømme, moderlige Favn,
Var dog de Godtfolk, der paa Christianshavn
Som Sandhedsvidner blev i Hullet puttede.

Mens Korsgaard leved' højt paa Vand og Brød
Og Rettens Rex-Mønt bragtes svært paa Fode,
Fik Dønnergaard at se, hvad »Spøg« betød,
Og Wiinblad led just heller ingen Nød,
Mens Fangekosten gik i Ove Rode.

Af Venstres Hæderskrans hvert lille Blad
Det plukket har i Doktor Pingels Piece;
Det har gjort Alderdommen saare glad
Og gav de sorte Smaa en extra Næse.
Det loved' Retsreform med kort Proces,
Til Trods for hvad de rene Fremskridtsmænd sa'e.
— Nu gaar det i sin Grav! Gid samme Steds
Dets Plager laa — især de sidste Læs
Af Fogedkjendelser og Influenza!

Gefundenes Fressen.

Imellem de mange gode Venner, som *Punch* i sit lange Liv har erhvervet sig, kom han i denne glade Juletid til at tænke paa En, hvis tragiske Skæbne havde opfyldt ham med særlig Deltagelse. Manden var nemlig Abonnent paa »*Politiken*«, og under sine haabløse Grublerier for at finde Overensstemmelse og sund Fornuft i Hr. Hørups mange forskjellige Standpunkter var den ulykkelige til sidst selv gaaet fra Forstanden.

Hans bekymrede Familie indsaa strax, at der var større Sandsynlighed for, at han kom til sin Forstand igjen nede paa Bistrup end oppe i den højeste Oplysning, og sendte ham derfor ufortøvet af Sted til Anstalten.

Da han havde den fixe Idee, at han var Formand i et Begravelsesudvalg, lod man ham faa en Spade, hvormed han foretog sig forskjelligt Graverarbejde i Anstaltens Have, og ved denne Lejlighed fandt han en Gjenstand, som han i et lyst Øjeblik faldt paa at sende *Punch* i Julegave.

Gjenstanden, der ved nærmere Eftersyn viste sig at være et Hattefutteral fra Oluf Hungers Tid, indeholdt bl. a. en Del ukvitterede Bager- og Slagterregninger, samt noget Makulatur med endnu kjendelige Spor af at have været benyttede til Indpakning af Viktualier. Blandt disse efterladte Papirer fra Middelalderen fandtes følgende Relikvie:

Den til Forsendelse med de kgl. Brevposter privilegerede

Roeskilde **Reje.**

Onsdagen den 31. December 1091.

Ved Aarsskiftet. Des værre har den regnfulde og fugtige Sommer havt den sørgeligste Indflydelse paa Konjunkturerne. Dyrtiden har sat sine Spor alle Vegne endog i Literaturen. Selv en af vore mest frisindede, islandske Sagaforfattere har udgivet et Epos, som han har tituleret »Sult«, og det er hverken hans Læsere eller hans Forlægger bleven fed af. Det er en selvfølgelig Sag, at vore Oppositionsførere under disse sørgelige Forhold har maattet opgive at slaa større Brød op, end de kunde bage, og en enkelt af dem har endog i Aarets Løb taget sig dette saa nær, at han har lagt sig til at dø derover.

Som vi har bragt i Erfaring, var der ved Hs. Majestæt Kongens Juletaffel saa knap Tid paa Brød, at

der alt i alt kun blev fortæret 3 Rugbrød og alle de lavere Hofbetjente maatte tage til Takke med det bare Paalæg. Vi haaber dog, at det kommende Aar vil forbedre Forholdene saa meget, at der virkelig vil blive Udsigt for vor Tids Ungdom til at kunne opnaa en glad Alderdom.

Dyrtidstillæg. Samtlige Embeds- og Bestillingsmænd under Magistraten her i Roeskilde indgav for nogen Tid siden et Andragende til Byens Borgmestre om i Betragtning af de daarlige Tider at maatte erholde et Dyrtidstillæg. Som vi erfarer, er Andragendet blevet afslaaet, idet Magistratens statistiske Bureau er kommet til det Resultat, at Prisen paa de vigtigste Livsfornødenheder nu er halvtredsindstyve Procent lavere end paa Knud den Helliges Tid.

Hovedstadens Budget. Da der paa Grund af de daarlige Tider har vist sig et stort Underskud paa Stadens Budget, er det i denne Anledning nedsatte Udvalg kommet til det Resultat, at der dels maa foretages Besparelser, dels tilvejebringes nye Indtægter. For at opnaa det første foreslaas der at stryge Overflødighedshornene ved Magistratens aarlige Bistrupsmiddage og erstatte dem med almindelige Lagkager, og for at skaffe sig det sidste paapeges Nødvendigheden af at sætte Byens Lærerpersonale i forhøjet Indkomstskat.

Fyrstelig Forlovelse. Hs. kgl. Højhed Prins Knud, er efter hvad vi erfarer, bleven forlovet med Prinsesse Ingeborg af Saxland. Brylluppet skal dog være blevet udsat indtil videre paa Grund af de høje Hvedebrødspriser.

Uheld. En bekjendt Levebrødspolitiker, som særlig har erhvervet sig Berømmelse ved sit Kjendskab til, hvorledes en Madpose skal skæres, havde ved det sidst afholdte Folke-Thing det Uheld at falde igjennem ved Valget af sammes Tillidsmænd. Der skal dog ingen Fare være for hans Liv.

Bekjendtgjørelse.

Tiltrods for de høje Melpriser ser vi os dog i Stand til paa Grund af vore udstrakte evropæiske Forbindelser uden Prisforhøjelse at forhandle vort

Vrøvl af prima Kvalitet

som sædvanligt fra vor velbekjendte Melbutik paa Hjørnet.

Bentheim & Co.

Extrakt.

Jeg †Gaard, Kristens Søn, erklærer herved, at, uagtet jeg tidligere har bekæmpet alle Forligsbestræbelserne, har jeg dog nu paa Grund af de daarlige Tider maattet bide i det sure Æble for ikke at bide i Græsset og den 17de i Kristmaaneden indgaaet Forlig med Rigens Mark og hans fornemste Høvedsmænd, item forpligtet mig til at erlægge 1500 gamle Tre-Marker udi Sølv samt Salær med Løgn og Omkostninger.

†Gaard
Kristens Søn.

At ovenstaaende Artikkel ikke er det pure Opspind af Forfatteren, bevidnes herved udtrykkelig paa given Foranledning.

Rex
Thingsvidne.

Desværre var Resten af Organets Indhold aldeles ulæseligt paa Grund af nogle ualmindelig store Fedtpletter, om hvis Oprindelse vore Arkæologer endnu er ganske uenige, idet nogle mener, at de skyldes Otto Mønsteds Margarine, medens andre holder for, at de er opstaaede ved Paavirkning af det gode danske Smør.

Ge-læde over Danmark.

Forsonligheden trænger ind
Paa alle Enemærker;
Det er det bløde Julesind,
Der nok gjør Underværker.
Hvor der var Splid og Tvedragt før
Om Fakta og Doktriner,
Der ser man nu kun godt Humør
Og frydefulde Miner.

De Folk, som ellers altid fo'r
Omkring som vilde Løver,
Med Glæde ser man nu, at stor
Taalmodighed de øver.
Hvem skulde tro, at Kaptajn Rovsing stille vilde tie
Til disse Angreb og saa grov
En Medfart, Spot og Svie?

Ja, den er bleven from og tam,
Der vild var som et Væsel,
Uskadelig ret som et Lam,
For ej at sige Æsel!
Der spores som en Hvilestund
Blandt Skuespillermagter —
Selv Sophus Neumann holder Mund
Og — skriftlige Kontrakter.

Den Strid er endt, som Aar og Dag
I »*National*« har hersket,
Paa hvilken Bladene i Mag
Har megen Langhalm tærsket;
Det Navn Carl Jacobsen saa kjendt—
To stridige Figurer! —
Nu straaler paa vort Firmament
For tvende Dioskurer.

Forunderlig er Verdens Gang,
Saa svejende som Sivet!
Nu har selv »Liget«, Hermann Bang,
Forsonet sig med Livet.
I Norges unge Hovedstad
Han puster efter Striden;
En Variété har sjæleglad
Nok gjort ham der for Tiden.

Ge-læden i hans Hjerte bor —
Man ser af hans Projekt, at
Der Sandhed er i dette Ord:
Varietas delectat!
Fru Krum og Albert Helzengreen,
Og hvad der ellers vanker,
De satte Liv i Hermans Ben
Og møre Pusselanker.

Ja, der er Fryd i Dannevang,
Hvor gode Aander raade!
Selv Korsgaard gaar jo Korsets Gang
Og beder smukt om Naade.
Han slap, og derfor er han glad,
For Fængslet at betræde:
»*Sub jugum*« i sit eget Blad
Gaar Helten nu med Glæde.

Godt leveret.

— Naa Per! Huskede Du saa at aflevere Brevet i Byen?
— Næ! A glemt 'et, Hr. Pastor, men to de gjø jo ett' nowed, for A haar gien 'et te mi Browr, aa han æ lisaa paalidele som A.

Ikke upassende.

— Det var da et mærkværdigt Skilt! Hvad Pokker har en Stork med Uhre at bestille?
— Naada! Er der Nogen, som nødig maa komme for tidlig i ordentlige Familier, saa er det da Storken!

En Styrelse.

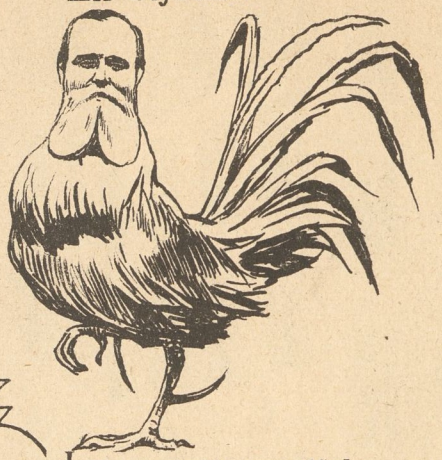

I Vinter skulde være Møde
Blandt Hønseavlerne,
Som jo saa gjerne kløede
Kalkunske Styrere
Og mistænkt var at pønse
Paa Anslag mod en Hønse-
etatsraads Formandsværdighed,
For hvilken haardt han stred.

At hverve Stemmer mange
Hr. Lemwigh skulde gaa.
Han havde Støvler lange
Med Riddersporer paa.
Som tapper Hønsesti-
mand stod ham trolig bi
Hr. Carlsen, som med Regnskab stod
Paa en daarlig Hønsefod.

Til Glæde for Kontrollen
Bestyrelsen fandt paa
At gjemme Protokollen,
Saa ingen Kjæft den saa.
De galed' Kykeliky
Med Næbet højt i Sky,
Hvert Spørgsmaal om den gjemte Pro-
tokol de tog med Ro.

Men just som evig glade
De lo i deres Skjæg
Og mente, de det ha'de
Som Blommen i et Æg,
Saa maatte dybt de sukke,
Thi Kongens Foged kom
Og vilde med dem plukke
En Høne først herom.

Bestyrerne, som troede,
At klaret var hvert Skjær,
For dyre fandt selv gode
Hønseetats-Raad her.
De maatte Dokumentet
Og hvad deri var prentet
Befri fra Segl og Laas og Slaa
Og lade Hønen gaa.

Saalunde blev i Trane-
dans Styrelsen, skam, Spurv
Og inte ene Hane
I Hønseavlens Kurv;
Og skjønt man ellers aller-
mindst kloge Høns den kalder,
Saa har den lige godt — o Ve! —
Dog gjort i Nælderne.

Trolle-rolle-ri.

En Tylft Revue-Stænk.

Storfulingen oppe i Myrsøkket higster Bust og Rag af Staurhenningen sin, saa Gyvren raper galint og Svartetroldet jeper Staakingen i Spriket, — for slig siper Langeluren i Blaafjelds-gutten!

Denne gribende Udtalelse er en koncentreret Extrakt af Jonas Lie's nye Bog: „*Trold*“ Hvert aandsfrit Barn kan naturligvis forstaa, at den oversat paa fordummet Dansk betyder saa meget som: Vi har alle en Trold i Maven!

Punch havde læst Bogen og sad nu i et mildt Anfald af Sindssvaghed foran Spejlet. Han kiggede sig paa Norsk i Halsen for at nappe Troldene, naar de stak Næsen op efter frisk Luft, da det i det Samme bankede paa Døren. En affældig Gamling traadte ind. Han kastede sig for *Punchs* Fødder og vred sig af Fortvivlelse; for han havde hele tolv Trolde i Maven, sagde han, og bønfaldt nu om Befrielse. Af Høflighedshensyn udbad *Punch* sig hans Visitkort. Der stod kun:

Det gamle Aar. p. p. c.

Naa, — hvad var der at gjøre? Med overstrømmende Menneskekjærlighed greb *Punch* en Ildtang og halede Troldene frem. De peb og sprællede, — men herud maatte de. Vi har herved den Ære at præsentere dem, ligesaa friskt som de ere stukne fra Fadet:

Januar eller Kløe-Maaneden.

kom først. Det var en Arrigtrold, der maalte 31 Negle, syv Haar og en Knyst (Oktaviansk Maal). Han havde Socialisthue paa, for han kom lige fra et Massemøde; og saa havde han en Stige paa Ryggen: det var den, Frederik Hansen plejede at benytte, naar han holdt „Værne“-Taler for Socialistnæver. For Resten var Januar en musikalsk Trold; han sang Gade-Viser i Musikforeningen og fløjtede i Orgelpiber, saa at alle Byens Organister gav sig til at laubhudle hverandre, indtil Bælgen blæste af dem.

Februar eller Røgmaaneden

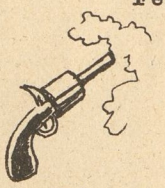

futtede ud med et Knald. Han var Melankoliker og begik Selvmord af Vane; det var nu hans Mordskab. I alle Stadens Hoteller fik Selvmorderne Rabat Kun Hedda Gabler var saa dødfødt, at hele Integade gik i Pistol-Stræde med Vinløv i Haaret og med modige Taarer i Profilerne. Som Biforretning gjorde Trolden i Kopper. Men han blev kun 28 Dage gammel; saa døde han i Skønhed, — og saa var den Trold gaaet op i Røg.

Marts eller Haløj-Maaneden

var gemytlig anlagt Han var Forvandlings-Trold og gik paa Karneval som „Valkyrie“ Og saa trillede han Paaske-Æg, lige til der krøb en Hanekylling ud af Ægget; men det var ikke andet end Eedvard, der havde forklædt sig som „Damernes Ven“ for at gale Kykeliky efter Skuespillerne. Det er det, man kalder: at tale naturlige Ord om naturlige Ting. Der var nok ogsaa en Medborger, der blev maskeret som Raadmand, men det kom jo ikke Nogen ved.

April eller Fri-Maaneden

viste sig først, da *Punch* raabte: „Kom frit!“ — Fri Udstilling, frit Theater, Frihavn, skattefri Bajer og skarnfri Flyttedag, — — jo det var rigtig nok en Troldunge, der vilde have Fripas! Lille Ove var den Eneste, der ikke slap fri Desto værre var April saa spiritualistisk i Ho'edet, at alle smaa Sorte drak Lèon Bloy-Syre af Ærgrelse, — og saa slap vi fri for den Trold.

Mai oder die Entdeckungs-Monat

war grausam wissenschaftlich angelegt. Lauter Kultursprache. Montebello expérimenta l'atmosphère, der Bötel suchte die hohe C. der Busch die hohe Trapez, der Kainz die hoheste Affektation, und der Weinblatt ging drei Monaten im Kinderhause, um den Ove zu entdecken. Aber es ging nur so lange, bis es auf einem einigsten Normal-Arbeitstage entdeckt wurde!

Juni eller Vandmaaneden

var ligefrem en Vandskabning. Han lod Vand-Officererne give Bel-ami, født Oscar, en Dukkert, skaffede Villumsen en Vandgang, saa at Hannover blev forpint af Glæde, og gav alle mandlige Kvinder Grundlov til at gaa i Vandet i en Bajer ude ved den slesvigske Sten. Til sidst blev hele Byen saa vandartet, at der maatte en Helligdagslov til for at faa Ende paa Vandpantomimen.

Juli og August eller Regntiden.

To Tvillingtrolde kom pjaskende med en saadan Kraft, at de svømmede en Panoramabygning over Ende og en Kultusminister blev skyllet over Bord. Træerne dryppede og Bladene maatte søge Ly under Ferslews Familieparaply. Franske Officerer svømmede i overstrømmende Jubel; og en Socialistkusk svømmede sine Meningsfæller over i Roskilde. Afdøde Bang forsøgte paa at dyppe Czaren i Jødebeg, men blev selv vaad om Fingrene; og strejkende Bagere kom paa det sorte Regnebræt. Det kommer der af at regne den forkert ud.

September eller Legemaaneden

var en glad lille Trold, der troede, at hele Livet var en Legeplads. Schandorph legede Himmelspræt med Æble-Sidse, saa han trimlede derved; Bentheim legede Tampenbrænder med *Presidente Pinto*; Bøgh legede Katten efter Musen, saa at Benzon peb og Abrahams gik i Fælden; og Magistraten lejede Hesten paa Kongens Nytorv til at passe paa sine elektriske Forskønnelses-Skure. Og saa holdt September op, mens Legen var god.

Oktober eller Fakkel-Maaneden.

Uha! det var en rigtig Trold med Horn paa — af dem, der „kaldes Mænd". Det var Lucifer selv, der holdt Festmiddag paa Begfakler, saa at hele Statsunderstøttelsen røg . . . . Logos til. Men det var kun „Façon" Altsammen. Kun Kongens Foged vilde sans Façon lege Bussemand hos *Punch*; men Planen døde, og der blev plantet en Korsgaard over Graven. Da saa Maaneden var ude, gik Trolden i sin Georg igjen.

November og December eller Farvel-Maanederne.

Det var de ældste og ynkeligste af alle Troldene. De havde Maane; men den var formørket. Oftedal bekjendte sin Daarligdom, saa at Kaninerne rystede; Influenzaen bekjendte sin Daarligdom, saa at Kininen dryssede; Pingel bekjendte sin Daarligdom, saa at Korsgaard blev heldt ud, og Bentheim bekjendte sin Retsreform, saa at Ignotus mistede Christian den 2dens Hovede af Forskrækkelse. Men Tietgen jubilerede, og „Humbug" blev udsolgt. Dermed var Aarets „Sportsmænd" udspillede under livlig Utilfredshed over det Hele.

Det gamle Aar græd Tøvejr af Rørelse. Da han var bleven af med Troldene, var han et helt nyt Aar igjen og kunde tage fat paa en Frisk. Nu har han foreløbig ladet sig engagere ved en literær Variété, og i Morgen skal vi alle til Premièren. Men tag det med Ro, — — lad os først se Programmet!

I Reflexlys.

Husker Du hvad *Punch* i Fjor
Ønskede sig, Læser?
Ak de, mange fagre Ord
Blev kun lange Næser!
Bare nu det nye Aar
Vil det Halve lindre! —
Blæse med det meget, naar,
Naar man nøjes kan med mindre.

Hvem tør nu en Bane langs
Kysten mer begære,
Som kan hævde Dannevangs
Og Boganis' Ære?
Man maa læmpe Ønskets Form:
Gid blot Aaret mane
Frem vil nok en Retsreform,
Som bli'er Hørups Bane

Magistraten ønsked' vi
Fromt en Smule Vækkelse;
Men, før Aaret var forbi,
Svandt vort Haab af Svækkelse.
Naa, — at Lidt er ogsaa godt,
Man jo stundom mærker:
Nye Aar! O skænk dem blot
Mange Plankeværker.

Georg vi et Stats-Salær
Ønsked' til at wühle med,
Ak, men kun »en slagen Hær«
Fik han til åt hyle med.
Nye Aar! Lad ham igjen
Snart la'e høre fra sig,
Naar de Horn, der »kaldes Mænd«,
Han faar løbet a' sig.

Drachmann undte vi en kvik
Harpeduft at slaa paa,
Men hans Syngepiger fik
Hurtig Ben at gaa paa.
Gid han blot i Aar med Held
Maa af Digtergnisten
Øse Mod til et Farvel —
Med Liget Bang i »Kisten«.

Nye Aar, Du unge Søn
Af det Aar, der svinder,
Lyt til vor beskedne Bøn,
Før dit Liv henrinder!
Vis, at Du er mere fin,
Holdbar og begavet
End de nye Sedler, din
Hr. Papa fik lavet.

Hermed følger et illustreret Annonce-Tillæg.

Et glædeligt Nytaar?

Det ganske Kjøbenhavn sig fryder
I Sind og Skind,
Fordi med Under-Skud man skyder
Hans Nytaar ind;
Det er en ren Svir at betale
Det lille Nytaarsgratiale.

PUNCH udgaar hver Torsdag. Pris 2 Kroner Kvartalet. (Enkelte Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle kongl. Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor, Kjøbenhavn, **Kronprinsessegade 34.**

Mapper og Pragtbind til Bladet: 2 Kr.

Redigeret af **Angelo Haase**, udgivet af og trykt hos **C. Simonsen** i Kjøbenhavn.

Tourneerne.

Paa Siælevandring.

— Emil og Peter! Hvor skal I hen?
Hvad gjør I med Bogen paa Gaden?

Paa Folkevandring.
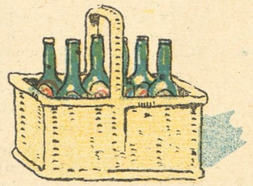
Rundt hele Landet over gaar 'et,
Og „beder" man; er det „med Vinlov i Haaret".